

Ấm
Yến

KHÂM
ĐIỂM
PHẾ
SÀI

Review

by

Lâm

Tần

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57 (1)

Chương 57 (2)

Chương 59: Chương Cuối

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Đây là lần thứ ba bọn họ gặp mặt, địa điểm là ở khách sạn.

Đương nhiên là ở đây rồi, Thái Đường Yến cũng sẽ không tự mình đa tình cảm thấy khách sẽ đưa cô về nhà.

Không biết người đàn ông đã đợi bao lâu, cả người như tan ra trên ghế sofa, lười biếng, khi Thái Đường Yến đẩy cửa vào thì ngồi thẳng lên, bóng mờ do đèn spotlight hắt xuống mặt anh hơi xê dịch, biểu cảm trên mặt lúc sáng lúc tối không thấy rõ.

"Thường tiên sinh..."

Trong câu gọi cất chứa dò xét, dè dặt như chuột chuột ló đầu lên khỏi đất, ngoài một tư thế ngồi mãi không đổi, nàng không nhớ rõ Thường Minh lắm.

Sau khi nghe thấy Thường Minh ậm ờ lên tiếng đáp, Thái Đường Yến khẽ khép cửa lại, cũng giống như dựng lên thành lũy với cả thế giới sau lưng, nhắm mắt theo đuôi mà bước đến.

Ánh mắt bọn họ giao nhau giữa không trung, Thường Minh vỗ ghế sofa, bên cạnh, nhẹ thốt lên một chữ: "Ngồi."

Đây túi xách của Thái Đường Yến trượt xuống, tiện tay đặt ở một góc sofa, ngẫm nghĩ rồi ngồi xuống cạnh Thường Minh, cách nửa cánh tay khiến nhìn qua trông cô như tới làm khách. Đôi bàn tay xoắn bện vào nhau

trên đầu gối nổi bật lên hẳn dưới lớp quần đen, đen trắng rõ ràng cũng không để chút run nhè nhẹ bị gió lơ.

Thường Minh nhận ra cô đang căng thẳng, bèn nghiêng người về trước rót hai ly rượu ở trên bàn, chất lỏng màu nâu đục đưa, lóe lên vầng sáng dưới đèn spotlight, một ly rượu được đưa đến dưới đáy mắt cô.

Cô không chỉ căng thẳng mà còn do dự nữa, mặc dù thất lễ, nhưng cũng không hấp tấp đón lấy.

Thường Minh cười nhạt, không thấy được giễu cợt, nhưng Thái Đường Yến cũng biết mình không thức thời rồi.

Anh ta nói: "Chỉ là rượu thôi mà, không có thứ khác đâu."

Dứt lời liền tự mình nhấp một hớp, rồi đợi Thái Đường Yến.

Đây cũng chẳng phải là chuyện gì cần dừng khí, Thái Đường Yến bất giác hít sâu một hơi.

Đợi nàng nhấp thử một chút, Thường Minh mới nói: "Thế nào, so với rượu trong quán các cô?"

Thái Đường Yến lại uống tí nữa như xác nhận, rồi thẳng thắn nói: "Em không hiểu về rượu lắm." Câu này không quá chuyên nghiệp, lại bổ sung thêm: "Trước kia nếu không phải uống bia thì là rượu trắng, tôi làm nghề này chưa lâu, chỉ có thể phân biệt sơ sơ vài loại rượu thôi..."

Trong hai lần tiếp xúc gần gũi, Thái Đường Yến đều không phải là người nói nhiều, lần này giải thích lại có vẻ giấu đầu hở đuôi, nhưng vụng về thẳng thắn trong đó lại làm người ta thoải mái.

Thường Minh cười bảo: "Cũng không phải tôi đang kiểm tra cô, không việc gì phải căng thẳng cả."

Khó khăn lắm cô mới gom lấy dũng khí nhìn thẳng vào người đàn ông, rồi ánh mắt lại chuyển về ly rượu, biểu hiện cách từ "buông tha" khá là xa, còn một từ "nững nịu" vốn không nên đặt lên loại người như cô, nghĩ đến đây, đột nhiên Thái Đường Yển được thúc giục mà uống một ngụm rượu lớn.

Thường Minh kéo cổ tay cô, lên tiếng ngăn lại: "Rượu này không phải uống như vậy, cô tưởng uống bia đấy à."

Có thể nhận ra anh ta không được vui, Thái Đường Yển đang tính mượn men rượu để kích thích bầu không khí, thế là vội vã đi vào chủ đề chính. Nhưng đây không phải là thi, cũng không phải giám thị nói một câu "bắt đầu kiểm tra" là có thể soạn soạn bắt đầu bài thi. Cho đến giờ loại chuyện như thế chỉ thiếu một điểm khởi đầu rõ ràng để xác định là có thể tiến vào chủ đề chính.

Còn Thường Minh thì không hề sốt ruột, cụng ly với cô, âm thanh trống rỗng mà thanh thúy.

"Phải như thế này."

Anh đưa mắt nhìn cô qua ly rượu, rồi lại nhấp một hớp.

Thái Đường Yển miễn cưỡng cười, cũng học theo anh ta đưa miệng nhỏ đến.

Thường Minh chồm đến gần, hai chân dạng ra không bắt chéo, khuỷu tay trái chống trên lưng ghế, lắc lắc ly rượu trong tay, tay phải buồn chán gõ nhẹ lên đùi.

Anh ta hỏi: "Cô tên gì?"

"Clare."

Thường Minh nói: "Không phải tôi hỏi cái tên này của cô. Tên thật, tên trong chứng minh thư."

Thái Đường Yến cảnh giác, "Anh... là cảnh sát à?"

Thường Minh cũng ngây ra, rồi lại bật cười, từ chối phát biểu: "Sợ cảnh sát thế à?"

Thái Đường Yến thấp giọng: "Đương nhiên sợ rồi."

Thấy cô cúi đầu, như động vật nhỏ đáng thương, không hiểu sao Thường Minh lại thấy tâm trạng tốt thế. Anh ta cầm ly rượu chạm vào cánh tay cô, đến bên tai cô thúc giục: "Tên gì?"

Giọng người đàn ông đầy chọc ghẹo, hơi thở mập mờ làm tai cô nóng lên, cô chắc chắn đây không phải là tác dụng của men rượu.

"Thái Đường Yến."

Thường Minh ngộ ra: "Cụu thời Vương Tạ đường tiền yến?*"

(*Trích trong bài thơ Kim Lăng ngũ đề - Ô Y hạng, Trần Văn Quân dịch "Yến xưa vốn ngụ nhà Vương, Tạ".)

"Không có chất thơ đến thế... Chỉ là lúc em ra đời thì trong phòng khách có một tổ én*."

(*Chữ Đường trong tên Thái Đường Yến có nghĩa là phòng khách.)

"Quê mùa lắm." Ánh mắt lúng túng của Thái Đường Yến cũng không ngăn được Thường Minh đưa ra quyết định, "Vậy thì gọi cô là 'Tiểu Đường' đi, khá là dễ nhớ."

Thái Đường Yến đáp lại một chữ "ừm" đơn giản, không biết là ngừng lại hay là đồng ý. Nhưng anh cũng chẳng phản bác.

"Cô mấy tuổi rồi?"

Trên mặt Thái Đường Yến toát lên đầy sợ hãi, "Anh thật sự không phải là cảnh sát?"

Thường Minh cười: "Tôi giống thế à?"

Thái Đường Yến lắc đầu, "Không biết."

Thường Minh thật lòng muốn một đáp án, "Cô..."

Sự băn khoăn của anh ta làm Thái Đường Yến tăng thêm chút thiện cảm, "Đã thành niên rồi, em sắp 20 tuổi."

Thường Minh cẩn thận quan sát mặt cô, theo như giao hẹn sẵn thì cô chỉ trang điểm nhẹ, trên gương mặt thiếu nữ 19 tuổi đúng là giữ lại nét ngây thơ riêng biệt của học sinh, giữa hai lông mày sát nhau là nét lo âu không tương xứng, xén hai bên làm cô khi cúi đầu tựa như chú chim én bệnh nặng không còn chút sinh khí, thảo nào cô lại "làm thêm ngoài giờ".

Bồng bàn tay trái trống trơn của Thường Minh vỗ lên đầu gối, như thay thế câu nói "vậy thì tốt".

Đương lúc một hỏi một đáp, hai ly rượu đã cạn đáy, men rượu cũng dần phát tác, mà hai người chẳng lại gần phân nửa, có vẻ châm chọc của đôi tình nhân ngoan ngoãn thật thà.

Thái Đường Yến đặt ly rượu xuống, thử dò hỏi: "Thường tiên sinh, em đi tắm trước nhé?"

Thường Minh như kịp phản ứng lại, gật đầu, "Đi đi."

Trước khi đến Thái Đường Yến đã tắm rồi, lúc này chỉ là kéo dài thời gian mà thôi.

Rốt cuộc vẫn là căng thẳng, dù có xem bao nhiêu "bộ phim chỉ dạy" đi nữa thì cũng chỉ là nói suông, trong kẽ hở căng thẳng còn mang theo tia tò mò đối với thế giới mù mịt.

Bỏ qua mối quan hệ giao dịch này, bề ngoài và lời nói năng của Thường Minh vô cùng quyến rũ mê người. Hai bảy hai tám chính là mùa thu của đàn ông trưởng thành, sẽ không lỗ mãng vì trẻ tuổi, cũng sẽ không từng trải đến dung tục.

Thường Minh hơi gầy, nhưng cũng may vai rộng eo thon, đôi chân thon dài làm anh khá cao... Chiều cao ấy là Thái Đường Yến suy đoán từ tư thế ngồi của anh, Thường Minh cao bao nhiêu cô không biết, lần nào gặp mặt Thường Minh cũng ngồi, như cây dương xỉ mọc ra từ sofa vậy.

Thường Minh cũng không giống một vài vị khách gọi loại rượu cơ bản nhất, vừa chấm mút vừa phối hợp ăn kèm, biểu hiện của anh phải gọi là ga lăng. Nhưng quản đốc Thẩm Đại Mật cũng nói với cô rằng, có lúc càng lịch sự càng biến thái.

Thái Đường Yến chỉ bọc một chiếc khăn tắm, lúc đi ra ngoài thì Thường Minh đã chuyển đến trên giường, trong phòng chỉ để lại hai ngọn đèn đầu giường, đắp chăn một nửa tựa vào đầu giường, tay cầm điện thoại tay kẹp thuốc, đợi đến khi Thái Đường Yến chui vào chỗ trống bên cạnh, Thường Minh mới quay đầu sang như phát giác ra. Anh nhìn dáng vẻ của cô đầy chăm chú như hai lần gặp mặt trước, không hề chớp mắt để có thể khắc ghi vào đầu.

Làn khói trắng kia cùng ánh đèn lượn lờ lên cao, nhất thời trở thành thứ duy nhất trong phòng động đậy.

Thái Đường Yến nhìn chăm chăm trần nhà xám trắng, đợi động tĩnh bên cạnh, hô hấp dần dần dập.

Dường như Thường Minh rất kiên nhẫn, như đợi một đĩa thức ăn chưng hấp vừa đem ra nguội lạnh đi, vẫn từ tốn hút thuốc như cũ.

Trong khi đông cứng bao bọc bọn họ trong im lặng, Thường Minh lại đưa điếu thuốc sang cho cô, nói: "Muốn thử không?" Đối mắt với ánh mắt nghi hoặc của cô, Thường Minh cười: "Xoa dịu căng thẳng."

Gò má cong cong của người đàn ông được ánh đèn thêm kéo dài, Thái Đường Yến trừng mắt nhìn trong một giây bất thần, chống khuỷu tay xuống cúi người đi đến. Vì cô nghiêng eo mà khăn tắm suýt thì tuột ra. Người đàn ông có ý giở trò, lúc cô lại gần thì đưa tay ra xa, Thái Đường Yến bắt hụt, nếp nhăn giữa chân mày theo đó mà xuất hiện.

Suối tóc dài của cô xoa tung trên áo sơ mi trắng của anh, Thường Minh lại thất thường cầm lấy một túm, hài hước nói: "Cô gái nhỏ tùy tiện hút thuốc của người khác, không sợ sao?"

Bị trêu đùa như vậy làm Thái Đường Yến đúng là buông lỏng tinh thần, ngại ngùng nằm về lại.

"Giận rồi?" Bỗng Thường Minh hỏi.

Thái Đường Yến đưa mắt nhìn sang, lắc đầu vang lên tiếng sột soạt, cô không ngờ anh ta cũng biết để ý đến cảm xúc của cô, nói: "Không."

"Há miệng ra."

Thái Đường Yến làm theo theo bản năng, Thường Minh đỡ lấy eo cô, đưa đầu lọc đến giữa môi cô. Cô nhìn anh ta chăm chú hít một hơi, kẹp lấy điếu thuốc, nghiêng đầu phun ra khói mù.

Thường Minh cũng không bất ngờ, "Cô hút thuốc."

Tròng mắt Thái Đường Yến dịch chuyển về lại, thẳng thắn mà nói: "Lần đầu tiên."

Yên tĩnh lại lần nữa bao trùm, giống như một lớp lụa đen phủ lên hai người bọn họ. Đột nhiên Thái Đường Yến bị linh cảm đánh trúng, như tự học hút thuốc vậy, cô cố ý nghiêng người đến bên kia của Thường Minh đập tàn thuốc, lúc rút tay về thì vừa vặn nắm lấy cổ anh.

Thường Minh không có động tĩnh, ánh mắt không giống cổ vũ cũng chẳng giống chán ghét. Thái Đường Yến đoán có thể anh thích phái nữ chủ động, thế là cúi đầu hôn lên cằm anh. Ban đêm, râu cạo mới mọc ngắn lún phún, hơi ngứa, để nụ hôn này thêm hình thêm dạng.

Cục xương ở cổ họng anh lặn lên lặn xuống, rõ ràng là đang nuốt rất nhanh, dù dễ lấy bản năng nguyên thủy của cô. Thái Đường Yến ngậm lấy, giống như đang liếm ô mai.

Nhưng cho dù chủ động thì cũng chẳng thể che đậy được động tác không lưu loát, cũng may Thái Đường Yến chuyên tâm tỉ mỉ, Thường Minh cảm thấy cô không khác gì con gấu Teddy màu đen đầy đáng yêu, cắt đứt dây thần kinh căng thẳng của anh.

Thường Minh cảm nhận được sức nặng ập đến của Thái Đường Yến, cô muốn ngồi lên trên, nhưng anh đã đi trước một bước ôm lấy cô, vùi mặt vào hõm vai cô, cái gì mà lịch sự với chẳng ga lăng chứ, tất cả đều ném ra sau đầu cả.

Thái Đường Yến không phải là vẻ đẹp gầy trơ xương thịnh hành, mặt hình trứng ngỗng, thoạt nhìn vóc dáng rất khỏe đẹp, da thịt săn chắc, mang theo cảm giác đàn hồi khỏe mạnh, ôm lấy cô, Thường Minh như được rót vào sức sống tuổi trẻ. Rất lâu sau này Thường Minh mới biết, đây là thân thể được tôi rèn qua lao động đầy mệt mỏi quanh năm, chứ không phải là cố ý tập thể dục.

Thường Minh mò đến kê hờ bên eo, thuận tay vén áo ngoài lên. Không khí lạnh đột nhiên len lỏi vào làm Thái Đường Yến co rúm lại, bàn tay sần sùi của người đàn ông cũng theo đó mà đi vào, vừa vạy dao động ở nơi ngứa ngáy của Thái Đường Yến, mờ ám vừa mới nhú mầm mà đã bị cô không nhin được bật cười khanh khách.

Thường Minh ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt là hoang mang, như cách một lớp sương nhìn cô.

Thái Đường Yến xấu hổ, tai càng thêm nóng, "... Hơi ngứa."

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Thường Minh lại gãi thêm cái nữa, ngoài miệng thì nín cười, nhưng cơ thể Thái Đường Yến không tự chủ được mà run lên, Thường Minh ôm lấy cô, toàn thân trên dưới đều cảm giác được nụ cười của cô, lây lan như làm anh cũng cười theo. Không kiềm chế được mà hôn lên mặt cô, nụ hôn này không hàm chứa tình dục, Thái Đường Yến được khuyến khích mà có chút lâng lâng, muốn hôn lại anh nhưng Thường Minh đã quay đầu đi, dời đi không dấu vết. Nụ hôn môi thiếu hụt làm quan hệ này lại quay về đúng bản chất.

Thường Minh trở tay kéo đèn, hiệu quả chặn ánh sáng của rèm cửa số thật tốt, nhất thời căn phòng rơi vào bóng tối.

Thái Đường Yến bị ngã, mặt kề bên mép giường, so với bản năng sợ hãi khi ở trong bóng tối, thì thế giới trong tay người đàn ông sau lưng càng làm cô thêm phòng bị.

Hô hấp của cô càng thêm sâu, bất an tựa như sắc đen ùn ùn kéo đến.

Sự thăm dò của anh làm thân thể cô dâng lên phản ứng mới lạ lại xấu hổ vì tình, còn chưa kịp quan sát kỹ thì đau đớn không chút báo trước đã tấn công đến, cô nghi ngờ âm thanh kim loại của thắt lưng và xé túi ny lon chỉ là ảo giác, chỉ chắc chắn mỗi tiếng rên theo phản xạ của bản thân.

Hơi thở Thường Minh dồn dập, không biết khóa thắt lưng đánh trúng thứ gì, tiếng vang kỳ quái ngọt ngào trong cảm giác khó chịu từng chút từng chút ăn mòn lấy cô, đồng thời cũng cản trở lại Thường Minh.

Bỗng Thường Minh dừng lại, một chữ "thái" vừa muốn thốt ra khỏi miệng thì lại quên mất tên cô, thế là dứt khoát bỏ đi, trầm giọng nói: "Trước kia cô chưa từng làm."

Thái Đường Yến bất giác nghiêng đầu sang, ánh mắt thích ứng với bóng tối, loáng thoáng có thể trông thấy đường viền cơ thể Thường Minh.

Cô tưởng đấy là câu hỏi, thế là đáp lại: "Không phải... Lâu rồi chưa làm, có một thời gian..."

Vỗ mông trừng phạt cùng tát nhẹ lên mặt cô, nhưng Thường Minh không có hưng phấn xấu xa, "Cô tưởng tôi ngu à, tôi ghét nhất kẻ lừa dối."

Thái Đường Yến dốc sức trả lời, "Em không lừa anh."

Theo sau đó là đà thả lỏng. Cổ họng Thường Minh phát ra tiếng nôn khan đau đớn, rất nhỏ rất thấp, giống như dã thú vô thức co giật trong mộng.

Im lặng, ngưng đọng.

"... Thường tiên sinh?"

"Im miệng."

"..."

Thái Đường Yến ngoan ngoãn cắn môi dưới.

Tấm lưng lại lần nữa bị phủ lên, là dị dạng không thể tưởng tượng nổi, da gà cô nổi lên. Thường Minh ôm lấy cô từng sau lưng, cùng ngã lên

chiếc chăn trắng tinh khôi. Cầm râu lún phún ma sát gây nhột nơi xương bướm nói cho cô biết đó là một nụ hôn, tiếp theo là đến bả vai, bởi vì cầm nâng lên mà cổ thẳng ra, cuối cùng dừng lại ở dải tai mỏng, nhấm nháp liếm mút liên tục. Bàn tay sần sùi của anh bao trùm lấy vai cô, nhiệt độ bắt đầu tăng lên, dọc theo cánh tay mát lạnh trơn nhẵn của cô mà đi xuống bàn tay, rồi hợp lại với cô tại điểm cuối cùng - mười ngón tay của Thường Minh và cô đan vào nhau.

Mười ngón tay nổi liền tâm, động tác này còn mập mờ hơn cả tư thế.

Một lần nữa cô cảm nhận thấy rõ sự di chuyển của anh. Bọn họ như đôi muông dán chặt lấy nhau, không biết vì có gì mà Thường Minh còn mặc quần áo, nhưng cũng nhanh chóng bị mồ hôi bám dính. Thái Đường Yển chưa hẳn được hưởng thụ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự nhẫn nại và quan tâm của anh, Thường Minh thu lại cảm xúc mạnh mẽ đầy ngang bướng của lúc đầu, giống như đêm nay cô mới là khách, còn anh đang phục vụ cô.

Ý nghĩ sợ hãi này làm đầu ngón chân cô cụp lại.

Một khắc cuối cùng đến còn nhanh hơn tưởng tượng, gần như là dừng ngay tức khắc, chỉ để lại anh thở dốc kịch liệt. Sau khi lắng xuống thì xúc cảm trở nên tập trung mà nhạy cảm hơn, hai chân dán chặt sau lưng Thái Đường Yển xuất hiện chút khác biệt về nhiệt độ, chân trái của Thường Minh khá lạnh.

Anh đứng lên cũng rất nhanh, còn Thái Đường Yển vẫn cong như con tôm. Tiếng động lực lợi truyền đến, sau đó phần đệm bên cạnh lún xuống, một chông nhân dân tệ lạng lẽ được nhét vào tay cô. Bao mơ mộng phấp phới lúc trước đều tan thành mây khói, trút đi vỏ bọc dịu dàng, giữa bọn họ lại là quan hệ giao dịch của hồi đầu.

Thái Đường Yển vội nói: "Có người đã đưa trước rồi."

Thường Minh không giải thích, chỉ nói: "Thuê phòng đến trưa mai, lúc cô đi thì cứ đến quầy tiếp tân trả phòng là được."

Sau tiếng bước chân dần rời xa là trống trải trong chốc lát, rồi tiếng đóng cửa vang lên.

Từ lúc xong chuyện cho đến khi rời đi, Thường Minh nán lại không đến thời gian hút một điếu thuốc, đến đi vội vàng như chi dưng lại ở cây xăng ở trên đường cao tốc.

Thái Đường Yến đợi một lúc lâu, xác nhận Thường Minh sẽ không quay lại mới đưa tay bật đèn đếm tiền, đếm đến nửa thì dừng lại, bất giác lắc đầu rồi lại tiếp tục đếm lần nữa.

Năm ngàn, còn nhiều hơn so với số tiền "ứng trước" trước đó.

Không hiểu sao Thái Đường Yến càng sợ hãi hơn, lúc đứng dậy đã hoảng hốt đá đổ thùng rác, trong đồng giấy lăn ra một thứ khác biệt.

Đó là một túi ny lon nhăn nhúm, khô ráo, giống như ruột sấy được phơi khô

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Thái Đường Yến không nán lại lâu, vội vã mặc quần áo vào cho tử tế rồi bắt xe rời khỏi khách sạn, dưới thân người vẫn để lại cảm giác chua xót xa lạ.

Cô thuê nhà tại khu nhà lầu kề lầu dày đặc chi chít nhau không khác gì rừng trúc, con hẻm thì mờ tối, dây điện trên đỉnh đầu đã chia năm xẻ bảy khoảng không đen kịt, đứng ở cổng kiểm soát ra vào cũng có thể nghe thấy tiếng vợ chồng gậy gõ trên lầu lẫn lộn với tiếng người trong tiệm tạp hóa. Đi thang máy lên lầu, mở cửa bật đèn, còn chưa kịp thay giày thì một "thi thể" nằm ngang trên tấm đệm dưới sàn trước giường đã thu hút mọi sự chú ý.

"Thi thể" nghe thấy tiếng liền cử động, quay mặt lại, bởi vì vạm cổ mà khóe mắt trông thật quái dị, còn ghê gớm hơn cả trạng thái bình thường.

Động tác cúi người cởi giày của Thái Đường Yến khựng lại, chọi đứng thẳng người nhanh chân co giò chạy ra ngoài. "Thi thể" vùng dậy, bật nhảy lên, cầm lấy thắt lưng, kéo lê đôi giày đuổi theo.

"Quay lại ——!" Thái Giang Hào lớn tiếng hét bắt đứng lại, nhưng dĩ nhiên Thái Đường Yến sẽ không ngoan ngoãn nghe lời như thế, không rảnh để chờ thang máy liền chạy vào cầu thang bộ, nhưng suy cho cùng sải chân của phái nam vẫn lớn hơn, chưa đến mấy bước mà da đầu Thái Đường Yến căng ra, Thái Giang Hào chụp lấy một nắm tóc của cô, kéo cô vất vào phòng. Thái Đường Yến rên lên, ngũ quan nhú chặt lại vào nhau, đành

phải cam chịu như con mèo bị xách ở sau cổ, vừa che tóc vừa thuận thế lùi về sau.

Thái Đường Yến bị ném lên tấm đệm, thay thế Thái Giang Hào biến thành "thi thể".

Thái Giang Hào kéo gấu quần ngồi xổm xuống, đầu tiên là toét miệng cười một cái, nhưng lấy lòng thất bại, tham lam hiện lên trong mắt.

"Tao đến chờ mày tan làm nhưng không thấy mày đâu, nghe nói mày đi ra ngoài với khách, sao mới sớm thế đã về rồi?" Gã nhếch môi dùng ngón út gãi khóe miệng, "Tao còn tưởng sáng mai mày với về, đang định đánh một giấc."

Thái Đường Yến che đầu, qua mái tóc xốc xếch nhìn gã đầy căm tức, "Có phải anh lại thua rồi không?" Một khi không có tiền, Thái Giang Hào lại sẽ "chờ" cô tan làm, vơ vét tiền boa khách cho, dù đã lấy mất chứng minh thư và thẻ lương của cô. Cô chống người ngồi dậy, "Anh lấy chìa khóa từ đâu ra?"

Thái Giang Hào không trả lời, để cô tỉnh táo rồi rung lắc bả vai cô, vờ vờ ngón tay, "Tối nay kiếm được bao nhiêu? Em gái ngoan à, tiếp tế cho anh trai chút đi."

"Không có."

Dĩ nhiên Thái Giang Hào không tin, ánh mắt chạm đến trên túi xách, Thái Đường Yến cũng để ý theo tầm nhìn của gã, hai người như thủ môn bắt bóng, cùng giơ tay chụp lấy túi xách. Thái Giang Hào nắm được thân túi, còn Thái Đường Yến nhanh tay lẹ mắt bắt được quai túi, tranh nhau kéo xé.

"Thả ra!"

"Học phí của tôi ——"

Thái Giang Hào chiếm thế thượng phong, chỉ cần ngồi thẳng dậy là suýt đoạt được, nhưng dù Thái Đường Yến bị kìm hãm vẫn run run không buông. Thái Giang Hào cũng không lưu tình, nhắc chân đạp thẳng xuống mặt cô, Thái Đường Yến thấy tình thế không ổn, lập tức buông tay lăn sang một bên.

"Tiền nằm viện của bà già còn chưa tính vào số học phí của mày đấy." Thái Giang Hào cười cợt vung túi xách lên, vừa mở ra vừa nói, "Vậy thì đúng rồi, biết rõ sẽ bị cướp mà còn tốn nhiều sức như thế làm gì, đúng không em gái."

Dứt lời liền đặt mông xuống ghế sofa nhỏ, đổ toàn bộ đồ trong túi xách lên đầu gối. Điện thoại di động, ví tiền, son môi, thẻ xe buýt các kiểu cứ lẳng keng rơi ra, Thái Giang Hào nhặt lấy ví tiền, còn những thứ khác thì gạt qua một bên, gã lôi từ trong ví ra một xấp tiền, thấm nước bọt đếm, giữa chừng còn nhắc mí mắt cảnh cáo em gái ngoan của gã, đề phòng cô đến cướp.

Nhưng Thái Đường Yến cam chịu số phận ngồi dựa vào giường, giống như chiếc chăn bông mặc cho người định đoạt.

Thái Giang Hào giơ xấp tiền giấy xanh xanh đỏ đỏ lên với Thái Đường Yến, giọng đầy phách lối: "Sao mà có một ngàn thế hả? Đêm đầu cũng không đáng giá như thế..."

Thái Đường Yến mỉm cười, "Giỏi thì anh tự đi mà bán, có ra giá một ngàn cũng không ai thèm."

Thái Giang Hào nhét tiền vào túi quần sau, nghe thế thì nổi khùng lên, một tay đè lấy mặt cô còn một tay thì vung lên, Thái Đường Yến ôm đầu co rụt người lại theo phản xạ.

Giác ngộ "bắt người ngăn tay"* của Thái Giang Hào khôi phục, cánh tay lúng túng buông xuống, rồi kéo lưng quần lên để che giấu.

(*Cắn người miệng mềm, bắt người ngăn tay, có nghĩa: ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.)

"Không tệ, có kinh nghiệm rồi đấy..."

Thái Đường Yến mãi không đợi được cái tát tai, liền nhìn qua khe hở ngón tay. Đúng lúc đối mặt với cặp mắt kia, đột nhiên đối phương nhìn mình với vẻ khác lạ.

"Giấu số tiền còn lại ở đâu rồi?"

Thái Đường Yến giả vờ câm diếc.

"Tao nói rồi mà, tối nay lấy tiền của mày mà mày không có chút phản ứng nào, chắc chắn đã giấu rồi." Vừa nói vừa gạt cánh tay cô ra, "Lấy ra đây ——! Không muốn bị đánh thì ngoan ngoãn lấy ra——!"

"Không có!" Thái Đường Yến vung tay loạn xạ để phản kháng, "Tối nay chỉ có một ngàn, anh còn muốn thế nào nữa."

Thái Giang Hào chắc chắn đáp án, làm lơ mà lục lọi khắp trên người cô, Thái Đường Yến mặc tất, thậm chí gã còn lật lòng bàn chân của cô lên nhìn, lúc tay chạm vào ngực, Thái Đường Yến hoảng hốt chụp lấy cổ tay gã cắn mạnh một phát.

Làm Thái Giang Hào rên lên, Thái Đường Yến hét lên: "Đã nói là không có rồi! Anh đừng có ác như thế!"

Thái Giang Hào bị đau lại muốn tát lần nữa, nhưng lúc này Thái Đường Yến không né tránh, mà trái lại còn hếch mặt lên.

"Anh đánh đi! Bây giờ tôi có thể kiếm tiền rồi, nếu đánh sừng mặt, ngày mai không thể tiếp khách, để tôi xem anh đi đâu tìm được tiền đánh bạc!"

Thái Giang Hào chần chừ, nói cho cùng thì kẻ giương nanh múa vuốt trước mắt là "cơm áo cha mẹ" của gã. Thái Đường Yển thấy gã do dự, vừa mới âm thầm thở phào xong thì một giây sau đã ị Thái Giang Hào nắm lấy tóc, đập mạnh gáy cô vào cửa tủ quần áo.

Không thể làm gãy đường tiền tài của mình, nhưng cũng không thể thiếu dạy dỗ được.

Rầm một tiếng, Thái Đường Yển như bị rút hết xương cốt, trượt dọc xuống theo cửa tủ.

Thái Giang Hào ngồi xuống vỗ lên mặt cô, đặc chí nói: "Như thế này thì không nhìn ra sừng chỗ nào rồi. Đừng có nhăn nhó như thế, làm gì mà như oán phụ vậy. Ngủ ở đâu mà không phải ngủ, dễ có tiền thế mà không vui à? Đừng có tự lập đền thờ trình tiết cho mình nữa, không đáng tiền cũng chẳng ai ư."

Nói cho cùng, ham ăn biếng làm là gốc rễ của con người ta rồi. Thái Giang Hào sửa lại quần áo, chuẩn bị rời đi.

"Mấy hôm nữa..." Thái Đường Yển cắn răng nói, "Mấy hôm nữa sẽ đến trường học rồi, có thể để lại cho tôi đóng học phí trước được không?"

"Mày đóng học phí thì liên quan gì đến tao? Thiếu một cắc tiền cho nhà cũng không được." Thái Giang Hào ngoáy tai, mắt như bắn ra acid mà nhú lại, "Kiếm tiền đàng hoàng cho tao, nếu mày còn mơ về trường đi học, tao sẽ tuyên truyền miễn phí cho mày chuyện mày tiếp khách, đến lúc đó mày chẳng còn mặt mũi nào mà đòi ở lại đâu, đừng có trách anh trai không nhắc nhở mày."

Qua một lúc lâu, Thái Đường Yển mới giật giật tay như co quắp, với vào trong đồ lót, lôi ra một xấp tiền giấy đỏ, lại đếm lần nữa, không nhiều không ít vừa vặn bốn ngàn.

Chia ra hơn nửa gửi về nhà, số còn dư cũng chẳng đủ đóng học phí, chỉ có thể gửi hy vọng vào năm sau, cũng là hy vọng cuối cùng. Năm nay là năm đầu tiên Thái Đường Yển nghỉ học, nếu sang năm không về trường thì học bạ của cô sẽ bị hủy bỏ.

Cô muốn kiếm thêm ít nữa rồi sẽ thu tay. Thái Đường Yển thuộc kiểu vò đã mé lại sút, phải đến vực thăm mới tỉnh ngộ ra, đã vất vả đến vậy rồi, bây giờ không kiếm được tiền mà rửa tay thì lỗ quá, mà kiếm quá nhiều thì dục vọng lại càng tăng thêm, càng đi càng xa không trở về được. Lòng tự ái bị sự bần cùng gặm nhấm chỉ còn lại mỗi xương cốt, không còn mặt mũi sẽ dễ lung lay sụp đổ, vì vậy cô mới duy trì bản thân như thế.

Tối hôm sau, Thái Đường Yển đi làm bình thường. Đang ở trong phòng nghỉ chờ thử phòng* thì đồng hương Tiền Đông Vy đi đến trò chuyện với cô.

(*Là hành động đưa gái ra mắt khách làng chơi để khách lựa chọn người hợp ý.)

Lúc đầu là do Tiền Đông Vy giới thiệu Thái Đường Yển vào, khi ấy cô vẫn còn làm phục vụ ở tiệm cơm, cuối cùng cũng do ít trải đời, vừa nghe nói tiền lương nơi này cao thì chạy đến ngay.

Ở đây hai tháng, tháng thứ nhất Thái Giang Hào lấy thẻ lương và chứng minh thư của cô đi, toàn bộ tiền lương đều bị "tịch thu" cả. Sang tháng thứ hai Thái Đường Yển đã thông minh hơn, lương vừa vào tài khoản thì dùng điện thoại chuyển về nhà cả, kết quả không tránh được bị Thái Giang Hào đập đánh mắng chửi. Nếu có Tiền Đông Vy ngăn lại thì gã sẽ

không phách lối thế nữa, cuối cùng đồng ý nhất định mỗi một tháng sẽ về nhà vài chuyến.

Tiền Đông Vy mỉm cười trước, Thái Đường Yến không biết có gì mình phải làm, thế là cũng chỉ đành cười đáp lại, cô vốn ít nói, nên chờ Tiền Đông Vy mở miệng trước.

Cuối cùng đồng hồ trong cơ thể cũng ngừng, Tiền Đông Vy thôi cười, đưa khuỷu tay thân mật cọ vào eo cô, nói: "Mình nghe nói tối qua cậu đi ra ngoài với khách, thế nào?"

Thái Đường Yến không biết vì sao Tiền Đông Vy lại biết điều đó, nhưng cũng không tò mò lắm, chậm mất nửa nhịp mới nói: "Cái gì?"

"Thì cái đó đó, thế nào? Kỹ thuật ấy... Đây năm sao không, hay là cho mấy sao?"

Thái Đường Yến hiểu ra ồ một tiếng, cũng không biết nên đánh giá thế nào, một là cô không hiểu tiêu chuẩn chấm điểm, hai là cũng không có kinh nghiệm để so sánh, mà quan trọng là chính bản thân cô cũng không thấy dễ chịu gì.

Thái Đường Yến không muốn bàn tán về người ta sau lưng, nhất là khi chẳng phải trải nghiệm sung sướng gì, bèn dứt khoát nói: "Không biết."

Tiền Đông Vy tổ lái, "Không được?"

Thái Đường Yến vội lắc đầu, hỏi ngược lại: "Vậy cậu gặp được mấy người năm sao?"

Tiền Đông Vy ngẫm nghĩ, "Có thể gặp khách cho năm sao thì khó lắm, cũng chỉ có một."

Thái Đường Yến hứng thú đến mức suýt bật cười, Tiền Đông Vy đuổi cùng không tha, nói: "Cậu lén nói cho mình biết đi, có phải là không được thật không. Nói với cậu này, trước đó mình có gặp vị khách kia rồi, đi đứng không nhanh nhẹn lắm, cho nên..."

Cuối cùng cô nàng cười gian he he, giống như nói "cậu biết đấy".

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Thái Đường Yến để cho Thường Minh xứng danh, "Không có, mình thấy rất tốt."

Nghiêm túc của cô làm Tiền Đông Vy lúng túng, chỉ có thể cười, "Thế à..."

Thái Đường Yến lại ừ một tiếng như bảo đảm.

"Nhưng mà nói thật, nếu anh ta không chống gậy thì mình còn tưởng cậu đã gọi ship Vịt* đấy chứ."

(*叫个鸭子/Gọi Con Vịt là một công ty thực phẩm ở Bắc Kinh, ở đây Tiền Đông Vy nghĩ Thường Minh là nhân viên ship hàng của hãng này – nổi tiếng có shipper đẹp trai.)

Lời sửa chữa vội của Tiền Đông Vy tỏ ra không cao minh lắm, Thái Đường Yến cau mày, "Cái gì chứ?"

"Khen anh ta đẹp trai thôi."

"... Chẳng có ai khen vậy cả."

Giọng điệu oán trách của Thái Đường Yến làm Tiền Đông Vy kinh ngạc, rồi chợt bật cười.

"Này, làm gì mà bảo vệ ghê thế."

Không phải là bảo vệ, đơn thuần chỉ cảm thấy là không đáng. Nhưng lời đến bên môi lại nuốt xuống, bất kể đứng ở góc độ người qua đường hay kẻ trong cuộc, dường như cô đều không có lập trường để phản bác.

Mấy đêm liên tiếp đều thử phòng không thành, không có gì béo bở. Đêm qua Thái Giang Hào đã cầm tiền đi, không đến gây rối cô nữa. Thái Đường Yến cứ thế uể oải suốt mấy đêm, rồi cuối cùng quản đốc Thẩm Đại Mật gọi cô đến phòng 307.

Trước kia Thẩm Đại Mật là một trong những người trung gian giao dịch, thật ra Thái Đường Yến chỉ là một công chúa*, mà ở chỗ này ranh giới cuối cùng của bất cứ ai cũng có thể bị tiền bao phủ, quyền thế hay bạo lực có thể bị phá vỡ hoàn toàn, chức vụ của cô không quan trọng nữa, nội dung công việc đã trực tiếp định nghĩa thân phận của cô.

(*Trong KTV, công chúa ám chỉ những cô gái hầu rượu, châm thuốc cho khách, nhưng không hầu khách ngủ.)

Thái Đường Yến hỏi là không thử phòng sao, Thẩm Đại Mật lắc đầu, chỉ nói đi là sẽ biết.

Quả nhiên lúc gõ cửa vào liền biết ngay.

Thường Minh ở trong đó, hơn nữa chỉ có một mình anh ta.

Lần đầu gặp mặt cũng như vậy, không thử phòng trước mà cô được gọi thẳng vào. Lúc đó trong phòng có một đồng người ngồi, bên cạnh ba người đàn ông đều có một hai cô gái bầu bạn, cô được một tên mặt trắng nõn sắp xếp cho ngồi vào cạnh Thường Minh, mà ánh mắt của Thường Minh cũng dán lấy cô từ lúc cô bước vào.

Anh ta cảm thấy có hứng thú với cô. Kinh nghiệm của Thái Đường Yến mách bảo vậy.

"Thường tiên sinh." Thái Đường Yến cố gắng trấn tĩnh cõi lòng, cất tiếng chào hỏi, rồi trở tay nhẹ nhàng khép cửa lại.

Thường Minh vỗ vào sofa bên cạnh, Thái Đường Yến bước đến ngồi.

Đêm ân ái kia đã khiến bầu không khí trở nên đầy lúng túng, Thường Minh nhìn có vẻ khá u ám, Thái Đường Yến cũng càng thêm im lặng.

"... Có muốn hát không?" Thái Đường Yến đành lôi ra tinh thần chủ động tiếp khách của lúc trước mà mở miệng.

"Cô hát đi, tôi nghe." Thường Minh tích chữ như vàng, dựa vào sofa, đưa tay khoác lên thành ghế sau lưng cô.

Thái Đường Yến đành phải chọn bài, chỉ hát mấy bài nhạc nhẹ thời cũ, cả căn phòng bao không còn giống như ở chốn hộp đêm nữa, mà đã trở thành hộp ký ức gặp lại người xưa nào đó. Thường Minh lặng im ngồi cạnh lắng nghe, chu đáo lấy thức uống và đồ ăn vặt cho cô. Càng hát cho đến mức khản giọng, Thái Đường Yến càng nghi ngờ trước cảm quan của Thường Minh.

Có lẽ nhận thấy giọng cô thay đổi, rốt cuộc Thường Minh cũng bảo dừng lại.

"Được rồi, nghỉ ngơi đi."

Thái Đường Yến thở phào, im lặng nhìn Thường Minh như chờ lãnh đạo lên tiếng. Nhưng Thường Minh chỉ nhìn cô một lúc, rồi quay đầu đưa mắt sang chỗ khác, nói: "Cô về đi."

"Hả?" Thái Đường Yến chẳng hiểu gì cả.

Thường Minh bình tĩnh nói: "Tan làm rồi."

Thái Đường Yến nhìn đồng hồ, đúng là không đủ để đi tặng hai.

Ba tối liên tục đều là như thế. Anh đến, nghe nhạc, đuổi người. Nếu đổi lại người khác thì đã sớm không chịu đựng nổi lý do thám thính vòng vo như thế rồi, nhưng từ lâu sự tò mò của Thái Đường Yến đã bị cuộc sống làm phai mờ chẳng còn sót lại bao nhiêu.

Rồi đến tối thứ ba, trước khi Thường Minh thả người thì giữ cô lại một lúc, đột nhiên hỏi: "Thái Tiểu Đường, ở chỗ này một tháng cô kiếm được bao nhiêu?"

Thái Đường Yến kinh hoàng trong chốc lát, rồi mới kịp nhận ra "Thái Tiểu Đường = bản thân", rồi đáp án gần như là bật thốt lên, "Thời điểm tốt thì hơn năm ngàn." Phần lớn đều vào thẻ lương cả, số tiền boia thỉnh thoảng dư lại cũng sẽ bị Thái Giang Hào vợ vét.

"Ít vậy à."

"..."

Thái Đường Yến nhớ lại giọng anh khi gọi tên cô.

Bàn tay đặt trên đầu gối của Thường Minh chậm rãi gõ, nói: "Nếu mỗi tháng tôi cho cô mười ngàn để tiêu vặt, cô có đồng ý theo tôi không?"

Lần trước là Tạ Vũ Bách tìm Thái Đường Yến cho anh. Đêm hôm đó cậu ta dỗ ngon dỗ ngọt lôi anh ra khỏi nhà, nói anh đã cực nhọc hơn một năm nay rồi, cũng nên đi ra ngoài hóng gió.

Thường Minh không hứng thú lắm, Tạ Vũ Bách thần bí ném ra con mồi, khẳng định là sẽ không thua thiệt gì, người đó cũng ở đây. Quả nhiên Thường Minh cắn câu, nhưng sau khi đến thì không thấy người đó đâu, đang định nổi đóa với Tạ Vũ Bách, một nhọc đứng lên toan đi về, thì lúc ấy Thái Đường Yến đi vào. Nhìn gương mặt đó, nhất là đôi mắt kia, Thường Minh biết Tạ Vũ Bách đã tốn rất nhiều tâm tư công sức, ma xui quỷ khiến

thế nào mà lại ngồi xuống, Tạ Vũ Bách tỉnh táo gọi Thái Đường Yến đến ngồi cạnh Thường Minh.

Đã đến mức này, dù thế nào thì cũng phải lên tiếng.

Thái Đường Yến vẫn còn cầm mic, nhìn anh một cái, khẽ nhếch môi, có thể là vì miệng lưỡi khô khốc, mà cũng có thể do kinh ngạc.

Thường Minh gật đầu, "Chính là ý cô đang nghĩ."

Chỉ thấy cô lại nhìn vào mic, như chờ người ra. Thường Minh không biết cô chậm chạp thật hay là giả ngu, bèn nói với giọng đầy quan tâm: "Cô có thể suy nghĩ kỹ."

Đáp lại chỉ có một tiếng "ờ" đơn điệu, giống như động vật chỉ có thể phát ra âm tiết riêng biệt.

Thường Minh đang định bảo cô đi về trước đi, nhưng bỗng Thái Đường Yến xoay đầu lại.

"Thường tiên sinh, anh có đánh người khác không?"

Thường Minh bất ngờ trước câu hỏi của cô, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời: "Tôi không đánh phụ nữ."

Thậm chí anh còn soạn sẵn trong đầu, đề phòng cô hỏi tiếp như kiểu "thật sự không đánh?" "đã từng đánh chưa?", nhưng lại được trả lời bằng một đơn âm.

"Được."

Hàng lông mày của Thường Minh giật lấy.

Giống như lúc trước anh chỉ dùng ba giây để quyết định đón nhận "ý tốt" của Tạ Vũ Bách, Thái Đường Yến cũng chỉ dùng ba giây để chấp nhận

đề nghị của anh. Tốc độ quyết sách như thế rất phù hợp với bản chất quan hệ của hai người, vốn là một thoáng vui vẻ, tự được tan được.

Mà cũng có lẽ bọn họ vốn là một loại người, giống Tạ Vũ Bách nói sau lưng ——

Gái điếm và khách làng chơi, trời đất tạo thành.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Thái Đường Yến nhắc đến việc nghỉ làm, Thẩm Đại Mật không đồng ý ngay.

Trong quán bar, Thái Đường Yến có quan hệ cá nhân với rất ít người, đếm lui đếm tới chỉ có được ba người.

Trước đây khi Thẩm Đại Mật cuống cuống đưa con trai đến bệnh viện khám thì gặp phải Thái Đường Yến, chị ta nắm tay Thẩm Mặc, Thái Đường Yến không hỏi đứa bé là ai, cũng không tò mò chị ta đã kết hôn hay chưa.

Lúc đó Thẩm Đại Mật cảm thấy cô gái này không phải là nhìn xa trông rộng thì chính là lòng dạ sâu thẳm, sau đó không nghe thấy những tin đồn liên quan đến mình ở trong quán nữa, lúc ấy mới hoàn toàn yên tâm về Thái Đường Yến.

Thẩm Đại Mật hỏi cô: "Là cái người hôm đó?"

Thái Đường Yến ngạc nhiên vì khẩu giác của chị ta, rồi sau đó lại nghĩ, hai chuyện này cách nhau không lâu, người sáng suốt nhìn một cái cũng có thể nhận ra.

Cô thành thật gật đầu.

Thẩm Đại Mật nói: "Em cứ xem như chị vào tuổi mãn kinh mà nói nhiều mấy câu vậy. Làm cái nghề này của chúng ta, điều tối kỵ nhất chính là thật lòng, mà đàn bà là động vật dễ rung động nhất, giữ tim mình lại, vùi lấp cho sâu, bảo vệ được bản thân thì mới có tương lai tươi sáng được."

Thấy cô ngây người nhìn mình, Thẩm Đại Mật cũng chẳng biết cô nghe hiểu được bao nhiêu. Khách quen trong quán bar đều không phải là đức lang quân gì cả, Thẩm Đại Mật từng gặp người bị vợ cả phát hiện đánh cho gần chết, bị đùa giỡn đến mức nhập viện hay vào thẳng nhà xác, còn phần nhiều đều giống lục bình trên sông gửi gắm neo đậu vào những hòn đá khác nhau trong một thoáng, chứ có rất rất ít người có thể rút lui chu toàn.

Thẩm Đại Mật có ấn tượng không tệ về Thái Đường Yến, nhưng với quan hệ giữa hai người, chị ta cũng chỉ nói được vậy thôi. Thái Đường Yến cũng đáp lời cảm ơn.

Cái chốn này không khác gì vũng bùn lớn, rất nhiều người khó mà bảo toàn bản thân được, có thể giúp đỡ lẫn nhau là đã hiếm lắm rồi, còn cái ý định bỏ mình cứu người chỉ là sao rơi thoáng qua chân trời, vụt qua rồi biến mất.

Tối nay Tiền Đông Vy không đi làm, hai người hay lén lút gặp nhau, nói không chừng sau này sẽ còn gặp lại, vậy là Thái Đường Yến bèn gửi tin nhắn tạm biệt.

Tính lưu động của cái nghề này rất lớn, thủ tục nghỉ việc hoàn thành rất nhanh, sau đó Thái Đường Yến đi đến quầy bar tìm một trong ba người có "quan hệ cá nhân".

Từ xa Trữ Hương Thần đã nhìn thấy Thái Đường Yến, lau ly rượu xong thì vắt khăn lên quầy cái bịch đầy giận dữ. Người hầu rượu đứng cạnh thấy thế thì nhìn theo ánh mắt của anh ta, rồi lên tiếng chào hỏi cô với vẻ muốn xem kịch hay, ngọt ngào gọi một tiếng người đẹp, cướp lấy toàn bộ đất diễn trước đó của Trữ Hương Thần.

Thái Đường Yến chỉ gật đầu, sau đó cất tiếng gọi với bóng lưng của Trữ Hương Thần.

Trong quầy bar chỉ có hai người, Trữ Hương Thần cũng không thể giả vờ cầm điếu được, không tình nguyện quay đầu lại, "Chuyện gì?"

Thần sắc và giọng điệu cũng bộc lộ ra thấy rõ, Thái Đường Yến im lặng một lúc như đập phải đinh, rồi vẫn nói: "Tan làm có rảnh không? Cùng đi ăn đồ nướng nhé."

Nếu là thường ngày, chắc chắn Trữ Hương Thần sẽ nhảy cẫng lên, ở đây có ai không biết anh ta có ý với cô, vào những lúc rảnh rỗi sẽ lôi sạch tâm tư ra nói chuyện cùng cô, chọc cô cười.

"Xin lỗi, không rảnh." Không biết Trữ Hương Thần đang pha rượu gì mà bắt đầu xốc mạnh rượu như động kinh.

Nói đến mức này, có mềm hay cứng cũng sẽ chuốc mất mặt, thế là Thái Đường Yến đi thẳng vào chủ đề, "Ngày mai em sẽ không đi làm nữa, đến tạm biệt anh."

Cũng không ngoài suy đoán của Trữ Hương Thần, chỉ là động tác trên tay chậm lại, "Thế à, vậy phải chúc em bay lên cao sớm ngày thăng chức, đến lúc đó cũng đừng quên hạng tôm tép nhỏ như anh."

Trong lúc nói anh ta nhếch môi cười, rốt cuộc là trẻ tuổi không che giấu được, sự hiu quạnh mất mát ấy hóa thành giễu cợt, khi đối phương có khoảnh khắc đau lòng như vậy, anh mới cảm thấy cân bằng lại.

Không thể nói Thái Đường Yến là bách độc bất xâm không có cảm xúc, dù sao gặp nhau một hồi cũng coi là bạn, lúc mỗi người một ngã còn bị đối phương đập một phát, bao khó chịu đều do cô tự chuốc lấy, ngay vào giây phút đưa ra quyết định ấy, cô đã đi đến một ngã ba không thể nào quay đầu lại được nữa rồi.

Cuối cùng Thái Đường Yến chỉ nói: "Hy vọng lời chúc của anh sẽ thành sự thật."

Cho đến khi ra đến cửa sau, thì sau lưng truyền đến tiếng bước chân bịch bịch, cổ tay bị người ta nắm lấy.

Trữ Hương Thần dán chặt mắt lên người cô, trong mắt là bao tuyệt vọng vỡ vụn, "Yến Tử, anh hỏi em, em thật sự thiếu tiền đến thế ư? Thật sự muốn đi theo người kia sao?" Sau đó dần lớn tiếng hơn, "Em có biết những người đó làm gì không hả? Có thể chơi chết người đấy em biết không hả?"

Thái Đường Yến gạt tay anh ta ra, nói như khễ cảm khái: "Đã đi rồi."

Thái Đường Yến nhanh chóng trả lại phòng đã thuê, dọn đến căn nhà của Thường Minh ở lưng chừng núi.

Nơi đây cây cối bao trùm dày đặc, ngoài cửa sổ phòng khách tầng một chính là một mảng tường xanh, trong im lặng chim hót véo von, thoáng như quay về quê hương trong núi sâu, lần này Thái Đường Yến đã trở thành chim hoàng yến không hơn không kém.

Tiền Đông Vy không trả lời tin nhắn mà trực tiếp gọi đến.

Thái Đường Yến nghe máy, nhưng trong điện thoại lại truyền đến tiếng gào thét điên cuồng của một người đàn ông ——

"Thái Đường Yến mày trốn đi đâu rồi?! Không nghe điện thoại lại còn kéo tao vào danh sách đen! Tao nói cho mày biết, sớm muộn gì tao cũng sẽ tìm được mày, mày không trốn được đâu, mày cứ chờ chết đi ——!"

Tại Thái Đường Yến tê rần, đưa di động ra xa, cái tính khí gắt gỏng như trước của Thái Giang Hào chẳng khác gì muốn phát nổ cả ống nghe.

"Vậy anh đến đây đi."

Thái Đường Yến buông một câu nhẹ bẫng, rồi thuận tay cúp máy. Khóe miệng còn chưa kịp nhếch lên thì âm thanh từ sau lưng đã cắt ngang

suy nghĩ của cô.

"Thái tiểu thư."

Thái Đường Yến xoay người lại, theo bản năng đặt điện thoại ở sau lưng, thấy người đến là chú Chung tài xế, bả vai căng lên mới hạ xuống.

Nụ cười của chú Chung rất có tinh thần phục vụ, chú nói: "Làm phiền Thái tiểu thư đưa số tài khoản ngân hàng cho tôi, tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản của cô thay Thường tiên sinh."

Thái Đường Yến kịp phản ứng lại, nói: "Cháu không có thẻ ngân hàng."

"Vậy thì làm một cái."

"... Cháu cũng không có chứng minh thư."

Trông chú Chung có vẻ đắn đo.

Thái Đường Yến dè dặt bổ sung: "Vậy có thể... đưa tiền mặt không ạ?"

Chú Chung lôi điện thoại ra, nói: "Để tôi hỏi ý Thường tiên sinh đã."

Chú Chung đi ra xa nói mấy câu, rồi quay lại đưa điện thoại cho cô, "Thường tiên sinh muốn nói chuyện với cô."

Thái Đường Yến nhận lấy điện thoại, "a lô" một câu như đợi tuyên án.

"Thái Tiểu Đường."

"... Vâng."

"Em nói với tôi là em đã thành niên rồi."

Thái Đường Yến biết ý của anh ta, bèn nói: "Em có chứng minh thư mà, nhưng bị mất rồi."

Đầu kia không khách khí, "Làm lại." Rồi dứt lời lại phát hiện ra mình như đang giận dỗi, đành nói sang chuyện khác, "Cô muốn có tiền mặt, có phải còn cần chuẩn bị cho cô cả két sắt không?"

Thái Đường Yến mới ở với Thường Minh không lâu, nên không hiểu là anh ta đang giỡn hay châm chọc, đành cười xòa một tiếng, lại nghĩ Thường Minh không thấy được vẻ mặt của cô, cũng không biết nên đáp lại thế nào, bèn dứt khoát im lặng.

Thường Minh bảo cô trả điện thoại lại cho chú Chung, hai người nói một lúc, rồi chú Chung quay lại nói với cô là cô cứ nghỉ ngơi cho tốt, nếu có chuyện thì cứ liên lạc với chú, sau đó để lại điện thoại rồi rời đi.

Đã sống chờ người trong cái vỏ ốc khoảng 20 mét vuông bao lâu nay, giờ đây căn nhà này trở nên trống trải lại tự do. Thái Đường Yến đẩy hết mọi cửa phòng có thể đẩy ra mà đi vào nhìn một lần, ngoài một phòng khóa cửa giống của chủ nhân ra, những phòng khác đều lấy trắng đen làm chính, không nhiễm chút bụi trần như khách sạn.

Thái Đường Yến chờ đợi trong phòng ngủ được chú Chung sắp đặt, cô chỉ có một vali, tủ quần áo đã được dọn dẹp cho cô không gian, nhưng cô không có đồ dùng gì, bèn đẩy thẳng vali xuống gầm giường.

Tối nay Thái Đường Yến bò lên giường rất sớm, bầy chim cũng đã đi ngủ, côn trùng thay ca cất tiếng gáy, im lặng như chiếc hôn phủ phục của mẹ thiên nhiên, tựa như quê hương cô —— dù cho cô không muốn quay lại đó nữa —— đối với người ngày nào cũng bị khách khứa bao vây ầm ĩ như cô mà nói, khoảng im lặng an toàn này thật trân quý biết bao.

Sau hai giờ sáng, đồng hồ sinh học mới để cô đi vào mộng đẹp, trong mê man Thái Đường Yến cảm thấy như bên cạnh lún xuống —— có người

chui vào chăn cô, dán chặt vào sau lưng cô, nóng nực, kèm theo mùi rượu nồng nặc.

Thái Đường Yển nổi da gà da vịt, mới vừa thét lên một tiếng thì bị một bàn tay thô ráp bịt lại, người đằng sau rất không kiên nhẫn, "Là tôi, em gào cái gì."

Đừng nói là thích ứng với bất ngờ, cho dù bình thường Thái Đường Yển cũng chưa chắc nhận ra giọng của Thường Minh, nhưng từ tư thế chèn ép kia cô có thể đoán ra, đúng là Thường Minh không sai — cô lại bị kéo đến mép giường, nếu như lúc này có ánh đèn, nhất định cái bóng của cô ở đầu giường chính là con mèo bốn chân chạm đất.

Men rượu biến thành giải dược đánh thức dã thú trong cơ thể, Thường Minh không có kiên nhẫn của lần trước, trực tiếp kéo quần lót cô xuống, ngón tay dò tìm đến nơi thích hợp, thử đưa vào. Nửa đêm bị đánh úp, cả người Thái Đường Yển rơi vào trạng thái chống cự, cuống quýt đến mức làm động tác của Thường Minh trở nên thô lỗ.

Anh chửi thề một câu, cũng vì do rượu mà câu oán thăm ấy càng đậm hơn, một tiếng kia cũng giống âm thanh đập chân ga âm ỉ, tăng thêm tốc độ cho chính anh. Anh cứ thế mà chen lấn đi vào.

Thái Đường Yển bị đau rên lên thành tiếng, trái lại Thường Minh cũng hít hà, mồ hôi lạnh vã ra.

Anh như một người đứng trong đường hầm, sau khi dừng lại thích ứng với ánh sáng và nhiệt độ trong chốc lát, lại lần nữa di chuyển tiến về phía trước.

Thường Minh thật sự coi cô là mèo, một tay túm lấy gáy cô, tay kia vuốt ve da thịt cô như vuốt lông.

Bóng tối che đi đôi mắt, nhưng lại phóng đại lên cảm giác đau đớn và độ nóng mỗi khi chạm nhau, phóng đại lên từng tiếng thở dốc và nỉ non.

Rõ ràng cô chụp được một cái tên thốt ra từ miệng anh, cảm giác dây kéo kim loại ở quần anh như con dấu in lên hông cô, cũng dần cảm nhận được anh đang hạ xuống.

Chẳng khác gì quả bóng hơi bị cột thắt miệng, từ từ, dần dà thắt lại, cho đến lúc không có cách nào đứng thẳng được nữa, lại giống như không có gì mà bắn vào trong, rồi cứ thế mà rút ra.

Thường Minh đổ rạp trên người cô, Thái Đường Yến máy móc nghiêng đầu thở hỗn hển. Tim Thường Minh đập rất mạnh, giống như chặn bông lót ở sau lưng cô bị búa đập lấy. Trong phòng không bật điều hòa, áo sơ mi của anh ướt đầm mồ hôi, dính vào giữa hai người, khiến bọn họ càng chặt chẽ lại xa lánh.

Thái Đường Yến mở mắt, xung quanh vẫn là một mảng tối đen, bóng dáng trùng trùng che giấu bí mật, bèn dứt khoát nhắm mắt lại. Không biết là mồ hôi của ai lăn vào khoe miệng cô, mặn chát, làm cô bất giác nhú mày.

Thường Minh chống tay lên, lật người nằm sang bên cạnh cô, không chút khách khí nào cướp lấy chăn đắp trên người, chặn bông và dây búa sau lưng Thái Đường Yến cùng biến mất, cô lạnh đến mức co quắp cả người. Muốn kéo chăn đi, nhưng lại bị người bên cạnh ra lệnh ——

"Em qua phòng bên cạnh mà ngủ."

"..."

Thái Đường Yến chỉ đành sờ tìm quần áo ngủ khoác lên người,

"Được..."

Thường Minh nằm ngửa, một cánh tay đè sau đầu, tay kia thì khoát lên mắt che ánh sáng.

"Tôi... không quen ngủ với người khác..." Anh như đang giải thích.

"Ừm."

Thái Đường Yến dùng quần áo che ngực, ngay đến dép cũng chẳng buồn tìm, cong lưng rón rén rời khỏi phòng, thậm chí trước khi đóng cửa còn nói một câu "ngủ ngon".

Sau khi xác nhận cửa khép lại, một tay Thường Minh đè lên chân trái, cánh môi run lên kịch liệt. Lần buông thả vừa rồi Rốt cuộc màn phóng túng vừa rồi đã bị nó cản trở dữ dội, chân trái của anh đã đau đến mức không đứng lên nổi.

--

Chương 1 lên giường, chương 2 ngỏ lời, chương 3 sống chung, khá khen cho tốc độ của đôi này, còn nhanh hơn cả A Dương với Liên Nhã.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Thái Đường Yến không lạ giường, lại công thêm đợt đánh úp vào đêm qua, làm cô ngủ một mạch đến tận giữa trưa ngày hôm sau.

Trong phòng vẫn yên tĩnh không có tiếng người như cũ, Thái Đường Yến để chân trần bước xuống giường, lén lút đi đến ngoài cửa phòng ngủ hôm qua, hành lý của cô vẫn còn ở trong đó.

Gõ cửa ba lần, khẽ gọi: "Thường tiên sinh?"

Không ai mở cửa.

Thái Đường Yến thử chuyển động quả đấm, cạch một tiếng, chốt thụt vào, cửa mở ra.

Chiếc chăn màu nâu nhạt trải trên giường, ngay ngắn vuông vức đầy kỳ lạ. Không biết Thường Minh đã rời đi lúc nào, mà rõ ràng mọi thứ trong phòng được gấp gọn là xuất phát từ bàn tay của người nội trợ. Thái Đường Yến đi đánh răng rửa mặt, vừa đi xuống lầu thì gặp được người ở trong phòng bếp.

"Chào buổi sáng Thái tiểu thư." Một người phụ nữ trung niên tự xưng là thím Hồ mỉm cười với cô, nói đã chuẩn bị bữa sáng xong rồi, vì không biết khẩu vị của cô ra sao nên cố ý chuẩn bị đến mấy món.

Thái Đường Yến nhận được đãi ngộ như thế, vô cùng lo sợ gật đầu nói cảm ơn. Thím Hồ bảo cô đừng khách khí, đây là do Thường tiên sinh dặn cả. Tiện thể cô hỏi đến Thường tiên sinh, được cho hay mấy hôm tới

Thường tiên sinh sẽ không về nhà, mỗi ngày thím Hồ sẽ lau dọn và nấu ba bữa. Thái Đường Yến thờ phào.

Một mình Thái Đường Yến ngồi cạnh bàn dài ăn sáng, hỏi thăm thím Hồ xem đến siêu thị thì đi như thế nào.

"Thái tiểu thư cần gì thì cứ nói với tôi, tôi sẽ bảo lão Chung mua đem về, từ đây đi ra ngoài thì hơi xa."

Thái Đường Yến nói không sao, vừa hay có thể đi dạo. Thím Hồ không ép nữa, chỉ đường cho cô.

Cho đến lúc Thái Đường Yến đi nửa tiếng rồi mà vẫn chưa ra khỏi con đường xanh lục vòng vèo ở khu biệt thự, cô mới hiểu khái niệm "hơi xa" của thím Hồ là đã nói giảm nói tránh rồi, sau lần này Thái Đường Yến không định đi lần thứ hai nữa.

Thái Đường Yến tìm tiệm thuốc gần siêu thị, vờ như mua thuốc, rồi lại hỏi có công hiệu dài hay không. Nhân viên giới thiệu mấy loại, Thái Đường Yến chọn nhãn hiệu đã kiểm tra ở trên mạng, trả tiền rồi bước đi.

"Mấy ngày tới" trong định nghĩa của Thường Minh là sáu ngày, sau sáu ngày, anh lại lần nữa im hơi lặng tiếng xuất hiện trong nhà.

Thái Đường Yến chưa bao giờ có những ngày tháng rảnh rỗi thành thơi đến thế, giống như con quay dừng lại, đến đứng cũng chẳng vững. Cô không có nhiều hứng thú, chuyện duy nhất lưu giữ quanh năm chính là đọc sách, lúc mẹ cô khỏe mạnh, chỉ cần thấy cô đọc sách là không cần phải làm ruộng, sau đó tấm lá chắn này dần mất đi hiệu lực kể từ khi mẹ cô nhập viện, lúc đó càng cho thấy thời gian cô đơn càng đáng quý xiết bao.

Hôm đó trời dim mát, thái dương ẩn rồi hiện, nhiệt độ ngoài nhà vừa phải. Thường Minh quay về căn nhà giữa chừng núi mới phát hiện trong

phòng khách không có một bóng người, đang định đi lên lầu thì tầm mắt trông thấy một cảnh trưng bày không thích hợp ở ngoài cửa sổ.

Môi đôi dép được đặt ngay ngắn ở trên sàn ngoài cửa, rèm cửa được kéo lên, chợt có gió thu thổi đến bay phất phơ, quang cảnh vô cùng yên ắng. Mà trên sàn gỗ hành lang ở ngoài cửa, có một người mặc áo sơ mi ngắn tay và quần đùi năm dài. Nước da màu mật, mái tóc dài buộc lên sau gáy, gối lên tay mà ngủ. Kế bên đầu là một cuốn sách đang mở được đặt nằm úp ngược, bìa sách bằng giấy dai, không nhìn thấy tiêu đề.

Thường Minh lại gần, cố ý giẫm mạnh bước chân, nhưng người nọ cứ như kem cây đông cứng trên sàn nhà, nằm yên bất động.

Thái Đường Yến thấy mông bị chích, tưởng là côn trùng cắn nên đưa tay đi gãi, lại nhột, lại gãi nữa. Không đấu lại côn trùng, cô dứt khoát lật người lại, như bánh nướng nằm ngửa ra, vươn vai giãn gân. Trong lúc mơ màng có gì đó lọt vào khe hở đôi mắt lim dim, bóng dáng trùng điệp. Cô nhớ đến gốc cây ở quê, hồi bé lúc chần trâu cô thường ngồi nghỉ dưới vòm cây, có lúc có một hai chiếc lá bay xuống rơi trên mặt cô, cô tiện tay gạt đi rồi lại ngủ tiếp, tiếng kêu ghé ọ của mấy con trâu ở phía xa thấm vào giấc mộng.

Bên eo lại bị chích mấy cái, ngay đúng huyết mệnh môn của cô, Thái Đường Yến tức giận né eo, không tình nguyện mở mắt ra tìm đầu sở.

Đập vào mắt trước hết là một cây gậy dài, trước kia Thái Đường Yến đã ăn đòn quá nhiều rồi, nên theo bản năng lăn qua một bên, lồm cồm bò dậy. Đợi khi nhìn rõ chủ nhân của cây gậy đó, Thái Đường Yến hồi hận chỉ bằng giả ngủ tiếp.

Đây là lần đầu tiên Thái Đường Yến gặp Thường Minh vào ban ngày, cả người đoan trang lại tuấn tú, thậm chí anh còn trắng hơn cả Thái Đường Yến, có điều trông tái nhợt không chút sức sống, chiếc sơ mi trắng lại càng

làm anh trông có vẻ ốm yếu hơn, ngoài cây gậy kia ra, anh nhìn không khác người thường là bao.

"Thường tiên sinh..." Âm thanh đến từ cái cúi đầu của cô.

"Sao em lại nằm đây, không bắn à."

Thái Đường Yến muốn đáp là ngày nào thím Hồ cũng lau cả, cô đi một vòng thì lòng bàn chân vẫn trắng.

"Mát mà..." Cô bảo thủ trả lời.

Cô chỉ mặc mỗi áo ba lỗ màu xám, bên dưới là quần đùi rin, là kiểu ăn mặc ở nhà, trông thật mát mẻ. Thường Minh nhìn nhiều hơn mấy cái, trên mặt không gợn sóng, cây gậy gõ cộp cộp trên sàn, gọi người đến gần.

Một tay nhẹ nắm lấy cằm cô, đưa mặt cô lên đối diện với anh, "Cúi đầu làm gì, tôi ăn em à."

Thái Đường Yến bị ép phải đối mặt với anh, tầm nhìn ngang hàng với cổ áo anh, trong đêm tối, hàng râu lún phún vừa nhú của Thường Minh làm cằm anh y hệt khoai môn được tước vỏ.

"Thay quần áo đi, theo tôi ra ngoài."

Thái Đường Yến tuân lệnh vừa thở phào định đi thì cây gậy của Thường Minh đã chỉ lên sàn, "Đồ của em."

Suýt nữa Thái Đường Yến đã quên mất cuốn sách, vội nhặt lên, như tránh chủ nhiệm mà đi vòng qua Thường Minh vào nhà.

Thái Đường Yến thay quần áo phù hợp với bộ của Thường Minh rồi đi ra ngoài, Thường Minh đã ngồi sau ghế lái chờ cô. Cô khó hiểu nhớ lại Tiền Đông Vy đã miêu tả Thường Minh, đi đứng không nhanh nhẹn, cô còn

chưa thấy dáng dấp đi bộ của Thường Minh bao giờ, thiếu mảnh ghép này, trong lòng mơ hồ khó chịu.

Thái Đường Yến cúi người ngồi xuống cạnh Thường Minh, đầu gối khép lại, hai tay đặt trên đầu gối đầy quy củ. Thường Minh dặn chú Chung lái xe.

"Em biết lái xe không?"

Không ai trả lời.

Lúc này Thái Đường Yến mới nhận ra là nói chuyện với mình, bèn cúi người nói: "Không biết ạ."

"Đi học lấy bằng lái đi."

"... Không có chứng minh thư."

Lại vòng về chỗ cũ, ánh mắt mang tính xét xử của Thường Minh quét đến, Thái Đường Yến bất giác dẫu môi, bỗng anh đưa tay ra nắm lấy cằm cô, chen vào môi cô.

"Đừng có cắn môi, khó coi chết đi được."

"..."

Tính khí của người đàn ông lộ vẻ thất thường, Thái Đường Yến tự giác biết mình không phải là đối thủ của anh, đến lông tơ trên người cũng ngoan ngoãn nghe theo, sợ mục tiêu của lần ra tay tiếp theo là cổ mình.

Xe dừng lại ở bên ngoài một hội sở tư nhân, Thường Minh dặn chú Chung tối lại thì đến đón người. Thái Đường Yến thầm đoán anh không mở được cửa xe, nhưng dáng vẻ Thường Minh chống gậy an nhân xuống xe đã đập vỡ ý tưởng đó. Thái Đường Yến hít sâu một hơi, cố bình tĩnh lại.

"Đi mau, chờ người ra đó làm gì nữa."

Một bàn tay đưa đến bên eo cô, Thái Đường Yến không khỏi ưỡn thẳng lưng, đi theo nhịp bước của anh. Thường Minh sóng vai cùng cô, Thái Đường Yến không dám trằng trợn quan sát dáng vẻ của anh, cũng không nhận ra điều gì khác thường.

Thường Minh quan thuộc dẫn cô đến cửa một phòng bao, trước khi gõ cửa còn vô tình cố ý quét nhìn cô, mặt Thái Đường Yến không sắc thái, không nhận ra là nhát gan hay tò mò, Thường Minh cười một tiếng khó hiểu, có vẻ khá là hài lòng.

Cửa vừa mở ra, một bàn người đưa mắt nhìn sang như đầu kim gặp nam châm, đều quay qua cả.

Trong đó có một người đàn ông mặt tròn ngời đối diện cửa, hai má đỏ ửng, điều thuốc vừa đưa lên ngậm nơi miệng còn chưa kịp châm, thì lại kẹp xuống hào hứng nói với những người trên bàn: "Nhìn xem tôi nói có đúng không, tôi đã nói chắc chắn Minh Tử sẽ đến mà. Gần đây người này lột xác rờ không giống trước kia đâu."

Thái Đường Yến có ấn tượng về người này, cũng có mặt vào lần đầu tiên gặp Thường Minh, chính anh ta sắp cô ngồi cạnh Thường Minh.

Từ Vũ Bách bảo người lấy ghế ngồi, người kia thân mật vỗ sau lưng Thường Minh, vợ lấy Thái Đường Yến, rồi nháy mắt với anh: "Minh Tử, giỏi lắm."

Sau khi người kia đứng dậy thì cúi người rỉ tai với Từ Vũ Bách, "Là lúc trước cậu giới thiệu em kia cho Minh Tử?" Người sau gật đầu, Vương Trác đề vai anh ta để anh ta tự thu xếp ổn thỏa, "Cậu làm Minh Tử gây họa rồi đấy."

Từ Vũ Bách hạ giọng, "Ha, có chuyện gì đâu chứ."

Đương nhiên Thái Đường Yến không hiểu thâm ý trong đó, nghe Thường Minh dặn bảo mà ngồi xuống, một câu "thắng thì của em, thua thì tôi trả" theo sức nặng của bàn tay rơi xuống bả vai.

Cũng không biết là bọn họ cố ý nhẹ tay, hay vận đánh bài của Thái Giang Hào đã rơi lên người Thái Đường Yến mà cô thắng mấy ván liên tục, tâm tình thả lỏng, thỉnh thoảng trên mặt xuất hiện nụ cười nhạt, ngay đến Thường Minh ở sau lưng còn hài hước khen cô "đánh không tệ đâu".

Từ Vũ Bách kẹp điện thoại vào giữa hõm vai mà nghe máy, Thái Đường Yến không để ý đến nội dung lắm, có điều đến cuối anh ta lại nhìn Thường Minh chăm chăm mà cười khà, rõ ràng chỉ nói đủ anh nghe, "Đường Chiêu Dĩnh cũng muốn đến."

Có người đàn ông thốt lên một tiếng, cũng không biết là thấy được Từ Vũ Bách nhặt được bài tốt hay là thế nào mà bật cười.

Thường Minh không để ý đến Từ Vũ Bách, nghiêng người qua ném bài ra hộ Thái Đường Yến.

Người đàn ông vừa nãy lên tiếng: "Minh Tử, hai người các cậu liên thủ đánh như thế thì đúng là hà hiếp người ta quá."

Thường Minh chẳng bận tâm đến lời sỉ vả của Vương Trác, lại rút ra một lá, "Cũng không phải là tiền của tôi. Nếu cậu không uống thì giúp A Bách đi, sắp thua đến độ không còn quần lót rồi kìa."

Từ Vũ Bách nhìn hiểu tình hình, cười hì hì nói với bên kia "nhanh lên đi, Minh Tử cũng ở đây". Cây gậy kia của Thường Minh lại không có mắt, Từ Vũ Bách đành thuận tay đỡ lấy. Thường Minh bỏ lại một câu "đồ điên" rồi ngồi sang một bên, lôi một điếu thuốc từ trong bao ra.

Lúc này Thái Đường Yến vẫn chưa biết được sự quanh co trong đó, mà cũng không quá quan tâm, cô chỉ cầu an và một vị trí bình thường,

không để Thường Minh mất mặt, không thể làm anh ta tức giận, đợi ngày nào đó anh ta ghét cô để cô đi, cô sẽ cảm thù lao sống một cuộc sống mới.

Đường Chiêu Dĩnh đi vào đúng lúc Thái Đường Yến đang ra bài, ánh mắt của mọi người đều đảo sang, làm cô cũng nhìn theo.

Mắt rất sáng, phong cách trưởng thành, cô nàng thoải mái chào hỏi với những người quen. Dường như không phát hiện ra Thái Đường Yến, chỉ để ý đến Thường Minh ngồi hút thuốc một mình ở trong góc trước, Đường Chung Dĩnh đi đến, gọi một tiếng "Minh Tử" rồi đưa tay dập tắt thuốc của anh, giáo huấn như chị cả: "Cơ thể cậu vừa mới lành, hút thuốc cái gì hả. Giả vờ ngẫu thì cũng phải chọn lúc chứ."

Thường Minh tức cũng không được cười cũng không được hừ một tiếng, thay vào đó Từ Vũ Bách đáp thay anh, "Ôi dào, ghế còn ngồi chưa nóng mà lại quản nữa rồi."

Đường Chung Dĩnh không thèm đếm xỉa đến vẻ quái gở của anh ta, ngón tay thon dài chỉ vào huyệt thái dương anh ta, đầu Từ Vũ Bách lay động như con lật đật.

"Còn nói à, cậu cũng không chịu khuyên Minh Tử đi, chỉ biết nói mát."

Từ Vũ Bách cố làm vẻ vô tội, "Chị khuyên cũng có nghe đâu, huống gì là em, người ta coi lời của em thành không khí cả. Không tin chị hỏi Vương Trác đi, nhìn xem em có khuyên cậu ta tử tế không."

Vương Trác không muốn dính vào vũng nước đục, bèn khoanh tay mỉm cười.

Đường Chung Dĩnh xoay người lại, đúng lúc đến bên cạnh Thái Đường Yến, sau ngạc nhiên thì cười chào, "Gương mặt mới đấy à, không

giới thiệu sao." Ánh mắt lướt qua mấy người đàn ông ngồi bên cạnh bàn một vòng, không ai tiếp lời.

Từ Vũ Bách xoa cái cằm tròn xoe của mình, cười trên đau khổ của người khác, nhưng không phải anh ta đưa người đến, không có định vượt quá chức phận.

Cuối cùng vẫn là người đàn ông trong góc đứng ở bên người Thái Đường Yến, bàn tay trống tùy ý đặt lên tóc cô, khẽ vỗ nhẹ: "Thái Tiểu Đường, gọi chị Chiêu Dĩnh đi."

Thái Đường Yến bỗng đứng lên, bàn tay đặt trên đỉnh đầu của Thường Minh không trở tay kịp, chỉ thấy cô cung kính gọi một tiếng "chị Chiêu Dĩnh", trông như gặp lãnh đạo cấp trên đến kiểm tra vậy.

Đường Chung Dĩnh sững ra, rồi sau cũng bật cười, "Cô em đáng yêu quá." Rồi lại nhìn Thường Minh, "Nhìn xem cậu dọa người ta kìa. Đều là người quen cả, đừng câu nệ như thế."

Thái Đường Yến cụp mắt không dám nhìn thẳng, cảm giác như đang nhìn vào gương, dĩ nhiên cô không chói mắt như người trong gương, tựa như cách một lớp vải che phủ, cùng lắm chỉ là mặt mày tương tự mà thôi.

Ngay đến Từ Vũ Bách cũng quạt gió thổi lửa bùng câu bông đùa: "Chị Đường, sao em cảm thấy cô bé này nhìn hơi giống dáng chị lúc còn trẻ nhỉ."

Lời của Từ Vũ Bách như quả lựu đạn, làm vể bối rối nổ cái bùm, nhất thời mọi người im lặng như tờ, không ai dám động đến xúi quẩy này. Cũng chính là một câu nói nhỏ bé nhẹ nhàng này, đã vén lên "tấm màn che" của Thường Minh, để đến người qua đường cũng biết tâm tư của anh.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Sắc mặt Thường Minh vẫn không đổi, kéo Thái Đường Yến về ngồi lại trên ghế, cười nhạt nói: "Cũng chỉ là một cô nhóc, đâu đẹp hơn chị."

Bồng Đường Chiêu Dĩnh véo tai Thường Minh, cười mắng: "Làm gì có ai nói cô nhóc như cây chửi, chị làm gì so được với tuổi trẻ phơi phới, cười thôi cũng có nếp nhăn rồi đây này." Rồi quay sang nói với Thái Đường Yến, "Em gái, em đừng để ý đến cái người hồ đồ này này, miệng thô bỉ lắm."

Thường Minh bị đánh úp, rớt cuộc trên mặt không nén được, lúc đó lúc trắng, hết như nàng dâu nhỏ bị cột nhà.

"Có thể đổi chiêu khác đi được không, ba mươi mấy tuổi rồi mà vẫn cứ cái vẻ này, không chán à."

"Ba mươi mấy tuổi chứ không phải là con nít con nôi, không hiểu chuyện chút nào cả." Đường Chiêu Dĩnh quay đầu lại nói với Tạ Vũ Bách, "Này chủ nhà, định chơi bài cả ngày đấy hả? Lát nữa Phong Trạch cũng đến đấy."

"Phong Trạch cũng đến ư?" Lập tức Tạ Vũ Bách đầy hăng hái, hai mắt sáng lên, "Thế sao được, Phong Trạch cũng đến thì dĩ nhiên chúng ta phải chơi gì đó kích thích rồi, này Minh Tử, cậu nói xem đúng không nào?"

Thường Minh cười lạnh, coi như phụ họa.

Những người này cũng không trông mong cô nói chuyện, Thái Đường Yến bèn lùi về lại cạnh bàn, đáng tiếc nghe nói phải chơi trò khác, những người khác cũng mất dần hứng thú đánh bài, ai ai cũng đều đưa cổ ngóng mong. Thái Đường Yến ngồi không được mà đứng không xong, vô cùng mất tự nhiên.

Tạ Vũ Bách nói tiếp: "Theo tôi thấy thì đừng đánh bài này nữa, chơi nhiều mất sức, lát nữa chúng ta đưa xe đi? Minh Tử, thấy sao?"

Thường Minh nói: "Không để cậu thua sạch tiền thì đừng hòng chạy thoát."

Đường Chiêu Dĩnh nói xen vào, "Chân cậu khỏe chưa, chưa thì lái xe làm gì, ở yên đó được rồi."

Cô chỉ thuận thế quan tâm, thốt lên rồi mới nhận ra đã chạm đến nỗi đau và lòng tự ái của người đàn ông này, đã không kịp cứu vãn nữa rồi.

Cũng may Thường Minh gần như không nổi giận với cô, "... Lái xe không cần chân kia, có gì mà được hay không được."

Tạ Vũ Bách vội giảng hòa, "Có bảo cậu lái đâu, để mấy em lái, bọn đàn ông mình ngồi cạnh nhìn hướng dẫn là được."

Ba người này vây quanh chân Thường Minh không thả ra, ngay đến Vương Trác cũng liếc mắt nhìn phản ứng của Thường Minh, nhưng người này chỉ đứng đờ nhìn quân bài của Thái Đường Yến, không trả lời.

Vương Trác thuận nước đẩy thuyền: "Minh Tử là người biết lái xe sớm nhất trong ba chúng ta, chị muốn cậu ta ngoan ngoãn ngồi một chỗ thì có khác gì trói cậu ta lại đâu, vừa hay có người đẹp đây, bày vẽ chút cho cô ấy là được rồi."

Không lâu sau, Phong Trạch trong truyền thuyết cũng đến, người này có phần tuấn tú nho nhã hơn Thường Minh, đối phương cũng như Đường Chiêu Dĩnh không để ý đến cô trước. Phong Trạch thân mật ôm eo Đường Chiêu Dĩnh, chào hỏi mọi người.

Đường Chiêu Dĩnh nói: "Vừa rồi A Bách đề nghị đưa xe, một trai một gái thành một đội, gái lái xe. Anh đến rồi, vậy có đi không?"

"Anh không có vấn đề gì." Phong Trạch nhún vai, mong chờ nhìn Thường Minh, "Thường Minh có chơi không?"

Lần này mũi nhọn lại chĩa về phía Thường Minh, Tạ Vũ Bách vốn định đáp thay anh, nhưng Thường Minh đã mở miệng, "Đã tìm bạn gái rồi, còn có thể không chơi ư? —— Thái Tiểu Đường, đi thôi."

Lần này Phong Trạch mới để ý đến cô gái ngồi cạnh bàn, ánh mắt khẽ dừng, "Trước kia chưa thấy qua bao giờ."

Đường Chiêu Dĩnh cười đẩy hông anh ta, "A Bách nói dáng cô ấy hơi giống em, anh thấy sao?"

Phong Trạch chỉ đơn thuần quan sát, "Người dễ nhìn hơn em, trang điểm nhạt."

Giữa đôi tình nhân mập mờ vô cùng, đương nhiên Đường Chiêu Dĩnh không tức, cô cười nói: "Dĩ nhiên mắt của Thường Minh không tệ rồi."

Phong Trạch còn nói: "Hay là tiện thể đến chỗ anh đi, gần chỗ anh có một nhà, trùng hợp gần đây vừa dọn đi?"

Tạ Vũ Bách hứng thú, "Này, anh nhà lớn nghiệp lớn lắm rồi, giờ còn dám đưa cả nghiệp đến đây à? Không phải ở đây còn có kim ốc tàng kiều đấy chứ."

Anh ta vốn thường nói lung tung bậy bạ, lúc này lại dùng từ nhỏ nhen, mùi chua trong đó làm vt phải liếc nhìn.

Thường Minh nói với Tạ Vũ Bách: "Mấy năm trước lúc bên này muốn xây sân bay, tôi đã khuyên cậu mua đi rồi, mà cậu khăng khăng không chịu nghe, bây giờ giá đất phải tăng gấp đôi đến nơi rồi. Nhất là sau khi có tàu điện ngầm, giá càng lúc càng tăng vọt, không có giảm giá đâu."

Phong Trạch khiêm tốn nói: "Thường Minh không hổ là nhân sĩ trong nghề, nhìn chuẩn đấy, anh chỉ là chó ngáp phải ruồi thôi."

Tạ Vũ Bách lẩm bẩm mấy câu, làm như đối đầu với Thường Minh.

Hội sở cách chỗ đưa xe một đoạn, Thường Minh không lái xe đến, phải đi nhờ xe của Tạ Vũ Bách với Thái Đường Yến. Thịnh thoảng Tạ Vũ Bách nhìn anh qua gương chiếu hậu, nhưng bị Thường Minh trợn mắt lại, "Không lo lái xe đi được à?"

Tạ Vũ Bách gõ tay lên vô lăng, tự đắc nói: "Lát nữa tôi sẽ đưa xe mình cho cậu, bảo đảm các cậu thắng được Phong Trạch."

Thường Minh thường xuyên cảm thấy dù mình không chết nhưng Tạ Vũ Bách sẽ chọc giận đến mức làm anh như từ trong quan tài bật dậy, người khác nói chuyện với anh đa phần đều dè dặt, sợ đạp phải cái chân đau của anh, nhưng thì Tạ Vũ Bách cứ liên tục cố tình đạp vào nó, Thường Minh bị công kích quen rồi, cũng không mất tinh thần. Ngay đến cả trong chuyện Thái Đường Yến, anh ta cũng tự chủ trương tìm tay mơ cho Thường Minh, lại còn cứng cổ mạnh miệng dưới gậy của Thường Minh: "Không đúng dịp thôi, từ phương diện khác mà nói thì cả hai các cậu đều là lần đầu tiên còn gì."

Lại như bây giờ, Tạ Vũ Bách biết rõ Thường Minh không dám ngồi ghế trước, chứ đừng nhắc đến việc lái xe.

Tạ Vũ Bách dùng giọng điệu chuyên nghiệp lại kiên nhẫn như bác sĩ tâm lý mà nói: "Chúng ta ấy à, phải tiến dần tuần tự, không thể một bước lên trời được. Đầu tiên là quen với tầm mắt ở ghế phụ, khi ấy thì còn sợ ngồi ghế lái nữa sao. Nếu không được... tôi nói với bọn họ nhé? Các cậu không lái được, chỉ ngồi ngoài xem, hít khói xe."

Trò khích tướng vô cùng ngây thơ, nhưng đối diện với người đàn ông hảo sĩ diện mà nói thì rất có tác dụng. Thường Minh không nói nữa. Tạ Vũ Bách vui vì lúc này Thường Minh không nổi đóa, còn tranh thủ nhoẻn miệng cười với người trong gương.

Lúc xuống xe, Thường Minh và Thái Đường Yến đi cuối, Thái Đường Yến sáp lại gần nhỏ giọng nói: "Thường tiên sinh... lát nữa em phải lái xe ạ?"

Thường Minh nghiêng đầu cười với cô, không mấy may cảm thấy được sự lo lắng của cô, "Sợ sao?"

Thái Đường Yến gật đầu theo bản năng, lại không hay khi để lộ yếu điểm trước mặt anh, lẩm bẩm nói: "Nhưng em không biết lái xe..."

"Cầm chắc vô lăng, nhấn ga đi ngay, có gì khó đâu."

Thái Đường Yến lại cắn môi, đây là động tác mỗi khi cô căng thẳng, nhưng vẫn không thoát được mắt của Thường Minh.

Anh nói, "Yên tâm, tôi ngồi cạnh em, có chuyện gì sẽ nắm vô lăng giúp em." Đột nhiên hơi thở của anh lại gần bên tai, "Cùng lẩm thì rút xuống biển thôi."

"..."

Thái Đường Yến sợ tới mức ngây ra như phỗng. Thường Minh nở nụ cười hài lòng, làm vậy để cô có thể lái xe không chút áp lực, dù về chót

cũng được, có điều lại không hề nhận ra ở trước mặt Thái Đường Yển, anh không khác Tạ Vũ Bách xấu xa chút nào cả.

"VẬY... nếu va chạm thì sao? Nếu như xe hư..."

"Làm thế nào đây nhỉ ——" Dưới chân là bậc thang, trọng tâm của Thường Minh lệch hẳn, âm đuôi kéo dài, "Chi phí sẽ trừ vào tiền tiêu vặt của em." Giẫm lên đất bằng làm anh thư thái, tác phong nghiêm nghị như gia trưởng.

Lộ trình là đường ven biển, mà trò này là đột nhiên nghĩ ra, đúng lúc này đang trong thời gian đi làm, dòng xe thưa thớt, thêm mấy máy quay giám sát được lắp đặt qua quýt, bị Tạ Vũ Bách lợi dụng kẽ hở mà hành động.

Quả nhiên Tạ Vũ Bách san xe thật, đại nhân đại nghĩa nhường cho Thường Minh.

"Dù sao nàng nhà tôi có lái xe gì thì cũng không thể xếp chót được."

Trừng phạt của xếp chót là thanh toán chi phí cho lần giải trí kế tiếp, đối với họ mà nói thì chút đó không phải là chuyện cắt da cắt thịt gì, thứ theo đuổi chỉ là cảm giác kích thích xé gió phóng đi và sự tâm đắc của bạn đồng hành.

Thường Minh không từ chối nhận lấy chìa khóa xe, ném cho Thái Đường Yển. Thái Đường Yển nhìn chìa khóa trong lòng bàn tay, ấn vào chỗ vẽ hình ổ khóa mở, rồi kéo cửa xe ra, nhưng bất động.

Trình độ ngốc nghếch của Thái Đường Yển vượt quá dự liệu của Thường Minh, "... Ấn hai lần."

Quả nhiên vang lên âm thanh mở khóa.

Thái Đường Yến ngồi vào, theo Thường Minh dặn dò mà điều chỉnh ghế rồi đeo dây an toàn, lúc cắm chìa khóa chạy thì người như bị giật điện, thẳng sống lưng lên.

"Phanh xe bên trái chân ga bên phải, chân phải đạp phanh trước...
Đừng đạp nhầm chân ga."

Thái Đường Yến cúi đầu tìm, sau khi xác nhận không sai thì từ từ đạp, lại nghe Thường Minh chỉ mà nhả phanh tay ra.

"Từ từ nhả phanh, sau khi nhả hết thì đạp nhẹ ga..."

Thường Minh nghiêng người đưa tay cầm vô lăng, Thái Đường Yến liếc nhìn, bất ngờ phát hiện còn trắng hơn cả cô, thon dài như hai đôi đũa. Đôi đũa này gõ lên vô lăng, "Chuyên tâm vào, tôi còn muốn sống thêm mấy năm nữa."

"... À." Thái Đường Yến ngại ngại nhìn về phía trước.

Bên cạnh, xe Tạ Vũ Bách vọt qua, anh ta dán cái mặt tròn vành lên cửa xe, gào lên với bên này: "Này, có được không thế?"

Thường Minh nhắc: "Không cần để ý đến cậu ta, chuyên tâm lái xe đi."

Xe từ từ lại gần vạch xuất phát, mỗi chiếc xe đều cách khoảng thời gian giống nhau mà lên đường, Tạ Vũ Bách cố ý "quan tâm" để bọn họ chạy đều, "Tránh cho các cậu hôn vào đít xe."

Rời khỏi vạch xuất phát, con đường thẳng tắp phía trước không có xe, Thái Đường Yến dần dần sức vào chân ga, xe nổ rùm rùm lao lên trước.

Thấy Thái Đường Yến có vẻ đã lên đường, Thường Minh hỏi: "Tôi thả tay nhé?"

"Ừm."

Tay anh vừa rời đi, Thái Đường Yến lập tức siết chặt vô lăng như sợ bay đi mất, gân xanh mờ hồ nổi lên.

"Thả lỏng đi nào, cũng đâu phải cầm búa, nếu cứ thế thì tay em sẽ nhanh mỏi lắm."

"Ừm."

"Trước kia em đã lái xe bao giờ chưa?"

"Máy cày mini... có tính không?"

"... Nguyên lý cũng không khác nhau lắm, tăng tốc thì đạp ga, đi chậm thì nhả ga, lúc cần thiết thì đạp phanh."

"Ừm."

Đang nói, chợt tiếng còi chói tai phía sau làm không khí trong xe càng trở nên căng thẳng, lòng bàn tay Thái Đường Yến thấm một lớp mồ hôi mỏng, chân mày gằn như nhú lại một chỗ.

"Ô hô ——!" Lại là Tạ Vũ Bách điên cuồng hét, đeo kính râm trông hai miếng bánh Oreo nằm trên bánh rán lớn, đôi môi đỏ mọng như thịt xông khói, "Bái —— bai ——! Bọn này đi trước đây!"

Gió lớn kéo dài lời nói phách lối của Tạ Vũ Bách, Thái Đường Yến bất giác dùng lực vào chân, nhấn ga phóng đến.

Thường Minh đưa tay giữ lấy vô lăng, nhắc nhở: "Đừng đạp ga gấp như thế, cẩn thận nhẹ nhàng."

Từ góc nhìn của người bên ngoài, nhìn hai người như đang cướp tay lái.

"Anh, anh đừng nói chuyện với em, em căng thẳng lắm."

Thái Đường Yến không có thời gian mà nhìn Thường Minh, nếu không cũng sẽ phát hiện sắc mặt anh cũng chẳng tốt gì.

Thường Minh: "..."

Lúc nói chuyện thì xe đã vào đến khúc cua, bên trái là núi bên phải là biển, cột mốc ven đường và dây xích giới hạn cũng ít đi. Quả nhiên Thường Minh không nói nữa, chỉ im lặng chờ vô lăng. Một tiếng bíp chói tai lại vang lên cùng động cơ xe ầm ầm là xe của Đường Chiêu Dĩnh và Phong Trạch, so với bọn họ thì đúng là giống xe kéo tay. Đến khúc cua, đột nhiên Thường Minh nhắm chặt hai mắt, văng trán ướt đẫm mồ hôi.

Hình như đầu xe càng chạy càng lệch, trước đó Thái Đường Yến toàn lệ thuộc vào Thường Minh nên không để ý đến hướng đi lắm, lần này chợt thấy quái lạ, tay của Thường Minh chỉ đơn giản là nắm vô lăng chứ không hề điều chỉnh phương hướng. Cô mặc kệ anh, tự mình xoay lại, khó khăn lắm bánh xe mới đề lên viền cát, rồi lại xiêu vẹo quay về giữa làn đường chính. Lưng cô ướt một mảng, mồ hôi lạnh đổ đầy.

Thường Minh như cảm giác được mà mở mắt ra, xe đã quay lại đường chạy, anh buông tay ra, nhưng một tay khác lại cầm lấy vịn trần, như người chết đuối bắt được cọc gỗ nổi.

Cuối cùng Thái Đường Yến cũng để tâm đến người bên cạnh, hỏi: "Thường tiên sinh... anh không sao chứ?"

Thường Minh còn chưa kịp trả lời thì xe đã có phản ứng thay anh, một tiếng bùm vang lên, xe lao đảo nghiêng ngã, đầu xe mất khống chế lệch về một bên.

Nổ lốp rồi.

Nếu là tài xế có kinh nghiệm thì phản ứng đầu tiên sẽ đạp mạnh chân phanh, nhưng Thái Đường Yến không phản ứng kịp, chỉ nắm chặt tay lái, cổ khổng chế phương ướng, chân quên mất đạp ga, coi như nhặt về được một mạng.

"Đạp phanh nhẹ thôi!" Thường Minh ở bên cạnh hỗn hển hét lên, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh vã ra như tắm.

"..."

Thái Đường Yến không hiểu định nghĩa "nhẹ" của anh là thế nào, chân run run di qua chân phanh.

"Thả rồi đạp nhẹ lần nữa."

Cô làm theo, xe xiên xiên vẹo vẹo lệch khỏi đường xi măng, cuối cùng đã dừng lại bên mép dây xích, trông không khác gì dải ngăn cách fans hâm mộ ở sân bay.

Nhịp tim của Thái Đường Yến dần lắng xuống theo động cơ, xe vừa dừng là Thường Minh đã buông vịn trần ra, anh đẩy cửa đi xuống, cũng chẳng kịp cầm lấy gậy, đỡ cột đá nôn thốc nôn tháo.

Thái Đường Yến luống cuống kéo phanh tay, rồi bước xuống theo.

"Thường tiên sinh..." Khăn giấy run run được đưa đến.

"Cút!" Thường Minh không nhận khăn giấy của cô, tự mình lấy khăn tay sạch sẽ trong túi quần ra lau miệng, "Cô thật sự không biết lái xe hay là muốn hại chết tôi hả?"

"Xin lỗi anh..." Thái Đường Yến ngượng ngập cầm khăn giấy về, đầu gần như chôn trước ngực.

Thường Minh không màng khiển trách cô, chỉ coi cô như không khí, lão đảo đi ra ngoài khoảng mười mét, vẫy xe của Vương Trác đứng lúc đi qua.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Vương Trác bảo bạn gái dừng xe, rồi ló đầu ra ngoài hỏi: "Sao?"

Thường Minh hất cằm chỉ chiếc xe kia của Tạ Vũ Bách, "Nổ lốp, suýt nữa rơi xuống biển rồi. Gọi A Bách về đây."

Vương Trác nhìn theo tầm mắt của anh, chỉ thấy anh với "Tiểu Đường Chiêu Dĩnh" đi cùng xe đang đứng đó - đi cũng không được mà đứng cũng chẳng xong, "Tôi đã sớm bảo với A Bách là đừng đua xe mạnh thế rồi, cái chủ ý dở tệ như vậy có ngày hại người cho xem. May mà cậu không sao."

Thường Minh tự giễu, "Nếu lại xảy ra chuyện thì có ba chân cũng không đủ cắt bỏ."

Vương Trác bước xuống đặt biển tam giác cảnh báo xe.

Trong lúc đứng tựa ven đường chờ Tạ Vũ Bách về, đầu cây gậy batoong cùng cổ tay sáng bóng lọt vào đáy mắt Thường Minh, Thái Đường Yến không nói một lời, dáng vẻ như học trò ngày xưa dâng thức cho tiên sinh. Vương Trác khẽ cười, dời mắt sang nơi khác như xoay ấm trà. Thường Minh im lặng nhận lấy, Thái Đường Yến đứng bên cạnh như nàng a hoàn.

Đợi Tạ Vũ Bách hoảng loạn trở về, đi quanh xe mình một vòng, gãi đầu gãi tai lẩm bẩm chửi thành tiếng, ba người đàn ông tùm lại bắt đầu bàn bạc, để ba cô gái đứng một bên.

Bạn gái của Vương Trác cười với Thái Đường Yến, hỏi: "Cô người ở đâu?"

Thái Đường Yến nói: "Huyện Tân Nam."

Bạn gái Vương Trác: "À, chưa đến bao giờ."

"Có một khu thắng cảnh ở núi Vi Phong..." Bạn gái Vương Trác vẫn có vẻ lúng túng, Thái Đường Yến đành dừng lại, "Còn cô?"

Bạn gái Vương Trác đọc một cái tên.

Thái Đường Yến gật đầu, lại thấy im lặng không nói gì thì không thân thiện lắm, bèn bảo: "Tôi cũng chưa đi qua."

Bạn gái Tạ Vũ Bách tò mò nhìn bạn gái Vương Trác một hồi, cuối cùng lúc này cũng mở miệng, "Nè, cô dùng son màu số mấy đấy?"

Lúc này hai cô gái tán gẫu với nhau, Thái Đường Yến đứng bên cạnh như người ngoài cuộc, thỉnh thoảng nhìn về phía ba người đàn ông, rồi thì thoảng lại luống cuống sửa tóc mái.

Sự xa cách thấy rõ giữa Thái Đường Yến và hai cô gái khác làm Thường Minh chẳng thoải mái gì cho cam, giống như anh đã tìm phải một giống loài dị tộc không đoàn kết. Nhưng bên này anh còn đang bế đầu sút trán, cũng không rảnh để ý đến.

Thường Minh hỏi Tạ Vũ Bách: "Cô bé cậu giới thiệu cho tôi đấy là người ở đâu vậy?"

Tạ Vũ Bách thành thật trả lời: "Chưa hỏi, tìm gái chứ có phải tìm đối tượng đâu mà cậu còn hỏi nơi chốn. Ai mà biết sau này cậu có giữ lại không."

Vẫn là Vương Trác hiểu rõ ý sâu xa, "Này, tôi bảo, không phải đến cô ấy cậu cũng nghi ngờ đấy chứ?"

Điều này làm Tạ Vũ Bách búng tỉnh, sau một thoáng ngây ra thì anh ta nói: "Này này Minh Tử, không phải tôi nói cậu khó nghe đâu, nhưng không phải chuyện này cậu hơi..." Nhất thời anh ta ghen hòng, ánh mắt tìm kiếm Vương Trác xin chỉ điểm, và người sau không phụ sự mong đợi của mọi người mà ném ra một câu "hội chứng ảo tưởng người bị hại", Tạ Vũ Bách đưa tay ra đập vào ngực Vương Trác, "Đúng thế đúng thế, là 'hội chứng ảo tưởng người bị hại' —— vẫn là lão Vương cậu lợi hại —— lần trước cậu cũng nghi ngờ có người cố ý khiến cậu đụng xe, nhưng rốt cuộc cũng chẳng tra ra được cộng lõng nào."

Thường Minh cười nhạt, "Chắc không phải camera hành trình tự mọc cánh bay sau khi tôi bị tông xe đâu nhỉ."

Tạ Vũ Bách giỏi nhất là làm cho mọi việc rối lên, vẫn là Vương Trác phân tích tình hình đáng tin hơn, Thường Minh nhìn anh ta, ánh mắt như nói "cậu thấy thế nào".

Vương Trác nhíu mày, "Nghi ngờ của cậu nói hoang đường cũng hoang đường, mà hợp lý thì cũng có vẻ đúng. Nếu thật sự muốn tiêu diệt cậu thì chắc hẳn đã lái xe đâm thẳng xuống biển, lấy mạng đổi mạng, chứ không chỉ nổ mỗi lớp xe, làm như con nít chơi dây pháo vậy. Còn hợp lý thì, nhìn dáng dấp cô gái kia, nếu thật sự có ai đó sắp xếp cho cậu, vậy chắc hẳn kẻ đằng sau cũng hao tâm tốn trí để hiểu rõ cậu lắm." Và còn không quên cười nhạt, "A Bách quen Thẩm Đại Mật, lát về hỏi lai lịch là được. Nhưng Minh Tử này, trong tay cậu có bí mật gì không thể nói ra mà làm đối phương đưa cậu vào chỗ chết vậy? Hay chỉ đơn thuần là cầu tài hại mệnh? Cũng không nói rõ được..."

Thường Minh cúi đầu nhìn tàn thuốc đỏ tươi trong tay, làn khói mong manh chọt biến mất trong gió thu, "Tôi phải biết là bí mật gì, thì mới có thể

biết là người nào được."

Tạ Vũ Bách cũng suy nghĩ theo, "Đúng thế, nếu là cầu tài hại mệnh thì phải nhắm vào tôi mới đúng. Không phải tiền của ông già cậu đều để lại cho ông anh đàn độn kia của cậu sao, cậu được chia bao nhiêu chứ."

Câu này làm mọi người trở nên khó thở, ánh mắt ngăn cản của Vương Trác bị bỏ rơi, may mà Tạ Vũ Bách không nói thêm gì nữa.

Trái lại Thường Minh chẳng để tâm mà còn cười: "Tiền của ông gia tôi không liên quan đến đến tôi, có nhiều mấy cũng không phải của tôi. Nhưng cậu nói đúng, lúc tôi không có tiền tiêu thì cậu cần thận vào đấy."

Vương Trác khoác vai Thường Minh phụ họa, "Đúng."

"Cái gì?" Tạ Vũ Bách hỏi ngược lại theo bản năng, Thường Minh và Vương Trác cùng ngậm thuốc lá, cười híp mắt không có ý tốt với anh ta, "Này ——!" Tạ Vũ Bách rụt cổ lại, rồi sau đó cũng cười ha hả.

Chờ xe cứu viện đến kéo xe đi, Thường Minh và Thái Đường Yến ngồi xe của Tạ Vũ Bách như lúc trước đi đến biệt thự của Phong Trạch. Vụ nổ lốp bất ngờ làm mọi người mất hết hứng thú, hoạt động đua xe cũng vội vã kết thúc.

Sau khi xuống xe, Thái Đường Yến khe khẽ kéo tay áo Thường Minh, nhỏ giọng hỏi: "Thay lốp xe khác... Có phải rất đắt không?"

Dáng vẻ sợ sệt của Thái Đường Yến đã lay động hoài nghi trước đó của Thường Minh, có lẽ nổ lốp chỉ là một bất ngờ, xảy ra đột nhiên, cô không có điều kiện gâ án.

Thường Minh hỏi ngược lại: "Em cảm thấy sao?"

"Chi phí đó..."

Thường Minh đã sớm nhận thấy Thái Đường Yến khá nhạy cảm với tiền, bèn cố ý nói: "Trước khi lái xe tôi đã nói với em thế nào?"

Thái Đường Yến ngại ngần rút tay về, lại bất giác cắn môi. Lúc này đang vào tối, nắng thu dần phai, nơi đang đứng là cạnh bồn hoa ở cổng, một con muỗi vo ve đến đậu trên tay cô, Thái Đường Yến vỗ cá bốp, muỗi bay đi mất, tiện thể để lại ba dấu đỏ.

Thường Minh chợt cảm thấy mình thật tội tệ, biết rõ cô không tránh khỏi, nhưng vẫn dầy xéo nỗi đau của cô, trong cuộc vui lần này cô hoàn toàn đối lập lại với anh và Tạ Vũ Bách. Anh và Tạ Vũ Bách đã quen nhau hơn hai mươi năm, có thể hiểu được trêu đùa thiện ý của đối phương, tùy hứng che chở nhau. Còn Thái Đường Yến chỉ có thể dựa vào mặt chữ của anh mà hiểu ý, nhất cử nhất động đều như đi trên lớp băng mỏng.

"Tin thật đấy à?" Thường Minh mất bò mới lo làm chuồng, nhìn Thái Đường Yến chuyển từ ngạc nhiên sang nghi ngờ, "Thứ Tạ Vũ Bách không thiếu nhất chính là tiền. Nhưng nếu em muốn đền, tôi đoán cậu ta cũng sẽ không từ chối."

Phong Trạch đã đến trước bước ra ngoài nghênh đón bọn họ, Thường Minh quay đầu nhìn cô còn đang nghĩ viễn vông, nói: "Em muốn để muỗi đốt tiếp à?"

Thái Đường Yến ngẩng đầu như bưng bình, nới gót chân bước đi theo.

Nhà của Phong Trạch đối lập hẳn với nhà Thường Minh, có hơi thở của khói lửa, cũng có dấu hiệu hàng xóm vào ở, quần áo phấp phới treo ngoài ban công.

Tạ Vũ Bách tán dương mấy câu, Đường Chiêu Dĩnh thể hiện thái độ khiêm tốn của nữ chủ nhân, lấy nước uống và trái cây trong tủ lạnh hai cửa ra.

"Cũng chỉ có cuối tuần mới đến, ở đây xa trường quá, ngày ngày tốn nhiều thời gian đi lại như vậy cũng không đáng."

Ánh mắt chuyện nghiệp của Thường Minh làm anh thầm cau mày, khoảng cách giữa các nhà quá gần, ở sân làm gì thì hàng xóm chỉ cần đứng trên sân thượng là có thể thấy hết sạch, phương diện riêng tư thì khá kém, nhưng dùng để ở thì dư sức, trung tâm thành phố cũng đầy đủ hơn so với chỗ Thường Minh.

"Nơi đây yên tĩnh, xanh hóa tốt, gần biển nên không khí cũng tốt, hợp với người già trẻ nhỏ." Lời nói khoác của Tạ Vũ Bách cũng không trái lương tâm, "Đây là nhà tân hôn sau này của hai người hả?"

Đường Chiêu Dĩnh nói: "Cái đó ấy hả, mấy năm trước Phong Trạch đã mua rồi."

Phong Trạch ôm lấy bả vai cô, thân mật nói: "Em muốn là vui rồi, sau này cũng là của em."

Tạ Vũ Bách liếc nhìn Thường Minh, trên mặt người đó vẫn rất bình tĩnh, nhưng có lẽ trong lòng đã nổi gió rồi.

Anh ta nở nụ cười quái dị: "Này này này, sắp có chuyện tốt rồi hả?"

Phong Trạch và Đường Chiêu Dĩnh tự nhiên giao mắt với nhau, giống như đang định đoạt là do ai tuyên bố tin vui đây. Cuối cùng vẫn là nam giới mở miệng: "Bọn anh sẽ đính hôn vào tháng sau, mọi người có rảnh thì cùng đến nhé."

Lời của anh như bàn tay của thượng đế, nhấn nút tạm dừng, bầu không khí đọng lại trong thoáng chốc, rồi một tràng náo nhiệt phá vỡ im lặng.

Tạ Vũ Bách vỗ tay, "Chúc mừng chúc mừng!"

Vương Trác cũng nói câu chung vui.

Theo bản năng Thái Đường Yến nhìn sang Thường Minh —— nửa là vì cô chỉ quen có mỗi người này, nửa là cảm thấy chuyện này có liên quan đến anh —— sắc mặt Thường Minh vẫn như say xe chưa tỉnh táo, vô cùng uể oải, anh khẽ đáp lại: "Được, nhất định sẽ đi."

Đường Chiêu Dĩnh như đang đợi anh, nghe được câu đó thì liền mỉm cười.

Tối nay chú Chung đưa cô về căn nhà của Thường Minh, rồi lại chở anh đi. Cho đến hôm nay, Thái Đường Yến không biết Thường Minh làm nghề gì, anh không ở lại nhà lâu, thậm chí đến họ tên anh cũng không biết, ấy mà cô lại vô cùng chắc chắn anh có quan hệ khá sâu với cô gái có dáng dấp tương tự cô kia.

Vương Trác và Tạ Vũ Bách đến "Hỗn Hợp Dạ Sắc" trước. Sau khi Tạ Vũ Bách bảo Thẩm Đại Mật đi lấy tài liệu của Thái Đường Yến đến, ban này nhận được quả bom màu đỏ* mà anh ta đã nín nhịn đầy một bụng lời, cuối cùng cũng chờ được cơ hội để xả.

(*Vì thiệp báo hỉ có màu đỏ, mà nhận được thiệp thì khá tốn kém nên tục gọi là 'quả bom màu đỏ'.)

"Cậu nói xem lúc này không phải làm Minh Tử tức chết sao, hồi trước Phong Trạch muốn dùng danh tiếng của giáo sư Đường, nhưng là do Minh Tử giúp dẫn đường, không ngờ Phong Trạch này đã dựng trường xong rồi, mà ngay đến con gái của giáo sư Đường cũng tiện tay đưa đi luôn."

Vương Trác lắc ly rượu nói, "Chuyện tình cảm nào có đến trước đến sau. Nhiều năm như thế, Đường Chiêu Dĩnh chỉ xem Minh Tử như em trai, không phải cậu không nhìn ra."

Tạ Vũ Bách rụt cổ, nhưng cằm và cổ đã sớm nhập thành một, "Nhìn ra là một chuyện, khó chịu trong lòng là một chuyện khác, dù sao Minh Tử cũng là anh em của chúng ta, tôi thấy buồn thay cậu ta."

Vương Trác cười, "Từ lâu nghe nói giữa giáo sư Đường với Phong Trạch có mâu thuẫn, không ngờ nhanh như vậy đã đồng ý đính hôn."

Tạ Vũ Bách nói: "Đường Chiêu Dĩnh còn lớn hơn cả chúng ta, thanh xuân của phụ nữ có được mấy năm chứ, có hoãn mấy cũng phải đồng ý thôi."

Hai người còn định nhận xét mấy câu nữa thì cửa phòng bật mở, Thường Minh chống gậy bước vào, vừa ngồi xuống, Tạ Vũ Bách đưa một tờ A4 đến trước mắt anh.

Tạ Vũ Bách nói: "Vừa ra lò đấy, là tôi bảo Mật Mật mạo hiểm lên photo một bản, cảm ơn tôi đi."

Thường Minh nhắc mí mắt, giống như nói "tôi cảm ơn nhà cậu:", Tạ Vũ Bách khinh thường hừ một tiếng.

Trên giấy là bản sao chứng minh thư của Thái Đường Yến, Vương Trác thân mật mở đèn pin di động lên cho anh, Tạ Vũ Bách ngồi đối diện uống đồ lạnh trợn mắt nhìn cậu ta.

Thường Minh nhìn một lượt rồi gấp giấy lại, nghĩ một lúc lại sợ nhìn nhầm mà mở ra, xem thêm lần nữa.

"Cô ấy là người huyện Tân Nam?"

Tạ Vũ Bách ừ đáp, "Cậu nghĩ đến gì vậy?"

"Người đó tên gì?" Thường Minh nói, "Người đàn ông bị ngã vào lúc xây mếu ở núi Vi Phong đó, tạm thời tôi không nhớ ra tên."

Tạ Vũ Bách rất hăng hái, đặt ly nước xuống rồi dịch đến gần, "Cũng biết cậu không nhớ nổi mà, tôi cũng đã điều tra trước cho cậu rồi. Người đàn ông đó tên là Thạch Khải Toàn, là con một, trong nhà làm ăn có ít tiền, cậu ta lại là thanh niên ham chơi, nên người nhà tính để cậu ta lêu lổng bên ngoài mấy năm, có kiếm được tiền hay không cũng không vấn đề, qua mấy năm nữa nên kết hôn thì về nhà kế thừa nghiệp cha, không ngờ ——" Anh vỗ nhẹ rồi tách hai tay ra, giống như đang mở bung kết quả, "Ngã tàn phế rồi, bệnh liệt nửa người, ăn uống ngủ nghỉ đều cần người hầu hạ, tinh thần sụp đổ, hóa điên rồi."

Thường Minh gấp tờ giấy lại, móng tay vô thức miết nếp nhăn, gần như muốn mài cho nó trở nên sắc bén.

"Tôi nhớ là chuyện xảy ra trước khi tôi gặp tai nạn giao thông không lâu, người thân có đến công trường gây gỗ, tôi vẫn còn nằm viện, lão Viên bèn xử lý giúp tôi, trách nhiệm chủ yếu là ở chủ thầu, chúng ta không bồi thường thiếu xu nào, nhưng chủ thầu không đền nổi trăm vạn, trực tiếp chạy mất. Gần đây chuyện cũ lặp lại, có lẽ là vì tàn phế nên không có cô gái nào chịu đi cùng, không tìm được chủ thầu lại đến công trường tìm tôi điều tra, để tôi đền cho họ một cậu con trai khỏe mạnh." Tự nói xong thì cười nhạt, "Mẹ kiếp vậy ai đền chân cho tôi hả!"

Vương Trác vỗ vai anh trấn an, "Vừa rồi tôi cũng mới thảo luận với A Bách, mấy cô nàng làm nghề này có đến mấy chứng minh thư cũng không có gì lạ. Cho dù Thái Đường Yến và Thạch Khải Toàn ở cùng thôn thật, cô ấy cũng không cần phải liều mạng vì gã tàn tật đó, trông cô ấy hình như có mẹ già sinh bệnh, tôi thấy đến kiếm tiền còn chẳng kịp nữa, nếu không cũng sẽ không đi đêm rồi."

Tạ Vũ Bách cũng tỏ thái độ, "Chỉ một đứa con gái, không đẹp hơn chị ta mà vóc dáng cũng không nuốt bằng, nếu trong lòng cậu có vương mắc thì đổi người khác là được."

Thường Minh liếc mắt nhìn anh ta, Tạ Vũ Bách vỗ ngực như tâm quất, "Muốn kiểu gì, cứ nói với tôi một tiếng, anh đây tìm thêm cho cậu, đảm bảo đạt chuẩn năm sao."

Nét mặt của Tạ Vũ Bách không khác gì đồ uống của anh ta, giống như cả đất trời không có chuyện gì có thể làm anh ta buồn, Thường Minh nhìn một hồi, cũng bị chọc cười.

Nhân vật chính trong câu chuyện đã thả lỏng tinh thần, hai người còn lại cũng thở phào một hơi, đồng loạt cười rộ lên.

Vừa làm như thế, Thường Minh cũng cảm thấy thật vô nghĩa. Không thể phủ nhận rằng lúc mới nhìn Thái Đường Yến, anh đã nghĩ đến Đường Chiêu Dĩnh, nhưng sau khoảng thời gian chung sống gần gũi với nhau, quả thật hai người như một trời một vực.

Rốt cuộc thì Thái Đường Yến vẫn còn nhỏ tuổi, kiến thức ít, cử chỉ nhút nhát, lộ vẻ keo kiệt, thậm chí còn khác xa bạn gái của Vương Trác và Tạ Vũ Bách, bọn họ ra xã hội sớm, đã lăn lộn thành cáo, biết gặp người nào nên nói lời gì. Thái Đường Yến im lặng ít nói không phải vì dửng dưng, mà tính cách hướng nội cùng nhiều năm nghèo khó đã mài dũa cô trở nên tự ti, người như thế tuy có thể kín miệng, nhưng cũng rất xa lạ, cho dù là bạn cùng chơi thì Thường Minh cũng không cần một người phụ nữ như thế.

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, nhất thời hứng thú của Thường Minh trở nên nhạt nhẽo, tay vỗ nhẹ lên đầu gối, lấy điện thoại ra gọi cho chú Chung.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Nghe tiếng động cơ và đá vụn bị nghiền ép, Thái Đường Yến ở trên tầng hai đi xuống, đợi một lúc trong phòng khách, chỉ thấy chú Chung đi vào, cô hơi nghiêng người, cứ ngỡ Thường Minh đi ở phía sau. Nhưng chú Chung chỉ ngồi xuống ghế sofa nhỏ, nhìn cô đầy hoài nghi: "Thường tiên sinh có chuyện chưa về."

"À..." Thái Đường Yến đoan trang ngồi xuống lại, cũng hiểu dáng vẻ này của chú Chung là có lời muốn nói.

"Đây là do Thường tiên sinh dặn dò giao cho cô, phiền Thái tiểu thư xem qua."

Một người lớn tuổi hơn cô rất nhiều lại dùng giọng điệu cung kính ấy mà nói chuyện với mình, ít nhiều Thái Đường Yến có chút khó chịu. Chú Chung đưa cho cô một bì thư rất dày, Thái Đường Yến không bao giờ qua loa với tiền, nhận được tiền là xé ra đếm, chẳng mười ngàn, rồi dưới ánh mắt của chú Chung mới phát hiện ra hình như có vẻ không thỏa đáng, động tác nhét về lại cũng rất chậm rãi.

Chú Chung nói: "Đếm không nhầm chứ?" Sau khi thấy cô gật đầu thì lại tiếp tục: "Thái tiểu thư vốn ở đâu? Tôi được Thường tiên sinh dặn, lát nữa phải đưa Thái tiểu thư về."

Miệng Thái Đường Yến như bất ngờ được nhét một viên kẹo gừng, sau một thoáng ngẩn ngơ mới nhận ra vị ngọt lẫn cay cay, cũng xác nhận đó là kẹo gì.

"Ừm... là ý 'sau này không cần đến đây nữa' à?"

Chú Chung gật đầu, "Thái tiểu thư là người thông minh, có thời gian rảnh thì dọn dẹp đồ đạc, lát nữa cơm nước xong tôi sẽ đưa Thái tiểu thư về."

Nhất thời Thái Đường Yến không biết nên cảm thấy là giải thoát hay là mất mát, cô không ngờ ngày này lại tới nhanh như vậy, chẳng khác gì một nhân viên còn chưa qua thời gian thử việc thì đã bị sa thải. Tìm hiểu nguyên nhân cũng vô ích, cô cũng không cần biết để thay đổi cải thiện bản thân, chỉ cảm thấy con người Thường Minh cũng thật kỳ lạ, bắt đầu hay kết thúc quan hệ này đều là người khác sắp xếp thay anh, chỉ việc vung tay như ông chủ. Có thể chú Chung đã xử lý những chuyện tương tự thế này nhiều rồi, nom không chút vội vã.

Cô thừa một tiếng, cầm bì thư đi lên tầng.

Đồ đạc của cô đều ở trong vali cả, cô luôn giữ thói quen dùng xong là cất đi, cứ như người khách bất cứ lúc nào cũng có thể lên đường. Trong tủ có vài bộ quần áo Thường Minh mua cho cô, không nhét vào vali được nên cũng không cầm đi.

Lúc Thái Đường Yến xách vali đi xuống, chú Chung đang nói chuyện với thím Hồ ở trong bếp, có lẽ là nói cô phải đi rồi, thím Hồ thấp giọng cảm khái một câu "nhanh vậy sao", sau đó bàn tay đang lật rau khựng lại. Chú Chung bắt gặp ánh mắt của cô, cười gật đầu, Thái Đường Yến đẩy vali đến cạnh cửa, tiếng bánh xe lộc cộc lẫn cùng tiếng nước chảy trong bếp.

Chú Chung hỏi muốn đưa cô đi đâu, quả thật Thái Đường Yến không còn chỗ nào có thể đi, vốn định tìm Tiên Đông Vy, nhưng như thế sẽ nhanh chóng bị Thái Giang Hào tóm được, vậy là dứt khoát nói một chỗ ở trong trung tâm thành phố.

Ngôi nhà lặng yên dần nhỏ đi ở trong gương chiếu hậu, xe băng qua con đường xanh tươi trong tiếng chim hót véo von, rồi lại chạy lên đường cao tốc, cuối cùng chen vào dòng xe nườm nượp đổ về thành phố.

Thái Đường Yến gọi điện cho Tiền Đông Vy, hỏi gần đây cô ấy làm ở đâu.

Khi Tiền Đông Vy nhận được cuộc gọi của cô thì đầu tiên là vô cùng kinh ngạc, sau đó mới vào chuyện chính, "Còn có thể ở đâu được nữa, ở sào huyết thôi."

"Hỗn Hợp Dạ Sắc?"

Giọng Tiền Đông Vy đầy chế nhạo, "Đúng thế, kẹt ở đây đi đâu được, dáng vẻ này của cậu ấy à, là chim hoàng yến được cung phụng trong lòng."

"Mình cũng... giống như cậu."

"Cái gì?"

Thái Đường Yến đoán Tiền Đông Vy sẽ đổi tư thế theo cái giọng quăng tằm của cô ấy, nếu như là đang khoanh tay, thì hẳn lúc này là rũ xuống.

Thái Đường Yến nói tiếp: "Nếu mình muốn về, không biết có còn chỗ trống không."

Thái Đường Yến về tìm Thẩm Đại Mật trước, trái lại Thẩm Đại Mật không thấy lạ lùng gì, cũng không nói nhiều một câu, chỉ hỏi cô còn muốn làm công chúa không.

Thấy dáng vẻ xoắn xuýt của cô thì bổ sung thêm, "Nếu em cảm thấy mình uống được thì làm cùng Tiểu Vy đi."

Thái Đường Yển thoáng trở mắt trước đề nghị của chị ta. Có lẽ chỉ cần vượt qua tuyến kia, cũng chẳng phải mũi tên quyết tâm đã rời cung thì không thể quay lại, có điều vẫn là chết không có đường lui như cũ. Có lẽ người khác sẽ nghĩ: Cũng đã đi ra ngoài với khách rồi, tiếp rượu thôi thì có là gì.

"Được ạ." Thái Đường Yển đáp.

Quyết định cuối cùng, lại là nghề cũ.

Thái Đường Yển tạm thời nghỉ chân ở nhà nghỉ, khéo léo từ chối lời mời ngủ lại của Tiền Đông Vy. Mặc dù phải quay về với cuộc sống trước kia, nhưng có thể tránh được vận rủi thì vẫn sẽ đi đường vòng, cô không muốn lại bị Thái Giang Hào bóp cổ.

Nửa đêm, đột nhiên Thái Đường Yển bị một trận âm thanh kỳ quái đánh thức, phản ứng đầu tiên là nhìn về sau lưng - căn phòng chật hẹp chỉ có mình cô, người thường xuyên đánh lén ban đêm không xuất hiện, cõi lòng bình tĩnh lại thì mới tìm được nơi phát ra âm thanh, đó là ở phòng bên cạnh đang vui đùa.

Thái Đường Yển nằm xuống, bỗng nghĩ đến Thường Minh bây giờ đang làm gì, lại cảm thấy suy nghĩ này quá mức hoang đường.

Sau mấy buổi đào tạo ngắn, Thái Đường Yển liền trở về Hồn Hợp Dạ Sắc.

Không biết có gọi là đúng dịp hay không, Trữ Hương Thần ở ngay quầy bar, mà bên cạnh vẫn là người hầu rượu lần trước.

Gã hầu rượu gọi này một tiếng, cười: "Về rồi à." Giống như cô chỉ nghỉ phép dài hạn mà thôi.

Thái Đường Yển dán mắt nhìn Trữ Hương Thần, đầu tiên đối phương cũng nhìn cô, rồi lại cúi đầu mãi miết, song lần này trong tay anh ta không có ly, đành chăm chú nhìn bồn rửa tay, giả vờ làm việc.

"Ừ." Biết anh không định để ý đến mình, Thái Đường Yển thức thời gật đầu với gã hầu rượu, rồi lại vội vã vào phòng thay quần áo.

"A Thần không giận đấy à."

Vừa đóng cửa tủ đồ lại, gương mặt trang điểm đậm và âm thanh của Tiền Đông Vy chọt đập vào mắt, Thái Đường Yển sợ hết hồn.

Tiền Đông Vy dẫu môi, đôi môi đỏ mọng biến thành hình đầu mũi tên, khinh thường nói: "Anh ta giận cái quỷ ấy, cũng không phải là bạn trai gì của cậu, làm gì mà như người bị hại vậy chứ, để cho ai nhìn thế."

Thái Đường Yển không có ý định gò ép thái độ của Trữ Hương Thần, chỉ cười đáp lại.

Thay quần áo xong, Thái Đường Yển đi theo đám Tiền Đông Vy để thử phòng.

Trong phòng bao chỉ còn lại hai người đàn ông chưa chọn gái, lúc Thái Đường Yển đi vào thì bắt gặp ánh mắt của một người đàn ông đeo kính, bởi vì tròng kính màu xám nên cả người toát lên vẻ thô bỉ. Sau khi đứng ngay ngắn thì cô lập tức chắp hai tay sau lưng.

Tiền Đông Vy được một người đàn ông khác chọn, còn Thái Đường Yển lọt vào tay gã kính xám như dự đoán.

Đàn ông nào có trái tim thông cảm, nhìn nghề của bọn cô là cứ chuốc lấy chuốc để rượu vào, thỏa mãn dục vọng chòng ghẹo người ta, nói cho cùng thì cũng là đến đây tìm thú vui, Thái Đường Yển không cản được, chẳng bao lâu sau đã ngà ngà say.

Tiền Đông Vy quệt vào eo cô, lại gần bên tai nói: "Cậu như vậy là không được, dễ gục lắm đấy, phải nói nhiều với hắn, để hắn mất chú ý."

Đây không phải là thế mạnh của cô, còn không bằng uống hết.

Gã đàn ông đổi chai rượu khác, Thái Đường Yến chệnh choáng say, nước bọt trào ra, đưa mu bàn tay lên lau mép, đôi môi thắm sắc hồng trở nên mê hoặc hơn dưới ánh đèn mập mờ, gã đàn ông toét miệng cười, đặt ly rượu xuống.

"Em gái, em mấy tuổi rồi?"

Thái Đường Yến ngẩn người, rồi nói đúng tuổi thật.

Gã bảo: "Nhìn em cứ như chưa mười tám, em cảm thấy anh đây mấy tuổi?"

Mới đầu Thái Đường Yến còn nghiêm túc nhìn gã, gã gầy hơn Thường Minh - sự tồn tại của Thường Minh như nỗi sỉ nhục của cô, nhưng cũng bất tri bất giác trở thành hình mẫu đối chiếu, chợt nghĩ đến anh, là bất ngờ mà cũng lại là tự nhiên - sắc mặt cũng u ám hơn Thường Minh, hơi có vẻ bệnh hoạn.

Thái Đường Yến chọn một câu trả lời tiêu chuẩn, "Không nhìn ra..."

Gã đàn ông bỗng nghiêng người lại gần, "Vừa nãy anh thấy em đưa tay ra sau lưng, thật sự bất tiện sao?"

Thái Đường Yến nở nụ cười trong men say nhẹ đầy gã, động tác nhìn như vô tình, nhưng thái độ lại không ậm ờ.

Gã gần như muốn hôn lên mặt cô, nhưng lại thở dài một hơi, "Anh vừa nhìn em là đã ưng ngay rồi, nhưng mấy năm này chơi nhiều quá, không cứng nổi."

Tim Thái Đường Yến đập thình tịch, không phải là bị khiêu khích kích động, mà là do sợ hãi. Cô lại nhớ đến Thường Minh, nghĩ có phải do nguyên nhân giống nhau hay không, mà mặc dù đã rời khỏi anh, nhưng sự sợ hãi khi chẳng may biết gì về anh vẫn vồ lấy cô.

"Hay là em mau cứu nó nhé?"

Thái Đường Yến gần như đụng đến thứ mềm mềm đó ——

Đột nhiên cánh cửa bị đá mở toang, đập vào vách tường phát ra âm thanh vang dội.

"Tất cả không được nhúc nhích!"

Một đám cảnh sát chìm từ ngoài cửa xông vào, căn phòng trở nên hỗn loạn, gã đàn ông đang ôm hờ Thái Đường Yến đẩy cô ra, đập vào bàn trà lảo đảo trốn vào nhà vệ sinh, đang định chạy thoát từ cửa sổ thì bị người phía sau kéo xuống.

Bên Thái Đường Yến cũng chẳng tốt hơn là bao, cô tránh không kịp, bị một cảnh sát trói gô còng tay lại. Một đám gái gú các cô không một ai may mắn trốn được, người thì ôm đầu đứng ở chân tường, kẻ thì say khướt ngã ra đất.

Tiền Đông Vy theo sát Thái Đường Yến, liều chết thấp giọng hỏi: "Chuyện này là sao thế?"

Ngay đến Tiền Đông Vy cũng không chắc chắn, chứ đừng nhắc đến Thái Đường Yến đã nhát gan lại còn không quen tay. Trước kia cũng đụng phải dịp có người đến kiểm tra, nhưng không bất ngờ như vậy, Thẩm Đại Mật chỉ dặn mọi người im lặng chơi điện thoại, không được nói lung tung với tùy tiện đi lại.

Một cảnh sát béo lùn trông thấy hai người lén lút, bèn quát lên, "Im lặng hết, đợi lát nữa sẽ cho nói."

Thái Đường Yến và Tiền Đông Vy co rụt như đà điểu.

Thái Đường Yến chỉ thấy được giày của những người đó, đi qua đi lại, cảnh tượng này như đã từng trông thấy.

Hồi học cấp hai, Thái Đường Yến từng ra ngoài đi tìm Thái Giang Hào đã bỏ nhà đi nhiều hôm, vừa vặn đụng độ cảnh sát đến bắt ố bạc, cô cũng bị liên lụy bắt đi, cô khi ấy cay ngay không sợ chết đứng, cảnh sát cũng sẽ không nghi ngờ đến một cô bé duy nhất có mặt ở hiện trường, huống hồ còn là vị thành niên. Hình tượng nhỏ bé yếu ớt đã mở căng chiếc ô bảo vệ cho cô.

Nhưng bây giờ thì không như thế, cô thấy gã đàn ông kính xám ban này ôm đầu trốn chui như chuột, không giống người ngay, chẳng những lần này bị nghi ngờ, mà còn xui xẻo gặp phải kẻ đồng hành chó cắn chó, Thái Đường Yến nghĩ có lẽ không xong rồi. Huống hồ cô bắt đầu nghi ngờ thứ ban này mình uống không đơn giản là rượu bình thường.

Bệnh viện vào giờ này rất vắng, càng làm nổi bật tính khác biệt đám người bọn họ. Hình như bác sĩ trực có quen biết với cảnh sát dẫn đầu, cả hai đùa giỡn với nhau mấy câu, coi như tiêu khiển trong màn đêm nhàm chán.

Thân phận khác biệt làm hai nhóm người đen trắng để lộ tinh thần hoàn toàn khác nhau, bên phía cảnh sát có người ngáp một cái, tập kích ban đêm làm bọn họ buồn ngủ vô cùng, chẳng phân biệt được ai với ai, chỉ muốn sớm xét nghiệm xong rồi giao ban về nhà ngủ ngon, còn bên Thái Đường Yến thì lại không thể không lên tinh thần đút lót, nghĩ xem nếu có kết quả thì chuyện sẽ rắc rối thế nào, phải bị nhốt mấy ngày, phải báo cho ai đến bảo lãnh mình, không dám vọng tưởng nhiều hơn.

Một cảnh sát nữ đi đến xử lý các cô, lần lượt kiểm tra chứng minh thư, hỏi đến Thái Đường Yến, cô nhắm mắt đáp: "Không có..."

Cảnh sát nữ cũng chẳng thấy lạ, giọng không chút cảm xúc, "Chưa đủ tuổi à?"

Giọng điệu của Thái Đường Yến bị khí thế cô ta đè xuống, thấp giọng bảo: "Quên ở nhà..."

Cảnh sát nữ: "Vậy đọc số trên thẻ đi."

Đưa đi lấy nước tiểu xong đi ra, đám đông lúc nhúc làm hành lang trở nên chật kín, chỉ nghe thấy một giọng nam truyền đến từ phía cửa.

"Làm phiền anh nhường đường cho."

Cảnh sát dịch người sang một bên, từ trong khe hở, Thái Đường Yến nhìn thấy một người đàn ông trung niên đẩy xe lăn đi đến, người đàn ông trên xe lăn tóc tai rối bù, mặc dù chỉ thấy một bên mặt, nhưng vì chiếc sơ mi trắng làm ký hiệu của riêng anh, cũng có thể anh đã sớm ăn sâu vào trong trí nhớ cô, Thái Đường Yến vẫn nhận ra đó là Thường Minh.

Người đẩy xe là chú Chung, bọn họ đi đến ô rút máu duy nhất còn mở. Trông Thường Minh khá uế oải, mặc dù là ngồi, nhưng không có vẻ nhàn hạ như trước.

Ban đêm ít người, Thường Minh lấy máu rất nhanh, đè vết kim tiêm rồi được chú Chung đẩy sang một bên chờ kết quả. Có thể là do buồn chán và tò mò, Thường Minh liếc nhìn về phía Thái Đường Yến.

Trực giác của Thái Đường Yến cảm thấy ánh mắt của Thường Minh và cô đã giao nhau, trong lúc nhất thời như người chết đuối bắt được cọc gỗ, bất kể là tiềm thức hay trong thực tế, Thường Minh là người có năng

lực nhất trong những người cô biết, nếu anh không có cách nào đưa cô ra ngoài, thì cũng không còn ai để trông cậy nữa.

Giữa bọn họ là hai người cùng một hành lang dài, một chữ "Thường" vừa bật thốt, lập tức bị ồn ào xung quanh nhấn chìm, Thường Minh lạnh lùng quay đầu đi như tránh tà.

Không khác gì lại rơi vào trong hầm băng, chợt Thái Đường Yển cảm thấy xung quanh trở nên yên tĩnh, đầu óc cũng tỉnh táo theo.

Dựa vào đâu mà Thường Minh sẽ giúp cô chứ, có lẽ không muốn rước phiền phức, có lẽ không nhớ đến cô, càng có lẽ vốn không nhìn thấy cô, bất kể là gì, thì giao tình của bọn họ cũng chẳng đến mức để anh rút đao tương trợ.

Cánh cửa hy vọng bị chặn lại, Thái Đường Yển dời mắt sang chỗ khác, trong lúc chờ đợi xử lý thì đá mắt cá chân vào với nhau.

Giá lạnh màn đêm bao trùm lấy phòng xét nghiệm, ngưng đọng và dần lụn bại.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Có lẽ vì Thái Đường Yến đã khổ quá nhiều rồi, nên ông trời bắt đầu thương hại cô, khi có kết quả xét nghiệm nước tiểu, chỉ mỗi cô và Tiền Đông Vy là âm tính. Mấy cô gái vào phòng trước đều bị bắt, Thái Đường Yến cũng chẳng màng hỏi thăm kết quả của bọn họ là do đợt ban nãy hay do trước đó lưu lại.

Đã tránh được một kiếp rồi.

Sau khi Thái Đường Yến và Tiền Đông Vy phối hợp hỏi gì đáp nấy, một cảnh sát đưa các cô ra về.

"Hai cô cứ xem như tôi nói nhiều một câu vậy, nhân lúc còn trẻ thì nên tìm một công việc đàng hoàng đi, mấy chỗ như hộp đêm bao khách đó không thích hợp để mấy cô gái trẻ ở lâu dài." Vị cảnh sát thấp bé nói những câu nhảm tai, mà ban nãy anh ta còn quát gọi các cô đến.

Tiền Đông Vy chỉ cười cho có lệ, vừa ra khỏi cửa đã xem thường bỏ đi.

"Dông với chả dài, nhiều chuyện thật đấy, chỉ lớn hơn chúng ta có mấy tuổi chứ nhiều gì. Mẹ nó đúng là xui xẻo!"

Hai cô còn mặc sườn xám xẻ cao, một đêm dày vò làm lớp trang điểm nhạt đi nhiều, không che giấu được sắc mặt xám xanh.

Thái Đường Yến khô miệng khô lưỡi, miễn cưỡng nói: "Chúng ta coi như may mắn đi."

Tiền Đông Vy nổi giận, "May cái đó, cũng không biết có phải con đi Thăm Đại Mật kia cố ý hay không, lại sắp xếp vào một phòng bừa bộn như thế."

Đang đi đến trạm xe buýt, điện thoại ở trong túi Tiền Đông Vy reo lên.

"Alo? Đúng thế, mẹ nó phiền chết đi được, bị bắt thử nước tiểu từ tối qua đến giờ mới xong..." Tiền Đông Vy vừa nói vừa hét, "Anh đến đây đi, giỏi thì lăn đến đi! Xe còn không có, không phải vẫn phải chen xe buýt như nhau cả sao... À, em gái anh ấy à, đi theo tôi đây..."

Lập tức Thái Đường Yến cảnh giác, ngay đến bước chân cũng khựng lại.

Tiền Đông Vy chống hông nói: "Coi như lương tâm của anh còn chưa bị chó ăn sạch, vẫn còn nhớ mình có em gái nữa đấy." Rồi cô nàng chuyển điện thoại cho Tiền Đông Vy, "Thái Giang Hào muốn nói chuyện với cậu, nói gọi điện thoại cậu không nghe máy."

Thái Đường Yến không nhận, trực tiếp bỏ đi, không che đậy chán ghét, "Sau này cậu đừng nói chuyện của mình với anh ta nữa."

"Mình..." Tiền Đông Vy khuất phục, không kiên nhẫn cúp điện thoại, "Còn lâu mình mới rồi hơi như thế, đều là anh ta quẩn lấy mình hỏi. Mẹ nó chứ, rốt cuộc là cậu là em gái hay mình là em gái thế."

Thái Đường Yến không muốn nhắc đến người này, nói lảng sang chuyện khác, "Còn muốn về quán không?"

Tiền Đông Vy đáp: "Về cái gì mà về, về đợi bị bắt lần thứ hai à? Về nhà chờ thông báo đã."

"Có phải gần đây kiểm tra rất chặt không?"

"Không có, năm nào cũng phải tới mấy lần, bệnh hình thức, giống kỳ kinh của phụ nữ ấy thôi. Ngoài cửa cũng có đánh giá hiệu năng rồi, qua một thời gian nữa sẽ khá hơn. Tin mình đi, kiểu như chúng ta là lửa rừng đốt bất tận, gặp gió lại còn cháy dữ hơn, quét không ôi đâu, nhiều nhất là ở ẩn hai ba tháng."

Hai người đứng trước trạm xe buýt, chăm chú nhìn bản đồ nghiên cứu đường về.

Thái Đường Yến nhanh chóng tìm được một trạm xe buýt ở gần nơi cô thuê nhà, bèn nói: "Mình có hơi... không muốn làm nữa."

Tiền Đông Vy ngạc nhiên nhìn cô, rồi lại coi thường tiếp tục nhìn tuyến đường đi trên bản đồ, giễu cợt: "Không muốn làm hay là không dám làm? Mình nói này Yến Tử, cậu quá nhát gan rồi đấy, mới chút chuyện nhỏ ấy mà đã dọa cậu sợ đến như vậy rồi, làm sao kiếm được nhiều tiền. Chẳng lẽ cậu còn muốn trở về kiếp phục vụ kiếm được vài đồng ấy à? Đừng nói đùa nữa sống xa xỉ thì dễ chứ cực khổ mới khó, đã quen với cuộc sống mười ngàn rồi, cậu còn muốn quay về cuộc sống ăn mì gói qua ngày sao?"

Thái Đường Yến không trả lời được.

"Nói đi nói lại thì, cho dù chính cậu không muốn làm, nhưng bà già nhà cậu vẫn đang chờ tiền cậu đấy. Cậu không nghĩ vì mình thì cũng nên nghĩ cho bà ấy. Thanh xuân của con gái có được mấy năm đấy thôi, kiếm đủ tiền rồi thì đi xa, tìm một gã biết điều mà gả."

"... Khác gì lừa dối người ngay."

Xe buýt của Tiền Đông Vy đến trước, cô ấy chỉ vỗ vai Thái Đường Yến.

"Không hiểu sao cậu đã thanh cao như thế thì còn làm cái nghề này làm gì nữa, từ bỏ đi."

Còn không bằng võ thăng lên mặt cô, còn dạy bảo trực tiếp hơn nhiều.

Không ngờ lần chờ đợi này đợi cả nửa tháng, cuối cùng truyền đến tin tức "Hỗn Hợp Dạ Sắc" bị niêm phong.

Cơn bão quét mại dân đánh ập đến theo giá rét trời đông, xem ra cấp trên động dao thật rồi, mấy nơi khá lớn ở trong thành phố đều liên tiếp bị đóng cửa, những nơi còn sót lại cũng tràn ngập nguy cơ. Động nghiệp ngày xưa không dám liên lạc với nhau, người người tự vệ, sợ bị tra đến cùng sẽ bị bắt phải.

Tiền Đông Vy chỉ gọi đến một cuộc, bỏ đi mấy câu thô tục thì cũng không xó nội dung gì, hồi hận chửi nói trước kia theo quách cái vị khách ra giá tám ngàn với cô cho rồi, chí ít còn tốt hơn cái cảnh không có gì ăn như bây giờ.

Trái lại Thái Đường Yến không đến nước lưu lạc đầu đường, chí ít cô còn có tí thông minh trong chuyện lo trước tính sau. Ra khỏi đồn cảnh sát được một tuần, cô đã tìm được một chân phục vụ ở quán lẩu.

Nói chính xác hơn là một quán lẩu vỉa hè, Thái Đường Yến không có chứng minh thư, những quán cơm chính quy đều không nhận cô, cuối cùng chỉ có ở đây quá thiếu người, mới do dự giữ người lại.

Công việc đã có, Thái Đường Yến bắt đầu tìm nhà cho thuê, cũng gặp rắc rối hết như trước đó, cuối cùng may mắn tìm được một căn nhà trên tầng thượng ở một tiểu khu cũ.

"Nếu không phải vì ở tầng thượng, rất nhiều người sợ nóng sợ mất nước, nếu không tôi cũng không cho cô thuê đâu." Bà chủ nhà còn mặc quần áo ngủ, khi Thái Đường Yến tìm đến, bà ta vẫn còn ngồi trên chiếu bìa, "Căn nhà này khá thoáng gió, cũng rất sáng."

Thái Đường Yến dò hỏi ý bà ta, "Dì à, giá của dì tốt quá, nhưng cháu mắt chứng minh thư rồi, còn chưa kịp làm mới, liệu dì có thể châm chước chút không ạ? Cháu đang làm việc ở một quán ăn đêm gần đây."

Chủ nhà cố gắng nên rụt một cái là nhìn như không có gì, bà ta đưa mắt nhìn Thái Đường Yến như hỏa nhãn kim tinh vậy.

Bà ta không đuổi khách, Thái Đường Yến thấy có cơ hội, bèn chụp lấy thời cơ: "Còn về tiền bạc... cháu có thể trả nhiều hơn."

Trong cổ bà chủ nhà phát ra mấy tiếng ê a như cười như không, xòe ra ba ngón tay ngấn tròn.

"Cô thêm ba trăm nữa, coi như tôi làm từ thiện vậy, không lấy bản sao của cô, cô viết số rồi in dấu tay đi."

Thái Đường Yến mừng như điên.

Bà chủ ở tầng một, ngày nào cũng đánh bài xuyên đêm, đèn phòng sáng rất khuya, căn nhà này đã để trống rất lâu rồi, bà ta chỉ cho thuê để lấy lại tiền vốn.

Hai người bước ra cửa, đúng lúc cánh cửa đối diện đẩy ra cái két, một anh thanh niên thấp bé mặc cảnh phục màu xanh da trời kèm jacket đen đi ra, thật ra so với Thái Đường Yến cũng cao, nhưng chỉ ngang tầm một mét bảy, trong mắt cánh đàn ông thì chẳng là gì.

Bà chủ nhà cất tiếng, "Tiểu Tào, đến đơn vị hả."

"Ồ." Ánh mắt Tào Đạt chuyển đến người Thái Đường Yến.

Bà chủ nhà tiện tay chỉ vào người sau lưng, "Cô bé này chuẩn bị dọn đến, tên gì hả - à, Tiểu Thái đúng không - đây là cảnh sát Tào của chúng tôi, làm ở đồn cảnh sát, ở ngay đối diện cô đây."

"... Chào anh." Thái Đường Yến không biết Tào Đạt có nhận ra cô không, dù sao cũng nên tránh mặt trước.

Tào Đạt gật đầu, nói không có nhiều thời gian, rút chìa khóa rồi vội vã đi xuống.

Bà chủ nhà nói: "Đừng nhìn chỗ chúng tôi đây cũ kỹ mà chê, chứ trị an tốt lắm, không phải ở đối diện cô còn một cảnh sát đó sao. À này Tiểu Thái, cô ở mấy người đây? Có bạn trai không?"

Thái Đường Yến nhìn bậc thang dưới chân, nói: "Cháu ở một mình."

"Nếu có hư đèn điện gì thì có thể nhờ cảnh sát Tào giúp, cậu ta nhiệt tình lắm."

Thái Đường Yến nói: "Không phải do chủ nhà sửa sao?"

"... Thì trong trường hợp chủ nhà đi vắng ấy."

Giờ làm việc của Thái Đường Yến cũng không khác trước kia là bao, bốn giờ chiều đến hai giờ sáng, thời gian tan làm cụ thể sẽ thay đổi theo số lượng khách, bây giờ trời lạnh ít người nên có thể về nhà sớm hơn.

Cảnh sát ở nhà đối diện cũng thường đi sớm về trễ không có thời gian cố định, sau hôm đó cũng không chạm mặt với nhau lần nào.

Nhận được tin "Hôn Hợp Dạ Sắc" bị niêm phong, Thái Đường Yến nghĩ, không thể đi thì dứt khoát không đi nữa, thế là cứ bắt đầu cuộc sống mới chớ ngập phải ruồi như thế. Đương nhiên cô không muốn gặp lại người có liên quan đến quá khứ, những tồn tại như con dấu kia sẽ luôn nhắc nhở cô đã từng khổ sở thảm hại, sẽ làm hao đi quyết tâm và hy vọng lập lại lần nữa của cô.

Khi vô tình gặp lại Tào Đạt thì đã là cuối năm, bệnh tình của mẹ Thái Đường Yến đã ổn định, cuộc sống của cô cũng suôn sẻ, nên suýt nữa quên mất ở đối diện còn có người như thế.

Vào dịp trước lễ tết, tiệm lẩu tập nập vô cùng, đêm nào Thái Đường Yến cũng bị gọi người đẹp ơ lúi lúi tới tới, bận rộn đến mức gò má ửng đỏ.

Tôi nay cô vẫn một tay bình trà một tay thực đơn, đang mồi hôi nhễ nhại thì thấy có khách vừa ngồi xuống bàn.

Đó là bốn người đàn ông cơ thể cường tráng, ăn mặc bình thường. Thái Đường Yến cảm nhận được ánh mắt bên cạnh, theo bản năng nhìn kỹ... Chính là người cảnh sát ở nhà đối diện, từ thể chất và khí chất mà xem thì những người ngồi cùng bàn đều là đồng nghiệp của anh ta.

Đối phương cũng đang quan sát cô, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi, Thái Đường Yến không có phản ứng thân quen gì. Rất nhiều người đều ôm tiềm thức thiện cảm với cảnh sát, cho rằng bọn họ chính là sứ giả của ánh sáng, hóa thân của chính nghĩa. Nhưng Thái Đường Yến không phải một trong số đó, cũng không phải cô bác bỏ định nghĩa đó, chỉ là cô sống tại đêm lầy đen tối, đứng ở phía đối lập với họ. Cô sợ loại người như thế, nhất là khi đối phương là nam giới.

Cũng may khách bàn này rất sáng khoái, chuyên tâm gọi món, không hỏi hay bắt chuyện gì.

Thái Đường Yến cầm thực đơn đi, phần còn lại giao cho một cô gái khác lo liệu, cố né tránh Tào Đạt.

Khi trong quán tiễn bàn khách cuối cùng thì đã gần hai giờ sáng, Thái Đường Yến giúp dọn dẹp tám chín phần rồi chuẩn bị ra về.

Được cái ở đây gần nhà, đèn đường lại sáng, cộng thêm có mấy quán ăn đêm, nene Thái Đường Yến không sợ mấy.

Mới đầu có một nhân viên nam bị bà chủ xúi đến hộ tống cô về, nhưng Thái Đường Yến khéo léo từ chối. Cô vẫn không quen ở riêng với đàn ông, nhất là lúc đi sau cô, chỉ sợ đối phương như con dơi giương đôi cánh nhào đến... Giống như với Thường Minh vậy.

Vội vã rẽ vào con đường yên tĩnh, khi đi ngang qua đầu con hẻm sau chợ bán thức ăn, thì một trận ồn ào cắt ngang nhịp bước của cô.

Thái Đường Yến cũng không tò mò, chỉ trang bị tâm lý đề phòng trước tình huống khác lạ mà nhìn vào một cái. Trong ánh đèn đường mờ mờ, bên thềm rác có ba bốn người vây quanh một người nằm trên đất, một người thì đang kéo chân người kia, không người ngã xuống đất còn sống hay đã chết, rên rỉ như có như không.

Thái Đường Yến bị cảnh tượng này dọa cho sửng sờ, nhất thời quên mất không nên xen vào chuyện của người khác.

Có thể là một chiếc xe đi ngang qua, ánh đèn đầu xe đã hắt bóng dáng cô lại những kẻ đó, tóm lại là đối phương đã phát hiện ra cô.

"Ở bên có người! (Bên kia có người)" Kẻ lên tiếng chĩa cây gậy hay con dao trong tay về phía cô, bật người lên tính lại gần, "Nhòm chi mà nhòm (Nhìn cái gì mà nhìn)! Nói mày đó, nhìn gì hả!"*

(*Đám người này nói giọng Quảng Đông, chính tác giả vừa viết theo tiếng Quảng vừa có chú thích thêm bên cạnh.)

Thái Đường Yến đột nhiên bừng tỉnh, cũng kịp phản ứng đó là thổ ngữ quê nhà, nhất thời vất giơ lên cổ chạy.

"Chạy cái gì mà chạy, đứng lại ——!"

Sau lưng tạt âm đầy huyền ảo, Thái Đường Yến không phân biệt được là tiếng gió gậy ra ảo giác, hay là những kẻ đó đã đuổi theo. Cô chạy

thục mạng, đèn xanh vừa nháy là băng ngay qua đường, gần như là xông thẳng vào cửa tiểu khu, cũng không dám dừng lại, hết như chạy thoát khỏi Thái Giang Hào vậy.

Tiếng xào bài bầu bạn với bà chủ nhạ truyền ra đến bên đường, Thái Đường Yến một người đang đi lên cầu thang từ từ chặn lại, không thể không dừng lại - dĩ nhiên những kẻ đó không theo kịp - có thể cô đã gặp phiền phức mới rồi, người trước mặt chính là anh cảnh sát sống đối diện.

Tào Đạt vừa quay người lại, lưng Thái Đường Yến liền dán lên tường, hai người cao thấp đối mặt nhau.

"... Là cô à."

Vẻ thờ ơ của anh ta hòa lẫn trong tiếng thở dốc gấp gáp lại yếu ớt của Thái Đường Yến.

"Chào... chào anh."

Có lẽ vì vừa rồi mới uống rượu, nên khuôn mặt đỏ bừng của Tào Đạt làm anh ta càng lộ vẻ nguy hiểm.

"Cô đổi việc từ lúc nào thế?"

Thì ra vẫn còn nhớ cô, Thái Đường Yến bất đắc dĩ mở miệng, thốt lên câu trả lời lấp lửng sao cũng được: "Chưa được bao lâu."

Thái độ bài xích rất rõ ràng, trước đây khi Tào Đạt tiếp xúc với những cô gái như cô thì phần lớn đều khéo nói cởi mở, nên dù thường xuyên đùa giỡn, đối phương cũng không để ý lắm. Tào Đạt bất ngờ giảm phải đình, ngượng ngập cười một tiếng, không muốn đưa mặt nóng áp vào mông lạnh nữa.

Thái Đường Yến im lặng cho đến lúc về tận nhà, khép cửa gỗ lại, dựa vào cửa nhớ lại chuyện ban nãy, tim Thái Đường Yến vẫn đập mạnh như trước, nửa là may mắn, nửa là bất an... khó nói tên?

Nhất thời cô ngây ra.

Ở phía con hẻm ấy.

Gã đàn ông xách một đoạn ống nước thờ hồng học chạy về lại, "Nó chạy rồi mô nữa (Để nó chạy thoát rồi) —— Mi cởi quần hần chi rứa (Mày cởi quần hần ta làm gì thế)?"

Bàn tay cởi thắt lưng của gã nằm trên đất dừng lại, "Lột hết cho hần mất mặt chơ chi (Cởi hết để cho nó mất thể diện)."

"Đừng mần rứa, đợi tẹo nữa chết cóng chừ, rút thắt lưng của hần là đủ, nhìn chắc đăt lăm —— Cả đôi giày ni nữa, mau đem đi đi. (Đừng có làm thế, đợi lát nữa thì chết cóng mất, lấy thắt lưng của hần là được rồi, nhìn có vẻ đáng tiền đấy —— Cả đôi giày này nữa, nhanh đem đi đi.)"

Không thỏa mãn cơn ác trong lòng, gã đàn ông bất đắc dĩ rút thắt lưng, lúc cởi giày bên chân trái xuống thì kinh hãi hét lên một tiếng, suýt nữa đặt mông xuống đất.

"Mẹ mẹ mẹ nó ——!" Mảng một câu bằng tiếng địa phương, "Hình như là chân giả chúng mày ơi..."

Bốn cái đầu cùng tiến đến.

Gã đàn ông cầm ống nước gõ nhẹ một phát, âm thanh nặng nề, hệt như nghe thấy nốt nhạc khủng khiếp, lại gõ thêm mấy cái.

Bốn gã trở mắt nhìn nhau.

Gã rút thắt lưng mới hỏi: "Anh, làm sao giờ? Là tên tàn phế đấy... Có phải chúng ta tìm nhầm người rồi không?"

Hai gã dẫn đầu khác giao động, "Rõ ràng nói là ông chủ, làm sao lại thành tàn phế rồi."

"Anh, chúng ta ước hiếp người khuyết tật thì không quang minh chính trực cho lắm —— Ồi ời, em sai rồi! Anh đừng đánh vào đầu em nữa ——"

Tên cầm đầu đối ống nước qua tay khác, từ mắt cá của người kia gõ dọc đi lên, âm thanh nặng nề liên tục.

"Cởi quần ra nhìn chút."

Tên bị đánh vào đầu lá gan nhỏ, còn nói: "Anh ơi, không hay lắm đâu, như thế có khác gì quật mộ tổ tiên người ta lên."

Ống nước chọc thẳng vào gã rút thắt lưng, "Mày làm đi. Đoán chừng món đồ này còn có thể bán lấy tiền đấy..."

Kẻ ấy cởi quần dài ra được nửa, khi chi giả lộ ra hết là lúc cả đám hít một ngụm khí lạnh, như gặp phải thứ gì xúi quẩy.

"Sao lại bất động thế hả, nhanh tháo ra đi, tháo sạch rồi phủ quần lên."

"..."

Kẻ kia vì sợ uy của thủ lĩnh với gậy nên bất đắc dĩ lục lọi tháo chi giả ra, động tác như giúp bệnh nhân đi tiểu vậy. Một kẻ khác rút ra từ chân bên kia, kéo được nửa thì ống quần bị mắc lại, đầu bị đánh một phát.

"Đồ ngu này! Kéo bên trên, kéo từ bên trên!"

Trong suốt quá trình, chủ nhân của chi giả không hề nhúc nhích, chỉ ngất xiêu nằm đấy.

"Ngoan nào, thứ đồ chơi này tuyệt thật đấy, giống y như thật, mẹ nó chắc tốn không ít tiền." Gõ đông gõ tây như kiếm hàng, cử động khớp chân, cuối cùng cởi áo khoác ra bọc lại, đập lên người đàn ông như đã chết, rồi rút lui cùng đồng bọn.

Mặt người đàn ông trên đất không có chút máu, dường như toàn bộ máu huyết đã bị tinh hoa màn đêm hút lấy, từ từ chuyển lạnh, rồi đọng lại.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Có một điều Thường Minh đã đoán đúng, Thái Đường Yến là một người nhát gan. Nhưng không phải là nhát gan kiểu con gái sợ hãi trước những vật đáng sợ, mà là bất an trước những hiện tượng khác thường, bất kỳ chuyện nào làm cô chệch khỏi đường ray thì ắt sẽ khiến cô bối rối.

Và chính là lúc này, trước tiên Thái Đường Yến lo lắng không biết có bị để mắt tới hay không, cô đã chạy kịp thời, nhưng đối phương là đàn ông, có lẽ biết chỗ ở của cô rồi, giờ đang há miệng chờ sung. Nhưng cô một không hô hoán, hai không báo cảnh sát, theo lý mà nói thì sẽ không uy hiếp đến chúng.

Nhắc đến báo cảnh sát, tự thân Thái Đường Yến đã còn lo chưa xong, không muốn chuốc phiền phức nhiều.

Cô an ủi mình sẽ không sao đâu, rồi bắt đầu rửa mặt lên giường. Nhưng đến tận khi đã chui vào trong chăn, một cảnh ở trong con hẻm kia vẫn không ngừng hiện ra trước mắt.

Có thể chắc chắn những kẻ đó đang vây đánh người ta, đừng nói người ngã vật ra đất kia sống hay chết, ngay đến nam hay nữ cũng không biết. Có điều cảnh tượng mơ hồ ấy cứ quanh quẩn trong đầu Thái Đường Yến.

Nếu lúc ấy cô hét lớn tiếng, liệu những kẻ đó có bị dọa sợ mà chạy hay không, hoặc là cô báo cảnh sát, có phải người kia đã được cứu rồi chẳng.

Nhưng cô chẳng làm gì cả, nếu người kia gặp chuyện không may, có khi cô cũng trở thành kẻ đồng lõa.

Thái Đường Yến trần trọc trở mình, lúc thì nghĩ sẽ không có sau này, kết quả như thế nào cũng sẽ không đem đến phiên toái cho cô, lúc thì lại do dự có nên quay lại xem thế nào không, có lẽ có thể thuận tiện giúp đỡ được.

Nếu cô có ít lòng hiệp nghĩa, vậy thì cuộc sống khốn khó đã bị chôn vùi rất sâu rất sâu.

Thái Đường Yến cứ thế mơ màng chớp mắt đến hơn năm giờ, cơn buồn ngủ đã hoàn toàn tan biến, cuối cùng chắc chắn bản thân đã bị chuyện tối qua hành hạ. Cô thức dậy mặc quần áo vào, quyết định đi đến đầu hẻm nhìn xem, nếu như người kia không còn ở đó, vậy tức là anh ta đã rời đi hoặc được cứu rồi, anh ta bình yên vô sự thì không còn dây mơ rễ má gì với mình nữa cả.

Thành phố trong mùa đông vẫn chưa tỉnh hẳn, Thái Đường Yến siết chặt áo khoác đi ra ngoài.

Quán ăn sáng trước cửa chợ rau củ quả đã bắt đầu bày sạp, hơi nóng trong lồng hấp tỏa ra bám vào ngọn đèn treo nhỏ, Thái Đường Yến đi vòng qua con hẻm ở cửa sau.

Nơi đó có đặt một thùng rác lớn, lao công vẫn chưa đến dọn dẹp, rác rưởi đêm qua bốc lên mùi hôi gắt mũi. Mà bên cạnh nó là nửa đoạn chân người, quần dài đen, chân trần, trắng bệch đi vì lạnh.

Thái Đường Yến dừng bước, theo bản năng lăm lét nhìn trái nhìn phải, lúc này ở đây chỉ có một mình cô, cô hoàn toàn có thể bỏ chạy.

Đúng thế, Thái Đường Yến vẫn muốn trốn tránh, nếu người kia đã chết, cô phải giải thích nguyên nhân sáng sớm xuất hiện ở một con hẻm không có bóng người này như thế nào đây, ngộ nhờ đang hấp hối còn một

hơi thở, sau khi bị cô phát hiện thì liền tắt thở, như vậy cô càng dễ bị nghi ngờ hơn.

Đang còn chần chừ thì không biết từ đâu một con chó hoang chạy ra, ngửi trái ngửi phải, rồi đi đến bên chân. Cách chừng mười mét dường như cũng có thể nghe rõ tiếng thở dốc đói bụng và tham lam của nó.

Chó ăn thịt người chết sao?

Bỗng Thái Đường Yến bật ra ý nghĩ này.

"Hừ ——" Thái Đường Yến giậm chân lên tiếng, chó hoang nhìn chăm chú về bên này, lưỡi dài còn đang liếm.

Thái Đường Yến lại gần một bước, làm động tác đánh người. Con chó sủa lên với cô. Nếu như ở nông thôn thì bất cứ ở đâu cũng có thể tiện tay nhặt lấy hòn đá, nhưng bây giờ bên chân chỉ có một vỏ lon nước nhẹ bồng.

Thái Đường Yến đành lấy đất làm trống, dậm bước chân đi đến gần, miệng hừ hừ xua đuổi.

Con chó kia bị dọa sợ chợp mắt, lùi về phía sau, Thái Đường Yến tiếp tục dồn ép, một phát đá bay quả táo, con chó giật mình hoảng hốt quay đầu cong đuôi bỏ chạy.

Cứ như vậy, cô đã lại gần thùng rác, cả cơ thể của người kia đập thẳng vào mắt.

Bởi vì đứng ở phía chân, nên chi khuyết trước mắt đã dọa cô sợ hãi.

Người nọ chỉ có một chân, cả ống quần chân trái xẹp xuống, tùy ý chùng chắt.

Hơi thở của Thái Đường Yến trở nên siết chặt, lại nhìn lên ngực người kia, dường như vẫn còn phập phồng. Chỉ sợ căng thẳng làm mình hoa mắt,

Thái Đường Yến nhìn rất lâu mới chắc chắn, người vẫn còn sống, là một người đàn ông như bị cướp sạch. Trời lạnh thế này mà chỉ mặc mỗi sơ mi trắng, lúc này đã nhếch nhác vô cùng, nút quần nút áo bị mở bung ra, thắt lưng đã bị lấy đi, xung quanh cũng không có bóng dáng cây gậy đầu, không thể nào nhảy lò cò một chân đến đây được.

Lại nhìn lên gương mặt ấy... Thái Đường Yến như bị zombie chặn đường, đứng ngậy ra như phỗng, trong vô thức đã buột miệng.

"Thường... Thường tiên sinh?"

Người nằm trên đất rất giống với vị khách trước đây, hôn mê bất tỉnh, không trả lời lại. Cô bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình, dấu sao người này cũng nhắm hai mắt, nơi khoe miệng có máu ứ đọng, tuy ngũ quan vẫn là khối lập thể ấy, nhưng vô cùng thâm trầm không chút sắc máu, ấn tượng chênh lệch rất nhiều với lúc tỉnh táo.

Thái Đường Yến đứng cạnh người anh, đẩy vai anh một cái, rồi lại gọi một tiếng.

Mùi chua ở thùng rác càng ngày càng nồng, giống như sóng biển đánh đến làm cô ngất xỉu, nước thối thấm vào trên áo sơ mi của anh, như màu nhuộm ngồn ngàng, đôi môi của anh khô nứt trắng bệch, không chút sinh lực.

Phản ứng đầu tiên của Thái Đường Yến là muốn đỡ anh dậy, nhưng hai tay cứ khua khoắng chẳng biết để đâu, trong con hẻm xuất hiện một bức tranh quái lạ, giống như có một cô gái đang lén lút thi hành thuật cải tử hồi sinh với thi thể.

Đợi đến lúc định đỡ lấy gáy anh thì kiến thức cấp cứu nói với cô rằng không thể tùy tiện di chuyển, tránh bị thương lần thứ hai.

Cô lại rụt tay về, đổi thành gọi cấp cứu.

Trong khi chờ xe cứu thương đến, Thái Đường Yến cởi áo khoác phủ lên người anh, còn mình ôm lấy hai tay ngồi bên cạnh.

Xe ba bánh chở rau bắt đầu lục tục lái vào chợ, người bán xách túi rau xanh xanh đỏ đỏ đi vào quầy hàng. Thịnh thoảng có người phát hiện thùng rác có gì đó lạ lùng, tò mò nhìn mấy lần, nếu không phải do địa điểm không đúng, thì hai người một nằm một ngồi nay y hệt bán thân chôn cha ngày xưa.

Cũng có người lại gần xem, "Này, chuyện gì thế? Nằm đây làm gì?"

"... Đợi xe cứu thương đến."

"Ha." Người kia lại thò đầu ra nhìn. Tiếng kít kít của xe ba bánh đằng sau đã xua đuổi đám đông đi, người nọ vừa nhìn vừa lui qua một bên, trở lại quỹ đạo thường ngày vốn có.

Hai mươi phút sau, xe cứu thương lùi vào trong con hẻm, cửa sau vừa bật mở, y tá và cáng liền theo xuống, giống như trang bị tự động bắn ra. Thái Đường Yến ở bên cạnh ngheo cổ nhìn bọn họ kiểm tra, di chuyển người, người không xen tay vào được và vây xem khá là đông. Đợi khi đưa người đi, y tá liền gọi cô, "Người thân cũng lên đi."

Thái Đường Yến không kịp phản ứng, đợi tá mất kiên nhẫn lặp lại lần nữa, cô mới lảo bẫm ở bên xe, "Tôi không phải người thân..."

Trong khoang xe chật chội, Thái Đường Yến ngồi ở phía chân trái bị thiếu của Thường Minh, vốn tưởng rằng chẳng qua anh chỉ đi đứng bất tiện mà thôi, không ngờ lại bị mất một chân, nhất thời tâm tình trở nên phức tạp. quan niệm cái đẹp không còn nguyên vẹn tác động vào tâm lý, so với đồng tình thì cảm xúc khó chịu xen lẫn phản cảm lại nảy sinh nhiều hơn.

Đến phòng cấp cứu, y tá thấy dáng vẻ luống cuống của cô, không nhận được than một câu, "Này cô người thân kia, cô đi lấy số đi."

Thái Đường Yến bị gọi tên vội hỏi: "Khoa nào?"

"Phòng có đề biển ngoại khoa."

Thái Đường Yến vội đi đến ô cửa lấy số, "Chào chị, cho tôi lấy số cấp cứu ngoại khoa."

"Thẻ bảo hiểm xã hội."

"... Không có bảo hiểm xã hội thì làm sao ạ?"

"Chúng mình thư cũng được."

"Cũng không có..."

Rốt cuộc người ngồi trước máy tính cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, "Vậy thì đọc số chứng minh thư đi - không phải không biết luôn đấy chứ - haiz, vậy thì giải quyết thế nào chứ..." Rồi cô ta khẽ nhấp chuột.

Giọng của y tá truyền đến từ phía sau, "Người thân, người thân lấy số xong chưa? Mau lấy số đi, những cái khác chờ hỏi sau!"

Trước mặt sau lưng Thái Đường Yến đều gặp địch, thật là cười hổ khó xuống.

"Tôi, tôi đã nói là không phải người thân rồi, tôi chỉ đi ngang qua gọi điện giúp anh ta thôi. Các cô có thể cứu người trước được không, tôi sẽ ứng tiền thuốc trước, rồi lát nữa đợi anh ta tỉnh thì hỏi."

Thái Đường Yến không có kinh nghiệm, sợ đối phương làm khó cô, giọng càng lúc càng nôn nóng. Vừa dứt lời liền thấy không ổn, bèn nhỏ giọng bổ sung một câu: "Xin các cô giúp cho..."

Y tá như bị cô hù dọa, một hồi sau mới tiếp lời, "Để tôi đi tìm trưởng khoa hỏi xem."

Cuối cùng bọn họ lập một thẻ khám bệnh tạm thời, lúc điền họ tên người bệnh, Thái Đường Yến khựng lại, rồi vung bút viết xuống hai chữ "Thường Thành".

Thái Đường Yến được báo cho biết các hạng mục kiểm tra cần phải làm, cô không có ai để thương lượng, không cách nào quyết định được là có nên làm hay không, chỉ có thể nghe theo bác sĩ đóng tiền từng mục một, xấp tiền cầm trong tay mỏng dần đi - lúc nào cô cũng mang tiền theo người, sợ ngày nào đó Thái Giang Hào tìm được chỗ an thân của cô thì lại trộm hết đi - Thái Đường Yến có sự đành vậy khó nói ra, sợ Thường Minh xảy ra chuyện không may, cô phải chịu trách nhiệm, cũng sợ uổng phí số tiền đã bỏ ra.

Khi đã lấy hóa đơn xong, Thái Đường Yến vừa nghiên cứu các hạng mục màu vàng trên tờ hướng dẫn vừa xoay người.

Y tá lại ở bên cạnh thúc giục, "Này này, bên này bên này, đi làm CT não trước."

Giường bệnh được đẩy qua dưới đáy mắt cô, gấu quần của Thường Minh đã bị cắt, bí mật cũng bại lộ từ đó.

Từ bắp đùi chân trái của anh trở xuống hoàn toàn không có gì, phần ban đỏ được một nửa quả cầu dạng lưới bọc lại, tuy lạnh đến mức mất đi sắc máu, như bộ phận đó vẫn ngoan cố nổi màu đỏ nhạt, giống như hai màu thuốc còn chưa khuấy đều.

Sự khiếm khuyết vi phạm trạng thái mỹ học bình thường làm Thái Đường Yến vô cùng khó chịu, không muốn nhìn lâu, mơ hồ có chút bài xích. Nhớ lại trước đây thân mật cùng anh, dạ dày như dâng trào dịch chua, giống như đê sau lưng cô không phải là người, mà là quái vật.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Bước đầu Thường Minh được chẩn đoán là ngộ độc rượu, nhiều phần mềm bầm tím, thêm cả miệng vết thương bị cắt cụt đã nhiễm trùng, gãy xương tay phải, có bị chấn động não hay không thì phải đợi tỉnh lại theo dõi tình hình ý thức mới phán đoán được. Phải ở lại bệnh viện quan sát.

Thái Đường Yến đoán có phải do anh say rượu, cộng thêm thân thể bất tiện, đúng lúc bị đám người kia xô ngã, nên vết thương mới chảy máu không rõ ràng.

Sau khi chạy khắp nơi làm thủ tục nhập viện, Thái Đường Yến kéo ghế ngồi cạnh giường bệnh anh, cầu nguyện anh nhanh nhanh tỉnh lại đi, thế là cô được giải phóng.

Thường Minh hơi nhú mào, dù ngủ vẫn khá đau đớn, nhưng vẫn không ngăn được ngũ quan toát lên khí khái tinh anh. Chấn trum lên chân trái thiếu hụt, thoát nhìn anh không có gì khác so với người thường. Khó chịu trong lòng Thái Đường Yến có phần vơi đi.

Vừa đảo mắt đã sắp đến trưa, nhìn chăm chăm bình nước truyền, Thái Đường Yến ở cạnh gật gà gật gù, đang lúc nửa tỉnh nửa mơ thì phát hiện Thường Minh tỉnh lại, vội nhấn chuông gọi y tá.

Thường Minh mở đôi mắt hoang mang, bình tĩnh nhìn tấm rèm màu xanh lam xung quanh vạch ra không gian nhỏ, nhất thời không rõ phải phản ứng thế nào.

Bác sĩ và y tá đi vào vén rèm lên, Thái Đường Yến bèn nhường lối.

Bác sĩ hỏi: "Anh có nghe thấy tôi nói gì không? Đây là bệnh viện, bây giờ anh có cảm thấy khá hơn chút nào không?"

Tình cảnh này vô cùng giống lúc trước, xe anh lao về phía hàng rào, chân trái bị đè không cách nào rút người ra được, anh đau đến mức mất đi tri giác, đợi đến lúc tỉnh dậy thì phát hiện đang nằm trên giường bệnh, thấy hai chân đau nhức, nhất là bên trái, đợi khi anh sờ xuống theo bản năng thì mới nhận ra đã chẳng còn.

Thường Minh lập lại động tác ấy lần nữa, giãy dựa ngồi dậy, nhưng bị bác sĩ và y tá đè lại.

"Này này, không được cử động, trên người anh còn đau không?"

Cho dù không với tới, nhưng cảm giác cơ thể cũng nói cho anh biết kết quả, nhưng sợ là ảo giác tê liệt, Thường Minh ngẩng đầu lên nhìn xuống cuối giường, quả nhiên ở bên chân trái bị lồm xuống.

"Chân tôi đâu? Đi đâu rồi?"

Lúc trước đúng là hỏi chân trái của anh, nhưng lần này là ám chỉ chi giả, trừ lúc tắm ngủ ra, gần như Thường Minh chưa bao giờ tháo xuống.

Bác sĩ hiểu sai ý, bèn nói: "Lúc anh được đưa vào... Đã là thế này rồi."

cũng coi như là người hơi rõ nội tình, Thái Đường Yến cảm thấy mình nên đứng ra giải thích.

"Thường tiên sinh? Thường tiên sinh, anh còn nhớ tôi không?"

Lúc này Thường Minh mới để ý trong góc có người đứng. Nếu đổi thành người khác thì chưa chắc anh đã nhận ra, nhưng gương mặt ấy anh quá quen thuộc - không bằng nói là giống với ấn tượng khắc sâu trong anh -

sau khi Thường Minh phản ứng lại thì hai mắt trợn trừng, nhìn thẳng vào cô, vẻ mặt đáng sợ như nổi lên sát ý.

Y tá che miệng nói: "Không phải vừa nãy cô nói không quen biết anh ta sao?"

Thái Đường Yển còn chưa kịp trả lời thì nghe thấy người đàn ông nằm trên giường quát lên ——

"Cút! Cút hết cho tôi!"

Thường Minh say ngủ quá lâu, làm người khác lầm tưởng tính khí của anh cũng trầm ổn như thế, nhất thời người trong phòng bị anh làm chấn động, thậm chí ngay đến giường phòng bên cũng lặng im không tiếng động.

Bác sĩ làm động tác dỗ dành: "... Này anh, anh đừng kích động, không được kích động, là cô gái này đã đưa anh vào đây, anh phải cảm ơn người ta chứ. Này —— Anh làm gì thế? Bây giờ anh cần nghỉ ngơi, không thể xuống giường được."

Bác sĩ và y tá hai người đứng hai bên đè vai Thường Minh xuống, Thường Minh giãy giụa làm bàn tay đang truyền dịch bị hút máu ngược, trong ống truyền có một đoạn nhuộm đỏ. Thái Đường Yển đứng bên cạnh tính giúp, nhưng không thể xen vào được, lại gần cũng chẳng biết phải để hai tay vào đâu. Thường Minh lúc này khác một trời một vực với người đàn ông bất ngờ đè lên cô của trước đây.

Có thể y tá biết tính anh khó chịu, tranh thủ nói với cô: "Người nhà đã liên lạc chưa? Nói người nhà anh ta mau đến đi."

Lúc này Thái Đường Yển lấy điện thoại của mình ra, đưa đến, "Thường tiên sinh, tôi không có số liên lạc của người quen của anh, anh liên lạc trước với người khác được không?"

Nhưng cô đã chọn lúc vô cùng sai lầm, Thường Minh vừa ngồi lên giường vung tay lên, đánh bay điện thoại của cô.

"Không nghe tôi bảo cô cút hả!"

Điện thoại bay xuyên qua tấm rèm, lúc Thái Đường Yến tìm về thì một góc màn hình đã bị vỡ rồi. Cô có thể hiểu Thường Minh thẹn quá hóa giận, nếu như xung quanh chỉ có nhân viên chuyên nghiệp xa lạ, có lẽ cơn giận của anh sẽ không lớn đến thế, mà nay bị một người nửa quen thân thoáng thấy bộ phận không lành lặn mà anh luôn che giấu, nếu đổi lại là cô, thật sự chỉ muốn đào một cái hố mà chui xuống.

Nhưng như thế không có nghĩa là cô không tức giận, có điều Thái Đường Yến chỉ đành cảnh cáo mình tạm thời không nên so đo với người bệnh, nhất là người giống Thường Minh. Không phải Thái Đường Yến thấy Thường Minh yếu đuối, mà là sợ bối cảnh thần bí khó lường và tính khí vui giận bất thường của anh.

Thường Minh không nằm yên lại muốn giãy giụa, những vết bầm tím khắp người hành hạ anh đến mức mặt nhăn nhúm, nhưng ngồi dậy được nửa thì lại bị ấn xuống.

Thường Minh sầm mặt: "... Tôi muốn đi vệ sinh."

Y tá nói: "Bây giờ anh không nên xuống giường. Đi lấy bô đi."

Hiển nhiên nửa câu sau là nói với Thái Đường Yến. Tuy Thái Đường Yến không hiểu Thường Minh, nhưng trực giác cho biết để anh ngồi bô thì không bằng tháo một chân khác của anh luôn đi, vậy là nhắm mắt nói: "Chân không gãy xương đứng lên không sao chứ? Để tôi đỡ anh ấy đi... Để tôi đỡ."

Thường Minh nhìn chăm chăm cô bằng ánh mắt kỳ quái.

Y tá cũng không thấy lạ, chỉ nhắc nhở cẩn thận đừng để trượt chân.

Thái Đường Yến đi đến cạnh anh, hạ tông giọng đủ chỉ để anh nghe thấy: "Thường tiên sinh... Anh cứ coi tôi là hộ lý bình thường đi, lúc mẹ tôi nằm viện cũng toàn là tôi chăm sóc."

Tay trái Thường Minh truyền dịch, tay phải băng bột thạch cao, cho dù có nhảy lò cò cũng không đến nhà vệ sinh được, lúc này đành cam chịu số phận. Được y tá chỉ hướng, Thái Đường Yến vòng tay ôm hông Thường Minh, để nách phải anh gác lên vai phải cô.

Chỉ là đoạn được mấy mét ngắn ngủi, nhưng Thường Minh lại dùng hết sức mà nhảy, cũng làm cho cả người đau nhức, gấu quần chân trái như xích đu bị đứt một bên, không cần lay động cũng đong đưa. Thái Đường Yến nhìn đường, không dám nhìn nét mặt anh, hơi thở của Thường Minh cứ lúc ra lúc vào ở trên đầu cô, giống như người chết đuối vừa được cứu sống. Mỗi lần anh sải bước, hơn nửa sức nặng đều đè xuống vai cô.

Y tá cầm hộ bình nước thuốc đi vào treo lên rồi đi ra, ghế vệ sinh dùng chung nằm ở trong góc nhà vệ sinh, giọng của Thái Đường Yến rất nhẹ, nghe dịu dàng vô cùng.

"... Muốn ghế nào?"

Thường Minh: "... Không muốn."

Thái Đường Yến đứng cạnh lavabo ôm đỡ anh, cân nhắc hỏi: "Có cần giúp một tay không?"

Trong nháy mắt, không gian nhỏ bé đầy mùi nước khử trùng rơi vào im lặng ngưng đọng.

Thường Minh không nói một lời, dùng tay trái mò đến thắt lưng quần bệnh nhân. Thái Đường Yến thức thời quay đầu đi chỗ khác. Bởi vì quần

thuộc kiểu thắt giun nên Thường Minh không dám mạnh tay, gần như chỉ dùng hai ngón tay như lan hoa chỉ* để kéo nút giải rút.

(*Gập ngón cái và ngón giữa lại với nhau để làm thành hình hoa lan.)

Ở máng tiểu truyền đến tiếng nước chảy không thể nào ngó lơ được, bầu không khí trở nên vi diệu khác thường. Thường Minh bất lực tuyệt vọng, chẳng những bị trông thấy bí mật mà bấy lâu nay vất vả che giấu, ngay đến cả chuyện riêng tư cũng bị nhìn không bỏ sót. Thường Minh đối mắt với lúng túng hận đến mức không thể giết quách đối phương đi, còn Thái Đường Yến nghĩ không bằng tự sát luôn.

Khi mọi thứ lại rơi vào yên tĩnh, Thái Đường Yến đợi một lúc mới hỏi: "Đã xong chưa?"

Thường Minh vẫn lặng im như cũ, cô lén nhìn, phát hiện anh đang kéo giây lưng, chỉ có một tay nên không cách nào buộc chặt được.

"Để tôi."

Hai tay Thái Đường Yến vòng qua hông anh, nửa thân trên gần như dán vào anh, cẩn thận cột sợi giây lại. Cũng may cô cúi đầu, không phát hiện gương mặt bên trên đã trở nên nguy hiểm đến nhường nào.

"Rửa tay chút đi." Thái Đường Yến như đang phục vụ đứa bé ngày đầu tiên đến nhà trẻ, đỡ anh đến bồn rửa tay, Thường Minh không phối hợp đưa tay ra, cô đành phải làm ướt tay mình, tránh chỗ truyền dịch mà sờ rửa tay và lòng bàn tay của anh.

Đỡ Thường Minh về lại giường, bác sĩ muốn kiểm tra tình trạng ý thức của anh, Thái Đường Yến đặt điện thoại lên bàn rồi nói: "Thường tiên sinh, tôi đi mua ít đồ ăn cho anh vậy." Rồi vén rèm lên đi ra ngoài, Thái Đường Yến chạy thoát một cách nhẹ nhõm.

Bác sĩ hỏi một vài câu mà Thường Minh thấy rất ngu ngốc, đợi đến lúc sau khi hai người rời đi, Thường Minh thay nhau nhìn chiếc điện thoại bị vỡ màn hình và hai tay mình, trong lòng có hơi oán trách Thái Đường Yến không đủ quan tâm anh, anh đành cố sức vắn hông, bàn tay trái cứng đờ ấn nút nguồn. Không biết đã cố ý bỏ đi hay là do thói quen, điện thoại của Thái Đường Yến không có mật khẩu mở máy.

Thường Minh không nhớ nhiều số lắm, đầu tiên là gọi cho chú Chung lái xe, có điều sau tiếng máy bận thì một giọng nữ nhắc nhở vang lên.

"Thuê bao quý Khách vừa gọi hiện đang bận hoặc không nhắc máy, xin vui lòng gọi lại sau."

Điện thoại bị ngắt kết nối.

Cho dù là số lạ, chú Chung cũng không phải người tùy tiện tắt máy. Thường Minh đợi một lúc, không ai gọi lại, thế là gọi nữa, nhưng vẫn tắt máy. Điều này quá khả nghi.

Người thứ hai Thường Minh gọi là Vương Trác, điện thoại được bắt máy rất nhanh, Thường Minh kẹp điện thoại giữa vai với tai, nghiêng cổ nói: "Vương Trác, là tôi, Thường Minh."

"Này, Minh Tử, lão Vương đang làm đồ ăn cho tôi đấy ——" Trong giọng của Tạ Vũ Bách có lẫn với tạp âm bình luận bóng đá phát trên tivi, "Cậu đang ở đâu đấy, đây là điện thoại của nàng nào thế? Tối qua còn tưởng cậu về sớm nghỉ ngơi rồi chứ, không ngờ nha không ngờ nha."

Góc màn hình bị vỡ vừa khéo dán vào vành tai, anh như cảm thấy dòng điện rò rỉ làm cho tê dại.

"Nói Vương Trác nghe điện thoại."

"Này, nói với tôi không được hả, tôi còn sợ cậu nghĩ không thông tin Đường Chiêu Dĩnh dính hôn hôn qua, tính mở lớp phụ đạo tâm lý cho cậu ——"

Giọng Tạ Vũ Bách chột ngừng lại, thay vào đó là âm thanh từ tốn của Vương Trác: "Minh Tử, đã xảy ra chuyện gì thế?"

Ngón nghề nói chêm chọc cười của Tạ Vũ Bách khá là thạo, nhưng vào thời khắc cứu mạng vẫn là Vương Trác đáng tin hơn.

Thường Minh chửi: "Mẹ nó, giờ tôi đang ở bệnh viện, khu bệnh viện nhân dân."

Vì do nghiêng đầu nên hô hấp không thông, câu chửi của Thường Minh có vẻ uể oải hơn khí thế ngày thường rất nhiều.

"Cái gì? Vết thương cũ tái phát hả? —— Nói nhỏ thôi, Minh Tử đang nằm viện." Rõ ràng nửa câu sau là nói với Tạ Vũ Bách, ti vi ở đầu bên đây đột nhiên im lặng.

Wang Trac mở loa ngoài, Tạ Vũ Bách nói chen vào, "Sao đấy? Bị làm sao đấy?"

Thường Minh nói: "Tối qua tôi đến gần bên này thì bảo chú Chung về một mình, xuống xe chưa được lâu thì bị mấy kẻ đuổi theo ——"

Tạ Vũ Bách ngắt lời anh, "Cậu chạy sang đó làm gì, không phải đã dọn nhà từ tám trăm năm rồi sao —— À, rồi, tôi hiểu rồi, mẹ nó cậu muốn trở về chốn cũ chứ gì —— Tôi nói này Minh Tử, chúng ta đừng có kiểu cách như con gái thế được không? Người ta cũng đã gả đi rồi, cậu còn nhớ nhung gì nữa!"

Thường Minh: "..."

Vương Trác đẩy anh ta ra, nói: "Cậu không sao chứ? Bị thương ở đâu? Tôi với A Bách sẽ đến tìm cậu ngay... Điện thoại này là của ai đấy?"

Thường Minh nói: "Các cậu qua xem nhà tôi trước đi đã, chứng minh thư với cả chìa khóa của tôi đều bị cướp rồi, tôi sợ có người tìm đến nhà, với cả cũng không liên lạc với chú Chung được..."

Vương Trác nghĩ ngợi, "Vậy tôi đến nhà cậu, còn A Bách đến chỗ cậu."

Thường Minh cản lại, "... Không cần, không cần đến. Ở bên này tôi có gặp... người quen, có thể giúp một tay. Có chuyện gì thì các cậu cứ gọi vào số này."

Tạ Vũ Bách không cam lòng làm người qua đường, nói: "Này, Minh Tử... Cậu sao tệ thế ——"

Bên kia đã tắt máy.

Vương Trác cất điện thoại, bảo: "Có lẽ bây giờ Minh Tử không muốn để chúng ta gặp cậu ấy."

Tạ Vũ Bách: "Tại sao?"

"Lúc cậu bị thương có muốn để người khác nhìn thấy không, nhất là cái kiểu chỉ biết đâm thọc như cậu."

Tạ Vũ Bách cứng miệng, "Tôi để cậu ấy đối diện với cuộc sống ảm đạm thì mới có thể quyết chí tự cường được, là tôi sai hả."

"Lòng tự ái của Minh tử rất lớn, thỉnh thoảng cậu cũng nên để ý đến tâm tình của cậu ấy chứ, đừng nhắc đến Đường Chiêu Dĩnh nữa, cũng đừng đá động gì đến chân cậu ấy cả, cậu ấy có bóng ma không dám lái xe còn gì."

Tạ Vũ Bách cười khà khà suy tính.

"Ha, cái này không thể cái kia không thể, chúng ta đã quen biết bao nhiêu năm rồi mà còn kiêng cái này kiêng cái kia hả."

Vương Trác tháo tạp dề thay đồ ra ngoài, chột quay đầu dùng ngón tay chỉ vào Tạ Vũ Bách cảnh cáo, nhưng lại không biết nói gì, Tạ Vũ Bách chụp lấy tay anh ta, nói: "Ông lớn Minh Tử nào có yếu đuối như cậu nói, đi thôi đi thôi."

Ở bên này, Thái Đường Yến đã đứng ngoài cửa một lúc, nghe thấy bên trong không còn tiếng quát tháo mới đi vào.

"Thường tiên sinh..." Thái Đường Yến đứng ngoài rèm gọi một tiếng, giống như dì lao công trước khi vào nhà vệ sinh nam hỏi bên trong có người không.

Thường Minh im lặng không trả lời, lúc người bước vào mới phát hiện ra, cổ ngồi thẳng sống lưng vờ điềm tĩnh.

Thái Đường Yến dựng bàn lên giường, đặt một bát cháo trắng và chút thức ăn lên, "Không sớm không muộn, nhà ăn không bán gì nữa... Anh ăn trước đi, đến giờ cơm tối tôi đi xem lần nữa."

Thường Minh nhìn mặt bàn rồi lại nhìn Thái Đường Yến, vẫn im lặng.

"Có muốn... giúp một tay không?" Xem dáng vẻ hình như không tự mình ăn được, "... Anh muốn uống nước không, nếu không thì lấy ít nước trước cho anh nhé... Hay là... Mà thôi đi." Áo khoác của Thái Đường Yến dùng để đắp cho Thường Minh đã bẩn rồi, giờ chỉ mặc mỗi chiếc áo dài tay mỏng tang, cô ôm cánh tay, nửa phần lúng túng nửa phần lạnh.

Thường Minh cũng muốn nhìn xuyên lớp vỏ ngực trắng của cô, nhìn cô chăm chú rất lâu.

"Thái Tiểu Đường, sao tôi lại thấy mình rất có duyên với em nhỉ, lần nào gặp em không phải là nổ lốp thì cũng là bị thương."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Lần trước nỡ lộp, Thường Minh găm một câu có phải cô muốn hại chết anh ta không. Vào lúc này giọng cũng uy nghiêm như thế, nhưng thất bại không thành, dáng vẻ chán nản đã tiết lộ bản chất chim sợ nà.

Thái Đường Yến không đáp. Quả thật cô không có trao đổi quá nhiều với Thường Minh, rất khó đoán được nội tình của anh, sợ nói sai một câu lại mang đến rủi ro.

Thường Minh bên kia cũng đang quan sát cô. Con người Thái Đường Yến vụng về, không khôn khéo, nếu thật sự muốn đến để dò xét anh, không phải nên đổi thành yêu tinh mê người thì thích hợp hơn sao? Ít nhất đàn ông đều thích nịnh nọt, được tăng bốc đến mức lòng lâng lâng, không cần thận sẽ dễ buột miệng hơn.

Thường Minh dời mắt đi chỗ khác, "... Hộ lý một ngày bao nhiêu?"

"Dạ?" Thái Đường Yến không thích ứng kịp với chủ đề đột nhiên thay đổi.

"Hỏi cô đấy."

Lúc chăm sóc mẹ cô có từng nghe qua, dè dặt nói: "Một trăm."

"Lát về cho cô."

"A..."

Lời hỏi đáp im lặng để cô tự tiêu hóa.

Trước đó Thái Đường Yến đã cảm thấy Thường Minh hi nộ thất thường, một giây trước còn gió xuân ấm áp thì một giây kế tiếp đã là sấm chớp rền vang, cô không biết vì sao một người bị thương nằm viện đến mức này mà lại không thông báo cho người thân bạn bè, mà lại muốn một người có duyên phận bèo nước như cô đến chăm sóc. Cô không có lòng tin đưa ra đề nghị đối người với Thường Minh, hơn nữa chắc chắn anh sẽ có trăm ngàn cái cớ để chặn cô. Có lẽ ngoài lòng tự tôn gần như cố chấp ra thì không còn gì có thể giải thích được, đối với một người xa lạ vô tình thoáng thấy khiếm khuyết trên người anh như cô, điều đó đã để Thường Minh sinh ra mặc cảm tự ti bản thân là kẻ bất tài.

"... Nhưng bốn giờ chiều nào tôi cũng phải đi làm hết, chỉ có thể làm nửa ngày."

Thường Minh nói: "Vậy thì nửa ngày."

Để nhận ra giữa hai người thì lời nói của Thường Minh chiếm thế chủ đạo hơn, một khi anh trầm mặc thì không gian nhỏ được rèm bao quanh cũng trở nên yên ắng. Điện thoại của Thái Đường Yến đặt ở đầu giường anh, không còn gì, hai tay trống rỗng không còn gì để làm thì không thể xem nhẹ người đối diện được, ánh mắt anh cố định một chỗ.

Thường Minh liếc nhìn bàn gấp.

Thái Đường Yến: "Tôi dứt anh... nhé?"

Thường Minh: "Ừ."

Thái Đường Yến dịch ghế lại gần, cháo vẫn còn ấm, cô dùng thìa nhựa múc một muống, đưa đến bên miệng anh.

Thường Minh chỉ ngồi cao hơn chút so với cô, lúc cô tìm môi anh thì đôi mắt ấy cũng đi vào phạm vi tầm nhìn. Mắt của Thường Minh lớn hơn cô, lông mi cong cong, con ngươi đen láy, thật là xinh, khó trách Tiền Đông

Vi lại hình dung anh như vậy, nhưng bị nhìn chăm chú như thế thì không được tự nhiên lắm. Thái Đường Yến cố không để ý đến nó, nhưng ranh giới mơ hồ vẫn còn đó, không cách nào tránh được, giống như con dấu thủy mặc in trên giấy tuyên thành. Môi của Thường Minh cũng không kém, không mỏng không dày, hình môi rõ ràng, được nước cháo bôi phủ tạo thành sắc đỏ dịu dàng.

Thái Đường Yến dứt liên tiếp mấy thìa cháo trắng, Thường Minh nhắc nhở: "Đồ ăn."

"Hả?" Cô tưởng là đang gọi cô.

Thường Minh đưa mắt nhìn một hộp nhựa khác, Thái Đường Yến bình tĩnh, khảy một miếng thịt gà trong bát nấm hương hầm thịt gà rồi gắp cho vào miệng anh, miếng thịt lớn quá, chất lỏng đồ ăn chảy ra từ khước miệng, cô liền dùng thìa gạt lên, vẫn còn mấy giọt nhỏ xuống, theo bản năng đưa tay hứng lấy. Xong xuôi thì lau tay, rồi tiếp tục dứt, Thường Minh nhè xương ra, nhổ lên nắp.

Thường Minh lịch sự văn hóa hơn những người đàn ông khác mà Thái Đường Yến biết, cũng có thể do không tự mình ăn nên không thể quét sạch. Dù có trò chuyện với một người nhiều đến đâu đi chăng nữa thì đợi lúc thấy đối phương ăn, mọi cảm quan đều trở nên vi diệu, vì tiếp xúc với một mặt sinh hoạt hóa nhất nên cảm thấy thân thiết. Còn đối với còn như kiểu vừa thân mật vừa gờm sừng sẵn sàng giữa Thường Minh và Thái Đường Yến, lại trở nên hết sức mập mờ.

Đây không phải là dấu hiệu tốt. Thái Đường Yến cố rũ bỏ suy nghĩ bậy bạ. Thường Minh nhìn cô như đề phòng hòng súng của kẻ địch, không để lọt bất kỳ động tác nhỏ nhặt nào. Trong mối quan hệ hai người không rõ ràng, vẫn là anh chiếm thế thượng phong, dù tình hình của anh có phần thua kém.

im lặng như thế, chợt một tiếng "rột ——" be bé cắt đứt sợi dây đàn vô hình kéo căng giữa hai người, là bụng của Thái Đường Yến phá ra bản khúc nhạc lẻ loi.

Thìa đưa đến bên miệng run lên, nước cháo dọc theo chiếc cầm lùn phún râu, chảy xuống cổ ảo rộng mở.

Thường Minh cụp mắt nhìn, không nói câu nào.

Trong gia đình Thái Đường Yến, chưa bao giờ có im hơi lặng tiếng đến thế, tiếng mắng chửi và gậy gộc luôn tồn tại như gia quy, bỗng bùng nổ như núi lửa. Nhưng bình tĩnh kích hoạt bảo cô phải kiềm chế, thà rằng Thường Minh nói nhiều mấy câu, như trước đây châm chọc lấy cô ra để tiêu khiển cũng tốt, chí ít chứng minh tâm tình anh đang ổn.

Thái Đường Yến đành lấy khăn giấy, nhẹ nhẹ lau bên ngoài cho anh, đến khi đi vào trong thì làm như không thấy gì.

Đút hết cháo, y tá đến rút kim truyền nước cho anh, Thường Minh đề lên vết tiêm nói: "Tôi muốn đi tắm."

Lâu rồi anh chưa nói câu nào dài như vậy, nhất thời Thái Đường Yến không nghe rõ, Thường Minh lặp lại mà thêm tức giận.

Thái Đường Yến nói: "Không tắm rửa được."

Chưa nói đến việc cả người anh toàn máu đọng, vết thương cụt bị nhiễm trùng, bây giờ anh chẳng khác gì hạc trắng đứng một chân, dù là đứng hay ngồi thì cũng là vấn đề.

"Lau người là được rồi." Dứt lời, cô mới ý thức được người phải làm nhiệm vụ đó chính là mình, "... Được chứ?"

Môi Thường Minh mím chặt, Thái Đường Yến coi như anh ngầm đồng ý.

"Vậy tôi đi mua ít đồ trước, lát nữa sẽ về." Thái Đường Yến vén rèm lên để gió lùa qua rồi vội vã cất bước. Những câu cô nói trừ khi cần thiết ra thì rất ít dung hòa vào câu chuyện của Thường Minh, mà Thường Minh cũng ít khi trả lời, ở bên cạnh nghe như lấm bấm.

Thái Đường Yến mua đại mấy món để lót bụng, rồi vào siêu thị chạy thẳng đến khu quần lót. Trong mấy gói hàng xanh xanh đỏ đỏ nằm ngay ngắn trên kệ đều là kiểu sịp nam đủ hình đủ dạng, cô nhìn mà choáng váng, vội quay đầu đi.

Tam giác? Boxer? Mặc dù ở nhà Thường Minh gần một tháng, nhưng đến anh mặc loại nào cũng không biết. Thường Minh mặc tam giác thì liệu trông có nữ tính không nhỉ? Không tưởng tượng nổi.

180? Hay 185? Thái Đường Yến nhớ lại chiều cao chênh lệch giữa hai người lúc đỡ Thường Minh, thôi thì 185 đi, dù sao rộng cũng tốt hơn chật.

Thế là cô lấy một chiếc quần lót boxer màu xám tro size 185.

Lại mua thêm mấy vật dụng hãng ngày khác, Thái Đường Yến cấp chậu rửa mặt ở bên hông rồi quay về.

Thường Minh lại đang nói chuyện điện thoại, tức nổ lửa, mắng chửi thô tục, tất cả lớp áo choàng lịch sự nhã nhặn đều bị cởi rat hết. Thái Đường Yến thức thời không đi vào mà đến nhà vệ sinh giặt sơ qua quần lót rồi hong khô.

Đúng là Thường Minh đang cực kỳ tức giận, ngay đến Vương Trác và Tạ Vũ Bách ở đầu dây điện thoại cũng cảm nhận được.

Vương Trác và Tạ Vũ Bách đã đến nhà của Thường Minh, yên ắng giữa ban ngày tạo ra cảm giác âm u lạnh lẽo.

Tạ Vũ Bách nói: "Thím Hồ có ở nhà không vậy? Ngay đến tiếng người cũng không có."

"Vào nhà xem sao."

Hai người bước đến cạnh cửa, Tạ Vũ Bách định đẩy ra thì bị Vương Trác ngăn lại, anh ta rút tay, dùng tay áo để nắm tay cầm, cửa không khóa.

Tạ Vũ Bách giơ ngón cái, "Hay."

Vừa bước vào cửa, Tạ Vũ Bách đã kêu ầm lên, "Mẹ của tôi ơi!!!"

Chỉ thấy căn phòng khách lớn như thế này đâu giống nơi người ở, trên tường dưới đất đều là màu máu nhìn mà giật mình, hết như hiện trường tàn sát.

"Đã... đã xảy ra chuyện gì thế này?" Tạ Vũ Bách ngây ra như phỗng.

Đến ngay cả Vương Trác bình thường cũng cảm mà lúc này cũng gần như run bắn lên. Anh ngồi xuống, một mùi sơn thoang thoảng xông vào mũi, lại dùng ngón tay quẹt một phát, nói: "Là sơn xịt, không phải máu."

Tạ Vũ Bách chửi thề một trận, gần như đem hết từ ngữ cả đời ra mà chửi. Vương Trác bị người nắm ngã ra đất cạnh ghế sofa ngã ngửa thu hút sự chú ý, bèn lại gần.

"Chú Chung?"

Tạ Vũ Bách cũng chạy tới, "Chuyện gì thế này?"

Vương Trác lật âu phục đen phủ trên người chú Chung lên, đầu tiên là thăm dò hơi thở, vẫn còn, sắc mặt bình thường, lại vỗ mặt ông ấy, gọi tên

mấy lần nhưng không có phản ứng, lại ấn mạnh vào huyết nhân trung, được rồi, ông ấy đã bắt đầu có phản ứng.

Hai người đỡ ông ấy lên ghế sofa, chiếc ghế này cũng đã bị phá hủy, toàn sơn là sơn. Vương Trác để Tạ Vũ Bách đi rót ly nước. Tạ Vũ Bách vẩy một tay dính nước, run run đưa cho chú Chung, nói: "Ly này dùng được, chắc sẽ không có độc gì đâu."

Chú Chung đã lớn tuổi, đợi tinh táo lại mới dứt quăng kể rõ ngọn nguồn, nhưng gần như không có manh mối giá trị nào.

Tối hôm qua, ông ấy làm theo lời Thường Minh dặn đi nửa đường thì để anh xuống xe rồi lái về nhà, đúng sáu giờ sáng đến, đợi khoảng mười phút vẫn không thấy Thường Minh xuống, tưởng cơ thể bất tiện, tính đi lên xem sao - không ngờ vừa bước vào cửa đã bị đánh hôn mê, đến nỗi không kịp nhìn lúc đó trong phòng như thế nào.

Hỏi thám Hồ đi đâu rồi, câu trả lời của chú Chung làm người ta yên tâm hẳn, "Lần trước sau khi cô Thái tiểu thư kia đi, thám Hồ liền về nhà, Thường tiên sinh cũng không thường xuyên về nhà nên bà ấy chỉ đến dọn dẹp định kỳ mà thôi."

Vương Trác và Tạ Vũ Bách không kịp phản ứng "Thái tiểu thư = Tiểu Đường Chiêu Dĩnh", nhưng điều này không quan trọng, cũng không truy hỏi thêm nữa.

Chú Chung đi theo bố của Thường Minh đã mấy chục năm, sau khi Thường Minh bị tai nạn giao thông mới được cử đến làm tài xế cho vị "nhị thiếu gia" này, thám Hồ cũng là người già của nhà họ Thường, không cần phải vì chút lợi nhỏ mà bán đứng Thường Minh, hai người này nhanh chóng được gạch bỏ loại ra khỏi danh sách tình nghi.

Tạ Vũ Bách nhìn xung quanh như có suy tư, rõ ràng là bữa bãi hết như đồng rác, nhưng không tìm thấy nơi bóp tàn thuốc.

"Giờ thành ra vậy, thật sự tôi không dám nói cho Minh Tử biết nhà cậu ta đã ra nông nỗi này."

Vương Trác nói: "Không phải bình thường cậu thích nhất là kích Minh Tử sao, cậu gọi điện đi."

"Lần này tôi thừa nhận rồi được chưa, tôi không có gan." Tạ Vũ Bách nói, "Căn nhà này là Minh Tử mua bằng số tiền đầu tiên kiếm được, chẳng lẽ lại ở một nơi thế này?"

"Tiền của cậu ta cũng rót vào công ty cả rồi, lấy đâu ra tiền dư. Lần trước vì cái hạng mục ở nói Vi Phong đó mà suýt nữa bán cả nhà." Vương Trác nói, "Thôi để tôi gọi, cũng biết cậu không đáng tin mà."

Ở phía Thường Minh chỉ nghe được một câu giải thích qua loa: Một đồng bừa bãi.

"Két sắt bị cạy, bên trong chỉ còn lại mấy tờ giấy..." Giọng Vương Trác lộ vẻ tiếc rẻ.

"Két sắt nào ấy hả?" Vương Trác nói, "Cậu không chỉ có một két sắt cơ à, đúng là thỏ khôn ba lỗ."

Thường Minh mắng một câu, "Ở trong đó có ba mươi ngàn tiền mặt, dùng để chiêu tiêu hằng ngày. Còn một cái khác... cậu tìm thấy không?"

Vương Trác kiểm tra xung quanh một lần, sau đó mới đáp: "Không có."

Tạ Vũ Bách đứng cạnh thất vọng lẩm bẫm, "Minh Tử đúng là sâu sắc, giấu ở đâu cũng không nói mà muốn tự mình tìm."

Vương Trác nói: "Đến chúng ta quen thân còn không tìm được, chứ đừng nói gì đến bọn trộm cướp gấp gáp."

Thường Minh thấp giọng, gần như thủ thi: "Ở sau lò nướng trong bếp..."

"Trời ạ, ai lại ngờ một gã đàn ông như cậu lại giấu đồ trong bếp chứ."

Truyền đến âm thanh lục lọi, chắc hẳn Tạ Vũ Bách đang kiểm tra lò nướng, "Được rồi! Đã qua kiểm tra an ninh! Ngay đến lối vào mình còn chẳng tìm được! Đúng là chỉ có cậu đấy Minh Tử, lại còn đào lỗ giấu đồ ở đằng sau nữa!"

Thường Minh nói: "Ở đó vốn là ống khói, sau không cần nữa, lúc sửa sang thuận tiện sửa lại."

Thường Minh hơi yên tâm, nói cho bọn họ biết cách mở két, cũng nói rõ nhất nhất từng món đồ bên trong. Được anh đồng ý, Vương Trác báo cảnh sát, còn cụ thể thì đợi cảnh sát tới rồi sẽ phản hồi sau.

Thái Đường Yến đợi đến lúc bên trong không còn tiếng động, mới cách tấm rèm nói: "Thường tiên sinh, tôi thay quần áo cho anh nhé, lát nữa tôi phải đi làm rồi."

Đương nhiên Thường Minh sẽ không đáp lại cô, Thái Đường Yến bê chậu nước nóng đi vào, kéo kín rèm lại, Thường Minh làm như thị cá nằm trên thớt, nhắm tịt mắt lại.

"Tôi rửa mặt trước cho anh."

Thái Đường Yến vắt khô nửa khăn lông, một tay đưa ra sau gáy Thường Minh, đỡ lấy đầu anh. Lần đầu tiên cô quan sát gương mặt này ở khoảng cách gần như thế, da còn trắng và nhẵn mịn hơn cả cô, làm cô sinh ra tự ti mặc cảm. Khăn lông trải ra phủ lên mặt anh, khe ấn nhẹ ở hốc mắt, lại vuốt sống mũi anh, lau đường chân tóc trên vầng trán, chân tóc của Thường Minh ngay ngắn đồng đều, không làm trán biến dạng, máu đọng bên khóe miệng như đóa hồng đen, có cái đẹp tà ác, Thái Đường Yến

không dám nhìn lâu, tránh ấn vào chỗ máu đọng. Cô như đang sờ cốt toán mệnh, dùng khăn lông lau mặt Thường Minh một lần.

Tóc anh bết vào nhau, suýt nữa là thành que sô cô la, cảm giác dính dính, để giải quyết nó cũng tốn nhiều công sức, nhưng cũng hiệu quả.

Lại đi xuống nữa, cảm rồi đến cổ, rồi Thái Đường Yến cởi cúc áo áo bệnh nhân ra. Có thể do anh tàn tật nên ấn tượng Thường Minh để lại cho cô là suy nhược, nhưng lúc vén vạt áo lên mới phát hiện không gầy trơ xương như tưởng tượng, vẫn có thịt, tuy đường nét bắp thịt khá mơ hồ nhưng cũng không có mỡ bụng. Thái Đường Yến cấp tốc lau chùi, vì tay bị thương nên khi thay áo lại dày vò một trận nữa. Rồi tiếp theo là đến nửa thân dưới.

Đối mặt với cơ thể đàn ông xa lạ, Thái Đường Yến dừng lại hai ba giây như cầu khẩn trước khi ăn, cuối cùng vẫn phải vén khăn trải giường lên, từ từ cởi quần bệnh nhân rộng thùng thình ra, bí mật của Thường Minh càng dần dần lộ rõ trước mắt.

Phần chân cụt không có bông băng, chỉ thấm cồn i-ốt và thuốc nước, kèm theo dịch mủ đục ngầu, hệt như trứng lòng đỏ ngả nâu của trứng gà thối, hình dáng dữ dằn, mùi gắt mũi.

Thái Đường Yến chỉ cảm thấy vô cùng đau buốt, nhưng ấy là liên tưởng khi nghĩ đến đau đớn của người khác, chứ chẳng phải là đau lòng chấp nhận...

Hình ảnh thị giác quá mức kích thích, nên tạm thời không để mắt đến đặc thù phái nam của Thường Minh, đợi đến lúc nhận ra thì chỉ cảm thấy như con giun khổng lồ trườn ra khỏi đám cỏ đen mọc lộn xộn, như móc lấy chiếc túi lông lẻo, lông lá đen thui vô cùng xấu xí, khó chịu vừa rồi đã hóa thành xấu hổ, rốt cuộc cũng ý thức sâu sắc được người trước mắt chẳng phải là bệnh nhân vô giới tính, mà là một người đàn ông trưởng thành.

"Nhìn đủ chưa?" Âm thanh bất thành linh vang lên, mí mắt của Thường Minh lộ ra một khe hở.

"..."

Giống như bị bắt quả tang rình trộm vậy, Thái Đường Yến đỏ mặt đến mang tai, gằn như ném khăn lông qua, lau trước sau một cách qua quýt, cuối cùng cơn gian nan nhất cũng qua đi, khi còn lại một chân thì nhẹ nhõm hẳn.

Cuối cùng Thái Đường Yến ném khăn vào trong chậu rửa mặt, "Thường tiên sinh, tôi đã gọi cơm tối thay anh rồi, lát nữa người ở nhà ăn sẽ đưa đến, đồ ăn sáng thì anh tự gọi nhé. Chín giờ ngày mai tôi sẽ đến."

Thường Minh keo kiệt trả lời một chữ, "Ừ". Có lẽ khá hài lòng.

"Vậy tôi đi đây, tạm biệt."

Thái Đường Yến dọn dẹp đồ đạc rồi ra khỏi bệnh viện, thoải mái không cách nào diễn tả được, giống như có thể lập tức trút hết bao uất ức đi.

Quay về phòng trọ, cô lật tìm những trang giấy trắng trên cuốn sổ nhỏ, đặc biệt ghi lại đã tốn bao nhiêu tiền cho Thường Minh. Liệt kê hết mọi thứ trong ngày hôm nay ra, cũng kèm thêm hóa đơn liên quan, cuối cùng viết "phí hộ lý 100", nghĩ một lát lại gạch đi "100", đổi thành "50".

Trước khi ra ngoài thì phát hiện điện thoại vẫn còn ở chỗ Thường Minh, lại thêm vài nét vào sổ ——

Sửa màn hình điện thoại: Đợi giải quyết.

Tiền điện thoại: Chưa rõ.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Mặc dù đã báo cảnh sát, nhưng Thường Minh không ôm hy vọng gì nhiều vào việc phá án, dù gì vụ án tai nạn giao thông của anh vẫn còn treo đó chưa giải quyết. Lúc trước phát hiện camera hành trình của xe không cánh mà bay, anh đã nghi ngờ mình bị hãm hại, nhưng đoạn đường đó không có camera theo dõi, còn có bằng chứng chỉ rõ anh chạy quá tốc độ trước, anh nằm trên giường bệnh nửa năm, vụ án không giải quyết được gì, tức đến mức nghẹn chết suýt vào nhà xác.

Cảnh sát đến hỏi chuyện, làm ghi chép, sau đó là quãng thời gian chờ đợi đằng đẵng. Thái Đường Yến là người đầu tiên phát hiện ra, vừa đến bệnh viện đã được mời tới đồn cảnh sát để hỏi han ghi chép.

Sau khi cảnh sát trình giấy tờ ra thì rót cho cô một ly nước, "Thái tiểu thư làm nghề gì?"

Thái Đường Yến vặn xoắn hai tay ở dưới gầm bàn, "Nhân viên phục vụ, ở quán ăn đêm..."

"Cô có quan hệ như thế nào với người bị hại là Thường tiên sinh?"

"Là quan hệ này sao?" Cảnh sát nháy mắt, "... Trước kia đi làm đã gặp mấy lần rồi."

"Có thể kể qua tình hình lúc cô phát hiện ra người bị hại không?"

"Buổi sáng đến chợ rau thì thấy có người nằm đó nên gọi 120."

"Cô đi làm đến mấy giờ?"

"Hơn hai giờ sáng."

"Hơn hai giờ sáng mới tan làm, về nhà rửa mặt đi ngủ cũng phải ba giờ, dựa vào thời gian cô gọi 120, hình như dậy có vẻ sớm nhỉ?" Hình như đề tài đã phát triển theo khuynh hướng không thể khống chế được nữa rồi, Thái Đường Yến nuốt nước bọt, "... Đói bụng, ra ngoài mua đồ ăn sáng."

"Sau đó cô gọi cho 120, có thể cho hỏi vì sao không nghĩ đến việc báo cảnh sát trước không?"

Tim Thái Đường Yến đập thình thịch, "Các anh đang nghi ngờ tôi đấy à?"

Cảnh sát cười, "Yêu cầu, là yêu cầu điều tra, cô cũng rất muốn chứng minh không phải mình sai đúng không? Cô không nhìn thấy ai khác nữa sao?"

"Không thấy."

"Cô có biết tôi chỉ người nào không?"

Thái Đường Yến có cảm giác như sập bẫy, nhưng không thể không đáp, "... Những kẻ đánh anh ta."

"'Những kẻ'?" Cảnh sát nhấn mạnh, "Thái tiểu thư, đến bây giờ chúng tôi chưa hề nói phía tình nghi có bao nhiêu người, xin cho hỏi vì sao cô biết là 'những kẻ' mà không phải chỉ là 'kẻ'?"

"..." Đoán ắt hẳn phải nói thật, Thái Đường Yến có cảm giác mất trọng lực.

Cảnh sát tìm được mấu chốt, đuổi tận không buông: "Có phải cô biết điều gì không? Hay là..."

"Tôi... tôi không làm hại anh ta." Tim Thái Đường Yển đập rộn ràng, đối phương trực tiếp xé toang lớp vỏ nguy trang, lén nhìn trộm vào nội tâm không trong sáng của cô.

"Hình như cô biết gì đó đúng không? Không sao, chúng từ cứ từ từ, sáng nay cô cũng không cần phải đi làm."

Thái Đường Yển ôm chút hy vọng, "Nếu... nếu tôi nói thì các anh có thể đừng nói lại cho Thường tiên sinh được không?"

Giọng của cảnh sát khá công thức, "Xin lỗi, chúng tôi không có quyền cam kết như thế."

Thái Đường Yển im lặng, hết như muốn hạ quyết tâm nói ra tất cả hay giấu kín đi.

"Khát nước à? Có phải nước lạnh không? Tôi pha nóng thêm cho cô nhé?" Cảnh sát ngoắc tay gọi một người khác đến.

"Tôi... tôi có thấy."

Động tác của anh cảnh sát khựng lại, "Thấy cái gì?"

"Mấy người kia..."

"Mấy người? Đang làm gì?"

"Không nhớ lắm, khoảng bốn năm người..."

"Chúng đang làm gì?"

"Đánh người..."

"Khi nào?"

"Lúc tan làm đi về..."

Cảnh sát cười nhạt, "Sao khi ấy cô không nghĩ đến việc báo cảnh sát hả?"

Đầu Thái Đường Yến càng lúc càng thấp, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi.

"Sợ..."

"Báo cảnh sát thì sợ cái gì, ngay đến cảnh sát cũng không tin ư? Sau lại sáng sớm lương tâm thức tỉnh nên mới đi nhìn xem sa? Cũng vì những người tận mắt chứng kiến nhưng nhát gan không dám đứng ra như các cô nên mới có rất nhiều vụ án không giải quyết được đây ——"

Người cảnh sát càng nói càng kích động, đồng nghiệp đang lập biên bản ngăn lại thì mới quay về đề tài chính được.

Những câu hỏi còn lại, Thái Đường Yến đáp tất, không dám nói dối, lúc đi ra khỏi đồn cảnh sát, cả người cô đổ đầy mồ hôi lạnh, rùng mình một cái.

Cảnh sát phải đến bệnh viện xác nhận chi tiết với Thường Minh, nhân tiện chở Thái Đường Yến về, dọc đường đi cô chẳng hề nói năng gì, đến nơi thì cũng chỉ đứng ở hành lang, không có chuyện gì để làm, cũng không biết phải làm sao, may mà trong bệnh viện ai nấy đều lo thân mình chưa xong nên chẳng mấy ai để ý đến cô.

Cảnh sát mở sổ tay ra, nói: "Theo như phản ánh của quần chúng nhìn thấy tận mắt, có lẽ có bốn năm người đánh anh, nói tiếng Tân Nam, trước mắt vẫn còn phải tiếp tục đi thăm hỏi đã." Rồi lại nhắc đến vụ án nhà Thường Minh mất trộm, camera bị người ta cột bong bóng chặn phạm vi, cửa không có dấu vết cạy mở, có khả năng hai vụ án đều cùng một nhóm người gây nên.

Thường Minh đã sớm nghi ngờ như vậy, nhưng trọng tâm lại rơi vào chỗ khác: "Có người nhìn thấy tận mắt nhưng không ai báo cảnh sát?"

Cảnh sát cười khà một tiếng, "Anh không nên trông cậy vào việc ai cũng có thể chuyện bất bình rút đao tương trợ được."

Thường Minh tự nhận xui xẻo.

"Người Tân Nam?"

Cảnh sát nói có lẽ thế, hỏi anh có ý kiến gì, Thường Minh bèn nói: "Vừa khéo, tôi cũng có kẻ thù ở Tân Nam." Vậy là nói cho cảnh sát biết chuyện Thạch Khải Hoàn ngã lầu bị tàn tật ở công trình núi Vi Phong tại Tân Nam.

Cảnh sát hỏi: "Anh cảm thấy là người thân của người ngã lầu muốn báo thù mình?"

"Ngay đến chân giả của tôi mà chúng cũng không tha, đúng là chuyện chỉ những kẻ man rợ quê mùa làm ra." Nhắc đến chân giả, Thường Minh tức đến mức đỏ cả mắt, "Nhưng có thể tránh được camera xông vào nhà tôi thì không giống đám lưu manh ngu dốt kia lắm, hơn nữa mục tiêu của chúng chẳng qua là tiền, không cần phải phun sơn lên hết cả nhà tôi, làm như nghi thức cúng tế của bộ lạc nguyên thủy nào đó vậy."

Thường Minh phân tích rõ ràng mạch lạc, nhưng rõ ràng cảnh sát chẳng thấy vui vẻ gì, chủ nghĩa quan liêu quấy phá, đối phương quá thông minh, bản thân trông như bất lực, không làm được gì. Cảnh sát chỉ cúi đầu ghi chép thông tin, cuối cùng nói cho biết mấy tin tức mang tính an ủi, rồi cài bút gấp sổ rời đi.

Đến quá trưa, Thái Đường Yến bưng nước đi vào, tay trái của Thường Minh rảnh rỗi nên có thể tự mình lau mặt.

Rời khỏi khăn lông mới phát hiện Thái Đường Yến đang nhìn mình, cô chỉ vào trong khóe mắt, "Ở đây còn có..."

Thường Minh: "... " Nhưng lau mấy lượt đều không trúng.

Thái Đường Yến nói: "Để tôi giúp anh."

Khăn lông phủ lên mặt, Thái Đường Yến nhẹ xoa lên hốc mắt anh, nhân tiện lau luôn mũi.

Thường Minh âm ờ dưới khăn, "Cô nhẹ thôi, đừng có làm như xỉ mũi thế."

"Nhẹ thì biết khi nào sạch được..."

"Tôi bận lắm à?"

Thái Đường Yến: "... "

Thường Minh cảm thấy có chỗ không đúng, suy nghĩ hồi lâu mới phát hiện ra lần này cô không gọi là "Thường tiên sinh" nữa, vậy cũng tốt, giống như thiếu đi một viên gạch lát sàn.

Thường Minh hỏi: "Thái Tiểu Đường, cô là người nơi nào?"

Cô cúi người vắt khăn, "Tân Nam."

"Vậy chắc cô rất quen thuộc núi Vi Phong nhỉ?"

"Cũng bình thường."

"Khu thắng cảnh ở đó được mở rộng, hơn một năm trước có xây một ngôi miếu."

"Có nghe nói qua rồi."

"Có một công nhân trượt chân ngã từ bệ xuống, tàn phế."

Hai người cùng nhìn đối phương, định đọc thâm ý trong mắt người kia.

"... Còn anh?"

Thường Minh cầm lấy khăn lông lau cổ, như cười như không: "Tôi giống thợ hồ lắm à."

"Ồ."

Thường Minh nói: "Có biết Thạch Khải Hoàn không?"

"Một người trong thôn." Nhìn anh như đang đợi cô nói, Thái Đường Yến liền tiếp tục, "Từ khi tốt nghiệp cấp hai đã không còn liên lạc gì với nhau nữa rồi, cậu ta đi làm, còn tôi đi học cấp ba."

Động tác của Thường Minh trở nên chậm chạp, nhìn cô chăm chú chẳng hề chớp mi, nhưng Thái Đường Yến lại cụp mắt, "Nếu như không có chuyện gì thì tôi về trước đây."

Thái Đường Yến đổ nước bắn đi. Anh cảnh sát vừa nãy nói đúng, chính là do lương tâm day dứt mới quay lại, cũng là lương tâm bộc phát nên mới ở lại đây. Đối mặt với nội tâm bản thân là một chuyện khó khăn, nhất là khi nó không hề thanh khiết chút nào, trên mỗi chấm đen đều là ánh sáng tà ác. Cô sợ Thường Minh phát hiện, làm cô khó chịu.

Màn đối thoại không có lấy chút dự vọng nào, Thường Minh đã nhận ra, rất ít khi cô đối đáp với anh, làm im lặng được khuếch đại lên gấp hai lần, bầu không khí trở nên tiêu điều đến cùng cực.

Thường Minh cúi người nói: "Hông tôi có hơi đau."

"Đâu?"

Tay trái anh đặt đại ở sau hông, "Đây."

"Bị thương à?"

"Không biết."

"Tôi nhìn hộ anh nhé?"

Thường Minh quay lưng về phía cô, vén áo lên.

Thái Đường Yến kiểm tra nơi anh chỉ, cũng không có máu đọng, lấy tay ấn nhẹ một cái, "Ở đây sao?"

Tay cô vừa mới nhúng trong nước nóng, có chút ấm áp, thật là thoải mái, Thường Minh có thể cảm nhận rõ ràng từng lòng ngón tay của cô, thậm chí cảm thấy có thể đoán được cô dùng mấy ngón tay. Chỉ trong chớp mắt bao mệt mỏi trong mấy ngày qua của Thường Minh đều dạt qua một bên, chỉ còn lại màn trêu chọc trước sự cẩn trọng của cô.

"Xuống chút nữa."

Ba ngón tay tạo thành luồng ấm áp đi xuống, hết như sờ vào xương sống của anh.

"Ở đây à?" Lại ấn một cái, "Không có máu đọng. Có phải do ngồi lâu quá không?"

Lưng quần Thường Minh hơi lỏng, do nằm lâu nên quần tuột xuống, để lộ quần sịp boxer màu đen cô mua cho anh, lại còn đang ngồi nên khe hông sâu thẳm như ẩn như hiện. Khoảng cách giữa hai người rất gần, tư thế thân mật, bất trí bất giác đi vào một bầu không khí khác, mập mờ lúng túng.

Thái Đường Yến dời mắt đi chỗ khác, nói: "Hay là, tôi đẩy anh xuống dưới đi dạo nhé."

"Không đi."

"Hôm nay trời đẹp lắm."

Thường Minh nói: "Cô hát cho tôi một bài thì tôi sẽ xuống."

Anh khẽ nhếch môi, cười như không cười, cứ thế bình tĩnh khóa mắt nhìn cô. Không đợi cô đáp lại, anh còn khẽ "a" một tiếng, như rên rỉ lại như nói mơ, âm thanh lạnh lạnh lượn quanh, đoạt chiếm lòng người.

Cuối cùng Thái Đường Yến chắc chắn một sự thật, Thường Minh đang bỡ ngỡ cô. Cô thà anh hét lên bảo cô cút đi, hoặc coi thường cô cũng được, cô đều có thể tự nhiên ứng phó. Nhưng vào giây phút anh nhếch nhác khốn khổ như thế nhưng vẫn có thời gian tán tỉnh, làm Thái Đường Yến nghĩ trăm lần cũng không hiểu nổi. Có lẽ trời sinh tính anh đã như vậy, hoặc có lẽ... Thái Đường Yến cảm thấy về đầu tiên có khả năng cao hơn, liền dừng lại không nghĩ thêm nữa.

Mà Thường Minh cũng đang tự hỏi tại sao, chỉ có thể giải thích theo phản xạ: Do chán quá mức, tấm rèm này vây quanh tạo thành không gian như lồng thú cắt đứt sức sống của anh.

Mở đầu của ái tình thường khá mơ hồ không rõ, rất nhiều người sẽ mượn cơ nhàm chán để che giấu sức hút của đối phương. Chán thì chán, nhưng vì sao không nghĩ tìm người khác để giải sầu? Trong cơn mơ màng đã cất chứa sự khẳng định và tiếp nhận với người ấy.

Thái Đường Yến có phần nguôi ngoai, "Hộ lý không bao gồm cả ca hát." Cô đổi thành xoa lên cổ tay anh, "Đã thoải mái hơn chút nào chưa?"

"Ừm ——" Âm cuối kéo dài như chiếc đuôi nhỏ vênh lên.

Đương khi hai người còn đang đắm chìm trong thế giới riêng của mình thì ở ngoài cửa thấp thoáng hai bóng đen, một đôi vợ chồng đến, người đàn ông già hơn người phụ nữ rất nhiều, tóc ông đã bạc trắng, còn

người phụ nữ vẫn đang ở độ tuổi trung niên sung mãn, đẹp không khác gì khuôn mặt nạ được chế tạo ra.

"Bố..." Thân thể Thường Minh đang băng bó, theo bản năng phủ chặn lên chân, "Mẹ... Sao hai người lại đến đây?"

Thái Đường Yến rút tay ra khỏi áo Thường Minh, nhất thời không biết nên chào hỏi thế nào.

Mẹ Thường Minh là Phạm Tiểu Uyển cười, "Cô gái này là..." Trong lòng nhanh chóng chấm điểm dáng người và quần áo của cô bé, không được, ăn mặc quá bình thường, uổng phí cả gương mặt xinh đẹp. Nhưng có vẻ giống như đã gặp ở đâu rồi ấy nhỉ...

Thường Minh chỉ mới mở miệng làm khẩu hình thì Thái Đường Yến đã nhanh nhẩu đáp, "Là hộ lý, chào dì, tôi là hộ lý của Thường tiên sinh."

"À ——" Nụ cười của Phạm Tiểu Uyển cũng kéo dài như âm cuối.

"Tôi ra ngoài làm việc khác đã." Thái Đường Yến thấy chuồn là thượng sách, nhanh nhẹn lách người qua bọn họ đi ra khỏi phòng bệnh.

Bố Thường Minh - Thường Cẩm Lâm dứt hai tay vào trong túi quần, cười nhạt: "Anh khá lắm, nếu không phải người khác nói thì bố cũng không biết anh lại nằm ở đây."

Thường Minh nói: "Chẳng phải vì sợ bố bận rộn sao."

Thường Cẩm Lâm như dùng lỗ mũi nhìn anh, "Lần trước là tai nạn giao thông, lần này là bị người ta đánh, anh ở ngoài chơi bởi gì bố mặc kệ, nhưng đừng có rước phiền phức về nhà."

"Hình như bây giờ là bố đến tìm phiền phức đấy."

Thường Cẩm Lâm trợn mắt, "Anh ——"

Phạm Tiểu Uyển kịp thời ngăn lại, "Được rồi được rồi, Minh Tử à, bố con đã phải bớt thì giờ đến thăm con đây, không lo nói chuyện cho đảng hoàng đi." Rồi bà nháy mắt với Thường Minh, ra hiệu anh đừng sinh sự nữa.

Thường Cẩm Lâm như đã truyền đạt xong, hừ một tiếng rất lớn rồi xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Phạm Tiểu Uyển ngồi cạnh mép giường anh, sờ lên tóc anh, "Con bớt va chạm với bố con đôi ba câu được không thế — Ôi trời, tóc con sao bết thế..."

Thường Minh thở dài, "Mẹ à, mấy ngày nay rảnh lắm hả? Không đánh mặt chược à?"

Phạm Tiểu Uyển cười quở trách: "Ha, tới thăm con trai mẹ còn không được hả, con không vui à?"

Thường Minh liếc nhìn chiếc túi mẹ mình cầm, để lộ ngón tay trắng nõn thon dài, "Mới đổi à?"

"Này hả, dùng hai tháng rồi." Phạm Tiểu Uyển bất mãn vờ, "Gần đây mẹ có nhắm một bộ bong tai, thế nào, đẹp không? Rất hợp với bộ váy này của mẹ." Phạm Tiểu Uyển còn quay một vòng.

Thường Minh nói: "Mẹ là đẹp nhất."

"Đúng thế, may mà con giống mẹ." Phạm Tiểu Uyển thấp giọng, "Giống như bố con thì sao có thể đẹp trai được chứ."

Thường Minh bất đắc dĩ nói: "Mẹ à, bố mẹ về đi, con không sao cả, qua mấy hôm nữa là có thể xuất viện rồi."

Phạm Tiểu Uyển đáp một nẻo: "Người vừa này là ai?"

"Ai? À, hộ lý."

"Hộ lý mà cũng tìm người trẻ trung xinh xắn thế à." Phạm Tiểu Uyên hậm hực nói, "Con chỉ có mỗi cái xác là đẹp giống mẹ thôi, chứ bên trong y hệt bố con, tâm địa gian xảo."

Với một người luôn lạnh lùng với bố mẹ, vĩnh viễn sống trong thế giới của riêng mình không nắm rõ trọng điểm, Thường Minh cảm thấy còn mệt mỏi hơn cả đối phó với mười Thái Tiểu Đường, à không, gần như Thái Đường Yến đều theo anh cả, dù anh có tung ra cảm xúc tiêu cực thì vẫn có thể bắt lấy tốt, quả thật rất thoải mái.

Sau khi Thường Cẩm Lâm và Phạm Tiểu Uyên rời đi, Thái Đường Yến lại dè dặt ló đầu vào. Người trên giường nó lại khôi phục vẻ mặt âm u, trông khốn khổ.

Giọng Thái Đường Yến nhẹ nhàng như dỗ con: "Thường tiên sinh, tôi hát cho anh nhé?"

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Thường Minh nhập viện một phát là năm nguyên nửa tháng, chồng tài liệu trên bàn đã dày lên, buổi sáng lúc Thái Đường Yến kiểm tra phòng sẽ giúp dọn dẹp lại, "lơ đãng" nhìn lướt qua bên góc, hình như là kiến trúc. Thái Đường Yến từng gặp một người đàn ông bụng bia đến đưa tài liệu cho Thường Minh, hai người bạn rạn, cô cũng không đi vào chào hỏi được.

Đợi bụng bia đi, Thường Minh vén chăn xuống giường, áo khoác anh cuộn lại đặt ở chân trái, khó trách vừa nãy nhìn mặt chăn lại cảm thấy là lạ chỗ nào. Bây giờ anh đã có thể chống nạng tự do đi lại, nhưng chỉ giới hạn trong phòng bệnh, ngay đến hành lang cũng không chịu ra ngoài, vẫn giữ thái độ che giấu với mặt khuyết tật.

Thái Đường Yến hỏi: "Thường tiên sinh, anh làm nghề gì?"

Lúc này cô đơn giản chỉ là tò mò, Thường Minh bận bịu không rảnh quở mắng cô, bình thản như người thường, nên Thái Đường Yến cũng chẳng sợ mấy.

Thường Minh nhìn một bản hợp đồng, "Thợ hồ."

"..." Thái Đường Yến thức thời im miệng, cúi đầu đọc sách.

Trong phòng bệnh có cảm giác yên lòng đến khác thường.

Ngày hôm đó phải làm điện tâm đồ, ở phòng khám bên kia tòa nhà, Thường Minh bất đắc dĩ phải ra khỏi cửa. Thái Đường Yến mượn một chiếc xe lăn đến, tự anh ngồi lên, gấu quần xếp chồng, thảm phủ trên đùi,

nếu nhìn thoáng qua thì sẽ không nhận rõ, nhưng nhìn kỹ thì bên trái sụp xuống, vì không đối xứng mà đem đến cảm giác mất hài hòa mãnh liệt, vô cùng đột ngột.

Đi thang máy đi xuống, trong buồng thang máy đã có mấy người, Thái Đường Yến ôn tồn nói xin nhường đường, rồi đẩy Thường Minh vào bên trong. Đứng trước mặt là một bé trai mặt tròn, nhìn Thường Minh chăm chú rất lâu, cổ họng Thường Minh phát ra tiếng cười bực bội, thẳng bé sợ hãi rụt đến đằng sau người lớn. Thái Đường Yến không nhìn thấy, lúc này Thường Minh vô cùng u ám, chân trái thiếu hụt làm anh như người mắc hội chứng sợ xã hội bước vào đám đông vậy.

Bên ngoài gió rất mạnh, Thái Đường Yến vuốt tóc, Thường Minh đã một tuần không cạo râu, tươi tốt như cỏ, gió muốn thổi bay tóc anh, nhìn cả người rất dao động - trừ bên chân kia.

Thang máy đi lên không có người, Thái Đường Yến đẩy Thường Minh vào trong góc, lại có mấy người lục tục kéo vào, nhưng ít người đứng đằng trước bọn họ, tia sáng nơi đáy mắt tối đi không ít. Đợi đến khi cửa đóng lại, bên ngoài lại có hai người vội vã chạy lại, giơ tay gọi chờ đã, rồi còn nói cảm ơn.

Giọng trong trẻo dễ nghe, Thái Đường Yến đưa mắt nhìn, có cảm giác không phải. Cô lại nhìn Thường Minh, chắc chắn ban nãy anh còn nhìn thẳng thì bây giờ đã cúi thấp đầu. Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đứng chặn trước mặt anh, đối diện với anh, như một tấm khiên ngăn lại tầm mắt của những người khác. Cô không hề vạm vỡ, vốn không cản được, nhưng mở áo khoác ra thì có thể miễn cưỡng che kín.

Thường Minh như cảm nhận được mà ngẩng đầu lên, nhưng Thái Đường Yến cũng không thấy anh, như đang nghiên cứu chất liệu vách buồng thang máy, cầm khe đưa lên. Thường Minh được cô săn sóc, lại cúi đầu xuống, chợt cười giễu một tiếng khó hiểu.

Thường Minh một mình nghĩ ngợi, nhưng không nghĩ phụ nữ ghét nhất là đụng hàng, huống hồ cô lại còn đụng mặt*. Thái Đường Yến mím chặt môi, quật cường hờ hững. Đối mặt với đám người Thường Minh cũng như mình đối với tiền vậy, tự ti hoảng hốt, khi phát hiện được nhược điểm của đối thủ thì cô mới bình tĩnh lại.

(*Ý nói mặt Thái Đường Yến có nét hao hao như người kia.)

Hai người đi vào sau chính là Đường Chiêu Dĩnh, và bạn trai của cô ấy - bây giờ nên gọi là chồng chưa cưới - Phong Trạch. Phong Trạch ôm cả người Đường Chiêu Dĩnh, tựa như không để ý đến một góc khác thường bên này.

Đường Chiêu Dĩnh và Phong Trạch xuống ở tầng ba, mà phòng điện tâm đồ cũng ở tầng này. Thái Đường Yến và Thường Minh đi cách bọn họ ba mét như theo dõi.

Hai người băng qua đại sảnh siêu âm, cũng vừa hay là mục tiêu của họ, phòng sóng siêu âm ở bên trái, phòng điện tâm đồ ở bên phải. Nhân lúc hai người kia xếp hàng lấy số, Thái Đường Yến đẩy Thường Minh đi về bên phải.

Người làm điện tâm đồ không nhiều, vừa lấy số không lâu thì trên màn hình đã xuất hiện tên của Thường Minh, loa còn đọc đi đọc lại mấy lần. Thái Đường Yến đẩy anh vào trong phòng.

Đường Chiêu Dĩnh ở bên kia nhìn sang, họ của Thường Minh khá hiếm, cô gần như có thể chắc chắn là anh.

Làm tâm điện đồ rất nhanh, Thái Đường Yến lại đẩy Thường Minh đến bên phải, đứng cạnh băng ghế sắt.

"Minh Tử." Lại là âm thanh kia.

Thái Đường Yến cảm thấy số mệnh thật chán chường, không biết có nên dừng lại hay không, cũng không đi chậm lại.

Đường Chiêu Dĩnh chặn đường, vì Thường Minh ngồi thấp nên cô ấy không thể không cúi người, "Minh Tử?"

Thường Minh giữ xe lăn dừng lại, thoáng ngược gương mặt đầy tang thương mệt mỏi lên.

"Minh Tử, sao cậu lại..." Đường Chiêu Dĩnh sợ hãi, "Sao cậu lại ở đây, khó chịu chỗ nào ư?"

Vết máu đọng trên mặt Thường Minh đã sớm tan, nếu đổi lại là một tuần trước, không biết cô ấy sẽ khiếp sợ đến mức nào.

Thường Minh nói: "Kiểm tra thường xuyên."

Đường Chiêu Dĩnh nhìn về phía chân anh, tay trái Thường Minh giật giật, muốn che lại nơi không trọn vẹn.

Nhưng Đường Chiêu Dĩnh chỉ đánh vào cánh tay phải bằng thạch cao của anh, nhướn mày, "Tay này cũng là 'kiểm tra thường xuyên' à?"

"Bất trắc thôi." Đầu ngón tay phải cứng ngắc của Thường Minh run lên, nhanh chóng lảng sang chuyện khác, "Sao hai người cũng đến đây?"

So ra thì, thần sắc của Đường Chiêu Dĩnh và Phong Trạch ung dung hơn nhiều.

Tiếp lời là Phong Trạch, hết như gia trưởng đại biểu nói chuyện vậy, "Bọn anh đến làm kiểm tra trước khi cưới."

Thường Minh gật đầu, không nhìn ra cảm xúc khác nào. Rốt cuộc Đường Chiêu Dĩnh cũng như phát hiện ra Thái Đường Yến, cười với cô một tiếng.

Thái Đường Yến thấp giọng nói: "Thường tiên sinh, chúng ta vẫn chưa làm xong những kiểm tra khác."

"Được." Thường Minh nói, "Chúng ta đi trước."

Lần đầu tiên Thái Đường Yến trở thành thành viên trong "chúng ta", nhưng cảm giác mình chỉ là tấm phao của Thường Minh, nếu đổi thành thím Hồ thì e cũng nhận được đãi ngộ như thế. Thường Minh đã xem cô là bảo mẫu từ lâu rồi, Thái Đường Yến vẫn tự biết mình.

Kiểm tra còn lại chỉ là nguy trang, quay về phòng bệnh thì Thường Minh nhận được thông báo xuất viện, Thái Đường Yến thầm thở phào nhẹ nhõm, dọn dẹp từng món đồ cho Thường Minh, tiễn phật lên đường.

Thường Minh thay bộ đồ ngày thường mà Thái Đường Yến chuẩn bị, chống nạng khó chịu nhìn gấu quần đong đưa. Thái Đường Yến tưởng anh chê quần áo, bèn đưa mắt đi chỗ khác vờ như không thấy, nhưng Thường Minh lại chẳng nói năng gì.

"Tôi đã hẹn công ty chế tạo chi giả làm khuôn rồi."

"Ừm." Thái Đường Yến buột miệng đáp, trong vúi vải đã đầy ắp đồ dùng hằng ngày của Thường Minh, cô không cầm thêm sách được, đành tạm thời nhét vào trong túi, đợi lát nữa sẽ lấy ra sau, "Để tôi đưa anh lên xe."

Rõ ràng đây không phải là câu trả lời mà Thường Minh muốn, anh bình tĩnh nhìn Thái Đường Yến. Người sau chạm phải ánh mắt anh thì ngây ra. Quả nhiên con người thường mình không nằm trong phạm vi cô có thể đối phó được, anh cứ im lặng nhìn cô như thế, không nói gì nhưng y hệt lặp lại lời mười triệu lần. So với cái kiểu cứng cáp bạo lực như Thái Giang Hào thì thanh đạo òa nhã của Thường Minh còn đáng sợ hơn, thậm chí ghê gớm hơn cả lúc anh phát cáu, bức người trong vô hình.

"... Tôi đi cùng anh." Thái Đường Yến nói tiếp.

"Ừ." Thường Minh không thay đổi biểu cảm đáp lại, không có chút giác ngộ khi bắt người ngăn tay.

Thái Đường Yến đặt túi vải vào trong thau rửa mặt, cặp bên hông đi ra cửa cùng Thường Minh. Bỗng Thường Minh dừng bước, suýt nữa làm Thái Đường Yến lao đảo. Anh lặng im dùng hai ngón tay trái xách lấy túi vải, ba ngón còn lại tiếp tục chống nạng bước đi.

... Con người này thật đúng là mất tự nhiên. Thái Đường Yến đành ôm thau đuổi theo.

Hai người tóc xoắn xách ăn mặc bình thường, lại túi lớn chậu nhỏ, đứng ven đường làm hết như đôi vợ chồng nông dân mới cưới chờ xe để vào thành phố đi.

Thái Đường Yến bắt một chiếc taxi, không biết tài xế vô tình hay cố ý mà nhìn lướt qua chân Thường Minh, Thường Minh đang bận nhét mình vào xe, nạng và túi vải thì đưa cho Thái Đường Yến đỡ, cúi người vào xe trước rồi đón thêm đồ. Lúc Thái Đường Yến ngồi vào thì thau hành lý ngăn giữa hai người, nạng để ngang bên chân.

Thường Minh báo địa chỉ, rồi trong xe chỉ còn lại tiếng phát sóng tình hình giao thông ở trong đài. Anh nhàm chán nhìn sang cô, đúng lúc cạnh cuốn sách lộ ra, sập xuống như tấm bia. Thường Minh tiện tay rút ra, vẫn là bìa da, không biết có phải là cuốn lần trước không. Thái Đường Yến khá nhạy cảm với sách, nhất thời ánh mắt bắn tới.

"Sách gì thế?" Ngoài bìa in chữ Rebecca, "À, là 'Rebecca' à."

Lần đầu tiên Thái Đường Yến nhìn Thường Minh với con mắt khác xưa, "Anh biết à."

"Có xem qua rồi." Thường Minh buột miệng nói, thoáng giở vài tờ, là phiên bản rất cũ, giấy đã ố vàng, một tấm ảnh rớt ra.

Là ảnh chụp chung mấy người ở trong phòng, đứng giữa là mấy học sinh trung học, hai bên là một người đàn ông trẻ tuổi tức giận, còn lại là một người đàn ông trung niên bụng phệ. Thường Minh nhìn kỹ vào người đàn ông trẻ tuổi, trông giống như đã gặp đâu đó.

Hiếm khi thấy Thái Đường Yến chủ động bắt chuyện, "Thường tiên sinh, anh cũng thích đọc sách sao?"

Cô cố chấp cho là người thích đọc sách thì tâm địa không xấu, huống hồ còn là sở thích giống cô, tạo nên cảm giác tri âm khó nói.

"Tiểu thuyết thì không đọc, đọc nhiều đau mắt." Anh kẹp tấm ảnh vào lại, khép sách rồi đặt về chỗ cũ.

Đề tài vất vả lắm mới khơi ra lại bị dập tắt như tim đèn, Thái Đường Yến lúng túng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cong quanh vòng vèo rồi cũng đến công ty chế tạo chi giả, Thái Đường Yến trả tiền xe - phần lớn thời gian năm viện đều quẹt thẻ tín dụng của Thường Minh, anh không có tiền mặt nên Thái Đường Yến phải ứng trước, nhất nhất đều được ghi vào sổ tay.

Sau khi xuống xe, Thái Đường Yến ôm tất cả hành lý ở trong tay, nói: "Thường tiên sinh, tôi đứng bên ngoài chờ anh vậy."

Thường Minh nhìn cô, phát ra âm tiết không biết là "hừ" hay là "ừ" nữa.

Thường Minh bước vào, Thái Đường Yến cứ như vậy ngăm nhìn mặt đường, phía sau là Thường Minh và thế giới của anh, không liên quan đến cô, cô càng ít tiếp xúc càng tốt.

Lúc Thường Minh đi ra đã là một tiếng sau, Thái Đường Yến tiến phật tiến đến tây thiên, lại bắt xe cùng về nhà anh.

Mặc dù sớm đã tiêm liều thuốc dự phòng, nhưng lúc Thường Minh đẩy cửa ra thấy nhà mình, vẫn sững sờ rất lâu không phản ứng kịp.

Tuy trước kia nhà khá đơn giản, sạch sẽ lạnh lùng không giống nơi có người ở, nhưng dầu gì vẫn là có chỗ dung thân. Bây giờ... Vách tường, sàn nhà, đồ xài trong nhà đều bị nhuộm một màu đỏ tươi hệt như máu, vẽ cả căn nhà thành nơi cúng tế của bộ lạc nguyên thủy, cùng với những màu sắc sặc sỡ loang lổ như mộng, phá tan thắm mỹ của người bình thường. Hệt như kiệt tác của một gã biến thái.

Vốn Thái Đường Yến không chịu đi theo vào, nhưng nợ chưa tính rõ với Thường Minh nên đi vào, vừa đến cửa thì cũng giật mình không dám tiến lên bước nào nữa.

Thường Minh dựa vào cửa, khải quát lại một lần suy nghĩ rồi bời trong đầu.

Xây miếu đường trên núi Vi Phong ở Tân Nam —— Thạch Khải Hoàn ngã tàn phế;

Chạy như gió lốc, vì tránh xe chở hàng màu đỏ mà đụng vào hàng rào —— camera hành trình trên xe bị trộm, anh phải cưa đi chân trái;

Thạch Khải Hoàn bị thương đòi bồi thường, chủ thầu chịu trách nhiệm chính, chạy trốn —— người thân của Thạch Khải Hoàn đến tìm kẻ tiêu tiền như rác là anh;

Tiệt Đường Chiêu Dĩnh và Phong Trạch đính hôn, anh gạt chú Chung ra để giải sầu —— anh bị vây đánh, nhà bị phá, tiền mặt bị trộm.

Đợi đã. Thường Minh quay lại đến chỗ tai nạn giao thông, lần đó là vì bị Đường Chiêu Dĩnh từ chối, trong buổi tụ tập biết được cô ấy qua lại cùng Phong Trạch, đau lòng đến độ muốn phóng xe nhanh hết cỡ... Điểm khả nghi tương tự bị lôi ra.

Những người có liên quan trước khi xảy ra tai nạn giao thông: Đường Chiêu Dĩnh, Phong Trạch, Vương Trác, Tạ Vũ Bách, những người khác;

Những người có liên quan trước khi bị đánh: Đường Chiêu Dĩnh, Phong Trạch, Vương Trác, Tạ Vũ Bách, chú Chung, những người khác.

Còn cụ thể đã nói gì với từng người thì tạm thời không nhớ nổi.

Bất chợt một cái tên và người đàn ông trẻ tuổi trong tấm ảnh vừa rồi xuất hiện. Thái Tiểu Đường đến từ đâu nhỉ, cũng là huyện Tân Nam?

Thường Minh quay đầu nhìn Thái Đường Yến, hỏi: "Thái Tiểu Đường, nhà cô ở đâu?"

Nhưng Thái Đường Yến nào nghĩ được nhiều chuyện như thế, chỉ cảm thấy Thường Minh không ở nơi căn phòng này nữa, anh sẽ đi đâu để nghỉ chân đây, vừa nghĩ như vậy thì đụng phải câu hỏi của Thường Minh.

Chẳng lẽ muốn dọn đến ở với cô?

Không muốn. Trong lòng Thái Đường Yến kêu gào.

*Nói qua một chút, Rebecca là câu chuyện xoay quanh khát khao làm hài lòng chồng mình và cảm giác vô vọng khi so sánh bản thân với người vợ trước xinh đẹp và thông minh, còn cô chỉ là 1 người bình thường. Người vợ đã chết dường như luôn luôn hiện diện và phủ 1 sự u ám lên mối quan hệ giữa cô và người chồng mới. Người vợ thứ 2, cũng là người kể câu chuyện, không hề được đề cập tên, và điều này càng tăng thêm cái cảm giác

nơi cô đang ở hoàn toàn thuộc về người vợ thứ nhất... Có lẽ cảm hứng viết bộ truyện này của tác giả là bắt đầu từ đây.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Thái Đường Yến nhìn anh đầy phòng bị, "Làm, làm gì?"

Thường Minh nóng lòng muốn xác nhận câu trả lời nên giục già: "Nhà ở đâu?"

Thái Đường Yến buộc phải nói tên tiểu khu ở con phố kia.

"Quê của cô." Anh nhấn mạnh.

Vô duyên vô cớ tra hỏi hộ khẩu làm Thái Đường Yến càng thêm cảnh giác, nhưng biết chạy khhoong khỏi, bèn bảo: "Một thôn ở dưới huyện... huyện Tân Nam."

"Thôn Vi Phong?"

"Sao anh lại biết..."

Thường Minh để lộ vẻ mặt "tôi cũng biết", lấy cuốn sách kia từ trong túi vải, lại kẹp lấy tấm ảnh, "Hỏi cô, người đàn ông này là ai?"

Thái Đường Yến còn không gặp phải thái độ không khách khí như vậy ở đồn cảnh sát, hơn nữa đột nhiên Thường Minh nhắc đến chuyện không liên quan như thế, đầu óc cô càng mơ hồ, chẳng lẽ đang nghi ngờ gì cô sao.

"Không nhớ."

"Không nhớ?" Rõ ràng Thường Minh không tin, ngón tay di đến khuôn mặt của cô nữ sinh, "Đây không phải cô ư?"

"Là tôi." Thái Đường Yến nói, "Nhưng tôi không nhớ anh ta là ai."

"Vậy mà cô còn kẹp trong sách như bảo bối."

Thái Đường Yến đáp: "... Tiện làm bookmark."

"Tấm ảnh này có khi nào? Từ đâu đến?"

Giọng Thường Minh hùng hổ dọa người, Thái Đường Yến nhìn sang chỗ khác, "Mồng hai hay mồng ba gì đó... Những người này nhìn giống mấy đàn anh lớp trên, thi vào đại học rồi thì về truyền lại kinh nghiệm cho bọn tôi, động viên khích lệ... Người này..." Cô đưa tay chỉ vào người đàn ông trung niên bụng phệ, "Là hiệu trưởng của chúng tôi." Lại đưa thêm một thông tin, tránh để bị thẩm vấn, "Chụp ở văn phòng của hiệu trưởng, cùng với mấy học sinh có thành tích tương đối khá..."

"Cô có thành tích tốt cơ à." Giọng không thể tin nổi.

"..." Trong giới hạn đặc biệt đó là sự thật không thể tranh cãi, Thái Đường Yến giận ra mặt.

Thường Minh không nhận ra, tiếp tục hỏi: "Người này họ 'Phong' à?"

"Không phải."

"Vừa nãy còn nói không nhớ, bây giờ lại nói 'không phải'."

"Chỗ chúng tôi không có họ 'Phong', nếu là họ này thì chắc chắn nhớ rồi."

Thường Minh lại chìm vào liên tưởng tấm ảnh. Trông dáng dấp người thanh niên trong tấm ảnh giống sinh viên, năm tháng dùi mài mặt mũi, nhưng không đến mức cắt đôi mắt một mí thành mắt hai mí. Nhìn ngang nhìn đứng, giống mà cũng không giống. Dù có là người kia thật thì cũng

chỉ chứng minh được hẳn nói dối nơi mình sinh ra. Đầu mỗi vữa xâu chuỗi lại văng tung tóe, hết như châu ngọc đứt dây vung vãi đầy mặt đất.

Nghĩ nhiều nhức óc, Thường Minh thuận thế ngồi lên bậc tam cấp, kẹp tấm hình vào lại trong sách.

Thái Đường Yến ở cạnh chờ mãi, rốt cuộc đã có thể "trộm" sách về lại.

"Thường tiên sinh, cái đó..." Cô lấy một cuốn sổ tay nhỏ từ túi áo khoác ra, nghĩ nên mở miệng đòi tiền như thế nào.

"Ừ, cô về đi."

"..."

Lệnh đuổi khách của Thường Minh phá hỏng cả nửa lời thoại cô khổ cực chuẩn bị.

Thường Minh ngẩng đầu lên, "Không biết đường à?"

Dòng suy nghĩ của Thái Đường Yến bị anh cắt đứt, ngẩng đầu nhìn căn nhà bề ngoài thì khang trang nhưng bên trong lại ghê rợn, thêm cả Thường Minh bây giờ thành ra thế này, trông hết khúc xương cũ kỹ bị gặm ở bên ổ chó, vô cùng chế giễu.

"Anh... ở đây à?"

Cuối cùng Thường Minh cũng hồi tỉnh từ những phân tích chưa có giải đáp, ý thức được vấn đề cấp bách. Cawnh nhà sợ, nếu ở thì chỉ sợ ban đêm chẳng thể nào chợp mắt nổi, hết như chui vào bụng quái thú vậy.

Anh ngẩng đầu, nói: "Nếu không thì ở đâu, ở chỗ cô à?"

Phiền não thấy rõ, người này nhưn mày, hết lần này đến lần khác sinh ra oán khí, làm như cả thiên hạ này không ai đáng thương bằng anh.

"Không phải không phải." Thái Đường Yến vội nói, cứ như sợ chậm một bước thì sẽ bị lợi dụng vậy, "Cái đó... số tiền... nằm viện ấy..."

Thường Minh tiếp lời rất nhanh, "Bây giờ tôi không có tiền, không có tiền mặt. Hay là cô viết hóa đơn cho tôi đi, tôi chuẩn bị xong thì sau này cô đến lấy."

Người ta thường nói nhắc đến tiền là tổn thương tình cảm, như bọn họ dù không có tình cảm mà trao đổi vẫn có chướng ngại, hao tổn tinh thần. Bây giờ Thường Minh kém xa người đàn ông lúc trước đưa cho cô mười ngàn tiền mặt kia, Thái Đường Yến cũng hết cách, "Tôi vẫn chưa tính xong... Cũng không nhiều nhận gì lắm, chưa đến mười ngàn."

"Vậy đợi cô tính xong thì đến nói sau, tôi không quít nợ bao giờ."

Cũng chỉ đành phải vậy, Thái Đường Yến nhìn anh thêm mấy lần, cứ như làm thế thì có thể khiến lương tâm anh càng thêm trói buộc, để anh không thể nuốt lời.

"Thế... Thường tiên sinh, tạm biệt. Chúc anh sớm ngày bình phục."

Thái Đường Yến do dự bước ra cửa hàng rào, để lại Thường Minh cùng một đồng hành lý ở ngay trước cửa.

Đi rồi? Thường Minh rướn cổ lên. Một, hai, ba... Đếm đến mười, đi thật rồi sao?

Đặt cược sai rồi!! Đồ không có lương tâm!

Làm sao có thể trông chờ vào một hộ lý có thể thu nhận mình chứ, không có đạo lý nào mà dịch vụ hậu mãi lại còn đắt hơn giá hàng hóa cả.

Căn nhà của Thường Minh lại phải quét vôi lần nữa, vật dụng trong nhà thì có thể cạo rửa, còn không được thì thay mới, ví dụ như ghế sofa bị rạch bung ra cả - mẹ, rất một đám biến thái - không thể giải quyết được trong vòng một hai tháng, trên công trường núi Vi Phong còn giữ lại một căn nhà cho anh ở, nhưng chân giả của anh còn chưa làm xong, nếu cứ vậy mà qua đó thì bao nhiêu oai phong đều mất hết. Không thể đến chỗ bố mẹ anh đường, anh và Thường Cẩm Lâm không hợp nhau, gặp mặt là lại gây gỗ, mẹ anh Phạm Tiểu Uyển chỉ sống trong tiên nữ quốc của mình, đa số thời gian đều không nghe không hỏi gì đứa con trai này. Vương Trác và Tạ Vũ Bách thì... Thôi đi, Thường Minh nhìn là biết, vốn không phải vấn đề nơi chốn, mà là chướng ngại của cái chân này, chỉ cần vượt qua sự hèn nhát trong lòng thì không có chỗ nào trên thế giới này mà anh không thể đi.

Thường Minh định để thuộc hạ của lão Viên giúp thuê nhà tạm thời chuyển đến, một mình thì một mình, cùng lắm là chịu chút khổ, không được nữa thì gọi thím Hồ.

Đột nhiên trước mặt vang lên tiếng bước chân.

Thường Minh ngạc nhiên, ấy, người quay lại rồi, bên ngoài còn đậu chiếc taxi, hóa ra là đi bắt xe à?

Thái Đường Yến nhìn anh từ trên cao, nhưng thần sắc chẳng hề có tí kiêu căng nào, "Thường tiên sinh, điện thoại của tôi... vẫn còn ở chỗ anh."

Thường Minh: "..."

Thường Minh cúi người tìm chiếc điện thoại bị vỡ màn hình ở trong túi quần, cầm một góc đưa đến.

Lúc Thái Đường Yến định nhận lấy, chợt anh nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng: Anh không có chứng minh thư, ngay đến khách sạn cũng không được!

Thế là điện thoại đột ngột bị vòng về lại, Thái Đường Yến bắt hụt, tay chọt rớt giữa không trung.

"Thường tiên sinh... Tôi phải đi rồi..." Anh trả điện thoại lại cho tôi đi.

Thường Minh vờ như không nghe thấy gì mà cắt điện thoại đi, nói: "Cô nghỉ ở đâu?"

"Hả?"

"Ừ."

"..." Thái Đường Yến sợ hãi lâm thâm khó xử, đành giả ngốc nhìn anh.

Thường Minh thở dài, nói: "Bây giờ nhà tôi không ở được."

Thái Đường Yến nói: "Thật đáng tiếc."

Thường Minh cứng giọng, "Thái Tiểu Đường, cô đang giả vờ hồ đồ đúng không."

Thường Minh cũng không phải là người không thông thạo đối nhân xử thế, có thể cúi đầu khom lưng trước mặt người khác, nhưng đồng thời cũng rất xấu tính với Thái Đường Yến. Trong quan hệ của hai người, anh vẫn là người nhìn xuống, xương sống chẳng hề cong. Lúc này anh còn chưa ý thức được rằng, không phải là Thái Đường Yến mềm yếu, mà chỉ là dung túng anh quá thôi.

Thái Đường Yến vẫn sợ hãi sai ý, cứ như kiểu người có bản lĩnh như Thường Minh sao lại không có nhà để về chứ.

"Anh muốn... Đến chỗ tôi sao?"

Cô đưa ra câu hỏi, nhưng trong lời lại có nghĩa khác, Thường Minh lại coi là lời mời, cứ thề bình tĩnh nhìn cô. Nửa tháng qua, cô đã quá quen với ánh mắt quật cường này rồi.

"Nhưng mà..." Thường Minh nheo mắt lạ đầy nguy hiểm, Thái Đường Yển thức thời đổi lời, "Được rồi."

Tài xế ở bên ngoài bóp còi thúc giục. Vẫn là người tài xế ban nãy, ở đây khá là hẻo lánh, anh ta lại không muốn lái xe không về, đợi một lúc thì thấy Thái Đường Yển đến.

"Đi thôi." Thái Đường Yển ôm lấy hành lý. Thái Đường Yển khóa cửa lại, chống nạng cùng đi ra.

Ha ha. Tài xế cười một tiếng.

"Chỗ tôi hơi nhỏ, chỉ có một phòng chính một phòng khách..." Thái Đường Yển làm công tác tư tưởng cho Thường Minh ở trên xe, "Tiểu khu cũng khá cũ."

Thường Minh lắc lư đong đưa theo chiếc xe, hết như người xưa ngâm thơ gật gù đắc ý.

Anh nói: "Có thể ở là được." E là cô đã coi anh là quý công tử sống trong nhung lụa.

Đợi khi hai người đến dưới nhà, Thường Minh nhìn tòa nhà năm tầng một cầu thang mà im lặng.

Thái Đường Yển tưởng anh cảm thấy lụp xụp, bèn khuyên giải: "Tuy bên ngoài cũ, nhưng vẫn có thể ở được..."

Thường Minh nói: "Tầng mấy?"

Rốt cuộc Thái Đường Yển cũng nắm được trọng điểm, "... Tầng cuối."

Thường Minh không bình luận gì thêm nữa, một câu "đi thôi" đơn giản thế lương hết như đi vào ngõ cụt.

Lúc này mới hơn một giờ trưa, đa số mọi người đều ở nhà nghỉ ngơi, nơi cầu thang yên tĩnh, ngay đến nhà của bà chủ cũng đóng cửa.

Thường Minh nhắc chân phải lên trước, trọng tâm và nạng nghiêng đi theo, cứ thế từng bậc từng bậc mà đi lên.

Thái Đường Yến không biết đứng đâu cho ổn: Đứng trước anh, cứ bị nhìn chăm chăm vào mông thì mất tự nhiên quá; Đi bên cạnh, chiều rộng cầu thang lại không đủ; Ở đằng sau, sợ Thường Minh ngã đè cô mất. Hay là cứ ở sau đi, có thể đỡ anh đúng lúc. Với dáng người này của Thường Minh thì cũng khoảng 70 kg, mất đi một chân thì còn khoảng cỡ 50 kg, không chênh lệch với cô là bao, cũng không đến mức cả hai đều lăn xuống.

Nghĩ như vậy, Thường Minh đã đi lên đến hành lang tầng thứ hai, dựa vào nạng lấy hơi. Con số trên hành lang đã sớm bị bong tróc theo nước sơn trên tường, Thường Minh hỏi: "Còn mấy tầng nữa?"

Thái Đường Yến đáp: "Ba." Lại nghĩ có nên nói động viên gì không, nhưng không biết phải nói gì, câu "cố lên" thì có vẻ ngớ ngẩn, "có mệt không" thì lại quá dụi dằm thân mật, thế là dứt khoát im miệng cho lành.

Thường Minh rất ít khi tập leo cầu thang, nhất là còn leo liên tục thế này, cái vẻ lực bất tòng tâm còn nặng hơn so với già cả làm anh không còn lòng dạ nào mà oán trách.

Trong phòng chỉ có mấy thứ đồ vật dụng đơn giản cũ kỹ, thứ mới duy nhất chính là ghế sofa hoa văn cầu vồng.

Thái Đường Yến đặt hành lý xuống sàn, kéo ghế sofa ra xếp thành giường sofa, "Chỉ có một chiếc giường thôi, Thường tiên sinh... Anh ở đây thì cố chịu chút."

Thường Minh: "Ừ."

Anh vô cùng mệt mỏi, ngồi xuống sofa, dựa nạng vào tường. Từ góc độ của anh có thể trông thấy chiếc giường trong phòng ngủ cô.

Thái Đường Yến dọn cho anh một chiếc chăn, rồi lại mở bàn xếp ra, trải báo lên đưa đến mép giường sofa, "Cái này... là bàn làm việc."

Thường Minh: "Được."

Nhìn Thái Đường Yến lảng xăng chạy tới chạy lui, rốt cuộc Thường Minh cũng có sự cần trọng của khách, ngồi im nhìn cô.

Ngày hôm nay, Thái Đường Yến làm cơm tối cho Thường Minh xong liền vội vã chạy đến quán lẩu, cô phụ trách trông coi cơm tối trong quán. Cô có cảm giác còn có rất nhiều chuyện còn chưa nói rõ, ví dụ như Thường Minh sẽ ở bao lâu, nếu lâu quá thì anh có chịu tiền thuê phòng và tiền cơm nước không (nhưng nghĩ không biết phải mở miệng như thế nào thì lại phiền não), bất kể thế nào thì dù sao Thường Minh cũng đã là một người đàn ông trưởng thành, dù sao cũng phải có ba điều quy ước với anh (lại là vấn đề nên mở miệng thế nào)... Có điều Thái Đường Yến còn chưa kịp thảo nháp ra thì, cuộc sống xoay tròn không ngừng như con vục trong nhiều ngày qua đã làm cô choáng váng, con ma ốm đã làm cô gục ngã trước...

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Thái Đường Yến vẫn chưa cất sách, Thường Minh liền lôi tấm ảnh ra, chụp lại bằng điện thoại rồi tải vào máy tính xách tay. Thường Minh vẫn chưa tìm rõ manh mối, không tiện kéo cả Tạ Vũ Bách và Vương Trác vào. Nhiệm vụ thiết yếu hiện tại là phải tân trang lại nhà cửa, cứ ở lý ở đây cũng không hay ho gì, anh liên lạc với lão Viên sắp xếp nhiệm vụ, còn bên mình thì nhờ chú Chung và thím Hồ giúp.

Một ngày bốn ba đã làm Thường Minh nhanh chóng mỗi mệt nên nằm dài lên giường từ khi sớm. Ưu điểm của anh là khả năng thích ứng khá mạnh, không quen giường cũng mơ màng ngủ được.

Cũng chẳng biết đã bao lâu trôi qua, đêm đen dày đặc, tiếng mở khóa ken két vang lên giữa màn đêm gọi anh tỉnh lại.

Thường Minh ti hí mắt, khẽ ngóc đầu dậy, thích ứng với bóng tối khiến anh nhanh chóng chụp được một bóng người ở cạnh cửa.

Chính là Thái Đường Yến, không lẫn vào đâu được. Cũng không biết lấy đâu ra căn cứ đó, mà phần lớn là trực giác. Thường Minh lại nằm xuống.

Động tác thay giày của cô chậm chạp hệt như bà lão, tiếng vang rất nhẹ khó nhận ra. Sau đó vào phòng ngủ cởi áo khoác ra, anh có thể nhìn thấy đường cong của cơ thể nhẵn bóng ấy, chắc mặc bên trong là áo mùa thu bó sát người. Vào phòng tắm đóng cửa lại, rồi nhanh chóng tiếng nước chảy vang lên.

Thường Minh lắng nghe nước chảy trong bóng tối, cảm giác thật vi diệu, dù cô ở nhà anh một tháng nhưng cũng chưa từng xâm nhập vào cuộc sống của anh tí mĩ đến như thế, như quay về lại thời kỳ nội trú, chỉ có điều bạn cùng phòng bây giờ của anh là khác phái, là một người phụ nữ anh từng không muốn dây dưa nữa.

Thường Minh đứng là sớm nắng chiều mưa.

Cửa phòng tắm bị kéo mở, ánh sáng và hơi nước bốc quanh người bước ra, mơ hồ như trong mộng, Thái Đường Yển bối tóc lên cao, mặc bộ đồ ngủ tròng đầu, đường cong gò ngực thay đổi, Thường Minh có thể chắc chắn cô không mặc áo lót.

Quá bí ối, Thường Minh tự nhận mình chẳng phải chính nhân quân tử gì, nhưng nhìn trộm còn thô bỉ hơn nhiều. Anh tức giận quay mặt vào tường, cửa phòng ngủ bên kia cũng khép lại.

Thái Đường Yển cũng chẳng để ý đến một góc xoắn xuýt bên này, cả người cô lạnh run, đầu hôn mê, chỉ muốn chui vào chiếc chăn ấm áp, nhưng chăn lại lạnh như đá, cô rùng mình liên tục, ngủ không yên giấc đến tận trời sáng.

Đang mơ màng thì nghe thấy tiếng gõ cửa, Thường Minh đứng bên ngoài gọi: "Thái Tiểu Đường, dậy chưa, đã hơn chín giờ rồi."

"Ờ..."

"Dậy ăn sáng đi."

Thái Đường Yển không nghe rõ là gọi cô dậy nấu ăn hay ra ăn sáng, chỉ siết chặt chăn đắp, "Tôi không ăn."

"Dậy giúp tôi in đồ đi."

Quả nhiên chẳng phải chuyện gì hay ho, "Muộn rồi."

"Cô sao thế?"

"Không sao."

Bên ngoài lặng đi một thoáng, "Tôi vào nhé?"

"..."

Không thấy từ chối, Thường Minh bèn đẩy cửa đi vào, Thái Đường Yến bực mình trong chần hệt như chú gấu bắc cực, chỉ nhô mỗi đầu ra.

Tiếng nạng cộp cộp lại gần cô, một bàn tay ấm áp đặt lên trán cô, Thái Đường Yến đột ngột mở mắt ra.

Thường Minh thu tay về, "Sốt rồi, hơi nóng đấy. Có thuốc không?"

Lắc đầu.

"Tôi ra ngoài mua cho cô nhé?"

"Không cần đâu... Dân quê chúng tôi đâu có yếu đuối như người thành phố các anh." Chạm phải đôi mắt nheo lại của Thường Minh, giọng cô chậm lại, "Ngủ một giấc là tốt rồi."

Thường Minh mò lấy nạng rồi lại cộp cộp đi ra ngoài, Thái Đường Yến ở sau lưng kêu lên: "Thường tiên sinh, không cần thật mà!"

Thường Minh đáp: "Tôi rót nước cho cô, không ép cô ăn uống."

Thái Đường Yến lại xấu hổ nằm xuống.

Thường Minh dùng tay phải kẹp bình nước đi vào, Thái Đường Yến hơi lo sợ chống người ngồi dậy, tu ừng ực hết hơn nửa chai, quả thật cô rất khát.

"Đừng uống vội như thế."

Vốn đang còn yên ổn, nhưng vừa bị nhắc như thế thì lại hấp tấp, sặc một cái, cô lau khước miệng rồi đặt bình nước lên bàn.

Thường Minh hỏi: "Cảm thấy thế nào?"

"Lạnh."

"Có túi chườm nóng không?"

Lắc đầu.

"Máy sưởi?"

Vẫn lắc đầu.

Thường Minh lại nghĩ, "Vậy để tôi ôm cô?"

Thái Đường Yến tưởng anh đang giỡn nên lại tiếp tục lắc đầu. Nhưng Thường Minh chơi thật, tính nhắc chặn cô lên.

"Không muốn!" Thường Minh vẫn nắm một góc chặn, dùng ánh mắt khóa cô lại, Thái Đường Yến sợ hãi, mềm giọng nói, "Không cần... Tay anh như thế ôm cũng chẳng được..." Ý cô là cánh tay phải đang bọc thạch cao treo trên cổ Thường Minh.

Thường Minh không nói nhiều, lập tức tháo dây ra, trong sự kinh ngạc của Thái Đường Yến liền chui vào chặn cô. Thái Đường Yến phản ứng lại liền co rụt vào chân tường.

"Cô sợ cái gì, cũng đâu phải chưa ôm bao giờ."

Nói câu này cứ như đã bị 'ăn' một lần thì từ nay về sau có thể tùy tiện bắt nạt vậy. Thái Đường Yến nổi giận, lại đang trong giai đoạn bệnh tật nên

cơ thịnh nộ tăng vọt gấp đôi, sắc mặt cô rất không tốt, giãy giụa mạnh.

"Này —— Cô đá gì thế —— Chân đừng lộn xộn! —— Nghe không hả, Thái Tiểu Đường!! Làm phản rồi! —— Ai ôi..."

Thái Đường Yến cũng không biết đầu gối mình chạm vào chân cụt hay thân dưới của anh, Thường Minh cong gập người, ngũ quan nhú sát lại với nhau. Cô không dễ chịu gì nên cũng chẳng có lòng dỗi anh, hơn nữa cũng cảm thấy lão già hồ ly này đang giả vờ, vậy là nhanh chóng kéo chân về mình, để Thường Minh lăn ra khỏi chỗ.

Cơ giận của Thường Minh bị châm đốt, chống nạng đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nói: "Thái Tiểu Đường, mẹ nó tôi tốt bụng mà cô nghĩ là lòng lang dạ thú à! Cô mà có đồ bệnh thì tôi không ôm nổi cô đi bệnh viện đâu!"

Thái Đường Yến dứt khoát kéo chân lên, trùm kín đầu.

Thường Minh tức đến run người, "Được, cô tự sinh tự diệt đi!"

Thường Minh nhặt dây buộc lên quay về ghế sofa, mở laptop lên làm chuyện của mình, mắt nhìn hạng mục số liệu nhưng lại chẳng vào được đâu.

Anh lại tức giận với một cô nhóc đang bị bệnh, đúng là không tiền đồ.

Thường Minh lại đứng dậy, nấu một nồi cháo trắng trước, rồi lại vào phòng ngủ ngồi bên mép giường cô, gỡ chăn ra hỏi: "Nhiệt kế ở đâu?"

Thường Minh không quen với thái độ thất thường lặp đi lặp lại của anh, cô chớp chớp mắt, rồi đưa tay chỉ vào bàn có hộp kéo.

"Cái này?" Có ba tủ kéo, Thường Minh bắt đầu hỏi từ chiếc tủ kê sát giường nhất, thấy cô gạt đầu thì kéo ra, nhiệt kế nằm cạnh một gói băng vệ

sinh. Thường Minh dùng một tay mở nắp nhiệt kế, vẩy mấy cái rồi đưa cho cô.

Thường Minh ngồi xuống ghế, cách giường một quãng. Thái Đường Yến lén lút nhìn anh, không ngờ Thường Minh vẫn cứ nhìn mình, lập tức bị bắt gặp. Tính nói câu gì đấy hóa giải lúng túng, nhưng một là cô không thành thạo, thêm nữa giờ choáng váng não căng phình, thế là dứt khoát bỏ luôn.

Mười phút khó khăn.

"Đưa tôi."

Thái Đường Yến đưa nhiệt kế qua.

Thường Minh nhìn về cửa sổ, nói: "37,9°C, nếu hơn 38,5°C thì cô phải uống thuốc bằng được cho tôi."

Bên kia ngoan ngoãn gật đầu.

Thường Minh đóng nắp để vào lại vị trí cũ, "Nấu cháo rồi, đã đói bụng chưa?"

Lại lắc đầu.

Thường Minh nhú mày, đây là tín hiệu nguy hiểm, nhưng anh lại chỉ nói: "Ăn nhiều chút."

Thái Đường Yến vật lộn khoác áo vào ngồi dậy, rửa mặt rồi ăn một bát cháo, quả thật không hợp khẩu vị, thế là lại nằm xuống ngủ tiếp.

Đến bốn giờ rưỡi thì điện thoại reo lên, tên là "bà chủ", đây là lần đầu tiên có người gọi điện tìm cô, Thường Minh nhìn người kia vẫn đang ngủ mê man, nhưng lúc này cô ăn trông chẳng khác gì tự làm mình đau khổ, thế là Thường Minh vẫn đi vào gọi cô dậy.

"Cô có điện thoại."

Thái Đường Yến khỗ sở mở mắt, nghe điện thoại, Thường Minh đứng bên cạnh nhìn.

"Alo, bà chủ à. A ——! Tôi ngủ quên mất, quên cả thời gian rồi, xấu hổ quá, giờ tôi đến ngay đây ——"

Thái Đường Yến nhắc chân lên định ngồi dậy, bỗng bị một tay Thường Minh đè bả vai lại, "Cô sốt thành ra thế này rồi mà còn đi làm à."

Thái Đường Yến gỡ tay anh ra, khá là phiền não, "Không đi làm thì anh đưa tiền đi."

"Đưa luôn ——"

"Tiểu Thái à, đau rồi hả? Đau thì không cần tới nữa, hôm nay trời mưa chắc cũng không nhiều khách lắm đâu, cơ thể cô quan trọng hơn. Không cần đến đâu."

Rốt cuộc vẫn là ở trên địa bàn của mình, gan Thái Đường Yến lớn hơn chút, trợn mắt nhìn Thường Minh, nói: "Không sao đâu bà chủ ——"

"Cô bị bệnh mà đến thì cũng hay lắm, đúng không. Ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi, sớm bình phục nhé."

Rồi bên kia cúp máy.

Thái Đường Yến ủ rũ cúi đầu.

Thường Minh nhìn cô như không hiểu. Ở trước mặt anh cô sẽ tức giận, không dè dặt đón nhận cảm xúc của anh nữa mà sẽ bắn ngược lại. Có lẽ đàn ông trời sinh hiếu chiến, Thường Minh lại cảm thấy Thái Đường Yến như vậy đáng yêu rất nhiều.

Thường Minh nói: "Tôi đưa thật."

Thái Đường Yến ném điện thoại vào ngực anh - có lẽ là để công kích anh, cũng có lẽ là đưa điện thoại cho anh, nhưng không quan trọng - Thường Minh đón lấy, lại còn mỉm cười nữa, đương nhiên là cô không nhìn thấy rồi, nếu không có khi lại giơ cả chân lên.

Thường Minh lóng ngóng bắt cô đo nhiệt độ lại lần nữa, 38,8 °C, chẳng trách lại nóng tính đến thế, thôi thì đi phục vụ thuốc vậy

Đây là lần đầu tiên Thường Minh không đeo chân giả một mình ra ngoài. Lúc này mới cảm thấy có Thái Đường Yến đứng bên cạnh mình thật tốt, khi ấy anh như có đồng bạn, dù ánh mắt người khác có thương hại đến đâu thì cũng có người cho anh chỗ dựa.

Đi xuống lầu thì nạng xuống trước, vẫn chậm rãi như cũ, lúc khỏe thì bước nhanh hai bậc một lần, cảm giác xa xôi dần mờ nhạt.

May mà trời không mưa đất không trơn đổ anh thêm phiền phức, gặp phải mấy người đi đường, lập tức sự chú ý của bọn họ tập trung ngay lên chân trái của anh. Thường Minh vẫn nhìn thẳng về phía trước, cố gắng không nhìn vào mắt ai, nhưng trong lòng lại như bị những ánh mắt kia lột sạch.

Anh tìm một hiệu thuốc dây chuyền ở cạnh tiểu khu, đi thẳng đến quầy thuốc bảo nhân viên lấy mấy viên ibuprofen*.

(*ibuprofen là thuốc chống viêm giảm đau hạ sốt không steroid.)

Lúc này trong hiệu thuốc chỉ có hai người bọn họ, hết như diễn viên cầm kịch bản, sau khi đối chiếu một lần lời thoại thì ai làm việc ấy.

May mắn đáng giá duy nhất là dọc đường lên xuống cầu thang không gặp hàng xóm cùng tầng.

Thường Minh lại gọi cô dậy dứt thuốc, Thái Đường Yến ngủ một giấc thẳng đến chín giờ tối, giữa chừng uống hai chai nước nóng, cơn sốt hạ đi nên tỉnh táo lại khá nhiều, bụng cũng đói meo.

Nồi cháo cơm điện vẫn còn giữ ấm, hiếm khi thấy Thường Minh lại có thể quan tâm như vậy, Thái Đường Yến múc một bát.

Thường Minh ngồi trên sofa bận chuyện của mình, chặn vò một cục nhét sau lưng để dựa.

Thái Đường Yến ăn một mớ cháo lại lặng lẽ đưa mắt nhìn, nhưng Thường Minh như không để ý đến cô, có lẽ còn đang giận cô.

Ăn xong cháo, Thái Đường Yến rửa bát đi ra, nói: "Thường tiên sinh, anh còn cần in hộ không?"

Ừm, Thái Tiểu Đường đó lại trở lại rồi. Thường Minh có chút thất vọng khó hiểu.

"Cũng không nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi à."

Thái Đường Yến hiểu lầm, đáp: "Chắc quán in vẫn còn mở cửa."

"Thợ hồ" Thường Minh nói: "Tối khuya rồi còn chạy ra ngoài làm gì, sáng mai rồi đi."

Té ra là lo lắng buổi tối ra ngoài không an toàn sao? Thái Đường Yến ở bên cạnh xoa ly, thoải mái không lời nào diễn tả được.

Cô ngồi ở một góc sofa, lôi cuốn sách kia ra đọc.

Thường Minh xếp tài liệu trên tay lại, "Cô vẫn còn làm ở chỗ kia à?"

Câu hỏi bất thành lời làm Thái Đường Yến không kịp phản ứng, "Hả?"

"Hỗn Hợp Dạ Sắc."

"À, không phải." Thái Đường Yến nói, "Tôi không làm, tôi không làm cái đó."

Rốt cuộc Thường Minh cũng tranh thủ ngẩng đầu lên nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên Thái Đường Yến nhắc tới quá khứ và hiện tại với người khác, luôn có dũng khí đoạn tuyệt muốn trút hết mới nhắc đến được.

cô nói: "Giờ tôi làm ở quán lẩu, làm phục vụ."

Cô đợi thái độ hoài nghi hay pha trò của Thường Minh, nhưng không có, anh chỉ ừ một tiếng đơn giản, nhưng lại khiến cô dễ chịu hơn.

Một lát sau, Thường Minh nói: "Cô đi làm được mấy năm rồi?"

"Hơn một năm."

Có thể là do tối nay Thường Minh nhìn có vẻ không gai góc, cũng có thể do nín nhịn một bụng tâm sự đã lâu không có ai để giải bày, tóm lại Thái Đường Yến có dự cảm muốn thổ lộ.

Cô nói: "Tôi vẫn chưa tốt nghiệp, mới lên năm nhất đã nghỉ học, nếu thuận lợi thì sang năm về đi học tiếp."

Ánh mắt nhìn cô của Thường Minh có thay đổi, là ánh mắt soi mói, mà cũng có tò mò.

Thường Minh nói: "Đại học nào, ngành gì?"

Thái Đường Yến tránh câu hỏi thứ nhất, "Tiếng Anh."

"Thích không?"

"Thích."

"Tại sao?"

"... Không nói được, chỉ là thay đổi cách bày tỏ cảm xúc khá là hay."

"Hèn gì thích đọc sách đến thế." Ánh mắt của Thường Minh chuyển qua cuốn sách trong tay cô, vươn tay ra, "Đưa tôi."

"Làm gì?" Tuy hỏi thế, nhưng Thái Đường Yến vẫn đưa sách cho anh.

Thường Minh thả người trên giường, lật trang đầu tiên ra chỉ vào đoạn đầu hỏi: "Đọc đi."

"Kiểm tra tôi à."

Thái Đường Yến lấy sách về, hắng giọng, dựa theo đoạn đầu mà đọc

Last night i dreamt i went to Manderley again. it seems to me...

(Đêm qua tôi mơ mình lại đến Manderley lần nữa. Có vẻ như với tôi...)

Đọc xong rồi Thái Đường Yến mới nhìn xem phản ứng Thường Minh như thế nào, chỉ thấy anh lẳng lặng nhìn mình, như cười như không. Nét mặt xúc phạm như thế, có cảm giác như muốn châm chọc nhưng lại cố nén. Thái Đường Yến bực mình, "Đánh giá?"

Thường Minh không trả lời thẳng, nói: "Tôi đọc một lần cô nghe nhé?"

Khiêu khích đến rồi. Thái Đường Yến tức giận nhét sách cho anh, hai người ngồi khá xa, cô còn cố ý dịch lại gần.

"Đọc đi."

Thường Minh bắt đầu lặp lại câu vừa nãy cô đọc, chỉ có điều đổi âm điệu khác, mượt mà, tròn chữ, rất tiêu chuẩn, lúc anh đọc lên câu đầu tiên, Thái Đường Yến đã biết vì sao lúc nãy anh lại có vẻ mặt đó.

Khi chữ cuối cùng bật ra khỏi miệng anh, Thường Minh đặt sách xuống, nhìn thấy biểu cảm ngạc nhiên trước đó chưa từng có của cô, người như bước ra từ tăm tối, ánh mắt sáng lên.

"Sao?" Thường Minh hỏi.

"Tốt hơn tôi nhiều!" Thái Đường Yến khen người chưa bao giờ keo kiệt, làm Thường Minh cũng sửng sốt, "Anh học như thế nào vậy?"

Còn hỏi người ta học thế nào, quả nhiên vẫn là sinh viên. Nhưng sự sùng bái của cô gái nhỏ làm anh có chút tự đắc, cười nói: "Tôi đi du học."

"Hèn gì..."

"Nhưng lâu rồi chưa nói, giảm đi rồi."

"Khả năng nghe thì tôi còn học được, nhưng khẩu ngữ thì chịu thôi, tiếng Anh lai Trung quá."

"Còn cứng lắm."

"Còn cứng lắm." Thái Đường Yến không hiểu vì sao lại lặp lại lời anh, kết cấu cụm từ ABB* khá thú vị, đặc biệt khi ghép với người đang tạm thôi nóng nảy như Thường Minh thì lại có cảm giác đáng yêu đầy mâu thuẫn.

(*Từ gốc của tác giả là 硬邦邦/yìngbāngbāng – cấu trúc láy 2 chữ sau, ví dụ như “hiếu chút chút”.)

Thường Minh nói: "Học tôi làm gì."

Thái Đường Yến nói: "Thường tiên sinh, anh dạy tôi đi, dạy tôi khẩu ngữ."

Thường Minh xòe tay trái ra, "Đóng học phí."

Thái Đường Yến nhặt sách lên đánh khẽ vào tay anh, cười hì hì.

Đây là lần đầu tiên Thái Đường Yến cười với anh đầy ự nhiên như thế, không khiên cưỡng, không nhăn nhó, nhìn rất thoải mái, thậm chí Thường Minh còn có kích muốn bóp lấy gương mặt kia.

Bỗng Thái Đường Yến lại gần, vô cùng thành kính cầm sách lên, nói: "Thường tiên sinh, anh đọc thêm một đoạn cho tôi được chứ?"

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Thường Minh lại gật đầu, rồi đột nhiên tỉnh ngộ, "Người phải luyện khẩu ngữ là cô, cô đọc cho tôi đi."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Nhà cũ nên hiệu quả cách âm không tốt lắm, pòng ngủ của Tào Đạt chung một mặt tường với hàng xóm, sáng sớm những ngày qua hình như anh nghe thấy tiếng thằm thì ở phòng bên cạnh.

Đôi người thuê khác rồi sao?

Tào Đạt ra ban công nhìn, ban công của đối phương treo mấy bộ đồ, có nam có nữ, treo gần chỗ anh nhất là một chiếc quần dài nam màu xám tro, anh chắc chắn đó là đàn ông, bởi vì gấu quần quá dài.

Dựa vào quần áo thì không thể đoán được là có đôi người hay không, chỉ có thể đoán là trong phòng có đàn ông cùng ở.

Nhưng cũng chưa chắc, Tào Đạt nghĩ, có cô gái độc thân vì đề phòng trộm cướp ban đêm mà sẽ treo mấy bộ đồ đàn ông ở bên ngoài.

Tào Đạt nghĩ vợ nghĩ vẫn quay vào phòng khách, bên kia vang lên tiếng khóa cửa. Anh đi ra nhìn qua mắt mèo, chỉ thấy bóng lưng của vị khách phòng đối diện, đúng là người kia không nhầm được.

"Mỗi thứ in ba bản, sau đó đưa bản này cho anh ta phải không?" Người nọ đang nói chuyện với người bên trong.

Từ giọng mà phán đoán thì hình như vẫn là cô bé đã gặp ở hộp đêm kia.

Tào Đạt muốn gọi là cô bé hơn, gương mặt ấy cùng ánh mắt ấy quá non nớt.

"Tôi chỉ là... xác nhận lại thôi." Cô bé nói, không nghe thấy người bên trong đáp, đúng lúc cô quay mặt sang, Tào Đạt có thể thấy cô đang cười, cụ thể cười như thế nào thì không rõ, chỉ là từ gương mặt đó có thể cảm nhận được nụ cười.

Cô bé đi xuống lầu.

Tào Đạt châm một điếu thuốc đứng dựa vào ban công chờ, quả nhiên không lâu sau thấy cô xuất hiện ở bên dưới, đi thẳng đến một chiếc xe đang nháy đèn pha.

Đó là một chiếc Toyota Camry màu trắng, nếu không phải là đường nhìn nghiêng thì Tào Đạt không thấy rõ kiểu xe.

Cô bé gõ vào cửa xe, trò chuyện dăm ba câu rồi sau đó ngồi vào chỗ kế bên ghế lái.

Tào Đạt im lặng đến đếm mười, cực là xe sẽ lái đi.

Thế nhưng đếm đến một trăm thì xe mới rời khỏi, và cô bé ấy lại xuống xe.

Đúng là khó hiểu. Mới đầu td đoán người trong phòng là bạn của cô gái, bên dưới chắc là khách, dẫu sao đưa khách về nhà cũng không an toàn. Nghề của td làm anh hình thành thói quen quan sát người khác, lần này lại cảm thấy bản thân u ám.

Cô bé không đi lên ngay, cầm trong tay một xấp tài liệu đi ra cổng tiểu khu.

Cô rời khỏi tầm mắt, anh cũng mất hứng thú quay vào lại phòng.

Người Thái Đường Yến gặp là lão Viên, thuộc hạ của Thường Minh, không biết chức vụ là gì. Thường Minh chỉ dặn cô gọi "lão Viên" là được, đến khi gặp người thật mới phát hiện ra chính là người đã gặp qua một lần ở bệnh viện, thế là cô vẫn kính cẩn gọi một tiếng "Viên tiên sinh".

"Chào cô chào cô." Người đàn ông hơi mập nở nụ cười.

Thái Đường Yến giao tài liệu cho anh ta như Thường Minh đã dặn, lại lấy một xấp mới từ trong tay anh ta, cộng thêm một chiếc điện thoại cho Thường Minh.

Lão Viên kiểm tra từng thứ một, nói không có vấn đề gì lớn, cuối cùng quan tâm một câu, "Cơ thể Thường tổng đã khá hơn chút nào chưa?"

Lần đầu tiên Thái Đường Yến nghe thấy có người xưng hô với Thường Minh như vậy, cũng không là "tổng" gì, khó liên hệ nổi với người đàn ông bị đuổi ra khỏi chỗ này kia, đáp: "Khá hơn nhiều rồi."

"Đã phiền cô vất vả chăm sóc Thường tổng rồi."

Thái Đường Yến cười mách mách, "... Không có." Bắt đầu tò mò Thường Minh giới thiệu mình với anh ta thế nào.

Thái Đường Yến mua đồ ăn với những vật dụng hằng ngày về, lại đi in tài liệu cho Thường Minh, quay về chỉ thấy anh duỗi tay, nói: "Điện thoại của cô, Tiền Đông Vi."

Đặt đồ xuống đưa tay nhận, Thái Đường Yến vừa sắp xếp vừa nói điện thoại.

"Yến Tử à, bây giờ đang sung sướng ở đâu thế?"

Thái Đường Yến xem nhẹ vẻ ngả ngớn trong giọng Tiền Đông Vi, "Không ở đâu cả, lăn lộn kiếm miếng ăn thôi."

"Mình ở một mình chán quá, đi dạo phố với mình đi."

Thái Đường Yến vốn định từ chối, nhưng Tiền Đông Vi như đoán trước được chiêu trò của cô, giọng đầy thương đau: "Yến Tử à, cậu đi với mình đi, nói thật với cậu, mình thất tình buồn lắm."

Đã hát bài ca bi tình rồi, Thái Đường Yến mà từ chối nữa thì không hay lắm, huống hồ cô ấy còn từng giúp cô chửi lui Thái Giang Hào.

Nhưng chung quy vẫn có chút không yên tâm, Thái Đường Yến nói: "Vi Vi, mình nhiều chuyện hỏi một câu, bây giờ Thái Giang Hào... có còn liên lạc với cậu không?"

"Anh ta ấy à, không có. Bọn mình không làm chung chỗ nữa, anh ta còn đến tìm mình làm gì." Tiền Đông Vi nói, "Có điều gần đây mình gặp một người quen cũ, cậu đoán xem là ai?"

Thái Đường Yến không thể không nể mặt hỏi là ai, Tiền Đông Vi vui vẻ, đáp: "A Thần, là Trữ Hương Thần đứng quầy rượu ấy, là người thích thăm cậu đấy, nhớ không?"

"Nhắc đến anh ta làm gì." Thái Đường Yến lẩm bẩm, chỉ nói gặp mặt trò chuyện, hẹn thời gian địa điểm rồi cúp máy.

Căn phòng này chỉ lớn chừng bàn tay, Thái Đường Yến không có ý trốn Thường Minh nên đã bị đối phương nghe vào bảy tám phần.

Thường Minh hỏi: "Phải ra ngoài à?"

Lúc này Thái Đường Yến mới nhớ đến ở đây còn có một người không thể nào tự lo liệu hoàn toàn được.

"Trưa nay hẹn người." Cô gật đầu nói, "Thường tiên sinh, tôi dọn đồ ăn trước cho anh nhé, được không?"

Thường Minh rất sáng khoái, "Được."

Sợ Tiền Đông Vi lại phê bình mình, Thái Đường Yến chọn một bộ khá đoan trang, còn cố ý trang điểm đậm.

Cô xách túi xách đi ra từ phòng ngủ, cảm giác ánh mắt người kia cũng bắn đến, ý không rõ ràng.

Nếu Thái Đường Yến hướng ngoại thì còn có thể giang hai tay ra đi một vòng, hỏi anh có đẹp không. Nhưng bây giờ cô siết quai túi xách chặt đến độ ướt đầm mồ hôi, "Thường tiên sinh... Tôi ra ngoài trước đã..."

Thường Minh lại phát ra âm họng ư ử không phân biệt được, chỉ nói: "Chú ý an toàn."

Thái Đường Yến đáp: "Hơn ba giờ tôi về, còn phải đi làm nữa."

Rồi cô khóa cửa đi.

Xe đi vòng vo mấy hồi mới đến được trung tâm đã hẹn, Thái Đường Yến thấy Tiền Đông Vi ở cửa ra vào.

Cũng gần hai tháng không gặp nhau, Tiền Đông Vi đã đổi kiểu tóc khác, dáng người nhìn không có gì thay đổi lớn lắm, cũng không có vẻ đau buồn thất tình gì, ngược lại còn ôm chầm lấy cô, nhai kẹo cao su chóp chép, "Yến Tử, nhớ cậu chết mất."

Phản ứng của Thái Đường Yến có hơi qua loa, hỏi: "Cậu thật sự... thất tình sao?"

"Sao, cậu còn chưa tin à?" Tiền Đông Vi giả vờ tức giận.

"Không phải." Thái Đường Yến nói, "Mình đâu có nghe cậu nhắc gì đến chuyện bạn trai, tưởng cậu không có..."

"Là vì cậu đâu có hỏi." Thái Đường Yến ập a ập úng, Tiền Đông Vi bèn nói thay cô ấy, "Cậu muốn nói không ngờ gái đi bar mà cũng có bạn trai đúng không?"

Bất kể Thái Đường Yến có lắc đầu hay không, cũng không thể không thừa nhận mình đã bị Tiền Đông Vi đoán trúng.

Tiền Đông Vi thờ ơ nhún vai, "Gặp dịp thì chơi mà thôi, ai coi thật thì đó là đồ ngốc."

"Khách à?" Dè dặt hỏi.

Tiền Đông Vi suy tư, "Ở trình độ nào đó thì cũng coi là vậy, người đầu tiên." Cô nàng cười đều nháy mắt mấy cái, thậm chí Thái Đường Yến còn có thể nhìn thấy kẹo cao su trong miệng cô ấy.

Tiền Đông Vi kéo cô đi dạo trong trung tâm, xoay vòng vòng ở tiệm giày lâu một.

Thái Đường Yến nhìn dáng vẻ tâm tình không tệ của cô nàng, không hề có chút khó chịu nào như đã nói trong điện thoại. Cô có cảm giác như bị mắc lừa, cô đã chuẩn bị an ủi cô ấy nữa.

"Có phải cảm thấy mình nên khóc tức tưởi thì mới giống thất tình không?" Thái Đường Yến còn đang nghi hoặc, nhưng chẳng ngờ cái người trong cuộc này lại phá hỏng, "Tôi rất bất bình đây! Mẹ nó bà đây còn chưa kiếm đủ mà đã đá đi rồi! Con bà nó!"

Thì ra là khó chịu cái này. Thái Đường Yến vẫn không lên tiếng thì hơn.

"Nhưng cậu yên tâm, bà đây có cách trị được hẳn!"

Tôi không có gì yên tâm hay không yên tâm cả. Ngoài miệng Thái Đường Yến lại đáp: Ủ.

"Đừng có nói mình, nghiêm túc đây, bây giờ cậu ở đâu thế?" Thái Đường Yến ăn ngay nói thẳng, Tiền Đông Vi lè lưỡi ra như muốn ói, "Không phải cậu đấy chứ, một tháng bao nhiêu tiền? Đủ ăn uống à?" Rồi cô ôm tay Thái Đường Yến, thấp giọng chia sẻ bí mật, "Bây giờ mình nhận việc riêng, cậu có muốn làm với mình không? Mình giới thiệu khách cho cậu, nghiêm túc đấy, một đêm thôi cũng đủ một tháng của cậu."

Khóe miệng Thái Đường Yến đau rút như bị kéo căng, "Bây giờ mình rất tốt."

Cô cầm một đôi giày ở trên kệ lên, giống như dờ đi sự chú ý của Tiền Đông Vi, không khéo lại cho cô ấy bìa ngắm chính xác.

Tiền Đông Vi nói: "Ví dụ như đôi giày này, cậu sẽ chỉ nhìn mà thôi."

Rốt cuộc Thái Đường Yến cũng giận ra mặt, nói: "Mình đến đi dạo với cậu, không phải đến nghe trách mắng."

Tiền Đông Vi không ngờ cô lại nổi giận nên khựng lại, rồi chợt đổi thành gương mặt tươi cười, "Được rồi, mình cũng không khuyên cậu nữa. Hôm nào cậu muốn kiếm thêm tiền thì cứ đến tìm mình, sẽ không bạc đãi cậu đâu."

Ăn trưa đơn giản rồi lại đi dạo một hồi, Tiền Đông Vi xách túi lớn túi nhỏ cảm tán, "Quả nhiên mua sắm là thuốc chữa thương tốt nhất."

Thái Đường Yến vẫn ung dung như lúc đến, nghĩ thầm: Cậu vốn có đầu đâu.

Tiền Đông Vi thân thiết nói: "Yến Tử, bây giờ cậu ở đâu? Sao dọn nhà mà không gọi mình đến ngồi."

Nhắc đến chỗ ở, Thái Đường Yến cảnh giác, hệt như bị lộ tung tích chạy trốn, nói: "Chỗ của mình... không tiện lắm."

"Nè, có đàn ông hả?"

Lúc này Thái Đường Yến mới nhớ đến Thường Minh, vội đáp: "Không có chuyện đấy."

"Vậy vì sao không được?" Tiền Đông Vi hô to, "Này, sợ mình đưa anh cậu đến à? Cậu còn không tin mình hả!"

Thái Đường Yến vụng ăn nói, không nghĩ được có lẽ nào, chỉ đành ậm ừ đáp ngày khác.

Tiền Đông Vi cười gian, "Được rồi, biết cậu có bí mật rồi."

Hai người trò chuyện thêm một lúc rồi ra về.

Thái Đường Yến đi xe buýt về khoảng nửa tiếng, Tiền Đông Vi nhận được điện thoại ở trên xe taxi, người kêu la như sấm, tiếng còn to hơn cả còi xe.

"Mẹ nó mới được bao lâu hả mà anh cú đi đâu rồi hả! Đồ phế vật! Anh có làm được việc không đấy! Vất vả lắm tôi mới hẹn được nó ra ngoài một lần! Đi theo anh có mà nhịn đói à, mẹ nó đừng đến tìm tôi!"

Thái Đường Yến về lại chỗ ở khoảng ba giờ, còn có thể nghỉ ngơi nửa tiếng rồi đi làm.

Thường Minh nghe tiếng cửa mở thì ngẩng đầu lên, vẫn là Thái Đường Yến chủ động cười.

"Đi dạo phố không mua đồ gì à?"

Thái Đường Yến vừa thay giày vừa đáp: "Không có gì hay ho để mua cả."

Thường Minh lại khó hiểu hừ một tiếng, có lẽ Thái Đường Yến đoán được, lúc người này khinh thường sẽ như thế. Nhưng cô không có bụng dạ nào so đo với anh.

Thái Đường Yến vào phòng bếp rửa tay, phát hiện đồ ăn đã dọn trước khi ra cửa vẫn nằm nguyên trên đĩa, đứng thẳng người đầy ngạc nhiên: "Thường tiên sinh, anh không ăn cơm à?"

Người bên ngoài đáp: "Ăn cơm rồi, không ăn đồ ăn."

"... Anh làm sao, ăn được..."

Thường Minh nói: "Trộn xì dầu."

"..."

Thái Đường Yến nhìn vẫn còn thời gian, định xào thức ăn hâm nóng trong nồi.

Thường Minh đi tới cửa phòng bếp trong tiếng xào đồ ăn, làm như lơ đãng nhắc đến: "Ra ngoài với ai thế, sao về nhanh vậy."

Cô đang bận xào đồ nên buột miệng nói: "Đồng nghiệp cũ."

"Là ai, tên gì? Tôi đã gặp chưa?"

"Trước kia gọi là Vivian, không biết anh đã gặp chưa."

"Dáng dấp ra sao?"

Thái Đường Yến miêu tả lại, "Khá xinh xắn, mắt to, dáng người cũng tốt, lùn hơn tôi chút."

"Quá trừu tượng, trang điểm cũng được như vậy. Có thể nghe tên không nhớ nổi, tên tiếng Anh không dễ nhớ bằng tên tiếng Trung."

Bỗng Thái Đường Yến nhớ lại, lúc Thường Minh tỉnh lại ở bệnh viện còn có thể nhớ cô, có lẽ là nhờ phúc của một mỹ nữ khác. Bàn tay đảo thức ăn chậm lại.

Thường Minh nói: "Còn liên lạc với đồng nghiệp cũ không?"

Thái Đường Yến không muốn chuyện trò lắm, "Thỉnh thoảng thôi."

"Bây giờ cô ấy làm gì?"

Cuối cùng Thái Đường Yến cũng nhận thấy cuộc đối thoại có vẻ kỳ lạ, trước đây Thường Minh sẽ không thảo luận đề tài sâu như vậy. Ngày ngày bọn họ gặp mặt nhau gần một tháng, nhưng hiểu biết chỉ dừng lại ở những nơi thấy được trên người đối phương, còn về gia cảnh bạn bè thì không biết gì, thậm chí ngay đến tên đầy đủ của anh là gì Thái Đường Yến cũng không biết.

Cô nói dối, "Không biết..."

"Không biết mà cô còn dám ra ngoài đi dạo với nàng ta?"

"... Thì, đi dạo chút chứ nhiều."

Vẻ mặt Thường Minh đầy nghiêm túc, giống như ông chủ đối đãi với thuộc hạ phạm sai lầm, "Thái Tiểu Đường, sau này cô phải đi học, bớt qua lại với loại người như thế đi, không có gì hay ho đâu."

Làm người đều có tính chống đối, cùng một đạo lý nếu mình hiểu thì chỉ cảm thấy ngộ ra, nhưng đợi khi người khác lên giọng dạy dỗ nói với bạn thì chẳng khác gì bị xem là đứa ngốc không biết gì. Đây là chuyện rất khó xử.

"Loại người như thế?" Thái Đường Yến hỏi ngược lại.

Trên mặt Thường Minh viết rõ "cô biết loại người như thế".

Lần đầu tiên nói chuyện này, giễu cợt trắng trợn làm Thái Đường Yến như mọc gai trên lưng, nhãn mác này không khác gì nước mũi dính lên lưng cô, bần thịu nhơ nhớp... Giọng cô run run, không tự chủ siết chặt tay kia, "Vậy phải làm thế nào bây giờ, tôi cũng là loại người đó, tôi cũng đi ra từ nơi đó."

Thường Minh há miệng, á khẩu không trả lời được.

Thái Đường Yến nói xong thì vội vã xào thức ăn, sượt qua vai anh cầm lấy túi xách đi ra ngoài.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Con người thiếu nhất là khả năng tự suy ngẫm, Thái Đường Yến lạnh mặt làm anh nổi giận. Hễ cãi nhau lại trốn tránh thì đúng là cách khơi thông tiêu cực nhất, nhưng đồng thời lại có hiệu quả nhất, khiến Thường Minh bây giờ có một bụng oan ức mà không có chỗ trút.

Không phải Thường Minh cố ý, anh đâu quen biết gì nhiều với Thái Đường Yến, làm sao đủ để chứng minh mình cũng không phải là đồ tốt đẹp gì cho cam. Thực tế anh cho rằng cô khác hẳn với người khác, không muốn cô qua lại ô hợp với chốn đó, nên mới nhắc nhở cô như vậy. Nhưng rõ ràng đã tạo ra hiệu ứng ngược.

Thái Đường Yến tự trách và lên án Thường Minh, nhưng Thường Minh cũng chỉ là nói ra sự thật mà thôi, đáy lòng cô khốn khổ, khó mà giải sầu được.

Thường Minh cảm thấy mình sai, là một người đàn ông, dù sao cũng phải tìm cô nương nhà người ta nhận sai trước.

Đêm nay Thường Minh đợi đến hai giờ sáng, Thái Đường Yến vẫn chưa về. Anh không yên tâm gọi điện, bên kia nói đang ăn đồ nướng với đồng nghiệp.

Thái Đường Yến rất ít khi nhắc đến người khác với anh, thậm chí sau khi sống chung anh còn thấy cô lìm lìm đến độ không có bạn bè.

Thường Minh không bảo cô về, mà dù có bảo cũng phí công, chỉ nói nhớ chú ý an toàn, bên kia cũng chỉ đáp được.

Thái Đường Yến hướng nội nên khó mà ồn ào với người ta được, sự im lặng và ít nói của cô cũng biến thành áp suất thấp lạnh vô cùng.

Bốn giờ sáng cô mới về, Thường Minh đã ngủ trước.

Cơm trưa hôm nay là cơm hộp, cô giải quyết ở phòng ngủ còn anh giải quyết ở sofa, hết như công nhân ở công trường.

Ăn xong, Thái Đường Yến làm tổ trên giường đọc sách, Thường Minh lóc cóc đi vào, cô cũng chẳng buồn ngược mắt lên nhìn.

"Thái Tiểu Đường..."

Thường Minh đứng cạnh giường cô gọi, Thái Đường Yến vẫn không nhúc nhích, Thường Minh nhắc chân lên tính ngồi vào, cô lại có phản ứng, trợn mắt nhìn anh.

Đúng là trợn mắt thật, khiêu khích, bực tức, không còn là ánh mắt khiếp sợ kia nữa.

"Tôi lạnh..."

Bên kia không nhượng bộ, hai bên kéo nhau, Thường Minh nói: "Thái Tiểu Đường, cô không thể bắt nạt một người già tàn tật chân tay như thế được..."

Lần đầu tiên lấy tàn tật ra để uy hiếp người khác, rất hèn hạ nhưng cũng rất hiệu quả, Thái Đường Yến nói lỏng tay, dịch người vào trong, chiếc giường một mét hai miễn cưỡng để bọn họ có thể nằm chung với nhau.

Tay trái Thường Minh dán sát cô, cho dù cách mấy lớp quần áo thì cũng không thể coi thường sức nóng của người đàn ông được. Cô có thể cảm nhận được chân của anh, không dám lộn xộn nữa.

"Đọc sách gì thế?"

Hơi nóng phả vào tai cô, hơi ngứa. Dù đang cầm sách, một hàng chữ tiếng Anh thẳng tắp là thế, nhưng lại không đọc vào nửa chữ.

Tay trái Thường Minh thuận lợi cầm lấy sách cô, Thái Đường Yến cầm không chắc, bị anh lật mở ra.

"Vẫn là "Rebecca" à." Người kia không đáp làm anh lúng túng, như đã đổi vai trong bệnh viện vậy, Thường Minh ngượng ngập đoạt lấy sách, "Đưa đây, tôi đọc cho cô nghe, không phải cô nói tôi đọc rất hay sao?"

Thường Minh để Thái Đường Yến tự mình đọc trước, nhưng không muốn ôm hy vọng nhiều quá, học giỏi còn phải tùy thuộc vào ngữ cảnh ngôn ngữ mới được. Lúc đó cô thấp giọng đáp một câu, tìm đâu ra ngữ cảnh ngôn ngữ chứ.

Thường Minh mở trang đầu tiên ra, dựa theo đoạn đầu mà đọc: Last night i dreamt i went to Manderley again.

"Đã đọc rồi."

Giọng rất bé, câu ngắn keo kiệt, suýt nữa Thường Minh cho là mình nghe nhầm, "Đọc rồi à."

Anh tiện tay lật vài trang, thấy một đoạn ngắn thì hăng giọng lại bắt đầu ——

i wonder what my life would be today, if ...

(Tôi tự hỏi cuộc sống hôm nay của mình sẽ ra sao, nếu...)

Trong phòng yên tĩnh trở lại, chỉ còn giọng nam trầm mặc mạc, hết như vang lên từ máy thu thanh kiểu cũ, tạo nên ôn hòa sau giữa trưa.

Hai người đắp chăn ngồi dựa vào đầu giường, Thái Đường Yến không có sách, rũ mắt nhìn tay mình, như nhóc tí lặng im nghe kể chuyện trước khi đi ngủ, mềm mại không góc cạnh, cũng không biết là bị giọng nói kia hay là nội dung câu truyện cuốn hút nữa.

Chuyện xưa này đã sớm chẳng có gì xa lạ, nhưng khi anh đọc thành lời lại như được rót thêm sinh mệnh mới, câu chuyện chấp thêm cánh, đáp âm thanh của anh mà bay đi.

Có lẽ cũng không phải giọng nói làm cô say đắm, mà là con người ấy.

Thường Minh lúc này không còn là vị khách hoang mang áp chế cô, không còn là người đàn ông chật vật bảo cô rút đi, mà là.. một người bạn bình đẳng của cô, một người bạn sẵn lòng vì cô mà kể câu chuyện.

Chợt tiếng im bật. Thường Minh ngồi lâu, trông chần chừ ấm áp hơn.

Anh khép sách lại đặt qua một bên, nói: "Thái Tiểu Đường, xoay người qua đây, có chuyện muốn nói với cô."

Cô không có phản ứng, Thường Minh đưa tay ra xoay mặt cô lại. Anh chỉ có thể cử động tay trái, một tay giữ mặt hết như người tình, vô cùng mập mờ, Thái Đường Yến không nhìn được rụt cổ lại.

"Lại đây." Anh lặp lại.

Thái Đường Yến bị ép phải nhìn anh, trong ấn tượng thì đây là lần đầu tiên cách anh gần đến thế, ngữ quan của Thường Minh được phóng lớn, cảm giác bị đè ép lớn hơn, tuy không phải anh chủ động áp chế mà do chính cô tưởng tượng. Cô đang tỉnh, nhưng lại như mơ.

Thấy cô không được tự nhiên, Thường Minh buông tay ra nói: "Thái Tiểu Đường... Tôi xin lỗi cô, thành tâm đấy, được không?"

Hình như anh rất thích cái tên này, chẳng khác gì câu "chúc ngủ ngon" trước khi đi ngủ, không hề thấy chán. Thái Đường Yển vẫn cảm thấy cấu trúc tên "A Tiểu B" quá thân mật, người bị gọi như chưa lớn, mãi mãi đều là nhóc "tiểu" tử.

Thoạt nhìn Thường Minh như người dù có đánh gãy một chân cũng không chịu cúi đầu xin lỗi, mà giờ đây anh lấy lòng đã tạo nên tương phản quá lớn với cái kiêu căng của mình, chẳng thật chút nào. Thái Đường Yển mất tự nhiên, lẩm bẩm: "Xin lỗi gì, anh cũng nói không sai..."

"... Không phải, tôi..." Khác biệt trong suy nghĩ của nam và nữ làm Thường Minh khốn đốn, "Tôi không có ý chê bai gì cô, thật sự không có. Tôi chỉ muốn nói với cô rằng, nếu cô muốn từ biệt một công việc thì cách hữu hiệu nhất là rời khỏi nơi đó và những người đó, cô đã làm được điều đầu tiên rồi, mà cái sau chính là điều tôi muốn nói."

Thái Đường Yển bình tĩnh nhìn anh, Thường Minh đọc được ý phải tiếp tục, thế là nói nữa: "Từ trước đến nay tôi chưa từng đánh đồng cô với bọn họ, cô không giống họ, cô... khác với người khác."

Thường Minh nói thật lòng, nhưng chưa bao giờ nghiêm túc nghĩ xem cảm giác khác biệt ấy là từ đâu đến, càng không cho quan hệ của hai người họ một vị trí xác định chính xác. Anh để vận mệnh đẩy đi, bị động lại chơi với, đi được bước nào thì bước tiếp bước ấy. Thái Đường Yển chưa bao giờ có trong phạm vi kế hoạch của anh, nhưng lại gần như bất cứ lúc nào cũng dán cạnh bước chân anh. Đợi đến khi anh sức tỉnh, thì ra cô đã đi theo một quãng đường dài.

Nhưng khi Thái Đường Yển nghe câu "khác với người khác" thì cũng chẳng phải là ý "độc nhất vô nhị".

"Là bởi vì... tôi trông giống hồng nhan của anh ư?"

Nếu không phải vì gương mặt này thì câu chuyện rối rắm này sẽ chẳng bắt đầu, cô cũng giống Tiền Đông Vi hoặc ai đó mà thôi, là một người phụ nữ quán bar anh không nhớ nổi tên và mặt.

Mới đầu Thường Minh bị lời của Thái Đường Yến gõ một phát xuất hiện linh quang, đúng là nguyên nhân đó, nhưng lại mơ hồ cảm thấy có nguyên nhân khác, có điều vào lúc này anh đã bị tức giận che phủ mất.

Chẳng khác nào Thái Đường Yến xé toạc lớp giả nhân giả nghĩa, phơi bày nội tâm xấu xí của anh, để người người giễu cợt. Cô tự mình động thủ còn tổn thương hơn so với người thứ ba đến vạch rõ, trước kia cô chỉ là một bù nhìn tương tự, nay là bù nhìn sống, cô mở miệng nói chuyện, làm sao có thể bảo anh không kinh hãi chứ.

Thường Minh lạnh lùng nói: "Thái Tiểu Đường, cô đừng được voi đòi tiên."

Thường Minh không cho cô cơ hội phản bác mà đã rời khỏi phòng ngủ ngay.

Đúng thế, người kia mới là ranh giới cuối cùng của anh, là bí mật tồn tại không ai biết của anh. Thái Đường Yến vô tình bước qua tuyến, đi vào bãi mìn, ngốc nghếch lấy trứng chọi đá.

Cô cứ ngỡ gần một tháng sớm chiều sống chung, quan hệ của họ sẽ có ít thay đổi, nhưng bây giờ nhìn lại thì đâu phải, không rõ ràng không chính xác, nhưng tạm thời lại chẳng thể rời bỏ được, biến thành kiểu cộng sinh khác thường.

Thái Đường Yến nảy sinh cảm giác chán ghét bản thân, cô thừa nhận mình thất vọng, cũng rất khó chịu. Là cảm giác bất lực xưa nay chưa từng có, trước kia cô chỉ phiền não vì tiền, nhưng chỉ cần bỏ qua là có thể giải quyết được, nhưng có khi cả đời cô cũng chỉ dựa vào gương mặt này, chỉ

cần có Thường Minh ở đây thì suy nghĩ đó sẽ luôn trói buộc cô lại, có cố thể nào cũng không thoát được.

Hễ Thái Đường Yến khó chịu là lại thích rúc vào trong chăn, chăn ấm áp như cái ôm bao bọc quanh cô, trao cô tấm giáp mềm mại, tạm thời chống đỡ gió cát.

Căn nhà lặng yên như chết, khói trắng lượn lờ trong phòng khách nhỏ bé, nằm lên gối hoa sẫm màu hơn những thứ khác.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Thái Đường Yến không có phản ứng gì quá kịch liệt, vẫn đi làm tan làm như cũ, đọc sách ghi sổ làm việc nhà. Thời gian cô và Thường Minh cùng gặp mặt là mười một giờ sáng đến ba giờ chiều, thời gian còn lại không phải ngủ thì đi làm, cùng dưới mái nhà mà hai người sinh sống trong khoảng thời gian chênh lệch nhau, điều này cũng đúng lúc hóa giải lúng túng sau mâu thuẫn.

"Thường tiên sinh, hôm nay anh muốn ăn gì?"

Ngày hôm sau trước khi ra ngoài Thái Đường Yến có hỏi anh, vẻ mặt bình thản như đã bỏ qua chuyện ngày hôm qua.

Thường Minh không bắt bẻ chuyện ăn uống, nói: "Giống bình thường."

"Ăn thịt dê không?"

Đột nhiên Thường Minh nảy sinh dự cảm "bữa tối cuối cùng" đầy bất an, "Tại sao phải ăn thịt dê?"

"Không người được mùi thịt dê sao? Vậy tôi nấu sẽ không bỏ mùi."

Do dự mãi, cuối cùng Thường Minh vẫn hỏi: "Sao đột nhiên lại ăn thịnh soạn như thế..."

Nét mặt của cô trở nên rất Thái Tiểu Đường, nói: "Hôm nay... Đông chí đấy... Ngày lễ nên ăn tốt một chút. Hay nếu Thường tiên sinh anh muốn

ăn món khác cũng được."

"Đông chí à? Nhanh thế sao..." Thường Minh ngạc nhiên, "Thế thì thịt dê đi."

Thái Đường Yến không nhắc đến chuyện hôm qua nữa, Thường Minh cũng không thể đâm thọc cô nữa, cô đã cho anh một nấc thang, anh cũng đành đi xuống thôi. Lời của cô đã thành càn nhọn đâm trong lòng cô, mỗi chân lông trên người Thái Đường Yến đều dè dặt không dám "được voi đòi tiên". Đây là khóa chết, Thường Minh không tài nào mở nổi, không phải một câu xin lỗi hay chấp thuận là có thể bỏ qua. Anh cũng không thể khuyên cô được, như thế thì có vẻ giả nhân giả nghĩa quá.

Thái Đường Yến ra cửa chưa được lâu thì quay trở lại, ló đầu vào hỏi, "Thường tiên sinh, có đồ gì muốn in nữa không?"

Thường Minh thoáng hoảng hốt, đây không phải là chuyện đưa cho nấc thang, cả sáng nay đều chủ động rất khác thường. Nếu đổi thành người khác, có thể anh không để ý rõ lắm, hoặc là được chiều mà sinh sợ, nhưng sau khi gây gỗ mà Thái Đường Yến này còn có thể như vậy, nghĩ đi nghĩ lại vẫn có cảm giác "bữa tối cuối cùng".

"... Tạm thời không có."

"Được rồi." Cô đóng cửa rời đi.

Rất ít khi Thường Minh vì tâm tình một người mà điên lên điên xuống như vậy, hỏi lại không thể hỏi, chỉ đành bình tới tướng ngăn.

Lúc này Thái Đường Yến cũng rất bất đắc dĩ, tâm thần hoảng hốt, lúc mua thịt dê thiếu tiền mới phát hiện ra, đành vội vã chạy về.

Cô cũng là muốn nói mà không nói được, vấn đề này mà nói ra thì ai cũng lúng túng. Cách giải quyết tốt nhất là người nào về nơi người nấy, anh

quay về căn nhà to lớn ở giữa núi của mình, còn cô vẫn ở trong căn phòng nhỏ hẹp này, anh có thể là khách của người khác, còn cô sẽ là nhân viên phục vụ trong quán lẩu chật ních người. Mà cái ngày này, có vẻ như không xa xôi...

Chắc cũng là trước sau mùa xuân thôi, Thái Đường Yến đoán, đợt sau Nguyên Đán anh nhận được chi giả đã đặt làm xong, thế nào cũng phải về nhà ăn Tết.

Tính toán như thế thì ngày giờ cũng không nhiều lắm, không đòi hỏi giữ lại ký ức tốt đẹp gì, cô cũng không muốn tự mình đa tình "được voi đòi tiên" nữa.

Một nồi canh thịt dê củ cải này, hai người ăn đều khôn có mùi vị gì.

Thường Minh luyên thuyên, "Ngày nào cũng hơn hai giờ khuya mới ngủ, cũng nấu được à?"

"Tạm được." Thái Đường Yến nhai nốt thịt dê, "Thành thói quen rồi."

"Con gái thức đêm không tốt cho da."

Thái Đường Yến nói: "Cũng chỉ nửa năm thôi."

Nhưng kỳ lạ chính là, rạng sáng cùng ngày, đèn phòng khách vẫn sáng. Phản ứng đầu tiên của Thái Đường Yến chính là có trộm, nhưng khi đi ra mới phát hiện Thường Minh vẫn còn thức, "Thường tiên sinh, anh vẫn chưa ngủ à?"

Thường Minh vẫn nhìn laptop, "Ừ, đến cuối năm có nhiều chuyện quá."

Cô cũng không quấy rối anh, cũng may cô rửa mặt nằm xuống chưa được lâu, đèn bên ngoài cũng tắt.

Khi tháo thạch cao và cầm chi giả thì đã là chuyện sau Nguyễn Đán.

Thường Minh phải thử chi giả và tập luyện phục hồi, đi ra ngoài là mặc quần bông rộng thùng thình, áo cũng đồng bộ.

Nếu là trước đây thì Thái Đường Yến sẽ không tưởng tượng nổi anh lại ăn mặc như vậy, đáng lẽ áo sơ mi mới là tiêu chuẩn thấp nhất của anh. Từ khi sống chung cô mới phát hiện ra một quy luật, phần lớn Thường Minh nổi giận là vì cân trái của anh, chỉ cần nhìn anh như người bình thường kiện toàn thì coi như anh dễ sống chung. Giống như không nhắc đến chuyện bọn họ quen nhau như thế nào, cô cũng có thể chung sống hòa bình với anh.

Đang miên man nghĩ ngợi, chợt Thái Đường Yến cảm thấy bên eo bị kéo vài, âm thanh nhắc nhở "cẩn thận có xe", một chiếc xe ba bánh giao hàng nhanh lao qua trước mặt cô cái vèo.

Cô hoàn hồn, Thường Minh thu tay về, xoay cổ tay như vừa đập bóng rổ xong, bị giam giữ hơn một tháng, từ khi tháo thạch cao là anh luôn thích xoay tay như thế, có thể thấy tâm trạng đang rất vui.

Càng vui hơn là ở sau đó, Thường Minh chưa từng nghĩ đến việc lắp chi giả mà cũng có thể làm anh vui vẻ được, thời điểm lắp gán lần trước anh cực kỳ bài xích.

Thường Minh mang chi giả mới đi bộ luyện tập, quần xắn đến vị trí nổi, nhân viên ở cạnh quan sát, Thái Đường Yến cũng ngồi trên ghế bên cửa sổ đối diện nhìn xem.

Trước khi vào đây cô có chút do dự, tính chờ ở ngoài như lần trước, nhưng Thường Minh lại nói "ngoài này gió lớn, cùng vào đi". Rất lâu sau này Thái Đường Yến mới hiểu được vì sao lúc ấy lại như bị ma xui quỷ khiến, lại gật đầu đi vào theo. Vì đó là lần đầu tiên Thường Minh dùng chữ "cùng", mời cô bước vào thế giới đồ nát lại bí ẩn của anh.

Thình thoảng nhân viên sẽ hỏi cảm nhận của Thường Minh, rồi dựa theo phản hồi mà điều chỉnh tại chỗ.

Nhân viên bên cạnh bận việc, chân sau Thường Minh dựa vào lan can inox, quay người qua nhìn Thái Đường Yến, hết như trong lúc cấp bách vẫn chưa quên cô đây.

Tiếp xúc ánh mắt với cô không tính là ít, lúc này Thái Đường Yến mất tự nhiên nhìn đi chỗ khác.

Thường Minh bật cười.

Sau khi điều chỉnh Thường Minh lại thử chút, cảm thấy đã ổn hơn bèn thả ống quần xuống, đi về phía cô.

Nhân viên cầm một cuốn sách nhỏ, dặn dò cách thức bảo vệ, lại nhìn Thái Đường Yến với vẻ muốn nhắc nhở, hẳn là đã coi cô là người thân mà dặn dò rồi, Thái Đường Yến đành gật đầu, nghiêm túc lắng nghe.

Thường Minh xách nặng và chi giả ra khỏi công ty, nói: "Vừa nãy cô tránh cái gì?"

"Gì cơ?"

Thường Minh tưởng cô giả ngốc, cũng không phải là đáp án muốn biết cho bằng được, bèn cười chặn taxi về.

Đến nơi, Thường Minh để Thái Đường Yến cầm nặng đi vào.

Thái Đường Yến nói: "Anh không lên à?"

Thường Minh khua tay để cô nhanh nhanh lên, "Còn phải đi mua quần áo nữa, mặc cái bộ này thì làm sao đi làm."

Thái Đường Yến bưng tỉnh, ôm nặng vội vã đi lên lầu.

Thường Minh đứng đợi một lúc mà Thái Đường Yến vẫn chưa xuống, nghĩ phụ nữ nhiều chuyện, anh mặc bộ đồ này cũng không có vấn đề gì, thế là ngồi xuống bồn hoa cao gần một mét.

Hai mươi phút trôi qua, vẫn không thấy người đâu.

Thường Minh không chịu nổi nữa bèn gọi điện thoại, "Sao vẫn chưa xuống?"

"Không phải anh muốn đi mua quần áo sao?"

"Cô không xuống thì làm sao mua hả?"

Bên kia im lặng suy tư trong chốc lát, "Thường tiên sinh, tôi không cần mua quần áo mà."

Thường Minh cũng im lặng.

"Hay là... một mình anh không thể đi mua được?"

Thường Minh phát phìền vì khả năng hiểu biết của cô, "Cô xuống trước đi đã."

Không lâu sau khi tắt máy, Thái Đường Yến liền xuất hiện trước mặt, đón nhận vẻ hận đến ngứa răng của Thường Minh trong hồ nghi.

"Thái Tiểu Đường, điểm đọc hiểu của cô được bao nhiêu hả?"

Thái Đường Yến lẩm bẩm, "Tôi đi với anh là được chứ gì."

Thường Minh lại bắt xe, Thái Đường Yến ngồi vào rồi ngáp một cái. Mới sáng sớm đã bị dựng dậy, Thái Đường Yến chỉ ngủ chưa được năm tiếng, lúc này đang là giờ cơm trưa, nhưng cô còn buồn ngủ hơn cả đối bụng. Chỉ chốc lát sau đã lắc lư đầu như con ve, cuối cùng cực nhọc ngửa đầu ra sau dựa vào thành ghế ngủ, khẽ nhếch môi.

Thường Minh đưa tay ôm lấy đầu cô, lực không chuẩn lắm, làm đầu Thái Đường Yến đập xuống xương quai xanh anh, tỉnh ngủ luôn, lần này cũng không ngủ lại được nữa.

Anh không nói một câu nào, coi như cô đang ngủ.

Trực giác của Thái Đường Yến mách bảo vào lúc này vẫn nên im lặng thì hơn, cũng không cần phải ngẩng đầu lên, tốt nhất là nhắm mắt không nhúc nhích, coi như đã ngủ đi.

Cầm cự đến lúc xuống xe, cổ Thái Đường Yến bị lệch môi như, Thường Minh cũng xoa vai.

Anh dẫn cô đi ăn cơm trước, không có người quen, giống như ở chỗ cô vậy, trong lòng Thái Đường Yến chẳng có áp lực gì.

Ăn cơm xong thì đi xuống lầu, Thường Minh đưa cô vào một shop nữ trang đầu tiên bên cạnh cầu thang, phong cách Office Lady, bình thường Thái Đường Yến chỉ theo Tiền Đông Vi đi dạo mà thôi.

"Nhìn chút xem." Thường Minh đi sau lưng cô khẽ đẩy một cái.

Nhân viên nhiệt tình đi lên chào đón, Thường Minh ngồi trên ghế dài bên cạnh mà nhìn hết như quân sự.

Thái Đường Yến đành cầm một chiếc áo choàng dài màu xám, dưới sự giúp đỡ của cô nhân viên thay đồ ngay tại chỗ.

"... Thế nào?" Cô không tự tin hỏi Thường Minh.

Thường Minh không đáp ngay.

Trong miệng cô nhân viên không hề thiếu từ ngữ hoa mỹ, mà nội dung chính là trông rất trưởng thành.

"Da tôi đen, hình như không hợp lắm..." Lúc cô cởi ra thì nhãn hiệu sượt lên tay mình, cái giá bốn con số đủ để làm cô lóa mắt.

Thường Minh nói: "Do cái kia màu tối..." Đợi đến lúc anh đứng bên cạnh cô, so sánh mới phát hiện ra, quả thật da mình đã sáng lên, bỗng không nhận được nhếch mép.

"Xem đi." Thái Đường Yến lại nhanh chóng mặc áo mình vào.

"Đây là màu da khỏe khoắn." Thường Minh nói, "Cô mới mấy tuổi chứ, mặc đồ trường thành làm gì, lấy cái khác sáng hơn đến đây."

Nhân viên hiếu tình thế, thông thạo chọn một món đồ màu lam nhạt, giới thiệu: "Kiểu này đơn giản lại rộng, màu sắc cũng tôn vóc cô lắm."

Thái Đường Yến gắng gượng thay đồ, hất tóc ra khỏi cổ áo rồi đứng trước gương, xoay trái xoay phải, hai tay đút trong túi ưỡn ngực hóp bụng, hình như là như thế này... Đặc biệt miệng túi rất sâu, có thể đựng nhiều đồ lặt vặt.

"Lấy cái này đi." Thường Minh nói chắc như đinh đóng cột, đưa thẻ tín dụng cho nhân viên.

Thái Đường Yến sợ hãi, lúc này mới hiểu được thâm ý trong câu "mua quần áo", thế là vội bảo: "Thường tiên sinh, không cần đâu... Cái này màu nhạt dễ bẩn lắm."

Thường Minh nói: "Cô có phải đi nghịch bùn đâu."

"Nhưng..."

"Ừ? Còn cần xem cái khác không?"

"Không cần đâu..." Dứt khoát ngậm miệng lại.

Cô nhân viên cười tí mắt cầm lấy thẻ đi ra quầy.

Thái Đường Yến định cởi áo ra thì Thường Minh nói: "Đừng cởi, cắt nhãn rồi mặc đi."

"..."

Lúc đi ra, Thái Đường Yến xách túi quần áo cũ, xoắn xuýt hỏi một câu: "Thường tiên sinh, tại sao... lại đột nhiên mua quần áo cho tôi?"

Là quà cảm ơn do đã chăm sóc anh ư? Hay chỉ là ý nghĩ bất chợt?

Thường Minh vẫn đang trong thời kỳ thích ứng, bước đi chậm rãi, lơ đãng nói: "Không phải ăn Tết phải mặc quần áo mới sao?"

"À."

"Không phải lúc nào thói quen đặt câu hỏi cũng được hoan nghênh, nhất là lúc đàn ông tặng quà cho phụ nữ."

"..."

Dứt lời, anh đi vào một shop đồ nam vắng người.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Thường Minh tính toán thời gian rất khớp, lúc bọn họ về lại nhà trọ thì Thái Đường Yến còn đúng một giờ để nghỉ ngơi.

Lần đầu tiên mặc chi giả mới đi lâu như thế, ma sát nhiều không phải hay, phần chân cụt mơ hồ nhói đau, Thường Minh tháo bỏ đứng cạnh sofa.

Thái Đường Yến đi làm trước, Thường Minh giữ cô lại, "Tổng cộng tôi xài bao nhiêu tiền cô có biết không?"

Cô nháy mắt mấy cái, hệt như không kịp phản ứng.

Thường Minh nói: "Cuối năm rồi, phải tanh toán nợ cũ."

"Có, nhưng tôi chưa tính tổng..." Nhắc đến tiền bạc với Thường Minh thật có cảm giác kỳ dị, có lẽ trong lòng cô đã nhận định anh là nửa người quen, mà cũng có lẽ do sợ hãi trước nhà giàu.

"Không sao, lúc cô đi làm tôi xem trước vậy."

Thái Đường Yến đành rút chân ra khỏi ủng, lê dép loẹt xoẹt về phòng ngủ đem sổ nợ ra, lật đến trang bắt đầu bắt đầu viết từ khi anh năm viện rồi đưa sang, "Ghi chép hơi lộn xộn, không biết anh có hiểu không. Ngày mai tôi tính lại vậy."

Thường Minh mở cuốn sổ ra, để tạm hóa đơn sang một bên, nhìn từng hàng một.

Nét chữ của Thái Đường Yến lúc thì ngay ngắn lúc lại viết ẩu, cũng may còn có thể nhận ra chữ, nhưng một vài ký hiệu hay viết tắt lại làm người ta phải nghĩ sâu xa.

Ví dụ như lúc anh nằm viện, sau ký hiệu tam giác là số "18", dù Thường Minh nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra là thứ gì.

Lướt xuống bên dưới là ly súc miệng chậu rửa mặt vân vân, Thường Minh cố nhớ lại xem hôm đó Thái Đường Yến mang về thứ gì, rồi bất chợt bóng đèn lóe lên.

Chẳng lẽ là quần sịp?

Anh không khỏi cúi đầu nhìn - dĩ nhiên chỉ thấy được chiếc quần thường bên ngoài - nghĩ trong đầu, đúng là tiện lợi...

Cũng thật thoải mái, Thường Minh mỉm cười.

Lại nhìn xuống dưới nữa, phần đầu là mấy tờ chi phí của hai người được viết tách ra, sau đó dần dần đan xen nhau, không phân biệt được ai là ai nữa.

Thường Minh xem là hứng thú, chêm gối bên hông nửa nằm dài trên giường, đắp chăn chống một chân lên, làm như đang cầm tiểu thuyết trong tay, thỉnh thoảng bật cười hai tiếng. Nhìn rồi lại nhìn, giống như đang ôn lại khoảng thời gian trong từng ngày qua vậy.

Đột nhiên đọc đến một hàng: Băng vệ sinh, 15,5.

Thường Minh có chút lúng túng.

Ngày hôm sau, Thái Đường Yến tan làm tỉnh lại, phát hiện bên sofa có ba bốn túi quà màu đỏ, cô tò mò thò đầu vào nhìn.

"Cái gì đây?"

Thường Minh ở bên cạnh nói: "Cho cô đem về nhà đây."

trong phút chốc Thái Đường Yến mặc quần áo ngủ tan thành mây khói.

Thường Minh tốt tính giải thích, như nhân viên cửa hàng chào hàng vậy, "Dù sao về nhà ăn Tết cũng phải đem theo vài thứ đồ Tết, đây là ít trái cây khô với lá trà, cô xem còn thiếu gì không, tôi sẽ bảo lão Viên đưa vội đến cho cô."

Còn thiếu gì không ư? Chỉ thiếu dự báo thời tiết thôi. Con người Thường Minh này như biển vậy, lúc nổi giận là có thể gây ra giông bão, nhưng lúc cư xử tốt thì khiến thi nhân ba lần bảy lượt ca tụng sự điềm đạm sâu xa của nó.

"Vì..." Một chữ "sao" vừa thốt ra, liền bị ánh mắt của Thường Minh ngăn cản, "Cám ơn... Thường tiên sinh, cám ơn anh."

Chữ "anh" này dính sát vào hai chữ cám ơn, ý cả câu liền thay đổi, thân mật, độc nhất vô nhị, chỉ đối với anh.

Thường Minh rất thoải mái ngoắc tay với cô, "Lại đây, chúng ta tính tiền nào."

Thường Minh bật bảng biểu Excel lên, tối qua anh anh nhập dữ liệu từ hóa đơn vào máy tính, dĩ nhiên là có điều chỉnh lại, số trả lại cho Thái Đường Yến để cô so sánh từng hàng một, nhìn xem có gì sai không.

Phần ở bệnh viện thì không có vấn đề gì, đến đoạn ở chung với nhau, Thái Đường Yến chỉ vào màn hình nói: "Số này không đúng mà?"

"Thế à?" Thường Minh liếc nhìn cuốn sổ, "Cô viết trong đó là thế mà."

Thái Đường Yến nói: "Đây là tổng số của hai người, anh phải chia hai chỗ này ra."

Là ý 50:50, Thường Minh đọc hiểu nhưng lại không đồng ý, nhìn cô bằng ánh mắt giáo dục: "Cô ăn mấy bát cơm tôi ăn mấy bát cơm, có thể tính trung bình được à."

"Vậy thì... Nhân ba rồi chia hai vậy."

Thường Minh nói: "Đối chiêu tiếp đi, nhanh lên, đừng dong dài nữa."

Thái Đường Yến gần như phải đỡ lấy tay di chuyển chuột của anh, "Không được, chuyện này không giống thế."

Cũng không biết cô so sánh với gì mà nói là "không giống", Thường Minh cũng hơi có vẻ mất kiên nhẫn, chưa bao giờ có người phụ nữ nào làm khó dễ anh trong mấy chuyện nhỏ nhặt không đáng kể thế này.

"Cô còn muốn tính toán cái này với tôi à?"

Nhất thời Thái Đường Yến không tìm được từ biểu đạt phù hợp, sốt ruột, lặp lại một câu kia: "Không được, chuyện này không giống thế..." Nghĩ đến nội dung muốn nói, giọng lại hạ xuống, "Thường tiên sinh, tôi không phải là... bảo mẫu của anh, không cần anh phải đưa tiền công cho tôi, chúng ta là quan hệ cho thuê bình đẳng, cùng lắm là giúp đỡ nhau về mặt sinh hoạt mà thôi, âu cũng là chuyện thường. Hơn nữa anh cũng đã tặng tôi nhiều quần áo và đồ Tết đắt đỏ như thế..."

Có lẽ đây là lời dài nhất mà Thái Đường Yến từng nói với anh, Thường Minh như bị tống một thìa cơm lớn vào miệng, một lúc lâu sau mới tiêu hóa được ý của cô.

Cô muốn bình đẳng. Cô không phải bảo mẫu, cô sắp xếp từ rất uyển chuyển nhưng Thường Minh vẫn hiểu, ý cô là mình không muốn bị bao

nuôi.

Nhưng liệu một người đàn ông như Thường Minh có sẵn lòng vì chút tiền nhỏ này mà 50:50 với một cô gái không?

Hai bên cân nhắc, cuối cùng Thường Minh nói: "Ba phần tư, không thể ít hơn được nữa."

Thái Đường Yến khẽ há miệng như định nói gì đó, Thường Minh lập tức gọi một tiếng "Thái Tiểu Đường", cô liền khép lại.

"Được rồi." Có chút bất đắc dĩ.

Thường Minh chia ba phần tư ở phía sau tổng số.

Cuối cùng tính ra tổng là tám ngàn năm trăm mấy mươi đồng đó, Thái Đường Yến bỏ đi số lẻ, lấy của Thường Minh tám ngàn rưỡi tiền mặt.

Thường Minh nhìn cô đếm từng tờ một, ngón tay cũng theo đó gõ vào chuột, chế giễu: "Đếm cho rõ đi, đừng nói tôi quỵt của cô."

Thái Đường Yến dừng tay, lăm lăm: "Anh đừng nói chuyện với tôi, tôi đếm sai rồi này." Rồi lại đếm lấy mười tờ trong xấp nhỏ trong tay ra, dùng một tấm kẹp ngang lại.

Thường Minh cười, "Đếm mấy lần mười tờ mà còn sai được, quả nhiên là khoa xã hội."

Thái Đường Yến nhìn anh, giải thích: "Điểm môn toán đầu vào của tôi cao lắm..."

Thường Minh im lặng gõ chuột của mình.

Thấy đã đếm xong, Thường Minh bèn nói: "Thái Tiểu Đường, sáng mai tôi đến công trường một chuyến, sau đó cũng phải ở nhà cho đến hết

năm."

Thái Đường Yến lại quay đầu đếm tiếp trong tay, tự nói một mình: "Vừa này đếm đến mấy rồi nhỉ?"

"Thái Tiểu Đường." Thường Minh tưởng cô không nghe rõ.

"Ừ." Cô vẫn cúi đầu.

"Tôi nói mai tôi sẽ về, không trở lại nữa."

"Nghe thấy rồi." Cô chồng hết tất cả tiền vào nhau rồi đập một phát xuống bàn, "Được rồi, đủ rồi."

Thường Minh nói: "Đếm xong rồi à? Thiếu cũng không bù đâu."

"Đếm xong rồi."

"Cô định ôm một đồng tiền mặt như vậy ngồi xe về à?"

"Hết cách rồi, tôi không có thẻ ngân hàng."

"Về nhà làm lại chứng minh thư đi, tiện thì làm luôn tấm thẻ ngân hàng. Sau này có nhiều tiền hơn thì không thể thế được."

"Cũng chẳng có bao nhiêu ——" Ánh mắt của Thường Minh quét đến, Thái Đường Yến kịp thời dừng lại, "Được rồi."

Cuộc đối thoại đi đến cuối, Thái Đường Yến cầm xấp tiền có cũ có mới kia mà cụp mắt, dù Thường Minh bận vẫn nhìn nhả dựa vào chần, nghiêng nghiêng nhìn cô, đúng lúc cô ở bên phải anh, bèn dùng đầu gối chọc vào cô, "Về nhà đừng nhớ tôi quá đấy."

Thái Đường Yến không biết vì sao, chỉ chớp mắt nhìn đái lưng anh, chần không dày, Thường Minh gần như là nửa năm, lại mặc quần bông,

dưới tấm vải mềm nổi rõ đường viền, cộng thêm giọng điệu ngả ngớn của anh, làm chẳng nhận ra cảm xúc gì.

Thái Đường Yến vừa xấu hổ vừa giận, nói: "Ai thèm nhớ anh."

"Nhớ tôi thì gọi điện cho tôi, tôi có số của cô đấy."

Thái Đường Yến đứng lên, "Tôi đi mua đồ ăn đây."

Thường Minh cười một tiếng muộn phiền, nhắm mắt lại.

Thái Đường Yến vội thay áo quần ra ngoài, mặc ủng vào đi được nửa cầu thang thì lại bịch bịch chạy về, hỏi: "Thường tiên sinh... Anh muốn ăn gì..."

Lúc Thường Minh đi trời vẫn chưa sáng, Thái Đường Yến cảm thấy, mơ hồ nghe thấy tiếng dọn dẹp.

Tiếng gõ cửa cùng một tiếng "Thái Tiểu Đường" truyền đến, cô mơ màng như bị quỷ đè, lười không lên tiếng.

Két một tiếng, ánh sáng ngoài cửa rót vào, trên sàn nhà hiện lên hình vuông nhàn nhạt. Thái Đường Yến thấy gò má mình bị người ta tát nhẹ hai cái.

"Thái Tiểu Đường." Chủ nhân của bóng đen gọi tên.

Thái Đường Yến đang chìm trong giấc ngủ, bị làm phiền nên có chút ảo não, lim dim con mắt nhìn anh. Phòng ngủ không bật đèn, ánh sáng ở sau lưng, chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ.

"Thái Tiểu Đường, tôi về đây... Năm sau gặp."

Chỉ bắt được hai chữ "về đây", Thái Đường Yến kinh hãi ngồi dậy, dọa Thường Minh giật mình, "Cô làm gì thế?"

Cô tính vén chăn xuống giường, "Tôi đưa anh đi."

Thường Minh lại ấn cô nằm xuống, "Chỉ có mấy bước thôi. Chú Chung đã lái xe đậu bên dưới rồi. Cô cứ ngủ đi."

Thái Đường Yến ngơ ngác nhìn anh, nhất thời không nói gì.

"Ngủ đi."

Giọng anh như thôi miên, Thái Đường Yến nhắm mắt lại, nhưng vẫn dựng tai lên lắng nghe.

Tiếng cộp cộp, tiếng tháo mở dây xích chốt cửa, tiếng vịn năm dăm, tiếng bước chân dần rời xa... Thái Đường Yến từ từ thiếp đi, một cảnh ban nãy chỉ như là mơ.

Thái Đường Yến dậy vào buổi trưa, dụi mắt ngáp dài vươn người đi ra, nhưng được nửa chừng thì khựng lại.

Một góc ngày xưa có người ở bây giờ trống trơn, ghế sofa đã được gấp lại trả về hình dạng cũ, chăn xếp ngay ngắn đặt ở một đầu, bàn gấp cũng được dựng qua một bên.

Thái Đường Yến đi đến ngòai dựa vào chăn, dường như người thấy mùi của anh.

Đảo mắt một vòng, đồ của anh cũng đã lấy đi, hệt như người chưa từng đến đây vậy - không đúng, dựa vào tường cạnh sofa là nạng của anh, Thái Đường Yến đến gần với tay ra cầm lấy, đã dùng một tháng, gờ ráp trên tay vịn nylon đã bị mài mòn. Nạng vốn dùng cho bên tay lành lặn, nhưng Thường Minh bị gãy tay phải nên phần bên trái sử dụng rất nhiều. Anh sợ nạng trơn trượt, Thái Đường Yến liền bọc vải lại, lúc này đã hằn vết bẩn nhàn nhạt.

Lúc có Thường Minh ở đây cô không dám hành động lỗ mãng tùy tiện, lúc này nhớ đến thì nóng lòng muốn thử, cô đứng lên kê đệm dưới nách trái - cao quá, không hợp với cô, giống như bị người ta xách tay lên vẩy - tay miễn cưỡng tìm đến tay vịn, co chân trái lên đi thử.

Anh đưa chân lành đi trước hay là nạng đi trước? Thái Đường Yến không để ý đến điểm này lắm, hình như cái nào cũng không đúng.

Đang cân nhắc nên cho bên nào đi trước thì cơ thể bất giác nghiêng về phía trước, cô vội nghiêng nạng theo để theo kịp.

Thái Đường Yến lại đi hai bước, hình như cũng đơn giản nhỉ? Lại thử đi về phòng ngủ, lúc đi ra bất tri bất giác đặt chân trái xuống... Vẫn không thay đổi được thói quen bình thường mà. Cô buông nạng ra, cảm giác dưới nách bị xách lên, có hơi nóng rát.

Thái Đường Yến đặt nạng vào sau rèm cửa trong phòng khách, không vướng víu lại không bị bụi, mà có điều chắc cũng chẳng cần...

Sau đó mới phát hiện không phải Thường Minh đều đem tất cả mọi thứ đi, bộ đồ vải bông phấp phới ngoài ban công, cốc đánh răng trong phòng vệ sinh, còn cả dép to nằm dưới gầm sofa nữa...

Nhất thời cô chẳng biết nên xử lý những thứ này thế nào.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Số quà Tết Thường Minh chuẩn bị còn nhiều hơn cả tưởng tượng, trong bốn túi quà thì nhét hai túi vào vali, một túi thì buộc vào trên tay kéo, còn lại một túi xách trong tay. Còn đồ của cô lại chẳng nhiều nhận gì, xoắn xuýt mãi rồi cuối cùng xếp thêm quần áo của anh vào.

Bôn ba đến bến xe, mua vé xong cô kéo vali tìm một chỗ trống dừng chân. Người đông nghịt, không khí đục ngầu, lẫn vào đó là mùi xăng gắt mũi cùng mùi khói xả khó chịu, và còn rất nhiều thứ khác không phân biệt được.

Bên cạnh là hành lý của người khác xếp dài mấy hàng, chợt cô phát hiện trong một góc có đặt một túi hành lý đơn giản, bên cạnh là một thanh viên gác chéo chân cúi đầu chơi điện thoại.

Thái Đường Yến khom người tính hỏi có phải là túi của anh ta không, có thể nhường chỗ được không. Nhưng xung quanh quá ồn ào, hỏi lần đầu đối phương không nghe, Thái Đường Yến bèn lặp lại.

Lần này người kia ngẩng đầu lên, hai người đồng thời trở mắt.

Thái Đường Yến không biết nên xưng hô sao cho phải, vì từng cãi nhau nên lúng túng, bị đối phương chán ghét, không biết có nên gọi anh là "A Thần" nữa không.

Cũng may Trữ Hương Thần mở miệng trước, "... Là em à." Một tiếng kêu hòa vào trong ồn ào nên nghe thật nhỏ, phát ra ngoài như có ý không

muốn trò chuyện. Trữ Hương Thần xách túi hành lý của mình lên đặt trên hai chân.

"Hôm nay anh cũng về à." Thái Đường Yến ngồi xuống, kéo vali lại gần, còn lại một bao trà nằm giữa cô và tay vịn.

Ánh mắt của Trữ Hương Thần quét một lượt trên vali cô, rồi ngã người dựa vào lưng ghế, như kéo dài ống kính mà quan sát Thái Đường Yến.

"Nè, mang nhiều đồ về thật đấy."

"Mua ít đồ Tết."

"Sống không tệ nhỉ."

Thái Đường Yến phải chuyển xe mấy lần, sợ làm bẩn quần áo nên chỉ mặc một bộ đồ bình thường nhất, vali da cũng chạy ngược chạy xuôi nên có bụi rơi xuống và bị xước, kiểu như cô là kiểu người không dễ trở thành mục tiêu ăn trộm nhất, không biết Trữ Hương Thần kết luận thế nào nữa.

Thái Đường Yến lạnh nhạt nói: "Một năm không về nhà, dù sao cuối năm cũng phải mang ít đồ về."

Nhất thời Trữ Hương Thần bị chặn họng không nói được, mắt cá chân đặt lên đầu gối một chân khác, chân được chiếc quần jean cũ kỹ ôm kín như chiếc bút chì không ngừng rung.

Hai người im lặng một hồi, trong hoàn cảnh ồn ào náo nhiệt lại chẳng hề có vẻ lúng túng.

Trữ Hương Thần mở miệng, "Em... giờ em có đi theo gã đó không?"

Lúc anh vừa nói chữ đầu tiên là Thái Đường Yến lập tức quay sang nhìn anh, làm những lời phía sau mặc kệ như nuốt phải thìa cơm to. Hai

tay Trữ Hương Thần vươn ra khoác lên lưng ghế và trên tay vịn, không ngừng rung đùi, tư thế ngông cuồng, làm nổi lên ý tứ xét xử trong câu nói.

Thái Đường Yến không có bụng dạ nào nhắc lại chuyện của Thường Minh, cũng không vừa lòng trước thái độ này của anh ta, cứng giọng nói: "Anh hỏi chuyện này làm gì?"

Lời vào trong tay Trữ Hương Thần lại biến thành trốn tránh, thành giấu đầu lòi đuôi, anh ta lại hừ một tiếng ngả ngớn.

"Anh biết mà. Sao lại không lái xe đưa em về chứ, lại còn để một mình em phải quá giang —— À, đúng rồi, có thể hẳn ta bận ở nhà ăn Tết, không thể đến ——"

"Anh đủ rồi ——!"

Thái Đường Yến vụt đứng dậy, tiếng quá to, xung quanh có người lia mắt đến nhìn.

Ngờ đâu chẳng những Trữ Hương Thần không thối kiêu ngạo mà trái lại còn có vẻ sung hơn. Anh ta gần như cắn răng nghiền lợi mà nói: "Em làm được mà còn sợ người khác nói sao, nếu sợ thế thì đừng có làm."

Thái Đường Yến tức đến độ run lên, "Chuyện tôi làm do chính tôi gánh vác, dù tôi có hôi thối đến đâu đi chẳng nữa thì cũng không đến lượt anh hoa tay múa chân."

Cô có một bụng muốn gầm thét, nhưng lời đến bên môi lại biến mất, cũng chẳng rõ bức bối này từ đâu đến. Nói xong bèn xách bao trà lên, kéo vali đi đến cửa lên xuống.

Sau hai giờ đường dài đi xe đã đến huyện Tân Nam, Thái Đường Yến lại ngồi xe buýt thêm nữa tiếng nữa mới đến thị trấn, muốn đến thôn Vi Phong thì phải nhờ vào chiếc xe máy cũ rích của bố.

Gọi điện thoại về nhà, là bố cô nghe máy, nói vì làm ruộng nên chậm trễ, Thái Đường Yến đợi một lúc lâu, cuối cùng lại là Thái Giang Hào cười xe máy brừm brừm xuất hiện.

Năm ngoái Thái Giang Hào khờn về ăn Tết, trông thôn có chủ nợ nên năm nào cũng trốn ở bên ngoài. Năm ngoái gã nói mình thắng cược được một trăm ngàn, náo nhiệt chạy về, nhưng ngày vui ngắn ngủi, chẳng quá mấy hôm đã lại bị gã thua sạch. Thái Đường Yến không khỏi siết chặt áo khoác, mười ngàn bé nhỏ của cô vẫn còn nằm trong túi, che suốt dọc đường sinh hơi ấm.

Hai chân Thái Giang Hào tiếp đất, đạp số dừng xe máy ại, nhìn chằm chằm vali của Thái Đường Yến, "Nè, gần nửa năm không gặp, bản lĩnh cũng khá hơn đấy."

"Sao anh lại về?"

"Mẹ nó còn không cho phép tao về à? Đây là nhà mày hay nhà tao? Sao mày không chạy về quê mày tìm thằng cha người thành phố của mày đi."

Sau khi mẹ Thái Đường Yến gả đến đây thì cô mới đối họ, chẳng những tướng mạo không chút giống với Thái Giang Hào mà ngay đến tính cách cũng hoàn toàn trái nhau, từ nhỏ hai người đã không hợp nhau rồi.

Nhưng gã ta không đánh người ở ngoài, đây là một ưu điểm hiếm hoi của Thái Giang Hào. Có thể nhận ra gã đang rất kiềm chế, tức giận cướp vali cô cột vào đuôi xe, còn hai túi quà thì treo ở đầu xe.

"Lên xe đi, đứng đực ra đó làm gì."

Thái Đường Yến đành phải bước lên ngồi, hai tay nắm lấy đuôi xe, người rung lắc theo nhịp xe máy chạy.

Mặc dù thôn Vi Phong trùng tên với khu thắng cảnh núi Vi Phong, nhưng lại chẳng mượn được chút rạng rỡ, vẫn là một thôn nghèo khó nằm trong thung lũng. Đường vào thông lượn vòng quanh co chỉ mới được đổ xi măng gần đây, rộng chừng một chiếc xe chạy, chạy ngược chiều nhau thì xe chỉ có thể đến gần ngã rẽ mới đi qua được.

Hít gió cát suốt dọc đường quay về, Thái Đường Yển vừa xuống xe vào nhà là đi tìm mẹ cô trước.

Sau khi Hồ Tân Tuyết mắc bệnh thì cơ thể ngày càng kém, không làm được việc nặng, ngày ngày chỉ có thể ở nhà làm việc vặt cho gà ăn. Lúc này nghe thấy Thái Đường Yển gọi, bà bèn buông chổi ra cười nói: "Về rồi à. Đi xe có mệt không con?"

Nhìn thoáng qua, Thái Đường Yển cũng không giống mẹ mình lắm. Thái Đường Yển biết, cô giống cha đẻ của mình hơn, một người đàn ông chỉ mới gặp mấy lần, thường xuyên tồn tại trong bức hình.

Thái Giang Hào xách vali Thái Đường Yển đi vào, lăm bắm chửi, "Mẹ nó, mua nhiều đồ như thế, còn không bằng đưa tiền cho tao dùng."

Hồ Tân Tuyết và Thái Đường Yển đưa mắt nhìn nhau, người trước chỉ cười cho qua chuyện, còn người sau nghiêng răng cắn môi.

Thái Đường Yển lấy mấy túi quà trong vali ra, cũng để Hồ Tân Tuyết cất đi.

Hồ Tân Tuyết xách hai túi nhìn trái nhìn phải, lăm bắm: "Mấy thứ này phải bao nhiêu tiền chứ, chắc đắt lắm, túi đựng tốt vậy mà."

Thái Đường Yển nói: "Là ông chủ phát."

Thái Giang Hào nghe tiếng bèn nhìn sang, nở nụ cười có ý sâu xa khác.

Hồ Tân Tuyết nói: "Ông chủ các con có nhiều tiền vậy à, phát đồ tốt thế này."

Không muốn tiếp tục đề tài này, Thái Đường Yến đáp qua loa: "Một năm chỉ có một lần như thế." Rồi cô xách vali đi về phòng mình.

Sau khi khóa cửa, Thái Đường Yến thở phào một hơi, ném đồng tiền kia lên giường.

Quả nhiên Thường Minh nói không sai, cô cần phải làm một tấm thẻ ngân hàng, bằng không đồng tiền này đặt ở đâu cũng không xong hết.

Vào lúc này người bị đề phòng đó đang thương lượng gì đó với Hồ Tân Tuyết ở bên ngoài, nét mặt Hồ Tân Tuyết nặng nề, không có sức nói ra hơi.

"Yến Tử còn nhỏ! Anh đừng tính kế với em con nữa, nửa năm sau em nó còn phải về đi học."

Thái Giang Hào xem thường, "Nhỏ cái gì mà nhỏ, cũng 20 tuổi rồi, trong thôn này mấy đứa bằng tuổi nó có ai không phải là mẹ của hai ba đứa con nít, mẹ nó nó còn đi học à, học học học, trong nhà có đồng đéo nào cho nó học!"

Hồ Tân Tuyết cãi lại gã, "Không có tiền? Còn không biết xấu hổ mà nói không có tiền à! Nếu không phải anh đem tiền trong nhà đi đánh bạc thì giờ cũng đủ xây mấy căn rồi!"

Thái Giang Hào phì một tiếng, "Chỉ tôi dùng tiền? Lúc bà nằm viện bộ không dùng tiền chắc? Đéo mẹ bọn họ cho bà ở chùa à?"

Nơi cửa chột thấp thoáng bóng người gánh đòn gánh, sắc mặt người nọ cũng không tốt, mắng: "Ồn ào gì thế, chưa vào nhà mà đã nghe thấy tiếng hai người vừa la vừa gọi rồi, sợ người ta không biết mình to họng hả."

Thái Giang Hào xắn gấu quần xoạc chân ngồi lên băng ghế nhỏ, như cãi vả đã mệt, lớn tiếng nói với người gánh đòn gánh: "Được, không cho ồn ào thì thôi, ông biết cách rồi đấy, ông đem ra bao nhiêu tiền đây."

Người gánh đòn gánh chính là ông bố Thái Quang viễn của gã, thấy túi xách trong tay Hồ Tân Tuyết thì hỏi: "Yến Tử về rồi à?"

Lúc này Thái Đường Yến đang ở trong phòng mình, chặn ce quá đầu, cũng ngăn lại trận cãi vả bên ngoài.

Mỗi lần nhắc đến tiền, trong nhà lại chửi mắng hệt như chiến loạn, bing bing boong boong, dù sao cũng không có ai là vô tội, đây cũng là nguyên nhân mà cô không thích về.

Cô định ăn Tết hết mồng ba sẽ về lại thành phố, tốt nhất có thể lấy được hộ khẩu gốc để làm một quyển mới, như vậy mới trông mong làm được chứng minh thư. Nhưng hộ khẩu vốn bị Thái Giang Hào giấu kín, ngay đến Hồ Tân Tuyết cũng không lấy được. Việc này cũng nói rõ địa vị của gã ở nhà, Thái Giang Hào dựa vào ưu thế tuổi tác và thể trạng mà đã trở thành "gia trưởng" ở mặt nào đó, còn Thái Quang viễn chỉ là trên danh nghĩa đối ngoại, cũng không biết làm sao mà một người tính cách yếu hèn như ông lại dạy nên một thằng con trai ác bác như Thái Giang Hào.

Lúc ăn cơm tối, rốt cuộc Thái Đường Yến cũng rõ nguyên nhân bọn họ cãi nhau, là Thái Giang Hào mở miệng trước.

"Yến Tử, anh nói chuyện với mày đấy." Thái Giang Hào đặt bát xuống, đưa ngón trỏ lau chóp mũi, hăng giọng nói, "Mày còn nhớ Thạch Đầu trước kia học chung cấp hai với mày không?"

Thái Đường Yến hỏi ngược lại: "Thạch Đầu gì?"

"Thạch Khải Hoàn ấy, mày nhớ không? Cậu ta học cùng một khóa với mày còn gì."

Thái Đường Yến có dự cảm bất an, nhưng dù cô im lặng cũng không ngăn được Thái Giang Hào.

"Đúng thế, mấy hôm trước có người nói với tao, người nhà Thạch Đầu cảm thấy mày không tệ - đẹp người lại thông minh - bảo tao hỏi mày xem cảm thấy Thạch Đầu thế nào? Nếu có ý thì mong ba Thạch Đầu với người nhà cậu ta sẽ qua nhà chúng ta ngồi chơi."

Sắc mặt Thái Đường Yến dần sầm đi, dứt khoát từ chối: "Không có ý gì cả."

Mà thật ra Thái Đường Yến có từ chối cũng không cản được Thái Giang Hào.

"Mày không có ý cũng không sao, người ta có ý là được, mong ba sẽ đến đây, mẹ nó mày đừng có chạy lung tung làm nhà mất mặt đấy. Nghĩ cho kỹ đi, gia cảnh nhà thằng Thạch Đầu đủ để nửa đời sau mày khỏi cần phải kiếm sống."

Thái Đường Yến hỏi Hồ Tân Tuyết: "Mẹ, mẹ cũng đồng ý sao?"

Hồ Tân Tuyết mới nói: "Mẹ đã nói con còn nhỏ, còn phải đi học ——"

Thái Giang Hào không chút khách khí ngắt lời, "Ai kiếm tiền thì người ấy nói!" Rồi quay sang Thái Đường Yến, "Mày có bản lĩnh thì trả học phí đại học lại cho tao, à đúng rồi, hình như mày chỉ học có một năm..."

"Được rồi, đừng nói nữa, ăn cơm thôi." Thái Quang Viễn luôn là người chỉ biết hòa giải, mà cũng chỉ có thể làm người hòa giải.

Thái Đường Yến tức đến mức không ăn được, vội và hai đĩa rồi cầm bát rỗng xuống phòng bếp cất.

Ngày mồng một Thái Đường Yến mặc chiếc áo khoác màu lam nhạt đó, người thân thấy thì nhìn kỹ một phen, nói: "Chiếc áo này đẹp thật đấy, sờ cũng đã nữa, chắc phải hơn một ngàn nhỉ."

Thái Đường Yến lơ đãng kéo vạt áo trong tay đối phương lại, "Không biết, người ta mặc dư còn lại cho cháu."

Thái Giang Hào ở cạnh nghe thấy thế, dờ hơi thổi gió bên tai cô, "Là cái thằng già kia cho mày đúng không."

Thái Đường Yến khẽ quát: "Tôi không mặc nữa là được chứ gì, cầm đi cho anh đổi tiền là được chứ gì!"

Tới mồng ba, Thái Giang Hào lại dặn cô mặc chiếc áo này vào, nói: "Đừng làm nhà mình mất thể diện."

Thái Đường Yến cười.

Sáng sớm Thái Đường Yến ngồi trên sân đánh răng, Thái Giang Hào nhìn cô với ánh mắt đề phòng. Cô lau sạch bọt nơi khóe miệng, "Hôm nay tôi không chạy được chưa!"

Sau cơm trưa không bao lâu, Thạch Khải Hoàn với mẹ cậu ta đi theo bà mai đến, có điều Thạch Khải Hoàn ngồi xe lăn, trên chân phủ một tấm thảm, nhưng từ đường nét vẫn có thể nhìn ra hai chân gầy yếu, bại liệt đã khiến bắp thịt teo tóp. Nhưng mặc quần áo rất gọn gàng. Mặc dù trong bụng đã xây dựng tâm lý trước, nhưng lúc Thái Đường Yến thấy anh ta vẫn lấy làm kinh hãi. Cậu nam sinh luôn chạy nhảy sôi nổi trong ấn tượng đột nhiên trở nên vô vị hết như một ông già.

Thạch Khải Hoàn miễn cưỡng chào hỏi cô, Thái Đường Yến cũng trả lời từng câu một mang tính tượng trưng. Còn lại thì để phụ huynh hai nhà và bà mai hỏi thăm lẫn nhau.

Thái Đường Yến cứ nhìn Thạch Khải Hoàn, khẳng định một chuyện.

Mặc dù cô không có đồng cảm mãnh liệt với những người như thế, nhưng có điều, đáng vẻ không chút sức sống của Thạch Khải Hoàn hôm nay lại làm cô nảy sinh bài xích mơ hồ, đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước cô bài xích Thường Minh. Người không có sức sống hết ma quỷ, hút đi tinh lực của bạn, chỉ biết kéo bạn ngã vào vực sâu. Cô không phải chúa cứu thế, bản thân cô cũng đang thoi thóp, đã mất đi sức lực để kéo người ta ra khỏi thung lũng.

Đột nhiên, toàn bộ ánh mắt của mọi người đều tập trung vào người cô, như đang chờ cô nói ra một đáp án.

Không muốn đâu. Thái Đường Yến thầm kêu lên.

Chợt tiếng chuông điện thoại đã thất lễ đáp lại thay cô, bên trên là một dãy số chưa được lưu tên, nhưng cô cảm thấy mình biết đó là ai.

"Cháu đi nghe điện thoại, mọi người cứ từ từ mà trò chuyện."

Thái Đường Yến cầm điện thoại đi ra khỏi phòng.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 21

"Alo, xin chào." Thái Đường Yến nói vào điện thoại.

Bên kia im lặng không tiếng động.

"Alo?" Cô lặp lại lần nữa, thuận tiện kiểm tra cột tín hiệu, vẫn đầy sóng.

Có người cười khẽ một tiếng, như ừ hử mà cũng như ngâm nga. Lập tức Thái Đường Yến nghĩ đến đầu kia là ai.

"Lại còn 'xin chào' à, không lưu số tôi hả."

Không thể nào thiếu câu chào đầu "Thường tiên sinh" được, cả Thái Đường Yến và Thường Minh đều hiểu rõ, quả nhiên câu mở đầu của cô là: "Thường tiên sinh... Có chuyện gì không?"

Bên kia nói: "Sao cô chưa gọi điện cho tôi?"

Thái Đường Yến đi ra cửa nhà, để giày di di hòn đá dưới chân, "Tôi không có chuyện gì hết..." Giọng cô vẫn nhỏ như thường ngày, nghe lại có ý tự oán.

"Nói gì thế? Nói to chút, ăn cơm chưa no hả."

Cách điện thoại, Thái Đường Yến có cảm giác giọng anh như sóng biển ủa đến vỗ vào lưng cô, bất giác thẳng lưng, cất cao giọng lặp lại lần nữa.

"To hơn nữa."

"..."

"Cô không hiểu tôi nói gì à?"

Thái Đường Yến trả về giọng bình thường, "Thường tiên sinh, có phải do âm lượng điện thoại của anh nhỏ không?"

Thường Minh không trả lời ngay, Thái Đường Yến lại thêm vào, "Hoặc cũng do tín hiệu bên tôi không tốt lắm..."

"Thái Tiểu Đường, nếu cô cảm thấy mình không làm sai chuyện gì thì nói to lên, lấy tự tin của cô ra đây, chứ giọng gì mà nhỏ như chuột con..."

"Anh mới là chuột con ấy." Có thể do những ngày qua cãi vả với Thái Giang Hào nhiều nên cô bật trả lại rất tự nhiên, lúc thốt lên rồi mới cảm thấy không ổn, "... Tôi không phải chuột con."

Thường Minh nào nghĩ tới ngoằn nghèo trong lời cô, chỉ như đang nhìn thấy đứa cháu gái tám tuổi nũng nịu của mình, bắt đầu nghi ngờ có phải là gọi nhầm số hay không. Sau khi phản ứng lại thì cả người tê rần, da gà da vịt nổi đầy lên.

Anh che giấu nói: "Cũng sang mừng ba đầu năm rồi, không nhớ phải nói 'chúc mừng năm mới' với tôi à?"

Lúc Thái Đường Yến soạn tin nhắn chúc Tết đã để thiếu anh, trong lòng hổ thẹn, đành nói: "Thường tiên sinh, chúc mừng năm mới."

"Sau đó thì sao?"

Sau đó? Còn có sau đó nữa ư?

Thái Đường Yến trầm ngâm suy nghĩ, một tay rảnh rang sờ nút cài ống tay áo, "À, chúc anh phát tài."

"... Được được được, cùng nhau phát tài." Thường Minh bất đắc dĩ cười, "Lúc nào về thành phố?"

Thái Đường Yến nói: "Vẫn chưa quyết định."

"Về thì nói tôi một tiếng."

"..."

"Có nghe không đấy?"

"Được rồi."

" 'Được rồi'... Không vui à."

"Được, bao giờ về thành phố tôi sẽ nói với anh."

Thường Minh nói phải đi làm việc, bảo cô cúp máy đi. Thái Đường Yến cầm điện thoại quơ qua quơ lại, làm như đang nghe tiếng nước chảy trong chum đất, lại nhớ lại nội dung màn đối thoại vừa rồi một lần, vẫn không nghĩ ra được mục đích của Thường Minh. Nhưng cuộc gọi này lại hết như móc câu, kéo cô ra khỏi tình cảnh khốn khó lúc này, nhắc nhở cô ngoài số mệnh phải bị gả cho người ta ra, hình như cô còn có cách giải thoát khác.

Không biết bên trong người nhà Thạch Khải Hoàn và Thái Giang Hào đang nói gì mà không thấy ồn ào nữa. Bà mai thấy cô vào thì giật dây để hai người trẻ tuổi trao đổi cách liên lạc với nhau, khơi thông tình cảm.

Thạch Khải Hoàn ngồi xe lăn trông chẳng khác gì đậu phụ trúc phơi khô, thoát nhìn giòn xốp, bóp một phát là bể vụn. Thái Đường Yến thêm Wechat của cậu ta vào.

Tiền khách về, sắc mặt Thái Giang Hào khá nặng nề, chỉ trích Thái Đường Yến vừa rồi đột nhiên chạy ra ngoài là rất thất lễ.

Thái Đường Yến nói: "Không phải dù có tôi hay không thì các người vẫn quyết định đấy à."

Thái Giang Hào giơ tay phải lên định tát, Hồ Tân Tuyết gạt cánh tay gã ra, "Anh ăn Tết còn đánh người làm gì, muốn xui xẻo hả! Buông ra ——"

Hồ Tân Tuyết vốn không có sức, lần này cơn hen suyễn lại lên, Thái Giang Hào một là sợ xảy ra chuyện, hai là cũng không giận gì mấy nên rũ tay xuống.

Thái Đường Yến tuyên bố: "Lát nữa ăn xong con về thành phố luôn, ăn Tết nhiều người nhậu lắm, quay về giúp một tay."

Hồ Tân Tuyết lo lắng, "Lúc này mới mồng ba mà..."

Thái Đường Yến né tránh ánh mắt của bà, "Trước có nói với chủ là sẽ về rồi, tiền làm thêm giờ trong mấy ngày Tết sẽ nhiều hơn."

Thái Giang Hào nói xen vào, "Nếu nhiều sao không thấy mày đem về dùng?"

Cô lười để ý đến gã, vào phòng thu dọn đồ đạc, ngoài mấy hộp quà Tết thì gần như không còn gì. Cô gọi Hồ Tân Tuyết vào, chia đều hai ngàn tiền mặt cho bà. Hồ Tân Tuyết vẫn là nét mặt khó xử ấy, vốn phải là mẹ nuôi cô, nay lại thành con gái chống đỡ nửa nhà. Nhưng không còn cách nào khác nữa cả. Thái Đường Yến đã quen với cảnh như vậy rồi, phản ứng hơi có vẻ mệt mỏi và miễn cưỡng.

Thái Đường Yến thuận lời rời khỏi nhà, thậm chí Thái Giang Hào còn chở cô đến bến xe ở trấn trên, chặng đường không chút trắc trở làm Thái

Đường Yến bắt đầu hoài nghi Thái Giang Hào đã hiểu ra ý nghĩa việc ăn Tết. Ngày xưa bị chèn ép quá nhiều, đến nay được một ngày an bình thì lại có cảm giác không chân thật.

Làm thêm giờ chỉ là cái cớ để Thái Đường Yến trốn rời nhà, chủ quán đã về quê, đến mồng tám mới bắt đầu buôn bán lại. Một mình ở đây tuy thỉnh thoảng cảm thấy cô độc, nhưng đây lại là tự do đáng quý. Sáng ngày mồng bốn Thái Đường Yến đi dạo trong trung tâm, ở đó có luồng không khí ấm áp phả ra từ máy điều hòa. Lúc lên xe buýt thì lại nhận được điện thoại của Thường Minh, đầu tiên là hỏi cô ở đâu, Thái Đường Yến đáp là ở quê.

"Sao lại ồn thế?"

"... Đang ở trên xe."

Xe buýt báo đến trạm, Thái Đường Yến vừa nghe điện thoại vừa xuống xe, trong nháy mắt chân chạm đất thì cuộc gọi cũng bị ngắt kết nối, hết như bước vào khu không người vậy.

Cô nhìn kỹ điện thoại, pin đầy, không có yếu tố làm nhiễu sóng, chỉ có thể là Thường Minh chủ động cúp máy. Thái Đường Yến ngượng ngùng cất điện thoại.

Sau khi màn đêm bao trùm, Thường Minh lại gọi điện đến, tần số đã bắt kịp máy định vị. Thái Đường Yến đợi một lúc mới nghe máy, nhưng đầu dây chỉ hạ lệnh một câu đầy trang nghiêm ——

"Thái Tiểu Đường, cô xuống đây."

Sau đó ngắt máy.

Không có câu sau nên cô nghi ngờ mình nghe nhầm, rõ ràng đã nói với anh là mình ở quê mà. Thái Đường Yến cầm điện thoại ngồi một lúc,

cuối cùng không khỏi tò mò, đi ra ban công ló đầu ra nhìn.

Đêm khuya không có xe ra vào, có mấy bạn nhỏ đang chơi đốt pháo ở khoảng đất trống dưới lầu, hô to la lớn, có người lớn đứng bên cạnh, cách đó xa xa nhờ ánh sáng loáng thoáng hắt đến từ que pháo bông mà trông thấy trong tay người đó có một cây gậy - chính xác hơn là nạng.

Thường Minh ở dưới lầu thật.

Thái Đường Yến gần như không phải cân nhắc giả vờ làm rùa đen rụt cổ nữa, mở cửa chậm chậm chạy xuống.

Thường Minh nghe thấy tiếng ngoái đầu lại, vào một khắc cô thờ hồng hộc dừng lại kia, anh lập tức ôm cô vào lòng, dùng sức ôm chầm, mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi cô. Thái Đường Yến nắm trong vòng tay mà kinh ngạc, chỉ cảm thấy bên gò má nóng lên, nhất thời không biết là hôn hay chỉ là kề má chào hỏi.

Chiếc ôm rất ngắn ngủi, Thái Đường Yến cựa người tách ra trước, Thường Minh cười nói: "Người nước ngoài gặp mặt thường hay thế, cô học ngoại ngữ có biết không?"

"... Không lẽ lúc anh đi du học cũng chào hỏi thế sao?"

"Không." Thường Minh chống nạng dừng lại, nghiêm túc nói, "Tôi không làm vậy với người cùng giới..."

Vẫn nên đổi chủ đề thì hơn, Thái Đường Yến nói: "Thường tiên sinh, tại sao anh lại đến đây?"

"Câu này nên để tôi hỏi cô mới đúng, đã hứa bao giờ về thì nói cho tôi biết, nhưng té ra chỉ là đáp cho có lệ."

Anh nhìn sâu vào cô, cứ như vậy khiến Thái Đường Yến nhìn ra chút oan ức ít ỏi, có lẽ do rượu nên anh không còn tỉnh táo, nên mới có thể thẳng thừng như vậy.

"Vốn cũng không định về sớm thế... Chỉ là quyết định đột xuất... Chưa kịp báo với anh... Thường tiên sinh, sao anh biết tôi ở đây?"

"Lần sau cô nói dối thì nên giấu mình cho kỹ, âm báo xe buýt lớn thế còn gì."

"... À."

"Được rồi, suýt nữa quên mất ——" Thường Minh lấy một bao lì xì trong túi áo khoác ra đưa cho cô, "Này, cô nên nói gì nhỉ?"

"Cám ơn —— À không phải —— Chúc anh phát tài!" Thái Đường Yến âm thầm bọp lấy, bao lì xì dày thật đó, "Tôi đi làm rồi mà vẫn có thể nhận được bao lì xì nữa kia à."

Thường Minh cười hai tiếng, "Truyền thống bên chỗ tôi là chưa kết hôn thì đều có thể nhận được, hơn nữa tôi còn lớn hơn cô tám chín tuổi, có câu ba tuổi một thế hệ, có khi tôi làm chú cô cũng được."

Lúc Thường Minh nổi giận thì khó mà làm tròn chữ "chú" nổi, suýt nữa Thái Đường Yến bật cười thành tiếng.

"Vậy... Năm nay anh nhận bao nhiêu bao lì xì rồi?"

Câu này thoạt nghe thật kỳ quái, nhưng nghĩ kỹ hơn lại càng quái hơn nữa, Thường Minh cười hừ, "Cô cho tôi à? Tôi không từ chối đâu."

Câu trả lời của Thường Minh cũng như có như không, Thái Đường Yến thôi thăm dò.

Thường Minh nói: "Vốn định tặng cô sách gốc văn học nước ngoài, nhưng tặng sách thì phải tặng hợp ý mới thỏa đáng, nếu không mua lãng phí, cũng chẳng biết cô thích đọc sách gì, nghĩ vẫn nên hỏi trước cô một tiếng."

"Gì cũng được." Thái Đường Yển nói, "Là gì cũng được."

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng nhàn nhạt, kèm theo đó là tiếng nổ tí tách của pháo bông. Hai người lớn là Thái Đường Yển và Thường Minh không dẫn theo trẻ con cứ ngây ngẩn đứng bên cạnh, hệt như một phần trong đám phụ huynh.

Có đứa con nít vui đùa âm ỉ, bỗng ném thứ gì đó về phía bọn họ, một viên pháo nổ bắn đến, Thường Minh giật mình run bắn cả người. Còn chưa kịp đợi phụ huynh nhà người ta khiển trách thì Thái Đường Yển đã khua tay đuổi đi như đuổi gà, thấp giọng quát: "Qua chỗ khác chơi!" Do đối phó với mấy đứa trẻ trông thôn nhiều nên bất giác Thái Đường Yển cũng dùng điệu bộ này.

Không biết là trẻ con to gan hay do Thái Đường Yển không đủ lực uy hiếp, đứa trẻ không hề sợ mà còn cười hì hì quanh quẩn bên cạnh, như mưu đồ tập kích lần thứ hai.

Thái Đường Yển dọa nó: "Không đi là chị đánh đấy!"

Thằng bé làm mặt quỷ, thè lưỡi "lêu lêu", Thái Đường Yển dậm bước lên, làm bộ như muốn đánh nó. Lập tức thằng bé nhảy lùi ra xa.

Thường Minh nói chậm chậm, lần đầu tiên nhìn thấy Thái Đường Yển "trợn mắt dữ tợn" lại bao che "nghe con" như vậy, hỏi: "Cô không thích con nít à."

"Không thích." Rồi cảm thấy câu này có phần tàn bạo, bèn nói thêm: "... Cũng không phải là con của mình."

Thường Minh như cười như không, không có phản ứng nào khác. Hai người tiếp tục nhàm chán nhìn bọn trẻ nô đùa, hết như đang quan sát đám ngỗng bên hồ nước vậy.

Hồi lâu sau, Thường Minh cất tiếng: "Tôi bảo này... Đã qua năm mới rồi, cô không tính mời tôi lên nhà cô ngồi chút sao?"

"..."

Da đầu Thái Đường Yến tê rần, thiên nhân trong đầu giao chiến, đây không chỉ là năm mới mà đã là đêm khuya lắm rồi đấy. Rõ ràng Thường Minh không nhận ra điểm này, cứ cười cười nhìn cô, tuy không nói thêm câu nào nhưng ánh mắt lại buộc cô tự chui đầu vào lưới.

Thái Đường Yến úp mở một hồi, đút hai tay vào túi áo, "Vậy thì... Đi thôi."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Đối với Thường Minh mà nói, có vẻ như cầu thang năm tầng thật là dài.

Thái Đường Yến nói không ngừng, "Thường tiên sinh, anh còn nhớ tấm ảnh trong cuốn sách của tôi không? Chính là tấm chụp chung với đàn anh kia ấy, anh đã hỏi anh ấy tên gì."

Thường Minh đang khó nhọc bước đi, hơn nữa tối nay cũng không muốn nhắc đến đề tài khác nên chỉ thuận miệng đáp một tiếng.

Thái Đường Yến nói: "Hồi về ăn Tết có gặp bạn học nên hỏi thử, người đó tên là Tôn Dụ Hà, khi ấy trong thôn bọn tôi chỉ có duy nhất một người đậu đại học, hơn bọn tôi mấy khóa thì không nhớ rõ lắm."

Thường Minh dừng lại lấy sức, "Cô cũng là người duy nhất trong thôn?"

Không ngờ đề tài này lại quàng phải mình, Thái Đường Yến nói: "Không phải, khóa bọn tôi nhiều lắm."

Thái Đường Yến mở cửa thay dép, Thường Minh cúi người tự nhiên lôi lấy đôi dép đàn ông duy nhất trong phòng, Thái Đường Yến thuận miệng nói: "Vào đi, không cần thay." Điều này xuất phát từ lễ nghi đãi khách, người đến còn là khách quý, Thường Minh quần áo chỉnh chu, cứ như hoàn toàn xa lạ với căn phòng nhỏ chật hẹp này.

Dép ném xuống đất cái bịch, Thường Minh nhìn cô từ từ đổi dép, rõ ràng là im lặng, nhưng cái nhìn hết như lôi cô ra mắng một hồi.

Thái Đường Yến ngại ngùng, "Sợ anh lạnh..."

Mùa đông thực sự ở thành phố này là vào sau mùa xuân, vốn nhiệt độ không xem là thấp quá, nhưng người quen với mùa đông ấm áp lại phiền não vì nó. Trước đây Thường Minh đi sandal nên thích hợp đi chân trần, bây giờ chỉ mặc mỗi tất nên đúng là có hơi lạnh. Có điều so với bị Thái Đường Yến đổi xử thờ ơ thì chút lạnh lẽo này có thấm vào đâu.

Ý thay dép cũng không giống nhau, Thái Đường Yến nghĩ trong đầu, được rồi, lần này nhất định người này sẽ không đi ngay lập tức.

Vào nhà bật đèn, phát hiện hai gò má Thường Minh đỏ gay, cộng thêm vì vừa rồi đứng trong giá rét một lúc nên sắc mặt có phần tái nhợt, nhưng hốc mắt vẫn đỏ, thoạt nhìn cả người rất không đứng đắn.

Quay về nơi đã ở gần một tháng, bỗng nhiên nảy sinh cảm giác về lại cố hương, quan hệ chủ khách vừa rồi đã biến mất trong nháy mắt, Thường Minh lại biến thành người đàn ông vui mình trên ghế sofa chỉ có thể lo liệu một nửa. Cũng thuận tiện ngồi xuống sofa.

"Tôi đi đun nước nóng." Dứt lời liền đi vào phòng bếp.

Đồ anh đã chuyển đi nên trống không, trong phòng khách chỉ còn lại mỗi ghế sofa, một chiếc bàn gấp cùng một tủ lạnh, gọn gàng đến mức điều hui. Không có tivi, Thường Minh ngồi trên ghế cũng chẳng biết làm gì cho phải. Rõ ràng là rất quen thuộc, nhưng luôn có gì đó cần trọng.

Vòng hai tay lại, Thường Minh ngửa đầu dựa ra sau lưng ghế, men say và cơn buồn ngủ xộc thẳng lên đầu, nhưng đã bị đau đón ở chân trái cắt ngang. Anh vẫn đang trong thời kỳ thích ứng với "bạn mới", ma sát vẫn còn đó, khiến chân anh vừa lạnh vừa đau.

Thái Đường Yến cầm ly nước trong tay đi ra khỏi phòng bếp, Thường Minh khẽ nhếch môi, tựa như đang ngủ. Cô đặt đồ lên bàn, khẽ gọi anh: "Thường tiên sinh?" Không có phản ứng gì, lại lay vai xem sao, rồi bất chợt anh mở mắt đột ngột làm Thái Đường Yến sợ hết hồn.

"Thường, Thường tiên sinh? Anh không sao chứ..."

Tiếng ngậm nga khá lớn, Thường Minh lim dim đưa mắt nhìn trái phải, cứ như mới phát giác ra mình đang ở đâu, rồi đưa tay gãi đầu. Lúc này Thái Đường Yến cũng mới để ý là anh đã cắt tóc, mái tóc ngắn ngắn lúc này đã chẳng thể còn giống sô cô la que nữa rồi.

"Có hơi mệt..." Anh day day khước mắt, dáng vẻ như đợi cô cho phép mới có thể chìm vào giấc ngủ, Thái Đường Yến đành nói: "Vậy anh có muốn nghỉ ngơi chút không?"

"Ừ." Ghế sofa này không có tay vịn, Thường Minh kéo giày lột người cánh tay vắt ngang.

Năm mới chạy đến nhà người khác qua đêm có vẻ như không hợp lẽ cho lắm, nhưng Thường Minh đã ở đây một tháng nên có lẽ giấc ngộ đó đã sớm biến mất. Thái Đường Yến thử dò xét: "Thường tiên sinh, cái này... không cời ra sao?" Cô gõ nhẹ lên chân trái anh, tiếng vang trầm thấp, cô đã từng nghe qua tiếng tương tự thế rồi.

Thường Minh nâng cổ dậy rồi lại rụt xuống, thờ hốt hốt: "Có thể pha một chậu nước nóng cho tôi không?"

Giọng thỉnh cầu của anh làm cô kinh hãi, anh gần như chưa từng yếu thế, cho dù là vào lúc yếu đuối thì cũng vênh mặt hất hàm sai khiến cô. Còn bây giờ, anh lại càng như đang cầu xin...

Thường Minh tưởng cô không hiểu, "Chân tôi lạnh nên đau..."

"À" Câu đáp của Thái Đường Yến nghe thì có vẻ lạnh nhạt, nhưng người lại mau chóng chạy đi lấy chậu hứng nước. Bưng nước ra, Thường Minh ngồi dậy, quần cắt may vừa người nên khó mà vén ống quần lên, cô bèn nói: "Anh cầm trước đi đã."

Thường Minh còn chưa kịp đối đáp gì thì Thái Đường Yến đã chạy vào phòng ngủ lấy khăn lông và quần vải đi ra, đặt xuống ghế sofa: "... Có muốn tôi giúp một tay không?"

Thường Minh nhìn cô nói: "Làm một lúc đi."

"Được." Thái Đường Yến lấy cốc rời đi, "Thường tiên sinh, anh đói bụng không? Tôi nấu chút cháo nhé."

"Ừ."

Thái Đường Yến lấy gạo vào nồi, canh đủ thời gian ở bếp, đợi bên ngoài gọi một tiếng "Thái Tiểu Đường" rồi mới đi ra ngoài.

Trước kia Thường Minh thường ngủ vào lúc cô vẫn còn đang đi làm, chưa bao giờ quan tâm đến anh thế nào. Đúng là Thường Minh đã thay quần vải kia, nhưng chỉ xỏ vào một ống, ống còn lại xếp nằm trên bụng, màu sắc khá tiếp với quần sịp bên trong, suýt nữa cô đã không nhận ra.

Chi giả kia chống dựa vào tường, đây là lần đầu tiên Thái Đường Yến quan sát với khoảng cách gần như thế, nhìn đến gần người. Thoạt nhìn thì chất liệu chi giả này không tệ, màu gần với màu da, hoa văn bóng loáng, hết như trông thấy một tác phẩm nghệ thuật.

"Thái Tiểu Đường." Thường Minh lại gọi một tiếng, Thái Đường Yến nhận ra mình có phần thất lễ, liền lấy khăn lông thấm nước giúp anh rồi vắt khô.

Thường Minh cầm lấy bịt lên chân trái, vừa rồi Thái Đường Yến "vô tình" nhìn thấy, bên trên lạnh đến mức trắng bệch, có nhiều chỗ lại bị cào ma sát đến đỏ, nhìn mà buồn nôn, có lẽ cô đã chết lặng. Anh vừa động đậy thì gấu quần trượt xuống, Thái Đường Yến đưa tay sờ lấy theo phản xạ, xắn lên giúp anh - nhưng xắn quá đà, quần sịp bên dưới lộ ra, đúng lúc song song với tầm mắt của cô, hình nổi gồ lên cũng rõ ràng.

Thái Đường Yến lúng túng dời mắt sang băng ghế, nghiêng người khỏi anh.

Một tay Thường Minh phủ lên khăn, ngả người ra sau, có thể nhận thấy là khá mệt mỏi.

"Thường tiên sinh... Để tôi giúp anh..." Thái Đường Yến thử một lần. Cô cầm lấy khăn, Thường Minh liền thả lỏng tay ra, duỗi eo đến thoải mái.

Khăn lông ngụy đi thì Thái Đường Yến nhúng nước lần nữa, rồi lặp lại đặt lên vị trí cũ. Đầu trước cách bắp đùi khoảng một bàn tay, Thái Đường Yến thuận tiện xoa lên, "Thế này có thoải mái hơn không?"

"Ừ..." Thường Minh nhắm mắt.

Thái Đường Yến phủ khăn lên cả thầy, rồi nhẹ nhàng đấm bóp bên ngoài, "Thế này thì sao..."

"... Ừ." Hình như anh chỉ biết phát ra mỗi âm tiết kia.

Buổi tối này thật yên tĩnh, ngay cả tiếng pháo xa xa cũng đã biến mất, cô chỉ nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của Thường Minh, kiềm chế rất lâu mới một lần...

Sáng nắng chiều mưa, bỗng tay cô bị bắt lấy, cổ tay vừa nóng vừa đau, Thường Minh kéo cô ra, trầm giọng nói: "Được rồi."

Thái Đường Yến gần như theo bản năng nhìn về phía vừa nãy, đã không còn là hình dạng như lúc trước.

Cô hoảng hốt ném khăn vào chậu, Thường Minh bình tĩnh kéo ống quần trống qua che đi, nói: "Tôi buồn ngủ rồi."

"Ừ, để tôi lấy chăn giường cho anh." Thái Đường Yến bưng chậu nước đổ vào phòng tắm.

Còn về việc vì sao Thường Minh lại muốn ngủ lại đây, vì sao cô lại đồng ý, cả hai đều ngậm miệng không nhắc đến, xuất hiện sự ăn ý vội vã lại kịp thời.

Ghế sofa không kịp trải bằng ra, Thường Minh nói không sao, kéo chăn qua nằm xuống. Thái Đường Yến cũng tắt đèn, còn về nồi cháo kia - thôi thì cứ để nó cô độc đến sáng vậy. Cô vào phòng ngủ nhưng không hề buồn ngủ tí nào, nghĩ chắc hẳn người ngoài kia cũng vậy. Thái Đường Yến rúc vào trong chăn, giống như làm vậy là có thể ngăn lại nhịp tim hỗn loạn.

Sau khi thích ứng với bóng tối, trần nhà hiện lên một mảng xám đậm, Thường Minh nhắc chăn lên, đưa tay vào trong quần cầm lấy mình, mới đầu có hơi lạnh, nhưng rồi lại như điện giật, nhanh chóng ấm áp nóng bỏng. Thường Minh nghĩ đến trong bóng đêm tương tự trước kia, anh ôm cô từ phía sau, mặc dù đã làm rất nhiều lần, nhưng anh vừa che giấu vừa bận rộn làm việc, gần như chưa từng để ý đến cảm nhận của cô bao giờ. Nhiệt độ của cô, nhãn nhụy của cô, cơn run rẩy của cô, tất cả đều mơ hồ, kết quả chỉ còn lại gì? Thường Minh không khỏi nhắm mắt, đúng thế, chỉ còn lại khuôn mặt của cô. Thường Minh chắc chắn đó là cô chứ không phải gương mặt khác, trong ngoan ngoãn có khiếp đảm, đó nhất định là cô, chẳng thể lẫn vào đâu được. Anh phát hiện ra mình chưa bao giờ trông thấy nhãn nại và kiểm chế trong mắt cô, lúc này chỉ tưởng tượng thôi nhưng anh cũng có thể cảm nhận được thay đổi rõ ràng trong tay.

Ở trong phòng khách nhà một cô gái lại có ham muốn với cô ấy, Thường Minh phỉ nhổ sự thô bỉ của mình, tuy nhiên lại không khống chế được.

Từng mảng bóng hình cô đập vào mắt, một cái nhăn mày một nụ cười giòn, từ đầu đến cuối đều là phim câm, không có chút lập thể nào mà cũng không chân thật, anh liều mạng nhớ lại, động tác trên tay và đầu óc cùng đua nhau giành giải tốc độ, càng lúc càng nhanh, cho đến khi trở lại lúc ban đầu, cô mở cửa phòng khách sạn ra, gọi anh một tiếng "Thường tiên sinh" đầy thăm dò lại nhẹ nhàng ——

Thường Minh thở hỗn hển như sặc, hông rướn cong lên theo động tác, lòng bàn tay anh sánh một mảng...

Mẹ kiếp, lại thế rồi.

Thường Minh hậm hực cắn răng, che mình ngồi dậy, cẩn thận không để dịch nhỏ xuống bất cứ chỗ nào. Anh nghiêng người đưa tay rút lấy khăn giấy trên bàn, lau qua loa một cái rồi kéo quần lên. Lại dùng bàn tay sạch sẽ mò bao thuốc lá trong túi áo khoác, lắc lắc lôi ra một điếu thuốc.

Tàn thuốc đỏ rực lúc sáng lúc tối, Thường Minh cố ý lắng nghe động tĩnh trong phòng ngủ, nhưng cách một lớp cửa thì dù có nói mớ cũng không nghe được.

Cô có nói mớ không? Thường Minh tò mò.

Anh nhả ra một ngụm khói, rơi vào tận sâu trong đầu đốn, dài đằng đẵng như đêm.

Không cần đi làm nên buổi sáng Thái Đường Yến dậy từ sớm. Thường Minh ngơ ngác ngồi trên ghế, không đeo chi giả cử động.

Cô cầm lấy nạng ở sau rèm cửa ra đưa đến, "... Vẫn còn giữ."

Thường Minh đỡ nạng, cẩn thận vuốt ve rồi ngẩng đầu nhìn cô. Thái Đường Yến tránh đi, nói: "Tôi đi hâm cháo lại đây."

Ăn sáng xong, Thường Minh hỏi cô có nể không, Thường Minh nói không có, hỏi anh dùng làm gì.

Thường Minh cầm lấy chân giả kia, đeo vào như mặc ủng tre dài, giờ đây anh đã có thể tự nhiên làm những động tác này ở trước mặt Thái Đường Yến, mà cô cũng không còn kinh hãi nữa.

Anh bóp bóp ở một chỗ, "Ở đây có chỗ bị hở, lúc đi bộ thường bị ma sát vào, muốn đốt bóp lại chút."

"À..." Thái Đường Yến nghĩ ngợi một lúc, "Dùng bếp ga được không? Để lửa nhỏ là được..."

Thường Minh nói: "Thử xem."

Hai người liền đến phòng bếp, hai người cùng chen chúc trong nơi chật hẹp chỉ có thể xoay thân, Thường Minh lại còn chống nạng nên không tiện. Thái Đường Yến xung phong nhận việc, "Để tôi làm cho, Thường tiên sinh."

Thường Minh liền lùi ra sau đến cạnh cửa chỉ điểm cô.

Thái Đường Yến chỉnh độ lửa, cầm cái chân kia cẩn thận hơ qua hơ lại, hết như đốt lông giò heo vậy, mặc dù không hỏi giá cả cụ thể, nhưng Thường Minh dùng đồ ắt sẽ không rẻ... Nhưng anh lại đứng đằng sau cứ nhìn chăm chăm, cảm giác thật vi diệu, chẳng khác gì cô đang ôm chân thật của anh vậy.

Hơ cho đến khi khung cao su mềm ra, sức Thường Minh mạnh, ấn nạng vào giữa để định hình, đợi cho nguội thì mặc vào thử, chưa vừa thì điều chỉnh tiếp, cứ thế lặp đi lặp lại.

Đến cuối cùng đã được bảy tám phần, anh mặc vào bộ đồ tối hôm qua. Thái Đường Yến hỏi: "Thường tiên sinh, hôm nay, anh không cần đến nhà họ hàng à?"

"Không cần đi nhà họ hàng," Thường Minh nói, "Lát nữa có họp với bạn bè."

Thái Đường Yến tự làm mình bề mặt, mỗi lần Thường Minh đề cập đến cuộc sống của bản thân, cô luôn có cảm giác xa rời, cô không có duyên với thế giới kia, mà mỗi khi nói đến, cũng có nghĩa anh phải rời đi.

Thường Minh điều chỉnh lại vạt áo, nhìn cô một lúc, Thái Đường Yến đỡ lấy nạng trong tay anh rồi cúi đầu nghịch tay vịn.

"Thái Tiểu Đường, cô đi cùng tôi không?"

Thái Đường Yến ngẩng phắt đầu lên

Thường Minh cười: "Nếu hôm nay cô không bận, ở nhà một mình cũng chán lắm nhỉ?"

Có lẽ nên khách khí chút, Thái Đường Yến lắc đầu nói, "Tôi còn có chút chuyện."

"Chuyện gì?"

"... Chuyện riêng."

"..." Vừa rồi Thường Minh chỉ thuận miệng nói mà thôi, đợi đến lúc bị từ chối thì khó tránh khỏi chút mất mát. Nhưng anh điều chỉnh tâm lý rất nhanh, lấy nạng của mình rồi ra khỏi cửa, "Được. Vậy tôi đi đây."

Thái Đường Yến giơ tay lên, hai ngón tay giật giật, "Ừm, tạm biệt."

Cửa bị đẩy ra, Thái Đường Yến mím môi, cô phát hiện dùng chiêu này lúc mắt cay cay đặc biệt rất có tác dụng.

Thường Minh ra đến bên ngoài tiêu khu vẫy taxi, sau khi ngồi vào trong xe thì cúi đầu nhìn bàn tay, rồi bất chợt, ngón trỏ và ngón giữa giật giật như rút gân.

Anh bật cười, động tác kỳ quái gì vậy kia chứ.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Họp nhóm là vào buổi tối nên Thường Minh về nhà một chuyến, thời gian vẫn còn sớm, vừa kịp lúc ăn sáng với gia đình. Thường Cẩm Lâm đã ăn xong phần mình, đeo kính dùng iPad đọc tin tức, năm mới cũng giống ngày thường.

Thường Minh chào buổi sáng, Phạm Tiểu Uyển nở nụ cười gian: "Mới sớm vậy mà anh hai đã về rồi à, mẹ cứ tưởng phải trưa mới về chứ."

Thường Minh cười qua loa với mẹ mình, định về phòng thay bộ đồ toàn mùi rượu này ra, nhưng còn chưa xoay người thì đã bị Thường Cẩm Lâm chặn lại.

"Tối qua lêu lổng ở đâu đấy? Bình thường bố mặc kệ anh, nhưng đầu năm thì an phận vào cho bố, cái nhà này không phải là khách sạn anh muốn đến thì đến, muốn đi thì đi."

Thường Cẩm Lâm vẫn đang đọc tin, không giống như đang nói chuyện với Thường Minh, nhưng từng câu từng chữ lại đâm thẳng vào cột sống anh.

Thường Minh nói: "Bạn bè họp mặt, uống nhiều nên không về." Không hề chút che giấu hành vi "tồi tệ" trong mắt người bố.

"Anh cả anh sắp có đứa thứ hai rồi, bao giờ thì anh mới ổn định cho bố hả?"

"Tình hình này của con có muốn ổn định cũng không dễ."

"Bạn học cũ của bố có một đứa con gái, vừa tốt nghiệp đại học, làm giáo viên ở trường cấp ba, dù gia cảnh không khấm khá hơn nhà chúng ta, nhưng dẫu sao cũng là một gia đình có thể diện —— "

Thường Minh ngắt lời ông: "Vậy bố có nói cho người ta biết tình cảnh của con không?"

Thường Cẩm Lâm nói dối trắng trợn, "Nhà con bé đó còn có một đứa em trai học lớp người, tốt nghiệp cấp ba xong sẽ ra nước ngoài du học, thời gian đúng lúc hai năm, rất thích hợp."

Thường Minh như nghe phải chuyện cười, cười nói: "Bố muốn làm từ thiện giúp đỡ người nghèo con không có ý kiến, nhưng đừng có kéo con vào, con người con không có gì tốt bụng, con sợ mình làm hỏng hình tượng mà bố tạc nên."

Nói một câu là một chữ "bố" đi theo, nhưng giọng điệu lại không chút nào tôn kính. Thường Cẩm Lâm lão luyện hờ hững nói: "Miệng mồm sắc bén, khó mà thành tài được. Anh muốn tìm người thích hợp thì đưa về xem sao, nhưng bố nói trước với anh, đừng có đưa mấy con gái bán thiu anh chơi bởi về chộc giận tôi."

Thường Minh định phản bác thì Phạm Tiểu Uyên nói xen vào, "Này, đừng có nói như kiểu mắt Minh Tử kém thế chứ; nếu nhìn nhầm thì đó cũng là di truyền, giống bố nó, không được trách ai hết."

Thường Minh cười với mẹ anh.

Thường Cẩm Lâm giả như không nghe thấy, "Bố nghe A Chung nói nhà của anh phải sửa lại lần nữa, thời gian qua anh ở đâu đấy, sao không thấy về nhà?"

"Dù sao cũng không phải là đầu đường xó chợ." Vốn nên là chuyện nói vào đêm giao thừa, nhưng giờ đã là mồng ba, quan tâm giả tạo này làm

Thường Minh khịt mũi coi thường, chống nạng đi lên lầu.

"Cô thấy tôi thế nào?"

Wechat của Thái Đường Yến nhận được tin nhắn mới, là của Thạch Khải Hoàn, trước đó cô chưa từng tiếp xúc nhiều với người này, nhưng không ngờ lại thẳng thắn như vậy. Cũng tốt, đỡ tốn thời gian vòng vo. Loại người như họ rất dễ khiến người ta liên tưởng đến người yếu ớt, bất kể là về tinh thần hay là cơ thể, Thái Đường Yến đều không dám chọc cậu ta.

"Không hiểu lắm."

Có thể do cậu ta rảnh rỗi nên tin nhắn trả lời đến rất nhanh: "Tôi cảm thấy cô rất tốt. Nhưng tôi có một ý kiến nhỏ, sau này cô có thể đừng mặc đẹp như vậy được không? Đi ra ngoài rất dễ bị người khác để ý."

Thái Đường Yến bị đánh một gậy mang tên “quản nhiều chuyện của cậu ta” vào đầu choáng váng, "Không hiểu ý anh lắm."

"Chính là cô coi trọng ăn mặc như thế thì dễ bị người ta lừa lắm. Con gái chỉ nên mặc mấy bộ bình thường an toàn."

Ý anh là tôi ăn mặc quá tanh hôi hả? Thái Đường Yến nhất thời phát cáu, một hàng chữ phía sau là do nghe Tiền Đông Vi mắng nhiều rồi nên tự nhiên bật ra, lúc gõ chữ lại cảm thấy nên tự hạ mình, vậy là xóa đi. Nghĩ một lát không nghĩ được từ nào khác, bèn dứt khoát xóa hết, đáp lại bằng một chữ: Ờ. Sau đó ném điện thoại đi, tin nhắn trả lời đành coi như không thấy. Không nghĩ nổi người này lấy tự tin đâu ra nữa, cứ như cô hện hò với cậu ta ấy.

Có điều nhắc tào tháo tào tháo đến, điện thoại đổ chuông, cầm lên xem thì thấy là điện thoại của Tiền Đông Vi. Thái Đường Yến vốn nắm bắt tâm

trên giường ngồi dậy, cô nhớ lại lời dạy bảo của Thường Minh, có nên nghe máy không đây? Cô do dự, điện thoại vẫn không ngừng đổ chuông. Nhịn một lúc nữa, tiếng chuông dừng lại, Thái Đường Yến thở phào đầy khó hiểu. Nhưng còn chưa kịp nhẹ nhõm hoàn toàn thì chuông điện thoại lại vang lên.

Thái Đường Yến đành phải nghe máy, "A lô?"

"A lô, Yến Tử, là mình đây. Cậu ở đâu thế? Lên thành phố chưa?"

Bị hỏi địa chỉ, Thái Đường Yến cảnh giác, "Có chuyện gì à?"

"Cậu lên thành phố lại thì tốt quá rồi, chuyện này chỉ có mình cậu có thể giúp được thôi, thật đấy... mình vào đường cùng rồi."

Tiền Đông Vi nói rất thảm thiết, làm Thái Đường Yến vừa có chút quyết tâm muốn tuyệt giao thì giờ đã tan biến.

"Yến Tử? Cậu có nghe đó không?"

"Cậu nói đi."

"Mình... có khả năng trúng thưởng rồi."

Thái Đường Yến nghĩ đến số xổ Mark Six mà không ít người trong thôn bọn họ lén lút mua, "Trúng thưởng cái gì?"

"Còn trúng cái gì nữa, là trúng giải đấy! Mình mang thai rồi! Đồ ngốc này! Ôi, cậu đừng có mà cười mình..."

Thái Đường Yến đợi Tiền Đông Vi ở cổng bệnh viện, đối phương hoang mang hốt hoảng, như đi gặp nội ứng vậy. Cô chưa từng thấy Tiền Đông Vi cao ngạo lại rụt rè e sợ thế này, lòng không cách nào cứng rắn nổi, mà bản thân cũng chẳng nổi.

"Chuyện, chuyện này bao lâu rồi?"

Tiền Đông Vi nói: "Trễ nửa tháng rồi, mình cứ tưởng do Tết ăn lung tung với thức đêm nên mất cân bằng nội tiết, mẹ nó, ai mà ngờ chứ. Sáng sớm nay kiểm tra thử, hai vạch!!"

Được rồi, vừa nói câu này xong, dường như Tiền Đông Vi của ngày xưa đã trở lại.

Thái Đường Yến cẩn thận hỏi: "Bố của đứa bé... có biết không?"

Tiền Đông Vi buồn rầu: "Mình cũng không biết là ai."

Thái Đường Yến sững sờ, rồi kịp nhận ra ý nghĩa trong câu nói ấy, vô tình nghe phải một bí mật không nên nghe.

Người ở khoa phụ sản không nhiều, Tiền Đông Vi lấy số chưa bao lâu liền đi vào phòng khám, cầm hóa đơn, đóng tiền, sau đó rút máu, làm siêu âm.

Thái Đường Yến không dám hỏi cô ấy nếu không phải kết quả sai thì làm thế nào, cô còn chưa nghĩ ra được từ an ủi.

"Tiền Đông Vi ——" Y tá làm siêu âm gọi đến lấy kết quả, Tiền Đông Vi mặt mũi trắng bệch quay về.

Trên giấy ghi rất rõ, mang thai trong tử cung sáu tuần, tim thai phôi thai đều đã có."

Tiền Đông Vi đặt mông ngồi lên ghế, run đến nỗi làm cả hàng ghế rung lên theo, Thái Đường Yến lo lắng nắm vững cánh tay cô ấy, giống như người trúng thưởng là mình vậy. "Mẹ nó mình còn tưởng là kết quả sai!" Môi Tiền Đông Vi run rẩy, lần đầu tiên Thái Đường Yến thấy cô ấy hoảng sợ đến tột độ như thế, cô bèn vuốt dọc sau lưng để cô ấy lấy lại sức.

"Cậu... cậu định làm thế nào?"

"Làm thế nào cái gì?" Tiền Đông Vi chỉ muốn khóc.

"Cậu... có định giữ không?"

Tiền Đông Vi như đột ngột bừng tỉnh, kiên quyết nói: "Giữ cái gì mà giữ, là của ai cũng không biết!"

Ánh mắt bên cạnh quét qua như đèn pha.

"Nhỏ tiếng tí..." Thái Đường Yến luống cuống nói, "Cậu nghĩ kỹ đi rồi hãy quyết định..."

"Dù sao mình cũng không nuôi nổi. Mình nói với cậu, nếu sau này có đàn ông đối tốt với cậu thì cũng đừng có tin, cứ dùng hết sức mà lấy hết tiền đi, chỉ có tiền mới có thể làm cho người ta có cảm giác an toàn, còn tình yêu gì gì đó, mẹ nó đừng tin!" Tiền Đông Vi lải nhải như dạn dò vào lúc lâm chung, "Làm cái nghề như chúng ta cũng đừng mong đợi gì vào tình yêu, đó đều là chuyện của mấy quý cô tiểu thư mà thôi!"

Thái Đường Yến bị kéo vào phe của cô ấy, trong lòng rất kháng cự, nhưng sợ kích động đến cảm xúc của cô ấy nên bèn thôi.

"Đàn ông đều là cái đồ khốn nạn vong ân phụ nghĩa, đừng tin lời ngon tiếng ngọt, chỉ có tiền mới là chân thực!"

"Có phải cậu... biết bố đứa bé... là ai không?"

Tiền Đông Vi như ngựa hoang đang phi nhanh thì bị giữ dây cương, sửng sờ một lúc mới nói: "Còn chưa nói chắc được..."

Thái Đường Yến không tiện hỏi thêm, chỉ vào kết quả trên tay cô ấy, "Cái này... còn phải đưa cho bác sĩ xem sao?"

Nhưng Tiền Đông Vi lại cho nó vào túi xách, "Xem gì nữa, không phải bên trên viết rất rõ rồi à, không phải mình xem không hiểu, nếu họ mà xem thì chắc chắn sẽ hỏi một lô một lốc câu gì mà có muốn giữ thai hay không, rồi kê một đồng thuốc nữa. Thôi về đi."

Về chỗ nào chứ, Thái Đường Yến có vẻ chần chừ.

"Cậu ở một mình không sao chứ, hay là đến chỗ mình ăn cơm với nhau đi." Tiền Đông Vi mềm giọng nói, "Xin cậu đây, Yến Tử tốt, mình không muốn ăn đồ bên ngoài nữa đâu."

Thái Đường Yến có chút không tình nguyện, nhưng từ chối thì lại tàn nhẫn quá, thế là gật đầu.

Như thế không phải là làm trái lời Thường Minh đã dặn ư, cô không nói rõ được tại sao, nhưng có lẽ một khi đánh nhau thật, dù cô không đánh lại thì lo gì chạy không hơn Thường Minh chứ.

Tiền Đông Vi ở nhà trọ một mình, trước kia Thái Đường Yến đã tới một lần rồi, điều kiện tốt hơn bên cô nhiều. Mua đồ ăn ở dưới lầu, Thái Đường Yến nấu mấy món đơn giản.

Tiền Đông Vi không thèm ăn lắm, chỉ ăn vài đĩa cho có rồi ngậm điều thuốc bật bật lửa.

"Không phải cậu không nên hút thuốc sao?"

Tiền Đông Vi dừng tay, mắt hứng thú ném thuốc và bật lửa đi, không ngừng vò đầu, "Mẹ nó đúng mất hứng!"

Thái Đường Yến thấy cũng đủ rồi, định chào ra về thì chợt Tiền Đông Vi nói: "Yến Tử, cậu có biết vì sao mình lại sa chân vào nghề này không?"

"Hả?"

"Vì bạn trai đầu tiên của mình. —— Ha, không tin đúng không, nói ra sẽ làm người ta cười rụng cả hàm mất." Tiền Đông Vi cầm que tăm xỉa răng, giọng thay đổi, "Hồi đó nghèo lắm, mà đương nhiên bây giờ cũng chẳng có tiền —— À, mình nói mình thôi, chứ dĩ nhiên anh ta có tiền rồi, không giống nhau —— anh ta còn đang học đại học, mình tốt nghiệp cấp ba là ra đời ngay, anh ta không đóng nổi học phí, cho nên ——" Cô nhếch môi như muốn nói "cứ như vậy đấy", "Sau đó anh ta biết chuyên, mắng mình một trận, mình cũng rất giận, dựa vào đâu tôi kiếm tiền cho anh để anh đi học mà còn bị anh chửi mắng, sau đó lại còn đánh nhau. Nhưng anh ta thật sự rất thiếu tiền, đành nhắm một mắt mở một mắt, rồi cứ dây dưa kéo dài."

"Thế..." Thái Đường Yến bị màn tự thuật hỗn loạn của cô ấy làm cho choáng váng, "Bố đưa bé... là tình đầu của cậu à?"

Tiền Đông Vi ngẩn người, rồi ôm bụng cười to giống như nghe phải chuyện cười.

"Yến Tử, cái đầu này của cậu lớn lên thế nào thế? Việc này mà cũng có thể nghĩ đến được, cậu muốn cười nhạo mình à? Ha ha ha —— "

Đây là vòng vo mắng cô đầu óc không tốt chứ gì, Thái Đường Yến trông cô ấy là phụ nữ mang thai nên chỉ đành phải nhịn, giải thích: "Nếu không tại sao đột nhiên cậu nghĩ đến người này... Nhất định là có nguyên nhân rồi!"

Nụ cười của Tiền Đông Vi tắt ngấm, cô nàng khoát tay lắc đầu, "Cậu đúng là đơn thuần. Có ai còn dây dưa với một thằng đàn ông đến nhiều năm thế chứ."

Cuối cùng Thái Đường Yến ở lại đến khi nào Tiền Đông Vi mệt thì mới về, leo đến tầng năm thì thấy trước cửa nhà mình có một bóng đen,

nhìn kỹ lại thì là một người ngồi trên vali, mới đầu tưởng đi nhầm tầng, cho đến khi người kia mở miệng ——

"Sao trễ vậy rồi mới về?"

Đèn cảm ứng âm thanh cũng theo đó sáng lên.

Thường Minh ngồi trên vali đứng dậy, đưa mắt nhìn cô.

Lại nhớ đến bình luận của anh về việc kết giao bạn bè, Thái Đường Yến không khỏi chột dạ, "Có chút việc." Sau đó nói lảng sang chuyện khác, "Thường tiên sinh, anh đây là..."

Thường Minh gõ nạng lên vali, "Nhà tôi sửa xong rồi, nhưng phải mất một thời gian mới thông gió được."

Sau đó thì sao? Tại sao lại có người có thể nói chuyện mặt dày xin vào ở ghép một cách đường đường chính chính như thế? Thái Đường Yến đứng trước cửa, cũng không vội mở cửa ngay, chột dạ vừa rồi chỉ là ảo giác, cô khẽ nâng đầu nhìn anh.

Thật ra Thường Minh rất điển trai, nhất là vào lúc anh không nổi cáu, chẳng hạn như bây giờ, Thái Đường Yến bị đôi mắt sắc bén kia nhìn, vô duyên vô cớ có chút căng thẳng.

Thường Minh nói mà cứ như người điếc học ngôn ngữ, cứ đứt quãng: "Cô có thể... thu nhận tôi một thời gian nữa không? Thái Tiểu Đường."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Người này mà hòa nhã thì còn đáng sợ hơn lúc phát cáu, Thái Đường Yến luống cuống tay chân, thà anh cứ gào thét làm cô co đầu rụt cổ một hồi còn hơn, dù gì cũng chỉ là mưa phùn ngang qua, chứ như bây giờ lại chẳng biết kết cục như thế nào. Cô sợ sệt, né tránh ánh mắt anh cúi đầu mở khóa, trán gần như dính vào trên cánh cửa.

Cửa bật mở, Thường Minh không khách khí vào theo, kéo chiếc vali đặt ngang dưới đất. Thái Đường Yến chưa từng thấy Thường Minh ngồi xồm thế nào, âm thầm quay đầu sang, nhưng lại thất vọng rồi, Thường Minh kéo ghế đến ngồi.

Thái Đường Yến khụy gối xê dịch ghế sofa, còn Thường Minh đẩy vali ra rồi đi đến. Lần trước là chính cô dọn, cứ tưởng anh cử động bất tiện, bây giờ nhìn lại, ngoài tư thế ngồi xồm không được tự nhiên ra thì sức lực vẫn ngang với một người đàn ông bình thường, dời ghế sofa dễ như trở bàn tay. Thái Đường Yến lại cắm chốt vào hai đầu, trải drap giường rồi ôm chăn gối ra.

Thường Minh tiện tay đặt laptop trên giường sofa, hỏi cô: "Bao giờ thì cô đi làm?"

"Mồng tám."

"Thái Tiểu Đường, cô có từng nghĩ đổi việc không?"

"Đổi việc gì chứ, đổi không được, tôi không có chứng minh thư, tìm được việc này là đã khá lắm rồi." Thấy ánh mắt chần chừ của Thường

Minh, cô nói tiếp, "... Tôi đủ tuổi thật mà, mất chứng minh thư thật."

Thường Minh nói: "Sao về quê chuyển này mà không làm đi, tôi cũng mới làm lại xong, tháng sau lấy, hiện tại có chứng minh thư tạm thời. Ở bên ngoài vẫn phải có chứng minh thư, nếu không dù bị tra thì dù có trăm miệng cũng không bào chữa được." Vừa dứt lời thì anh hơi chững lại, rồi lập tức dời mắt đi chỗ khác.

Điều này cũng tương đương với việc phơi bày nội tình, lần trước anh không có chứng minh thư nên không thể không ở đây, bây giờ cô biết rồi, khó nói rõ liệu cô có đuổi anh ra khỏi cửa không.

Thái Đường Yến nào nghĩ đến điều ấy, cô còn đang bận lấp liếm lời nói dối lúc trước, "Về nhà nhiều chuyện, chưa kịp làm lại."

Cô ra ban công lấy quần áo vào, Thường Minh cất cao giọng: "Tôi có người bạn mở công ty lắp đặt thiết bị, đang cần một tiếp viên lễ tân, cô xem có cần cân nhắc không? Chín giờ sáng đến sáu giờ tối, ít nhất là không cần ngày ngày đi làm đến nửa đêm."

Thái Đường Yến ngửa cổ lấy quần áo, cố hết sức nói chuyện: "Tôi không biết gì đâu."

"Cũng không cần làm gì cả, bình thường giúp đi in ấn vài thứ, khách hàng đến thì rót trà thôi."

"Hay là... khỏi đi"

Thái Đường Yến ôm quần áo đi vào phòng ngủ, trong phòng khách không có tiếng động nào nữa, động tác tháo móc áo trở nên chậm chạp. Trước đây Thường Minh mà im lặng là đồng nghĩa với điềm báo núi lửa bùng nổ. Ma xui quỷ khiến cô quay đầu lại, quả nhiên Thường Minh đứng bên khung cửa.

"Vì sao?" Anh hỏi.

Thái Đường Yến cúi đầu gấp quần áo, "Tôi sợ làm không tốt sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của anh..."

Thường Minh không khỏi bật cười, "Tôi thì có danh tiếng gì chứ, hư vô mù mịt..."

Cô lẩm bẩm, "Tôi nói thật đấy."

"Không đi thật?"

"Ừ."

Thường Minh nắm tay đấm nhẹ vào khung cửa, nhưng giọng vẫn hòa nhã, "Thái Tiểu Đường, sao đầu óc cô lại bảo thủ vậy thế hả, tôi cho cô nấc thang mà cô cũng không giẫm đi lên. Đợi đến lúc cô tốt nghiệp ra đi làm mới phát hiện, xã hội này chính là anh giúp tôi cái này tôi giúp anh cái kia, mọi người cùng đi lên, chứ sống một đời cô độc như thế thì không được lâu đâu. Tài nguyên tốt như tôi ở ngay đây mà cô còn không biết lợi dụng, có ngốc không vậy chứ."

Thái Đường Yến đuối lý, nhỏ giọng nói: "Tôi quen rồi, với lại hơn nửa năm nữa tôi cũng về đi học."

"Rốt cuộc cô đang sợ điều gì? Nói to lên, có sức phản bác tôi thì đừng có ở đó chít chít như chuột."

Thái Đường Yến ném quần áo vào túi ny lon, quả nhiên lớn giọng hơn: "Tôi không muốn đi..."

Thường Minh: "..."

Cô xách túi quần áo đi ngang qua người Thường Minh, lại khôi phục giọng nhỏ như muỗi, "Tôi đi tắm đây."

Thường Minh đành ngồi xuống lại sofa, "Bao giờ cô nghĩ thông rồi thì đến tìm tôi."

Thái Đường Yến treo túi lên cửa, lằm bằm, "Đi cái gì mà đi, còn trả không nổi."

Đợi đến khi đi làm, Thái Đường Yến mới cảm nhận được chỗ xấu trong thời gian làm công việc này, Thường Minh không ở lì ở nhà như năm trước nữa, sáng sớm lúc anh ra ngoài thì Thái Đường Yến vẫn còn ngủ mê man, buổi tối lúc cô về thì Thường Minh đã thiếp đi, thậm chí còn có đêm không về. Chỉ vào tối cuối tuần mới thỉnh thoảng thấy anh.

Tiền Đông Vi có liên lạc một lần, đối phương vẫn chưa chắc chắn có nên giữ đứa bé lại không, chỉ nói với cô rằng "Mình suy nghĩ thêm đã". Nếu Tiền Đông Vi có nhu cầu, cô sẽ đến chăm sóc, nhưng nếu không có thì cũng không muốn xen vào cuộc sống của người khác. Quan hệ của hai người cứ lúng ta lúng túng kéo dài đến cuối tháng hai, vào ngày hôm đó Thái Đường Yến mới tới chỗ làm thì điện thoại của Thái Giang Hào đã lâu không liên lạc với cô vang lên, Thái Đường Yến tắt, lại gọi lại, cô tắt máy tiếp. Một lát sau nhận được một tin nhắn ——

"Yến Tử tốt, anh xin cô nghe điện thoại đấy, có chuyện cấp bách lắm."

Thái Đường Yến đành nhân lúc không bận trốn vào một góc gọi điện cho Thái Giang Hào.

"Yến Tử, cuối cùng cô cũng nghe máy rồi! Ôi ——"

Khẩu khí ngược hoàn toàn so với lúc trước, giọng Thái Giang Hào mang theo vẻ lo lắng hiểm hoi, phản ứng đầu tiên của Thái Đường Yến là trong nhà có chuyện.

"Chuyện gì, nhà xảy ra chuyện gì sao?"

"Hả? À —— Không phải, cô có thể cho anh mượn ít tiền được không, cần dùng gấp. Thật đấy, sau này nhất định trả lại cô."

Chữ "mượn" này tương phản hẳn phong cách của Thái Giang Hào, trước kia gã luôn dùng chữ "cho", nhưng chủ yếu toàn là cướp.

"Không có!"

"Ôi, anh thề đấy, lần này không phải thua bài đâu, thật sự là thiếu tiền dùng thật, là chuyện đứng đắn đấy."

"Anh... đánh người hả?"

"Hả, không phải! Thật sự không phải mà!"

Thái Đường Yến truy hỏi: "Vậy rốt cuộc là chuyện gì, anh không cho tôi một lý do chính đáng thì đừng hòng mơ tôi đưa tiền cho anh."

"Ôi —— Yến Tử à ——"

"Anh không nói thì tôi cúp máy đây!"

"Anh ——"

"Ba, hai, một ——"

"Được được được, anh nói! Anh nói rồi cô đừng nóng đấy, cũng đừng mắng anh khốn kiếp."

Thái Đường Yến nhủ thầm, dù sao cũng không có thuốc nào cứu được.

Thái Giang Hào thở một hơi thật dài như tuổi già sức yếu, "Vi Vi... Vi Vi cô ấy mang thai con anh, cô cho anh mượn ít tiền đi, anh đưa cô ấy đi phá thai."

Thái Đường Yến ngậy người, "Vi Vi nào?"

"Còn là ai nữa, chính là Vi Vi đánh đá giúp em mắng chửi anh đấy."

Thái Đường Yến có cảm giác bị lừa gạt lẫn phản bội, cứ như chuyện cả thiên hạ đều biết rõ thì chỉ có mình cô chẳng hay biết gì. Cánh môi cô run lên, "Hai, hai người các anh đã xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao lại, như vậy?"

"Còn có thể là chuyện gì xảy ra nữa, trai gái trưởng thành thì chỉ có chuyện kia thôi, không phải cô cũng chưa trải qua bao giờ."

"Làm sao anh biết là của anh?"

"Cô có ý gì, chẳng lẽ Vi Vi có thể lừa anh à? Anh đã xem giấy kết quả rồi, ngày tháng đúng là anh, không trật đi đâu được."

Thái Đường Yến cười nhạt hai tiếng, "Bản thân anh làm chuyện tốt thì đừng có đến tìm tôi ——" Bỗng nghĩ đến một chuyện, "Hai người các anh, hai người ở chung từ khi nào thế?"

Thái Giang Hào ập úng, Thái Đường Yến có cảm giác như đến gần núi băng chân tướng, toàn thân lạnh như băng, "Có phải là từ lúc mới bắt đầu hay không? Hai người các anh diễn trò lừa tôi đúng hay không?"

"Con mẹ nó, cô đang nói gì thế hả, anh mà là cái loại ấy à, mà Vi Vi là bạn tốt của cô ——"

"Chuyện của các anh thì tự mà đi giải quyết, đừng hòng mơ tôi trả tiền cho hai người."

Thái Đường Yến cúp máy, nhưng tâm tình không tài nào bình phục nổi, cô rùng mình rãng va vào nhau lập cập, tìm số điện thoại của Tiền Đông Vi gọi, nhưng không có ai nghe máy, thử ba lần đều cùng một kết

quả. Cô nắm chặt điện thoại xin bà chủ cho nghỉ, sau đó nhảy lên chuyển xe buýt đến nhà Tiền Đông Vi.

Thái Đường Yến đứng trước cửa nhà trọ Tiền Đông Vi, hít một hơi sâu, gõ cửa ba lần.

Không trắc trở như dự liệu, cửa mở ra cái két, để lộ gương mặt đầy giật mình của Tiền Đông Vi.

"Yến Tử, sao cậu lại đến đây?"

Để đề phòng cô ấy đóng sập cửa, Thái Đường Yến giơ tay ra cản lại, đầu óc vẫn đang hỗn loạn, nửa gào thét nửa khóc lóc chất vấn: "Cậu ở chung với Thái Giang Hào từ lúc nào? Tôi xem cậu là bạn, nhưng tại sao cậu lại ở với anh ta?"

Nét mặt của Tiền Đông Vi biến đổi từ kinh ngạc đến khinh thường, rồi khẽ cười nói: "Thì ra là chuyện này à, mình còn tưởng là chuyện gì quan trọng."

Tiền Đông Vi mở rộng cửa cho cô vào, thái độ sáng khoái này khiến Thái Đường Yến hoài nghi có phải bản thân quá nhỏ mọn rồi hay không, nhưng may chỉ là suy nghĩ thoáng qua.

Tiền Đông Vi nói: "Anh cậu —— Ừ, đúng, mình nói Thái Giang Hào ấy —— Dù gì cũng là đàn ông, mặc dù nhân phẩm không ra gì, bề ngoài cũng bình thường, nhưng có ưu điểm là —— Sức lực mạnh? Khó trách cậu cứ sợ anh ta đánh cậu."

So với thần sắc vừa rồi, lời biện giải đầy vô sỉ của cô nàng càng khiến Thái Đường Yến thêm bực mình, cô không quá đau lòng trước cảnh Tiền Đông Vi thông đồng cùng Thái Giang Hào, mà đa phần là phát cáu vì chọn bạn không cẩn thận.

Đand định mở miệng mắng thì hai tấm thẻ trên tủ tivi sau vai Tiền Đông Vi đã thu hút sự chú ý của cô – trước khi nhìn rõ, Thái Đường Yển không chắc chắn đó là mình, dù sao điểm giống nhau duy nhất chỉ là hình dạng mà thôi – đợi đến lúc cô gạt Tiền Đông Vi ra bước đến nhìn xem, đúng là khéo, thật sự là mình. Từ không tin nổi đến nghi ngờ, rồi lại đến khiếp hãi, Thái Đường Yển nhặt lấy chứng minh thư và thẻ ngân hàng của mình, giơ ra trước mặt Tiền Đông Vi, vào lúc này, tức giận vừa rồi chưa đủ để nhắc đến, những cơn đau đốn vì bị lừa dối và phản bội đua nhau tấn công như sóng vỗ, cô đã mất lý trí, tay không ngừng phát run.

"Tiền Đông Vi, vì sao đồ của tôi lại ở chỗ cô?"

Tiền Đông Vi sững ra, có lẽ biết không thể nào che giấu được nữa nên mỉm cười.

"Mình nên nói cậu là ngu ngốc hay đơn thuần đây? Đồ của mình giữ không được mà còn đến —— "

Bộp một phát, Tiền Đông Vi bối rối, má trái đau rát.

"Mẹ nó cô —— "

Nếu xé rách mặt thì chắc chắn Tiền Đông Vi sẽ chĩa mũi nhọn vào Thái Đường Yển. Bàn về miệng lưỡi, tuy Thái Đường Yển không địch nổi lại cô ấy, nhưng nếu đánh nhau thật thì nhờ chạy trốn khỏi ma trảo của Thái Giang Hào nên Thái Đường Yển không hề kém cạnh chút nào. Cô nhanh tay lẹ mắt, nhặt dao gọt trái cây trên bàn trà lên, vung đến trước mặt đối phương, lưỡi dao sắc bén như rạch cả không khí.

Tiền Đông Vi hét lên né người, "Cậu đừng có làm loạn, mình nói cho cậu mà! – A! Con mẹ nó – cậu lại đây, lại đây đi, cậu giết tôi thì chính là một xác hai mạng đấy, mẹ kiếp đủ để cậu ngồi tù một gông!"

Câu nói ấy đã đánh thức Thái Đường Yến, vì loại người thế mà khiến bản thân phải chịu thiệt hại thì không đáng, nhưng dao trong tay vẫn không dừng lại, ép cô ấy ôm đầu trốn chui như chuột, đỡ bên trái hở bên phải. Nhìn thấy ví tiền trên ghế, Thái Đường Yến ép cô ấy vào một góc rồi cầm ví lên mở ra xem – có hai trăm tiền mặt – Tiền Đông Vi định lén đến gần, nhưng lại sợ dao trong tay cô nên chỉ có thể lờn vờn bên ngoài.

Thái Đường Yến cất tiền vào túi áo khoác của mình, rồi lại cầm điện thoại bên cạnh thuận tiện cho vào trong túi xách, mũi dao chia về hướng Tiền Đông Vi, không phải là cô không sợ, nhưng giận dữ và sợ hãi cứ làm mũi dao khua khoắng lung tung ——

"Tháng đầu tiên tôi vào 'Hỗn Hợp Dạ Sắc' được năm ngàn, còn cả lần đầu tiên của tôi, lần đầu tiên kiếm được tám ngàn, các người trả hết cho tôi, nếu không, nếu không cô đừng hòng lấy lại được những thứ này."

Rồi cô ném phắt dao đi, co căng mà chạy, rõ ràng kẻ đuổi lý là đối phương, nhưng sáng khoái khi lần đầu uy hiếp người ta lại khiến lòng bàn chân nhũn ra. Lời của Thường Minh lại vang vọng bên tai, anh là người đầu tiên mà cũng là người duy nhất cảnh cáo cô nên tránh xa Tiền Đông Vi, giờ đây những lời đó chẳng khác gì roi quất vào mặt cô.

Nếu như sớm tránh xa, dù là vô tri chẳng hay biết gì thì vẫn còn hơn nổi thất vọng đáp trả lại lòng tốt của mình.

Thái Đường ngây ngốc rời khỏi tiểu khu Tiền Đông Vi ở, đi về hướng trạm xe buýt như du hồn phiêu đãng. Cô cứ mãi đắm chìm trong thế giới tự quất roi lên người, hoàn toàn không biết bị người ta nhìn ngó bao lâu.

Cho đến khi đến ngã rẽ trước đèn xanh đèn đỏ, bóng cây che lấp tầm mắt, một hơi thở tràn ngập mùi rượu bao trùm lấy cô, sau đó bên tai vang lên tiếng gọi khẽ ——

"Yến Tử."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Người đằng sau ôm ngang eo cô, hơi nóng phả vào cổ cô, lại gọi một tiếng "Yến Tử". Đây không phải là nơi hẻo lánh, có người qua lại mà dám ngông cuồng đến thế, Thái Đường Yến gắng sức nghiêng đầu, trong tầm mắt xoay chuyển rồi ren xuất hiện một gương mặt quen thuộc.

"Anh buông tôi ra ——! Có nghe thấy không thế hả, Trữ Hương Thần! Buông tôi ra ——"

Trong khoảnh khắc đó, Thái Đường Yến đã trốn thoát được, nhưng dù Trữ Hương Thần gầy thì vẫn là một người đàn ông, đương nhiên Thái Đường Yến không thể đấu lại anh ta. Anh ta lại ôm lấy cô, lần này trực tiếp bịt miệng cô lại.

Quanh giao lộ là khu công nghiệp đang đình công, trong ngoài hàng rào là những bụi cây rậm rạp mọc um tùm, đêm đã tối lại sinh ra bóng đen dày đặc, bình thường buổi tối người ta thường mau chóng chạy băng khi đi ngang qua đây.

Trữ Hương Thần nửa đỡ nửa ôm kéo cô vào bóng tối, có một bà bác đi dạo ngang qua, nhưng mắt Thái Đường Yến đã bị tóc che khuất, đôi phương cũng không nhìn thấy đôi mắt hoảng sợ của cô, mà e là dù có thấy cũng không muốn xen vào việc người khác.

"Nhìn cái gì!" Trữ Hương Thần quát một câu, mùi rượu nồng nặc làm bà bác rụt đầu lại, sau đó rời đi xem như chưa từng thấy gì.

Hốc mắt Trữ Hường Thần đỏ lừ còn ghê gớm hơn cả đêm tối mịt mù, ần náu trong màu đen, trông chẳng khác gì con sói đói bụng.

Thái Đường Yến bị kéo vào lùm cây, nhân lúc anh ta phân tâm mà cầu xin: "A Thần, tôi xin anh đấy —— Trong túi tôi có tiền, anh muốn bao nhiêu cũng được hết, anh đừng —— ưm ——"

Trữ Hường Thần vừa khóc vừa mắng, giọng đầy nghẹn ngào: "Trước kia tôi đối xử tốt với em như thế, nhưng vì sao người khác có thể chơi được mà tôi thì không hả, à —— em thiếu tiền tôi có thể kiếm, tại sao em lại muốn cạp kè với mấy lão kia hả ——"

Thái Đường Yến ngã xuống đất, gáy như đập phải đá, bịch một phát đau đến mức cô tắt tiếng, trời tối nên Trữ Hường Thần không để ý đến sắc mặt khác thường của cô, chỉ lắc mạnh bả vai tố cáo cô, "Tại sao em lại không có tự trọng đến mức đó chứ!! Rõ ràng em có thể có lựa chọn khác cơ mà!!"

Mỗi lần anh ta gầm lên là cô lại bị đập đầu rên lên, không biết là nước mắt của anh ta hay là gì nhỏ xuống mặt cô, Trữ Hường Thần nói gì cô không rõ, chỉ biết là dùng từ vô cùng nhor nhớp.

Sức càng lúc càng yếu, cô bắt đầu cảm thấy Trữ Hường Thần mắng không sai, rồi dần dà tiếp nhận những từ đó là để hình dung mình.

Trên đời này không có đường tắt, may mắn và tham lam đã đẩy cô bước lên con đường khác, cuối cùng sai lầm đã mắc phải bắt đầu cản trở cô, là cô cúi mình trước thì người khác mới dám càn rỡ đạp lên người cô.

Ý thức của Thái Đường Yến dần dần mơ hồ, thông qua khe hở giữa lùm cây, cô nhìn thấy vầng trăng sáng nhạt nhòa.

...

Thái Đường Yến nằm rất lâu mới ngồi dậy, cố hết sức che đi trí nhớ, nhưng cơn đau nhức trên người vẫn cứ nhắc nhở cô đã có chuyện gì xảy ra.

Cô vượt phẳng quần áo rồi cúi đầu đi ra, có người ngồi trên phiến đá ở đầu đường, Thái Đường Yến cũng không nhìn mà cứ vậy đi băng qua. Người nọ đưa tay ra cản cô lại ——

"Tao còn tưởng mày không dậy nổi rồi nữa, này này ——"

Thái Đường Yến cứng nhắc ngẩng đầu lên, con ngươi mở lớn đầy sợ hãi...

Thái Giang Hào rụt cổ lại, nói đầy vẻ vô tội: "Sao lại thành ra thế này, có phải mày chưa từng làm bao giờ đâu..." Gã lôi ra một xấp tiền, đưa cho cô một tờ năm mươi, "Đây, bắt xe về đi, bây giờ trễ rồi, không biết có còn xe buýt không."

Thái Đường Yến không nhận, cứ thế đi về phía trước. Thái Giang Hào đuổi theo, nhét tiền vào trong tay rồi khép năm ngón tay cô lại. Thái Đường Yến như bị điện giật, đột ngột buông tay làm cuộn tiền rơi xuống mặt đất, cô lại tiếp tục đi về phía trước.

"Này, con người mày ——" Thái Giang Hào nhặt tiền lên, Thái Đường Yến đã đi qua giao lộ, gã phủi bụi bặm trên đó rồi nhét vào túi áo mình, lăm bậm tự bào chữa cho mình: "Không muốn thì thôi... Tao đã bảo nó tìm nơi tốt hơn rồi, vậy mà cứ muốn ở đây... Không trách tao được, ai bảo mày xui xẻo chạy đến đây làm gì, vừa đi ra liền đụng phải..."

Thái Đường Yến đi rất lâu mới về đến nhà, lúc mở cửa, ánh đèn sáng trưng trong phòng khách dọa cô giật mình, lúc này mới nhớ ra mình còn có "bạn cùng nhà", nhưng Thường Minh có nói với cô là mấy ngày nay sẽ không về mà.

"Về sớm thế à." Anh mới về chưa được bao lâu, hai chân lạnh lặn nửa nằm trên giường, cố ý cúi đầu nhìn điện thoại, chỉ mới mười giờ, "Hôm nay không đi làm à?"

"Ừ." Thái Đường Yến buồn rầu đáp lại, đổi dép rồi về phòng ngủ.

Khi đi ngang qua ghế sofa, Thường Minh gọi một tiếng "Thái Tiểu Đường", anh ngồi dậy, "Cô lại đây."

"Chuyện gì?" Thái Đường Yến cúi đầu, đứng ở cửa không nhúc nhích.

"Lại đây." Thường Minh chợt bật dậy, vẫy tay với cô.

"Có chuyện gì để mai nói, tôi hơi mệt."

"Thái Tiểu Đường." Giọng đầy nghiêm nghị.

Cô đành phải đi đến, cách anh khoảng chừng một mét, dường như Thường Minh không hài lòng trước khoảng cách này, đỡ đầu gối đứng lên, hơi thở gần như phả vào mặt cô.

Cái cảm giác bị áp bức này đã lâu mới quay lại.

"Muộn như vậy rồi mà cô còn đi đâu?"

"Không đi đâu cả."

Cô dời mắt sang chỗ khác.

"Nhìn tôi."

Thường Minh bóp cằm cô, kiên quyết ép tầm mắt cô giao nhau với mình.

"Không đi đâu thì vì sao lại không đi làm?"

Thái Đường Yến ngoảnh mặt, xoay người tính bước đi, "Nếu không có chuyện gì thì tôi đi ngủ đây."

"Quay lại đây!" Thường Minh bắt lấy cổ tay cô kéo lại, sức lớn làm cô lão đảo, đụng vào ngực anh suýt nữa ngã xuống, anh đẩy cổ áo cô ra, những vết đỏ chi chít ở trên cổ và xương quanh xanh lộ hẳn ra dưới ánh đèn, "Những dấu này từ đâu ra?"

Thái Đường Yến không cần nhìn cũng biết là gì, cô siết chặt quần áo, muốn chạy trốn khỏi sự giam cầm của Thường Minh.

"Anh buông ra ——"

Thường Minh không nghe, còn kéo cô lại gần mình hơn, "Nói!"

"Thả tay ra ——!"

Hai tay Thường Minh đè lại cánh tay cô, "Thái Tiểu Đường, cô nói với tôi là mình không làm!"

Lời của anh như sấm nổ rền vang, đánh thẳng vào ký ức của cô ——

"Em đừng hòng báo cảnh sát, có báo cũng vô dụng, không ai tin em đâu."

Mỗi câu hỏi của anh đều như giạt xé nhãn dán trên người cô, nhưng lại xé chẳng hết, ngay đến thắt lưng cũng nhuộm máu đau nhức, là những vết máu bắn thiu vương đầy đất. Sự hoài nghi của anh cũng như con dao cắt phứt quan hệ mỏng manh giữa hai trái tim.

Thường Minh muốn nghe cô giải bày một câu, nhưng cô lại chẳng nói lời nào, mãi lâu sau vẫn không trả lời, như ngầm thừa nhận mà cũng như đầu hàng, lại càng như cười nhạo lời anh nói đã trở thành câu sấm, đốt cháy lửa giận lẫn tin tưởng trong anh. Chợt anh bỗng nghĩ đến thời điểm đối mặt

với Đường Chiêu Dĩnh, đối phương nhẹ nhàng nói rằng mình chỉ luôn xem anh là em trai, cô có bạn trai rồi. Còn người trước mắt đây, im lặng dẫn đến vô vàn suy đoán như lỗ đen cắn nuốt anh. Dù cô chưa từng hứa hẹn điều gì, dù quan hệ giữa hai người không rõ ràng, nhưng vào giây phút này lại chỉ cảm nhận được vị của phản bội.

Cơn thịnh nộ làm anh mất khống chế giơ tay lên ——

Thái Đường Yến có ấn tượng rất sâu sắc với động tác này, liền ôm đầu theo bản năng.

Mà hành động đó cũng gõ vào đầu anh một gậy, anh đang làm gì vậy, trong nháy mắt Thường Minh giật mình tỉnh lại, từ từ hạ tay xuống. Cô đã từng hỏi anh có đánh người hay không, anh cũng trơ tráo đáp là không đánh phụ nữ, đang định giải thích thì bỗng Thái Đường Yến phản kích lại

Cô đẩy mạnh ngực anh một cái!

Thường Minh không kịp chuẩn bị, lão đảo xém ngã.

"Đúng thế thì sao, cũng không phải anh không biết trước kia tôi làm nghề gì, đừng quên anh quen biết tôi thế nào!"

Âm thanh bén nhọn của cô hệt như thanh dao găm, cắt đứt hoàn toàn liên hệ mỏng manh giữa hai người.

Thường Minh đã quen với Thái Đường Yến thường nhẫn nhịn, chưa bao giờ nghĩ rằng ngọn núi lửa không hoạt động này sẽ bùng nổ, dưới sự kích động của hai bên, tinh thần vẫn còn đang hoảng hốt thì người đã bị đẩy ra cạnh cửa. Thái Đường Yến vặn mở khóa, dùng sức đẩy anh ra ngoài. Nếu là trước kia, dù Thường Minh có đứng trung bình tấn không vững thì cũng không đến nỗi bị một người phụ nữ đẩy đi như thế này.

"Còn nữa, tôi không phải là 'Thái Tiểu Đường', tên tôi là Thái Đường Yến, người nhà và bạn tôi đều gọi tôi là 'Yến Tử', chứ tôi ghét nhất chính là chữ 'Đường'."

Lúc này anh nâng một chân cồng kênh cũng đã là gắng chống đỡ lắm rồi, thế nhưng Thái Đường Yến lại không chút nể nang, hất tay đi không chớp mắt ——

Thường Minh lão đảo bước lùi về sau, ngã xuống cầu thang, trong lúc cuống quít níu lại lan can được, dù đã giảm tốc độ nhưng vẫn ngã rất thảm hại, chống vó lên trời.

Thái Đường Yến đứng ở trên cầu thang nhìn anh bằng nửa con mắt, lạt giọng nói: "Cho dù tôi có bán thân nữa thì cũng sẽ không tìm loại đàn ông như anh!"

Thường Minh duy trì tư thế kia Thái Đường Yến điên cuồng như vậy làm anh bất ngờ, nhưng cơn đau đớn như gãy xương đã chặn lại nghi vấn trong họng, lửa giận tích tụ trong người dường như muốn tóe lên từ ánh mắt, anh trợn tròn mắt ngẩng mặt nhìn cô.

Cô xoay người đi vào nhà, cửa gỗ đóng lại cái rầm.

Thái Đường Yến dựa trên cửa, khoái cảm mà ác ý đem đến làm cô run sợ, cứ như bao oan ức từ trước đến nay đã tìm được chỗ phát tiết. Cái đẩy dứt khoát vừa rồi đã cắt đứt qua lại không rõ ràng đang trói buộc hai người. Cơn giận đã chiếm cứ hết cảm tình trong cô, hoàn toàn không cho chút thời gian suy nghĩ đúng sai và đường lui.

Qua một lúc lâu hô hấp của cô mới ổn định lại, nhưng hai tay vẫn không ngừng run rẩy.

Bụng trống rỗng nhắc nhở cô tối nay vẫn chưa ăn gì, cô phóng vào phòng bếp mở cửa tủ lạnh ra, đồ bên trong chật ních được đặt vào từng ô

một, trên ngăn trống tiếp theo đặt một chiếc hộp cô chưa từng thấy bao giờ.

Thái Đường Yến sững sốt lấy nó ra, còn chưa mở ra đã nhìn thấy mấy chữ "sinh nhật vui vẻ" từ lớp giấy bóng trong suốt, bên trên hình như là "Thái Tiêu Đường".

Cửu bảy băng tan, cửu tám én về*, đã qua một mùa xuân, chim én bay về, sinh nhật cô lại đến.

(*Câu gốc là 'cửu bảy băng tan, cửu tám nhận về', trích từ bài đồng dao có tên là 'Đông Cửu Cửu ca', một chu kỳ 'cửu' gồm chín ngày lạnh giá sau ngày Đông chí.)

Thái Đường Yến mở to miệng, nghẹn ngào ngồi dưới đất, ôm hộp bánh ga-tô suýt nữa làm nó nát bầy, rồi lại thảng thốt không khác gì đứa trẻ thức giấc không tìm được bố mẹ.

Cô đặt hộp bánh xuống, mở cửa lao ra ngoài, cầu thang tối om và bóng cây dưới lầu như giấu Thường Minh đi, cô không cách nào tìm thấy bóng người anh.

Lúc bị ép phải nghỉ học kiếm tiền để mẹ làm phẫu thuật cũng chỉ cay mũi chút mà thôi, lúc bị Thái Giang Hào đánh ôm đầu chạy loạn thì tự nhận mình xui xẻo, khi bị Tiền Đông Vi và Trữ Hương Thần ăn hiếp cô cũng không khóc, nhưng bây giờ, ngọt ngào chưa nếm được càng chua xót đau khổ hơn tất cả, giống như bao đón đau trong cuộc đời được chắt lọc từ trước, chỉ chờ thời khắc này đến để rót toàn bộ vào cơ thể cô.

Mà tất cả những điều ấy, đều là cô tự tìm đến.

Cô ôm đầu gối ngồi xõm trên đất, so với lúc bị đánh càng hy vọng có thể co lại thành khối cứng.

Trong đêm xuân ấm áp còn vương chút lạnh, vạn vật hồi phục, nhưng cô lại như gốc cây bắt đầu tiến vào mùa đông, rũ bỏ hết sức sống của ngàn vạn nhánh cây, chỉ còn độc lại mỗi thân cây trơ trụi.

Thái Đường Yến gần như lấy hết sức lực mới đi lên được, đỡ lan can rỉ sét leo lên tầng năm, lúc máy móc tìm chìa khóa thì từ đằng sau vang lên giọng nam vừa xa lạ vừa quen thuộc ——

"Này, có muốn uống rượu không?"

Thái Đường Yến từ từ quay đầu lại.

Anh cảnh sát ở đối diện tò mò nhìn cô, giơ chai rượu trong tay lên, "Uống nào."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Sau khi Thái Đường Yến vào nhà, Tào Đạt vẫn để cửa mở toang, gió lùa thổi vào làm phòng khách ngập tràn mùi rượu và những cơn rùng mình.

Đồ đạc trong nhà Tào Đạt cũng không nhiều hơn Thái Đường Yến là bao, có thể nhận ra cuộc sống bận rộn của người đàn ông độc thân. Bên bàn trà là một két bia, anh ngồi đối diện Thái Đường Yến khui một chai, sau đó định tìm ly giấy thì Thái Đường Yến đã trực tiếp cầm lấy chai bia, lạnh lùng nói: "Không cần." Rồi ngẩng đầu tu ừng ực.

Tào Đạt định thần nhìn mấy giây, rồi như nhớ ra điều gì đó, bèn gạt đầu rồi lại khui cho mình một chai, đưa sang đựng vào cổ chai cô.

"Cô vẫn còn làm ở quán lẩu à, tối nay không cần đi làm."

Thái Đường Yến phát ra một âm tiết, không biết là "ừm" hay là "à". Mặc dù mắt cô nhìn thẳng, nhưng ánh mắt lại ngẩn ngơ, rõ ràng không phải đặt tiêu điểm trên người anh.

"Vừa hay hôm nay tôi cũng nghỉ phép, thật đúng là khéo."

"Ừm."

Có thể nhận ra được cô không có ý định muốn chuyện trò, nhưng bầu không khí lại yên tĩnh đến mức quái dị, Tào Đạt tìm đại một đề tài, nói về mấy vụ án mà mình phụ trách, nhưng đối phương cũng không có nhiều hứng thú. Anh gãi gò má, lại tìm chuyện khác khác, dần dà biến thành than

trách công việc thường ngày. Cũng không biết là cô có nghe được gì không, đối phương chỉ nhìn anh rồi nắc một cái.

Tào Đạt không biết mình đi ngủ lúc mấy giờ, xưa nay từ lượng của anh không tính là kém, nhưng khi tỉnh dậy thì phát hiện trời đã sáng trưng. Anh lau mặt cho tỉnh táo, trong phòng chỉ còn lại mỗi mình anh. Trên bàn là một đồng vô chai rượu, chia thành hai nửa, ở đối diện chỉ có năm chai, đè bên dưới là mấy tờ tiền giấy.

Cúi người rút tiền ra, Tào Đạt đếm được cả thảy bốn mươi nhân dân tệ, không nhiều không ít rất vừa vặn. Anh ta bắt đầu cảm thấy cô bé ở cửa đối diện thật thú vị.

Đang suy nghĩ thì ngoài cửa vang lên tiếng động. Tào Đạt vịn cánh tay ê ẩm, đi thẳng đến chỗ mắt mèo.

Phòng đối diện mở cửa, có một người đàn ông đi ra —— O, không phải là người tối hôm qua, người này lớn tuổi hơn, tóc hoa râm —— ông ấy kéo vali, nói với cô bé đưa tiền: "Không cần phải tiễn đâu Thái tiểu thư, tự tôi có thể đi xuống được."

Mặt cô bé khá mệt nhọc —— cũng không kỳ lạ gì, nửa đêm uống rượu, nhất định cũng không ngủ ngon —— chần chừ bước ra cùng.

"Thái tiểu thư, cô cứ về đi."

Cô bé gỡ tóc —— bình thường đây là biểu hiện của việc mất tự nhiên —— lại do dự một lúc rồi nói: "Chú Chung, phiền chú giúp cháu... nói với Thường tiên sinh... cháu 'cám ơn'."

Giọng nhỏ như muỗi kêu, suýt nữa đã bị cửa gỗ cản lại.

"Được, nhất định tôi sẽ chuyển lời giúp Thái tiểu thư." Người đàn ông trung niên được gọi là chú Chung dừng một lúc, "Thái tiểu thư, còn chuyện

gì khác nữa không?"

Cô bé vịn xoắn hai tay, lắc đầu.

"Vậy tôi đi đây. Thái tiểu thư bảo trọng."

Câu từ tạm biệt đầy nho nhã này làm Tào Đạt nghe mà nổi cả da gà, đây không phải là người mà loại cầu thả như anh ta có thể quen biết.

Sau khi người đàn ông trung niên rời đi, cô bé đóng cửa lại, Tào Đạt xem trộm cũng thả rèm xuống. Tuy Tào Đạt có công việc đảng hoàng nhưng cũng tự nhận không phải là chính nhân quân tử gì, nếu không cũng sẽ không nhìn xem một cách khiếm nhã như vậy, có điều rục rịch trong lòng vẫn luôn chùng mực, anh ta khá tự đắc với lần này.

Thái Đường Yến quay về phòng, Thường Minh để chú Chung đến lấy đồ anh bỏ lại, ngoài nạng chống không muốn ra thì những thứ khác đều đem đi hết, phòng khách nho nhỏ dần trống trải, toát lên sự cô quạnh không có người ở.

Cô ngồi trên giường ghế sofa còn chưa gấp lại, theo bản năng vuốt ve bọc vải bạt sần sùi, dường như cũng bị ngồi đến bóng loáng.

Chợt vào lúc này, một tiếng chuông xa lạ vang lên, Thái Đường Yến xác nhận không phải là của mình liền tìm trái tìm phải, tiếng chuông phát ra từ túi áo khoác tối qua.

Là điện thoại của Tiền Đông Vi. Suýt nữa cô đã quên khuấy mất chuyện mình cướp điện thoại và ví tiền của cô nàng.

Là một dãy số liên tỉnh, không có tên. Thái Đường Yến không nghe máy, nhưng nó cứ réo liên tục không biết mệt mỏi, cho đến lúc cúp máy.

Điện thoại có khóa màn hình, Thái Đường Yến không mở máy được, chỉ đành phải để nguyên như thế. Mà cho dù có mở được thì cũng không biết có gì đáng để dùng, lấy nó chỉ là nhất thời kích động, cô không có hứng thú lắm với bí mật của Tiền Đông Vi. Trong ví tiền cũng thế, cô lấy đi hai trăm tệ tiền mặt rồi ném nó sang bên với điện thoại.

Dường như cuộc sống của Thái Đường Yến có thay đổi, lại cứ như không chút đổi thay, cô tiếp tục một đường hai điểm chỗ làm và nhà, anh cảnh sát ở đối diện lại gọi qua uống rượu một lần, Thái Đường Yến khéo léo từ chối.

Cứ đúng giờ là cô lại sạc điện cho điện thoại của Tiền Đông Vi, nhưng đã nửa tháng trôi qua, Tiền Đông Vi không hề có một cú điện thoại gọi đến, chứng minh thư với thẻ ngân hàng của cô nàng cứ như chỉ là vật ngoài thân. Thái Đường Yến không hề hy vọng vào việc lấy lại số tiền kia, mà thực tế thậm chí cô cũng không chắc liệu Tiền Đông Vi có đến tìm mình không.

Tiền Đông Vi không đến, nhưng lại đưa Thái Giang Hào đến cửa.

Gã ta gọi điện cho Tiền Đông Vi trước, Thái Đường Yến ngó lơ, nếu lại gọi cho cô thì Thái Đường Yến sẽ mặc kệ nốt. Có điều Thái Giang Hào lại chơi trò giống lần trước, trong tin nhắn nói có chuyện gấp, nhưng Thái Đường Yến vẫn xem thường.

Thái Giang Hào nóng nảy, nhắn thêm một tin: Yến Tử tốt nghe máy đi, tao không tìm được Vi Vi, gọi điện thoại cô ấy không bắt máy, đến nhà trọ tìm cũng không thấy người đâu.

Thái Đường Yến hơi do dự, rồi sau đó kéo số của Thái Giang Hào vào danh sách đen, cũng tắt nguồn điện thoại Tiền Đông Vi luôn.

Thế giới của cô yên tĩnh trở lại.

Nhưng điều đó chỉ duy trì được khoảng vài ngày.

Bảy giờ tối hôm đó, đang khi tất bật trong quán lẩu thì có hai cảnh sát đến cửa chỉ đích danh tìm Thái Đường Yến. Và rõ là điều này đã đưa phiền phức đến, sắc mặt bà chủ không được tốt lắm, nhưng lại không tiện thể hiện ra mặt, chỉ tạm thời nhường phòng nghỉ cho họ.

Một cảnh sát nói cảm ơn, "Chỉ hỏi mấy câu thôi, lát nữa là xong ngay, không làm chậm trễ chuyện buôn bán của các cô đâu."

Một cảnh sát khác chỉ vào vào ghế nhựa, nói với Thái Đường Yến: "Ngồi đi, phải một lúc đấy."

Người nói đầu lôi một cuốn sổ ra, "Vậy chúng ta bắt đầu nhé? Được rồi — Chúng tôi đến chủ yếu là muốn hỏi thăm cô tình hình của một người, cô có biết Tiền Đông Vi không?"

Hai tay đặt trong túi áo của Thái Đường Yến siết chặt lại, "Ừm..."

Vừa ghi vừa nói, "Quen nhau thế nào?"

"Tôi, tôi có thể hỏi, đã có chuyện gì xảy ra không?"

Hai người cảnh sát trao đổi ánh mắt với nhau, sau khi được đối phương gật đầu đồng ý thì người nói đầu lại lên tiếng, "Là thế này, gần đây bố mẹ Tiền Đông Vi không liên lạc được với cô ấy nên báo án, chúng tôi phát hiện đã một thời gian cô ấy không về lại nhà trọ nên mới đi hỏi thăm, xem gần đây có liên lạc với ai không."

"À." Thái Đường Yến cụp mắt.

Phản ứng lạnh nhạt lại kích động khiến hai cảnh sát đưa mắt nhìn nhau.

"Trước kia hai người cùng đi làm ở một hộp đêm tên là 'Hỗn Hợp Dạ Sắc' đúng không?"

"... Đúng thế."

"Vậy tôi hỏi thẳng luôn, cũng không làm chậm trễ thời gian của nhau lắm. Khoảng sáu giờ tối ngày 27 tháng trước cô đang ở đâu?"

"... Đi tìm cô ấy."

"Tôi ngắt lời chút, bây giờ đã cách khi ấy hơn nửa tháng, là người bình thường đều nghĩ một lúc mới nhớ ra ngày hôm đó, vậy làm sao mà cô... lại nhớ rõ đến vậy?"

"Tôi..." Móng tay Thái Đường Yến cắm vào lòng bàn tay, "Hôm đó là sinh nhật tôi."

Hai người đối diện choàng tỉnh.

"Mấy giờ rời đi?"

"... Không nhớ rõ lắm."

"Sau đó cô đi đâu?"

"Về nhà."

"Lúc về nhà là mấy giờ?"

"Khoảng hơn mười giờ."

"Trong camera cho biết cô rời khỏi nhà trọ của Tiền Đông Vi lúc bảy giờ, mà từ chỗ cô ấy đến nhà cô đi xe buýt lâu nhất cũng chỉ một giờ —— "

"Đi dạo..." Năm đấm của Thái Đường Yến càng run mạnh, "Tôi đi một lúc mới về..."

Đối phương thông minh đoán được mục đích câu hỏi của bọn họ, hai người có chút ngượng ngùng.

"Tối khuya đi một mình ở khu bên đó không an toàn đâu," Rồi lại hỏi, "Sau mười giờ cô ở một mình sao?"

"Uống rượu với hàng xóm đối diện, sau đó nửa đêm về nhà ngủ, hơn mười một giờ thì dậy... Tự ăn cơm ở nhà một mình mãi cho đến bốn giờ thì đến đây đi làm, đến hai giờ sáng —— "

"Được rồi được rồi, vậy là đủ rồi." Cảnh sát chuẩn bị gấp sổ lại, "Có thể hỏi một câu cuối cùng không, cụ thể cô đi tìm Tiền Đông Vi là vì chuyện gì?"

Thái Đường Yến: "Chuyện riêng."

Nhất thời nét mặt của cảnh sát không được tốt lắm, người kia huých cùi chỏ vào hông anh ta, nói xen vào: "Được rồi, tạm thời chúng tôi tìm hiểu đến đây thôi, cảm ơn cô đã phối hợp. Nếu như có cần thì có thể còn phải đến làm phiền cô nữa."

Hai người kẹp sổ né người chen qua quán lẩu dưới lều bạt, vừa ra đến bên ngoài liền đồng thời hít sâu một hơi.

Người vừa nãy hỏi mở miệng trước, "Tiếp theo nên tìm ai hỏi đây?"

"Tìm hiểu ngọn nguồn, xem người đối diện nhà cô ta là ai."

"Mà người nhà Tiền Đông Vi này cũng đúng là thú vị, mỗi đầu tháng cô ta đều gửi tiền về nhà một lần, tháng này không nhận được liền vội vã chạy đến tìm người. Nếu tiền đến đúng lúc thì đoán có khi bình thường cũng không hỏi thăm gì nhiều đâu, nếu không tại sao rời khỏi chỗ ở nửa tháng rồi mà không ai biết cô ta đi đâu."

"Ha, mẹ cô ta còn không biết trước đây cô ta làm gì nữa kia kìa. Đi thôi đi thôi, hỏi lẽ rồi về nhà."

Hai người này lại làm việc suốt đêm, cuối cùng cũng thu thập được tin tức đã đi thăm hỏi, công việc khó như mò kim đáy biển này làm hai người bắt đầu gãi tai. Sau một hồi phân tích thì đưa ra những kết luận sau đây

Ở đối diện nhà Thái Đường Yến vừa khéo là đồng sự Tào Đạt ở tổ truy quét mại dâm, chứng minh được có uống rượu trò chuyện, cũng cung cấp một thông tin mới. Thái Đường Yến này không phải ở một mình, có đàn ông thường xuyên ra vào nhà cô ấy, đặc điểm nhận dạng duy nhất chính là thoạt nhìn đi đứng không quá nhanh nhẹn;

Lại hỏi đến một đồng nghiệp cũ khác của Tiền Đông Vi là Trữ Hường Thần, hành tung của người này sau bảy giờ tối hôm đó có sơ hở, cũng chính là vào khoảng thời gian Thái Đường Yến không chứng minh được lời nói của mình, mà theo phản ứng của những người khác ở "Hỗn Hợp Dạ Sắc", quan hệ của Thái Đường Yến và Trữ Hường Thần không tệ;

Ngoài ra trên camera còn cho thấy có một người đàn ông thường xuyên ra vào nhà trọ Tiền Đông Vi, không rõ thân phận;

Trước mắt phải tìm được hai người đàn ông có liên quan đến hai cô gái này đã, để xem xem có thể xâu chuỗi đầu mối lại với nhau để tìm ra đột phá được hay không.

Trên đường tan làm về nhà, hai người này lại buồn chán nói chuyện.

"Cậu nói thử xem rốt cuộc Tiền Đông Vi này đã chạy đi đâu kia chứ
—— Haiz, không phải miệng tôi thối đâu, nhưng theo kinh nghiệm trước kia thì 99% là không còn sống rồi..."

"Tôi biết tôi biết, cái kiểu gái thân phận không rõ ràng này, phần lớn là làm chuyện xấu rồi, một đứa làm gái như thế, hoặc là bệnh chết rồi —— giang mai siêu vi C rồi AIDS gì gì đó —— hoặc bị hành hạ đến chết, mất tích cũng là chuyện bình thường, có chết bên ngoài người nhà cũng chưa chắc là đến tìm..."

"Haiz, thôi đừng nói thế nữa, bây giờ vẫn còn rối tung lắm, nghĩ như thế thì tối nay khỏi cần ngủ nữa..."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Sau màn tra hỏi khi tối, Thái Đường Yến chẳng tài nào bình tĩnh nổi, phản ứng cứ chậm chạp, bị bà chủ mắng mấy câu rồi rầu rĩ ra về.

Suốt cả dọc đường, cô gần như chạy chậm quay về chỗ ở, lấy điện thoại và ví tiền của Tiền Đông Vi ra, do dự không biết có nên giao cho cảnh sát hay không.

Nhưng suy nghĩ này chỉ vừa thoáng qua liền lập tức bị dập tắt. Cô không nghĩ ra nên giải thích việc vì sao mấy món đồ này lại ở chỗ cô. Một suy nghĩ khác lại nảy sinh... Cô lập tức lắc đầu, có ném đi cũng không khác gì vứt xác chết, nếu bị người ta phát hiện thì dù có trăm miệng cũng không thể bào chữa được.

Lần đầu tiên Thái Đường Yến mở xem đồ trong ví tiền, ngoài chứng minh thư, thẻ ngân hàng, mấy tờ tiền lẻ và hóa đơn ra thì không có gì, mà chỗ bí mật nhất trong ví tiền chính là ngăn nhét ảnh kếp. Ở đó nhét voucher của tiệm cắt tóc, Thái Đường Yến kéo nó ra xem, một tấm ảnh chụp sticker Hàn Quốc rơi ra theo sau đó.

... Giấu kỹ thật đấy.

Nhìn chất lượng của tấm ảnh thì có vẻ là của mấy năm về trước, hai đầu người kề sát nhau, người bên trái chính là Tiền Đông Vi, có điều trẻ hơn bây giờ rất nhiều, thậm chí có phần quê mùa, còn người bên phải đeo kính, ngũ quan không tệ, nhìn khá là quen mắt...

Chợt trong đầu lóe lên, Thái Đường Yến đặt đồ xuống ghế sofa, lôi cuốn "Rebecca" kia ra - ấỵ, tấm ảnh vốn kẹp ở đây đi đâu rồi - rõ ràng cô không hề động vào, ngay cả khi kẹp làm bookmark cũng để mặt sau hướng lên.

Cố nghĩ ngợi một hồi, chợt nhớ đến Thường Minh từng chê cái kiểu dùng ảnh để làm bookmark này, bèn thay thành tờ giấy in thừa cho anh lúc trước.

Nhớ ra nguyên nhân, đương nhiên sẽ muốn hỏi người này đã nhét ảnh vào chỗ nào rồi.

Mà chữ "Thường" vừa sơ ý thốt ra khỏi miệng thì mới kịp định thần là người đã sớm đi mất. Cô mím chặt môi, như muốn khóa tâm sự lại trong bụng, rồi chợt nghĩ đến người kia từng bảo cô đừng có mím môi vì trông rất khó coi, nhất thời lại phiền lòng, như một bàn cờ đang yên ổn là thế thì đột nhiên bị mào nhảy vào phá rối tung lên, rõ ràng cô có thể không chế được cục diện mà.

Thế là thôi không đi tìm ảnh nữa, nhét điện thoại ví tiền với cuốn "Rebecca" mà Thường Minh hay đọc cho cô vào túi nylon rồi nhét xuống gầm ghế.

Vẫn chưa biết được tung tích của Tiền Đông Vi. Cảnh sát lấy lý do phối hợp điều tra mà một lần nữa mời Trữ Hương Thần và Thái Đường Yến đến đồn cảnh sát.

Cảnh sát lấy ra một tấm hình chụp từ camera, chỉ lên bóng lưng người nam trong đó nói, "Cô có ấn tượng về người này không? Thường xuyên xuất hiện ở nhà trọ của Tiền Đông Vi." Người đàn ông đội mũ, lại cúi thấp đầu trước camera nên không chụp được mặt tiền, nhưng từ bóng lưng người phụ nữ thì có thể đoán ra chính là Tiền Đông Vi.

Trữ Hướng Thần cầm tấm hình nhìn kỹ một hồi, sau đó ném lên lại bàn, nói với vẻ khinh khỉnh: "Không quen, cũng đâu thấy rõ mặt."

"Nhìn kỹ lại chút đi, chiều cao, tầm vóc, có trông giống ai không?"

Trữ Hướng Thần lại nghiên cứu một hồi, đôi chân nhỏ như bút chì chọt rung lên ở dưới gầm bàn.

"Không quen."

"Thật sự không quen?"

Không kiên nhẫn, "Ừ —— "

"Vậy có thể nói vào khoảng từ 7 giờ tối đến 10 giờ tối ngày 27 tháng 2 anh đang ở đâu làm gì không?"

"Không phải các anh đã hỏi rồi sao? Hỏi nữa hả."

"Lần trước anh trả lời là uống rượu với đồng hương, nhưng chúng tôi đã hỏi đồng hương của anh rồi, đúng vào 7 giờ anh nhận một cuộc điện thoại rồi rời đi."

Trữ Hướng Thần dựa vào sau lưng ghế, mím môi hóp má, vẫn cứ rung đùi.

"Các anh nghi ngờ tôi. Nhưng lão đại à, cô ta mất tích thật sự không liên quan gì đến tôi cả."

Người cảnh sát đặt câu hỏi gõ ngón tay lên mặt bàn nhắc nhở, "Không phải chúng tôi nghi ngờ ai cả, là đang xin anh phối hợp điều tra, để chúng tôi nhanh chóng tìm được tung tích của Tiền Đông Vi mà còn ả nói lại với người nhà cô ấy."

"Vẫn là câu kia, tôi không quen cô ta, đêm đó chưa từng gặp cô ta."

Sau đó cảnh sát lại dẫn dắt từng bước lần nữa, nhưng không đào được manh mối nào hữu dụng, điều này đồng thời cho thấy, chắc chắn người này đang che giấu điều gì đó, còn về phần có liên quan đến vụ án hay không thì phải tiến hành xác nhận đã.

Bên này cũng đang tiến hành truy hỏi Thái Đường Yến. Phòng tuyến trong lòng phụ nữ khá yếu, vừa hỏi lần thứ hai này là ngay lập tức vụ án có tiến triển.

Vẫn hỏi cô có quen người trong camera không, cô xít lại gần, lập tức nói: "Thái Giang Hào."

Cảnh sát không ngờ cô lại nhận ra nhanh như vậy, "Là ai?"

Thái Đường Yến nói: "Anh trai tôi." Vẫn giống như lần trước, hai tay cô đặt trong túi áo siết chặt.

"Anh cô biết Tiền Đông Vi ư?"

"Ừ."

Lại hỏi vì sao biết, Thái Đường Yến cho biết về những điều không liên quan đến mình, cho đến khi bị hỏi từ bảy giờ đến mười giờ tối đang làm gì thì cô lập tức ngậm miệng, cố gắng né tránh.

Cảnh sát đành phải mời Thái Giang Hào đến, người này nghe thấy Tiền Đông Vi mất tích thì giật mình, sau đó lại thở phào nhẹ nhõm, không chút che giấu.

Đã sớm biết đạo đức người này chả ra gì, cảnh sát chế nhạo, "Trông anh có vẻ vui vì cô ấy mất tích nhỉ."

Thái Giang Hào nghĩ một đằng nói một nẻo, "Đâu có đâu có. Tôi cũng lo mà." Nhưng trong lòng lại vô cùng thoải mái, lần này không còn ai ép gã

phải chi ra tiền phá thai nữa, người này không dễ như Thái Đường Yến, rất danh đá.

Cảnh sát lại hỏi tối hôm 27, tâm trạng Thái Giang Hào đang lơ lửng nên buột miệng đáp: "Ở chung với em gái tôi."

"Ở đâu, làm gì?"

Lần này trong đầu vang lên hồi chuông báo động, Thái Giang Hào lại nói quanh co: "Không phải, là ở chung với một người anh em, Trữ Hượng Thần, ừ, là Trữ Hượng Thần."

Bình thường người nói dối cần nguy tạo rất nhiều "sự thật" trong hồi ức, dưới áp lực sẽ rất dễ hỗn loạn, thường lơ đãng mà để lộ chân tướng.

Cảnh sát áp sát lại gần anh ta, nghiêm nghị nói: "Rốt cuộc ở cùng với em gái anh hay là Trữ Hượng Thần?"

Thái Giang Hào mất tự nhiên xoay chuyển người, nói: "Ừm, ở chung với hai người bọn họ..." Vốn định tháo chạy khỏi phải chịu liên đới, nhưng lần này dù có muốn giữ bỏ cũng không được.

"Nói thật đi!" Võ rầm một phát như võ kinh đường mộc vô hình.

Mí mắt Thái Giang Hào giật giật, "Hai người bọn họ ở chung với nhau, tôi vốn đi tìm Trữ Hượng Thần." Gã đẩy hết trách nhiệm đi, có chết cũng không nhận do mình giật dây.

Cảnh sát chĩa một ngón tay cảnh cáo, "Anh muốn nói bậy bạ ảnh hưởng đến điều tra thì để rồi cứ chờ đấy!"

"Lão đại à, tôi nói thật đấy."

"Hai người bọn họ làm cái gì?"

"Ha, trai gái trưởng thành còn có thể làm gì được nữa."

Hai người tra hỏi cùng đưa mắt nhìn nhau, người phụ trách ghi chép thở dài một hơi.

Lần này thì hay lắm rồi, chân trước vừa thả người đi thì chân sau lại mời được phật đến.

Anh ta gấp sổ ghi chép lại, bất đắc dĩ gõ xuống mép bàn.

Lần thứ ba vào đồn cảnh sát, biểu cảm của Thái Đường Yến như đeo mặt nạ, vẫn không thay đổi, trắng đến mức gần trong suốt, không hề phẩn chấn tẹo nào.

Nếu có thể đến lần thứ ba thì chứng tỏ đã đi sâu vào điều tra rồi, lần trước chỉ dừng lại ở những vấn đề ở mặt nổi, chắc hẳn lần này là thời điểm vén lên tấm phủ che giấu.

"Thái Giang Hào anh trai cô nói với chúng tôi, từ bảy giờ đến mười giờ tối cô ở chung với Trữ Hương Thần?"

Thái Đường Yến cúi gằm đan hai tay vào nhau, vùi đầu nhìn đường vân trên mặt bàn.

"Có phải thế không?"

Dường như cô không nghe thấy.

"Vậy tôi sẽ coi là cô thầm thừa nhận." Người ở đối diện nói, "Lúc ấy hai người đang làm gì?"

Vẫn im lặng.

"Trữ Hương Thần đã nói..."

Cô gái cứ cúi gằm đầu chột ngẩng phắt lên, "Không phải..."

"'Không phải' cái gì..."

Đôi môi run rẩy, "Là hẳn ta... là hẳn ta cưỡng hiếp tôi..."

Cảnh sát lấy làm kinh hãi, "Cô Thái, cưỡng hiếp là án tố cáo nghiêm trọng nhất, cô có chứng cứ gì chứng minh anh ta cưỡng hiếp cô không, theo như chúng tôi điều tra, ngày hôm đó cũng không nhận được báo án tương tự..."

Hai chữ đó ở trong miệng bọn họ chỉ là thuật ngữ chuyên ngành lạnh như băng, giống như thi thể trong mắt nhân viên nghiệm xác già vậy, quá đổi bình thường, nhưng với cô lại là con dao sắc bén, cứ mỗi một lần đều đâm rạch vết thương sấp thối rữa.

"Không có..." Giọng cô còn nhỏ hơn trước, biến thành tiếng vo ve kỳ quái, "Tôi không có bằng chứng..."

Cảnh sát phiến não gãi đầu, da đầu như bị lột mấy mảng. Vốn tưởng hai người này có hiềm nghi, bây giờ xem ra xâu chuỗi ba người này cũng chẳng có gì, vụ án rơi vào cục diện hết đường xoay sở.

Bên này cũng thông qua camera ở cửa tiểu khu Thái Đường Yến mà tìm được một người đàn ông ở chung với cô, nhưng Thái Đường Yến từ chối cung cấp phương thức liên lạc, có điều việc này cũng không làm khó bọn họ, chỉ cần đến chỗ làm trước kia của cô là "Hỗn Hợp Dạ Sắc" hỏi chút là biết ngay.

Thường Minh bị cảnh sát gõ cửa nhà, còn tưởng là vụ án của mình có tiến triển gì, không ngờ câu hỏi đầu tiên của đối phương lại là: "Thường tiên sinh, xin hỏi anh có biết một người tên là Thái Đường Yến không?"

"Cô ấy làm sao à?"

"Vậy xem ra là có biết."

Thường Minh để bọn họ đi vào, hai người đánh giá căn phòng sửa sang mới toanh, đối lập hoàn toàn với tiểu khu của Thái Đường Yến, quan hệ của hai người này đúng là làm người khác phải nghĩ sâu xa.

Hai người bắt đầu hỏi theo thông lệ, hỏi biết một người tên Tiền Đông Vi không, Thường Minh lập tức chối, rồi hỏi ngược lại: "Thái Đường Yến đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Phản ứng vội vã này cũng rất tự nhiên, cho dù cô không chịu nổi anh nữa, nhưng khi cô có dính líu đến cảnh sát thì phản ứng đầu tiên của anh chính là muốn biết đã xảy ra chuyện gì, điều này chẳng liên quan gì đến lo lắng hay không cả, chỉ đơn giản là tò mò.

"Thường tiên sinh, anh với Thái Đường Yến có quan hệ gì?"

Thường Minh là người biết đại cục, vô cùng phối hợp, "Bạn."

"Trước khi Tiền Đông Vi mất tích có gặp Thái Đường Yến, chúng tôi muốn hỏi chút, vào tối ngày 27 tháng 2 —— "

Thường Minh nói: "Không có bằng chứng có mặt sao?"

"Cũng có thể là nói như vậy —— "

"Mười giờ tối ngày 27 tháng 2 đang ở nhà cô ấy, khoảng chừng mười giờ rưỡi thì tôi bắt xe về đây, còn gì muốn biết nữa không?"

Đối phương hơi ngần người vì anh lại trả lời dứt khoát đến thế, sau khi ghi lại điểm quan trọng thì hỏi: "Vậy anh có biết trước khi cô ấy về đã đi đâu không?"

Thường Minh nói: "Không biết."

Cảnh sát lại hỏi thêm mấy câu, Thường Minh đáp từng câu một, không hỏi ngược lại nữa, quá trình tương đối thuận lợi, cuối cùng lại còn bắt tay với Thường Minh, cảm ơn vì anh đã ra sức phối hợp.

Sau khi hai bóng người màu xanh lam rời đi, Thường Minh tìm số điện thoại của Vương Trác.

"Vương Trác, là tôi, có chuyện quan trọng. —— Trước kia cậu từng nói mình có bạn ở cục cảnh sát, còn liên lạc không, muốn nhờ anh ta hỏi thăm tin tức chút. —— Không phải vụ án của tôi, là cái khác. —— Được. Sẽ hậu tạ cậu sau."

Bạn của Vương Trác nói phải hỏi thăm đã.

Lần này mất nửa ngày, Thường Minh dự họp mà cứ thất thần, cũng chẳng phải cuộc họp gì quan trọng nên là dứt khoát bàn giao lại cho thư ký, còn mình về phòng làm việc hút thuốc.

Không biết bao thuốc lá ở trong tay đã bị xoay chuyển mấy lượt thì điện thoại của người kia gọi đến ——

"Thường tổng, haiz, tôi đã hỏi hộ anh rồi, nhưng theo lý mà nói thì loại tin này phải giữ bí mật..." Người này làm việc thông mình, nếu Thường Minh là bạn của Vương Trác thì cũng không hỏi anh có quan hệ với người muốn hỏi thăm làm gì, đỡ phải lúng túng.

Thường Minh nói: "Ừ, tôi hiểu rồi, anh cứ nói đi, chuyện này chỉ có anh biết tôi biết."

Người nó nói lại cơ bản vụ án mất tích của Tiền Đông Vi. Thường Minh cũng chỉ hỏi về vụ án của Tiền Đông Vi mà không hỏi trực tiếp về Thái Đường Yến, cứ hỏi thăm bình thường để đối phương buông lỏng, lơ đãng để lộ những tin nhỏ nhặt không trọng điểm, thuận lợi để anh tiện truy hỏi.

Quả nhiên Thường Minh nói: "Vậy tình hình của người chị em tốt của Tiền Đông Vi kia là thế nào? Sao không nghi ngờ cô ấy?"

"Nói đến chuyện này thì có hơi tế nhị. Sau khi người chị em tốt của Tiền Đông Vi rời khỏi nhà trọ của cô ấy thì ở với một người đàn ông khác, cô chị em này nói rằng đối phương... cưỡng hiếp cô ấy..."

Tại như ù đi, câu nói tiếp theo không còn nghe lọt, mất đi nội dung bản chất. Thậm chí Thường Minh còn nghi ngờ thính giác của mình xảy ra vấn đề.

"Alo, Thường tống, anh vẫn đang nghe đấy chứ?"

"Anh nói cô ấy bị... ư?"

Hai từ đó chạy qua đầu óc anh, đến bên miệng thì lại như từ cấm mà đành nuốt xuống. Dù coi như là người ngoài, nhưng từ như vậy cũng khiến người ta đau đớn.

"Cô ấy nói như thế, nhưng tố cáo cũng cần có bằng chứng, nếu không có bằng chứng thì khó lắm, huống hồ đã qua nửa tháng rồi. Bên người đàn ông đó lại bảo do cả hai tình nguyện. Có điều trước kia người phụ nữ này cũng từng đi làm ở một hộp đêm nổi tiếng trong thành phố, đồng nghiệp cho rằng hai người họ là bạn bè trai gái, nên dù có tình nguyện hay cưỡng hiếp thì cũng khó nói lắm... Có điều quan hệ của hai người này không liên quan gì đến vụ án nên tạm thời không điều tra thêm..."

Bao thuốc lá ở trong tay Thường Minh biến thành một nhúm tròn vo.

Giọng anh đầy buốt giá, "Tên gã đàn ông kia là gì?"

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Hơn nửa năm rồi Thường Minh mới đến lại Hồn Hợp Dạ Sắc. Sau khi Hồn Hợp Dạ Sắc sửa đổi thì nên gọi là "Giản Đơn Nguyệt Sắc" mới hợp.

Thường Minh không chống nạng, một mình đến bên quầy bar, cởi nút áo âu phục rồi ngồi trên băng ghế chân cao.

Thẩm Đại Mật nhanh chóng ra đón chào, nở nụ cười thân quen với anh rồi gọi một ly rượu cho anh, "Thường tiên sinh, đã lâu không gặp."

Thường Minh gật đầu, "A Bách đã nói với cô rồi nhỉ."

Thẩm Đại Mật hất cằm chỉ vào một quầy bar khác, thấp giọng: "Chính là người đó."

Trẻ tuổi, tóc theo mốt, đã gầy rồi mà còn mặc áo gi-lê đen và quần tây đen, dài nhỏ hết như cây bút chì.

"Gần đây tôi còn nghe được một vài chuyện phong thanh, không biết Thường tiên sinh có hứng nghe không..."

Thường Minh tỏ ý chị ta cứ nói đi.

"Nghe nói cậu ta đã từng... với một cô gái trước kia làm ở đây rồi đấy, hình như Thường tiên sinh cũng biết."

Ngón tay Thường Minh khẽ gõ lên mặt quầy, ly rượu kia không hề nhúc nhích, người tình tảo đến lạ thường, bàng quan vô cùng.

"Tôi cũng là nghe người khác nói thôi, cậu ta có vẻ tự hào lắm, sau lưng đồn lớn lắm, còn nói cho rất nhiều người biết nữa. Còn cả —— "

Thường Minh vốn đang nhìn tên bartender đó, Thẩm Đại Mật đột nhiên dừng lại, anh bèn đưa mắt sang, ý là một chữ cũng không nghe sót.

"Nói chỉ mất hai trăm tệ, mới sờ eo thôi mà phản ứng đã dữ dội rồi..."

Thường Minh vốn đang cầm ly, chợt như trượt tay làm ly rượu rơi xuống đệm ly, rượu bắn ra ngoài. Thẩm Đại Mật vội đưa tay ra, gọi người đưa khăn giấy đến rồi cẩn thận lau khô.

Trong lòng Thường Minh đã rõ, tin đồn này qua miệng người đàn bà là đã rất uyển chuyển rồi, còn nếu muốn rõ ràng thì có lẽ tên đàn ông dương dương tự đắc kia còn dùng từ tục tĩu gấp trăm lần...

"Có nhớ cô gái ít nói trước kia đi làm ở đây không? Mới làm gần đây thôi, chỉ hai trăm tệ, sờ eo ôm hôn, vô cùng thích thú, siết chặt lắm."

"Ai ôi mẹ nó, tôi còn tưởng anh đã sớm trải qua rồi chứ, không phải là ghệ của anh sao."

Thường Minh bảo Thẩm Đại Mật lại gần, rỉ tai với chị ta: "Cô tìm giúp tôi người ở bên cạnh hẳn ta, truyền lời là..."

Thẩm Đại Mật lắng nghe, giữa chừng thì khóe miệng khẽ nhếch lên, ánh mắt kinh ngạc.

"Nghe rõ chưa?" Thường Minh ngả về phía sau, quay về tư thế cũ.

"... Rồi." Hiếm khi thấy Thẩm Đại Mật lộ vẻ do dự.

"Nếu xảy ra chuyện sẽ do tôi chịu trách nhiệm." Thường Minh nói với vẻ tự nhiên, giống như vừa rồi chỉ là một câu chào hỏi buổi sáng vậy.

"Được, tôi sẽ làm theo lời anh dặn, Thường tiên sinh."

Thường Minh lại nheo mắt nhìn về phía tên bartender kia, như thể đang đề phòng, anh cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Trượt xuống khỏi ghế chân cao, vừa cài lại nút áo vừa nói: "Lát nữa đưa số thẻ ngân hàng của cô cho tôi."

Thẩm Đại Mật hiểu ý, "Cám ơn Thường tiên sinh."

Cách hai giờ khuya vẫn còn rất lâu, chỗ đậu xe ở tiểu khu không còn chỗ trống nên Thường Minh dừng xe ở bên lề đường, đậu nghiêng đối diện cửa tiểu khu.

"Chú cứ về trước đi chú Chung."

Chú Chung nghiêng đầu nhìn anh, giọng đầy khẩn khoản: "Thường tiên sinh, hay là tôi cứ ở lại đây chờ anh vậy."

Thường Minh nói: "Tối nay tôi không say."

Chú Chung im lặng.

Đẩy cửa xuống xe, rét thảng ba chui vào mũi, có hơi ngứa ngứa.

Thường Minh đứng dưới lầu có chút chần chừ, nhớ đến cảnh cô đẩy anh xuống lầu làm nhục anh thì có hơi lưỡng lự. Rốt cuộc chỉ là đổi nói nhất thời hay là uất ức kìm nén lâu ngày trong lòng cuối cùng cũng tìm được chỗ phát hiện, Thường Minh không rõ.

Nhưng về mặt nào đó, quả thật cô chẳng sai.

Mỗi bước lại lên một bậc, ý nghĩ trong bụng lại như đổi một lần, đợi đến khi lần nữa đứng trước cánh cửa mà đã bị đuổi ra ấy, tất cả mọi thứ đều lảng đong.

Khe hở trên cửa vẫn là một đường đen, hẳn cô vẫn chưa về. Ở cùng nhau gần hai tháng, anh thậm chí chưa từng quan tâm xem cô làm ở đâu.

Phân vân lần ba, rồi anh gõ cửa.

"Thái Tiểu... Thái Đường Yến."

Không ai trả lời.

Thường Minh lấy điện thoại ra gọi cho cô, vừa đưa tới bên tai thì vang lên tiếng tắt máy.

Đi làm còn không cho mở nguồn sao? Hay hết pin rồi?

Cất điện thoại đi, không có tay kéo vali để dựa vào, Thường Minh đành dựa vào cánh cửa, theo đèn cảm ứng âm thanh dần tắt mà hòa vào trong sắc tối.

Ba giờ khuya, nếu là thường ngày thì lúc này Thường Minh đã say ngủ, nhưng cảm giác hăng hái chờ đợi tối nay làm anh thức khuya, mặc dù rất mệt nhưng người vẫn tỉnh táo.

Trong bóng tối nghe được tiếng bước chân dần đến gần, nhưng to quá, không giống Thái Đường Yến rón rén chút nào. Đợi khi tiếng động và anh đèn lại gần trước mắt thì anh mới đưa mắt nhìn, quả nhiên không phải.

Tầng năm có hai người ở, có lẽ người này sống ở đối diện, cho đến bây giờ Thường Minh chưa gặp qua lần nào.

Người nọ cứ nhìn anh chăm chú, Thường Minh cũng ngênh đón ánh mắt của người đàn ông kia. Anh gật đầu chào hỏi, người đàn ông cũng gật đầu lại.

Lúc này Tào Đạt chỉ mặc thường phục, thoạt nhìn không khác gì người bình thường. Trong tay xách một túi miến xào, cả người đầy mùi dầu

mở.

Anh cúi đầu mở cửa, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt của đối phương vẫn dán lên người mình.

Tào Đạt vặn mở cửa, quay đầu lại nói: "Anh tìm cô bé ở đó sao?"

Đối thoại bất chợt làm Thường Minh sửng sốt, ậm ừ đáp lại.

"Cô ấy không có ở đây đâu."

"..."

"Ừ, về quê rồi, cô ấy nói với tôi vậy."

Chân mày Thường Minh nhíu lại, nhưng lại bị bóng tối che khuất. Trước khi Tào Đạt đóng cửa thì anh mở miệng: "Anh có biết bao giờ cô ấy quay lại không?"

Tào Đạt lắc đầu, "Không nói."

"Cám ơn."

Tào Đạt hất cằm thay câu trả lời.

Đèn cầu thang lại tắt khi cửa đóng, Thường Minh nghĩ hẳn đối phương không có lý do gì để giấu diếm anh, không thể làm gì khác ngoài việc đành phải rời đi.

Ra đến cửa tiểu khu thì phát hiện xe mình vẫn còn đậu ở đây, ngoài cảm thấy thân thiết thì chẳng biết làm sao, may mà chú Chung cũng không nói gì, chỉ hỏi anh muốn đi đâu.

Đúng là Thái Đường Yến đã quay về quê.

Ban ngày nhận được cuộc gọi của Hồ Tân Tuyết bảo cô về quê một chuyến, hỏi đã xảy ra chuyện gì thì chỉ bảo là nói qua điện thoại không tiện, về nhà rồi nói sau.

Thái Đường Yến mau chóng dọn đồ rồi xin nghỉ để về nhà.

Khi mang theo nhọc nhằn mệt mỏi về đến nhà thì đã chập tối, Thái Giang Hào ngồi trên tầng đá ở cửa nhàm chán nhìn đám trẻ con chơi đùa với nhau.

Thái Đường Yến có cảm giác không ổn, thả chậm bước chân.

Thái Giang Hào cũng phát hiện ra cô, đứng lên phủi quần rồi xoay người đi vào nhà.

Theo Thái Giang Hào đi vào trong phòng, Thái Quang Viễn đang hốt lông vịt phơi khô cất giọng nói "Yến Tử về rồi đấy à".

"Mẹ con đâu?"

Đang nói thì Hồ Tân Tuyết đi ra từ phòng mình, trong nét mặt có vẻ khác thường, thậm chí có thể gọi là ý chí chiến đấu, nhưng vì bà không biểu lộ chút nào nên trông như không cho ai đến gần.

"Đóng cửa lại." Hồ Tân Tuyết nói.

Trong nháy mắt Thái Đường Yến đã biết dáng vẻ này của mẹ cô là từ đâu tới, hai tay siết thành nắm đấm, đứng yên không nhúc nhích.

"Bảo cô đóng cửa lại mà không nghe thấy hả?"

Vẫn không nói một lời nào, phản ứng ngậm bồ hòn làm ngọt này quá Thái Đường Yến rồi.

Thái Giang Hào xung phong nhận việc đóng cửa, gần như trong tích tắc cánh cửa khép lại, Hồ Tân Tuyết quát lên: "Quy xuống!"

Cơ thể Hồ Tân Tuyết không được tốt, vừa hét lên là lại thở dốc kịch liệt, nhưng vẫn cố chống đỡ.

Thái Đường Yến nói: "Mẹ, có chuyện gì thì mẹ cứ nói đi."

"Tôi bảo cô quy xuống cô không nghe hả!"

Cô vẫn cứ đứng thẳng.

"Được lắm, cô cứ phách lối đi, tôi hỏi cô, cô ở bên ngoài làm gái đúng không?"

Thái Đường Yến giật mình trong bụng, vẻ mặt đã bán đứng câu trả lời của cô, cô nhìn sang Thái Giang Hào, gã ta tỏ ra vô tội buồn chán dời mắt sang chỗ khác.

Một giây tiếp theo, Hồ Tân Tuyết nhặt lấy đòn gánh dựng trong góc phòng, quát một phát không tiếng động vào sau đầu gối cô, cô đau đớn rên lên rồi đổ rạp xuống nền xi măng.

"Con à, thật ra con vẫn..."

Vốn Hồ Tân Tuyết vẫn còn ôm tia may mắn, cho dù đó là không có lửa làm sao có khói, nhưng bà đã quá đỗi quen với phản ứng không giấu được chuyện của Thái Đường Yến rồi. Hồ Tân Tuyết nức nở, trên tay vẫn không chịu ngừng, một gậy này như muốn đem hết bao ngã lòng trong suốt hai mươi mấy năm vừa qua đánh ra ngoài, hạ xuống sau lưng Thái Đường Yến, cô gần như nằm nhoài ra đất.

"Tôi còn nói vì sao đột nhiên cô lại gửi nhiều tiền về nhà như vậy nữa chứ, hồi Tết còn mặc quần áo đắt tiền thế về nhà, lại còn dám lừa tôi bảo là

đồ cũ của người ta!" Cả người Hồ Tân Tuyết run lên, "Sao tôi lại nuôi ra cái thứ cặn bã như cô chứ!"

Hồ Tân Tuyết định ra tay tiếp thì bị Thái Quang Viễn ôm ngang lại.

"Đừng đánh nữa ——! Này, đừng có đánh nữa ——! Đánh bị thương thì biết làm sao?"

Hồ Tân Tuyết như điên lên, dù tay bị cản nhưng vẫn giơ chân ra muốn đạp cô, giầy dựa khiến tóc tai bù xù hết cả, mặt đầy căm hận lại suy sụp.

Đây không phải là lần đầu tiên Thái Đường Yến bị đánh, lúc còn bé bị đánh cũng là vì trẻ nhỏ không hiểu chuyện, sau khi lên cấp hai biết ngoan ngoãn thì gần như không còn xảy ra cảnh đó nữa. Trước kia cô sẽ né tránh, nhưng lần này cô lại á khẩu không trả lời được.

Nếu phản kháng thì còn có thể chứng tỏ cô có lý có cứ, nhưng Thái Đường Yến chỉ im lặng ngồi đó để bị đánh, cơn giận của Hồ Tân Tuyết lại bùng lên.

"Ông cú ra một bên!" Hồ Tân Tuyết phẫn nộ quát Thái Quang Viễn, mà ông ấy cũng là lần đầu tiên thấy vợ tức giận đến mức độ ấy, sững sờ ngây ra, trong tích tắc ấy, Hồ Tân Tuyết lại nện một gậy lên đầu Thái Đường Yến làm cô choáng váng.

"Cô còn muốn học xong đại học làm giáo viên, giờ với cái loại đạo đức hư hỏng như cô mà làm giáo viên thì thử hỏi có ghê tởm độc ác không hả!"

"Tân Tuyết, bà bình tĩnh đi, bình tĩnh lại đi ——! Có lời gì thì ngồi xuống từ từ nói!"

Bên này âm ỉ không thôi, bên kia Thái Giang Hào cứ đứng dựa vào tường, hệt như người qua đường lạnh nhạt, thỉnh thoảng có ruồi bay đến

trước mặt gã mới đưa tay ra đuổi đi.

"Đủ rồi ——!" Thái Đường Yến đưa tay bắt lấy đòn gánh, hồ khẩu chấn động đau buốt, "Tiền con kiếm là cho ai dùng hả!"

Có lẽ không ngờ cô sẽ phản kháng, Hồ Tân Tuyết ngây người ra.

Một tiếng gầm vừa rồi như rạch một đường trên túi cát, mới đầu chỉ là khe hở ngắn nho nhỏ, sau đó cát chảy ra, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhanh, xoẹt một tiếng cả túi cát rách toạc, cát không tài nào dừng chảy ra được.

"Nếu không phải vì để chữa bệnh cho mẹ thì con đã học xong đại học từ lâu rồi! Mẹ tưởng kiếm tiền dễ lắm ao! Mẹ không nuôi nổi con tại sao còn sinh con ra! Con thà rằng lúc đó mẹ cứ phá thai —— "

Bốp một tiếng, gò má Thái Đường Yến đau rát. Đánh người không đánh vào mặt, đây là điều mà bà đã dạy cô, cho dù trước kia có ăn nhiều trận đòn roi da thịt đau nhức đến đâu đi chăng nữa, Hồ Tân Tuyết cũng không đánh vào gương mặt không giống bà này.

Môi Thái Đường Yến run run, "Mẹ chỉ biết đánh con là giỏi! Chính mẹ gả cho ông chồng nhu nhược, lại có thằng con riêng thối nát chỉ biết cá cược, hễ cứ giận là lại đánh con! Mẹ có bản lĩnh thì đánh bọn họ đi ——!"

"Cô, cô ——"

Hồ Tân Tuyết trợn tròn hai mắt, chỉ tay vào cô, ngực phập phồng kịch liệt, cả người cũng run lên, cứ thế không thốt nên câu tiếp theo được, đột nhiên cặp mắt trợn trắng, hai chân nhũn ra, hôn mê bất tỉnh.

Thái Quang Viễn không ngừng gào tên bà, lại vỗ vào mặt rồi bóp nhân trung, nhưng toàn hoàn không có chút phản ứng nào.

Thái Đường Yến nghĩ mà sợ...

Thái Quang Viễn gần như khóc nói: "Tìm, tìm xe đến mau... Đưa đi bệnh viện..."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Nhà cách bệnh viện huyện khá là xa, gọi xe cứu thương là không thực tế lắm. Coi như lương tâm của Thái Giang Hào còn chưa biến mất, lập tức nói: "Tôi đi tìm xe."

Thái Đường Yến dẫn cơn đau khắp mình mẩy, lúng túng gọi mấy tiếng, dĩ nhiên Hồ Tân Tuyết không có phản ứng gì.

Không bao lâu sau, Thái Giang Hào vừa hô "xe đến rồi" vừa giúp Thái Quang Viễn công Hồ Tân Tuyết lên. Thái Đường Yến cũng đi ra theo, đậu ở ngoài cửa là một chiếc xe nhỏ, cửa sổ ở ghế lái hạ xuống, tài xế chính là bố của Thạch Khải Hoàn. Trước đây hai nhà không thường lui tới, hành động sốt sắng của ông Thạch khá là bất ngờ, nhưng chuyện xảy ra đột ngột nên Thái Đường Yến cũng không kịp nghĩ nhiều.

Hồ Tân Tuyết được đẩy vào phòng cấp cứu, Thái Đường Yến bận trước bận sau lo đóng tiền.

Ông Thạch nói nhỏ mấy câu với Thái Giang Hào rồi vỗ vai gã an ủi, sau đó rời đi trước. Không biết từ lúc nào Thái Giang Hào đã trở thành đại diện cho cả nhà, Thái Quang Viễn co rúm người ngồi bên cạnh lại như bị ghê lạnh.

Nộp tiền phí xong, Thái Đường Yến đứng ngoài cửa mà lòng lo lắng, Thái Giang Hào tiễn ông Thạch đi đã quay về.

Gã thấp giọng mắng: "Mày nói mày xem, không nói cái gì tốt đẹp được cả, biết rõ thân thể bà ấy không được khỏe mà còn nói những lời đó."

Mày như thế không phải là chuốc tội sao, lại còn lãng phí tiền."

Thái Đường Yến cười ha ha hai tiếng, miệng mở ra rồi khép lại. Ngay lúc này cô còn cảm thấy mình đã sai, không nên chống đối lại mẹ, nhưng bây giờ Thái Giang Hào lại đùn đẩy hết trách nhiệm lên người cô, phải sạch bản thân, cô lại chẳng cam lòng.

"Mẹ là của tôi, tiền cũng là của tôi, liên quan gì đến anh."

"Ôi cái con này, mày ——" Thái Giang Hào lại giơ tay lên tính đánh người theo quán tính, Thái Đường Yến né đi, còn Thái Quang Viễn rút cuộc cũng phát huy tác dụng của người lớn, đứng lên chặn gã lại, "Đây là bệnh viện, đánh cái gì mà đánh, không sợ mất mặt hả."

Dù gì cũng có chỗ dựa, tuy không biết có thể vững vàng được bao lâu, Thái Đường Yến trả lời, "Nếu không phải anh lăm mồm thì sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Anh nói khoác cái gì không nói, tự dưng nói chuyện của tôi với bà làm gì, bà có mà chết thật thì anh cũng là hung thủ."

Thái Giang Hào không ngờ cũng có ngày trái hồng mềm này lại cứng như thế, dám chống đối lại gã, nhất thời giận trợn trừng hai mắt, lại muốn đánh người.

"Đủ rồi ——!" Thái Quang Viễn quát lên, "Người còn ở trong phòng cấp cứu đấy, hai anh em con có thể đợi bà ấy ra ngoài rồi hẵng gây nhau sau được không hả."

Thái Giang Hào nào để ý đến lời khuyên của ông, hạ tay xuống thì nói vào tai Thái Đường Yến. Thái Đường Yến lập tức hét lên, cuối cùng cũng rước phải sự chú ý của người ngoài.

Một bảo vệ đi qua cảnh cáo, "Đang ở bệnh viện đấy, các cô cậu im lặng lại chút, muốn gây nhau thì ra bên ngoài mà gây, đừng làm ảnh hưởng đến người khác."

Lúc này Thái Giang Hào mới chịu thôi.

Hai giờ sau đèn phòng cấp cứu mới tắt, kết quả không như ý lắm, bác sĩ báo cho họ biết tế bào ung thư đã thay đổi vị trí, bảo người thân nên chuẩn bị tâm lý.

Đối với Thái Đường Yến, đây chẳng khác gì sét đánh ban ngày, "Làm sao, làm sao có thể chứ, năm ngoái còn nói có thể chuyển biến tốt mà... Sao đột nhiên lại..."

Bình tĩnh nhất trong ba người không ai bằng Thái Quang Viễn, Thái Giang Hào chỉ tỏ vẻ khiếp sợ chứ không thể hiện quan tâm.

Theo trực giác Thái Đường Yến muốn hỏi Thái Quang Viễn, bác sĩ cùng nhìn sang ông ta, để lại quyền giải thích thỏa đáng cho ông ta.

Chỉ thấy Thái Quang Viễn chậm rãi mở miệng, "Làm gì có chuyện chuyển biến tốt, lúc kiểm tra thì đã vào giai đoạn giữa rồi. Uống thuốc mới khống chế nên khá lên chút, nhưng tiền đắt quá, mẹ con sợ con mệt..."

Sự thật tàn nhẫn lệch khỏi dự tính của Thái Đường Yến, nhất thời cô không tiêu hóa nổi lời giải thích như vậy, vẫn còn mê man trong giả tưởng nhận định của mình.

"Lúc về nhà ăn Tết... tinh thần của bà rất tốt mà..."

"Một năm con mới về có mấy ngày, tinh thần có thể không tốt được sao, phải chống đỡ gắng gượng lắm..."

Đầu Thái Đường Yến ửng lên.

"Vậy sao bố không nói sớm cho con biết? Tại sao lại hòa vào với bà ấy gạt con?"

Bác sĩ tạm dừng tay, hòa giải nói: "Này, mấy người muốn thảo luận thì lát nữa thảo luận, chúng tôi đã có phương án trị liệu đây rồi. Có thể duy trì tiếp tục uống thuốc không chế, nhưng hiệu quả thì cũng thấy đấy, còn một cách là hóa học trí liệu, nhưng phải dựa vào tình trạng cơ thể của bệnh nhân..."

Thái Đường Yển cướp lời: "Cách nào có thể kéo dài lâu hơn?"

Bác sĩ thích người thân trực tiếp như thế, bèn nói: "Đương nhiên hóa học trí liệu sẽ triệt để hơn rồi, nhưng phải xem bệnh nhân có chịu đựng được không đã."

Bất thành linh Thái Giang Hào nhắc nhở, "Mày có tiền không?"

Thái Đường Yển trợn mắt nhìn gã ta, Thái Giang Hào thấy mình có lý, bèn liếc cô một phát.

Bác sĩ khuyên: "Bệnh nhân có quyền được biết, hay là mọi người đợi sau khi bà ấy tỉnh rồi hãy quyết định đi."

Quay về phòng bệnh, Hồ Tân Tuyết đã mơ màng tỉnh lại, Thái Quang Viễn truyền đạt ý của bác sĩ, nhưng còn chưa nói xong thì Hồ Tân Tuyết đã ngắt lời, "Về nhà."

Thái Đường Yển ở cạnh nhắc, "Mẹ à... Giờ tình hình của mẹ không về nhà được, còn phải nằm viện quan sát tiếp."

"Về nhà."

Hồ Tân Tuyết lập lại, nói đoạn tính vén chăn lên xuống giường, thấy kim tiêm găm trên mu bàn tay thì đưa tay phải rút ra. Thái Quang Viễn và Thái Đường Yển đồng thời đề cánh tay bà lại. Nhưng Hồ Tân Tuyết lại hất tay cô ra.

Bà vẫn còn đang tức giận. Thái Đường Yến ngượng ngập thu tay về.

Từ xưa đến giờ bà nói gì Thái Quang Viễn đều nghe theo, có lẽ Hồ Tân Tuyết yêu ông là vì tính cách này. Ông từ tốn nói: "Chúng ta truyền xong bình thuốc này rồi hãy về, bà nằm xuống đi."

Quả nhiên Hồ Tân Tuyết nằm xuống lại, ngăn người nhìn mặt chần, tầm mắt không hề rơi vào người Thái Đường Yến, như thể xem cô không có ở đây vậy.

Thái Quang Viễn kéo Thái Giang Hào và Thái Đường Yến ra ngoài hành lang, khuyên bảo: "Yến Tử à, con đừng cãi với mẹ con nữa, chiều bà ấy đi, cũng không còn bao lâu nữa?"

Thái Đường Yến cá giận: "Bố nói vậy là có ý gì!"

"Bà ấy nói với bố rất nhiều lần, nếu như đến cuối cùng, thì bà ấy muốn về nhà chứ không ở lại bệnh viện." Thái Quang Viễn nói, "Bố biết chắc chắn con sẽ không đồng ý, lúc đầu bố cũng thế, nhưng dầu sao nên tôn trọng mẹ con, để tự bà lựa chọn."

Thái Đường Yến không nghe ông nói thêm gì nữa, vội vã chạy ra khỏi tòa nhà. Gió bên ngoài khá lớn, cô há to miệng hít thở, muốn bình tĩnh lại nhưng không thành, càng thở hỗn hển dữ hơn, quên đi một thân đau nhức.

Ngày đi đêm đến, đã không có xe quay về nữa rồi, Thái Quang Viễn khuyên mãi thì Hồ Tân Tuyết mới đồng ý ở lại đến sáng mai. Thái Đường Yến có thể nhận ra bà ấy không muốn để ý đến mình, thế là cũng không nói nhiều nữa, có điều vì cô là con gái – thích hợp ở lại phòng bệnh ban đêm nên Hồ Tân Tuyết mới ngầm cho phép.

Hộ lý đưa giường xếp cho thuê đến, Thái Đường Yến nằm xuống cạnh giường bệnh, khiến không gian bên trong tấm rèm thu nhỏ lại một nửa.

Sau lưng vẫn đau nên Thái Đường Yến nằm nghiêng, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng Hồ Tân Tuyết thở dài.

"Mẹ ngủ đi. Đều là lỗi của con... Mẹ đừng giận nữa..."

Hồ Tân Tuyết không đáp lại, Thái Đường Yến đợi rất lâu, không thấy tiếng thở dài nữa, cô nâng người ngồi dậy, Hồ Tân Tuyết đã nhắm hai mắt, cẩn thận nhìn thì ngực vẫn phập phồng.

Cô lại nằm xuống, hơi ngầy ngẩn vì sự quan sát của bản thân, chẳng lẽ cô đã chấp nhận mẹ là người đe dọa?

Chỉ còn lại một tháng, Thái Đường Yến nhớ rất rõ, ngày này qua ngày khác đều lặp lại, nhưng mỗi ngày lại không giống nhau.

Hồ Tân Tuyết im lặng như trước, mới đầu thì còn tiếp tục cho gà ăn quét nhà nấu cơm, Thái Đường Yến thấy thế liền tranh làm, bà cũng để mặc cô, bê ghế lùn đến ngồi trong chân tường mà nhìn.

Thái Đường Yến cũng không phải người nói nhiều, nhiều lần không tìm được đề tài nên dứt khoát đọc sách cho bà nghe.

Đến đầu tháng tư bà chủ trong quán lẩu gọi đến, hỏi cô có còn về đi làm không, Thái Đường Yến đáp nói sẽ về, nhưng hỏi bao giờ về thì cô không trả lời được.

Thái Đường Yến cũng không biết đợi đến lúc nào, đến khi mẹ tha thứ cho cô, hay là... Cô không dám nghĩ tiếp, chỉ nói với bà chủ là trong thời gian ngắn không thể về được. Bên kia cũng rất dứt khoát, nói tiền lương sẽ gửi vào thẻ nên hỏi cô số thẻ.

Thời gian Hồ Tân Tuyết ngồi dậy đi lại càng lúc càng ít, những hành động thường này biến thành gắng sức, không thể không dựa vào Thái Đường Yến hỗ trợ. Nhìn một người dần dần suy sụp, như đèn bão bị bể

chao đảo trong gió mạnh, đứng trước sinh mệnh bao khốn khổ của Thái Đường Yến trở nên nhỏ nhất không đáng kể.

Vào sáng ngày ngày hai mươi tám tháng bốn, Hồ Tân Tuyết gọi một tiếng "Yến Tử", giọng yếu ớt, Thái Đường Yến đứng ở trong sân phải một lúc sau mới nghe thấy.

Thái Đường Yến đến trước cửa sổ, Hồ Tân Tuyết ngồi dậy, nói: "Yến Tử, mẹ có mấy câu muốn nói với con, con đừng ngắt lời mẹ, có thể mẹ không có sức nghe con nói nhiều đâu."

"Mẹ à..."

"Yến Tử, mẹ không trách con, không có người mẹ nào lại gây khó dễ cho con gái mình cả. Con nói đúng, nếu không có con, có thể mẹ đã sớm đi rồi —— "

"Mẹ, không phải thế —— "

"Con nghe mẹ nói một câu đã, con cái gia đình không có tiền không có thể như nhà mình, đi học là cách thay đổi số mệnh hữu hiệu nhất, không có đường tắt nào khác cả. Mẹ hy vọng về sau con đừng hồ đồ như thế nữa..."

"Không đâu... Sẽ không có lần sau đâu ạ..." Thái Đường Yến ngồi bên mép giường, lúc này không nhìn được mà ôm choàng lấy vai Hồ Tân Tuyết, có điều bà gầy quá, cô không dám dùng sức."

"Đợi mẹ đi rồi, sẽ không làm liên lụy đến con nữa ——"

Thái Đường Yến biện bạch, "Không phải đâu, mẹ à, mẹ không có..."

"Anh con là một con quỷ hút máu, bố con..." Hồ Tân Tuyết rên rỉ, "Bố con thật sự là một người tốt, có điều yếu quá, hy vọng con đừng hận ông

ấy... Còn bố ruột con..."

"Con biết rồi con biết rồi, mẹ đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi cho khỏe."

"Bố ruột con cũng không trông cậy gì được, sau này chỉ có thể tự dựa vào chính con. Con với mẹ ở chung một hộ khẩu, đến lúc đó nghĩ cách lấy sổ hộ khẩu rồi đi đi... Đi ra ngoài đừng quay về nữa..."

Hồ Tân Tuyết lại nói rất nhiều, lặp đi lặp lại những chuyện quan trọng đến ba lần, cho đến khi mệt mỏi thiếp đi.

Giấc ngủ trưa này của bà rất dài, tận khi Thái Đường Yến bưng ly nước ấm đi vào, tay mềm nhũn xoảng một tiếng rơi xuống đất mà bà vẫn không tỉnh, chứ đừng nhắc đến tiếng hét đầy thất thanh của Thái Đường Yến...

Thái Đường Yến tự mình lo liệu hậu sự cho Hồ Tân Tuyết, lúc lấy tiền, Thái Giang Hào im lặng đưa ra mười nghìn, Thái Đường Yến nhìn gã với vẻ không tin nổi, nhưng đối phương không giải thích gì thêm, cô cũng không có tâm tư để hỏi.

Hồ Tân Tuyết nghỉ học từ lúc còn trẻ, chưa lập gia đình đã sinh con, bị nhà mẹ ruồng bỏ, phải gả cho tđv người không có đồng nào lại lớn tuổi hơn rất nhiều, cả đời tần tảo cực nhọc, Thái Đường Yến lấy hết tiền tiết kiệm, tiền bà đi thật rạn vỡ.

Lúc định xóa tên khỏi hộ khẩu thì Thái Đường Yến hỏi Thái Giang Hào sổ hộ khẩu, nhưng Thái Giang Hào lại cướp giấy khai sinh trong tay cô, nói sẽ do gã tự đi làm, rồi vẫn cất sổ hộ khẩu kỹ như cũ, không ai biết được.

Sự ra đi của Hồ Tân Tuyết đã đả kích tinh thần cô, giờ Thái Đường Yến chẳng khác gì xác chết biết đi, đáng sợ như người sắp chết. Thái Đường Yến bắt đầu không tìm được trọng tâm của cuộc sống, mọi chuyện

đã không còn ý nghĩa, cả ngày chỉ ngồi trơ trơ trên chiếc ghế mà Hồ Tân Tuyết từng ngồi. Từ lúc về nhà là đã bắt đầu mất ngủ, giờ đây còn nặng thêm, tóc rụng từng nắm.

Tưởng Toàn cũng ôm con đếm thăm cô, bọn họ là bạn tốt hồi cấp hai của cô, nhưng Tưởng Toàn tốt nghiệp xong liền kết hôn sinh con, quỹ tích cuộc sống khác nhau khiến tiếng nói chung giữa hai người ngày càng ít đi.

Sau khi an ủi theo lệ, Tưởng Toàn nói: "Thật ra con người Thạch Đầu rất tốt, chẳng qua là không biết ăn nói mà thôi."

Thái Đường Yến máy móc quay đầu lại, ngạc nhiên trước mục đích của cô ấy.

"Mặc dù đi đứng không tiện, nhưng dù sao cũng không phải là gánh nặng gia đình, sau này nếu cậu sinh con thì còn có mẹ anh ta giúp cho, không phải giống mình chỉ một mình lo toan. Chạy ra ngoài đi làm có gì hay chứ, cuối cùng không phải vẫn phải về đây sao."

Thái Đường Yến luôn trong ngỡ ngẩn như bị giáng một cái tát mà tỉnh táo lại.

"Toàn Tử... Ngay đến cậu cũng cảm thấy mình nên gả cho Thạch Khải Hoàn sao?"

Tưởng Toàn còn chưa kịp trả lời thì con cô ấy đã khóc ré lên, cô ấy vừa lắc lư vừa nói, "Gả cho ai mà không phải một ngày ba bữa tối đắp chung chăn, hợp nhau thì sống cả đời thôi."

Đây là lần đầu tiên trong những ngày qua Thái Đường Yến đứng dậy trò chuyện, động tác quá mạnh nên trước mắt thoáng tối sầm đi.

"... Vậy nếu đổi lại là cậu, cậu có gả không?"

Tướng Toàn đôi tư thế ôm con, cười mỉa, "Mình không có cái phúc đó."

Thời hạn chứng minh thư của Thái Đường Yến còn mười năm nữa, tối hôm đó cô dọn dẹp hành lý, mang theo những thứ quan trọng bên người, trời vừa sáng đã rời khỏi phòng.

Trên cánh cửa trước đây chỉ có một then cài ngang giờ mọc thêm một ổ khóa, Thái Đường Yến tức giận giật lấy lung lay mấy cái, nhưng chỉ là phí công. Cô xách túi xách đi lên tầng gác mái, nhà chỉ có một tầng, cô định nhảy từ gác mái xuống. Nhưng vừa đi lên thì thấy ngay đến cả cửa rào sắt cũng bị khóa, cô đá một phát, bụi bặm trên tường rơi xuống, nhưng cánh cửa sắt vẫn cứ gắn chặt vào tường.

Cô nản chí đi xuống, Thái Giang Hào âm u đứng ở cửa cầu thang, hỏi: "Mày muốn đi đâu?"

"Về thành phố."

"Về thành phố cũng được, nhưng buổi trưa đến nhà thằng Đá đã, hai đứa mày đi lấy giấy kết hôn trước đã."

Thái Đường Yến nhìn gã mà tức cười, "Thái Giang Hào, anh còn nhân tính không thế, mẹ tôi mới đi được bảy ngày."

Thái Giang Hào tự động lược bỏ nửa câu đầu, "Ý của người nhà họ Thạch là, mày với thằng Thạch Đầu đi lấy giấy trước, còn tiệc rượu thì sau này có thể bổ sung sau, mày muốn về đi học cũng được, thậm chí bọn họ có thể chu cấp cho mày."

"... Nhà họ Thạch nói gì anh đều nghe nấy, có phải đã cầm tiền sinh lễ rồi không?"

Thái Giang Hào mỉm cười, "Nói mày cũng vô dụng."

Thái Đường Yến rất muốn chửi người, nhưng khi mở miệng lại chẳng thốt lên được câu nào.

"Mày biết điều lại đi, nếu không cứ chờ đó mà xem."

Thường Minh tưởng Thái Đường Yến về quê tảo mộ nên tính sau lễ sẽ đi tìm cô, nhưng không ngờ lại bị chuyện công ty làm vướng chân, phải chạy mấy chuyến đến vùng khác, cứ thế kéo dài mãi đến tận một năm sau, suýt nữa anh cũng đã quên bém chuyện này.

Trong tiềm thức, Thái Đường Yến không phải xếp hạng trên cùng.

Thường Minh chạy đến tiểu khu của Thái Đường Yến, trên ban công nơi cô từng ở đã trống trơn, không thấy dấu vết của người sinh hoạt.

Chẳng lẽ đã chuyển đi rồi? Không thể nào, Thái Đường Yến không giống người có dư tiền đổi chỗ ở, trừ khi cô đã đổi luôn việc, nhưng tháng chín cô ấy phải về trường đi học, theo lý mà nói thì không cần phải vất vả.

Thường Minh càng nghĩ càng không đúng, quay về lại trên xe, bảo chú Chung đưa anh đến huyện Tân Nam, tính thuận đường thì đến núi Vi Phong, nói không biết lúc nào về nên bảo chú Chung về trước.

Đi cùng còn có lão Viên, Thường Minh nói mượn xe lão Viên dùng.

Lão Viên nói: "Thường tổng này, nếu anh muốn đi dạo ở đâu thì để tôi đưa anh đi."

"Có chuyện riêng..."

Lão Viên khó xử, theo lão được biết thì sau khi Thường Minh gặp tai nạn đã không còn lái xe nữa, nhưng lão cũng đã nói đến mức này rồi, chỉ đành phải đưa chìa khóa ra, "Vậy Thường tổng lái xe cẩn thận."

Thường Minh ra vẻ dễ dàng mà nói: "Yên tâm đi, tôi lái xe mười năm rồi."

Thường Minh ngồi vào chiếc Toyota Camry màu trắng, chân phải tìm vị trí phanh xe và ga, chân trái đặt lên ly hợp, thả phanh tay từ từ chạy xe.

Tầm mắt phía trước chuyển động, Thường Minh khá hài lòng, cảm vô lăng xoay chuyển cổ và đầu vai, trên chân dần dần tăng tốc.

Vừa đi lên con đường xi măng thì tốc độ xe tăng nhanh, Thường Minh phát giác không ổn, tính dừng xe thì ngay giây tiếp theo tầm mắt bị chấn động kịch liệt, trước mắt trở nên tối sẫm, lúc tỉnh lại thì chân trái đã bị cửa xe biến dạng kẹp phải, không thể động đậy.

Xe bỗng thẳng gấp đâm vào dải phân cách.

Lão Viên vẫn luôn đứng sau nhìn theo lau mồ hôi chạy đến, gõ lên cửa kính, Thường Minh ngồi ở ghế lái mặt tái nhợt, cúi đầu nhìn vô lăng thờ hồn hển, lão Viên bị dọa sợ, phải nửa buổi sau mới dám cất tiếng.

"Thường, Thường tổng, hay để tôi chở cho?"

"..."

Thường Minh khoanh tay ngồi đằng sau, nhìn cảnh núi rừng dọc đường đi càng lúc càng sâu, trúc xanh hai bên đường cao vút, cỏ hoang lẫn lộn, đường càng lúc càng hẹp, thậm chí có một khúc là đầm lầy, lão Viên như lái xe vào trong núi đèo kênh rạch mà bán anh đi vậy.

"Lão Viên, anh chắc chắn không đi sai đường chứ?"

Đoạn đường phía trước không có xe lái đến, lão Viên hơi nghiêng đầu đáp: "Chính xác là đường này đây Thường tổng, không sai đâu. Anh còn

nhớ thẳng nhãi bị ngã gãy chân không? Chính là ở thôn này, tôi đã đến mấy lần rồi, ấn tượng khá sâu."

Thường Minh im lặng.

Ở trên đường gặp phải người chặn trâu, lão Viên dừng xe hỏi vị trí cụ thể rồi lại đi tiếp, cuối cùng dừng lại ở một con dốc đứng, lão Viên mở cửa chỉ vào căn nhà gạch đỏ không quét vôi, nói: "Thường tổng, đã đến nơi rồi, chính là chỗ đó."

Thường Minh mở cửa, xe lão Viên đậu ở đây không nói, bên ngoài xe toàn bùn là bùn, Thường Minh đưa chân cất bước, gần như là kéo lê chân trái, trong lòng mắng lão Viên một lần.

Anh cố ý không mang nạng, cà nhắc đi đến căn nhà gạch đỏ.

Trên tấm đá trước cửa có một người phụ nữ ôm đứa bé lớn tầm năm sáu tuổi, bên cạnh còn có mấy đứa đang nô đùa kêu la. Người phụ nữ vẫn nhìn anh đang đến gần chăm chặp.

Thường Minh khách khí hỏi: "Xin hỏi, đây là nhà Thái Đường Yến phải không?"

Người phụ nữ xấu hổ cười, Thường Minh không xa lạ gì với nụ cười này, nếu như anh trẻ tuổi lại, vào lúc vẫn còn hoàn hảo, những người phụ nữ thấy anh đều thích cười như thế.

"Anh là ai vậy?"

Xem ra tìm đúng nơi rồi, Thường Minh nhìn cổ áo đứa bé bị dính ướm nước miếng, nói dối không chớp mắt: "Tôi là giáo viên đại học của em ấy, đến thăm nhà tìm hiểu tình hình. Em ấy có ở nhà không?"

Người phụ nữ cười ha ha, nói: "Con bé không có ở nhà, đã ra ngoài rồi. Phải sắp tối mới có thể về."

"Vậy tôi đợi em ấy."

"Có điều có thể Yến Tử không đi học nữa đâu."

"Hả?"

"Nó lấy giấy kết hôn với chồng nó rồi. Đã lập gia đình thì còn có thể đi học được sao?"

"Cái gì?"

Nơi mặt đất mà Thường Minh đang đứng như hình thành một chiếc hố to, làm anh mất trọng lực nhanh chóng ngã xuống, hai tay không nắm bắt được vật gì để có thể leo lên.

Anh bắt đầu hối tiếc vì đã đến quá muộn.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 30

"Cô ấy kết hôn rồi ư?"

Phản ứng của Thường Minh không đơn giản là phản ứng nên có của "thầy giáo hướng dẫn", nhưng Tưởng Toàn không hề phát hiện ra điểm khác lạ, dù sao cũng chẳng liên quan đến mình, gương mặt này dù có thất vọng hay hòa nhà vẫn rất điển trai.

Tưởng Toàn nói: "Đúng thế."

"Với ai?"

Tưởng Toàn cười, "Có nói anh cũng không biết đâu."

"Cô ấy ra ngoài bao lâu rồi?"

"Hả?"

Thường Minh lặp lại lần nữa, chợt Tưởng Toàn nói: "Ăn cơm trưa xong là đi ngay, đoán chắc lúc này đã đến trên huyện rồi, hẳn là bọn họ thuận tiện mua đồ dùng kết hôn đây mà."

Thường Minh nhìn thời gian trên điện thoại, mới một giờ chiều, cục dân chính mở cửa làm việc vào hai giờ, nếu Thái Đường Yến đi từ lúc mười hai giờ thì anh còn một tiếng nữa. Anh không tin con nhóc ngày ngày thề thốt muốn đi học lại hào hứng chạy đi kết hôn với người ta khi vừa qua tuổi kết hôn theo luật pháp quy định.

"Cám ơn." Dứt lời, Thường Minh quay người lên xe.

Tướng Toàn gọi với theo, "Thầy giáo ơi, anh không chờ cô ấy về sao? Hay là vào nhà ngồi đi?"

"Không cần." Thường Minh vẫy tay tạm biệt, nếu ngồi chờ thì gạo đã cháy vào nồi người ta hết cả rồi.

Lão Viên không ngờ Thường Minh lại quay về nhanh như thế, đứng dựa vào xe vẫn chưa hút thuốc xong, chỉ phải lấy xuống hỏi: "Thường tổng, nhanh thế sao?"

"Xui rồi, đến chậm không tìm được người, vào huyện một chuyến đi."

Bên này vừa đang nói chuyện thì ở con đường nhỏ bên cạnh nhà có năm sáu người đi ra, cầm xẻng xách bó mạ, mồ hôi chảy ướt đầm tấm lưng, trông như vừa đi làm ruộng về.

Cầm đầu là một người đã có tuổi, gương mặt vàng vọt nhăn nhúm, chẳng khác gì gốc cây già, hỏi: "Mày chắc chắn không nhầm người chứ?"

Tên đầu trọc gầy quắt đứng bên cạnh trả lời: "Tuyệt đối không nhầm được, chiếc xe đó là Toyota Camry màu trắng, gã mập lái xe đó là giám đốc hay gì gì đó, từng tìm tới nhà Thạch Đầu một lần, tên còn lại hình như đã gặp ở trên công trường."

Một đám người khí thế bùng bùng lao về phía xe của lão Viên, chặn đường bọn họ lại.

Tuy lão Viên và Thường Minh không hiểu gì, nhưng thấy tình hình cũng dừng xe lại.

Lão Viên hạ cửa xe xuống hỏi: "Này ông anh à, làm phiền các anh nhường đường cho, tôi phải quay đầu xe."

Gốc cây già hét lên: "Mày có phải là ông chủ của núi Vi Phong không?"

Lão Viên nghe thế thì cảm giác có gì đó không ổn, "Các anh định làm gì?"

Dù chưa trả lời thẳng nhưng thái độ né tránh này cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận, tên đầu trọc gầy quắt kia trẻ tuổi sung sức, cầm xẻng trong tay hốt phân trâu ươn ướt mềm mềm ở ven đường, hất lên kính chắn gió, trên tấm kính vốn trong suốt nay nở rộ một đóa hoa cúc màu xanh đen.

"Này, mẹ nó ——!" Lão Viên chửi bới, "Bọn mày thích chết hả!" Mở cửa ra tính xuống xe liều mạng.

Thường Minh ngồi đằng sau báo cảnh sát trước nhưng không kịp ngăn lão Viên lại, lão Viên cũng khá kích động, đây không phải là tú tài gặp binh mà là bắp phải bạo dân.

Thường Minh ấn nút hạ cửa xe xuống, gọi một tiếng: "Lão viên, quay về!"

Tên đầu trọc gầy quắt vung xẻng lên, lại một bóng đen bay đến, Thường Minh nhanh chóng bấm nút đẩy cửa kính lên, có điều vẫn đã trễ, trên bả vai sơ mi trắng bỗng nhiên lại có một thứ bần bẫn bốc mùi lạ.

Lão Viên đưa mắt nhìn, ánh mắt ai oán.

Gốc cây già hô lên: "Rốt cuộc có trả tiền bồi thường cho Thạch Đầu không?"

Bỗng cửa xe bật mở, một đầu nạng tiếp đất đầu tiên là nạng khuỷu tay được chế tạo hoàn hảo, tiếp đến là đôi chân dài, Thường Minh ngay ngắn đứng ngoài xe, như thể không hề bị thứ bần thiêu kia làm ảnh hưởng.

Nặng chống xuống bùn, "Ông chủ núi Vi Phong mà ai đang tìm thì chính là tôi đây." Ánh mắt đầy bình tĩnh, một câu nói rất chuẩn mực, cứ như tướng sĩ trang nghiêm mở đường bước đến.

Nhất thời đám người kia im như thóc, không ai dám ra mặt.

Lão Viên lùi về sau đi đến bên tai anh, "Có lẽ là chuyện Thạch Khải Hoàn kia."

Trong lòng Thường Minh sáng tỏ, "Vừa rồi là ai nói muốn tiền bồi thường của tôi?"

Không có ai lên tiếng.

Sau lưng gốc cây già bị người ta đẩy một phát, lão đảo bước lên trước trở thành bia ngắm.

Thường Minh nói: "Anh nói 'Thạch Đầu' là ý chỉ 'Thạch Khải Hoàn' sao? Anh là gì của Thạch Khải Hoàn?"

Gốc cây già bị ép phải lên tiếng, nhưng lại né tránh câu hỏi, "Các người phải bồi thường một triệu, đã gần hai năm rồi mà vẫn không thấy tung tích đâu."

Thường Minh nói: "Oan có đầu nợ có chủ, các anh muốn đòi một triệu kia thì nên tìm chủ thầu cũ ấy, công ty chúng tôi đã trích không ít tiền bồi thường cho Thạch Khải Hoàn rồi. Đừng có thua sạch rồi lại đến tìm tôi. Tôi cảnh cáo các anh, Thạch Khải Hoàn có thể tìm các anh đến đòi nợ thì tôi cũng có thể tìm người khác đến đánh các anh."

Bộ dạng kia của Thường Minh chẳng khác gì bỏ tiền ra mua mạng, mấy người lớn tuổi hơi e ngại, lửa giận đè nén ở hai tay, xoay xoay mạ non trong tay.

Vẫn là thanh niên không chịu nổi khích tướng, tên đầu trọc quăng xẻng sắt trong tay đi, Thường Minh né theo bản năng, còn lão Viên nhào đến cạnh Thường Minh ngăn lại để bảo vệ chủ, nhưng vào lúc này, muỗi còn chưa bay đến thì một trận cười ầm vang lên.

Tên đầu trọc đặc ý nói: "Ta thấy các người đều là loại rắn chuột chung hang cả! Chắc hẳn mày biết hẳn ta đang trốn ở đâu."

Khí thế vừa phát ra, lại có người ồn ào lên, xẻng xúc soàn soạt, "Đéo bồi thường đéo cho đi!"

Tiếng động ồn ào như nước đường vầy gọi lũ kiến, mấy nhà bên cạnh ăn cơm xong cũng chạy ra ngoài vây xem, ngay đến Tướng Toàn vừa nãy ôm con cũng đi ra.

"Ôi, đó không phải là thầy giáo của Yến Tử sao." Cô nàng khẽ thán.

"Thế sao?" Người bên cạnh nhiều chuyện tiếp lời.

Lão Viên thấp giọng hỏi: "Làm thế nào đây Thường tống? Nói phải trái với đám dân đen này có khác gì ông nói gà bà nói vịt đâu."

Thường Minh vừa đề phòng vừa nói nhỏ: "Tôi đã báo cảnh sát rồi, kéo dài thời gian đã."

Hai bên cứ thế giằng co, một bên không dám hành động thiếu suy nghĩ, một bên không cách nào đột phá được vòng vây, xe cảnh sát còn chưa đến thì một chiếc xe nhỏ màu đen xuất hiện trước, khó nhọc đậu xe lại bên ngoài đám đông.

Người bước xuống xe trước là một thanh niên, nhìn có vẻ lớn nhưng ánh mắt lại đầy xốc nổi.

Tài xế là một người trung niên, cách thân xe hét lên, "Thái Giang Hào, mày cũng đừng quên tìm nó về đây." Lời này nghe như đang nhắc nhở, nhưng vẻ mặt lại không có nửa ý tốt.

Thái Giang Hào nhăn mặt, "Đừng lo, sang học kỳ khai giảng tôi đến chặn đường nó là được, chạy không thoát đâu."

Hai kẻ mắng qua mắng lại làm người bên này cũng nghe thấy, người ở ngoài hỏi tài xế nọ: "Chú Thạch, đã xảy ra chuyện gì thế?"

Người gọi là chú Thạch vung tay lên như đang xô ống tay áo vào vạt, "Đừng nói nữa, chỉ tổ xui xẻo."

Người định rời đi thì tên đầu trọc bên này hét to gọi với lại, làm ầm lên: "Chú Thạch ơi, trả nợ của chú đến rồi." Tên đầu trọc lại gần, nhỏ tiếng nói: "Ông chủ cũ của Thạch Đầu."

Lão Viên cũng nhận ra bố của Thạch Khải Hoàn đã đến, duỗi cổ ra hô lên, "Lão Thạch, anh còn nhớ tôi không?"

Bố Thạch nhìn tên đầu trọc và lão Viên, đôi mắt mờ mịt, "Đã xảy ra chuyện gì thế?"

Lão Viên cười thầm, cáo già giả vờ hay thật.

"Lão Thạch, anh xem mà hiểu đấy, hôm nay chúng tôi chỉ đi ngang qua mà thôi, anh lại tìm đám người như vậy đến chặn đường tôi."

Thường Minh cùng hai bên nhìn nhau, có mấy người xấu hổ tránh ra. Tên vừa nãy gọi Thái Giang Hào lén nhìn anh rồi nhảy đến sau lưng người khác, lại ló đầu ra đưa mắt nhìn anh. Cứ lặp đi lặp lại mấy lần như thế, Thường Minh xác nhận phán đoán của mình, chắc chắn trước kia đã gặp người này ở đâu rồi.

Bố Thạch còn chưa kịp phản bác thì xe cảnh sát đã đến, Thường Minh lại nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa, bây giờ chạy đến cục dân chính vẫn còn kịp, nhưng chưa chắc đã tìm được người, bên này lại không thể bỏ lại cho lão Viên tự xử lý được, Thường Minh rơi vào thế lưỡng nan, nhưng thực tế không cho anh được lựa chọn, anh chỉ phải giơ tay lên, chỉ về phía cảnh sát mà mình đã báo.

Hơn hai tiếng trước.

Thái Đường Yển và Thạch Khải Hoàn ngồi sau chiếc xe nhỏ, cùng đến cục dân chính ở huyện.

Trong sân cục dân chính, bố Thạch đã đậu xe ở ven đường, Thái Đường Yển vừa xuống xe liền giơ tay về phía Thái Giang Hào, trầm giọng mà nói: "Số hộ khẩu."

Thái Giang Hào khá nhạy cảm, "Làm gì?"

"Nhận giấy kết hôn phải có số hộ khẩu."

Tất nhiên Thái Giang Hào không biết điều ấy, đưa ánh mắt nghi ngờ sang bố Thạch, cho đến khi bên kia gật đầu thì mới bắt đặc dĩ lời số hộ khẩu giấu bao lâu nay trong ví ra, bên trên chỉ có tên mỗi một mình Thái Đường Yển.

Thái Giang Hào không để ý, bàn tay cầm số hộ khẩu của cô đang run lên.

Thái Giang Hào kéo xe lăn ở sau cốp ra, bố Thạch ôm Thạch Khải Hoàn ngồi lên, đẩy đi về phía cửa.

Thái Đường Yển xoay túi xách qua một bên rồi nói: "Để cháu."

Vẻ mặt bố Thạch đầy nghi ngờ.

"Bốn người đi vào nhận giấy kết hôn, người khác mà thấy thì... Kỳ quái quá rồi..."

Bố Thạch và Thái Giang Hào đưa mắt nhìn nhau rồi gật đầu, nhường tay đẩy lại cho cô, "Vậy bọn ta chờ mấy con ở cửa."

Đứng canh cửa như thế này thì chẳng khác nào một người chống giữ cửa ô, muôn người chẳng phá nổi cả.

Thái Đường Yến vừa đẩy Thạch Khải Hoàn vào phòng chính vừa quan sát bố trí trong sân, chỉ có một tòa nhà làm việc, bên tay trái là bãi đậu xe, bên tay phải cách tường che cỡ một đường xe chạy, chắc là có cửa sau. Tầng một là nơi chụp ảnh và sảnh làm giấy chứng nhận, nhà vệ sinh ở tầng sau.

Bảo vệ dẫn bọn họ đi viết hồ sơ trước, rồi hỏi đã chụp ảnh chưa, khi biết là chưa thì để bọn họ đi chụp ảnh.

Lúc này còn có mấy đôi đang xếp hàng, Thái Đường Yến đẩy Thạch Khải Hoàn đến sau đoàn người, nói với cậu ta: "Anh xếp hàng trước, tôi đi vệ sinh đã."

Thạch Khải Hoàn sợ hãi trước đám đông, có chút tức giận, "Không phải ở nhà đã đi rồi sao?"

Thái Đường Yến nói: "Bụng không thoải mái."

"Sao cứ òe lúc này mà không thoải mái thế, cô cố ý chứ gì."

"... Tôi đến kỳ rồi."

"..."

Câu giải thích thẳng thừng làm Thạch Khải Hoàn á khẩu không trả lời được, Thái Đường Yến nhân cơ hội đó mà lên đi, mỗi một bước như cách tự do gần hơn, hai chân cô đã bắt đầu nhũn ra.

Bên cạnh nhà vệ sinh chính là cửa sau như suy đoán, có thể từ bên ngoài phòng vòng qua sảnh trước đi ra cửa. Trong đó chỉ có hai gian, Thái Đường Yến vào một gian rồi khóa trái cửa.

Cô lấy một chiếc áo cộc tay màu ngà nhăn nhúm từ trong túi xách ra, lúc cô dọn dẹp di vật của Hồ Tân Tuyết thì phát hiện thấy nó - nhìn giống như quần áo của lao công. Tròng vào rồi cài cúc áo, lại lấy một chiếc kéo ra, cắt phẳng mái tóc dài đã nuôi dưỡng ba năm, để lại quả đầu Lưu Hồ Lan* như chó gặm, hốt hết tóc đã cắt vào túi ny lon rồi cho vào túi xách, cuối cùng đội lên đầu chiếc mũ cói màu nâu - vì túi xách của cô nhỏ nên chỉ có thể giấu được những thứ này mà thôi.

(*Lưu Hồ Lan là gián điệp và đảng viên dự bị của đảng cộng sản Trung Quốc, bà có kiểu tóc tém đặc trưng.)

Cất sổ hộ khẩu lại cho cẩn thận, Thái Đường Yến mới xách túi xách bước ra ngoài, cúi đầu đi qua cửa sau, rẽ qua góc phòng là cửa trước đập vào mắt, hai người Thái Giang Hào đang đứng bên ngoài cửa dựa xe hút thuốc.

Cô có thể đoán được kết quả nếu bị bắt về, sống chết sau này hoàn toàn gửi gắm vào con đường bây giờ.

Dưới ánh mặt trời nắng gắt, sau gáy bị chiếu bóng râm, hai chân không khỏi run lên, kéo túi xách giấu vào trong người, vùi đầu sải bước về phía trước, chiếc bóng co lại thành một chấm nhỏ, quẩn ở dưới chân.

Mười mét, năm mét, ba mét...

Thái Đường Yến ngừng thở, một bước, hai bước, ba bước... Đã ra khỏi cổng rồi!

Cô rẽ vào hướng ngược lại với Thái Giang Hào, đầu tiên là bước đi nhanh, chạy băng vào giao lộ gần đó, cuối cùng cầm đầu cầm cổ mà chạy, mái tóc ngắn bị gió thổi hất lên, quần áo cũng theo đó mà phồng lên, nhưng cô vẫn chẳng dừng chân.

Tự do trong giờ khắc này chính là đã trốn khỏi mười mấy năm bị lấn át và bực bội, khiến cô còn mừng rỡ hơn khi nhận được giấy báo trúng tuyển đại học, như thế chạy trong sa mạc thì gặp phải ốc đảo, như thế đang trong mùa hạn hán lại được gặp trận mưa lớn.

Thái Đường Yến cứ chạy, ướt át ở đuôi mắt cùng mồ hôi đã thấm ướt mái tóc ngắn.

Cô nhảy lên một chiếc xe khách chạy vào nội thành, thở hồng hộc đỡ lấy lưng ghế men đến cuối cùng để xếp hàng, từng phong cảnh núi non trùng điệp lướt qua ngoài cửa sổ, càng lúc càng xa, càng lúc càng mờ hồ.

Cái chốn quý quái này, cô không bao giờ muốn quay về lần nào nữa.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Hai cảnh sát đẩy tường người ra hai bên đi vào chính giữa, một người mập hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Gốc cây già và gã đầu trọc kia cắm xẻng xuống đất, nom bộ dạng vô tội hết như nông dân vừa tan làm đi về.

Thường Minh kể lại đơn giản chuyện bị chặn đường, cảnh sát mập thấy không có ai bị thương nên chỉ dạy dỗ mấy câu, định bụng coi như không có việc gì.

Trận vây đánh cướp bóc lần trước đã tạo ra bóng đen trong lòng Thường Minh, quyết định không thể nhân nhượng, giữ cảnh sát lại, "Thế không được, xe giờ bẩn rồi phải rửa sạch, quần áo tôi cũng vậy."

Cảnh sát mập thấy có lý, nhưng không muốn nhận cái chuyện khó khăn này, "Vậy các anh tự bàn bạc đi, xem nên xử lý thế nào. Là ai gây ra?"

Kiểu tổ chức tự phát tạm thời này không hề có lực gắn kết, vừa nghe thấy tiếng là lập tức tất cả đều thương xót nhìn về phía gã đầu trọc gây sự trước.

"Là cậu đúng không." Cảnh sát mập chỉ vào hắn, "Nên bồi thường thì bồi thường rồi, mau nói xin lỗi người ta đi. Trước đây tòa án xử chuyện của Thạch Khải Hoàn do ai bồi thường thì đi tìm người đó, cậu chặn đường người ta làm gì thế, không làm ruộng rãnh rồi gây họa hả. Hơn nữa đây cũng không phải chuyện của cậu, ai cho cậu chơi trội ở đây?"

Bố Thạch Khải Hoàn vội phủi sạch sẽ, "Lão đại à, tuyệt đối không phải tôi đâu, làm sao tôi có thể làm loại chuyện này được cơ chứ."

Tên đầu trọc trở thành đối tượng bị công kích, lại thấy bố Thạch Khải Hoàn từ chối như thế mà lửa giận đầy bụng, "Chú Thạch sao lại không nghĩa khí vậy chứ, lần trước các anh em giúp chú ra công trường kéo biểu ngữ, lúc này chặn người cho chú, thế mà chú lại còn không hiểu cho."

Người ngoài còn chưa xáo trộn chuyện lên thì đám người này đã bắt đầu lục đục. Thường Minh khoanh tay đứng nhìn, tên đầu trọc trẻ tuổi kia luôn mồm bép xép, nhìn có vẻ hợp làm đối tượng công thành, hơn nữa chuyện này cũng là do hắn ta bắt đầu.

Cảnh sát chỉ mong mọi người tự giải quyết với nhau, dạn dò một câu rồi phủi mông rời đi, có thực thi hay không bọn họ cũng lười xen vào mà quản.

Thường Minh dùng chính sách dụ dỗ, đưa điều thuốc cho tên đầu trọc. Người này một nhìn tiền hai nhìn quan hệ, vừa rồi còn bị bố Thạch Khải Hoàn cản trở lại, trong lòng vô cùng tức giận, thuận tay nhận lấy điều thuốc, nói: "Vừa rồi thật xin lỗi ông chủ, nhất thời kích động, nhất thích kích động mà thôi. Thuốc này ngon lắm, cảm ơn ông chủ."

Thôn dân đứng xem thấy tên cầm đầu bị phản bội, thất vọng lắm bầm mấy câu, vung tay áo lên ra hiệu giải tán. Gốc cây già kia vẫn chưa hết giận, đi lên định đánh bố con Thạch Khải Hoàn.

Thường Minh cười với tên đầu trọc, nói: "E là không phải kích động một hai lần đâu nhỉ?"

Tên đầu trọc cười khan ha ha, cũng không biết có phải giả vờ hay không, "Đâu dám đâu dám."

"Hỏi cậu một người." Thường Minh thấp giọng, chỉ vào một bóng lưng, "Người kia tên gì?"

"À, tên đó à," Mặt đầu trọc ra vẻ chán ghét, "Thái Giang Hào."

"Nhìn vẻ mặt này của cậu, hình như người đó không được hoan nghênh lắm nhỉ?"

"Đúng thế đấy, cả ngày chỉ biết đánh bài cờ bạc, cái này cũng coi như thôi đi, mẹ nó hần còn dùng tiền của em gái hần, dùng tiền đàn bà đúng là hết nói nổi."

Trong lòng Thường Minh đã có suy đoán, "Em gái hần tên gì?"

"Ông chủ biết sao?"

Thường Minh ngả ngớn nói: "Nếu là người đẹp thì có khi biết đấy."

"Tên là Thái Đường Yến, anh từng nghe qua rồi sao? Là người đẹp đấy, có điều sắp kết hôn rồi."

Tên đầu trọc cười ranh mãnh, trong lòng Thường Minh không thoải mái tí nào, "Hử, thế sao?"

"He he, đúng vậy đấy, chính là tên Thạch Khải Hoàn kia!"

Lừa giận bùng cháy, Thường Minh nói, "Một cô gái đang tốt đẹp thế lại gả cho một người tàn... không tự lo liệu được cuộc sống sao?!"

Câu chữ bị anh nuốt vào kia làm đầu trọc không thoải mái gì cho cam: "Tàn phế thì sao, có tiền là được rồi."

Lúc này Thường Minh mới chợt nhận ra mình cũng nằm trong số đó, cũng phù hợp với hai điều kiện như vậy, trong lòng có vị khô chát.

Anh mời tên đầu trọc đi về phía xe, "Đi thôi."

Đầu trọc mơ hồ, "A? Không cần đâu không cần đâu."

Thường Minh nói: "Người anh em à, chí ít cậu cũng phải trả chút tiền rửa xe và giặt quần áo chứ."

Đầu trọc: "..."

Thường Minh giao đầu trọc lại cho lão Viên, còn mình đi đến nhà Thái Đường Yến, Tưởng Toàn ôm con đang đứng nói chuyện với Thái Giang Hào ở trước cửa, Thái Giang Hào thấy Thường Minh đi đến thì mượn cớ về nhà.

Thường Minh đưa mắt nhìn theo, chỉ thấy vừa vào cửa là đến thẳng nhà chính, bên tai vang lên hai tiếng chiếp chiếp, một con chim én vỗ cánh bay vào tổ bùn trên mái hiên.

Biết rõ là không hợp, nhưng Thường Minh vẫn bật cười.

Tưởng Toàn thấy anh cười, nụ cười trên mặt càng thêm phần sâu xa.

"Lại tìm Yến Tử à?"

Thường Minh vốn không định đem lại danh tiếng không cần thiết cho Thái Đường Yến, vừa rồi nói dối là giáo viên hướng dẫn của cô ấy, lúc này thân phận được công bố, Tưởng Toàn cũng không phải cô gái không hiểu thế sự, dứt khoát thừa nhận: "Cô là gì của cô ấy?"

"Bạn cấp hai."

"Nếu cô ấy về thì phiền cô bảo cô ấy liên lạc với tôi. Tôi họ Thường."

"Cô ấy sẽ không về đâu." Tưởng Toàn đổi tay ôm con, "Cô ấy chạy rồi. Không lấy được giấy kết hôn, đã cầm sổ hộ khẩu chạy rồi."

"... Thật sao?"

"Lừa anh làm gì."

Nhất thời tâm tình của Thường Minh lúc này khó mà gọi tên được, trực giác muốn nói "tốt", nhưng đến bên miệng lại nuốt xuống, "Cám ơn." Anh như trông thấy chú chim én vút qua trong không trung, lúc lên lúc xuống, vẽ nên gợn sóng vô hình, trong lòng cũng theo đó mà nhẹ nhàng.

Tạm biệt Tường Toàn, Thường Minh đưa tên đầu trọc ngồi xe lão Viên về lại trấn trên, dặn lão Viên hỏi thăm giúp tin tức của Thái Giang Hào, sau đó thay quần áo sạch sẽ ngồi xe về thành phố.

Lúc Thường Minh bắt xe đến tiểu khu Thái Đường Yến thuê thì đã là đêm tối, đêm hè nóng nực, cả ngày bôn ba làm chân bị thương của anh vừa nóng vừa đau. Anh chống nạng, ngồi phịch xuống đất không che giấu mệt mỏi, ngoài ban công của Thái Đường Yến vẫn trống trơn như cũ, hết như bỏ hoang đã lâu.

Anh leo lên tầng năm, gõ cửa nhà cô, cao giọng gọi tên cô.

Không ai trả lời.

Đèn cảm ứng âm thanh cũng tắt đi, cả cầu thang chìm vào bóng tối.

Thường Minh không chịu nổi nữa, phúi bụi trên bậc cầu thang mà ngồi xuống, cách lớp quần đưa tay xoa bóp chân bị thương. Nếu là trước kia thì còn lâu anh mới như thế, nhưng ngồi trên đất tại tòa nhà cũ nát này, thế mà trở nên hợp vô cùng.

Lôi thuốc ra châm, Thường Minh buồn chán chờ đợi.

Sau ba liều thuốc, bên người xuất hiện bóng hình mờ nhạt, mở cửa nhà đối diện, trong ánh sáng để lộ ra bóng dáng của một người đàn ông,

trực giác Thường Minh cho hay vẫn là người lần trước.

Hai người đàn ông đều nhìn đối phương.

"Không cần phải đợi." Người đàn ông mặc dép nói, "Cô ấy chuyển đi rồi."

Thường Minh chống tay đứng lên, gật đầu với anh ta.

"Cô ấy chuyển đi rồi, nói cho anh biết, tránh anh phải chờ vô ích."

Thường Minh hỏi: "Từ khi nào?"

Người đàn ông nhớ lại rồi nói: "Không lâu sau tiết thanh minh."

"Chuyển đi đâu?"

Người đàn ông nhún vai, vì hơi lùn nên động tác này khiến cổ anh ta nhìn như biến mất.

"Cái này thì chịu, tôi cũng chẳng quen thân gì với cô ấy lắm..."

Thường Minh cúi đầu, không nghĩ ra thêm gì để hỏi, chỉ máy móc nói tiếng "cám ơn", rồi cứ thế đứng sững chưa rời đi.

Người đàn ông không còn gì để nói, quay vào phòng, khẽ khép cửa lại.

Anh dán mắt lên mắt mèo nhìn một lúc lâu, rồi quay đầu lại nói với cô gái tóc ngắn ngồi thẳng trên salon, nói: "Anh ta đi rồi."

Thái Đường Yến mất tự nhiên vuốt tóc mai ra sau tai, cúi người: "Cám ơn."

Tào Đạt nói: "Chỉ mới một lát mà đã có hai người nói 'cám ơn' với tôi rồi, đúng là không chịu nổi."

Trong phòng yên tĩnh một hồi, Thái Đường Yến do dự nói: "Liệu có thể xin anh giúp một việc nữa được không?"

Tào Đạt ngồi xuống ghế chéo đối diện cô, "Cô nói xem."

"Tôi... bây giờ tôi không có tiền, có thể, có thể cho mượn trước năm trăm tệ để đóng tiền phòng không?" Nhìn về kính ngạc của anh ta, Thái Đường Yến nói nhanh, "Đợi tôi tìm được việc là cuối tháng có thể trả cho anh, thật đấy..."

Tào Đạt cúi đầu nhìn đầu gối, gãi má, dáng vẻ đắn đo.

"Tôi, tôi không có tiền thật, nếu không tôi cũng sẽ không... mượn tiền anh." Vì không muốn lang thang đầu đường xó chợ nên cô đã đánh cược, "... Không thì ba trăm cũng được? Chủ nhà đã khóa cửa rồi, tôi phải nộp tiền mới vào được..."

Tào Đạt thở dài, "Hơi khó đấy, mấy hôm trước tôi mới gửi tiền về nhà xong..."

"..."

Bầu không khí lại lần nữa quay về yên tĩnh đến khó chịu, từng giây từng giây như thể đang giễu cợt độ mặt dày vô sỉ của cô.

Thái Đường Yến máy móc đặt ly giấy lên bàn, trầm giọng nói: "Cám ơn nước của anh. Chúc ngủ ngon." Cô xách túi xách mang bên mình lên, vội vã lướt qua dưới đáy mắt anh ta.

Thường Minh như pho tượng di động, từ khi trở về từ chỗ Thái Đường Yến chưa từng thay đổi nét mặt. Anh thần thờ ngồi trên chiếc salon vừa được thay mới, sải dài tay vắt lên lưng ghế.

Nội thành này nói lớn không lớn, nhưng muốn tìm một người cũng chẳng khác gì mò kim đáy bể. Chán nản vì mãi không có kết quả tìm kiếm làm Thường Minh gần như quên mất lý do muốn tìm cô, chỉ nghĩ rằng tìm được là tốt thôi.

Anh gọi điện cho Đường Chiêu Dĩnh, khá bất ngờ khi thấy điện thoại kết nối được vào lúc này.

"Chưa ngủ à?" Thường Minh hỏi.

Đường Chiêu Dĩnh xì một tiếng, "Giờ mới mấy giờ chứ."

Chỉ mới hơn chín giờ, "Có rảnh không?"

"Ừm."

Anh không nhịn được tò mò, "Không cần ở với người nhà à?"

"Ra ngoài rồi, gần đây hay đi công tác."

"Hèn gì." Tâm trạng Thường Minh trở nên tốt một cách khó hiểu, "Muốn nhờ chị giúp tìm người hộ ở trong trường."

Bên kia nở nụ cười quái dị, "Nè, đừng nói là vừa ý em gái nào rồi tìm chị đây để lấy cách liên lạc đấy nhé."

Thường Minh nói: "Số điện thoại thì tôi có rồi, chị xem giúp tôi có tìm được người này hay không. Chuyện nghiêm túc đấy..."

"Được rồi." Có tiếng xé giấy, "Nói đi, tôi ghi đây, ngày mai đến trường tôi sẽ hỏi cho cậu."

Lúc này Thường Minh mới kịp nhận ra, Thái Đường Yến chưa từng nói cho anh biết là học ở trường đại học hay cao đẳng nào, thậm chí còn không biết có phải ở thành phố này không.

"... Tên là Thái Đường Yến, chính là 'Đường Yến' trong 'Cựu thời Vương Tạ đường tiền yến'."

"Ồ..." Cô ấy vừa ghi chép vừa lẩm bẩm, "Đậm chất thơ đấy."

"Thêm mấy điều kiện này nữa, người huyện Tân Nam, chuyên ngành tiếng Anh, đang nghỉ học."

"Giới hạn thế này mà còn không tìm ra thì là đúng là không có thật."

Nếu tìm được, dù sau ba tháng rưỡi thì Thường Minh vẫn còn có thể tiếp tục há miệng chờ sung, còn nếu không có, anh không biết nên tháo gỡ sức nặng tội lỗi trong lòng thế nào.

Tâm tình biến động, giọng điệu cũng nặng nề, "Cám ơn, ngày khác đáp lễ chị sau."

Đường Chiêu Dĩnh kêu một tiếng, chế giễu nói: "Này này, giọng gì thế này? Minh Tử à, không phải là thất tình đó chứ?"

Thường Minh thuận nước xuống đài, nghiêm túc đáp: "Đúng, tôi bị người ta bỏ rồi."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Nghe Thái Đường Yến bảo không có tiền trả tiền thuê phòng, bà chủ nhà rất không tình nguyện đứng lên từ bàn đánh bài, tìm một xâu chìa khóa ở trong tủ đứng.

"Sao cô lại có dáng vẻ này thế, trước kia tôi còn cảm thấy cô thành thật đàng hoàng, cô nói xem mình đã kéo dài mấy ngày chưa nộp rồi hả, sắp quá nửa tháng năm rồi đấy..."

Bà ta to tiếng cãi nhai đưa Thái Đường Yến lên lầu.

"Dì à... Trong nhà cháu xảy ra chuyện thật, dì có thể gia hạn thêm mấy ngày nữa được không... Qua mấy hôm nữa cháu tìm được việc, nhất định sẽ nộp tiền..."

Bà chủ nhà quay đầu lại, "Ôi trời, cô còn chưa tìm được việc nữa hả."

"... Vừa từ nhà lên, ngày mai sẽ đi tìm."

Bà chủ không ừ hử gì nữa, mở ổ khóa mới ra, nhìn một vòng trong phòng khách chật hẹp.

Căn phòng vẫn giữ cách bố trí từ tháng ba, chần trong phòng ngủ vẫn chưa cất, trên giá treo là một chiếc áo khoác màu lam nhạt. Thái Đường Yến không giỏi ăn nói, chỉ có thể gảy khúc nhạc thương xót, không cần phải tận lực lắm vì mặt mũi cô cũng đã đủ bi thương rồi.

Chủ nhà lăm băm, "Chỗ này của cô cũng không có gì đáng tiền."

Nếu bàn về giá đắt tiền thì không có gì so được với chiếc áo khoác Thường Minh đã tặng kia, thâm tâm cô không hề muốn bỏ nó đi, nhưng vô ích rồi, bà chủ đã dán mắt vào nó.

Bà ta cầm ống tay áo vuốt ve mà nói: "Vải này sờ vào không tệ, đường may cũng chặt đấy, chắc là không rẻ lắm..."

"Cũng không phải... đắt lắm..." Thái Đường Yến đấu tranh, nhưng dĩ nhiên không được gì, cô không nghĩ ra được cách nào khác, "Nếu như dì thích thì..." Cô cứng ngắc đưa tay mời.

Bà chủ nhà không khách khí đưa tay lấy, rồi lại đứng trước gương ướm thử. Người bà ta vừa mập vừa lún, đáng lý không nên mặc đồ dài vì sẽ khiến người trong lùn hơn. Nhưng chiếc áo này đẹp quá!

Áo dài càng làm tôn dáng, bà ta cười như quý phụ thời trung cổ, "Tháng sau nhớ nộp tiền đúng hạn đấy."

Bà chủ nhà cầm áo ngâm nga ca khúc rời đi, trước khi ra cửa còn đưa chìa khóa mới cho cô.

Thái Đường Yến cần một công việc có thể ứng tiền lương trước, để cuối tháng có thể đúng hạn trả tiền nhà tháng sau. Nhưng tìm cũng đâu dễ, không có ai sẵn lòng mạo hiểm vì một em gái làm thuê không quen biết từ bên ngoài đến cả. Ngày hôm sau cũng không có thu hoạch gì.

Đến chạng vạng tối về lại chỗ ở, lúc đi qua con hẻm chợt nghe thấy tiếng hét: "Mua tóc, mua tóc đây..."

Thật sự muốn trách giờ làm việc trước kia của cô quá, rất ít khi đi bộ ở gần đây trong chiều tà, thế nên mới bỏ qua "tiệm cắt tóc" lộ thiên này: Một chiếc gương xin màu treo ngoài tường, trước mặt đặt một chiếc ghế, bên cạnh đặt một tấm ván dùng sơn đỏ ghi "mua tóc" bên trên.

Thái Đường Yến quay về cầm lấy túi tóc ra bán đổi tiền ăn, liên tục mấy ngày như thế, cô dần dần chuyển một vài thứ ra ngoài, chiếc chăn mà Thường Minh đắp, một vài bộ quần áo cũ, không được mấy đồng lăm, miễn cưỡng lấp đầy bụng.

Nhưng như thế không phải là kế hoạch lâu dài, Thái Đường Yến bắt đầu hạ yêu cầu xuống, vừa nhận phát tờ đơn sống qua ngày, vừa tìm một công việc full time.

Ngày hôm đó đứng trước cửa nhà gặp phải Tào Đạt, Thái Đường Yến có thể do mượn tiền đã làm anh ta không thích, nên chỉ mau chóng gật đầu rồi thôi, nhưng đối phương lại gọi cô lại.

"Tan làm sớm thế à?"

"Chưa đi làm." Thái Đường Yến nói, "Vẫn đang tìm việc..."

Tào Đạt gật đầu, muốn nói lại thôi. Thái Đường Yến xoay người định mở cửa thì anh ta đã mở miệng: "Tìm công việc gì?"

Cô quay đầu lại, nghi ngờ nhìn anh ta.

"Tôi có người bạn, làm bảo vệ ở một công ty lắp đặt thiết bị, bọn họ đang thiếu một người đứng lễ tân, cô xem có muốn... giới thiệu không?"

Nhiệt tình bất chợt của Tào Đạt làm cô nửa bất ngờ nửa bất an, "Nhưng tôi... trình độ học vấn của tôi chỉ tốt nghiệp cấp ba."

"Không cần yêu cầu trình độ học vấn, hay để tôi đưa địa chỉ cho cô, cô đưa sơ yếu lý lịch cho cậu ta để cậu ta chuyển lên trên xem thế nào."

Thái Đường Yến như được sống lại, nhanh chóng tìm được công ty trang trí Huy Châu dựa theo địa chỉ đã cho, công ty này chiếm nguyên một tầng của tòa nhà văn phòng. Sơ yếu lý lịch này là do cô lên mạng chỉnh sửa

lại, cô đưa sơ yếu cho bảo vệ họ Lục kia, nửa tiếng sau được gọi vào một căn phòng nhỏ.

Lúc nhân sự thấy cô thì không che giấu được ngạc nhiên, nói: "Nhìn cô với trong ảnh này có vẻ không khớp lắm."

"Ảnh này chụp từ hai năm trước." Khoan nói đến việc non nớt hơn so với bây giờ mà còn trắng hơn rất nhiều. Mấy ngày nay cô phơi nắng không ít.

"Biết dùng máy in không?"

"Không có... Nhưng tôi có thể học."

"Biết biên tập word chứ?"

"Lúc cấp ba... có học qua chút xíu."

"Không biết nhiều chứ gì."

Rồi lại hỏi thêm một vài câu khác, phần lớn Thái Đường Yến trả lời rất qua loa.

Cuối cùng nhân sự nói: "Thế này đi, nếu chúng tôi quyết định chọn cô thì sẽ gọi điện thông báo cho cô."

Trong lòng Thái Đường Yến biết không đùa, dứt khoát hỏi thẳng cô ấy: "Có phải vì vấn đề trình độ học vấn của tôi không?"

Nhân sự khá bất ngờ trước câu hỏi của cô, ban nãy tiếp xúc cô luôn im lặng, chỉ biết thành thật trả lời câu hỏi của mình.

"Được rồi, giờ có thời gian thì tôi nói với cô vậy." Cô ấy mỉm cười, "Tôi cảm thấy cô rất có duyên. Lễ tân của chúng tôi chủ yếu không phải là

trình độ học vấn, dù tốt nghiệp trung học cũng không thành vấn đề. Cô có biết chúng tôi coi trọng điều gì không?"

Thái Đường Yến lắc đầu.

"Có thể cô cũng đoán được đấy, là hình tượng bề ngoài. Người khác đã đến công ty thì người đầu tiên nhìn chính là thư ký lễ tân, có thể nói lễ tân đảm nhận hình tượng cái nhìn của một công ty. Nói thật thì đáng cô khá là đẹp, có điều nước da khỏe quá. Cô hiểu ý tôi chứ?" Lần phê bình này gọi là không khách khí, "Hơn nữa trong quá trình trò chuyện tôi cảm thấy cô khá hướng nội, không quá giỏi ăn nói, điều này không phù hợp với yêu cầu của chúng tôi. Hy vọng cô có thể tìm được công việc thích hợp với mình."

"..."

Ngay cả một người lần đầu gặp mặt cũng có thể chỉ ra được nhược điểm của cô, Thái Đường Yến chỉ cảm thấy không còn chốn dung thân, cảm ơn cô ấy rồi đi ra. Bảo vệ hỏi cô thế nào, Thái Đường Yến nói thật, chỉ có điều đã lợc bớt nguyên nhân.

Nhân viên bảo vệ kia nói: "Cô muốn thử chỗ khác không, bất động sản ở cao ốc này đang tìm nhân viên vệ sinh đấy, chắc yêu cầu cũng không cao."

Dù sao Thái Đường Yến cũng không còn nơi nào để đi nên đồng ý.

Mấy ngày nay Thường Minh đã có được tin tức về Thái Giang Hòa, nhưng chỉ là mấy loại tin về trình độ học vấn này nọ mà thôi, điều anh muốn biết - ví dụ như con người gã ta, nghề nghiệp cách xử sự vân vân - còn phải nhờ người quen hỏi thăm, sự chênh lệch giữa anh và Thái Giang Hòa không chỉ là mạng lưới bạn bè, bên cạnh anh không có ai thích hợp có thể làm được nhiệm vụ phức tạp này.

Ngày hôm đó lúc lão Viên xử lý chi phí liên quan với tên đầu trọc, theo như Thường Minh dặn dò hỏi thăm Thái Giang Hào có lúc nào đột nhiên giàu sổi lên không, không ngờ chó ngáp phải ruồi, đúng là mùa xuân năm ngoái Thái Giang Hào ra tay hào phóng, tần số ra vào sông bạc tăng cao.

Mùa xuân năm ngoái... Khớp với lúc chân anh vừa bị cắt, khá khác trong dự đoán của anh, anh vốn nghĩ có thể Thái Giang Hào có một tay trong vụ đánh mình. Mạnh mỗi vô dụng này không trước không sau, không biết nên rấp vào đâu trong chuỗi manh mối đã có, thậm chí không xác định được là có liên quan với gã ta không.

Điểm khả nghi vừa xuất hiện ở Thái Giang Hào lại phải bỏ đi.

Thôn Vi Đình là một vùng đất chẳng may với anh, từ công trình xảy ra bất trắc làm chậm tiến độ, đến tìm Thái Đường Yển không được, anh bèn đưa những điểm khả nghi có liên quan ra phân tích lại lần nữa.

Nhớ đến ảnh của Thái Đường Yển, anh bèn để lão Viên thuận đường hỏi thăm Tôn Dụ Hà, nhận được câu trả lời bi thảm như bản tin xã hội. Phụ thân của Tôn Dụ Hà có di truyền bệnh tâm thần, lỡ tay đâm chết vợ, sau đó là cháy nhà, cháy chết một nhà ba miệng người - bao gồm anh cả của Tôn Dụ Hà là Tôn Dụ Hải cũng mắc bệnh giống thế. Sau khi Tôn Dụ Hà lo liệu hậu sự xong thì không thấy xuất hiện thêm nữa.

Điều này đã phủ định nghi ngờ lúc trước của Thường Minh, anh ta đã gặp bố mẹ Phong Trạch ở bữa tiệc đính hôn của Đường Chiêu Dĩnh.

Hai vụ án này vẫn vùi lấp trong bế tắc, Thường Minh tìm mấy cũng phí công, đáp án bị chôn sâu, anh không cách nào thổi sạch lớp bụi đi được. Mấy ngày nay chuyện vui vẻ có giá trị nhất chính là trường đại học của Thái Đường Yển mà anh đoán bừa.

"Nhìn hình thì có vẻ như chị gặp ở đâu rồi ấy nhỉ." Đường Chiêu Dĩnh nói trong điện thoại, "Là cô gái cậu dẫn tới lần trước đúng không."

Thường Minh né tránh, "Để đó sẽ mời chị."

"Mời chị ăn kẹo mừng sao?"

Thường Minh cười không tỏ thái độ, gương mặt giống nhau của hai cô đã trở thành cấm kỵ, nếu nhắc tới lúc khác mà không phải ghen thì chính là lúng túng.

"Đúng rồi, học phí kia của các chị có thể đại diện nộp được không?"

"Cậu muốn tài trợ cô ấy đi học à."

Thường Minh im lặng.

"Cô ấy đã nghỉ học rồi, phải đem giấy thông báo nghỉ học đến phòng giáo vụ làm thủ tục đi học lại thì mới có thể nộp tiền được."

"Cũng có nghĩa là phải tự mình làm."

Đường Chiêu Dĩnh bật cười, "Tôi nghe được một chuyện rất kỳ lạ, cô gái này nghỉ học là vì gia cảnh khó khăn, giáo viên trong trường bảo cô ấy cầm sổ hộ nghèo đi xin tiền trợ cấp, nhưng cô ấy nói không làm được, người nhà không cho làm, cũng không hy vọng cô ấy đi học."

Thường Minh im lặng rất lâu làm Đường Chiêu Dĩnh hồi hận vì lảm chuyện, "Cậu không biết à?"

Thường Minh nói: "Có biết chút."

Đường Chiêu Dĩnh lại nói thêm mấy câu nữa, Thường Minh không hứng thú lắm, bèn cúp máy.***

Ban ngày Thái Đường Yến phụ trách làm vệ sinh ở hai công ty, có lúc sẽ đến làm vệ sinh ở công ty đã phỏng vấn lần trước, bảo vệ Lục thấy cô thì ca thán đúng là có duyên.

Cô phải làm hai ca, một là đến trước công ty dọn sạch cả khu vực, sau khi nghỉ trưa thì một mình quét dọn phòng trà và nhà vệ sinh. Cơ bản lịch giờ làm với nhân viên chính quy, trái lại không phải gặp cô nhân sự trước kia.

Buổi tối bảy giờ đến mười hai giờ làm phân tách đóng gói ở một công ty giao hàng nhanh gần ngay bên cạnh, nhọc nhằn nhàm chán cứ thế qua một mùa hè oi bức.

Vì đều là công việc không cần phải nói chuyện với người khác nên Thái Đường Yến làm rất tự tại, ngày ngày câu nói được lặp lại nhiều nhất chính là "có người ở trong đó không" trước khi vào nhà vệ sinh nam, có lúc không có ai đáp thì cô đi thẳng vào, còn có người trả lời thì cô chờ một lúc ở ban công đối diện. Ví dụ như bây giờ, vốn tưởng rằng sẽ không có ai, nhưng khi giọng nam trầm thấp nhả ra một chữ "có", cô lập tức dừng bước chân.

Chỉ chốc lát, người đó đi ra từ nhà vệ sinh, Thái Đường Yến vốn nhìn chân trước, nhưng bên chân trái có thêm một cây gậy, mũi chân lại đi về phía cô, trong lòng vang lên hồi chuông báo động, cô chậm rãi ngẩng đầu, cách lớp kính không dính một hạt bụi, là Thường Minh đã biến mất hơn ba tháng... Kính ngạc trên mặt anh không hề giấu vào đâu được, có điều không sâu lắm, Thái Đường Yến chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp nhau ở đây, hơn nữa còn là vào lúc cô nhếch nhác thảm hại. Bây giờ cô vừa đen vừa gầy, tóc vẫn là cái vẻ kỳ quái do mình tự cắt đó, mặc đồng phục vệ sinh, cầm cây lau nhà bẩn thiu. Chán nản hôm nay làm vênh váo những ngày đầu biến thành một chuyện cười.

"Cô không muốn quét dọn sao?"

Cách lớp thủy tinh màu trà nhạt, âm thanh của anh như bị lọc qua khăn lông, nghe không ra cảm xúc gì, nhưng nội dung đã bộc lộ tất cả.

Anh nhắc nhở cô không làm tròn bốn phận. Hai tai Thái Đường Yến đỏ bừng, khó chịu cực kỳ. Mở cửa ra đi vào, hai tay nhũn như con chi chi, trong mắt chỉ có mỗi cây lau nhà kia.

Sau lưng vang lên giọng nữ gọi "Thường tổng", không lâu sau vang lên tiếng bước chân cùng đi vào theo sau lưng, khóe mắt cô thấy được cây gậy kia trước.

"... Đang còn lau sàn."

"Máy giờ cô tan làm?"

Hai người ăn ý nhỏ giọng nói, đề phòng bên ngoài nghe thấy.

"Hỏi cô đấy, Thái Đường Yến."

Ngay đến tên họ gọi ra cũng hời hợt như ra lệnh.

"Năm rưỡi."

"Tôi sáu giờ, xong việc thì xuống phòng khách tầng một đợi tôi."

"Buổi tối tôi còn có việc."

"Đến thời gian ăn cơm cũng không có sao?"

Thái Đường Yến đã lau xong một vùng ở trước mặt, không thể không xoay đến chỗ anh đang đứng. Cuối cùng vẫn không tránh khỏi.

"Một tiếng."

"Được." Thường Minh thở phào, kết thúc cuộc trò chuyện vi diệu ở nhà vệ sinh nam.

Thường Minh xuống lầu sớm hơn mười lăm phút, Thái Đường Yến đã thay một bộ đồ khác, ngoại trừ kiểu tóc thì nhìn qua không khác gì người đi làm bình thường. Một mình cô đang nhìn bản đồ phân bố tầng lầu trong công ty.

"Đi thôi." Thường Minh đi đến đứng sau lưng cô nói, "Đi ăn cơm."

Thường Minh đưa cô đến quán ăn cao ốc, phần lớn công ty đều tan làm lúc năm giờ nên bây giờ khá náo nhiệt. Anh chọn một vị trí trong góc, cầm lấy thực đơn cho cô gọi, nhưng Thái Đường Yến lại đẩy về: "Anh gọi đi, anh quen thuộc hơn."

Thường Minh không từ chối, gọi bốn món cá, đang định gọi tiếp thì Thái Đường Yến đã sốt ruột nhỏ tiếng nói xen vào: "Còn có người khác đến nữa ư?"

"Không có, chỉ tôi với cô thôi."

"Vậy thì đủ đồ rồi chứ?"

Nhân viên cũng cười nói: "Hai người gọi bốn món thì có nhiều thật, hay là đổi một món khác thành đồ chay?"

"Không cần, cô ấy không thích ăn rau."

Thái Đường Yến: "..."

Thái Đường Yến cầm menu đi, Thường Minh và Thái Đường Yến mỗi người lau đĩa lau bát, nhất thời không nói gì.

Bàn cơm không phải là nơi hợp để nói xin lỗi, Thường Minh cũng chỉ tạm không nhắc đến chuyện cũ. Sau khi thức ăn đưa lên, Thái Đường Yến như đói bụng mà rất tập trung ăn, Thường Minh không có khẩu vị, sau mấy đĩa thì đặt xuống.

Khi đã chắc bụng, Thái Đường Yến mới từ kẻ hở bận rộn trông thấy Thường Minh đang nhìn mình. Động tác nhai trở nên chậm rãi, sau khi nuốt xuống bụng thì cô hỏi: "Sao anh không ăn đi, đều là đồ ăn anh thích mà..."

"Tôi thấy cô hay mua nên mới gọi."

"Tôi thấy anh thích ăn nên mới mua..."

Hình như vừa nói câu gì không đúng cho lắm, Thái Đường Yến không nói nữa, lại vùi đầu ăn cơm.

Thường Minh cũng cầm đũa lên lần nữa.

Hai người phân chia chiến đấu xử lý một đồng đĩa thịt xong, Thường Minh bảo đi trả tiền, Thái Đường Yến muốn nói lại thôi.

Thường Minh hỏi: "Gì đấy? Không 5:5 đâu nhé."

"..."

"Đi thôi."

"Tôi có thể... gói đem về không?"

Thái Đường Yến xách hai hộp đồ cùng Thường Minh đi ra khỏi cửa, cô hơi vui vì không gặp phải đồng nghiệp của Thường Minh.

Cách bảy giờ còn nửa tiếng nữa, anh hỏi: "Lát nữa đi đâu?"

Tâm trạng cô đang không tệ nên trả lời: "Đi về cất mấy thứ này đã."

"Sau đó thì sao?"

"... Đi làm." Ánh mắt Thường Minh thoáng thay đổi, Thái Đường Yến cố nở nụ cười ung dung, "Tôi làm thêm ở công ty chuyển phát nhanh gần

đây, đóng gói hàng này nọ."

Anh cũng không ý kiến nhiều, "Làm đến mấy giờ?"

"Mười hai giờ."

Thường Minh bắt một chiếc taxi ở bên đường, để cô vào trước rồi mình cũng ngồi vào.

"Cô chuyển đến chỗ nào rồi?"

Cô ôm hộp thức ăn, "... Vẫn ở chỗ cũ."

Thường Minh đọc địa chỉ cho tài xế, im lặng một lúc rồi mới nói như khiển trách: "Tôi đã đi tìm cô, không chỉ một lần, người khác nói với tôi là cô đã chuyển đi rồi."

"... Xin lỗi."

"Bạn trai cô?"

"Hả?" Thái Đường Yến kịp nhận ra anh ám chỉ ai, liền vội nói: "Không phải."

Biết rõ nên trả lời "ờ" hoặc câu gì đó khác, nhưng ma xui quỷ khiến Thường Minh lại đáp: "Tốt."

Mặc dù không tính là hiểu Thường Minh lắm, nhưng Thái Đường Yến vẫn cảm thấy hôm nay anh có vẻ là lạ, cứ như không phải là người thường hay giở trò vô liêm sỉ nổi giận với cô.

Vào giờ cao điểm tan tầm, xe chạy với tốc độ rùa bò, rõ ràng chỉ cách cầu một đoạn ngắn nữa thôi, nhưng tại nạn xảy ra trên cầu đã chặn dòng xe không di chuyển nổi.

Thường Minh nhìn thời gian, cách bảy giờ chỉ còn mười phút, bèn nói: "Xuống xe đi, chạy thôi."

Tàu xế tả bọng họ xuống giữa đường, Thường Minh nói với Thái Đường Yến: "Cô đi trước đi."

"..." Cô một tay ôm hộp do dự.

Thường Minh: "Đừng để ý đến tôi, tôi không chạy được đâu. Cô đừng đi trễ."

"Ờ."

Quả nhiên cô bỏ lại anh mà sải bước chạy, đây là lần đầu tiên anh thấy dáng vẻ phóng nhanh ấy của cô, tốc độ rất nhanh, gió ấm áp luồn vào mái tóc, giờ đây đã không còn dáng vẻ khúm núm nặng nề nữa, mà thay vào đó lại hết như chú nai con hoạt bát.

Chạy được một trăm mét, chợt cô dừng chân xoay đầu lại, nâng chiều cùng ánh đèn đường nhuộm sắc cam tươi lên mặt cô, cô giơ chiếc hộp trong tay lên, vì cách quá xa nên cô la lớn: "Cám ơn."

Đây cũng là lần đầu tiên anh nghe thấy cô gào hết sức, tựa như gió mạnh lùa đến chọc thủng ùn tắc, bao sức nặng trong tâm đều trút hết.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Mười hai giờ đêm.

Thái Đường Yến xoa vai đi ra từ công ty giao hàng nhanh, đêm mùa hè khá là náo nhiệt, người trên phố vẫn đi lại đông đúc.

Cô đi bộ về nhà, dọc đường đi có cửa hàng tiện lợi 24 giờ, trên băng ghế chân cao sau lớp kính thủy tinh có một người đang ngồi, vào giờ này đúng là hiếm thấy, Thái Đường Yến nhìn thêm lần nữa, lập tức người hóa đá.

Thường Minh giơ tay lên gọi, chống gậy dây dưa một hồi ở quầy thu ngân, sau đó xách một chiếc túi nhỏ đi ra.

"Bắt lấy."

Anh ném túi về phía cô.

Thái Đường Yến theo phản xạ giơ hai tay ra bắt, nhưng lại chẳng bắt được gì, vốn Thường Minh không hề ném, anh bước lên một bước, cười cười nhét túi vào trong tay cô.

"..."

Lòng bàn tay ấm áp, là một chai sữa nóng.

Thái Đường Yến nói: "... Trời nóng mà."

"Sữa ấm mới ngủ ngon." Anh đã đi đến giao lộ, quay đầu tỏ ý bảo cô đi theo, "Đi thôi."

Là hướng nhà cô, Thái Đường Yến cũng mau chóng bước theo.

Hai người một trước một sau, cách không xa nhau lắm, Thường Minh chỉ cần giơ tay ra sau mò là có thể kéo được cô lại. Chẳng ai nói năng gì, cứ lặng lẽ tản bộ như thế.

Đến dưới lầu nhà Thái Đường Yến, Thường Minh dừng bước, nói: "Đến rồi."

Cảnh tượng này hết như đã từng in dấu, Thái Đường Yến sợ hết hồn vía. Mùa xuân đó, Thường Minh cũng nhìn cô rất lâu như thế, hỏi vì sao không mời anh lên nhà ngồi.

"Cô lên đi." Nhưng lúc này anh chỉ nói như thế, vừa như muốn nói lại thôi.

Thái Đường Yến thầm cảm ơn sự quan tâm của anh, cô lúc này mệt đến độ chỉ muốn nằm vật xuống giường ngủ ngay, không muốn suy đoán gì nhiều về mục đích chuyến đi này của Thường Minh.

Cuộc gặp chiều nay lại gió êm sóng lặng, không ai khơi ra vướng mắc ồn ào lẫn trước, mọi thứ như đã được xóa sạch, nhưng thực chất vẫn còn ngấm ngấm ở đáy lòng, không biết lúc nào lại gió nổi mây vần lần nữa.

Hai ngày liền Thái Đường Yến không thấy Thường Minh nữa, vừa thờ phào đồng thời có hơi thất vọng, nhưng dù có vô tình gặp lại thì cô cũng sẽ đối phó qua loa mà thôi.

Cô tham gia một group tìm việc ở thành phố, thứ bảy đến quảng trường trung tâm phát tờ rơi.

Sắp đến giữa trưa, tờ rơi trong tay chẳng còn lại nhiều, tóc mai hai bên đã ướt đẫm mồ hôi, Thái Đường Yến đang bị người ta từ chối nhận tờ rơi, chợt sau lưng vang lên âm thanh trẻ con nhỏ bé: "Sao dì không cho con?"

Thái Đường Yến quay người lại, thấy một cái đầu tròn vo xuất hiện ở trước mắt, là một bé trai bốn năm tuổi đang ngẩng đầu đưa tay về phía cô.

"Tiểu Thái?" Người nhà bé trai lên tiếng.

"... Chị, chị Mật." Thái Đường Yến ngạc nhiên nhìn Thẩm Đại Mật đã hơn nửa năm không gặp, Hồn Hợp Dạ Sắc hết như đã là sắc đêm của đời trước.

"Bây giờ em làm việc này ư?" Thẩm Đại Mật dặt tay thẳng bé, đưa mắt chỉ vào tờ rơi trong tay cô.

"Đi làm thêm..." Thái Đường Yến nói, "Em trai cao nhanh thật đấy."

"Em vẫn còn nhớ à." Ý chị ta chỉ chuyện vô tình gặp gỡ ở bệnh viện lần trước.

Bé trai kéo vạt áo của Thẩm Đại Mật, nét mặt cầu xin: "Mẹ ơi, con cũng muốn."

Thái Đường Yến mới sực tỉnh đưa cho cậu một tờ.

"Đã cảm ơn dì chưa?" Thẩm Đại Mật nhắc.

Thằng bé vừa gấp giấy vừa nói: "Cảm ơn dì ạ."

Thẩm Đại Mật như nhiễm nét hồn nhiên của con, không còn là "sắc đêm" nữa, mà thay vào đó là dịu dàng như nắng ban mai.

Thái Đường Yến vốn không quen thân với Thẩm Đại Mật lắm, lúng túng nhất thời giữa hai người vẫn do Thẩm Đại Mật phá vỡ trước, "Còn

nhớ Tiền Đông Vi trước kia hay qua lại với em không?"

Cô không có hồi ức tốt đẹp gì về người này cả, Thái Đường Yến chỉ gật đầu qua quýt.

"Cảnh sát có đến tìm em không? À —— cũng đến tìm chị, được mấy tháng rồi không nghe nhắc lại nữa, không biết đã tìm được người chưa."

"Ai mà biết được..."

"Còn A Thần đó, nhớ đi, là A Thần bartender ấy..."

Sợ hãi vồ lấy Thái Đường Yến, lồng ngực như tờ giấy mỏng, có thể cảm nhận được nhịp tim thành thịch ngày càng tăng nhanh.

"À..."

Thẩm Đại Mật như không bắt được tín hiệu tâm trạng kém của cô, lại còn nhỏ giọng tiết lộ bí mật: "Người này cũng đúng là xui xẻo, thời gian đó đồn ầm lên kinh lắm, nói là cậu ta bị bệnh lậu, ông chủ thấy ảnh hưởng không tốt nên đuổi cậu ta đi rồi. Cậu ta còn cầm giấy kiểm tra đến làm ầm lên, nhưng có ai biết có phải do cậu ta làm giả không chứ."

"Bệnh, bệnh gì cơ?"

"Còn có thể là bệnh gì nữa, cái bệnh dẫn đến AIDS ấy." Thẩm Đại Mật nói, "Sau đó có nghe nói là chỗ nào cũng đuổi cậu ta, vẫn chưa tìm được việc làm. Thật ra cậu ta có thể về quê hoặc đổi nơi khác, nhưng đầu óc bị ngập nước lại đi ăn trộm, bị bắt rồi..."

"Anh ta bị bệnh, được bao lâu rồi?"

"Không lâu sau khi Tiền Đông Vi mất tích."

" —— Dì ơi, dì rút đồ kìa."

Một xấp tờ rơi rơi xuống đất ngổn ngang, bé trai ngồi xuống giúp cô nhặt lên, nhưng Thái Đường Yến không nhận lấy mà quay đầu rời đi.

"Mẹ ơi?" Thăng bé nghi ngờ nhìn mẹ, Thẩm Đại Mật chỉ vỗ lên vai cậu, "Chúng ta đi thôi."

Xin nghỉ buổi chiều, Thái Đường Yến chạy đến bệnh viện, mới đầu không biết lấy số ở khoa gì, đến bàn tiếp tân lắp bắp hỏi một hồi, y tá bình tĩnh bảo cô đến khoa da liễu.

Ghi đơn đóng tiền rút máu, y tá cho phiếu hẹn hẹn ba ngày sau lấy kết quả.

Thái Đường Yến bước đi không có mục đích, ở thành phố này đã ba năm, nhưng chưa từng đi lang thang chậm rãi đến thế, có điều lại chẳng có cảnh vật gì lọt nổi vào mắt cả.

Cô thấy mình như trúng giải rồi, một khi bị nhận biết này xâm chiếm, dường như đến triệu chứng toàn thân cũng trở nên phối hợp, nhất là cân nặng và cơ thể này, càng lúc càng sụt ký yếu ớt đi.

So với chính bản thân bệnh tật, có lúc nỗi sợ hãi do nó mang đến còn hủy hoại tinh thần người ta hơn, nhất là khi mọi người đều liên hệ căn bệnh này với thứ không sạch sẽ, chẳng trách Thẩm Đại Mật lại gọi nó là "bệnh lậu". Mấy con chữ mà cô cố gắng muốn thoát khỏi nó, nhưng cuối cùng lại ăn sâu vào máu thịt bám dính vào cô cả đời.

Ba ngày quả thực quá dài, nhất là lúc cô một mình im lặng, thời gian như đông lại, mỗi một giây đều mài mòn.

Con người trước khi chết cũng sẽ nhớ lại những hồi ức như chiếu phim, Thái Đường Yến không cam lòng, cuộc đời cô chỉ vừa mới bắt đầu, chuyện cúng bái đi viếng đã ít lại càng thêm ít, vị đắng bao trùm tất cả những vị giác khác.

Sáng ngày thứ ba Thường Minh vẫn ở cửa hàng tiện lợi đợi cô như cũ, vừa thấy mặt cô lại giật nảy mình. Anh nhanh chóng hiểu được vì sao cô tiều tụy như thế, chẳng qua lúc này cô gần như chạy ra từ tình cảnh khó khăn, trút bỏ để lộ nguyên hình.

"Mấy ngày nay tôi phải đến vùng khác công tác, vừa xuống máy bay."

Thái Đường Yến như thấy anh mà lại như không thấy, dừng một lúc rồi lại đi về phía trước.

Bình thường cô hướng nội nhưng không vô lễ, gần như chưa từng vờ như không thấy anh bao giờ. Thường Minh thầm phát giác không ổn, vội đi theo lên, nhưng không hỏi gì ngay. Trước kia cô cũng có bộ dạng thế này, nặng nề không để ai đến gần, anh mà tra hỏi thì đồng nghĩa với việc đẩy cô xuống vách đá.

Nếu Thường Minh trả lại bốn năm tuổi, khi còn là vị công tử lang thang cột nhĩ đó, nhất định anh sẽ không kiên nhẫn đối phó với cô gái suốt ngày sống như có bệnh tâm lý này, nếu thấy là sẽ tránh xa, rất sợ lỡ sơ ý sẽ chọc người ta tức chết.

Im lặng đi theo cô đến dưới lầu, cô không ra lệnh đuổi khách, Thường Minh cũng cứ lên lầu theo, thậm chí còn vào nhà cô, cô im lặng ngồi một lúc, xem Thường Minh như kẻ vô hình, ngã đầu xuống ngủ.

Thường Minh đi đến cửa phòng ngủ, khẽ gọi một tiếng: "Thái Tiểu... Yến Tử?"

Hình như đã ngủ rồi.

Trong phòng không có điều hòa, Thường Minh bật quạt nhỏ cho cô, lại đắp chăn lên ngang bụng, sau đó mới đi ra phòng khách.

Vừa xuống máy bay đã đến đây ngay, anh cũng mệt mỏi mất sức, dứt khoát ngồi lên salon không đi đâu nữa. Tắt đèn, mọi thứ như quay về lúc còn ở chung, chẳng qua trong phòng khách không có quạt, Thường Minh nằm trên salon, cả người dính dính, nóng đến mức không ngủ nổi.

Trong lúc mơ màng, Thường Minh nghe thấy động tĩnh bèn mở mắt, Thái Đường Yến như ma bước ra từ phòng ngủ. Anh tưởng cô đi tiểu đêm, nhưng Thái Đường Yến lại đi vào phòng bếp, chắc là khát nước, nhưng im ắng một lúc lâu lại không nghe thấy tiếng động gì cả.

Vừa này Thường Minh vẫn chưa tháo chi giả ra, quen với bóng tối nên không cần bật đèn, cứ thế đi thẳng về phòng bếp.

Phòng bếp chật hẹp, đứng ở cửa là đã thấy Thái Đường Yến ngồi trong góc với tư thế kỳ lạ, Thường Minh tiện tay bật đèn.

Khi ánh đèn sáng bừng lên, cảnh tượng đập vào mắt chính là ác mộng mà nhiều năm sau vẫn cứ tồn tại trong đầu.

Cô gập chân, đầu lệch về bên trong, không thấy rõ mặt, cạnh mũi chân là con dao gọt trái cây nhuộm màu đỏ, một vùng đỏ thẫm dần lan rộng ở dưới chân cô.

"Thái Tiểu Đường —— "

Thường Minh tính ngồi xuống, nhưng chân trái lại không nghe theo não bộ điều khiển, đầu gối bịch một phát chạm đất, hợp cùng đùi phải quỳ xuống trên nền nhà. Anh đi đến lật tay trái của cô lên, nơi cổ tay là vết thương máu thịt nhầy nhụa, máu dính lên cả tay anh, còn dính dớp hơn mồ hôi, cũng ấm hơn cả nước, đưa đến xúc cảm xa lạ.

Anh dè ngón tay lên cánh tay cô, quay mặt cô về phía mình. Môi trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền. Vỗ nhẹ lên gò má, gọi "Thái Tiểu Đường", nhưng cô cũng không hề có phản ứng.

Tay trái vòng qua lưng luôn đến dưới nách ôm cô, tay phải vẫn đề lên cánh tay, lão đảo đờ cô đứng dậy. Từ phòng bếp đến phòng khách, Thường Minh gần như kéo lê cô và chân mình đi, nếu là trước kia thì anh sẽ ôm ngang cô lên mà đi, chứ không phải là lãng phí thời gian như hiện giờ, làm anh nghĩ thôi cũng đã sợ rồi.

Máu đỏ, xe trắng, xanh đỏ của đèn cảnh sát thay phiên nhau chớp nháy, nhưng phần nhiều vẫn là sắc đen ánh đèn không hắt đến nơi, xen lẫn những màu sắc đó là hừng đông của buổi sớm mai hoảng loạn.

...

Mất máu cộng thêm hạ đường huyết, cũng may cấp cứu kịp thời nên không sao, vẫn còn đang mê man.

Lúc đang đợi, Thường Minh cho rằng cô sẽ không sao, đến khi biết được không có việc gì thì Thường Minh lại cảm thấy cô như không có ở đây, chung quy vẫn là không nở.

Anh chống khuỷu tay lên đầu gối, hai tay mệt mỏi ôm mặt, công nhận mình bị cô hành hạ đến thảm.

Bác sĩ đưa báo cáo xét nghiệm đã in cho anh nói: "Có một phần chắc là cô ấy làm kiểm tra trước đó, cũng in ra luôn rồi."

Thường Minh cầm lấy lật xem, nhìn kết quả tờ cuối cùng cùng ngày tháng kiểm tra, lập tức cả người anh mềm nhũn ngất xỉu.

Sáng sớm, Thái Đường Yến mơ màng tỉnh dậy, Thường Minh ngồi bên mép giường, trên áo sơ mi trắng nhăn nhúm là mấy vết đỏ hồng, tóc tai xơ xác, ánh mắt uể oải, thoạt nhìn cực kỳ thảm hại.

"Biết đây là đâu không?" Anh khàn giọng hỏi.

Thái Đường Yến nhìn mặt như oan ức.

"Tại sao lại làm chuyện ngu ngốc thế hả?"

Cô rụt người vào trong chăn, muốn trùm kín đầu nhưng lại bị Thường Minh giữ lại, một tờ báo cáo vấy vấy trước mặt cô, ngón cái chỉ vào chỗ kết quả xét nghiệm ——

"Nói cho tôi biết hai chữ này là gì?"

Thái Đường Yến giơ tay cầm tờ kết quả đến trước mắt, tay trái băng bó run lên, trong lặng im chợt òa khóc lên vô cùng thảm thiết.

Thường Minh ấn đầu cô vào lòng ngực mình, nhất thời âm thanh trở nên sâu muộn, vuốt tóc cô an ủi: "Được rồi, đừng khóc nữa."

Thường Minh không dám nói thẳng đây là "kiệt tác" của anh, làm anh suýt nữa đánh mất cô. Là chính anh cho người tung tin Trữ Hương Thần bị bệnh, ép hẳn ta vào đường cùng ở thành phố này, đến nỗi to gan đi trộm cắp để phải ngồi tù. Cho dù là thiện ác có báo, Thường Minh thề rằng sau này sẽ không bao giờ làm loại chuyện tổn hại âm đức thế này nữa.

"Tôi không làm, tôi thật sự không làm..."

Hệt như mức độ chứng minh của tờ xét nghiệm còn chưa đủ, cô than vãn biện bạch.

Thường Minh càng đau lòng, nhưng nhiều hơn vẫn là tức giận trước sự yếu đuối của cô. Đợi đến khi cô đã khóc xong anh mới khẽ đẩy vai cô ra, để cô nhìn thẳng vào mắt mình.

"Cô nhìn tôi đi, nhìn cho kỹ vào. Sau này bất kể gặp phải chuyện gì to tát, cũng không được phép lặp lại việc này nữa, nghe rõ chưa?"

Cô vẫn cứ thút thít, Thường Minh lắc vai thì khi đó Thái Đường Yến mới do dự gật đầu.

"Tôi dù tàn phế thành ra thế này nhưng cũng chưa từng nghĩ đến tự sát, cô còn trẻ hơn tôi, còn rất nhiều chuyện chưa từng trải nghiệm, càng không cho phép dễ dàng buông thả bản thân như thế." Thường Minh nói, "Hơn nữa, cho dù có bị bệnh thật thì vẫn còn thời gian mấy năm nữa, cô gấp gáp như thế làm gì. Bộ cô muốn chầu trời sớm hả."

Giọng điệu hận không rèn sắt thành thép ấy làm Thái Đường Yến vừa ngừng khóc lại bắt đầu nước nở.

Thường Minh mềm lòng, giọng cũng dịu đi, "Tốt xấu gì sau này gặp phải chuyện thì cũng nên bàn bạc với tôi, tôi lớn tuổi hơn cô, cũng trải qua nhiều chuyện hơn cô, nói không chừng có thể nghĩ cách hộ cô, mà dù tôi không được thì vẫn còn có cảnh sát đấy, đừng để đến lúc bị bắt nạt lại im hơi lặng tiếng."

Rốt cuộc Thái Đường Yến cũng phát giác anh ám chỉ chuyện gì, lại bắt đầu sợ hãi mà run lên.

"Tôi không dám... Không ai tin tưởng tôi, không ai sẽ tin tôi cả..."

"Yến Tử, Yến Tử ——! Cô nhớ kỹ lời tôi nói đây, không có gì là dám hay không dám cả, quên thân phận trước kia của cô đi đi, khi cô bị bắt nạt, cô không hề khác gì một cô gái hai mươi tuổi đi trên đường cả, nghe rõ chưa? Nếu cô cảm thấy không chịu nổi thì để tôi cho cô biết, chính bản thân tôi cũng không trong sạch gì hơn cô, kiểu như tôi mới là kẻ cầm đầu. Cô phải học cách buông bỏ đi, như thế bản thân mới có thể sống thoải mái được."

Thái Đường Yến càng lúc càng tí tê nước nở, hết như muốn trút hết sức lực kiềm nén bao nhiêu năm, vết đỏ trước ngực Thường Minh lại loang lổ

lần nữa. Có vẻ như bị lây bởi cô, trong mắt Thường Minh cũng trào dâng một lớp sương mờ, cũng chẳng biết là do đau lòng hay phần nộ.

Nỗi vui sướng sau cơn nguy kịch đã chiến thắng tất cả, Thường Minh chỉ có thể kết thúc đề tài, "Được rồi, hôm nay không cần đi làm, phải chúc mừng vì vẫn còn sống thôi."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Thái Đường Yến muốn uống bia, hơn nữa chỉ uống trong phòng trọ, chứ ở bên ngoài cô thấy xấu hổ. Uống bia thì uống bia thôi, cạy mở nắp bia, dốc vào miệng tu ừng ực, như thể muốn bù nước vì đã khóc. Thường Minh cố ép cô ăn mấy đĩa thức ăn, nếu không lại phải nhập viện tiếp.

"Không sao đâu, tôi có thể uống liên tục năm chai."

Có câu rượu vào lời ra, nhưng Thái Đường Yến uống say cũng chỉ đỏ mặt chứ lời ra chẳng được bao nhiêu.

"Uống rượu là niềm vui, đừng uống vì giải sầu, hôm nay chúc mừng cô, chúc mừng thì phải cạn ly nào —— "

Trời âm u sắp mưa, không khí ngột ngạt, tầng trên cùng lại nóng bức, quạt gió và bia đá cũng không đủ để xua tan hơi nóng, Thái Đường Yến chỉ mặc mỗi áo khoác ngắn, ngả người nằm trên sàn gạch men lạnh như băng. Thường Minh nhập gia tùy tục ngồi trên chiếu, co chân phải lên, dựa vào ghế salon, lần cuối buông thả uống rượu bia phóng túng như thế này là lần tốt nghiệp trung học.

Cô nghiêng người, phần lưng rời khỏi sàn vừa được mình ủ ấm, giơ chai bia lên với anh, giọng say khướt, "Cạn ly..."

Thường Minh duỗi tay cụng chai với cô, coong một tiếng trao đổi giọt nước bám trên thành chai với nhau.

Cổ áo cô trũng xuống, để lộ xương quai xanh trơn láng một bên, cảm dỗ vô hình. Thường Minh đưa mu bàn tay lau bia tràn ra ở mép.

"Đủ học phí chưa?"

Người bên kia lại trở nên im lặng.

"Không đủ thì tôi —— "

"Có thể không học nữa..." Thái Đường Yển đặt bia xuống năm ngang, hai tay chông chéo lên bụng, ngơ ngác nhìn trần nhà.

"Hả? Vậy tại sao cô lại nhận nhiều việc như thế?"

"Không có tiền... Nên đi làm thêm... Không biết làm gì để giết thời gian cả... Cũng đi làm..." Thái Đường Yển đưa tay chỉ lung tung, "Mẹ tôi đi rồi, tôi chạy từ nhà lên đây, nếu lại đi học thì nhất định anh tôi sẽ tìm đến."

Chán nản lại bất đắc dĩ cắt ngang câu chuyện, Thường Minh nhấp một ngụm bia.

"Anh cô đáng sợ vậy ư?"

"Không thể nào giảng đạo với tay cờ bạc được."

Bên ngoài vang lên tiếng sấm, trời càng lúc càng tối.

"Nếu không đi học thì cô cứ sống thế cũng không phải là cách."

Thái Đường Yển lật người về phía ban công, nhìn bầu trời xanh đen, "Qua một thời gian ngắn xem có thể đổi sang công việc nào ổn định hơn không, có thể sang năm sẽ đi học lớp ban đêm, ban ngày đi làm tối đến đi học, áp lực sẽ không lớn lắm... Bây giờ... Đã không chịu nổi nữa rồi... Cơ thể..."

Bên ngoài đưa đến tiếng xào xạc, trời đã bắt đầu mưa, cuồng phong nổi lên, thổi hạt mưa bay vào mặt cô, từng giọt lạnh lẽo. Cô không đóng cửa ngay, cứ nằm thế nhếch môi nhìn ra xa.

"Lên ghế nằm đi, nằm trên sàn dễ bị nhức đầu đấy." Thường Minh tưởng cô mệt nên chống ghế đứng lên.

"Dân quê chúng tôi nào yếu ớt như người thành phố các anh."

Giọng điệu lâu ngày không thấy này làm Thường Minh bất giác bật cười, cũng chứng minh cô mơ màng rồi, lần trước là sốt, lần này là say rượu. Anh lại gần tính kéo cô dậy, nhưng Thái Đường Yến lại trở tay mượn sức anh đứng lên, vì nằm lâu nên chân hơi tê, run run ngã xuống lại, theo bản năng bắt lấy Thường Minh làm anh đứng không vững, bịch một tiếng cả hai cùng ngã ra sàn.

Thường Minh vuốt ve sau đầu cô, "Có đau không thế..."

Chẳng biết Thái Đường Yến nghĩ gì mà cười khách khách.

"Ngã đến góc rồi sao?"

Vẫn cứ cười.

Anh vẫn đè bên nửa người cô, giờ phút này cảm nhận rõ ràng cơ thể cô đang run vì cười. Mặt cô cách anh rất gần, hơi thở và mùi rượu xen lẫn nhau, cô nhìn anh không chớp mắt, nụ cười dần tắt trên môi. Chợt cô rướn cổ đến gần, cổ căng cứng nhức mỏi, đầu nặng trĩu, ánh mắt thoáng lướt qua môi anh.

Thường Minh cũng chờ động tác của cô. Nhưng Thái Đường Yến lại như nghĩ đến điều gì đó mà nằm xuống lại, khẽ than một tiếng cực nhẹ.

Anh sững sờ, rồi lại như không kịp đợi nữa, bóp lấy cằm cô hôn lên, vừa tùy tiện lại dịu dàng, đáp trả lại hành động của cô.

Mùi vị của anh xâm nhập vào, hương rượu nồng nàn không khác gì cô, nhiệt độ cũng nóng bỏng như nhau, nhưng dường như lại có gì đó dần thay đổi.

Cô nhắm mắt lại, tầm mắt bị chặn lại, cảm xúc anh đưa đến dần được khuếch đại, cảm giác cả người đều như tập trung vào nơi anh chạm đến.

Thường Minh ôm lấy cô, vén áo khoác lên, đẩy áo cùng đồ lót đến xương quai xanh, dọc theo độ cong mà từng chút một hôn lên đỉnh nhọn. Anh coi im lặng của cô làm cổ vũ, quyến luyến trần trở, cho đến lúc hình dạng màu sắc không, một tiếng ngáy nho nhỏ như thôi miên anh dừng lại...

Thường Minh ngẩng đầu lên từ ngực cô, chỉ thấy Thái Đường Yến khẽ nhếch môi, vào lúc anh động tình lại ngủ mê man. Anh vỗ nhẹ lên mặt cô, không chút phản ứng, Thường Minh mất hứng nhưng không thể làm được gì. Anh đành sửa sang lại quần áo cô, dựa vào salon nhìn cô mà uống bia.

Bên cạnh vang lên tiếng bước chân, theo sau đó là tiếng cửa đóng lại, hẳn là Thường Minh đã vào nhà vệ sinh rồi.

Thái Đường Yến lật mình kê đầu lên tay đối diện với ban công, lén mở mắt ra, chỉ có thể nhìn thấy hoa văn gạch men sần sùi và lớp bụi mỏng bên trên.

Khi tỉnh lại thì màn đêm đã buông xuống, cơn mưa đã ngừng rơi, đem đến một luồng mát mẻ.

Thường Minh vẫn ngồi ở chỗ cũ, quay đầu nhìn cô, không biết vừa tỉnh giấc hay vốn chẳng hề ngủ.

"Ngủ thoải mái không?"

Thái Đường Yến ngồi dậy xoa cổ, "Tạm được, hồi bé mùa hè cũng toàn ngủ dưới nhà."

Thái Đường Yến cầm chai bia lên, "Muốn uống nữa không?"

Thái Đường Yến khát miệng, cầm chai lên chạm vào cổ chai anh rồi uống một hớp, bia đã trở về nhiệt độ bình thường, mùi vị có phần nhạt đi, dễ uống hơn.

Vừa đặt xuống thì nghe Thường Minh nói: "Yến Tử, chúng ta hẹn hò đi."

Thái Đường Yến như muốn nuốt lấy miệng chai, rồi lại ngửa đầu tu ừng ực như nghe không hiểu. Thường Minh kéo lấy cổ tay cô, tay kia cướp lấy chai bia của cô.

"Là ý em đang nghĩ đấy."

"Vì, vì sao?"

"Còn vì sao ư, thích em thôi."

Giọng điệu rất ung dung, hết như đối với anh mà nói thích chỉ là một chuyện quá đối bình thường.

"Còn em?"

"Tôi..."

"Không phải vừa nãy em muốn hôn anh sao?"

Bị vạch trần tại chỗ, Thái Đường Yến càng cúi thấp đầu hơn.

"Hay là em... chê anh?"

Thái Đường Yến vội lắc đầu, "Không phải."

"Anh không nói cái đó..." Mắt Thường Minh lóe lên, khó khăn nhả chữ, "Trước kia anh bình thường thật... Sau khi xảy ra tai nạn giao thông, ừ, chức năng cũng bình thường, tự mình, cũng được." Nghe hiểu đang ám chỉ chuyện gì, Thái Đường Yến lúng túng không nói nên lời, hai tay luống cuống đan vào nhau.

"Tôi chỉ nói dối thế thôi, anh đừng, đừng để trong lòng." Chuyện liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông, dù nói xin lỗi thì cũng đã chậm trễ. Cô khẽ thở dài rồi bất chấp nói: "Anh nghe rồi thì bỏ qua cho... Tôi chưa từng có ký ức gì tốt đẹp về chuyện đó cả, nếu như sau này tìm đối tượng, cũng là cân nhắc cái khác trước..."

Giọng anh lạnh đi, "Nếu em không đồng ý thì chí ít cũng nên nhìn tôi mà nói."

Thái Đường Yến không thể không nhìn thẳng anh, "Hẹn hò với anh... Tôi lại nhớ đến sai lầm mình phạm phải..."

Cô không từ chối mình thích anh, nhưng điều ấy lại càng khiến anh bất lực hơn so với từ chối.

Thường Minh đau đầu: "Anh cũng đã tha lỗi bản thân rồi..."

"Không giống, thế không giống nhau..." Thái Đường Yến cướp lời, "Ví dụ như, anh có thể đổi mặt với chân mình sao..."

Anh ngẩn người, cho dù sẵn lòng để cô cười nhạo anh tự mình đa tình, nhưng không phải để xé tấm màn che của anh.

"Anh còn dám lái xe sao?"

"..."

Cô ít khi nói nhưng khi đã mở miệng thì lại rất trúng đích, những từ ngữ đả thương người này chiếm cứ phần lớn trí nhớ trong anh. Thường Minh đánh mất sự ung dung ban nãy, như bị đánh vỡ trụ cột, nghị lực lung lay chực ngã, hơi nhúu mày mím môi, tính khí như muốn bùng nổ.

Thái Đường Yến co rúm lại, vẻ khiếp đảm ấy rơi vào mắt Thường Minh, trong chốc lát quả bong hẹn quá hóa giận đã xì hơi. Anh gượng cười nói, "Được."

Cũng không biết rốt cuộc là được chỗ nào, giông sắp kéo đến lại đột nhiên thành trời quang vạn dặm, Thường Minh đứng dậy rời đi.

Thái Đường Yến nhìn chai rỗng lăn lóc trên sàn, canh thừa thớt nguội trên bàn, nhắc chân khom người đứng dậy, nhất thời không biết nên làm gì cho phải.

Thường Minh đột nhiên biến mất, Thái Đường Yến không còn chạm mặt anh ở công ty nữa, mặc dù cô cũng cảm thấy vô tình gặp phải như vậy không hay cho lắm.

Thứ sáu tan làm, Thái Đường Yến đang tìm việc làm trong group tìm việc trên Wechat, bất chợt Thường Minh gọi đến, cô do dự rồi nghe máy.

Anh đi thẳng vào vấn đề, "Cuối tuần này bao giờ rồi?"

"Chúng ta ——" Cô nhớ mình đã nói rõ rồi.

"Bất kể thế nào cũng phải cho anh một ngày."

Cô im lặng.

Thường Minh nói: "... Nửa ngày cũng được."

Hiếm khi thấy anh thỉnh cầu bao giờ, cho dù vào thời điểm anh chán nản nhất thì đến ánh mắt cũng rất chèn ép. Biến đổi lớn như thế làm Thái

Đường Yến thỏa hiệp.

"Sáng chủ nhật."

"Được, tám giờ sáng chủ nhật, tại quảng trường thả điều ở công viên Hồ Sơn."

"Hả?"

Thường Minh gác máy. Cô ù ù cạc cạc nhìn màn hình điện thoại quay về khung đối thoại tin nhắn. Vì lời hẹn này mà thời gian giữa đó trở nên chậm chạp nhàm chán...

Tám giờ chủ nhật tại công viên Hồ Sơn, quảng trường thả điều là một bãi cỏ lớn, già trẻ lớn bé nơi đó hết như lốm đốm những bông hoa nhỏ điểm tuyết trên cỏ. Thái Đường Yến tìm bóng dáng Thường Minh, đi dọc theo quảng trường, chợt Thường Minh gọi đến.

"Hương hai giờ của em."

Thái Đường Yến đứng yên nhìn lại, trên băng ghế bên sân cỏ hình như có người ngồi, Thường Minh giơ tay lên.

"Thấy rồi —— "

"Khoan cúp máy đã."

"Ờ..."

"Đi về phía trước hai mươi mét..."

Đằng trước là mấy cụ già tập thái cực quyền, Thái Đường Yến đi vòng qua họ bước đến, khi đến cạnh mấy người dặt chố đi dạo đứng trò chuyện với nhau cách băng ghế một khoảng, cô mới thả chậm bước chân.

Thường Minh nhìn cô, nói vào điện thoại: "Thấy rõ không?"

Lúc này Thường Minh đeo kính mát, áo cộc tay màu trắng, quần lửng kaki nhạt màu, lộ ra bên dưới là một bắp chân đầy lông bình thường, còn bên kia... Là thép hợp kim màu đen, chiếc chân cơ giới này khiến anh thoát nhìn qua như nửa người máy.

Một chiếc đĩa ném bay vòng đến bên chân anh, có một đứa bé trai hốt ha hốt hải chạy tới nhặt lên, ôm đĩa bay rồi nhìn Thường Minh mấy lần - nói đúng hơn là nhìn chân anh - sau đó thụt lùi mấy bước, hoang mang chạy đi.

Thái Đường Yến bất tri bất giác dừng lại, ngạc nhiên nhìn anh, quên cả nói chuyện.

"Thái Đường Yến, miếng dán vết thương của anh không giống em, của anh là thấy được sờ được, chỉ cần anh bước vào đám đông, người khác nhìn một cái là có thể nhận ra ngay vấn đề ở đâu." Thường Minh trầm giọng nói, "Nhưng em không như thế, em là ẩn hình, chỉ cần em sẵn lòng, thậm chí có thể trát phấn che đây là xong. Em còn có cơ hội xé dán làm lại, còn anh cả đời này chỉ có thể như vậy..."

Thái Đường Yến cắn môi.

"Mấy ngày nay vừa thử lái xe... Cà lên lề đường nên đem đi sửa rồi... Em cười cái gì, chó chê mèo lắm lông à..."

Quả thật cô vừa cúi đầu, Thường Minh nghiêm túc lại khiến cô ngẩng đầu lên, một lần nữa nhìn chăm chú vào người đàn ông đã tự tay xé toạc vết thương của mình cho cô xem.

"Còn nữa, anh thừa nhận ban đầu tìm đến em là anh khổ nạn, em mạng anh thế nào cũng được. Nhưng cho đến bây giờ anh chưa từng gọi cô ấy là "Tiểu Đường", sau khi em cứu anh về, em chính là em rồi... Yến Tử à,

em nghĩ cho rõ đi, nếu em muốn đi, sau này tôi sẽ không đi tìm em lần nào nữa; nếu em muốn lại gần, về sau tôi cũng không để cho em đi nữa."

Thái Đường Yến đặt điện thoại xuống, nhấn tắt máy. Anh vẫn nhìn thẳng cô, chiếc kính mát làm gương mặt anh thêm phần lạnh lùng, như đang im lặng đợi kết quả tuyên án, nhưng anh không hèn mọn, cũng không ngạo mạn.

Thái Đường Yến gần như chẳng có ý nghĩ muốn lùi bước mà từ từ lại gần anh, như chim én bay về trong mùa xuân, như mầm non mới nhú trên cành cây, mỗi một bước đều rất tự nhiên.

Thường Minh như cười như không, bình tĩnh nói: "Tôi ngồi hơi lâu, em phải kéo tôi đây."

Thế là Thái Đường Yến đưa tay ra với anh.

Thường Minh đan mười ngón tay vào cô, rồi anh siết chặt như muốn xác nhận tồn tại, sau đó dùng sức mình đứng lên.

"Không khí buổi sáng rất tốt, chúng ta đi dạo đi."

Anh nắm tay cô mà đi, như từ sớm mai đầy sức sống đến ánh tà dương chậm rãi.

"Thường tiên sinh ——" Rốt cuộc Thái Đường Yến cũng mở miệng, "Anh vẫn chưa nói cho em biết anh tên gì..."

Thường Minh đang còn đắm chìm trong vui sướng, nghe thấy thế lập tức sửng sốt, dừng lại hỏi: "Tôi chưa nói sao?"

Thái Đường Yến vô tội lắc đầu.

"Vậy thì em nhớ cho kỹ đây, anh tên Thường Minh." Đột nhiên anh kéo cô lại gần, nở nụ cười khó hiểu, "Chính là "Thường Minh" trong cụm

"Yến Tử Thường Minh"*."

(*Văn về thì có nghĩa là: Có én nhà ai thường kêu vang.)

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Buổi chiều, Thái Đường Yến vẫn về đi làm như cũ. Thời gian xác định quan hệ quá ngắn, tạm thời chưa tạo thành chấn động mạnh trong cuộc sống của cô – kể từ khi mẹ cô qua đời đã lau đi sắc màu rực rỡ - nhưng ngoài Thường Minh ra vẫn là hai màu đen trắng như cũ.

Chỉ là như thế không có nghĩa nội tâm cô không dậy sóng, ngoài mối tình thâm mến tự sinh tự mất trong những năm tháng trung học ra, về mặt ý nghĩa thì đây cũng coi như là mối tình đầu của cô. Nhất là tình hình của Thường Minh còn phức tạp hơn tình yêu đơn thuần. Yêu có nghĩa là nắm tay, ôm hôn, cùng làm tình tiếp xúc cơ thể. Cô và cả Thường Minh đều đã trải qua cả, chẳng qua từ nay trở đi mọi thứ đều được phủ một lớp cảm tình, những hành động này cũng sẽ ngọt ngào và kích thích hơn trước chăng?

Nhưng khi nghĩ lại, Thái Đường Yến rùng mình, nửa là xấu hổ, nửa là viễn vông càng xấu hổ hơn, như đang nhìn lên chuyện của người khác, vào lúc này không còn là mình nữa.

Vất vả lắm mới dẫn được suy nghĩ đó xuống thì cái người làm nhiều lòng kia lại xuất hiện.

Thường Minh tìm cô ăn cơm, giống như không có cô thì ăn không ngon vậy.

Hồi học cấp ba, có bạn nữ trong lớp và bạn nam khối tự nhiên ở lớp bên yêu nhau, tan học đợi mọi người đi hết thì nam sinh kia mới cùng cô ấy đến nhà ăn ăn cơm, không quản ngại mưa gió.

Có thể thấy tuy độ tương xứng trong tình yêu bất đồng, nhưng vào lúc ngọt ngào, dù người trong lòng có bao nhiêu tuổi cũng không khác biệt nhau lắm.

Thái Đường Yến dần chú ý vào tương lai gần gũi cùng người đàn ông lớn hơn tám chín tuổi này.

Buổi chiều Thái Đường Yến mặc đồ hình nhân quảng cáo, trời oi bức khiến cả người toát hết mồ hôi, tan ca xong cô vào nhà vệ sinh dùng khăn ướt lau đi mồ hôi trên người, rồi lại thay áo sơ mi ngắn tay và quần đùi đem theo ra, rũ tóc ở trước gương, dặm một lớp phấn rồi ra ngoài.

Thường Minh đã chờ cô ở cạnh sân trượt băng tại tầng một trung tâm mua sắm, dựa vào lan can hưởng thụ hơi lạnh hây hây.

"Thường tiên sinh." Thái Đường Yến đứng đằng sau gọi, sải bước đến gần hơn, cũng đỡ lan can, nhìn người đang la hét di chuyển trên sân băng.

Cô đã cách anh khá gần, nhưng vẫn còn khoảng cách nửa thân người, Thường Minh không hài lòng lắm.

"Anh tên là gì, quên rồi sao?"

Thái Đường Yến nghiêng đầu, muốn nghĩ xem anh đang đùa giỡn hay lại nổi giận, nhưng nét mặt chẳng có gì ngoài vẻ nghiêm trang.

"Đâu có."

"Vậy sao lại không gọi?"

Thái Đường Yến nắm tay vịn inox bất giác xoay nửa vòng, nhưng Thường Minh vẫn không nhượng bộ, "Gọi đi."

"Thường... Thường, Thường Minh." Tốc độ nói thay đổi bất ngờ từ chậm đếm rất nhanh, như sau một hồi nôn khan, cuối cùng dị vật trong cổ

cũng được khắc ra.

Nghe cô gọi "Thường Minh" đầy đau khổ như vậy, Thường Minh cũng khó khăn nhú mày.

Thái Đường Yến thấp giọng giải thích: "Không quen lắm... Vẫn là "Thường tiên sinh" khá... dễ nghe hơn."

Con người này cũng thật kỳ quái, rõ ràng chỉ là lời nói thách, nhưng Thường Minh lại có cảm giác như được vuốt lông ngựa nịnh nọt, cơn giận vừa rồi nhất thời tan biến. Sau này nghĩ lại, có lẽ là do cô ít khi bộc lộ hi ố của mình.

"Gọi lại lần nữa nghe xem nào."

"Thường tiên sinh."

"Chưa nghe rõ."

Cất cao giọng cùng nhoén miệng cười, "Thường tiên sinh."

A ha. Trong lòng Thường Minh lén mừng thầm, mò lấy tay cô cầm chơi, ngón cái tự nhiên vuốt ve ngón trỏ của cô, động tác bất chợt làm Thái Đường Yến thoáng giật mình.

Anh dắt cô đi dọc bên ngoài sân trượt băng, "Em biết trượt băng không?"

Thái Đường Yến đáp: "Không biết, khả năng trượt băng của em kém, dễ ngã lắm."

Thường Minh yên tâm nói: "Vừa hay anh cũng không trượt được."

"... Ồ."

Thường Minh cảm nhận được ánh mắt quan sát của cô, anh đã quay về phong cách ăn mặc bình thường, áo dài quần dài chống gậy, ống tay áo sơ mi được xắn lên đến khuỷu tay, vẫn chống cây gậy tinh xảo kia, không khác gì với những ngày qua, cứ như việc anh để lộ bản thân hồi sáng chẳng qua chỉ làm dáng mà thôi.

Thường Minh tiến đến bên tai cô, thấp giọng nói: "Chỉ cho mỗi mình em nhìn thôi."

Thái Đường Yến lắc đầu, "Ý em không phải thế."

"Ừ?"

"Em nói "đối mặt với chân anh" không phải là bảo anh làm lộ điểm yếu, mà là giống như người bình thường, nên thế nào thì thế đó, vào lúc người khác vô tình phát hiện ra... Đừng vì bị lộ mà nổi giận với họ, có lẽ người ta còn khó chịu hơn cả anh."

"Người ta" trong câu nói không phải là "người ta" nào cả mà từng chính là cô, Thường Minh hiểu ra, thành khẩn nói: "Tính khí tệ hại này đã theo anh hai mươi mấy năm, nhất thời không sửa được, nhưng anh có thể đảm bảo sẽ không nổi giận với em nữa."

Chỉ tùy tiện mà nhận được một lời bảo đảm hạng nhất, Thái Đường Yến ngạc nhiên, bảo thủ ừ một tiếng. Rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, lén bật cười.

"Cười cái gì?"

Lắc đầu.

"Nói."

Lại còn cười. Bất chợt bị ôm lấy, cô đụng vào ngực anh, hơi ấm lại gần bên tai, "Nếu không nói là anh bóp eo em đấy." Lúc rời đi, thậm chí anh còn liếm vành tai cô.

Cô trải qua nhiều lần khiêu khích nên trêu lại ngay: "Em nói —— Ừm, nếu anh nổi giận với em thì em nên chạy đi mới phải, dù sao thì, anh cũng không chạy nhanh hơn em."

"Nè, em ——"

Cô vờ như đi thật, Thường Minh sống chết khóa chặt cô, lại nhớ đến vết thương trên cổ tay cô, bất giác nổi lông sứt, nhưng cũng không tìm được mà bật cười. Càng lúc anh càng quen với trò chế nhạo vô hại của cô.

Nhân lúc anh không để ý, Thái Đường Yến rút tay ra, Thường Minh bắt hụt, tưởng cô đùa giỡn nên lại mò qua tìm tay cô.

"Thường tổng..." Một giọng nữ hơi quen biết vang lên.

Là giám đốc nhân sự công ty trang trí của anh, đang đi dạo phố với tiên sinh của cô ấy. Thường Minh cất tiếng chào hỏi bình thường, khóe mắt liếc thấy Thái Đường Yến ở bên cạnh cũng nở nụ cười lễ phép.

"Vậy không làm phiền hai người nữa, chúng tôi cũng còn phải về nhà." Đối phương nhìn hai người một cái, rồi ôm cánh tay tiên sinh nhà mình mà rời đi.

Thường Minh nói: "Em biết cô ấy?" Nếu không cũng không thể nào phản ứng nhanh hơn anh được.

"À, lúc trước cô ấy phỏng vấn em."

"Vì sao chưa từng thấy em nhắc đến?"

Anh không thể hiện nét giận dữ, nhưng cũng không nắm tay cô nữa, Thái Đường Yến bối rối sờ lên vị trí có vết sẹo, nơi đó đang đeo đai bảo vệ cổ tay.

"Cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là phỏng vấn tiếp tân thôi."

Thường Minh cười tự giễu, "Hồi trước anh giới thiệu cho em mà em cứ khẳng khẳng không chịu đi.""..."

"Tại sao cô ấy không chọn em? Công ty này cũng không phải lớn lao gì, không yêu cầu cao."

"Không biết nữa."

Quán ăn ở tầng bốn, Thái Đường Yến đi theo anh vào cầu thang máy, chỉ thấy anh mắt nhìn thẳng, không có ý nói chuyện nữa.

Cô thấp giọng hỏi: "Anh giận đấy à?"

Lần thứ nhất anh không trả lời cô, Thái Đường Yến lấy hết dũng khí, kéo ống tay áo của anh.

"Thường tiên sinh..."

Anh nghiêng đầu ra vẻ rửa tai lắng nghe.

"Xin lỗi mà."

"Xin lỗi cái gì?"

"... Không biết nữa."

Anh hừ một tiếng, lại quay người đi đỡ tay vịn cầu thang.

Và hiển nhiên bữa cơm này ăn chẳng ngon lành gì. Hai người uể oải ngồi trước một bàn đồ ăn ngon, một người là tức giận, còn người kia lại

mỏi mệt.

Thường Minh đoán cô làm cả buổi chiều đã mệt rồi, nên mới nói sẽ đưa cô về, Thái Đường Yến đồng ý ngay.

Giao thông vào giờ cao điểm làm áp suất thấp giữa hai người bọn họ kéo dài lê thê. Đến khi Thường Minh xuống xe tiễn cô, trong mấy bước ngắn ngủi sắp đến nơi, cuối cùng Thái Đường Yến cũng cất tiếng thốt ra những lời quanh quẩn ở bên miệng, "Thường tiên sinh, anh cảm thấy em làm mất thể diện của anh sao?"

Thường Minh đứng yên.

"Em thấy mình đã làm anh mất thể diện rồi..."

Quan hệ giữa bọn họ như thực vật ưa bóng, vẫn vươn lên trong cuộc sống mù mịt u tối của hai người, một khi bị ánh mặt trời chiếu đến, tiếp nhận đủ ánh mắt của bao người là lại chẳng thể gượng dậy nổi.

Nếu nói Thường Minh không phá lệ để ý đến lòng tự ái yếu ớt của cô thì là nói dối, tuổi tác và hoàn cảnh sống đã vạch ra một khoảng cách rộng giữa hai người, đủ để khiến ý thức và hành động của bọn họ dù trái ngược nhau nhưng vẫn cùng tiến lên, Thường Minh cảm thấy mình đã làm không tệ, còn cô vẫn tự coi nhẹ bản thân, khiến anh khó lòng nén nổi thất vọng.

"Thái Đường Yến, vì sao em lại quyết định qua lại với anh?"

"Hả?"

"Trả lời anh." Thường Minh nhìn thẳng vào mắt cô, "Đối mặt anh trả lời."

"Bởi vì... Anh không đánh em..."

"..."

Dù có tưởng tượng đủ kiểu đi chăng nữa, nhưng câu trả lời nghe có vẻ buồn cười này lại khiến Thường Minh được mở rộng tầm mắt, nhưng cô đáp rất nghiêm túc, như thể là chuyện có thật vậy, đồng thời cũng làm dịu lại không khí căng thẳng ban nãy.

Thái Đường Yển lại nói thêm: "Em nói thật đấy, người thân nhất của em ai cũng đánh, anh em đánh, mẹ anh cũng đánh."

"Được rồi." Thường Minh gật đầu, "Nhưng sau này khi em phát hiện ra có rất nhiều người không đánh em lại còn thích em, vậy em cũng đi theo họ sao?"

Cô lẩm bẫm: "... Đâu có gặp ai khác."

Thường Minh xem nhẹ lời phản bác của cô, tiếp tục nói: "Vậy anh nói cho em biết, nếu anh chọn em thì có nghĩa trong lòng này xem chúng ta đều bình đẳng, em đủ để xứng đôi với anh."

Lời tỏ tình bất ngờ thẳng thắn lại chân tình, Thái Đường Yển sững sờ mở to mắt, ngăn người nhìn anh, muốn anh lặp lại để xác nhận không phải mình nghe nhầm.

"Em nói anh không đánh em, đó là vì em muốn bình đẳng, muốn được tôn trọng, mà những thứ này anh có thể trao cho em."

Bị người ta nói trúng tim đen phân tích tâm sự là một chuyện vô cùng xấu hổ, tựa như có đánh rắm cũng đủ đoán được trên bữa ăn đã ăn món gì. Tại Thái Đường Yển ù lên, như cách một lớp ngăn thế giới lại, chỉ thấy Thường Minh há miệng rồi lại đóng, âm thanh trở nên mơ hồ.

Đột nhiên cô nhón chân lên, trong phút chốc, bên tai trở nên yên tĩnh thực sự.

"Ừm, bình đẳng..." Cô vẫn nhỏ giọng như tiếng côn trùng vậy.

Thường Minh hiểu ý liếm môi, đúng là không giống mùi vị của mình, tựa như trúng phải cổ trùng, nhất thời quên mất nội dung giáo huấn ban nãy.

Thái Đường Yến nhanh chân chạy ra xa bốn năm mét, khoảng cách như thế và ánh sáng có thể che giấu được sự xấu hổ và hốt hoảng ở cô.

"Lại đây ——" Thường Minh gọi, môi cong lên.

Anh đi bước nào thì cô lại thụt lùi bước ấy, đề phòng anh.

"Quay lại, không nghe thấy sao ——" Anh cười nói, "Không quay lại là đánh em thật đấy."

Cô lắc đầu, hai tay đan chéo ra sau lưng.

Thường Minh giả vờ như định chạy, Thái Đường Yến lại quay đầu chạy đi mấy mét nữa. Thường Minh đi đến ghế đá dưới tàng cây thì ngồi xuống không cử động thêm nữa.

Lương tâm người kia trĩu dậy, đi về lại mấy mét, "Anh sao thế?"

Thường Minh khoát tay.

Không bao lâu sau, quả nhiên tiếng bịch bịch vang lên ở bên tai.

"Thường tiên sinh, anh sao thế?"

Thường Minh chống đầu gối ngẩng mặt lên nhìn cô, "Miệng đau."

Lại là tiếng nhỏ như muỗi, "Đâu có cắn anh đâu..."

Nhân lúc cô đang cúi đầu, Thường Minh đứng lên quẩn lấy eo cô, giam cầm cô lại. Thái Đường Yến ngã gục giữa giữa, nhưng dù sao đối

phương cũng là đàn ông trưởng thành, lúc này lại còn đứng vững, hơn nữa trong lòng cũng không định chống cự...

Thường Minh lại thổi gió bên tai cô, "VẬY anh cầu xin em cản nhé?"

Chóp mũi anh chạm vào mặt cô, bờ môi mỏng gần ngay trong gang tấc, chỉ cần hơi nghiêng đầu là có thể hôn cô. Nhưng anh cũng không nhúc nhích nữa, con người đen láy thâm thúy, cứ thế in dấu trong mắt cô.

Chợt anh giật dây, phát ra giọng mũi đầy cảm dỗ, hơi thở phả vào nhân trung làm cô ngửa ngáy.

Khiêu chiến một người đàn ông lớn hơn tám chín tuổi, đúng là cô đã không biết tự lượng sức mình rồi. Cô đành nhắm hai mắt đầy cam chịu, ngẩng đầu chạm lên.

Thường Minh vỗ vào má cô, nhân lúc cô thở lấy hơi mà chiếm đất bao vây.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Thường Minh vốn chỉ định đưa cô đến dưới nhà, nhưng lúc này đây lại không nở rời xa mùi vị của cô, anh tựa vào trán cô, "Không muốn để em lên."

Cự ly quá gần, chẳng thể nào trốn khỏi ánh mắt anh được, Thái Đường Yến nhắm mắt nói dối, "Mấy hôm nay... Em không tiện lắm..."

Thất thường lại khinh suất, "Anh cũng không làm gì cả..."

"Em chỉ có một chiếc quạt thôi, nóng lắm..."

"Vậy đến chỗ anh đi."

"..."

"Được rồi." Thường Minh khó lòng nén nổi mắt mát.

Thái Đường Yến không rõ vì sao lại từ chối, hoặc giả trong mắt anh liệu như thế có phải là kiểu cách hay không, có lẽ cô vẫn chưa chuẩn bị để đối mặt, sợ hãi thất vọng và lúng túng mơ hồ đan xen... Ngoài miệng nói không quan tâm, nhưng rốt cuộc vẫn hy vọng đối phương là một người đàn ông bình thường.

Thường Minh không tiện leo cầu thang, Thái Đường Yến bảo anh không cần tiễn, lên đến nơi thì ra sân thượng vỗ tay với anh.

Quay về nhà, Thường Minh nhận được điện thoại của Tạ Vũ Bách.

Âm nhạc ở đầu dây xập xình rung chuyển trời đất, không nghe rõ giọng của Tạ Vũ Bách, "Minh Tử, chết ở đâu rồi thế, lâu lắm rồi không gặp cậu, không phải là xuất gia đi tu đấy chứ?"

Thường Minh kéo dài giọng: "Hồng trần chưa dứt, lục căn chưa sạch, há có thể quy y nương cửa phật?"

"Xí! học em gái nào mà ra vẻ trưởng giả thế hả."

"Em gái cái đầu cậu."

"Thằng cha cậu ấy." Tạ Vũ Bách coi thường, "Nghiêm túc nào, cậu ở đâu đấy, có đến "Hỗn Hợp Dạ Sắc" không, tôi mới quen được một cô nàng ở đây, đoán chắc hợp khẩu vị của cậu đấy, đang chuẩn bị giới thiệu cho cậu."

"Cậu cú đi!"

"Ha, tôi đang nghiêm túc đấy."

"Tôi cũng không nói đùa."

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, có lẽ đang bịt ống nghe, trao đổi gì đó với người bên cạnh.

"Minh Tử, sao đột nhiên nay cậu lại hoàn lương —— "

"Tôi luôn giữ mình tốt mà." Bên này nói khoác mà không biết ngượng, ngay đến tài xế nghe vậy cũng đảo mắt.

"Tôi có em dâu thật rồi à?"

Thường Minh cười, lọt vào tai Tạ Vũ Bách nghe sao vênh váo đặc ý. Tạ Vũ Bách chửi thề một tiếng, "Thần không biết quỷ không hay, dẫn tới xem nào, để các anh em chiêm ngưỡng vẻ đẹp của em dâu tôi."

Như thế người được khen là mình, Thường Minh không khỏi nhếch mép.

Tạ Vũ Bách không phục, "Minh Tử à, kim ốc tàng kiều là không hay đâu đấy."

Thường Minh nhìn bóng đèn nê ông không ngừng lướt qua ở ngoài cửa sổ, nói: "Đợi mấy hôm nữa đã."

Lại sau một hồi yên lặng, Tạ Vũ Bách hét âm lên, "Mợ nó, là thật đấy hả!"

Lời đã buột khỏi miệng, Thường Minh dứt khoát nói luôn: "Các cậu gặp cô ấy..."

"... Người nào đấy? Đừng nói với tôi là Đường Chiêu Dĩnh!"

Đây vẫn là bãi mìn của Thường Minh, có điều giờ đây đã không còn nổ nữa, hoàn toàn do Thái Đường Yến định đoạt.

"Trời hôm nay có mưa đâu mà nào cậu bị úng nước thế hả."

Có lẽ Tạ Vũ Bách nhớ lại căn cứ vào thời gian Thường Minh đưa bạn gái đến, kêu ôi chao một tiếng: "Không phải là "Tiểu Đường Chiêu Dĩnh" kia đấy chứ!"

Không phải vạn bất đắc dĩ thì Thường Minh cũng không hy vọng Thái Đường Yến bị dán cái mác ấy trong mắt mọi người, thế là nghiêm giọng, "Cô ấy tên Thái Đường Yến. A Bách, tôi với cô ấy nghiêm túc, sau này chỉ muốn ở cạnh cô ấy chứ không phải ai khác. Các cậu nể mặt tôi đi, đừng gây khó dễ với cô ấy, đừng nhắc đến Đường Chiêu Dĩnh ở trước mặt cô ấy, cũng đừng nói về chuyện trước kia chúng ta quen nhau thế nào. Già rồi không chịu nổi kích động đâu."

Đoán chừng khó tiêu hóa hết, hồi lâu sau Tạ Vũ Bách mới lên tiếng, cũng bị lây vẻ nghiêm túc.

"Minh Tử, lần trước cậu nghiêm túc như thế là khi cậu du học về nói muốn tự mở công ty, mẹ nó chứ tôi vốn chẳng tin cậu có thể gồng gánh nổi qua một năm, ai dè lại lăn lộn được cho đến bây giờ."

Thường Minh cười, "Ghen tỵ đi."

"He he, nói thật là có lúc như vậy, vẫn là mình ở ngoài tự do hơn." Điệu cười của Tạ Vũ Bách làm người ta nhớ đến dáng vẻ sờ cằm của hắn, "Được rồi, nói thế nào thì cũng là em dâu tôi, đã là người một nhà thì dĩ nhiên phải đối xử với nhau tốt, cậu cứ thả lỏng đi. Vương Trác đang ở chỗ tôi đây, để tôi nói một tiếng với cậu ta."

Thường Minh nói: "Vậy thì cảm ơn cậu trước."

Tạ Vũ Bách trách mắng, "Này, vì một người phụ nữ mà còn khách khí với tôi làm gì, hóa ra tình bạn từ cái thời mặc quần đùi với nhau cũng uống phí."

Thường Minh cười nhưng không nói gì, cúp máy nhìn cảnh đêm mờ hồ ngoài cửa kính đến xuất thần.

Thái Đường Yến không làm nổi công việc dọn dẹp vệ sinh này nữa, một là đó không phải kế hoạch lâu dài, hai là nếu gặp Thường Minh cũng sẽ lúng túng.

Cô chỉ có trình độ học vấn trung học, phạm vi chọn nghề cũng hẹp, bất luận có đổi qua việc gì thì độ chênh lệch chẵn ngang giữa cô và Thường Minh vẫn cứ ở đấy không tan biến đi được. Anh sẽ không đi xuống, chỉ có

cô trèo lên. Cô bắt đầu nghi ngờ liệu vì trốn Thái Giang Hào mà bỏ học có phải là lợi bất cập hại không.

Thái Đường Yến uyển chuyển nhắn tin hỏi Thường Minh có công việc nào thích hợp mà giới thiệu không.

Thường Minh gọi điện lại ngay, "Bạn gái người khác đều nũng nịu lấy lòng, còn em lại cứ giả vờ như bạn bình thường."

Nhân viên vệ sinh không phải là công việc phức tạp gì, ngay trong ngày đã bàn giao công việc xong, Thái Đường Yến tan làm sớm hơn trước, đi ra khỏi tòa cao ốc đã làm việc được một tháng.

Cô nói: "Em không làm nũng đâu..."

"Biết em sẽ không mà, vậy chủ động hôn một cái đi."

"..."

Như bị trêu ghẹo trước đám đông, hai tai Thái Đường Yến đỏ bừng.

"Không phải anh đang đi làm sao..." Đến lời nói cũng căng thẳng theo.

"Vậy tan làm hôn nhé?"

Thái Đường Yến vừa xấu hổ vừa giận, "Em cúp máy đây."

Thường Minh cười hai tiếng, "Bai, anh chỉ hỏi thế thôi, tối nay tìm em nói chuyện sau."

Thái Đường Yến vẫn còn làm thêm ở công ty giao hàng nhanh, Thường Minh ở dưới lầu chờ cô hai tiếng.

Cô áy náy, "Anh nói sớm với em biết là được mà, em có thể lén chạy ra."

Thường Minh nói: "Không bằng em thôi việc trước đi."

Nhắc đến công việc là cô lại trở nên nhạy cảm, âm ừ đáp: "Sắp rồi."

Thường Minh bổ sung thêm: "Anh không có ý kiến gì về công việc của em, nhưng tốt nhất nên có quy luật, còn trẻ mà thức đêm nhiều sẽ không tốt đâu."

Xem ra là cô quá lo lắng rồi, Thái Đường Yến cười, "Vâng."

Đã quá muộn không tiện đuổi khách, Thái Đường Yến bảo Thường Minh lên nhà, đêm nay vấn đề ngủ như thế nào thì trong lòng cả hai đều biết rõ.

Thường Minh leo cầu thang năm tầng mà sau lưng ướt đẫm mồ hôi, không nhịn được than phiền: "Đã bảo em chuyển đến chỗ anh rồi."

Thái Đường Yến vừa mở cửa vừa lăm bắm, "Bây giờ anh còn có thể đi về, không ai cấm anh."

Sau khi vào nhà, Thường Minh ăn ý khóa trái cửa lại, "Nửa đêm nửa hôm em yên tâm để một mình anh về, ngộ nhớ lại bị cướp thì sao?"

Rõ ràng là lời thoại của cô, nhưng hết lần này đến lần khác bật ra từ miệng người đàn ông này đều không có chút nào yếu ớt, trái lại còn mang theo mấy phần đùa giỡn, Thái Đường Yến không nhịn được cười: "Vậy thì em không nhạt anh về đâu."

Thường Minh nóng không chịu nổi, cởi từng cúc áo ra một. Thái Đường Yến không nhịn được liếc nhìn, anh không có thói quen tập thể hình, nhưng vóc dáng cũng không đến nỗi nào. Có điều người nọ lại càng muốn phơi bày cho cô xem hơn, "Nhìn trộm làm gì."

Thái Đường Yến vờ cầm điếu, ra ban công lấy quần áo vào. Trong gió đêm không để ý đến tiếng bước chân của Thường Minh, cho đến khi bị người từ đằng sau ôm lấy, cô mới sợ hết hồn.

"Phản ứng dữ thế..."

Thái Đường Yến muốn đẩy anh ra, nhưng làn da nóng hổi sánh dính như kẹo dẻo dính lên người cô đẩy không được, khiến anh không khỏi rụt cổ, "Nóng."

Nhưng Thường Minh không nhúc nhích, "Dù sao lát nữa cũng phải tắm."

"Vậy đi tắm trước."

Thái Đường Yến chỉ muốn rút người ra, không muốn làm Thường Minh hiểu lầm, "Tắm chưa vậy?"

Cô đã có kinh nghiệm, im lặng chính là câu trả lời tốt nhất, tránh bị anh bẻ lái.

Quả nhiên Thường Minh buông cô ra, hỏi: "Em tắm trước hay anh tắm trước?" Cô còn chưa kịp đáp thì anh đã tự quyết định, "Nếu không thì cùng nhau tắm."

Mặc dù người này thể hiện không tốt lắm, nhưng trên dục vọng vẫn là một người đàn ông bình thường, giống hệt mãnh thú bị thương. Tự nhiên Thái Đường Yến lại nghĩ đến điều ấy, dờ khóc dờ cười, toàn bộ mặt mày xuất hiện trước đó đã tan thành mây khói.

Cuối cùng vẫn là Thái Đường Yến tắm trước, Thường Minh tắm xong đi ra thì cô đã nằm dài trên giường, cũng chẳng biết là vì lười hay mệt nữa, cô kê nửa đầu lên mép giường, cho quạt máy thổi hong khô tóc, chiều rộng của giường không đủ nên cô cong một chân lên, mắt cá chân còn lại đè lên

đầu gối, rung lên theo nhịp. Lần đầu tiên Thường Minh trông thấy cô tự tại như thế, không khỏi bật cười.

Thái Đường Yến nghe tiếng gậy cộc cộc, lập tức đặt chân xuống.

Thường Minh cũng nằm ngang bên cạnh cô, học cô thổi tóc, giải phóng hai tay thật là thoải mái, điểm khác biệt là anh chỉ có một chân, hai người cùng xếp hàng nằm xuống giống lập xưởng phơi trong gió. Lần trước Thường Minh còn để lại đây mấy bộ quần áo, nhưng toàn là áo len quần dài, nên lúc này anh chỉ mặc mỗi chiếc quần cụt đi ra, đôi chân thon dài, đường viền rõ ràng, đúng là được rửa mắt.

Thái Đường Yến không mở mắt.

"Anh có người anh em đang thiếu lễ tân ở công ty xuất nhập cảng, hay em đi xem thử xem?"

Thái Đường Yến lại đảo mắt qua, vừa vắn Thường Minh nghiêng đầu sang, hai người cứ vậy cùng đối mặt.

"Nhưng em hơi đen, người ta chê..."

"Cái gì?" Lý do dở khóc dở cười này làm Thường Minh đưa tay ra so, trước kia không để ý, quả thật mình có trắng hơn cô. Anh không khỏi cười, "Đen cái gì mà đen, khỏe đẹp mà. Có điều ai nói em đen thế?"

"Không ai cả, tự em cảm thấy vậy."

"Kiếm sống là dựa vào miệng và hai tay, biết nói biết làm thì dù có khác biệt gì cũng không đỏi."

"Vậy em thử xem sao..."

Bàn tay Thường Minh đặt lên bụng cô, vừa định vỗ nhẹ thì cô bất chợt hít vào một hơi, bụng hõm xuống, tay Thường Minh cũng hạ xuống theo.

Phản ứng vừa mới lạ lại vi diệu.

Anh tức cười, "Làm gì thế?"

Thái Đường Yến hỏi ngược lại, "Anh, anh làm gì đấy..."

Thì ra là do căng thẳng.

Thường Minh đổi sang vuốt ve, nhưng không đi lên đi xuống gì.

"Cuối tuần đi gặp bạn anh với anh nhé."

Thái Đường Yến nhìn anh, đôi môi khô nứt khẽ nhếch lên.

Vẻ nhát gan của cô làm anh phòng ngự nói trước: "Không được từ chối, sớm muộn gì cũng phải gặp."

"Em đâu có từ chối, em chỉ đang nghĩ không biết có phải là mấy người lần trước không."

"Chính là bọn họ." Thường Minh nói, "Em không việc gì phải sợ, ai bắt nạt em thì cứ nói với anh, anh làm chỗ dựa cho em."

Thái Đường Yến nhìn trần nhà một lúc như đang tiêu hóa lời nói ngọt ngào vậy, cô nở nụ cười nhàn nhạt.

"Thế... chị ấy có đi không?"

"Ai?" Hỏi xong mới nhận ra, "À, không gọi. Cô ấy đi cũng không có gì, chúng ta chơi của chúng chúng ta."

"À." Thái Đường Yến vẫn còn bóng đen lấy trứng chọi đá.

Thường Minh nghiêng người, cúi đầu nhìn cô, "Giận à?"

Đây không phải là câu hỏi dễ trả lời. Vừa phải thể hiện được độ lượng, lại phải xem nhẹ so đo trong lòng. Nếu từ chối thẳng thì sẽ bị nghi là nói dối; còn nếu thừa nhận thì lại bị cho rằng không phóng khoáng. Ngay cả im lặng cũng không được, vì điều ấy có nghĩa là ngầm thừa nhận.

Thái Đường Yến cười khan hai tiếng.

"Vậy là giận rồi." Thường Minh tự trả lời, "Chuyện giữa anh và cô ấy đã hết rồi, nếu không anh cũng sẽ chẳng ở bên em."

Nhìn anh nóng lòng giải thích, Thái Đường Yến bật cười khó hiểu, mà thực tế cũng buồn cười.

"Em cũng có nói gì đâu..." Giọng vừa nhỏ vừa vô tội.

"..."

Hóa ra người ta chỉ thuận miệng nhắc đến, anh lại còn bé xé ra to. Thường Minh vừa tức vừa buồn cười, nhưng thấy cô không còn thận trọng ở trước mặt mình nữa thì trong lòng thoải mái cực kỳ.

Thái Đường Yến gỡ tóc rối, tóc ngắn gọn gàng, thoáng cái đã xong.

"Tóc em khô rồi, buồn ngủ quá."

Thường Minh cũng sờ đầu mình, tóc càng ngắn càng nhanh khô, thế là ngồi dậy nhường vị trí. Thái Đường Yến nằm ngã ra giữa giường, anh vỗ mu bàn tay vào cánh tay cô, "Dịch qua chút."

"Giường nhỏ... hai người ngủ... nóng lắm." Cô muốn lấy nghiêm túc xua đuổi Thường Minh đi, nhưng so về độ mặt dày thì cô chưa từng là đối thủ của anh.

"Chỗ em chỉ có một cây quạt gió, bảo anh ngủ ngoài salon để có mà thành thị nướng à?"

Nhìn qua thì có vẻ người đàn ông một chân này sắp thành thịt nướng thật rồi, Thái Đường Yển không khỏi cười phá lên vì tưởng tượng của mình.

"Cười cái gì, dịch qua đi."

Đàn phải lăn qua một bên vậy.

Thường Minh chui vào, không giống mùa đông, cả hai người mặc áo dài để lộ cánh tay, không cẩn thận chạm vào, mồ hôi nhầy nhụa nhớp nhúa dính vào nhau. Vào lúc chết người này cây quạt lại được để đối diện giường, vậy là bức tường người là anh đã cản lại không ít gió. Thế mà anh không chút nào để ý đến việc này, nghiêng người sang bóp cằm cô vùi đầu xuống.

Mới đầu còn rất nhẹ rất dịu dàng giống in con dấu của mình xuống, rồi dần dần biến thành xâm lược, cô nếm được mùi kem đánh răng giống mình thoang thoảng.

Một tay anh từng chút từng chút đo gang trên người cô, rồi dừng bên eo cô không đi xuống tiếp nữa, mà đổi thành vuốt ve bấp đùi cô, như muốn tách rời núi sông. Xem ra anh vẫn nhớ câu nói dối "không tiện" của cô.

Cô không mặc áo ngực, hình dạng trước ngực thay đổi rất nhanh, trở nên nhọn hoắt nhạy cảm.

Còn của anh cũng chạm vào cô, cô cảm nhận được rõ ràng.

Có lẽ vì thăm dò có qua có lại, hoặc có lẽ do bị thu hút, tay cô cũng bắt đầu dao động trên người anh, định dùng cảm xúc vẽ ra cơ thể anh.

Đầu ngón cái vuốt ve xương lồi cứng như đá ở cổ họng, nó nghịch ngợm trồi lên dịch xuống, cô cảm thấy mới lạ, thế là lại xoa nhẹ hai cái,

Thường Minh bị nhột ho khan một tiếng, hơi thở ùa vào miệng cô, hóa giải cô hoàn toàn.

Rồi tiếp tục lần tìm đến xương quai xanh, đẹt thẳng trục, cứng rắn có lực. Lại đến ngực và bụng anh, rất co dãn, không phải kiểu thuần bắp thịt cứng ngắt, cũng không phải thịt béo bầy nhầy. Cô mở lòng bàn tay ra ấn vào, trong cứng có mềm trong mềm có cứng, thoải mái đến lạ kỳ. Đối diện với một người đàn ông không phải là người lao động chân tay, cũng không có thói quen tập thể hình mà nói thì giữ được vóc dáng thế này cũng rất hiếm hoi.

Mới đầu còn rất xấu hổ do cô không có kinh nghiệm, sau đó lại tự thuyết phục bản thân, dù sao cô cũng chẳng mất mát gì.

Cũng gần như trong lúc đó hai người tách nhau ra, cùng mang theo tâm sự riêng mà nằm xuống.

Đêm rất bình yên, lúng túng đến cùng cực.

Chợt Thường Minh mở miệng, "Anh đói..."

Thái Đường Yến thấy nấc thang anh đưa thì vội bước xuống, "Anh muốn ăn gì? Em làm cho anh."

"... Bắp."

Áo khoác Thường Minh thay đã được giặt, đang phất phơ bên ngoài ban công, anh không có quần áo gì để thay nữa, đành phải nằm tại chỗ bất động, do Thái Đường Yến xuống lâu mua bắp.

Ăn gì không ăn lại đòi ăn bắp, giờ này biết đi đâu tìm bắp đây? Nếu như ở nông thôn thì cũng phải hơn một tháng nữa, bắp trên rẫy mới chín hẳn, đêm đen gió lớn, có thể ở gần đây có.

Ở tiểu khu Thái Đường Yến đang sống, thứ không thiếu nhất chính là những quán ăn đêm, mà đêm hè lại vào độ hoàng kim. Thái Đường Yến đi ngang qua mấy quán bán tôm hùm cay, mùi vị hấp dẫn, nhưng đầu to đuôi nhỏ, không thật lắm.

Đi về phía trước có mấy quán nướng, không thấy bắp đâu, Thái Đường Yến mới hỏi: "Ông chủ, có bắp không vậy?"

Ông chủ đi đến, cười nói: "Có, muốn mấy trái?"

Nhìn qua ông chủ không cao hơn Thường Minh là mấy, nước da còn khỏe khoắn hơn cô, để đầu đinh, để râu lại còn trông điển trai. So với Thường Minh - bây giờ gần như mỗi khi cô tiếp xúc với một người đàn ông là lại đem Thường Minh ra so sánh, bất giác phát hiện vẫn là tiếp xúc với Thường Minh dễ chịu hơn - cho dù khí khái cường tráng có khác hẳn nhau, nhưng Thường Minh cũng chỉ thua mỗi một chân...

"Muốn mấy trái đây?" Ông chủ kiên nhẫn hỏi.

Thái Đường Yến mới sực tỉnh, vội nói: "À, ba trái. Tôi, tôi chỉ lấy tươi có được không, không cần nướng..."

"Cô chắc chứ?"

Cô gật đầu.

Ông chủ chọn ra ba trái to, Thái Đường Yến trả tiền rồi xách về.

Thái Đường Yến quay về nhà, phát hiện Thường Minh đã rời giường, đang ngồi trên salon.

Cô đưa túi đến trước mắt anh, "Em đi nấu đã."

Thùng rác ở ngay bên cạnh salon, cô không thể làm gì khác hơn là lột vỏ bắp trước, lúc nhổ râu bắp thì tay khựng lại, có cảm giác kỳ lạ.

Thường Minh ở cạnh cảm thấy rõ ràng, hỏi: "Ngân người làm gì thế?"

"Hả? Không có gì..." Cô khoa tay múa chân, "Trái này to quá..."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Lúc đi học, nếu ai có người yêu mời thì sẽ phải mời mọi người ăn cơm, giống như kiểu "ra mắt phụ huynh" vậy. Đến lúc đi làm, hợp hợp tan tan đã là chuyện bình thường, đặc biệt với kiểu đàn ông thường xuyên dẫn theo bạn gái mới đến như mấy người Thường Minh, quan hệ nam nữ lăng nhăng, thỉnh thoảng hứng lên là lại giống trống khuya chiêng, chỉ khi kết hôn mới nghiêm túc. Nhưng cũng không phải là không tôn trọng đối phương, cùng một gương mặt xuất hiện nhiều lần, đương nhiên vẫn biết địa vị của người này.

Thái Đường Yến được Thường Minh dẫn đi giống lần trước, đầu tiên là không chắc chắn phong cách ăn mặc có hợp hay không, đợi khi Thường Minh quét nhìn cô từ đầu xuống chân một lượt rồi mỉm cười, cô mới bình thường lại.

Thường Minh nắm lấy tay cô, "Ở chỗ anh còn một tủ quần áo của em, lần trước mua cho em mà em không đem đi."

"... Anh vẫn chưa giải quyết xong à?"

"Giải quyết làm gì, tốn sức lắm. Chỗ anh rộng, để ở đó cũng không có gì đáng ngại." Thường Minh nhàn nhạt nói, "Em có đến ở cũng không chiếm bao nhiêu diện tích, huống hồ chỉ có mấy bộ quần áo."

Thái Đường Yến rất muốn phớt lờ ám chỉ mập mờ như có như không kia, nhưng lại thấy Thường Minh nhìn mình đầy tâm ý, như đang đợi cô phê bình xem câu nói này có ổn hay không. Cô không có sở trường gì,

nhưng việc am hiểu nhất chính là im lặng giả ngu, thậm chí có lúc không cần phải giả vờ, vốn dĩ phần trẻ con ngốc nghếch kia đã sẵn có rồi.

Cô thấp giọng thầm thì, "Em còn cố ý mua mấy bộ đồ mới rồi..."

Giọng nhỏ như muỗi đúng chuẩn Thái Tiểu Đường, Thường Minh vui vẻ đưa tay vỗ lưng cô, dặn dò như lãnh đạo: "Mua trong vòng một tháng có thể đưa hóa đơn đến chỗ anh thanh toán."

Thái Đường Yến chưa bao giờ gặp phải người nào chạy đến đưa tiền cho cô như vậy, nhất thời lại coi lời nói đùa của anh là thật.

"Hóa đơn vất đâu rồi ấy."

"VẬY em đến là được, quét mặt dễ hơn."

"..."

Ở trước mặt Thường Minh cô không tài nào ăn nói phản bác gì được, lại lấy trứng chọi đá lần nữa, thế là dứt khoát giả câm.

Thường Minh biết cô không chịu nổi đùa cợt, nhìn đủ rồi thì thôi, "Em suy nghĩ những lời anh vừa nói đi, có muốn dọn đến ở với anh không. Chỗ của anh lớn, rộng rãi thoải mái, đợi em đi làm rồi anh có thể thuận đường đưa em đi, nếu không để trống cũng nuôi muỗi thôi." Thấy Thái Đường Yến có vẻ suy nghĩ, anh chớp thời cơ ngay, "Hơn nữa anh thường xuyên đi công tác, đi về là lại muốn gặp em, nhưng anh không có gì ở chỗ em cả, ở lâu dài cũng không tiện."

So với vẻ cà lờ phát phơ lúc tán tỉnh, Thường Minh trong vẻ nghiêm túc khi bàn bạc vấn đề càng có lực sát thương mạnh hơn, không phải đẳng cấp mà Thái Đường Yến có thể chống đỡ.

"Em... để em nghĩ thêm đã."

Chú Chung dừng xe trước vạch dừng đèn đỏ, Thường Minh nhìn ra ngoài rồi nói: "Em có ý kiến gì thì cứ nói thẳng với anh, đỡ cả hai phải suy đoán này sinh nhiều rắc rối."

Thái Đường Yến dựa vào kinh nghiệm vụn vặt đã trải qua, cộng thêm mức độ tin tưởng nhất định vào quan hệ của hai người, uyển chuyển nói: "Lần trước lúc em đến chỗ anh cũng trả lại nhà, sau đó chuyển ra ngoài suýt không tìm được chỗ ở mới. Em không muốn... dẫm lên vết xe đổ."

Mỗi một lần cô nhát gan khi sống chung đều cảnh tỉnh anh có phải mình có điểm gì không đủ tốt không mà lại để cô có cảm giác không an toàn, Thường Minh nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Trước kia là anh chơi bời mà thôi, giờ quan hệ của chúng ta không giống vậy nữa rồi, sẽ không xảy ra cái cảnh em không có nhà để về nữa đâu."

Thái Đường Yến nhận ra sự nhượng bộ của anh, lắc đầu nói, "Thường tiên sinh, không liên quan gì đến anh, mà em muốn bản thân thực tế chút, không phải cái gì cũng dựa vào anh..."

Thường Minh cau mày, "Vừa nãy em gọi anh là gì? Gọi lại lần nữa xem?"

"... Chú, chú Minh?"

"..."

Thường Minh còn đang há miệng thì chú Chung lái xe ngồi đằng trước ho khan che giấu tiếng cười, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này anh mới nhớ ra trong xe còn có người thứ ba.

"Là anh nói có thể coi như chú của em, hồi mùa xuân..."

"Anh..." Thường Minh vừa tức vừa buồn cười, hiếm khi thấy ghen lời như thế. Cái người này cũng không phải gốc hản, ít nhất sẽ giả loạn để

giả chết xóa đề tài, mỗi lần nghĩ đến đây, anh lại bắt đầu tự đắc vì mắt nhìn của mình.

Tạ Vũ Bách đặt một biệt thự gia đình ở bờ biển tránh nắng, chuyển đi này là Thường Minh và Thái Đường Yến đến làm khách, chú Chung dừng xe ngoài cửa, Tạ Vũ Bách nghe thấy tiếng thì hăng hái gạt bạn gái đang dính trên người ra, la hét "tới đây tới đây" rồi hào hứng chạy đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, đầu tiên là nhìn Thái Đường Yến được Thường Minh nắm tay, rạng rỡ tự nhiên không giống xưa.

"Này này ——" Tạ Vũ Bách cười cười hét với vào trong phòng, "Em dâu đến rồi."

Màn chào hỏi vô cùng náo nhiệt, trực tiếp lờ Thường Minh đi, người biết phân biệt là có thể nhận ra nặng nhẹ.

Người này lần trước đã gặp qua, gương mặt tròn trắng hếu khắc sâu ấn tượng, Thái Đường Yến do dự không biết gọi sao thì Thường Minh ở cạnh đã nhắc: "Tên này còn lớn hơn anh, em có thể gọi hẳn là chú."

Giọng Thường Minh khá ngả ngớn, có thể thấy quan hệ giữa hai người rất tốt, Thái Đường Yến cũng không dám lỗ mãng, quy củ chào hỏi một tiếng "chào anh".

Tạ Vũ Bách vờ tức giận, "Này, đừng có nghe cậu ta, sao có thể không hiểu chuyện gọi chú như vậy chứ, gọi thế già, gọi anh thân thiết hơn, gọi là "anh A Bách" là được."

Quả nhiên Thái Đường Yến cũng gọi một tiếng, lọt vào tai nghe như tên của con yêu tinh trong thần thoại nước ngoài nào đó.

"Đấy, thế có phải đúng không, mọi người đều là bạn cùng tuổi cả. Mời vào mời vào."

Thường Minh đỡ sau lưng cô, "Vào thôi, ngoài này nóng lắm."

Thái Đường Yến đi sau Thường Minh, lúc đi ngang qua thì Tạ Vũ Bách kéo lấy cổ tay Thường Minh. Anh đánh mắt sang ý hỏi làm gì, Tạ Vũ Bách cũng đưa mắt ra cửa ra hiệu, ngôn ngữ cơ thể không thể quen thuộc hơn nữa, ý bảo "đi ra ngoài nói chuyện", Thường Minh gật đầu, thấp giọng nói "lát nữa".

Đám người do Vương Trác dẫn đầu ở bên kia đều đã gặp, lần đầu gặp không nói nhiều lắm, cũng may mọi người đều khách khí chào hỏi. Thường Minh bảo Thái Đường Yến ngồi, rồi mượn cớ đi lấy đồ mà vào bếp với Tạ Vũ Bách.

Hai người lăm lét đụng đầu nhau, Thường Minh vỗ vào ngực anh ta, tỏ ý có gì thì nói thẳng. Tạ Vũ Bách lại không vội đi thẳng vào vấn đề mà giành công trước, "Sao nào, hài lòng với biểu hiện ban nãy của tôi chứ? "đối xử với đồng chí phải ấm áp như mùa xuân", tôi có cảm giác mình có thể so được với lò lửa luôn rồi đấy, nhiệt tình bắn tung tóe."

Thường Minh cười, "Bị cậu nịnh nọt như thế, tôi đây cũng sắp thành cảnh nền luôn rồi."

"Nhưng Minh Tử này, tôi phải báo cho cậu một tin xấu ——" Tạ Vũ Bách đưa tay gãi chóp mũi, ấp a ấp úng, "Lát nữa đó, ừm, Đường Chiêu Dĩnh cũng đến, tôi nói với cậu trước, cậu phải chuẩn bị tâm lý đi, á á —— làm gì làm gì thế hả, nói chuyện đàng hoàng đừng kéo cổ áo tôi chứ, cậu bao nhiêu tuổi hả..." Tay chạy lóng ngóng gạt tay Thường Minh ra, "Này Minh Tử, lần này thật sự không phải là chủ ý của tôi đâu... Ôi không đúng, nói thế này, chuyện lần trước cũng không liên quan đến tôi. Cô ấy bảo Phong Trạch không có ở đây không có ai chơi cùng, hỏi bọn tôi đang ở đâu, tôi mất não mới buột miệng nói ra, cô ấy bảo cũng muốn đến, tôi có thể nói gì nữa đây, không lẽ bảo "Minh Tử dẫn vợ đến chị đừng đến" sao?"

Thường Minh bực tức, thấp giọng quát: "Cậu cố ý làm loạn lên phải không!"

Thường Minh áy náy gãi đầu, cười xòa nói: "Tôi thấy Đường Chiêu Dĩnh cũng không giống người quá đáng lắm, đến lúc đó hai cậu cứ yên tâm chơi của mình, tôi sẽ quán lấy chị ta không buông, được chưa."

Thường Minh cảnh cáo chỉ tay vào mặt anh, Tạ Vũ Bách dịu dàng chụp lấy, "Đừng thế chứ, không xảy ra chuyện gì đâu, thề luôn đấy, tôi lấy thân phận chủ nhà bảo đảm với cậu, vui vẻ đến, sung sướng về."

Ra đến phòng khách, Thái Đường Yến vẫn ngồi ở chỗ cũ, bên cạnh là Vương Trác, cầm ly nước ép dưa hấu ngồi ngay ngắn nhìn mọi người trò chuyện, ánh mắt qua lại giữa mọi người, thấy anh bước ra thì dán mắt nhìn như thấy phao cứu hộ vậy, thấy Thường Minh chột dạ một cách khó hiểu.

Thái Đường Yến thấy bọn họ tay không đi ra thì hỏi nhỏ: "Không phải nói đi lấy đá sao?"

"..." Mãi nói chuyện mà quên mất. Anh lắp liếm cầm lấy ly nước trong tay cô, nhấp một hớp tại nơi cô đặt môi, "Lát nữa A Bách lại đi lấy sau."

Cô gần như rí tai mà nói: "Họ nói chuyện em không hiểu gì hết trơn..."

Thường Minh lại nhét ly vào tay cô, vỗ nhẹ lưng cô, "Nghe không hiểu cũng không sao, qua lại mấy lần là quen thôi, mười thì đến tám chín phần là đang bóc phét, nghe chơi thôi." Anh hơi có vẻ do dự, nghiêng người chặn ánh mắt của mọi người, không đánh đã khai nói, "Cái đó, nói chuyện này em đừng giận, vừa nãy A Bách có nói... Cô ấy cũng tới, anh cũng vừa mới biết thôi."

Thái Đường Yến cúi đầu nhìn bọt nước dưa hấu, phản ứng đầu tiên đúng là có hơi giận, nhưng cũng không biết nên trút lên ai, thế là dờ khóc dờ cười, "Cũng không phải là không thể tới..."

Thường Minh dùng lời của Tạ Vũ Bách an ủi, "Đến lúc đó chúng ta chơi của chúng ta, cô ấy chơi của cô ấy, không sao đâu."

Nếu thật sự đến lúc đó, cũng không có việc gì quan trọng mà phải nhìn thái độ của anh cả, hễ anh có nửa điểm thiên vị thì tình cảm vừa nhá nhem này sẽ tràn ngập nguy cơ.

Chỉ chốc lát, bên ngoài vang lên tiếng động cơ xe hơi ầm ầm, lúc Tạ Vũ Bách đứng dậy còn vô thức nhìn Thường Minh, đúng lúc ánh mắt hai người chạm nhau, Tạ Vũ Bách ra hiệu yên tâm đừng vội.

Tạ Vũ Bách ra ngoài chỉ chỗ đậu xe, một lúc sau mới dẫn người vào.

"Nhìn xem ai đến này." Anh ta vừa đưa người vào vừa nói.

Mấy người quen biết anh một lời tôi một lời gọi, "Lâu rồi không gặp cậu đấy, nghe nói cậu đính hôn rồi, vậy mà cũng không nói một tiếng. Chúc mừng nhé." Người đến chính là Đường Chiêu Dĩnh, vừa rồi phớt lảng một lúc nên bây giờ màu da sáng rực động lòng người.

"Xin lỗi, vì không dám bày biện nhiều quá nên đã không nghĩ chu toàn, đến lúc kết hôn nhất định sẽ không quên cậu."

"Sao sếp Phong không đến cùng luôn?"

"Mấy tháng nay phải đi công tác liên tục, tôi cũng chẳng được gặp anh ấy bao lần."

"Ồ hô, người bận rộn quá đấy."

Đường Chiêu Dĩnh tìm chỗ ngồi, chợt thấy Thường Minh ngồi trong góc, thế là hất cằm gọi, "Minh Tử."

Thường Minh gật đầu, "Đến rồi à."

Phản ứng bình thản hơn so với khi xưa, phải phép nhưng hơi hợt, anh thoáng khomg người chặn bạn gái bên cạnh lại, "Cũng lâu rồi không gặp chị." Cô nàng đáp đúng vậy, đi qua hai người ngồi chen vào cạnh anh, "Bạn rợn gì à?"

Nét mặt Thường Minh cười mở như được thả sáng, tựa như đã đợi khoảnh khắc này lâu lắm rồi, mò tìm tay người bên cạnh, còn mình ngả người ra sau để cô ấy thấy rõ chủ nhân của bàn tay nhỏ bé, "Bạn cái này này. Chị, giới thiệu với chị, bạn gái tôi Yến Tử."

Thái Đường Yến không dám tự mình đa tình gọi chị theo, chỉ bảo thủ "chào cô" một tiếng như chào Tạ Vũ Bách.

Đường Chiêu Dĩnh không ngờ sau lưng anh còn giấu mình, trở mặt ra trong chốc lát, dường như xung quanh cũng để ý đến một góc mình nhỏ này, đột nhiên im lặng như tờ, lặng ngắt như đang đợi phản ứng của cô ấy, ba người Thường Minh ngồi ở giữa như trái ôm phải ấp búp bê Nga Matryoska, cảm tưởng vi diệu mà đầy châm chọc.

Suy cho cùng cũng không giống Thái Đường Yến chỉ vừa tiếp xúc với bọn họ, Đường Chiêu Dĩnh nhìn khuôn mặt như đã từng quen biết mà cười nói: "Có phải là cô bé gặp lần trước không, sao không thấy cậu thường xuyên dẫn người nhà đến chơi thế."

Thường Minh bình thản nói: "Trăm cay ngàn đắng mới theo đuổi được, không phải dẫn tới rồi đây sao."

Đường Chiêu Dĩnh cười, Thường Minh cũng cười, như không biết nên tiếp tục đề tài này thế nào, mỉm cười trở thành cách bày tỏ duy nhất mà ngăn ngui giữa bọn họ. Khi thôi cười, bầu không khí liền trở nên lúng túng.

Tạ Vũ Bách thấy bên này có vẻ sai sai, ló đầu ra khỏi phòng bếp hét to, "Em Đường ơi, tới giúp anh một tay đi, một mình anh làm không xuể."

"Cám ơn thiếu gia, tôi chỉ nhỏ hơn cậu có mấy ngày thôi mà ngày nào cũng em gái đến em gái lui, ỷ thế ăn hiếp hả." Đường Chiêu Dĩnh vừa tiếp lời vừa đứng dậy, lấy tư thái chạy trốn mà tất cả mọi người đều có thể nhận ra để đi tìm Tạ Vũ Bách.

Bổ dưa hấu không phải là việc cần người giúp, Đường Chiêu Dĩnh thuận tay nhón một miếng, cắn dưa rồi nói: "Ngọt thật đấy, giòn sần sật nữa."

Tạ Vũ Bách đặt dưa hấu đã bổ vào khay, nói: "Vừa rồi cậu thấy rồi chứ."

Đường Chiêu Dĩnh cũng không giả ngu, "Nói gì thế, tôi đâu có mù."

"Xì ——" Nhất thời Tạ Vũ Bách cảm thấy buồn cười, "Không muốn một người đàn ông si tình như Minh Tử mà lại chọn một kẻ điên không biết đang lang thang nơi nào, cậu còn dám nói mình không mù à." Tạ Vũ Bách cũng cảm thấy kỳ lạ, trước kia Thường Minh đơn phương thầm yêu Đường Chiêu Dĩnh, nhìn thế nào anh cũng không vừa mắt nổi cô ấy, cảm thấy tội nghiệt của cô ấy rất nặng, giờ đây Thường Minh đã có bạn gái rồi, so sánh hai bên, anh ta tình nguyện tiếp tục trút lên người Đường Chiêu Dĩnh, ít nhất biểu đạt anh có theo đuổi.

Hôn phu vô duyên vô cớ bị hắt nước bẩn, Đường Chiêu Dĩnh tức giận, "Này A Bách, cơm có thể ăn lung tung, nhưng lời không thể nói bậy bạ được."

"Cậu nói xem Minh Tử có gì không tốt hả, mọi người chơi từ nhỏ đến nhau đều biết gốc biết rễ, đề tài nhiều, bạn bè rộng, đi với ai cũng có thể nói chuyện —— "

Đường Chiêu Dĩnh ngắt lời anh ta, "Tạ Vũ Bách, tôi sắp kết hôn rồi, bây giờ Minh Tử cũng đã có bạn gái, cậu ăn nói có chừng mực thôi." Ngờ đâu cô còn không có kêu oan, Tạ Vũ Bách đã tự kêu ré lên.

"Không phải do tôi đây không tìm được ai để nói sao, Vương Trác sẽ không để ý đâu, không đưa ra ý kiến gì, Minh Tử còn cảnh cáo tôi đừng để cậu ta kiếm chuyện."

"Đã bị cảnh cáo rồi mà còn đông dài vậy à, chẳng khác gì bà tám cả."

Tạ Vũ Bách bỏ dưa xong, chống tay xuống bệ bếp nhìn cô nàng: "Đừng có nói mấy lời đó chứ, ai biết hai người bọn họ có thể đi được bao lâu, bởi cảnh của cô bé kia —— " Anh ta đau lòng lắc đầu, "Không được, chênh lệch quá lớn, Minh Tử làm nghề gì, trước kia cô ta làm gì. Tôi nói thẳng cậu đừng chê tôi nói khó nghe, nếu không phải vì một chân kia của Minh Tử, liệu cậu ta có thể oan ức ở bên cạnh một cô gái như vậy sao."

"A Bách, cậu quá đáng rồi." Hai lần Đường Chiêu Dĩnh gặp Thái Đường Yển đều có tâm tình tế nhị, nhất là đối phương còn có quan hệ không nông với Thường Minh. Mỗi một người đều hy vọng bản thân là độc nhất vô nhị, khi nhìn cô sinh viên năm nhất có dung mạo tương tự mình, cảm giác như bị số mệnh trêu đùa vậy. Rồi sau đó khi quan sát kỹ, lại vô vùng tò mò, tò mò tính tình của đối phương, khả năng và đặc tính, xem xem rốt cuộc là tương tự đến mức nào, "Minh Tử không phải kẻ ngốc, nếu có thể tìm đến cô bé kia thì chắc chắn có điểm đáng để cậu ấy theo đuổi. Cậu không thấy vừa rồi cậu ấy giới thiệu trông đặc ý lắm sao, nếu trong lòng cậu ấy có ý nghĩ nào mà các cậu không nhận ra, thì hôm nay chưa chắc các cậu đã gặp được "cô bạn gái" này đâu."

Không chỉ có một, bên này âm thầm bàn bạc thì Thái Đường Yển và Thường Minh cũng không rời rang. Thường Minh thấy cô ngồi chán, bên ngoài lại quá nắng, vậy là đưa cô lên ban công tầng hai ngắm biển.

Hai người chen chúc ở xích đu, gió biển thổi đến mang theo vị mặn và ấm áp, thật ra là rất nóng, nhưng không ai mở miệng đòi tách nhau ra, Thái Đường Yển thì không nỡ, dù sao cũng là nơi Thường Minh chọn, còn Thường Minh thấy cô không có ý kiến thì tưởng cô thích, nên cũng không

dám tùy tiện mở miệng. Sự kín đáo của tình yêu mới manh nha biến người ta trở nên ngọt ngào.

"Thường tiên sinh... Cô ấy... Làm việc gì vậy?"

"Hử?" Một lúc sau Thường Minh mới phát giác, "Làm giảng viên ở trường đại học của em."

Thái Đường Yến ngạc nhiên nói: "Hình như em... chưa nói cho anh biết mình học trường nào mà."

Thường Minh thẳng thắn, "Tự anh tìm người hỏi thăm. Ngay đến quê em anh cũng đến rồi, nhưng không tìm được em, vốn định đợi ngày khai giảng sẽ chặn em lại, không ngờ may mắn gặp lại sớm."

Trăm ngàn cay đắng của lúc trước được thuật lại một cách nhẹ nhàng băng quơ, Thường Minh cũng không phải người có thói quen liếm vết thương trước người khác. Nội tâm chấn động hơn, một hồi lâu sau Thái Đường Yến mới nhớ ra đề tài vừa rồi, nhưng dường như cảm thấy không còn quan trọng nữa.

Thuận miệng nói: "Tốt quá, làm giảng viên cũng ổn định."

"Thứ cô ấy mưu cầu chính là ổn định." Bất giác trong giọng Thường Minh có gì đó kỳ lạ, nhưng với người ngoài như Thái Đường Yến nhìn vào, thực sự để lộ chút quen thuộc hiểu rõ nhau cùng với nhạo báng, tâm tình lúc lên lúc xuống.

"Tốt quá..." Cô nhỏ giọng cảm thán, nửa là cảm khái trước cảnh ngộ của mình, nửa là hâm mộ cuộc sống của người khác.

"Em hâm mộ à?"

Nói đúng tim đen rồi. Ở trước mặt anh Thái Đường Yến chưa bao giờ thành công giấu giếm tâm tư cả, thế là thừa nhận: "Đúng là hâm mộ, người đi lên như cô ấy trông rất tự tin..."

Có thể tán dương tình địch như vậy, Thường Minh không biết cô khuyết tâm hay chân thành thật, bèn cười hỏi: "Vậy em có hâm mộ anh không?"

Thái Đường Yến dừng lại một giây, rồi gật đầu.

Câu trả lời vượt qua ngoài dự kiến, những lời đã nghĩ sẵn trong đầu Thường Minh không dùng được, lập tức vừa đành chịu vừa vui vẻ, "Em hâm mộ anh cái gì?"

"... Kiếm được nhiều tiền."

"..." Thường Minh cười khan một tiếng, cảm thấy cô đúng là khuyết tâm.

Thái Đường Yến giải bày: "Em nói thật đấy, giống như em lại không được, chỉ có thể lao động chân tay..."

"Bây giờ em không được không có nghĩa là sau này sẽ không, em còn trẻ, tiềm năng về sau lớn hơn, lúc anh lớn bằng em vẫn còn để người ta rửa bát cho đấy..." Thường Minh nói, "Em hâm mộ người khác là bởi vì chỉ thấy mỗi bề ngoài, đợi đến lúc em hiểu đối phương thì sẽ phát hiện người khác cũng có tâm sự phiền lòng, cũng sẽ âu sầu khổ não, nói không chừng lại còn hâm mộ ngược lại em đấy."

Thái Đường Yến cảm thấy lý luận này của anh không chắc, "Vậy anh sẽ hâm mộ em ư? Không thể nào?"

Thường Minh sững sờ, rồi bỗng nở nụ cười mập mờ.

"Hâm mộ chứ."

"..."

"Thật đấy." Giọng điệu vô cùng thề thốt.

"... Hâm mộ cái gì?"

"Hâm mộ em có người cưng chiều."

Thường Minh rất ít dùng những từ ngữ thân mật này, giọng vốn nghiêm túc, nhưng đằng sau đó là câu trả lời không nghiêm túc, tuy hôm nay vòng vo biểu đạt ý, nhưng phần khiêu khích ấy vẫn đến một cách trực diện, còn đáng sợ hơn cả khi anh nói rõ "anh cưng chiều". Ân tình này ép Thái Đường Yến không thích ứng được, đứng phắt dậy tính chạy trốn, vừa vui lại vừa nôn nóng mắng: "Vô lại."

Thường Minh nắm lấy cổ tay cô kéo cô vào lòng, nhưng không điều chỉnh được đúng lực lắm, lúc Thái Đường Yến va vào trên đùi anh, anh âm thầm kêu đau, mặt nhăn ãnhó. Rồi như vì dằn bù tổn thương, anh tiến đến bên vành tai đỏ hồng của cô mà nói: "Nói gì thế, nhỏ tiếng quá anh không nghe rõ, lại gần hơn tí đi."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Đến gần tối soạn đồ nướng ở trong sân, Thái Đường Yến bị cô gái không biết là ghê của Vương Trác hay Tạ Vũ Bách kéo đi chuẩn bị đồ, để lại Thường Minh một mình, ngồi trên ghế xích đu hai người vô công rồi nghề.

Anh định đứng dậy rời đi thì Đường Chiêu Dĩnh đã tách khỏi mọi người ra đến ban công, ngồi xuống ghế salon chống nắng ở đối diện xích đu.

Một người đàn ông như Thường Minh ngồi trên xích đu trông có vẻ 'yếu điệu', cũng làm Đường Chiêu Dĩnh trên ghế salon mang theo ngang ngược như đánh giá người ta. Anh đứng dậy, kéo ghế đến cạnh ngồi, dáng vẻ rửa tai lắng nghe.

"Bắt đầu từ lúc nào, sao không nói cho chị biết." Giọng yếu ớt quở mắng, nghe nhỏ nhẹ vô cùng, "Lần trước cậu hỏi mà chị cứ tưởng hỏi chơi thôi chứ."

Thường Minh này một tiếng, "Cũng được một thời gian rồi, không chắc chắn nên không dám công khai, ngọt ngào chốn công cộng dễ chết lắm."

"Cậu cảm thấy giống ư?"

Đường Chiêu Dĩnh hỏi câu hỏi rất sắc bén, sắc mặt Thường Minh có nét khác thường, hiển nhiên là đi quá giới hạn rồi, nhưng gương vỡ khó lành, cô ấy cũng chỉ đợi câu trả lời của anh.

"Không giống." Cũng không hẳn là trái lương tâm, "Tính cách của chị với cô ấy cách nhau rất xa, vừa mở miệng là có thể phân biệt được, tôi không nhầm đâu."

Thân phận của Đường Chiêu Dĩnh khá mơ hồ, như thế trông giống bạn gái cũ đang lên án phụ lòng, cô nàng cười khanh khách, "Chị cũng cảm thấy khác. Gia cảnh cô ấy không tốt đúng không? Cậu chuẩn bị làm người tài trợ rồi ư?"

Lời qua miệng cô ấy lại thay đổi ý tứ, giống như Thái Đường Yến lại sa ngã quay về Thái Đường Yến của thừ ban đầu, dùng sắc đẹp đổi lấy tiền tài, không biết cô ấy hiểu nhầm hay có ý xuyên tạc, nhưng Thường Minh rất không vui, sầm mặt đi thấy rõ.

"Quan hệ giữa tôi và cô ấy không khác gì bạn gái trước đây cả, nếu không thì cũng là do chính tôi đã khác." Tay anh vô tình cố ý vỗ nhẹ lên chân trái, ý tứ đã rất rõ ràng, "Cô ấy là bạn gái tôi, đừng nói là đại học, cho dù cô ấy muốn xuất ngoại du học, tôi cũng đồng ý đưa cô ấy đi."

Một lời thề hứa hẹn được Thường Minh nói với thái độ bình thường, hệt như đang nói dẫn bạn gái đi ăn cơm dạo phố vậy. Đường Chiêu Dĩnh chạm đế xui xẻo, nhất thời câm nín, chỉ cười khan che giấu.

Bên này Thái Đường Yến bận rộn đã xong, thêm Tạ Vũ Bách nhúng tay vào nên cô không còn gì có thể giúp được, thế là lên lầu tìm Thường Minh. Lên đến cầu thang, cách tấm cửa kính trông thấy Thường Minh và Đường Chiêu Dĩnh vừa nói vừa cười, lập tức khựng lại.

Trong nhận thức nông cạn của Thái Đường Yến, cô vẫn là người ngoài trong thế giới của họ, không thể hòa nhập, lại chẳng thể bỏ đi. Nhất thời không biết nên đi tiếp hay đứng lại. Lòng hiếu kỳ thúc giục cô tiến bước, chỉ đi để cạnh cửa nghe xem rốt cuộc họ đang nói gì, nhưng đạo đức không

cho phép cô nhìn trộm, sợ hãi sâu trong tim lại càng không thể khích lệ cô xen vào được.

Bỗng Đường Chiêu Dĩnh đứng dậy, váy midi màu đen bay lên, tựa cánh hoa bung ra, trông thật động lòng người. Cô ấy đi đến gần Thường Minh. Bàn tay Thái Đường Yến đang đặt trên lan can cũng siết chặt, móng tay gần như đâm vào gỗ. Hình như Đường Chiêu Dĩnh nói "cậu có tóc bạc này", rồi đột ngột đưa tay lên đầu Thường Minh nhổ một phát, lúc này Thường Minh mới chợt có phản ứng, tính ngả về sau nhưng đã chậm một bước, da đầu tê rần, anh vội đưa tay che lấy. Trong tay Đường Chiêu Dĩnh có thêm sợi tóc bạc, "Cậu cũng già rồi."

Đầu Thường Minh giật giật, như chú chó lông vàng bị ném vào trong nước vậy, oán trách nói: "Đừng táy máy chân ta..."

"Cô ở đây làm gì thế?"

Âm thanh vang lên không khác nào sấm sét, đánh tỉnh Thái Đường Yến, đồng thời cũng lan đến hai người ở ngoài ban công. Vương Trác vốn không biết khác thường bên này, một câu hỏi thăm bình thường lại vang lên, dứt tay vào túi quần chậm rãi bước xuống, bạn gái của anh ta đi theo ngay sau lưng.

Thái Đường Yến chưa bao giờ chuyện trò với Vương Trác, lúc này lại bị bắt gặp đang nghe lén, xấu hổ lại càng úp úp mở mở hơn. Thường Minh nhìn sang cũng giật mình không thôi.

Cũng may anh kịp thời để cứu, "Bên dưới xong việc rồi à?", lời này là nói với Thái Đường Yến, tay cũng tự nhiên kéo lấy cô, trên mặt chẳng có nửa vẻ xấu hổ vì làm sai.

Vương Trác thấy không còn chuyện của mình nên tiếp tục đi xuống. Trái lại cô bạn gái tò mò quay đầu lại nhìn, rồi cười cười khoác tay Vương Trác.

"Chị cũng xuống tìm A Bách đây, hai người cứ từ từ mà nói chuyện." Đường Chiêu Dĩnh vô cùng ung dung, đi lướt qua hai người họ, trong lòng thầm than, tụ họp có đôi có cặp như vậy, lần sau mình nên ít đến mới được.

"Em lên bao giờ thế, sao không gọi anh một tiếng?" Rồi như sợ cô chạy, Thường Minh kéo hai tay cô, nhốt lại.

"... Không phải anh bận sao." Không có dũng khí chất vấn, cô trông như mới là người làm sai, né tránh ánh mắt anh.

Giấm ăn này hình như không chua lắm, mà trông như đang phủ định bản thân vậy, Thường Minh dở khóc dở cười lại xen lẫn bất đắc dĩ.

"Chỉ cần em tìm anh thì lúc nào anh cũng rảnh cả, biết chưa?"

Bánh vẽ* là biện pháp an ủi hiệu quả nhất, nhưng gần đây Thái Đường Yến bị cho ăn nhiều quá, đến mức ăn không nổi nữa rồi.

(*Chỉ những lời nói có cánh, chưa chắc đã thực hiện được.)

"Đi xuống đi, đồ nướng phải một lúc nữa mới ăn được." Cô nói như muốn thoát khỏi.

Diễn hình của phụ nữ làm mình làm mẩy là trốn tránh, nếu anh cũng đang bực bội trở mặt mà đi thì tiếp sau đó giữa hai người chính là chiến tranh lạnh vô thời hạn, nên luôn có người phải chủ động cứu vãn.

Thường Minh cảm thấy mình lớn hơn cô nên hiểu chuyện hơn, thế là kéo cô lại ôm chặt lấy cô, làn hơi ấm áp phả vào mặt cô, "Giận sao?"

Thái Đường Yến như bị mật ngọt tấn công, nổi cả da gà toàn thân.

"Hử?" Thường Minh lắc nhẹ tay cô, "Em không trả lời là anh coi như có đấy."

Cô bèn vội nói: "Không có."

"Anh không tin."

"..." Hóa ra người này còn hy vọng cô tức giận nữa chứ, Thái Đường Yến dở khóc dở cười, "Em không giận anh, em là, giận bản thân."

Thường Minh cũng đoán được cô muốn nói gì, thế là thở dài: "Việc gì phải gây khó dễ với bản thân chứ."

Nhưng lúc này Thái Đường Yến không im lặng nữa mà một hơi trút hết, như sợ nếu bỏ lỡ thì sẽ không có can đảm nói ra nữa, "Giận bản thân em không đủ tự tin, biểu hiện ngượng nghịu, đúng là quá mất mặt..." Sắc mặt Thường Minh trở nên khác lạ, như bị cô lây nhiễm làm cho ủ rũ theo, Thái Đường Yến cũng ý thức được quá trớn, hôm nay đến là để chơi, nếu không vui thì còn gì hay ho. Cô cố nở nụ cười sở trường của mình lúc còn đang đi làm, tuy hơi gượng gạo nhưng vẫn không mất tình cảm, ôm lấy cánh tay anh, "Đi xuống đi, em đói bụng rồi, mình đi thôi. Thường tiên sinh, đi thôi đi thôi."

Cuối cùng vẻ nũng nịu của cô nàng có chút tức giận cũng làm Thường Minh trở mặt ra trong phút chốc, cảm thấy cả người rất không thoải mái, thà cô khóc lóc mắng chửi anh còn có lời có thể nói, chứ rộng lượng thế này, quả thật anh không hiểu cô nổi, lý trí trở thành nước lã, ổn định biến thành mây trôi, chỉ biết cười ha ha mặc cho cô dắt đi.

Lò nướng được đặt ngay cạnh bể bơi, những người khác đều đang đắm mình trong hồ nước, chỉ còn lại mỗi một mình bạn gái Vương Trác đang ngồi trông mấy xâu thịt.

"Không xuống chơi à." Thường Minh chào hỏi.

Bạn gái Vương Trác cười đáp lại họ, trong tích tắc dường như Thái Đường Yến đọc hiểu hàm ý sau đó.

Đến bên kia chọn mấy xâu thịt nướng, Thường Minh hỏi Thái Đường Yến: "Em đi bơi không?"

Tất nhiên Thường Minh không thể xuống nước được rồi, ánh mắt Thái Đường Yến bất giác rơi xuống chân trái anh, lắc đầu nói, "... Em không biết bơi. Hồi bé mấy cậu trong thôn cũng hay đến bờ sông bơi lội, nhưng không có nữ."

"Em có thể chơi ở chỗ nước nông mà, không sao đâu."

Cô dao động, "Vậy còn anh ạ?"

Thường Minh tỏ vẻ muốn bầu bạn, hào phóng nói: "Anh ở trên nhìn, không chạy đâu. Nếu có chuyện gì thì anh gọi người đến tìm em, có điều em cứ yên tâm chơi ở chỗ trẻ con đi."

Thái Đường Yến bật cười vì nửa sau câu nói của anh, "Em vẫn muốn ăn gì đấy..."

Thường Minh khuyên không được, bèn nhét thêm hai xâu chân gà vào trong tay cô, bất đắc dĩ nói: "Vậy thì em ăn nhiều chút, lấy lại thịt đã mất đi đi."

Cô thuận miệng hỏi: "Anh thích mập hay gầy?"

Kiểm tra đến rồi đây, Thường Minh nghĩ một lúc rồi mới đáp: "Anh thích em."

"..." Thái Đường Yến lại bị trêu chọc, cục diễn bỗng thay đổi, nàng lại tành người bị kéo đi. Thế mới thấy có kinh nghiệm thành công vượt lòng Thường Minh ban nãy, cô không sợ hãi mà dứt hai miếng rau hẹ cho anh, lẩm bẩm: "Anh mới cần bồi bổ nhiều ấy."

"Anh..." Thường Minh nhìn miếng rau hẹ như bàn chải ở trong tay, lại nhìn theo bóng lưng xoay người của cô, cơn giận vừa bùng lên không cách nào dập được — nhưng không phải vì cô nói trúng tim đen, dù sao trong chuyện này hai người họ cũng phóng khoáng vô tư — Thường Minh "giận" là do bị cô trêu ngược lại, bởi vì ít hỏi nên mới đáng quý, mỗi lần nghĩ đến việc cô phản kích lại như nhổ răng sâu, vừa đau vừa thoải mái, nói tóm lại là thoải mái cực kỳ.

Một người đàn ông là Thường Minh cùng hai cô nàng khác làm ổ trên bờ nướng thịt, cảnh tượng đó ở trong mắt Tạ Vũ Bách lại trở nên vô cùng đáng ghét, anh ta nằm ở bên cạnh bề nhìn một lúc, không nhìn thấy có đồ chơi nào mới mẻ, thế là lặn xuống bể lại.

Khi đùi gà nướng sắp xong, Đường Chiêu Dĩnh ngoi lên từ mặt nước, dù đã khoác khăn tắm nhưng đôi chân dài miên man vẫn không thể nào giấu đi được.

Thái Đường Yến nhìn đến mức ngẩn ngơ, xúc động từ sâu trong lòng: "Đáng người đẹp quá."

Bạn gái Vương Trác đã vào nhà vệ sinh, Thường Minh ngẩng đầu lên khỏi mây sương nướng, men theo ánh mắt của cô tìm nhân vật chính. Đường Chiêu Dĩnh cũng như tâm linh tương thông nhìn sang bên này, thế là Thường Minh vội vã né mắt đi.

"Bọn em còn thích nhìn người đẹp hơn anh đấy." Cô nói.

Lại đến lúc đau đầu nhất rồi đây, lúc này Thường Minh nói gì cũng sai. Nói đối phương xấu, chính là miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo; bảo đối phương không đẹp bằng cô, lại có vẻ tâng bốc giả tạo; chỉ tỏ ý cũng biệt thường, trông hệt như qua loa lấy lệ.

Thế là anh nắm lấy cổ tay cô, đưa xương chân gà đến bên mép. Quả nhiên Thái Đường Yến đã di dời sự chú ý, cẩn thận dùng tay lại nhấc:

"Nóng lắm... Anh vội cái gì chứ."

Thường Minh ngược mắt lên cười với cô, như chú chó lông vàng khôn ngoan, làm người khác khó lòng chống đỡ.

Thái Đường Yến và Thường Minh không qua đêm, lúc rời đi đã là mười giờ hơn, gió hè cũng trở nên lạnh.

Ở đây cách nhà anh khá gần, Thường Minh đề nghị đến chỗ anh qua đêm đi, rồi mai sẽ đưa cô về. Thái Đường Yến biết anh có ý đồ khác, tuy ngoài mặt không có lý do để từ chối, nhưng trong lòng vẫn có chút ỡm ờ, nhưng do dự thế lại chính là cô, tuy không tự tin trên những mặt khác, nhưng cô tin nếu mình bảo dừng xe lại thì Thường Minh sẽ dừng. Nếu cô không biết một chút nào về chuyện này thì có khi cô đã tò mò rồi, nhưng cô đã từng ném qua mùi quả chát, tuy nóng lòng muốn thử nhưng vẫn còn mấy phần sợ hãi.

Nhà của Thường Minh không còn vẻ uy nghiêm như lúc trước – mặc dù lần đầu tiên cô đến là với thân phận khác – thuần phong cách đơn giản, Thái Đường Yến như bước vào một căn nhà khác vậy.

Dĩ nhiên là được dắt vào phòng ngủ của Thường Minh rồi, anh lấy cho cô một chiếc áo choàng tắm kiểu nữ, đồng thời cũng giải thích: "Mới mua đấy."

Thái Đường Yến trốn ở trong phòng tắm tắm rửa bản thân cho sạch sẽ, gout của Thường Minh không tệ, kiểu áo choàng này rất hợp cô, nhưng kích thước thì không vừa lắm, hơi rộng, cả chiếc áo như treo trên người cô, cổ áo cũng bị rộng, chỉ có nơi bầu ngực là vừa như in.

Cô nắm lấy cổ áo định mở cửa ra ngoài, nhưng tư thế này trông lại quá ngu ngốc, thế là dứt khoát buông ra.

Thường Minh ngồi cuối giường, chi giả đã được tháo ra cất đi, bên người chỉ chống mỗi một cây gậy. Ánh mắt anh sáng lên, mặc dù đã kiểm chế nhưng vẫn không tài nào che giấu được dự vọng.

"Tắm xong rồi à?"

Thái Đường Yến mất tự nhiên vuốt nửa tóc đã khô, "Anh vào tắm đi."

Máy điều hòa phá ra làn hơi mát lạnh, Thái Đường Yến nằm vào chăn tắt đèn đầu giường ở phía bên mình, rồi cũng cho tay vào chăn theo, nhưng lại không hề buồn ngủ chút nào. Tiếng gậy cộc cộc rất khẽ, lại được khuếch đại vô cùng trong bóng đêm, từng tiếng từng tiếng như đập vào buồng tim cô. Trước khi nhắm mắt lại, ánh sáng cuối cùng ở trong phòng cũng biến mất, Thường Minh nằm xuống cạnh cô.

Cái hôn và chiếc ôm quen thuộc, còn cả tiết tấu của anh, rất chậm rãi rất dịu dàng, làm cô cũng nhũn dần theo, Thái Đường Yến như được ôm chiếc lò sưởi giữa mùa đông là anh, ướt át, ấm áp, và tất cả mọi thứ đều là vị của anh ta.

Lăn lộn qua lại cuối cùng cũng có khe hở, Thái Đường Yến nhân cơ hội hỏi: "Có... có bao không?"

Thường Minh cũng sừng sờ, trầm mặc phủ phục trên người cô, đưa tay kéo ngăn ở tủ đầu giường ra.

"... Không hết hạn chứ ạ?"

Thường Minh không khỏi tức cười, cố ý ngậm tai cô trên đũa: "Anh vừa mua mấy ngày trước thôi, hạn sử dụng phải một năm lận."

"..."

And then, welcome aboard! (Chào đón các bạn lên tàu xuất phát!)

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Sáng sớm hôn sau, Thường Minh mở mànng duỗi cánh tay ra hai bên mà không gặp chút trở ngại nào, đột nhiên mở to mắt nhìn, trên giường nhúm đã không còn bóng dáng của Thái Đường Yến, chỉ còn lại bừa bãi của tối qua.

Anh vén chăn đứng dậy, tìm quần áo mặc vào đàng hoàng, chống gậy tránh thùng rác đổ đầy nền đi ra ngoài, nhưng ra đến cửa lại quay về, dựng thùng rác lên, lượm rác vất vào. Nhíu mày chê bẩn cần rửa tay, sau khi đánh răng xong anh liền xuống nhà, gọi với ra phòng khách trống trải: "Yến Tử?"

Không ai trả lời.

Lại gọi một tiếng, nhưng vẫn như cũ.

Nơi này cách trạm xe buýt khá xa, thường chủ nhà đều dùng xe thay đi bộ, bây giờ lại là cuối tuần, theo lý mà nói thì Thái Đường Yến sẽ không chuồn đi trước mắt mình.

Nhưng Thường Minh vẫn chuẩn bị tâm tư khi ngộ nhỡ cô rời đi thật, thậm chí cảm thấy đây mới là phong cách của cô. Nhưng vẫn sẽ thất vọng, giống như bình minh biến thành hoàng hôn, một ngày mới vội vã trôi qua.

Anh chậm chậm đi xuống lầu, chỉ thấy thấp thoáng một bóng mờ sau tấm rèm bên ngoài cửa kính trong phòng khách, có người vén rèm đi vào.

"Thường tiên sinh, anh gọi em sao?"

Thường Minh nhất thời dừng chân giữa cầu thang, không trên không dưới nhìn cô chăm chú, sững sờ một giây rồi bật cười: "Em đi đâu thế?"

Cô vung tay vung chân, "Ra ngoài đi dạo một vòng ạ, yên tĩnh quá, trên đường cũng không thấy ai."

"Đương nhiên rồi, trừ mấy dì giúp việc ra thì làm gì có ai dậy sớm như em chứ." Thường Minh đi đến cạnh cô, "Lần trước đến không đi dạo sao?"

Lần trước là chỉ lần nào, trong lòng hai người đều biết rõ. Tâm tư Thường Minh không quá tinh tế, chỉ nghĩ đến so sánh nên nhắc đến, lúc nói ra rồi mới phát hiện sai lầm, đó là quá khứ mà Thái Đường Yến liều mạng muốn chôn giấu, còn anh lại cứ cố tình không để cho nó được yên nghỉ.

Vừa định nói thêm thì nghe thấy Thái Đường Yến hờ hững nói: "Không ạ, lần trước không dám đi lung tung... Lúc không có anh thì em đọc sách xem tivi, có lúc sẽ nói chuyện với thím Hồ, một ngày cứ thế trôi qua... Trời vừa tối là lại sợ anh về, cuộc sống của chim hoàng yến cũng rất nhàm chán."

Hồi tưởng lại, cô như được nhìn kỹ hơn đoạn lịch sử lầm lỗi kia.

Thường Minh lại nắm được thông tin không trọng điểm, "Em sợ anh? Em sợ anh cái gì?"

Cô chỉ buột miệng nói thế thôi, tuy không phải bí mật gì, nhưng cũng thẳng thừng tố cáo lực xung kích của Thường Minh còn lớn hơn cảm giác của chính anh.

Cô lại cắn môi, nhưng không trốn được ánh mắt truy hỏi của anh, dù bị ép giao nộp khí giới cũng phải giấu ám khí, nửa chặn nửa che nói: "Anh thường xuyên, nửa đêm chạy vào phòng em... Như trộm ấy..."

"..."

Biết rõ sẽ không phải là câu gì tốt đẹp cho cam mà, Thường Minh tự chuốc lấy khổ, dờ khóc dờ cười còn mặt dày nói: "Vậy sau này em đến phòng anh, anh cũng không cần chạy đến nữa."

Thái Đường Yến trừng mắt nhìn anh, Thường Minh bật cười né tránh. Anh lấy một xâu chìa khóa ở trong két sắt đưa cho cô, "Sau này nếu anh về trễ thì em có thể vào đợi anh. Dĩ nhiên, anh đảm bảo sẽ cố về sớm không lè mè, không để em phải đợi."

Thái Đường Yến do dự không cầm, nụ cười cứng ngắt, giọng có vẻ lạ, "Anh không sợ em dọn hết nhà anh đi sao."

Quả nhiên anh rút tay về, nhìn cô chăm chú như có điều suy nghĩ. Bây giờ xem ra cô đã đùa giỡn quá trớn rồi, bị nghi ngờ như thế còn lúng túng hơn là cười khẩy, cô bối rối vuốt tóc mái. Không ngờ một giây sau đó, Thường Minh phá lên cười, làm cô cũng bật cười theo, thì ra anh cũng chỉ giỡn cô mà thôi, còn cô tự cho mình thông minh mới là người bị dắt đi.

Thường Minh thở dài nói: "Em mà có lá gan đó thì tốt rồi." Thế là giúi chìa khóa vào trong tay cô cho bằng được, "Cất đi, anh nói thật đấy."

Thái Đường Yến bắt đầu đến công ty của Vương Trác đi làm, công việc làm thêm cũng đã nghĩ, đột nhiên trở nên rảnh rang trong suốt giờ hành chính, làm cô có chút gì đó không dễ chịu cho lắm, hết như phạm phải sai lầm vậy, sợ không lâu sau sẽ có người xuất hiện phạt cô.

Ngày đầu tiên đi làm, trước khi xuống xe cô đã nói với Thường Minh là khi nhận được tiền lương sẽ mời anh ăn cơm, "Có điều nếu đắt quá thì có thể không mời nổi..."

Thường Minh không phải là kiểu người chỉ ăn sơn hào hải vị, hài lòng nói với cô: "Một ngày ba bữa, có thể lấp đầy bụng là được."

Cô không thường xuyên gặp được thường mình, hình như người kia lại bận rộn rồi, liên tục di chuyển giữa mấy thành phố không mệt mỏi, lúc trở lại vẫn là khuôn mặt phấn chấn đấy.

Cách gần nửa tháng, Thường Minh vừa đi công tác về đã đến dưới lầu công ty, đợi Thái Đường Yến tan làm rồi đi ăn. Vừa qua sáu giờ, từ xa xa đã thấy cô theo đám đông đi ra từ thang máy, Thường Minh cứ mãi nhìn theo cho đến khi cô lại gần trước mặt.

Đồng nghiệp thức thối cười cười đi ra ngoài, Thái Đường Yến ngượng ngùng lẩm bẩm: "Anh nhìn gì chứ."

Thường Minh lại cẩn thận nhìn nhiều thêm mấy lần, "Sao trông em có vẻ gầy thế..." Nếu không phải có người ở đây thì anh thật sự rất muốn ôm cô vào lòng tự tay đo lường. Thái Đường Yến lơ đãng, "Trời nóng nên ít ăn, năm nào cũng sẽ gầy đi."

"Em không thể gầy nữa, sắp biến thành xác ướp đến nơi rồi."

Hai mắt mở to tròn xoe, "Em đâu có đen như thế chứ."

Thường Minh cầm lấy tay cô nắm chặt, "Anh nói thật. Nếu em mà gầy tiếp, lần sau bọn họ gặp nhất định sẽ nói anh ngược đãi em."

Đến quán cơm gần đó, Thường Minh chê phòng ngoài ồn ào nên đặt phòng riêng hai người. Hai người ngồi bên cửa sổ rèm trúc che một nửa chờ thức ăn, phòng riêng quá mức yên tĩnh phóng đại nhất cử nhất động của đối phương, cô quay ra ngoài cửa sổ che miệng ngáp, Thường Minh cũng không bỏ lỡ.

Thường Minh hỏi: "Mệt thế à? Buổi trưa ngủ không ngon sao?"

Ngón cái cô day day huyết thái dương rồi lại vỗ mặt: "Trời nóng nên hơi mệt, không muốn di chuyển..."

Anh pha trà cho cô, "Lát nữa ăn xong về ngủ sớm chút."

Đành phải gật đầu.

Đợi đến khi ăn được tám chín phần, Thường Minh phát hiện ra khác lạ, cơ bản chỉ toàn anh ăn chứ Thái Đường Yến không ăn uống được nhiều.

Thường Minh không khỏi chau mày, "Sao ăn ít thế, thức ăn không hợp khẩu vị sao?"

Thái Đường Yến vội từ chối, "Không phải do đồ ăn đâu, trời nóng nên em không có khẩu vị lắm."

Thường Minh chợt bừng tỉnh, nói: "Trời nóng thế này em cũng đừng về chỗ em nữa, chứ tối nóng khó ngủ lắm."

"..."

Trời nóng chẳng qua là cái cớ mà thôi, không muốn tự trói mình buộc mình đi vào.

"Không được từ chối anh."

Tay cô đảo qua dây túi xách, chỉ đành gật đầu.

Tính tiền xong định rời đi thì điện thoại Thường Minh đổ chuông, là của công ty máy bay cá nhân, vội bảo cô "chờ anh một chút", hai người không hẹn mà cùng dừng lại ở ngoài cửa quán đợi anh nghe máy.

Thái Đường Yến cố ý không nghe lén, nhưng Thường Minh vẫn kéo tay cô cùng giữ đầu gậy, giọng anh càng lúc càng nghiêm túc, hai người cách nhau gần đến độ không có cách nào che giấu được. Hình như hợp đồng xảy ra sai sót gì đó, tay cô bị siết chặt, gần như biến thành cô chống gậy, còn anh đang phủ lên cô. Cô không nhìn được lén nhìn, Thường Minh

không nhìn cô mà mắt nhìn thẳng vào làn xe cộ trên đường, sắc mặt lạnh lùng như đang đứng trước cấp dưới cúi đầu xấu hổ.

Cuối cùng cũng cúp máy, Thường Minh quay đầu sang phía cô, "Điện thoại của công ty —— "

Thái Đường Yến quan tâm hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì ạ?"

"Nói lớn không lớn mà nói nhỏ cũng không nhỏ. Số liệu xảy ra chút vấn đề, phải chỉnh lý lại lần nữa." Thường Minh giận ra mặt nhưng vẫn gắng gượng cười nói, "Anh đưa em về trước đã, có thể anh phải đến công ty một chuyến."

Vừa rồi muốn chủ động trốn tránh, nhưng bây giờ Thường Minh lại thật sự không thể bầu bạn, Thái Đường Yến lại không khỏi mất mát, có điều ngoài mặt vẫn giả vờ lạc quan nói: "Anh đưa em về làm gì chứ, tự em về được mà. Anh đến công ty đi."

Trước đó Thường Minh cũng chỉ thuận miệng nói thế, giờ cô vừa mở lời là dứt khoát theo luôn, vậy một chiếc taxi đưa cô lên xe, đọc địa chỉ với tài xế rồi lại dặn cô: "Đến nơi thì gọi cho anh, nếu sợ tối thì bật đèn lên cũng được."

"Biết rồi." Cô vẫy tay với anh qua cửa xe.

Con đường tối thứ sáu dường như biến thành đường hẹp quanh co, lúc nào cũng bị ùn tắc. Phải mất một tiếng đồng hồ mới đến gần nhà Thường Minh, Thái Đường Yến bảo tài xế dừng xe ở giao lộ rẽ vào một tiệm thuốc, lúc đi ra lại hoang mang hoảng loạn. Đến tận lúc mở khóa cửa vào nhà cũng không được lạnh lẽ, run lập cập.

Thái Đường Yến trốn trong nhà vệ sinh, mở hộp đồ màu hồng bắt đầu đọc hướng dẫn sử dụng, từng con chữ màu đen nhỏ bé di chuyển khắp nơi, liên tục lặp đi lặp lại, cô miễn cưỡng lăm mới đọc xong, bên trên nói nước

tiểu buổi sáng chính xác hơn, nhưng cô lại không thể đợi được đến ngày mai.

Cầm lấy cốc xét nghiệm nước tiểu, Thái Đường Yến tổng mọi thứ vào túi của tiệm thuốc rồi cho que thử thai vào.

Ba phút rất dài... Cô đưa đầu đến nhìn, kết quả trên ô cửa xuất hiện một vạch đỏ thẫm cùng một vạch đỏ nhạt. Đầu cô nổ tung, tựa như rơi xuống từ trên cao, hai chân mềm nhũn mất trọng lượng ngã ngổ trên nắp bồn cầu.

Không cam lòng lại chờ thêm một lúc nữa, nhưng kết quả vẫn như cũ.

Thái Đường Yến đột nhiên đứng bật dậy, nhưng rồi cũng không biết vì sao lại đứng lên, thế là ngồi xuống lại. Cô lấy điện thoại ra lên mạng tìm kiếm, lật từng trang web một, đa số đều nói đây chủ yếu là dương tính, thường là thời gian mang thai ngắn, đề nghị rút máu xét nghiệm progesterone và HCG*.

(*Khi có thai, progesterone sẽ dừng tiết và HCG được sản sinh.)

Cô không khóa màn hình mà chỉ nắm chặt điện thoại trong tay không dám nhìn nữa.

Đầu óc ong cả lên, như đàn ong bay vù ra khỏi tổ, không nghe rõ bất cứ âm thanh nào. Rồi đột nhiên điện thoại rung lên, lại bị dọa sợ lần nữa — là điện thoại của Thường Minh, cô như mò được cọng rơm cứu mạng vậy.

"Đến nhà chưa? Vì sao chưa gọi điện cho anh?" Vừa kết nối đã hỏi liên tục.

Anh mau về đi, Thái Đường Yến rất muốn thốt lên, nhưng mở miệng lại không phát ra được tiếng nào.

"Alo? Yến Tử, em có nghe đó không?"

"Có ạ..." Thái Đường Yến run run trả lời, chỉ nghe thấy Thường Minh hỏi lại lần nữa, cô liền đáp: "Vừa về liền đi tắm ngay... Em quên mất..."

Anh về thì cũng có ích gì chứ, chỉ có thời gian quay ngược lại mới có thể cứu vãn cô. Thái Đường Yến không muốn chuốc thêm phiền phức cho anh nên nói: "Em chuẩn bị ngủ đây, anh bận việc của mình đi."

Anh cũng không nói nhiều, chỉ bảo có thể rất khuya mới về, không cần chờ anh, rồi yên tâm cúp máy.

Lần trước Thái Đường Yến cả đêm không ngủ là khi túc trực bên linh cữu của mẹ, nay nhớ lại như đã cách một đời, đối mặt với vấn đề của bản thân liền trở nên đau khổ. Đêm tối bao trùm lấy vạn vật, cô để mặc bản thân chìm đắm vào trong mớ suy nghĩ bừa bộn, dường như bên tai phát ra đủ âm thanh tiếng động, có tiếng người mắng cô, cũng có tiếng ồm ộp của ếch trâu bên ngoài. Lúc này trời đã mưa mà cô cũng không nhận ra.

Cuối cùng do mệt mỏi kiệt sức mà nhắm mắt lại, trong mơ mất đi cảm giác thời gian, ngủ thẳng cho đến khi bị tiếng động đánh thức.

"... Làm em thức giấc rồi à?" Thường Minh nhìn đôi mắt lim dim ngái ngủ của cô, dứt khoát ngồi hẳn xuống mép giường, lấy điện thoại trong túi quần ra đặt trên đầu giường.

Thái Đường Yến lắc đầu, tóc rơi trên gối vang lên tiếng sột soạt, hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Bảy giờ sáng."

"Mới về ạ?"

"Ừ, bận rộn cả đêm."

Anh vừa định nhắc chăn chui vào thì di động ở đầu giường lại rung lên, Thái Đường Yến cũng không khỏi bị tiếng đong thu hút.

Trải qua việc bị thực tế phản bội tối hôm qua, cô ngày trở nên nhạy cảm yếu ớt, thần hồn nát thần tính.

"Tối hôm qua, anh thật sự đến công ty sao?"

Trên màn hình điện thoại bất ngờ hiện lên tên của Đường Chiêu Dĩnh.

Sau cả đêm bận rộn lại là câu chất vấn ập đến, nhất thời cả người Thường Minh đầy mệt mỏi, giọng nói khàn khàn: "Anh đã sớm bảo với em là giữa anh với cô ấy không có gì mờ ám cả, không tin thì em nghe đi."

Vừa dứt lời anh đã nhấn nút nghe máy, sau đó mở loa ngoài.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Thường Minh hành động bất ngờ, lần này Thái Đường Yến cười hồ khó xuống, không thể làm gì khác hơn ngoài việc vuốt tóc đằng trước ra sau tai, cúi đầu không nhìn điện thoại.

"Minh Tử hả?" Âm thanh như tràn ra từ chiếc hộp mở, rõ ràng rành mạch. Đúng là Đường Chiêu Dĩnh không sai.

Thường Minh nhìn dáng vẻ muốn tắt máy của Thái Đường Yến, ừ một tiếng, "Chuyện gì?"

"Đang bận gì không?"

Câu mở đầu xin nhờ vả điển hình, Thường Minh không trả lời thẳng mà hỏi cô ấy: "Sáng sớm có việc gì thì nói thẳng đi."

Giọng Đường Chiêu Dĩnh mềm hơn, "Cậu có thể đi cùng chị đến nhà Phong Trạch được không, là căn hộ ở sân bay đất, chị gặp chút phiền phức." Thường Minh để lộ do dự, Đường Chiêu Dĩnh ở bên kia nhanh chóng bổ sung, "Xin cậu đẩy Minh Tử, chị không tìm được ai khác cả."

Tựa như không đành lòng nhìn anh dao động từ không quyết định cho đến thiên vị, Thái Đường Yến nghiêng người chui vào chần, kéo chần trùm đầu để mặc anh ngồi sau lưng. Thấy Thái Tiểu Đường của điển hình co đầu rụt cổ, trong lòng Thường Minh dâng lên nỗi thất vọng, nếu như cô có thể cương quyết sắc bén như vừa rồi thì tốt quá, anh sẽ rất mừng vì quan hệ của cả hai có thay đổi.

"Phong Trạch ——" Thường Minh nói, "Phong Trạch anh ta không có ở đây sao?"

"Cũng vì Phong Trạch không có ở đây nên chị mới tìm cậu chứ."

Đường Chiêu Dĩnh chẳng qua chỉ trình bày một sự thật khách quan, nhưng Thường Minh nghe vào lại là thứ tự trong lòng, anh vẫn luôn xếp sau người đàn ông đó, anh là thế thân, chỉ khi người đàn ông kia không có ở đây thì anh mới có cơ hội ra sân. Sự mất cân bằng bên trong va đập vào cơn uất nghẹn nơi Thái Đường Yến, hai cảm xúc mãnh liệt cùng quất roi đánh anh, Thường Minh chỉ có thể bất đắc dĩ cười lạnh, từ chối: "Chị à, e là không giúp được chị rồi... Tôi bận rộn cả một buổi tối ở công ty vừa về, giờ bạn gái cũng không được khỏe, bên này cần người chăm sóc không đi được. Xin lỗi chị."

"À... Vậy, được rồi, làm phiền cậu rồi... Để chị xem xem, là chị không bình tĩnh rồi..."

Đường Chiêu Dĩnh cúp máy trước, tiếng tút tút trả màn hình điện thoại về lại màn hình chính, rồi chốc lát sau dần tối đen. Bên kia xem anh là lớp xe dự phòng, còn vị bên này trùm chặn quá đầu rụt rè không buông ngay trước mặt anh, anh chẳng khác gì đang dạy đứa trẻ không nhập tâm giải toán vậy, có nắm tay hướng dẫn cũng không tiến bộ được, bỗng Thường Minh mệt mỏi vô cùng, cũng không nhắc chặn lên mà xoay người đi vào phòng tắm.

Thái Đường Yến nghe tiếng bước chân dần đi xa, cho là đã chạm đến giới hạn của anh, sự sợ hãi chưa qua đi, tự trách cùng tiếc nuối đã kéo đến khi cô vô cùng nặng nề, suy cho cùng cũng là do ít trải nghiệm, cô không nhìn được mà chun mũi.

Đường Chiêu Dĩnh ở bên kia cũng không khá hơn gì. Cô một tay cầm điện thoại, một tay siết chặt tờ giấy đến run rẩy.

Lúc này cô đi tập thể dục về nhân tiện mở hòm thư ra, đa số đều là mấy tờ rơi quảng cáo nhét lung tung vào, nhưng bên trong còn có hai bì thư thông báo tiền điện, đề tên của Phong Trạch, bắt đầu từ sau khi hai người đính hôn cô chuyển đến đây ở, anh liền đổi tất cả giấy báo của những căn hộ bất động sản khác thành địa chỉ ở đây, tiện kiểm tra và nhận.

Đường Chiêu Dĩnh luôn tôn trọng đời tư của nhau, cũng sẽ không dễ dàng động vào thư và điện thoại của đàn ông, lần này nhìn thấy là giấy báo tiền điện, cô cũng chỉ lơ đãng tiện tay mở ra.

Là biệt thự để trống ở sân bay, cô xé mở bì thư tháng hai ra, số điện và tiền điện ít đến mức có thể coi thường. Đường Chiêu Dĩnh không khỏi mỉm cười. Nếu đã xé một cái thì cũng mở nốt cái kia, là tháng ba, số điện dùng so với chỗ này vẫn nhỏ nhất không đáng kể, nhưng so với hai tháng thì không chỉ là tăng gấp đôi. Tháng hai còn là một con số, nhưng tháng ba đã vượt quá năm mươi.

Lòng dạ phụ nữ nhạy cảm biết bao nhiêu, Đường Chiêu Dĩnh phát giác căn nhà này xảy ra chuyện, toàn bộ tháng ba Phong Trạch gần như đi công tác ở bên ngoài, không thể nào sống trong căn hộ này được.

Cô cân nhắc đến khả năng gần như là duy nhất, căn hộ này có người khác ở, hơn nữa có thể là phụ nữ.

Suy đoán về chim hoàng yến làm cô chán nản không thôi, cô ý gia cảnh của mình cùng trình độ học vấn du học nước ngoài của mình cao hơn hẳn Phong Trạch, còn anh từ trước đến nay luôn nghe lời chiều chuộng cực kỳ yêu thương cô, thậm chí cũng từng đùa rằng nếu như ngày nào đó bất hạnh chia tay, nhất định là vì cô coi trọng người khác trước, Đường Chiêu Dĩnh cũng cảm thấy hợp tình hợp lý. Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc Phong Trạch có hai lòng, nhưng vào lúc này chẳng khác gì con vịt cạn chìm xuống nước, âm thanh xung quanh biến mất hẳn, chỉ để lại một mình bản thân giãy giụa không ai giúp, bị Thường Minh từ chối càng như bị người ta nhấn

đầu vào trong nước, nghẹt thở đến vô cùng, nước tràn qua đường hô hấp đi vào phổi vừa khó chịu vừa đau nhức. Thường Minh cũng luôn đối tốt với cô, gần như gọi là sẽ đến ngay. Đồng thời bị hai người đàn ông luôn theo hầu bỏ rơi, mãi một lúc lâu mà Đường Chiêu Dĩnh vẫn chưa thể nào bình tĩnh được, run rẩy tìm chìa khóa dự bị căn hộ của Phong Trạch rồi lao đảo đi ra cửa.

Đường Chiêu Dĩnh vẫn luôn không thích căn hộ này của Phong Trạch cho lắm, chưa nói đến vị trí xa xôi, chủ yếu là khoảng cách giữa các nhà rất gần nhau, từ ban công nhà hàng xóm có thể thấy rõ mồn một vườn nhà mình, không có không gian riêng tư chút nào.

Một đường lái xe thẳng đến tiểu khu, Đường Chiêu Dĩnh không lái xe đến trước cửa mà dừng lại ở chỗ trống ven đường.

Cô giẫm quàng sáng bóng cây lại gần nhà Phong Trạch, cửa bên ngoài khóa chặt, rèm cửa khép kín, trên ban công không phơi quần áo, tiết trời oi bức nhưng cũng không thấy quạt máy điều hòa gắn ở ngoài xoay tròn, không giống có người ở lắm, cô vẫn chần chừ có nên đi vào tìm hiểu thật ảo không.

Bỗng sau lưng truyền đến một giọng nữ mang khẩu âm vùng khác, già nua lại mơ hồ ——

"Cô ở nơi này à?"

Đường Chiêu Dĩnh bị dọa giật nảy mình, xoay người lại thì thấy một bà lão ôm một đứa bé híp mắt cười nhìn cô. Với trí nhớ mơ hồ của cô về đối phương này, hình như đối phương là bà của đứa bé đến trông cháu ở sát bên cạnh.

"... Chào dì ạ." Đường Chiêu Dĩnh miễn cưỡng cười, "Ôi chao, đứa bé xin xắn quá."

Bà lão cười, đứa bé cũng trợn mắt tò mò nhìn cô. Vẫn là giọng nói đục ngầu không chuẩn, pha lẫn chất phác của tuổi già, "Tôi còn nói đã lâu rồi không thấy cô, thời gian trước thấy chồng cô đến tôi còn hỏi cậu ta vì sao không đưa cô theo, cậu ta mới bảo cô bận việc không rảnh. Hà hà."

"À, đúng là thời gian trước bận quá."

"Thanh niên giờ đều thế, bố mẹ của cháu tôi cũng vậy, nên mới cần người già như bọn tôi chơi với con nhỏ đấy."

Đường Chiêu Dĩnh không dám nghe ngóng quá nhiều thông tin, tránh phải nghi ngờ này nọ, cô lấy chìa khóa mở cửa hàng rào ra, đi qua lối mòn đến cổng vòm, định quan sát từ cửa sổ trước, nhưng rèm cửa vẫn không nhúc nhích, cô buộc phải mở cửa đi vào.

Một luồng không khí ngọt ngào gần như ám lấy cô, rèm cửa che nắng rất tốt, trong phòng âm u vô cùng, trống vắng im hơi lặng tiếng, chợt một trận sợ hãi dấy lên, tựa như bí mật cất giấu nơi xó xỉnh không thể tiết lộ với bên ngoài.

Đường Chiêu Dĩnh không thể không bật đèn, ánh sáng từ ngọn đèn treo đổ xuống, tuy đã chiếu sáng khắp nơi, nhưng vì cửa sổ đóng chặt mà tựa như đặt chân vào một thế giới khép kín, thế giới lặng yên được niêm phong như mộ phần.

Cô nín thở, chỉ còn lại tiếng bước chân làm bạn, nhìn đông nhìn tây như lần đầu đi vào vậy. Băng qua phòng bếp định đi ra sân thì chợt nghe thấy đằng sau cửa phòng bếp rộng mở có tiếng vang khác lạ. Đường Chiêu Dĩnh lại gần hơn. Xác nhận không phải nghe nhầm, bên trong thật sự có tiếng máy điện kêu ro ro.

Rón rén đi vào phòng bếp, hình như mùi nước khử trùng quá nồng, Đường Chiêu Dĩnh xem chừng không cần tìm nguyên nhân của tiếng động đó nữa, trên tủ lạnh hai cửa có con số màu xanh da trời đang sáng, nhìn

quanh bốn phía, tủ khử trùng, máy lọc nước, bình nóng lạnh đều đang ở trạng thái nghỉ, chỉ duy nhất có tủ lạnh là đang vận hành.

Trong lòng dâng lên suy đoán kỳ quái, như làn mây khói khó bắt được hình dáng, cô đặt tay lên tay nắm tủ lạnh, dùng sức kéo ra.

Đầu tiên là sững sờ, sau đó máu như chảy ngược từ tứ chi, toàn thân cô lạnh như băng, nhưng dù lạnh thế nào cũng không lạnh bằng kẻ bên trong.

Bên trong ngăn đông lạnh rộng lớn đặt một cái đầu người, trên tóc đọng sương trắng, hai mắt nhắm nghiền, da tái xanh.

"A ——!!!"

Đường Chiêu Dĩnh loạng choạng mấy bước, ôm mặt nôn ọe, cô gần chừng không hề nghi ngờ xem đó là mô hình hay là thứ gì khác, sợ hãi đã xâm chiếm lý trí của cô, hai chân cô mềm nhũn, gần như vừa bò vừa chạy ra khỏi căn hộ ma quỷ này, cũng không kịp khóa lại ba cánh cửa.

Đường Chiêu Dĩnh hoang mang hoảng hốt chạy về xe mình, đạp mạnh chân ga lao đi như gió lốc.

Lên đường cao tốc sân bay, cô lần mò tìm điện thoại gọi điện cho Thường Minh, ngoài Phong Trạch ra, Thường Minh vẫn là cọng rơm cứu mạng ở vị trí thứ hai như trước. May mà anh nghe máy, cô vừa lái xe vừa thảng thốt, không để ý đến giọng anh còn đang trong cơn ngái ngủ ——

"Minh Tử, là chị đây, cậu đến đón chị đi, xảy ra chuyện —— "

Bỗng xe khách phía trước đột ngột thắng gấp, Đường Chiêu Dĩnh cầm vô lăng một tay nên không phản ứng kịp, chỉ vội đạp phanh xe, nhưng đầu xe vẫn đâm thẳng vào đuôi xe phía trước, cú va chạm mạnh khiến điện thoại tuột khỏi tay, Đường Chiêu Dĩnh nhất thời ngất đi.

"Chị? Alo? Sao đấy? Có nghe không vậy?"

Thường Minh nghe ra khác lạ, nhưng không tài nào phán đoán được tình hình hiện trường.

Thái Đường Yển thò đầu ra trong tiếng kêu lo lắng của anh, Thường Minh vốn đang ngủ bù sau khi tắm, tiếng chuông điện thoại vang lên thì mò lấy nghe máy, nhưng lúc này đã ngồi bật dậy, không ngừng gọi vào điện thoại.

"... Xảy ra chuyện gì vậy?"

Không biết là giọng cô nhỏ quá hay Thường Minh không để tâm mà anh không trả lời. Thái Đường Yển không khỏi rụt đầu.

Thường Minh không dám cúp máy, vẫn cứ chờ đợi, chỉ nghe thấy âm thanh lộn xộn ồn ào, một lát sau rốt cuộc bên kia cũng có người nghe máy

"Alo, ai đấy —— anh là người thân của chủ nhân điện thoại này sao? Là thế này, cô ấy đụng vào xe tôi bị thương —— A a, gọi rồi gọi rồi, đã báo cảnh sát gọi xe cấp cứu rồi, người đã được đưa đến bệnh viện rồi, lát nữa anh có thể gọi người nhà cô ấy đến đón không —— A, cảm ơn anh, xin lỗi xin lỗi."

Thái Đường Yển nghe thấy anh phải đến bệnh viện thì cuống quýt hỏi: "Anh đi bệnh viện làm gì thế?"

Thường Minh đang gọi một cuộc gọi khác, trong lúc chờ máy tranh thủ trả lời cô: "Đường Chiêu Dĩnh gặp tai nạn giao thông ——" Rồi điện thoại được kết nối, chân mày Thường Minh vẫn nhíu chặt, "Alo, có phải giáo sư Đường không, cháu là Thường Minh đây. Vừa rồi cháu có nhận được điện thoại, Chiêu Dĩnh gặp tai nạn giao thông đang được đưa đến

bệnh viện — À, vâng, cháu cũng lập tức lên đường ngay đây. Vậy lát nữa gặp bác."

Thường Minh bắt đầu mặc chi giả thay quần áo, Thái Đường Yến cũng xuống giường theo, dè dặt hỏi: "Em có thể đi theo được không?"

"Em đến đó làm gì, cũng chẳng phải nơi tốt đẹp gì, cứ ở nhà đi, lát nữa anh sẽ về." Anh vừa đeo thắt lưng vừa nói.

"Em cũng muốn, đi bệnh viện khám xem sao."

Từ ngữ tiếng Hán phong phú làm Thường Minh ngây ra một hồi mới phản ứng lại được, "Em sao thế?"

"Cũng lâu lắm rồi, làm kiểm tra thân thể thôi."

"Lúc nhậm chức không làm sao?"

"... Kiểm tra sức khỏe nhậm chức có mấy hạng mục không làm, như phụ khoa này nọ."

Thường Minh sửng sốt rồi gật đầu nói: "Vậy em mau thay quần áo đi."

Hai người với hai vè mặt xanh xao gấp rút đến bệnh viện. Thái Đường Yến không muốn xen vào giữa anh và Đường Chiêu Dĩnh nữa, nói mình phải đi làm kiểm tra, bao giờ xong sẽ đến tìm anh.

Thường Minh hỏi: "Thật sự không muốn anh đi cùng em à?"

Thái Đường Yến chỉ xem anh hỏi cho có lệ, đoán chắc bây giờ anh cũng không thể rời đi được, vậy là lắc đầu, "Tự em đi được rồi."

Thường Minh gật đầu, vội đi đến khoa cấp cứu, bước chân rất lớn lộ rõ dáng càn nhắc khập khiễng.

Thái Đường Yến đứng tại chỗ một lúc lâu mới tìm được hướng đi đến khoa phụ sản. Lấy số đợi gọi số, khu chờ đã ngồi chật như nêm, Thái Đường Yến đứng cạnh nhìn lướt qua là có thể bắt gặp phụ nữ có thai bụng lớn bụng nhỏ không đồng đều, không phải chồng bầu bạn thì là cha mẹ ở cạnh, chẳng hiểu sao tim cô lại đập mạnh.

Cô lấy số bác sĩ sản khoa, người tương đối ít, chỉ chốc lát đã đến lượt cô. Đã chẳng còn hơi sức đâu để ý cảm giác ngồi trước mặt bác sĩ là thế nào nữa rồi, cô như bước vào lưới giăng sương mù, chân đạp vào một mảng hư vô, không có cảm giác chân thực, bao nhiêu cảm giác đều quy nạp về còn lại đúng hai chữ: sợ hãi. Lúc trả lời câu hỏi của bác sĩ còn khiến cô lắp bắp hơn cả thi nói.

Thái Đường Yến xét nghiệm máu trước, nhiều người làm siêu âm nên phải xếp hàng đợi, cô như cũng bị thời gian mài mòn, cả cơ thể chẳng còn là mình nữa, chết lạng đến độ không cảm nhận được gì.

Khi thoa gel siêu âm mát rượi lên bụng, ngẩng đầu lên nhìn đầu máy di chuyển, bác sĩ lầm bầm như đang nói với cô: "Trời ạ bây giờ vẫn còn chưa nhìn rõ, kết quả xét nghiệm HCG không tăng gấp đôi."

Đầu óc mơ hồ của Thái Đường Yến càng ngẩn ra, đến khi lát kết quả xét nghiệm máu, hai chỉ số khác thường đã xử cô tử hình, làm cô không còn chút cảm giác chân thực nào.

"... Anh đang ở đâu thế? Chúng ta về được chưa?" Giấy trắng mực đen lặp lại chẩn đoán của bác sĩ, Thái Đường Yến như người khát nước đã lâu, khô khốc nói vào điện thoại.

Khoa cấp cứu không lớn, chỉ là một hành lang hình chữ T, Thái Đường Yến rẽ sang một góc là liền thấy Thường Minh ở trước phòng cấp cứu đang nói chuyện với một người đàn ông tóc đen nhánh, từ quần áo có thể đoán ra tuổi tác trung niên, áo sơ mi tay cộc rộng thùng thình nhăn

nhúm, vạt áo nhét vào quần tây màu xanh đậm, trên chân đi đôi giày da màu nâu kiểu cổ đơn điệu, là bộ đồ của người bố điển hình.

Đuôi mắt Thường Minh liếc thấy cô, bèn duỗi tay ra, người đàn ông trung niên tóc đen cũng xoay người lại, đeo mắt kính gọng to chuyên nghiên cứu, nhìn thấy cô thì ngẩn người, quan sát từ trên xuống dưới một lượt rồi hờ hững dời mắt đi chỗ khác.

Thái Đường Yến có trực giác người đàn ông này vẫn nhớ cô, mặt mày tương tự đến thế, chỉ có lương tâm mê muội mới có thể phủ nhận. Nếu như vừa rồi bị xử tử hình, thì giờ đây ngay đến cơ hội chuyển thế cũng không còn nữa. Là cô quá ngốc nghếch, Đường Chiêu Dĩnh, Đường Hàn Phi, vì sao ba người lại vô duyên vô cớ có mặt mày tương tự nhau chứ.

Cô cách bọn họ còn một khoảng, nhưng cũng đã vạch rõ ranh giới rồi, ông ta, Thường Minh, Đường Chiêu Dĩnh cùng đứng bên đó, chỉ có mình cô là đứng tại nơi này.

Thường Minh chưa kịp giới thiệu hai bên thì Đường Hàn Phi đã bị bác sĩ gọi đi, anh bèn đi về phía Thái Đường Yến.

"Kiểm tra xong rồi à, kết quả không sao chứ?"

Hiếm thấy khi anh còn nhớ cô muốn làm gì. Thái Đường Yến còn chưa biết nên xử lý thế nào cho thỏa đáng, bấ kể thế nào thì một mình cô cũng không thể chịu đựng được, nếu kéo Thường Minh vào thì sẽ cùng chịu trách nhiệm, nhưng rồi lại sợ anh sẽ làm mình thất vọng. Có điều rất cuộc cô đang kỳ vọng điều gì, nhất thời Thái Đường Yến cũng không rõ.

Đầu óc cô chậm chạp rồi mù, thường xuyên không nắm rõ ý chính, cũng sẽ hấp tấp phạm sai lầm. Nhưng bây giờ suy nghĩ trong lòng vô cùng rõ ràng, cô không muốn một mình chịu đựng, dựa vào đâu mà bọn họ có thể áo quần bánh bao trong khi cô phải ăn mặc rách rưới chứ, rõ ràng là có cùng huyết thống.

Chênh lệch to lớn ở ngay trước mặt, Thái Đường Yến đã mất cân bằng rồi.

"Em trúng giải rồi..." Thái Đường Yến thần thờ nói.

"Hả?" Chênh lệch quá lớn, Thường Minh không theo kịp.

"Mang thai rồi..."

"..." Biểu cảm của Thường Minh vẫn không theo kịp, ánh mắt tròn to. Nghi ngờ, khiếp sợ, tất cả đều có cả.

"Là của anh!!" Thái Đường Yến lôi giấy kết quả từ trong túi xách ra, nhét vào tay anh.

"Không phải, anh không phải nói cái đó, dĩ nhiên anh biết là của anh rồi..." Trước khi xem giấy kết quả Thường Minh vẫn không quên giải thích, đợi sau khi nhìn rõ kết luận kiểm tra thì ngồi phịch xuống ghế bên cạnh, khuỷu tay chống lên đầu gối, hai tay ôm trán, cả người sa sút, khàn giọng nói ——

"Để anh bình tĩnh lại đã."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Tin tức này làm Thường Minh chấn động còn mạnh hơn việc một đêm đột nhiên nghèo túng, anh xoa hai gò má, khi đứng lên thì kéo cô lại gần.

"Đói bụng không, chúng ta đi ăn cơm đã."

Bây giờ Thái Đường Yến đúng là vừa mệt vừa đói, nhưng điều quan trọng nhất cũng không phải là một trong hai điều đó, cô cần thái độ rõ ràng của Thường Minh, nhưng trong lòng cũng không xác định được là thái độ gì.

Cô vẫn không nhúc nhích, hơn nữa còn muốn giăng ra khỏi tay Thường Minh, nhưng đối phương lại siết thêm chặt, đứng gần hơn, đưa một tay ra ôm lấy nàng.

"Nghe lời nào, chúng ta đi ăn cơm trước đã được không, ăn no rồi nói chuyện sau." Anh dùng sức đẩy cô đi, "Đây không phải là nơi nói chuyện. Anh đi chào giáo sư Đường một tiếng đã." Vạt áo bị người ta kéo lại, vào giây phút này tâm trạng Thái Đường Yến vô cùng kém, không thể cư xử như bình thường được, Thường Minh thở dài, "Em không muốn đi thì đứng đây giờ, anh chào xong sẽ về."

Đúng lúc Đường Hàn Phi bước ra từ phòng khám của bác sĩ, quả nhiên Thường Minh chỉ nói mấy câu, nhưng sắc mặt nghiêm túc, Đường Hàn Phi hỏi một tràng dài, rồi lại đưa mắt nhìn sang bên này; gật đầu một cái, Thường Minh liền quay về.

Anh kéo cô đi ra ngoài, tìm một quán cơm ở gần đó. Nhưng chuyện trong lòng khó tiêu hóa nổi, cả hai đều không nuốt trôi cơm, chỉ cầm đũa mà không nói gì.

Thường Minh đoán càng kéo dài thời gian thì cô càng cách gằn nản chí ủ rũ hơn. Một bát cơm cơ hồ nhai nuốt từng hạt một, trông chẳng khác gì cặn kiệt sức lực.

"Cô ấy.. thế nào rồi?" Chính bản thân Thái Đường Yến đã sức cùng kiệt quệ lắm rồi, vốn không còn hơi sức đâu mà quan tâm chuyện của người khác, nhất là với tình địch lý tưởng có dây tơ rết má khá sâu. Nay cũng chỉ thuận miệng nhắc đến, tỏ ra không lạnh lùng gì.

Thường Minh thấp giọng nói như đang chia sẻ bí mật, lại như xúc phạm vào điều cấm kỵ: "Người không còn gì đáng lo ngại, có điều đứa con... không giữ được..."

Có một chớp mắt, Thái Đường Yến cứ ngỡ là Thường Minh đang nói chuyện của hai người họ, cảm giác nghẹt thở khó gọi tên nảy sinh từ lồng ngực.

"Thế sao..."

Thường Minh cũng dần dà phát giác đề tài nhạy cảm, bèn nói lảng đi: "Em về nhà trước chờ anh được không, anh xử lý xong mấy chuyện bên này sẽ về."

Đây là một quyết định sai lầm, từ ban nãy khi cô kéo vạt áo là có thể nhìn ra, hôm nay Thái Đường Yến vô cùng thiếu cảm giác an toàn, nhưng điều cần nhất cũng không phải là có Thường Minh bầu bạn mà là phương án giải quyết hòa bình, có điều anh không lập tức tìm được cách nào cả. Đầu óc Thường Minh khá rối, anh coi như đã gần tuổi nhi lập, không còn là cậu thanh niên có thể kích động đưa ra quyết định được, quyết định của anh

sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của ba người, hậu quả dính líu cũng rất nhiều, anh không cho phép mình phạm sai lầm.

"Yến Tử, là trách nhiệm của anh thì anh sẽ không trốn tránh, em cho anh thời gian tiêu hóa đã, ngày mai, sáng sớm ngày mai anh cho em câu trả lời được không?" Thường Minh nhìn vào mắt cô nói.

Giọng điệu nhún nhường khác một trời một vực với vẻ kiêu căng trong những ngày qua, ánh mắt thành khẩn muốn hóa cô thành dịu dàng, nhưng cũng đầy mệt mỏi. Thái Đường Yến mà ép thêm bước nữa là có thể xé rách những hồi ức tốt đẹp đã từng giữa hai người.

Vất vả lắm mới có can đảm, vậy mà lại rơi vào bụi rậm.

Thái Đường Yến cứ nhìn mãi tay mình, cuối cùng cũng gật đầu.

Đưa Thái Đường Yến lên taxi, Thường Minh quay về bệnh viện. Bà Đường cũng chạy đến, nét đau buồn hiện rõ trên mặt, bà ngồi cạnh mép giường Đường Chiêu Dĩnh đang ngủ say mà khẽ than thở.

Đường Hàn Phi ra hiệu cho Thường Minh lại gần nói chuyện, hai người đi ra ngoài hành lang.

"Bác đã thông báo cho Phong Trạch rồi, cậu ta bảo sẽ đến, nhưng một tiếng trôi qua mà vẫn không thấy người đâu, gọi lại thì tắt máy, không biết đã xảy ra chuyện gì nữa."

Thường Minh lấy điện thoại của mình ra, "Để cháu thử ạ." Nhập vào dãy số bấm nút gọi, để ở bên tai một lúc, rồi lắc đầu nói: "Không được, cũng tắt máy rồi."

"Không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ?"

Dĩ nhiên Thường Minh không nói ra nguyên do, có điều Đường Hàn Phi cũng không cần câu trả lời của anh, ông đã tự trách mình rồi.

"Bác đã sớm bảo Phong Trạch này không phải người tốt đẹp gì, đã bảo Chiêu Dĩnh đừng tiếp xúc với cậu ta, nhưng con bé cứ khăng khăng không chịu nghe, giờ tình hình nguy cấp không trông cậy nổi, không phải vẫn là nhờ vào hai ông bà già bọn chú sao!"

Tạm gác qua khói súng vô hình giữa tình địch, Thường Minh cũng không có hảo cảm gì với con người Phong Trạch này, xét công bằng mà nói thì anh ta có thể coi như là kiểu chăm chỉ điển hình, nhưng trong cách ăn nói luôn có vẻ thần bí.

Thường Minh không giải bày thay Phong Trạch được, chỉ an ủi ông: "Đợi Chiêu Dĩnh tỉnh lại rồi hỏi tình hình xem sao."

Trước mắt chỉ phỏng đoán cô gặp chuyện trên đường trở về từ biệt thự của Phong Trạch, còn về chuyện có gặp Phong Trạch ở nơi đó hay không, hai người trò chuyện qua lại thế nào, tất cả chỉ đành đợi cô tỉnh lại mới rõ được. Nhưng có thể chắc chắn giữa hai người đã xảy ra chuyện, nếu không Đường Chiêu Dĩnh cũng đã không gọi Thường Minh đi theo đến chỗ của Phong Trạch. Nghĩ đến đây, Thường Minh lại tự trách bản thân, nếu anh đồng ý đi cùng thì liệu có khi nào sẽ không xuất hiện cục diện như bây giờ không. Nhưng cũng có khả năng sẽ trở nên cam go hơn, nói không chừng sự tin tưởng đang mắc vào nguy cơ giữa anh và Thái Đường Yến sẽ biến mất ngay.

Cảnh sát tiếp án lại đến tìm Đường Hàn Phi tìm hiểu tình hình, lần này có thêm hai khuôn mặt mới so với ban nãy, bọn họ đứng khá xa, Thường Minh không nghe rõ nội dung lắm, chỉ thấy sắc mặt Đường Hàn Phi thoát trắng, tái nhợt như bị bệnh, đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Ông liên tục khua tay, tỏ ra vô cùng bị động, gọi lên lòng hiếu kỳ của Thường Minh.

Vất vả lắm mới đợi được cảnh sát rời đi, Thường Minh đang định nghe ngóng tin tức thì Đường Hàn Phi đã hạ lệnh đuổi khách trước.

"Cậu có việc thì đi trước đi, đợi con bé tỉnh lại bác sẽ báo cho cậu."

"Bác trai, vừa nãy đó —— "

Đường Hàn Phi xua tay đuổi đi, cau mày lắc đầu, giọng ra lệnh, "Cậu về trước đi, có chuyện sẽ tìm cậu, được không."

Đã nói đến nước này rồi thì Thường Minh cũng không còn lựa chọn nào khác, lại nhìn người đang ngủ say trong phòng bệnh rồi gật đầu, "Bác vất vả vậy, có chuyện gì thì cứ gọi cho cháu."

Đưa mắt nhìn Thường Minh biến mất trong ánh sáng ở ngoài cửa lớn của khoa cấp cứu, trán Đường Hàn Phi rịn một lớp mồ hôi mỏng, bàn tay già cỗi run lên, khi đi vào phòng bệnh liền bị người bạn già sống chung mấy chục năm nhận ra.

"Có chuyện gì thế, nhìn ông trông hoang mang lắm."

"... Còn có thể là chuyện gì nữa?" Đường Hàn Phi mệt mỏi nói, "Bà chăm con đi, dậy thì gọi tôi, tôi ra ngoài hút thuốc đã."

"Hút hút hút, để xem hôm nào ông bị lao phổi chết đâu."

"Nói bậy gì đấy! Lo cho con đi, đừng có làm trò ngu ngốc gì nữa!"

Đường Hàn Phi đưa đầu lọc đến bên miệng mấy lần mới có thể chính xác ngậm lấy được, vừa rồi cảnh sát đến tìm ông, nói Phong Trạch có thể liên quan đến một vụ án mưu sát, trước mắt đã mất liên lạc, định đến tìm vợ chưa cưới của anh ta để làm rõ tình hình.

Đường đường là con rể tương lai của giáo sư luật học mà lại dính líu đến mưu sát, cái trò cười lớn nhất thiên hạ này sao có thể nói ra được với người ngoài? Hơn nữa sắp đến mùa nhập học rồi, trường dân lập mà ông và Phong Trạch cùng sáng lập sẽ khó mà nhận học sinh được, số lượng học sinh bao nhiêu ảnh hưởng trực tiếp đến tình hình hoạt động trong một năm của trường. Lần hợp tác này của Đường Hàn Phi và Phong Trạch là nhờ vào danh tiếng giáo sư pháp luật cộng thêm khoản đầu tư của anh ta, nay Phong Trạch mất liên lạc có nghĩa dây xích tiền vốn đã đứt, chỉ dựa vào một mình Đường Hàn Phi thì khó mà chịu đựng qua nổi thời kỳ khó khăn.

Thêm cả việc Đường Chiêu Dĩnh có ông chồng nửa đen không trắng, bây giờ còn sinh non, không biết nếu trường biết chuyện thì sẽ nói bóng nói gió thế nào nữa, Đường Hàn Phi còn phải mất công dọn dẹp nữa.

Cuộc sống yên tĩnh sắp về hưu của ông gặp chấn động mạnh, mất tiền tài, hỏng danh tiếng, long trời lở đất.

Lại một lần nữa Đường Hàn Phi sinh lòng cảm khái, nuôi con gái thật khiến người ta không bớt lo được, đã không giúp được gì mà còn phải tốn sức che chở.

Thường Minh không về thẳng nhà mà đến siêu thị mua đồ trước, một đồng đồ linh kinh, nào rau củ thịt thà sữa bò trái cây, bình thường anh không rảnh, phần lớn đều do khi thím Hồ đến dọn dẹp thì thuận tiện mua tích trữ. Thời gian ở chung với Thái Đường Yến quá ngắn, nên chuyện nhỏ thường ngày này vẫn chưa cùng nhau thực hiện bao giờ.

Lúc đi qua kệ hàng tã lót thì không khỏi dừng bước, miên man bất định, do đứng lâu nên bị nhân viên bán hàng nắm chắc cơ hội, xách một bịch lên đưa đến cạnh anh: "Tiên sinh, anh có muốn xem mẫu tã lót này không? Tính hút nước với làm mát đều rất tốt, mua bây giờ còn có thể làm khăn ướt cho trẻ sơ sinh, có muốn một bịch không?"

"... Không cần, cảm ơn." Thường Minh xua tay với cô ấy, đẩy xe đồ rời đi.

Xách mấy túi đồ lớn về đến nhà, Thường Minh loay hoay xếp đồ vào tủ lạnh, động tác rất chậm chạp, rõ ràng là còn chỗ hở, nhưng khi cầm sửa bò thì lần nữa mãi không đặt vào được.

Tài bếp núc của Thường Minh cũng thế, vì lâu không xuống bếp nên rơi vào tình cảnh không mặn không nhạt không khét, cũng may còn kiên nhẫn, nhỏ lửa nấu canh rồi xào thêm bốn món thanh đạm.

Khi Thái Đường Yến tỉnh dậy đi xuống thì đúng lúc anh vừa cởi tạp dề ra, dáng vẻ ở nhà có thể gọi là rất nữ hóa, cô nhìn thức ăn trên bàn, bỗng hiện lên dự cảm bất an khó hiểu: bữa cơm tối cuối cùng.

"Xào đại mấy món, ăn không quen thì hôm khác gọi thím Hồ đến." Thường Minh giải thích.

"À..." Dự cảm ban nãy dường như đã bị anh đập vỡ.

Bầu không khí của bữa cơm tối vẫn cứ đặng đặng như ăn trưa, có điều khác ở nơi chốn, đầu bếp và mùi vị.

Thường Minh ăn xong trước, dựa lưng ra sau ghế ngồi chờ cô, "Ăn chậm thôi, không phải vội."

Thái Đường Yến vội vã xới cơm, đứng lên toan dọn bát đĩa.

Thường Minh nói: "Cứ để đó, lát nữa anh dọn."

Cô lắc đầu, "Giờ này vẫn có thể làm..."

Anh chiều theo ý cô, cũng đứng lên bảo: "Cỏ bên ngoài mọc nhanh quá, anh đi cắt đũa."

Lúc này đã bảy rưỡi tối, dưới sắc trời tối mờ cùng ánh đèn đầu tường, Thường Minh đẩy máy cắt cỏ kêu ầm ầm xê dịch với tốc độ rùa bò trên sân. Nếu không phải hàng xóm xung quanh không thường ở nhà, cây cối xum xuê thì anh đã sớm bị khiêu nại rồi.

Thái Đường Yến cũng im lặng rửa bát. Rõ là chỉ mới bắt đầu yêu, nhưng vào lúc này cả hai cứ như đôi vợ chồng đã được bảy năm, sau khi tan làm về nhà nhìn nhau không nói gì, chuyện ai nấy làm.

Không biết là đã cắt xong hay do mệt, tiếng ồn bên ngoài đã biến mất, Thái Đường Yến ló đầu ra nhìn, chỉ thấy Thường Minh và máy cắt cỏ xếp một hàng ngời ngoài bậc tam cấp, trong tay Thường Minh có ánh đỏ, như ông già đang hút thuốc với chú chó nằm bên vạy.

Cắt cỏ chỉ là cỏ, Thường Minh cần bận rộn để che giấu vẻ luống cuống của mình. Anh cũng từng yêu đương với người khác, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải bất ngờ như thế, hoàn toàn không có vẻ mừng rỡ của người làm cha đối với đứa bé ngoài kế hoạch này. Anh cũng không ghét trẻ con, nhưng nếu là con với Thái Đường Yến thì mức độ tiếp nhận lớn hơn bài xích khá nhiều. Nhưng vẫn thấy quá nhanh...

Thường Minh bắt đầu tính toán bản thân có điều kiện muốn đứa trẻ này không, bàn về kinh tế đừng nói là một đứa, cho dù có nhiều hơn hai thì anh cũng không thành vấn đề, anh có rất nhiều bạn học vào tuổi nay đã ôm hai đứa con, chỉ còn lại anh và Vương Trác Tạ Vũ Bách là vẫn độc thân. Điều anh lo là phía bố mẹ anh, sợ hai người họ làm khó Thái Đường Yến, cũng sợ Thái Đường Yến không thích ứng nổi với gia đình như thế, nhưng mẹ nó — một năm anh cũng chẳng về nhà được mấy bận, dù sao Thái Đường Yến cũng ở cùng anh chứ không phải là ở với bố mẹ anh.

Thường Minh lại châm một điếu thuốc.

Bên Thái Đường Yến có vẻ như không có thân thích gì, mà cô cũng không muốn về quê, quá tốt rồi, không có người đàn ông nào tình nguyện lo liệu mấy quan hệ phức tạp về cô lớn dì nhỏ cả, vui tươi chào đón chỉ vì nể mặt vợ thôi. Nếu Thái Đường Yến thật sự không muốn về đi học, vậy chắc không có vấn đề to tát gì rồi.

Bên này bên kia cứ mãi suy nghĩ vẫn vợ, lại một lần không nhắc đến việc có muốn đưa bé này hay không. Anh tự nhận mình là người lương thiện, nhưng quả thực không đành lòng...

Dần dà tâm tình trở nên thư thái hơn, trực giác mách rằng anh đã lựa chọn đúng.

Điện thoại di động rung lên, trong group Wechat cấp ba có người gửi quảng cáo khách sạn, cậu này là giám đốc khách sạn, bắt đầu giật dây bọn họ ai muốn kết hôn vào ngày 1/10 thì nhanh chóng đặt tiệc đi, chỉ còn lại rất ít suất, nếu không phải xếp hàng đợi nguyên đán. Thường Minh bấm vào xem, là khách sạn khá cao cấp ở trong thành, anh có bạn học đã từng tổ chức hôn lễ ở đó, Tạ Vũ Bách còn chạy đi làm phù rể, đồ ăn và thái độ phục vụ không đến nỗi nào.

"Bạn học cũ có ưu đãi không?" Năm xưa Thường Minh là thành viên tích cực trong group lớp, về sau dần bớt hoạt động đi, nhất là hai năm qua. Lúc này rảnh rỗi hỏi một câu, khiến cả group nổ tung.

Lớp trưởng: "Khiếp, ông chủ Thường sắp hết hôn rồi!?!?"

Lớp phó văn nghệ chân dài: "Thật hay giả vậy?! Có phải mình tôi bỏ lỡ gì rồi không! Ảnh cưới đâu ảnh cưới đâu rồi? Oa oa oa muốn nhìn cô dâu xinh đẹp quá!"

"Trên lầu +1, không để lại hình không được rồi đi!"

Vương Trác: "..."

Tạ Vũ Bách: "Mẹ nó Minh Tử cậu làm thật đấy à?"

Thường Minh: "Đặt tiệc đón cô dâu?"

Lớp phó văn nghệ chân dài: "Oa lừa gạt thế là không đúng đâu ông chủ Thường à."

Tạ Vũ Bách: "Đồ mê trai."

Lớp phó văn nghệ chân dài: "Ai ôi, cậu ghen hả?"

Thường Minh thôi chat nhóm, Tạ Vũ Bách lại copy câu kia qua nhắn tin riêng với anh. Thường Minh chỉ reply bằng icon tên lính hút thuốc lá, rồi đẩy máy cắt cỏ vào lại khó.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Đèn đầu giường mở sáng, Thái Đường Yến nằm nghiêng đọc sách, Thường Minh nhìn kỹ trang bìa, nhìn hơi quen. Cô đưa hai tay lên, mở sách ra đặt ở vị trí dưới mũi, như thế Thường Minh có thể thấy rõ trang bìa.

"Lấy ở chỗ anh..." Thái Đường Yến nói.

Thường Minh gật đầu, bảo: "Anh đi tắm trước." Rồi quay người cầm quần lót và khăn lông vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy quấy rối sự chú ý của cô, cầm sách một lúc lâu mà vẫn cứ dừng lại ở trang đầu. Cô đành gấp sách lại, cúi người đặt về lại trên tủ đầu giường bên phía Thường Minh. Hai tay cô đan chéo gác lên bụng, lẳng lẳng nhìn trần nhà màu nâu nhạt, ý thức trống rỗng, mà cũng lười suy nghĩ.

Tốc độ tắm của Thường Minh không hề vì chân của anh mà chậm, theo Thái Đường Yến thấy thì đã được xem là nhanh rồi. Anh chống gậy đi ra, quanh thân dưới chỉ mặc mỗi quần cụt, đi ra, bộ phận đặc trưng nổi rõ lên. Trên người còn đọng mấy giọt nước, trong phòng mở điều hòa nên thấy anh, anh bèn mở ngăn kéo ra lấy đồ ngủ ngăn tay mặc vào.

Thường Minh ngồi ở cuối giường lau tóc, Thái Đường Yến cần phải liếc ngang mới có thể nhìn thấy anh, góc độ này không tự nhiên lắm, thế là dứt khoát nhìn thẳng lên trần nhà.

Không lâu sau, Thường Minh vén chăn chui vào, giường đệm vì động tác của anh mà hóa thành gợn sóng nhỏ, hơi rung lên dưới biên độ ấy.

"Ngần người gì đấy?" Thường Minh chống nửa người dậy nhìn cô.

"Không có gì." Thái Đường Yến lảng tránh ánh mắt anh, hai tay đặt trong chăn, né người quay lưng về phía anh.

"Yến Tử à." Thường Minh cũng nằm xuống, bám lấy vai cô để cô đối mặt với anh, "Chúng ta kết hôn đi, rồi sinh con ra..."

Nét mặt Thái Đường Yến đông cứng, như nghe phải câu chuyện không cách nào tưởng tượng nổi, thần sắc xuất hiện trong mắt còn sợ hãi hơn khi đưa giấy xét nghiệm cho anh, cũng dần dà phóng đại lên, cho đến mức sợ hãi hiện rõ trên gương mặt.

"... Anh đùa gì thế?"

Thường Minh tự nhận đây là phương án giải quyết tốt nhất, nghiêm túc lặp lại, đưa tay vuốt vai cô an ủi, "Anh không nói đùa, anh nói chúng ta kết hôn đi, rồi sinh con..."

Thái Đường Yến bĩu môi, cơn ớn lạnh làm cô mãi không thốt được nên lời, bèn dứt khoát nâng đầu gối dậy, cúi đầu nhìn xuống nén giận, "Bây, bây giờ em chỉ mới hai mươi, Thường Minh, làm sao có thể kết hôn được..."

Anh không ngờ là cục diện lại rơi vào tình hình này, trong giọng cô mang theo vẻ khiển trách, khiến Thường Minh ngẩn ra, rồi cũng ngồi dậy theo: "Hai mươi tuổi đã đủ tuổi kết hôn theo pháp luật rồi."

Bỗng cô lắc đầu, cứ như thể làm vậy thì có thể xóa tan đi không vui ở trong đầu, "Ngay cả tự chăm sóc bản thân em còn không làm được, thì sao có thể chăm sóc cho một... đứa bé chứ, xin lỗi, em không làm được, em thật sự không làm được..."

Thường Minh ôm cô vào lòng, "Không sao, không phải còn có anh ư, có anh ở bên em, cũng là lần đầu tiên, không biết thì chúng ta có thể học, đâu phải là kẻ ngốc đâu, còn sợ không học được sao."

Thái Đường Yến cựa người ra, Thường Minh ôm phải khoảng không, đang đỡ dẫn thì cô lắc đầu lần nữa, "Không được, thật sự không được, em thấy mình còn có rất nhiều chuyện vẫn chưa làm, em không muốn còn trẻ như thế mà đã bị một đứa trẻ trói buộc, chuyện gì cũng không làm được..."

Cô hai lần nhắc đến tuổi tác, Thường Minh mới tỉnh ngộ ra, quả nhiên tuổi tác vẫn là cái rãnh rộng không cách nào vượt qua được, anh đã đến tuổi thành gia lập thất, còn cô chỉ mới bước chân vào xã hội, luôn nóng lòng muốn trải nghiệm những cái mới. Cũng biết Thái Đường Yến không phải ngốc nghếch như vẻ bề ngoài, cô cũng có suy nghĩ của riêng mình, chỉ có điều giấu sâu quá mà thôi.

Thường Minh cũng rơi và khó xử, trực giác bảo rằng anh phải giữ lại đứa bé này, nếu không giữa bọn họ sẽ coi như chấm hết. Cô còn trẻ, đợi đến lúc cô muốn bay nhảy, anh sẽ không giữ được cô.

"Vậy em sinh con ra, để anh nuôi được không?" Sau một hồi thảo luận, Thường Minh bắt đầu dĩ nói, rất có chủ nghĩa đàn ông, nhưng thực ra là hết cách, "Em muốn đi học tiếp hay đi làm tiếp cũng đều được, cứ để anh chăm con, em có thể tiếp tục làm chuyện em muốn làm, con sẽ không ảnh hưởng gì em cả."

Thái Đường Yến máy móc kéo khóe miệng, buồn cười mà cười không nổi, "Anh có thấy người mẹ nào có thể hoàn toàn mặc kệ con của mình không?"

Một câu này đã hoàn toàn đánh đổ Thường Minh, Thái Đường Yến không phải là người lạnh lùng, nếu không lúc anh một mình đã không đưa anh về nhà. Bây giờ cảm xúc của cả hai đều dâng cao, không ai nhường ai,

quả thật không hợp để trò chuyện với nhau. Thường Minh chỉ chuẩn bị tốt tâm tư của bản thân mà chưa bao giờ nghĩ rằng là cô không muốn đưa bé này, chợt trong lòng cảm thấy mất mát khó gọi tên.

"Yến Tử, em nghĩ cho kỹ đi đã, đừng bộp chộp nhất thời mà đưa ra quyết định."

Thái Đường Yến chính là bị sự cân nhắc của anh kéo dài thời gian, càng kéo dài càng thêm hành hạ, nay nghe được phải bàn lại lần nữa, nhất thời lửa giận vô hình nổi lên.

"Thường Minh, bất kể cân nhắc bao nhiêu lần thì đáp án của em vẫn thế." Dưới cái nhìn soi mói lạnh như băng của Thường Minh, cô cắn chặt răng nói: "Em không muốn nó..."

Lại một lần nữa bị gọi thẳng tên họ ra, Thường Minh như bị giáo huấn, bao phen dụi dằm tan biến, lòng cũng không bình tĩnh nổi, "Thái Đường Yến, sao em có thể ích kỷ như thế hả, dù gì nó cũng là một sinh mạng..."

Thái Đường Yến như bị sét đánh. Cô bị người nhà chia cắt hai mươi năm, nếu nói cô tự ti không tự trọng thì cô nhận, nếu cô chút xíu liên quan đến cái từ "ích kỷ" như chủ nghĩa ích kỷ đó thì cô đã không đến nỗi sa sút uế oải vậy rồi.

Cả người cô run lên, đối tượng tức giận của cô không phải là Thường Minh, mà là vận mệnh và thực tế khó phản kháng trong miệng anh.

"Quy luật, quy luật sinh tồn của người nghèo bọn em không giống các anh, nếu em hẹn hò với một người bạn trai cùng tầng lớp, thì có thể ngay cả viện phí cũng đã phải mượn đông mượn tây rồi, chứ đừng nói gì đến nuôi con. Tiêu chuẩn cơ bản của bọn em là không đói là tốt lắm rồi, còn các anh từ nhỏ đã có thể hưởng thụ tài nguyên giáo dục tốt nhất, sau đó tìm đại một trường nổi tiếng để ra nước ngoài du học, còn em ngay cả học phải cũng

phải tự kiếm... Mà còn kiếm không đủ nữa chứ. Em không muốn sau này con sẽ hỏi em, 'mẹ ơi, tại sao mẹ không giống bọn con', cũng không muốn đi theo con đường của mẹ em, sinh ra một đứa trẻ như em, em thật sự không muốn nghĩ... Em xin lỗi..."

Một trong những điều chín chắn trong lần cãi vã này của Thái Đường Yến đó là không đuổi Thường Minh ra ngoài, cũng không tự mình chạy đi, mà nằm về chỗ cũ, kéo chăn trùm kín đầu, kiềm chế khóc thút thít.

Thường Minh ngậy ra nhìn người trước mắt đột nhiên ngã xuống, còn cả mặt chăn run rẩy theo đó, anh ngồi yên một lúc mới nằm xuống, anh không cam lòng, cũng không muốn nhượng bộ, nhưng tranh cãi với một phụ nữ có thai thì còn gì là đàn ông. Thường Minh đưa tay ra, cách một lớp chăn ôm lấy cô, rồi cẩn thận kéo chăn xuống để lộ đầu cô, nhưng Thái Đường Yến lại cố chấp kéo che lại.

Thường Minh kiên quyết gạt tay cô ra, lại đưa đầu đến hôn lên những giọt lệ nơi khóe mắt cô. Cô giãy giụa, anh ôm chặt cô, hai người không nói gì nữa, suy cho cùng sức lực giữa nam và nữ cũng có khác biệt, Thái Đường Yến buông tay, mặc cho anh ôm mình.

Khoảng cách giữa hai người không chỉ là tuổi tác, mà còn là quan niệm một trời một vực được đúc thành trong suốt hai mươi mấy năm. Dù gia đình Thường Minh không quá giàu, nhưng chí ít không phải lo cơm áo, có đầy đủ vốn liếng và sự bình tĩnh để đối phó với nguy hiểm. Còn Thái Đường Yến dù đi làm sớm, nhưng nghiêm khắc mà nói, cô vẫn là một cô bé con miệng còn chưa dứt sữa, trước khi đạt được ấm no thì không dám hy vọng yên ổn xa vời, để cô ngay lập tức tiếp nhận kết quả như thế, không khác nào giọt nước tràn ly. Bọn họ không ai sai, lựa chọn của họ là lựa chọn tối ưu trong khung giới hạn thâm căn cố đế của mỗi người, thứ thiếu chỉ là cái cúi đầu thỏa hiệp mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, Thường Minh không thể không đưa cô đến công ty, nhưng rồi cũng phải tách ra khỏi cô. Trước khi Thái Đường Yến xuống xe, anh có vẻ muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn khó khăn mở miệng, "Yến Tử, chuyện này anh cũng có trách nhiệm, chuyện giữa hai chúng ta, em phải đồng ý với anh dù thế nào đi chăng nữa cũng không được tự ý xử lý."

Trong giọng nói mang theo bức bách xa lạ, Thái Đường Yến kinh ngạc, rồi vẫn gật đầu.

"Em bảo đảm chứ?" Lúc này Thường Minh mới phát hiện bản thân không hiểu cô tí nào, nghe không ra là qua quýt hay là câu trả lời.

Thái Đường Yến cúi đầu nhìn anh kéo tay cô, nói: "Em bảo đảm."

Nhưng Thường Minh vẫn không chịu thả, "Thường tiên sinh, em sẽ không tự ý quyết định..."

Thường Minh do dự buông tay, nhìn bóng hình cô biến mất chỉ còn lại phong cảnh ngoài cửa kính, rất lâu sau mới nói với chú Chung lái xe: "Chúng ta đi thôi, đến bệnh viện."

Đường Chiêu Dĩnh đã chuyển sang phòng bệnh thường, đôi mắt vô thần ngây ngẩn ngồi trên giường, so với cơ thể thì tinh thần của cô còn tệ hơn nhiều. Mẹ Đường ở cạnh giường trông thấy Thường Minh mà như tìm được chỗ dựa, vui mừng khôn xiết, "Chiêu Dĩnh con nhìn xem, ai đến thăm con này."

Thường Minh đặt túi trái cây mua ở cổng lên bàn, nói: "Đã khá hơn chút nào chưa?"

Đường Chiêu Dĩnh im lặng, chậm rãi gật đầu.

"Giáo sư Đường không đến ạ?"

Câu này là nói với mẹ Đường, người kia trả lời: "Hôm nay ông ấy có chuyện không đến được. Cậu không cần đi làm sao?" Nói xong liền đứng lên nhường chỗ cho anh, nhưng Thường Minh đưa tay ra cản.

"Không cần đâu, lát nữa cháu phải về rồi, chỉ đến thăm cô ấy một lát thôi. Bác cứ ngồi đi."

Người kia ngượng ngập ngồi xuống, "Tinh thần của con bé không tốt lắm, sáng nay bác dứt canh cho nó mà cũng không uống được mấy thìa, vừa làm phẫu thuật xong không ăn gì sao được, cứ thế này thì sớm muộn gì cũng sụp đổ mất thôi, hỏi nó đã xảy ra chuyện gì cũng không nói, ôi trời —— bác đúng là ——"

Dù là mẹ Đường ở bên này đau buồn thút thít, nhưng Đường Chiêu Dĩnh cũng không có phản ứng gì lớn, vẫn chỉ nhìn ô caro trên chăn đến gần người.

Thường Minh đang định trấn an mấy câu thì bên ngoài có người gõ cửa, "Xin hỏi Đường Chiêu Dĩnh là ở phòng này sao, à —— là cô đúng không..." Người cảnh sát mặc đồng phục tay cộc lên tiếng đã quét mắt nhìn bảng tên ở cuối giường rồi tự mình đi vào, đồng hành còn có một người khác. Trong phòng này vẫn còn một giường bệnh khác, vết máu ứ đọng trên mặt bà bác trung niên đã phai hết, để tránh bị nghi ngờ bèn lẩm bẫm đi ra ngoài, "Mặt trời nắng quá, tôi phải ra ngoài phơi nắng bồi bổ mới được."

Thường Minh nhìn tình hình, lại càng không thể đi.

"Anh này là?" Người cảnh sát vừa lên tiếng đó đưa mắt hỏi thăm.

"Thường Minh, tôi là bạn của Đường Chiêu Dĩnh." Thường Minh rất phong độ đưa tay ra bắt tay, đồng thời cũng đưa danh thiếp của mình cho đối phương.

"Rất vui được gặp ông chủ Thường." Cảnh sát nhìn danh thiếp rồi kẹp nó vào sổ, trong đầu chợt xuất hiện tình yêu tứ giác thường gặp trên các tờ báo xã hội, "Chúng tôi có việc cần nhờ cô Đường làm rõ, nếu được thì làm phiền anh ra ngoài chờ, lát nữa chúng tôi cũng muốn tìm anh hỏi mấy câu có được không?"

Đối phương khá lịch sự, Thường Minh cũng muốn hiểu rõ ngọn nguồn, anh nhìn Đường Chiêu Dĩnh, cô bắt đầu có vẻ mặt sợ hãi... Dù không tình nguyện so sánh, nhưng nét sợ hãi trên hai gương mặt tương tự vẫn không giống, Đường Chiêu Dĩnh như trông thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ, sắc mặt tái nhợt quá mức, còn vị nhà mình phần nhiều là không các nào đón nhận được đau khổ.

"Không muốn... Tôi không muốn..." Đường Chiêu Dĩnh gần như giữ lại cánh tay mẹ Đường, "Các anh đi đi... Các người đi hết đi... Nghe chưa!!"

Rõ ràng là vào phòng bệnh khoa ngoại mà lại như đến phòng bệnh tâm thần vật. Có điều phản ứng này cũng dễ hiểu, dù sao cô cũng là người phát hiện ra hiện trường, người cảnh sát đang định mở miệng thì mẹ Đường đã la lên che chở: "Các anh ra ngoài trước được không, đừng dọa con gái tôi nữa —— Ôi, mẹ ở đây mẹ ở đây, không sao đâu —— Có chuyện gì thì các anh cứ tìm bố con bé mà hỏi, đều giống nhau cả."

Cảnh sát gánh trách nhiệm áp lực phá án, làm sao có thể từ bỏ dễ dàng như vậy được, bèn khuyên nhủ: "Phiền cô phối hợp chút, chúng tôi hỏi xong mấy câu sẽ đi ngay, sẽ không làm chậm trễ thời gian đâu."

"Cút đi ——! Các người đi hết cho tôi ——!" Đường Chiêu Dĩnh che hai tai.

Cảnh sát hết cách, lấy ra một tấm hình đưa đến trước mắt cô, "Cô Đường, mời cô phối hợp với chúng tôi, cô có biết người này không ——"

Nửa câu sau bị Thường Minh cản lại, "Hai người đến hỏi thăm hay thăm vấn thế hả? Rõ ràng bây giờ cô ấy không hợp gặp người ngoài, cũng mời hai anh phối hợp cho. Để cô ấy nghỉ ngơi trước đã rồi hẵng hỏi lại sau, có được không?"

Hai viên cảnh sát trao đổi ánh mắt rồi gật đầu: "Vậy làm phiền ông chủ Thường trả lời chúng tôi mấy câu hỏi."

Ba người đi đến phía hành lang không có ai, tấm hình vừa rồi được đưa đến, bên trên là một người phụ nữ tóc xoăn nhuộm vàng, nhưng tạo hình khá thất bại, có một đoạn là tóc đen, cả người toát lên vẻ quê mùa thô tục.

"Ông chủ Thường có biết người này không."

Thường Minh lắc đầu.

Lại đổi thành tấm hình khác, lúc này anh gật đầu: "Phong Trạch."

"Trước mắt chúng tôi nghi ngờ Phong Trạch có liên quan đến vụ án mưu sát, có thể hỏi giữa anh và Phong Trạch với cô Đường Chiêu Dĩnh có quan hệ gì không?"

Thường Minh chỉ vào tấm hình đầu tiên, giật mình hỏi: "Người phụ nữ này, bị Phong Trạch... giết ư?"

"Bây giờ vẫn chưa có bằng chứng trực tiếp cho thấy Phong Trạch là hung thủ giết người. Mời anh trả lời câu hỏi vừa này."

Trong đám bạn học cũ của Thường Minh cũng có một người chuyên làm bậy đã hiếp dâm người ta, nhưng vì lâu rồi không liên lạc nên khi nghe tin cũng chỉ cảm khái hơn chút so với tin tức xã hội, có điều bây giờ, dù anh không mấy ưa nổi Phong Trạch, nhưng lắc mình một phát biến thành nghi phạm ra vẻ đạo mạo như thế, anh không khỏi không khiếp sợ.

"Ông chủ Thường?"

"À, bạn, quan hệ giữa tôi với họ là bạn."

"Tôi nhiều lời hỏi một câu, mong anh đừng để ý, quan hệ giữa anh và cô Đường chỉ là bạn thôi sao?"

Thường Minh cười khẽ, "Tôi hiểu ý anh, nhưng xin lỗi, tôi có bạn gái."

"À, xin lỗi anh." Cảnh sát nói, "Vậy anh có hiểu gì về Phong Trạch không?"

Thường Minh đáp: "Không hiểu nhiều lắm, chỉ biết là cùng giáo sư Đường thành lập trường học, nghề nghiệp của tôi khác hẳn anh ta, bình thường cũng không có việc gì để thường qua lại, nhiều nhất chỉ đụng mặt khi bạn bè tụ tập thôi."

Câu trả lời của Thường Minh là thật, lúc này mới phát hiện đối với người từng là tình địch này, quả thực anh quá thiếu hiểu biết, cũng gần như không ganh đua với anh ta mà đã vội vã bỏ đi rồi.

Lại hỏi thêm mấy câu nữa, Thường Minh biết thì trả lời đúng sự thật, không tiện trả lời hoặc không biết thì tránh đi.

Lúc hỏi xong đi ra cầu thang, đúng lúc đụng phải Đường Hàn Phi đang vội vã đi đến, cảnh sát không cần Thường Minh tiễn nữa. Thường Minh không thể nào khoanh tay đứng nhìn được, cũng phải đi lên, Đường Hàn Phi làm dấu tay từng lại với hai viên cảnh sát, sau đó quay sang Thường Minh xua tay đuổi anh đi giống hôm qua.

Thường Minh ngờ rằng hôm qua ông đã nhận được tin, nhưng vì ngại việc xấu trong nhà nên không để cho anh biết, nay tuy đã được công bố, thế nhưng cục diện này vẫn khó lau sạch đi được.

Nếu là mấy năm trước thì Thường Minh có thể sẽ còn nhiệt huyết mà xen vào chuyện của người khác, nhưng ngại quan hệ khó nói giữa Thái Đường Yến và Đường Chiêu Dĩnh, thâm nữa dù sao đây cũng là án mạng, anh bèn lờ đi bước vào thang máy.

Quay vào xe, Thường Minh mới rảnh nhìn điện thoại, phát hiện Tạ Vũ Bách đang nhắn tin vào nhóm chat ba người gồm anh và Vương Trác, nhưng chỉ có mỗi mình anh ta độc thoại.

Tạ Vũ Bách: Mấy ông có bị cớm tìm đến không vậy?

Tạ Vũ Bách: Lão vương, Minh Tử, chết ở đâu rồi?

Thường Minh: Vừa đối phó xong, cậu biết rồi à?

Tạ Vũ Bách: Thừa lời, tối qua trong group lớp truyền nhau muốn điên lên được, con mẹ nó đúng là Phong Trạch làm sao? Biết người biết mặt không biết lòng đây mà!

Tạ Vũ Bách: Cô gái đó có quan hệ gì với anh ta thế? Tình nhân? Đường Chiêu Dĩnh bị đội mũ xanh rồi.

Đúng là vừa rồi Thường Minh có thấy thông báo group lớp có hơn ba trăm tin nhắn, lướt từ dưới lên, ngay đến cả mấy người chuyên im im làm tàu ngầm cũng lên tiếng, nhưng chủ đề đã biến thành nuôi con mua sắm, Thường Minh hoa mắt tìm kiếm chữ "giết" trong lịch sử trò chuyện, không có kết quả, do dự lần nữa mới tìm kiếm chữ "chết", có rồi ——

Lớp phó văn nghệ chân dài: Trời má tiêu khu ở bên sân bay đó có người chết đấy, các cậu có biết không thế, nghe nói bị cửa chỉ còn lại mỗi cái đầu, bị để đông cứng trong tủ lạnh a a a!!

Anh định vị cuộc hội thoại rồi đọc tiếp ——

Lớp trưởng: [hình ảnh]

Trên ảnh là chính diện căn biệt thự trông rất quen, nhưng đã bị giăng dây cảnh sát, xe cảnh sát và người qua lại bao quanh chặt như nêm, có cảnh sát đang xách hòm dụng cụ đi vào phòng.

Lớp trưởng: Một khách hàng sống ở tiểu khu kia, là thật đó, một bà lão bế cháu phát hiện ra...

Lớp phó văn nghệ chân dài: Đúng thế đúng thế!! Trời đất không phải là bị dọa chết sao!! Bà lão đáng thương quá!!

Kéo xuống nữa thì toàn là mớ tin đồn: Có nói căn nhà này mua lâu lắm rồi, cũng không thấy ai ở; có người nói mua như vậy nhất định là vì nuôi tình nhân, thậm chí còn chơi gái; có người lại nói có khi nào bộ phận còn lại bị chôn trong sân không, chỉ để lại cái đầu đông lạnh làm chiến lợi phẩm.

Càng nói càng quá trớn, Thường Minh bấm thoát, phát hiện Vương Trác trả lời.

Vương Trác: Tôi cũng vừa về, có nhờ bạn hỏi thăm rồi, đúng là đã xảy ra án mạng, trong tủ lạnh có một cái đầu, nhưng án mạng nhạy cảm, không thể tiết lộ thêm gì khác nữa.

Tiền Bùi đổi thành tin nhắn thoại: Mẹ nó cơm ông đây ăn từ tối qua đều nôn ra hết cả rồi, sao lại phát rồ vậy chứ!

Tạ Vũ Bách nói: Buổi tối ra ngoài nhậu không?

Vương Trác: Tôi sao cũng được.

Thường Minh: Tôi có việc, hôm khác đi.

Tạ Vũ Bách nói: Trời Minh Tử cậu đừng trốn nữa, cậu còn phải phát kẹo cưới cho bọn này đây.

Thường Minh cũng đổi sang tin nhắn thoại: Chưa đâu vào đâu cả, đừng báo tin lung tung.

Thường Minh thật sự không đi được, buổi tối anh phải đón Thái Đường Yến tan làm. Trong lòng anh không nở, lại sợ cô vừa rời khỏi tầm mắt sẽ xảy ra chuyện gì không dám tưởng tượng.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Hai ngày tiếp theo, Thường Minh lại tiến hành khai thông mấy lần với Thái Đường Yến, và lần nào cũng lặp lại tình cảnh của lần đầu tiên, không ai chịu nhường ai. Nếu là trước đây thì Thường Minh đã sớm đập cửa rời đi rồi, nhưng bây giờ nếu có chiến tranh lạnh, cùng lắm là anh chạy ra sân hút thuốc, đợi đến khi tinh tảo lại mới vào nhà tìm cô như không có chuyện gì. Vấn đề cứ tuần hoàn rơi vào điểm chết.

Lần này Thường Minh chủ động mở hội, đợi Thái Đường Yến đã ngủ, anh mời Tạ Vũ Bách và Vương Trác ra ngoài uống rượu.

Tạ Vũ Bách đến trước, thấy chỉ có một mình Thường Minh ngồi trên ghế trong căn phòng lớn như vậy thì ngạc nhiên hỏi: "Còn chưa khai tiệc à?"

Thường Minh từ từ rót rượu, "Còn thiếu Vương Trác."

Tạ Vũ Bách đứng ở cửa không vào cũng không lui, mặt tròn mắt tròn, khó tin hỏi: "Không phải chứ, không dẫn theo em nào mà chỉ có ba thằng đàn ông mình thôi à?"

Bên kia âm ờ gật đầu, đưa hai tay lên vất trên thành ghế.

"Mẹ nó!" Kèm theo là tiếng cửa đóng, Tạ Vũ Bách bất đắc dĩ đi vào, "Thế sao không ra quầy bar uống, tôi còn có thể nhân tiện mời mấy em đến, chứ ở đây nhìn hai cái bản mặt các cậu, còn không bằng tôi về nhà ngủ ngon."

Thường Minh làm động tác mời về.

Tạ Vũ Bách: "..."

Nghịch phản trong lòng dâng lên, anh ta đặt mông ngồi xuống cái phịch, suýt nữa đã làm Thường Minh nẩy người lên.

"Nhìn cậu thế này, thất tình à?" Tạ Vũ Bách ân cần cầm ly rượu vừa rồi Thường Minh đã rót lên, "Nói với A Bách xem nào, để anh đây khuyên giải cho cậu. Đợi đã ——" Anh ta nhấp một ngụm cho nhuận họng, "Không phải là cầu hôn thất bại đó chứ? Ha ha ha ——"

Thường Minh còn chưa trả lời thì Vương Trác đã đến. Anh ta đưa mắt quét nhìn căn phòng, cũng không ngạc nhiên lắm, thờ ơ lên tiếng: "Đến đủ rồi à. Tôi đến chậm rồi."

"Tự phạt ba ly." Tạ Vũ Bách rót đầy rượu cho anh.

Vương Trác cũng không từ chối, sáng khoái uống hết ba ly, trong tràng vỗ tay của Tạ Vũ Bách quay sang hỏi Thường Minh: "Có chuyện gì thế?"

Sau khi Thường Minh gặp chuyện thì ít sinh hoạt ban đêm với bọn họ, chủ động mời bữa thế này thì ắt hẳn có chuyện lớn rồi, nhưng vị "cục trưởng" này chỉ ngồi đó uống rượu không mà thôi.

Tạ Vũ Bách và Vương Trác đưa mắt nhìn nhau, rồi cái người điếc không sợ súng kia mở miệng trước, "Tôi bảo này Minh Tử, không phải vì... Đường Chiêu Dĩnh nằm viện đó chứ?"

Lúc này Thường Minh mới như nhớ ra người đó, nhướn mày nói, "Tôi thấy có cậu mới nhớ cô ấy thì có."

"Bình thường thôi." Tạ Vũ Bách nhún vai, "Tôi còn chưa đi thăm cô ấy nữa mà, đúng không Vương Trác, có điều có cậu đại diện là được rồi. Ha, mẹ nó Phong Trạch đúng là quá khủng bố rồi, người này là do nó gây nên đấy, sao Đường Chiêu Dĩnh có thể nhìn nhầm vậy chứ, tôi cứ tưởng cùng lắm chỉ là thằng khốn nạn, không ngờ, mẹ nó lại là tội phạm giết người! Tôi đã sớm nhận ra lai lịch không rõ của thằng này có vấn đề rồi mà..."

Vương Trác ngồi cạnh nhắc nhở, "Người còn chưa có bằng chứng, khoan vội chụp mũ đã, lỡ có thể xoay ngược được thì sao."

Tạ Vũ Bách không phục, "Xoay ngược đến mức nào được chứ, tôi nói với cậu này, trên thực tế án giết người không phức tạp như vậy đâu, thủ pháp không cao minh, nếu không sao hẳn phải giữ lại đầu người trong tủ lạnh làm gì, thế chẳng phải là chờ người đến cửa bắt hẳn sao."

Vương Trác nói: "Bên phía giáo sư Đường cũng quá sức rồi, gần đây đang lôi kéo đầu tư khắp nơi, trước mắt không thể giải tán học sinh được, cứ tạm thời thế đã, nếu sau này không tìm được vốn, e là ——" Anh ta lắc đầu, "Ngay cả tôi bác ấy cũng tìm đến rồi."

Tạ Vũ Bách ngạc nhiên, "Cậu đồng ý rồi? Giờ cục diện rối rắm như thế, cậu có biết Phong Trạch dính vào bao nhiêu không, nếu mạng người kia có liên quan với hắn thì phải đền sạch mọi thứ đấy."

Vương Trác từ tốn nói: "Cũng không biết được, muốn giúp thì giúp thôi, có điều trước đó đã đầu tư vào lớn lắm rồi. Tôi đây làm xuất nhập cảng, khác nghề như khác núi, thật sự không dám nhận việc khó này."

Tạ Vũ Bách sờ đầu mình, "Nói cũng đúng, có điều Phong Trạch từ tay trắng lập nghiệp mà thành ra được như thế, quả thật cũng có bản lĩnh."

Vương Trác đưa mắt nhìn người kia, "Minh Tử không như thế."

Hai người rất có dáng vẻ ông lớn nói chuyện chính trị, dĩ nhiên thảo luận vẫn chưa xong. Thường Minh nói xen vào: "Bây giờ tôi không có tâm tư nghĩ chuyện đó, hẳn ta vô tội hay có tội đều thế, tôi không quan tâm."

Một câu gần như là nói để hả giận đã lôi kéo chiêu hướng nói chuyện của bọn họ, cả Tạ Vũ Bách và Vương Trác đều im lặng nhìn anh.

Thường Minh đưa ly rượu đến bên môi, nhưng lại phát hiện không có gì chảy xuống, chẳng biết đã uống cạn rượu trong ly từ lúc nào. Tạ Vũ Bách quan tâm rót rượu cho anh.

"Tôi cũng không biết tìm ai để nói nữa..." Rượu rót đầy, nhưng Thường Minh không uống, "Mẹ kiếp tôi đúng là thua trong tay cô ấy..."

"Ai, Đường Chiêu Dĩnh?... Ấy, 'Tiểu Đường Chiêu Dĩnh'?" Bả vai bị Vương Trác đẩy một cái, "Không không, ý tôi là... Tiểu Thái, Tiểu Thái."

Tạ Vũ Bách và Vương Trác trở nên thụ động, Thường Minh không trả lời ngay, mà tự mình nói độc thoại một hồi, đầu dần dần chôn vào giữa hai tay, sống lưng càng cúi thấp.

"Mẹ kiếp tôi đã nói với cô ấy con do tôi nuôi em thích làm gì thì cứ làm, đi làm cũng được mà đi học cũng được, dù để em du học nước ngoài cũng không thành vấn đề, nhưng cô ấy nói tôi chỉ muốn con mà không quan tâm cô ấy. Mẹ kiếp tôi không quan tâm cô ấy mà còn có thể để cô ấy sinh con sao."

Giọng càng lúc càng thấp, nhưng từng chữ lọt vào tai hai người khác lại rất rõ ràng.

Tạ Vũ Bách lắp bắp hỏi: "Minh, Minh Tử, con, con của cậu ở đâu ra?"

Anh ta lại bị Vương Trác đẩy phát nữa, lúc này Tạ Vũ Bách hoàn toàn khiếp đảm, hai người trao đổi ánh mắt cũng không được gì. Vương Trác

dùng khẩu hình nói "im miệng", anh ta đọc hiểu, bèn mím chặt môi.

"Thật sự tôi không thể nào bảo cô ấy từ bỏ được... Sao cô ấy có thể dễ dàng nói không cần là không cần chứ..."

Điều Thường Minh cần bây giờ là an ủi, có người ủng hộ lựa chọn của anh chứng minh anh không hề sai. Nhưng anh đã tìm nhầm đối tượng rồi, cả Tạ Vũ Bách và Vương Trác đều hướng đến gia đình nhỏ ấm áp, nếu không cũng không việc gì phải độc thân trong khi có vô số bạn gái như thế. Hơn nữa bọn họ vẫn cho rằng, chiếc chân gãy kia đã tách Thường Minh ra khỏi thế giới của họ, nay hành động của anh có hơi khác, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không hiểu được. Nếu Thường Minh vẫn là người bình thường, đoán chừng sẽ không bị bí đến nước đó.

Vương Trác ngồi xuống cạnh anh, đặt tay lên vai anh vỗ an ủi, "Minh Tử, có thể cậu cũng đã nghĩ rõ rồi, nuôi con là trách nhiệm cả đời, không phải như quen bạn gái nói thay là thay, hơn nữa tôi nói thế này có thể cậu không thích nghe, nhưng tình hình của Tiểu Thái... Phía bố cậu phải nói thế nào..."

Thường Minh tứ cố vô thân, tất cả mọi người đều đứng ở phía đối lập anh, anh ngẩng đầu lên, đôi mắt hằn tơ máu phản ánh mệt mỏi nhiều ngày.

"Tôi chưa nghĩ ra nên nói rõ với cô ấy thế nào, tôi chỉ muốn kết hôn với cô ấy, nhưng cô ấy lại như sợ chết vậy."

Tạ Vũ Bách đâu cam chịu bị bỏ rơi, quên mất lời cảnh cáo của Vương Trác mà xen vào nói: "Không phải tôi nói chứ —— Tiểu Thái cô ấy đủ tuổi kết hôn rồi à? Nhìn có vẻ nhỏ tuổi, như cô em học sinh ấy."

Lần này không chỉ Vương Trác, mà ngay đến Thường Minh cũng trợn trừng mắt. Cái đầu tròn kia vội rụt lại, "Đây không phải là câu hỏi thực tế sao, không đến tuổi thì làm sao nhận giấy được."

Lần này Thường Minh đã tỉnh ngộ, không ai có thể giúp anh giải thoát khổn hoặc cả, thậm chí ngay cả Thái Đường Yến cũng không thể, mà trong chuyện này anh chỉ có thể nhượng bộ mà thôi. Anh nhìn ly rượu trong tay, ngẩng đầu uống cạn.

Thường Minh chệnh choáng quay về, vì sợ đánh thức Thái Đường Yến nên không vào phòng ngủ, tắm xong thì ra phòng khách ngủ một đêm, trời sắp sáng mới chui vào chăn Thái Đường Yến. Cho dù đã che đậy kín kẽ, nhưng Thái Đường Yến nhạy cảm với mùi vẫn ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng.

"Uống rượu à?" Cô bỗng lên tiếng dọa Thường Minh giật mình.

"Đánh thức em rồi." Nặng nề nhắc đầu lên nhìn cô, rồi lại nằm xuống gối.

"Không ạ, em mới dậy đi vệ sinh."

Thường Minh nắm lấy tay cô, một tay khác gác lên mắt.

"Cuối tuần này đi làm phẫu thuật đi." Tay Thái Đường Yến bị siết đến đau, "Làm càng sớm càng tốt, không thể kéo dài được nữa."

"Ngủ đi."

"Thường Minh, anh không thể trốn tránh vấn đề như thế được."

Anh không trả lời, hô hấp vẫn nặng nề.

Sáng sớm ngày mới như biến thành ban đêm kỳ quái, tất cả bị kiềm nén trong tăm tối.

Sau khi Thường Minh đưa Thái Đường Yến đến công ty, lập tức bị mẹ anh gọi về nhà. Lúc đầu Thường Minh còn từ chối nói công ty có việc, không thể phân thân.

"Ôi, tám trăm năm con không chịu về, hiếm khi mẹ mời con một lần mà vẫn không mời nổi, rốt cuộc ai là con trai của ai thế chứ." Phạm Tiểu Uyên thao thao trong điện thoại.

"Tối được không ạ? Tối con sẽ đến chỗ mẹ ăn khuya, nhớ chữa phần canh cho con đấy."

"Không được, một ngày ba bữa con phải rút ra một bữa đến ăn chứ con trai."

Cũng chỉ có mẹ anh mới có thể không phân biệt được nặng nhẹ như thế. Trong mấy ngày qua tính tình của Thường Minh đã bị Thái Đường Yến mài mòn, anh kiên nhẫn hỏi: "Lão Thường lại không cho mẹ tiền mua túi xách à? Thiếu bao nhiêu nói con, con gửi vào thẻ cho mẹ."

"Ôi trời, vẫn là con trai mẹ thông minh nhất, quả thật mấy ngày trước vì chuyện này mà cãi nhau đấy, nhưng vô ích, hoa tàn ít bướm bị người ta chê rồi. Có điều coi như ông ấy có lương tâm, cuối cùng mẹ thắng."

Nếu là ngày thường rảnh rỗi có tâm tình thì Thường Minh sẽ chọc cười bà đôi ba câu, nhưng lúc này chỉ thấy nhức đầu mà thôi, bèn dứt khoát cởi giáp đầu hàng.

"Được rồi được rồi, lát nữa ăn trưa con sẽ đến."

Bà mẹ này của Thường Minh, lúc còn trẻ là một diễn viên nhỏ không có tác phẩm để đời, trước khi đi theo Thường Cẩm Lâm thì chính thất vẫn còn khỏe mạnh, đợi đến khi Thường Minh bất ngờ ra đời, hai bên mới xích mích nhau. Có lẽ Thường Cẩm Lâm tự thấy thẹn với Thường phu nhân, nên đã đồng ý yêu cầu của bà ấy ở trước giường bệnh: gia sản một trăm năm sau của Thường Cẩm Lâm không thể chia cho bất cứ ai khác ngoài con của họ dù chỉ là một phần, dù chưa đến hai mươi năm thì khó biết được suy thịnh thế nào, nhưng chỉ cần Thường Cẩm Lâm thừa nhận đưa con trai Thường Minh này, thì sau này tài nguyên mạng lưới của ông ta sẽ bị công

khai chung hưởng, trong xã hội nhân tình này, số tài sản của thanh niên "tay trắng lập nghiệp" là có thể thấy chứ không thể cầu, vô cùng kịch sù.

Lúc còn trẻ có thể nói Phạm Tiểu Uyển là mỹ mạo khuynh thành, nhưng trên sự nghiệp không có gì theo đuổi, sau khi thành chim hoàng yến thì ngày ngày chỉ thích ăn mặc dạo phố chơi bài trò chuyện với hàng xóm.

Thường Cẩm Lâm có mở cho bà tiệm làm đẹp dưỡng sinh, nhưng nửa chữ bẻ đôi về kinh doanh bà cũng không biết, còn phải nhờ Thường Cẩm Lâm mời người đến lo liệu, bà chỉ làm bà chủ chỉ tay năm ngón. Ngay đến cả việc học của Thường Minh cũng không hỏi nhiều một câu, mà chỉ nói thẳng với anh: Con phải học cho giỏi vào, cái đầu này là di truyền từ bố ruột của con; nếu học không giỏi thì là theo mẹ, bất kể thế nào cũng bình thường. Đợi đến khi phát hiện ra Thường Minh đồng thời kết hợp về ngoài của bà cùng cái đầu của bố, Phạm Tiểu Uyển vô cùng vui mừng, thường xuyên dẫn Thường Minh đi dạo phố, có lần còn bị người ta gọi là bạn trai nhỏ, Phạm Tiểu Uyển lại tự đắc cười nói: con ruột của tôi đấy, đẹp trai lắm đúng không. Có điều mộng đẹp thường không dài, còn chưa kịp thấy anh cưới vợ thì đã mất đi một chân rồi.

Có điều Phạm Tiểu Uyển cũng chỉ sa sút một thời gian, rồi lại đánh bài dạo phố, khi bị hỏi đến Thường Minh, Phạm Tiểu Uyển rất lạc quan, đưa tay làm điệu hoa lan: con cháu tự có phúc của con cháu, chớ làm con cháu buồn.

Lớn lên rồi Thường Minh mới hiểu được điều này của Phạm Tiểu Uyển có nghĩa là "ăn không ngồi rồi". thậm chí cũng không được xem là chủ gia đình nữa, một chút ý thức về nguy cơ cũng chẳng có. Về sau anh từng trêu nhắc nhờ Phạm Tiểu Uyển, nếu Thường Cẩm Lâm có bồ nhí ở ngoài thì phải làm sao. Phạm Tiểu Uyển chỉ cười đầy thần bí, độ lượng nói: bọn họ có muốn đẩy mẹ ngã thì cũng phải sinh được con trai rồi tính. Sau lại Thường Minh thôi không hỏi nữa, có điều tình cờ nghe nói Thường

Cầm Lâm sắp có con gái riêng, chuyện như bị nguyên rủa đó lại chưa bao giờ thấy ông ta nhắc đến.

Thường Minh quay về căn nhà vắng vẻ, Thường Cầm Lâm ở công ty, ông anh cả của anh sau khi thành gia đã chuyển ra ngoài ở, ban ngày chỉ còn lại mỗi Phạm Tiểu Uyển và thím Hồ. Nhưng Phạm Tiểu Uyển không thường xuyên ở nhà, thím Hồ cũng chỉ thay phiên nhau qua lại giữa chỗ của Thường Minh và bên này, nhất là gần đây khi thím Hồ còn được Thường Minh mời đến chỗ anh để chăm sóc Thái Đường Yến, Thường Cầm Lâm sắp đi công tác, Phạm Tiểu Uyển lại càng có lý do để không về.

Phạm Tiểu Uyển đang chuốt mi, nhìn thấy Thường Minh ở cạnh cửa từ trong gương, bèn nở nụ cười với người trong gương, "Đến rồi à."

Dù đã cố gìn giữ nhan sắc, mấy năm nay Phạm Tiểu Uyển vẫn cảm thấy mình già đi, nếp nhăn nơi khóe mắt đã in hình dấu chân chim, nhưng cũng may bà tôn trọng vẻ đẹp tự nhiên, gần như không đụng dao kéo vào mặt mình bao giờ, Thường Minh phải thừa nhận tâm tình mù quán lạc quan này đã phát huy tác dụng, chỉ có thể khiến người ta cảm thán bà tốt số.

Phạm Tiểu Uyển xoay mặt sang nhìn anh, "Thấy mẹ hôm nay trang điểm thế nào?"

Dù bình thường Thường Minh cũng không thấy nói ra có gì nguy hiểm, nhưng lúc này anh lại không có tâm tình, chỉ đáp qua quýt: "Đẹp lắm."

Phạm Tiểu Uyển bĩu môi, "Nhìn kỹ đâu thấy được, cái gì cũng nói đẹp lắm, y hết bố con."

Cho dù là bình hoa tuyệt thế trân phẩm thì cũng sẽ có một ngày nhìn đến chán ngán, Thường Minh khó tránh khỏi nghĩ đến tương lai của anh và Thái Đường Yến, nếu như cô cũng vô tích sự như mẹ anh, liệu anh còn có thể giữ được tình đậm của thờ ban đầu chăng. Trước kia Phạm Tiểu Uyển

biết Thường Minh đơn phương thầm yêu Đường Chiêu Dĩnh, còn trêu anh có một ông bố lãng tử như vậy mà làm sao lại sinh ra được đứa con si tình như thế. Ngay đến Thường Minh cũng không dám thừa nhận một lòng, thứ dễ thay đổi nhất là lòng người, trước kia cũng từng nhớ mãi không quên Đường Chiêu Dĩnh, bây giờ người đang nằm trong viện nhưng cũng chỉ đến thăm hỏi một lần cho phải phép.

Thường Minh kéo gấu quần lên, ngồi xuống băng ghế ở cạnh bà.

"Tìm con có chuyện gì thế?"

"Không có chuyện thì không thể tìm con à?" Phạm Tiểu Uyển nói, "Mẹ gặp con trai mình cũng không được sao."

Nếu là người khác thì Thường Minh đã sớm nổi giận rồi, nhưng đối với Phạm Tiểu Uyển, hai bố con không hện mà cùng giả vờ được như gió xuân ấm áp, trừ nhân tố tình cảm ở trong đó ra, có lẽ là đã sớm từ bỏ khuyên nhủ rồi, cứ mặc kệ lười để ý.

"Được rồi, không phải con đến rồi đây sao." Thường Minh nói.

"Vậy thì được rồi." Phạm Tiểu Uyển vui vẻ thoa son, "Mẹ nghe nói chồng của cái cô Đường Chiêu Dĩnh trước kia con thích đó đã xảy ra chuyện, có phải thật hay không thế? Là chồng đúng không, nghe nói đã đính hôn rồi."

"Ừm."

"Ôi trời đáng sợ quá, cậu ta giết người thật hả?" So ra thì Thường Minh lại cảm thấy đôi môi đỏ chót của bà mới đáng sợ hơn, "Mấy người bạn đánh bài với mẹ cũng bị dọa sợ không dám tùy tiện ra ngoài nữa, cứ sợ người tiếp theo sẽ là mình đấy."

Thường Minh cười, "Cũng đâu phải là kẻ sát nhân hàng loạt đâu."

"Đường Chiêu Dĩnh này nhìn người bình thường như thế, cũng coi như xinh xắn, sao lại tìm người chồng như thế chứ." Giọng của Phạm Tiểu Uyên có vẻ là lạ, "May mà con không đến với con bé, nếu không đã biến thành con rồi."

"... Suy luận kiểu gì vậy?"

Nếu như là ngày thường thì cũng chỉ coi như câu bông đùa, nhưng vào lúc này nghe vào tai lại cảm thấy vô cùng hoang đường, nhưng nếu đặt ở trên người Phạm Tiểu Uyên lại có vẻ hợp tình hợp lý đến lạ. Có lẽ từ lâu đã tiếp nhận sự quái gở của Phạm Tiểu Uyên rồi.

"Không nói đến mấy chuyện này nữa." Phạm Tiểu Uyên đứng lên, xoay một vòng trong gương, lúc Thường Minh cũng đứng lên thì ôm lấy cánh tay anh, "Đi ăn trưa với mẹ đi, gần đây mẹ tìm được một quán ăn ngon lắm, nhiệt liệt đề cử cho con đấy, rất hợp cho mấy cặp đôi như con đến hẹn hò đấy."

Câu hỏi cứ luân quần trong đầu Thường Minh nhiều năm cuối cùng cũng bị bà chạm đến, "Mẹ à, rốt cuộc vì sao năm đó mẹ lại sinh con ra?"

Biểu cảm trên mặt Phạm Tiểu Uyên cứng lại, "Nè, gần đây gặp phải khó khăn gì à? Lúc con chưa chôn cũng không nghe thấy con nói những lời tuyệt vọng như thế."

So với quan tâm, Phạm Tiểu Uyên tò mò là chính.

"Chỉ là muốn biết vào tình cảnh đó, làm sao mẹ lại hạ quyết tâm lớn như thế được."

Phạm Tiểu Uyên buông tay anh ra, thậm chí ngay đến ánh mắt nhìn anh cũng mang theo chê trách.

"Không phải phụ nữ sinh con là trời sinh sao, làm gì đến mức cần hạ quyết tâm, có thì sinh thôi." Bồng Phạm Tiểu Uyển nở nụ cười kỳ quái lại đắc ý, không chút tị hiềm mà nói, "Huống hồ bố con nuôi được mà, việc gì mẹ không sinh. Chẳng lẽ định gả cho một người đàn ông tuy tốt với mẹ nhưng rất nghèo sao? Sao mẹ phải tự chuốc khổ như thế."

"... Mẹ không sợ ảnh hưởng đến sự nghiệp của mình à?"

Phạm Tiểu Uyển còn cười vui hơn, "Phụ nữ thì nào có cái gì gọi là 'sự nghiệp' chứ, sự nghiệp cả đời của phụ nữ không phải là gương mặt và vóc dáng này sao, giữ tốt là có cơm ăn rồi. Con không thấy mấy bà bạn cùng tuổi với mẹ à, có ai nhìn qua không trẻ hơn mẹ không." Hai người ra đến cửa, Phạm Tiểu Uyển nhấn nút điều khiển từ xa để mở cửa cuốn garage.

"Sao hôm nay con lại đột nhiên hỏi mẹ mấy câu kỳ lạ thế?" Còn không đợi Thường Minh trả lời, Phạm Tiểu Uyển đã ngoắc tay với anh, "Lại đây, mẹ đưa con đi ăn, mẹ đói lắm rồi."

Bà chỉ hỏi cho có mà thôi, để lại Thường Minh với vẻ mặt khó hiểu, gõ giày cao gót lóc cóc đi vào garage.

Đêm nay vẫn đón Thái Đường Yến về ăn cơm như bình thường, trong thời gian này cô không khăng khăng đòi về nhà trọ của mình nữa, có lẽ biết nhất định Thường Minh sẽ không cho phép hoặc sẽ dứt khoát đi theo, như thế thì chẳng thà thuận theo ý anh còn hơn. Thím Hồ nấu cơm xong rất thức thời vào bếp dọn dẹp, để lại hai người họ ở phòng ăn dùng bữa, tạo nên ảo giác một gia đình nhỏ nguyên vẹn.

Hễ Thường Minh cứ nhìn Thái Đường Yến là lại khó tránh khỏi nghĩ đến Phạm Tiểu Uyển, nghĩ đến liệu hai mươi năm sau Thái Đường Yến có trở thành người phụ nữ trung niên không nghề nghiệp sống dựa vào anh, nhưng ở trước mặt con gái lại luôn miệng nói chiếm ưu thế hay không. Dáng vẻ hôm nay của Phạm Tiểu Uyển là có phần lười biếng sẵn trong tính

cách, nhưng càng không thể thiếu được sự dung túng bừa bãi của Thường Cẩm Lâm.

"Anh đã tìm được một bệnh viện tư nhân rồi... Không nhiều người như bên bệnh viện công lập, điều kiện môi trường và trình độ y tế cũng rất khá..."

Thường Minh thấy lời này cứ quanh quẩn trong đầu, vẫn không hề chạm đến, nhưng rồi lại nghe được những lời này, có điều không phải do bản thân anh thốt ra, chính anh cũng thảng thốt, cho đến khi thấy Thái Đường Yến thần thờ gật đầu, anh cũng không hề có vẻ thả lỏng chút nào.

Mọi thứ dần lắng xuống. Trong lòng cả hai đều biết rõ, bọn họ hoàn toàn xong rồi.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Bệnh viện tư nhân này vắng lặng như viện điều dưỡng, không chạt ních người như ở bệnh viện công, dù hai y tá ở chỗ lễ tân trao đổi cũng là dùng âm điệu mà người thứ ba không nghe rõ.

Thường Minh cảm nhận được sự run rẩy của Thái Đường Yến, cô co rúm người nép vào anh, mà chính Thường Minh cũng không có nơi để bám víu, nhưng thân là một người đàn ông, dù sao cũng phải tỏ ra kiên cường hơn phụ nữ nhiều, như thế mới có thể khiến cô ấy dựa vào được.

Vào lúc xác định phương án phẫu thuật với bác sĩ, nghe những từ ngữ đã từng thấy khi tìm kiếm trên điện thoại, nhưng sao vẫn cảm thấy xa lạ vô cùng. Thường Minh hy vọng áp lực xa lạ này có thể đẩy lùi được Thái Đường Yến, nhưng rõ ràng hy vọng của anh đã rơi vào khoảng không, Thái Đường Yến gật đầu không ngừng, có vẻ như không hề nghi ngờ gì trước lời của bác sĩ.

Cuối cùng lúc bị bác sĩ hỏi ngược có câu hỏi gì không, cô nhìn Thường Minh rồi lấp bắp nói: "Cái này... Về sau... Thật sự không ảnh hưởng gì ạ?"

Bác sĩ nở nụ cười ở sau khẩu trang, đôi mắt dịu hiền cong lên, "Tôi vừa nói rồi đấy, dù là gì thì cũng sẽ có nguy hiểm, có điều chúng tôi sẽ cố gắng giảm xuống mức thấp nhất. Dù là sinh con thì cũng sẽ gặp nguy hiểm mà, đúng không."

Quyết định không tuân theo tự nhiên thông thường làm Thái Đường Yến nảy sinh giao động, không một ai hy vọng được êm ả bình yên hơn

chính cô cả, tâm tình của người già cõi xuất hiện trên người một cô gái trẻ hai mươi tuổi, thật đúng là không bình thường. Nhưng dù cho có nhiệt huyết và dũng khí, cô cũng không hy vọng tiêu hao vào thời điểm này.

"Nếu như không còn câu hỏi gì nữa thì tôi sẽ ghi hóa đơn cho anh chị, đóng tiền xong rồi làm kiểm tra thông thường là có thể nhập viện, chúng tôi cũng sẽ thu xếp thời gian phẫu thuật."

Thái Đường Yển nhìn sang Thường Minh, đương nhiên sẽ do anh đóng tiền rồi, nhưng vào giây phút này anh lại bịt tai không nghe thấy, dù anh cũng là đồng lõa nhưng lại không muốn làm đao phủ.

Thái Đường Yển căn môi nói: "Viết đi ạ."

Vừa mở miệng xong, gánh nặng liền nghiêng sang cô.

Đi ra khỏi phòng khám, Thường Minh lấy hóa đơn trong tay cô, Thái Đường Yển vô cùng nhạy cảm, khẽ quát hỏi: "Làm gì đấy?"

Thường Minh bị cô mắng mà ngẩn người, từ từ buông tay xuống, hạ tông giọng xuống thấp hơn so với mấy cô y tá trao đổi ban nãy: "Yển Tử, bây giờ đổi ý vẫn còn kịp."

Sự trốn tránh ban nãy của Thường Minh đã làm Thái Đường Yển mất hết ý chí, cô cần có người đồng tâm hiệp lực, chứ không phải là đùn đẩy trách nhiệm. Thái Đường Yển cầm lấy tờ giấy về, "Thịt ở trên người em, nếu anh không muốn thì để em..."

Đã nói đến nước này rồi, đã đẩy anh và cô cùng vào ngõ cụt, tiến thoái lưỡng nan. Thuận theo cô, tảng đá trong lòng anh khó mà gỡ đi; nếu làm trái, anh lại không thể cầm tù cô được. Cô nói không sai, quyền chủ động vẫn thuộc về cô.

Tờ hóa đơn lại quay về trong tay anh, vào lúc này anh thật sự vô cùng hận cô, hận cô máu lạn, càng hận sai sót và bất lực của bản thân.

Hy vọng sau này khi em nghĩ lại ngày hôm nay, sẽ không hối hận. Thường Minh rất muốn nói câu này với cô, nhưng rồi vẫn bỏ đi. Những ưu tư tiêu cực tự diệt nhau, không còn gì để anh sử dụng.

Đóng tiền, làm thủ tục nhập viện, kiểm tra các hạng mục xong, Thái Đường Yến cách cánh cửa phòng phẫu thuật càng lúc càng gần, lúc cô thay quần áo bệnh nhân nằm trên giường bệnh, cảm xúc phức tạp ban nãy của Thường Minh hoàn toàn biến mất, ngoài lo lắng ra thì chẳng còn lại gì.

Quần áo bệnh nhân màu hồng mặc trên người cô, trông cô càng gầy yếu hơn thường nhiều. Dù ngày thường nhìn Thái Đường Yến có vẻ mất tinh thần, nhưng khi làm việc luôn chuyên cần nhanh nhẹn, rất có tinh thần của người không đau không ốm, nhưng vào lúc này thoát nhìn cô trông có vẻ yếu ớt đến độ không chịu nổi bất cứ đá kích nào, hết như chú bù nhìn trong bao bố.

Thường Minh cầm tay cô, Thái Đường Yến tự nhiên nắm lại, cái lạnh như băng tựa như muốn thấm thấu vào máu anh.

"Em, em hơi căng thẳng." Cô bật trực.

Thường Minh đưa hai tay phủ lấy cô, cố thử một lần cuối cùng, "Vậy chúng ta không làm nữa, về nhà có được không?"

Thái Đường Yến không trả lời cũng không lắc đầu, mà chỉ nhắm chặt hai mắt.

Thường Minh đặt trán lên tay của hai người, khàn giọng nói: "... Anh theo em vậy, anh ở ngoài đợi em."

Phẫu thuật hết nửa tiếng. Thường Minh nhớ lại thời điểm khi mình bị đưa vào, nhưng thời gian đã trôi qua lâu, cảm xúc đã mơ hồ. Anh chỉ ngồi bên ngoài, điện thoại rung lên là lấy ra nhìn, rồi lại cất đi như không nhận được bất cứ tin tức gì.

Cuối cùng cửa phòng phẫu thuật cũng đã mở, một nữ bác sĩ đi ra, Thường Minh vội vàng đứng lên, không biết liệu đối phương có cầm một khay sắt đựng khối máu thịt mơ hồ đi ra, để cho anh xác nhận không. May mà không có, hai tay đối phương trống trơn.

"Người nhà có phải không? Đã lấy ra thành công rồi, còn cần phải quan sát thêm đã, đợi lát nữa sẽ đẩy ra."

Anh gật đầu. Bác sĩ lại đi vào.

Chỉ là bị gây tê toàn diện, lúc Thái Đường Yến được đẩy ra thì người vẫn còn tỉnh táo, cô ngần ngại nhìn chăm chăm trần nhà, trên người đắp một tấm chăn mỏng.

"Cảm giác thế nào?"

Thái Đường Yến không có cảm xúc, "Không có cảm giác gì cả, thuốc tê vẫn chưa tan."

"Có buồn ngủ không?"

"Không ạ."

"Không mệt à?"

"Một chút cũng không."

"Có đói bụng không, lát nữa thím Hồ đưa cơm đến, có muốn đặc biệt ăn món gì không?"

Cô lắc đầu, "Lúc nào thì có thể đi, em muốn về."

"Chúng ta phải quan sát mấy ngày nữa đã, không có chuyện gì là về nhà ngay, anh ở đây với em."

Thái Đường Yến thấy rõ tia máu trong mắt anh, muốn an ủi nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào, chỉ đành kéo tay anh.

Thường Minh nói: "Có muốn nghe đọc sách không? Anh đọc cho em một đoạn."

"Sách ở đâu?"

Thường Minh lấy điện thoại ra, mở một cuốn tiểu thuyết PDF, lướt mấy hồi rồi dừng lại ở một đoạn, dựa theo đó mà đọc.

Thái Đường Yến lắng nghe một lúc, "Vẫn là cuốn đó à?"

Thường Minh dừng lại, "Hay em muốn nghe cuốn khác? Nói tên sách đi anh tìm cho."

"Tiếp tục đi."

Vậy là giọng nam trầm thấp kia lại phát ra một tràng tiếng Anh lưu loát.

Thím Hồ cứ thậm thụt ở cửa không vào, trong khung cửa sổ nhỏ là Thường Minh đang ôm choàng Thái Đường Yến vào lòng, một tay cầm điện thoại, miệng đóng ra khép vào, Thái Đường Yến cũng đưa mắt nhìn vào màn hình điện thoại. Thi thoảng hai người lại đưa mắt nhìn nhau, như đang thảo luận điều gì đấy.

Buổi tối thím Hồ ngủ lại bệnh viện, Thường Minh đã về trước, nhưng anh không về thẳng nhà mà đến quán rượu lần trước gặp hội Tạ Vũ Bách.

Đúng lúc Tạ Vũ Bách rên cuối tuần nhàm chán ở trong group, Thường Minh liền báo địa chỉ

Tạ Vũ Bách hỏi: Phòng nào?

Nhưng Thường Minh không hồi đáp.

Tạ Vũ Bách vừa đi vào tiền sảnh thì một bóng lưng tại quầy ba đã thu hút sự chú ý của anh. Giờ này vẫn chưa đến giờ cao điểm ban đêm, khách trong quán thưa thớt, bên quầy bar cũng chỉ có mình Thường Minh.

"Không phải chứ..." Tạ Vũ Bách lau bàu đi đến, đưa tay vỗ vai anh, "Cậu ngồi đây thật đấy à."

Thường Minh cũng không quay đầu lại, "Không phải cậu nói muốn ngắm gái sao."

Tạ Vũ Bách nhìn quanh rồi cười hỏi: "Giờ này thì gọi được em nào chứ, đến đàn ông cũng chẳng có lấy một tên."

"Vương Trác không đến à?"

Tạ Vũ Bách cố tỏ vẻ thất vọng, "Tôi đến cậu không vui hả?"

"Tôi tìm cậu ta có việc."

Tạ Vũ Bách khoác lác mà không ngượng, "Nói với A Bách tôi thì có gì khác nhau hả."

Thường Minh lờm anh ta, đúng là anh cần một đối tượng để tâm sự, Vương Trác đứng đầu, còn Tạ Vũ Bách... chỉ cần anh ta không lên tiếng là coi như đủ rồi.

"Hôm nay bọn tôi đi bệnh viện rồi."

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, áp lực vẫn chẳng vơi đi phần nào, vẫn đè nặng trên vai anh trong lòng anh. Dù có tâm sự hết thì sầu muộn này cũng không có cách nào tiêu tan, chỉ có thể tiếp tục chôn vùi trong lòng, dần lụn bại đến thối rữa.

"..." Lúc này không biết đầu óc Tạ Vũ Bách không hoạt động hay là quan tâm mà không nói gì, chỉ tự mình gọi rượu, rồi lại để người ta rót đầy cho mình. Anh ta cạn ly với Thường Minh, nói: "Cạn nào."

Tạ Vũ Bách cũng lúng túng, nếu chỉ là bất ngờ không thể không nạo, anh còn có thể an ủi một câu: không sao, cậu còn trẻ mà, sau này vẫn có thể sinh một đội bóng thay thế. Nhưng rõ ràng tình hình của Thường Minh không phải là như vậy.

"Không biết nên nói gì với cô ấy nữa, cứ như không thể mở miệng nói chuyện được vậy."

Tạ Vũ Bách cũng nghèo từ vụng, lại cùng chạm miệng ly, "Một ly giải ngàn sầu."

Thường Minh nói: "Mai tôi còn phải đi thăm cô ấy, không thể uống nhiều được."

"Vậy thì cố mà uống đi, cạn."

Thường Minh chủ động cụng ly, "Tửu lượng của cô ấy tốt hơn tôi nhiều, lần trước có từng uống với cô ấy, đến giờ vẫn chưa uống lại lần thứ hai..."

Tạ Vũ Bách nói: "Ai bảo cậu giấu kỹ như thế, phải dắt em dâu đến chơi nhiều hơn đấy." Hoàn toàn quên mất lần trước bản thân có bất mãn với Thái Đường Yến, nay chỉ vì vỗ về người trước mắt nên mới nói vậy.

Tạ Vũ Bách đợi câu chuyện dài, nhưng Thường Minh chỉ kể mở đầu rồi lại không nói gì thêm. Tạ Vũ Bách sợ anh biến thành oán phụ không ngừng lải nhải, nhưng im lặng thì lại khiến không khí trở nên lạnh lẽo, còn không bằng làm oán phụ.

Thường Minh cầm ly rượu ngần ngợ nhìn phía trước, nhưng trang trí trên bức tường đối diện lại không có gì đặc sắc cả. Tạ Vũ Bách không dám quấy rầy, chỉ nhìn một bên mặt anh, chỉ mới uống một ly rượu mà trong mắt Thường Minh đã có vẻ kỳ lạ. Tạ Vũ Bách vội lục túi trên người, ngoài điện thoại ví tiền ra thì không còn thứ gì khác, nhìn về phía quầy bar, khăn giấy phía đằng kia, anh ta bèn trượt xuống khỏi ghế đi đến lấy, lúc quay lại thì chỗ Thường Minh ngồi đã trống trơn.

"Này, Minh Tử?" Tạ Vũ Bách nhìn quanh bốn phía, bóng người Thường Minh đã lẩn vào tia âm đạm trong quán rượu, đi về phía cửa.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Tạ Vũ Bách không đuổi theo, chỉ ngồi về lại chỗ mình, thuận tay rút khăn giấy lau khóe miệng, lẩm bẩm: "Ôi chao mẹ ơi..."

Thái Đường Yến ở bệnh viện một đêm thì về nhà. Thường Minh giúp cô xin nghỉ hai tuần, cô vẫn còn trong thời gian thử việc nên không có kỳ nghỉ đồng thời cũng không có lương, vốn cứ tưởng cô có dự nghị, anh còn chuẩn bị sẵn giải thích "em không thể ỷ vào tuổi trẻ mà không chú ý đến thân thể mình được". Nhưng Thái Đường Yến chỉ tỏ vẻ đã biết, không có câu hỏi nào khác.

Ngày hôm sau Thường Minh cũng xin nghỉ một ngày ở nhà với cô, dù cô đã nói là không cần. Mấy ngày qua chuyện hai người làm thường xuyên nhất không phải là trò chuyện, mà là một người đọc sách một người lắng nghe, rành rành là một câu chuyện kém thường ngày đến cả vạn dặm, lại còn là ngôn ngữ khác hẳn tiếng Trung, nhưng lại là phương tiện trao đổi tế nhị giữa bọn họ.

Sáng sớm ngày thứ ba ra khỏi nhà, Thường Minh lại cảm thấy nhẹ nhõm một cách khó hiểu, giờ đây anh càng muốn chôn mình vào công việc hơn.

Đến công ty, thư ký nói với anh có khách đang chờ, Thường Minh hỏi là ai, thư ký nói người nọ tự xưng là giáo sư, không có hẹn trước, cách cuộc họp khoảng mười phút, hỏi anh có một gặp hay không.

Thường Minh hơi sững sờ, nhớ lại lời Vương Trác nói, tâm tình liền thay đổi, công việc đã trở nên không còn vui vẻ gì nữa, quanh mình như không có chốn nào để anh dung thân.

"Để tôi xem sao." Thường Minh nói.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Mấy ngày không gặp, Đường Hàn Phi dường như cũng trở nên giống Thường Minh, hai mắt hằn tia máu, có điều mắt kính đã thay ông che giấu bớt. Ông ngồi thẳng trên ghế, kẹp cặp tài liệu dưới nách, đúng là có chuẩn bị mà đến.

"Đã để giáo sư Đường đợi lâu rồi, vừa này tắc đường nên đến công ty trễ." Thường Minh hiểu rõ mục đích ông đến đây là gì, nhưng vẫn giữ phép tắc nên có.

"Không làm phiền cậu đấy chứ..." Đường Hàn Phi cũng đứng lên, Thường Minh đành khách khí mời ông ngồi xuống.

"Tình hình của Chiêu Dĩnh đã khá hơn chưa ạ, mãi bận quá nên không rảnh đến thăm cô ấy."

"Không sao, đã xuất viện về nhà nghỉ ngơi rồi, có mẹ con bé ở đó mà."

"Vậ thì tốt." Thường Minh nói, "Thế hôm nay bác đến đây..."

"Đây là lần đầu bác đến, còn sợ tìm không đúng chỗ." Đường Hàn Phi nhìn quanh một vòng, bên ngoài cửa kính có thể trông thấy nhân viên lục tục chạy đến quét thẻ, "Không ngờ may mắn gặp được cậu rồi, chỗ cậu đúng thật là có khí thế."

Thường Minh không có nhiều thời gian vòng vo với ông, chỉ khiêm tốn đáp lại: "Đâu có đâu có, làm sao bì được hào quang trường học của giáo sư Đường chứ."

Lời này đã đâm vào chỗ đau của Đường Hàn Phi, cũng thúc giục ông đi thẳng vào vấn đề ngay. Đường Hàn Phi cười mỉa, lấy một tập hồ sơ màu xanh trong cặp tài liệu ra, đặt lên bàn trà đẩy đến trước mắt anh.

"Không dám giấu giếm gì, tôi vì chuyện này nên mới đến." Đường Hàn Phi mở cặp tài liệu ra, một tờ tóm lược tuyển sinh kẹp bên trên. Còn chưa kịp mở miệng thì đã bị Thường Minh dùng giọng điệu trêu ghẹo cắt ngang, "Giáo sư Đường à, hình như tuổi của cháu đã quá phạm vi nhận học sinh rồi."

Rõ ràng chỉ là lời trêu đùa quy củ, nhưng cũng đủ để Đường Hàn Phi đến cầu cạnh xấu hổ, ông hạ quyết tâm, nói như đánh cược: "Haiz, dĩ nhiên tôi biết sinh viên tài năng từ nước ngoài về như cậu không cần học trường dân lập như chúng tôi, tôi đến là muốn hỏi cậu có hứng thú phát triển phạm vi nghiệp vụ hay không thôi. Nay học sinh còn nhiều hơn năm trước, không gặt gì cậu, mấy năm nay trường gom góp khá khá, cũng có không ít quy mô nhỏ, trước mắt đang định mở rộng phạm vi lớn, năm nay số lượng ký túc xá có thể gấp đôi so với năm ngoái, tiền đồ rộng mở, không biết cậu... có hứng thú không?"

Trường học của Đường Hàn Phi vừa đưa vào sử dụng trong mấy năm gần đây, không có sân trường cố định, phòng học và ký túc xá toàn đi thuê, giáo sư đại học thuê từ ngoài về. Mà bây giờ toàn thành phố không ai không biết pt bị truy nã, bộ phận quản lý trong trường rất hỗn loạn, đại nạn vừa đổ lên đầu là chạy tan tác, chỉ dựa vào một mình Đường Hàn Phi thì quả thật khó duy trì nổi.

Ngay đến Thường Minh cũng không nhịn được mà cười nhạo ông nói dối, nhưng ngoài mặt vẫn phải duy trì, nói: "Giáo sư Đường này, cháu làm kiến trúc, khác nghề như cách núi, không biết một chữ gì về việc học thuật, e là bác tìm nhầm người rồi."

Mấy ngày qua Đường Hàn Phi liên tục bị từ chối, đã tổng kết thành kinh nghiệm rồi, tự nhiên cũng đã quen với lời từ chối như thế, nhất thời cũng không hoảng loạn.

"Tôi có quan hệ với bên bộ giáo dục, chỉ cần phòng học và ký túc xá cho mượn là được, còn lại những việc khác chỉ là việc con con. Bây giờ tôi như đến viếng thăm ngoại long, mời cậu xuống núi."

Thường Minh lúng túng cao độ, tức khắc dờ khóc dờ cười, "Giáo sư Đường nói quá rồi, nếu cháu có tài như Khổng Minh, thì đã như bác làm hoa tiêu chỉ đường cho những bông hoa tổ quốc rồi, việc gì cần phải vất vả như bây giờ."

Thư ký gõ vào cửa, thò nửa người vào, "Thường tổng, xin lỗi vì đã làm phiền, nhưng cuộc họp sắp bắt đầu rồi."

Thường Minh đứng lên, vẫn cười như gió xuân, "Thế này đi giáo sư Đường, bác cứ để tài liệu lại đây, về sau có rảnh cháu sẽ đọc kỹ, nếu có hứng thú thì nhất định sẽ gọi cho bác. Được rồi chứ?"

Đã nói đến mức này, ý từ chối đã ám chỉ rất rõ. Đường Hàn Phi không cam lòng nhưng lại không biết nói gì. Chỉ đành xách cặp đứng lên, giữ phong độ mà nói: "Vậy không làm phiền ông chủ Thường nữa."

"Giáo sư Đường đi thông thả, để cháu tiễn bác một đoạn."

"Được rồi," Đường Hàn Phi đi đến cạnh cửa thì quay đầu lại, "Mấy ngày nay ở nhà Chiêu Dĩnh thường xuyên nhắc đến cậu, con bé ở một mình cũng không có ai trò chuyện cùng, nếu cậu có rảnh... thì đến thăm nó đi."

Nếu tình cảm này đến sớm hơn hai năm, nói không chừng Thường Minh sẽ lộ sâu trong vũng lầy không thể tự kiềm chế. Đáng tiếc bây giờ đã quá muộn rồi.

"Xảy ra chuyện lớn như thế, có lẽ người nhà ở bên cô ấy mới hay hơn."

Dù Thường Minh không nói đến pt, nhưng ám chỉ chuyện gì thì cả hai đều hiểu rõ. Ngay lập tức gò má Đường Hàn Phi thoát trắng, trợn trừng hai mắt đầy phẫn nộ. Ông lùn một mẩu, cũng không thể nổi đóa tại nơi của người ta được. Đường Hàn Phi kẹp chặt cặp tài liệu, mặt mày xám tro cất bước rời đi dưới sự đưa tiễn của thư ký.

Buổi trưa Vương Trác đến gần đó làm việc, hôm trước hẹn uống rượu nhưng không đến, bây giờ đặc biệt đến tìm Thường Minh ăn cơm. Trên bàn ăn, Thường Minh nhắc đến chuyện của Đường Hàn Phi.

Vương Trác dừng đũa, "Cậu đồng ý rồi?"

Thường Minh nói: "Nhân tình là nhân tình, làm ăn là làm ăn."

Vương Trác gật đầu: "Phong Trạch có thể tay trắng lập nghiệp chống đỡ được, chưa chắc sẽ lỗ vốn, không ai nói được nước đục trong chuyện này sâu bao nhiêu cả, mà quan trọng là anh ta còn bơi xấu danh tiếng."

"Nếu tôi có tiền nhàn rỗi thì còn có thể đánh cược một lần, có điều bây giờ có chuyện cần ổn thỏa."

Mỗi người tự gấp thức ăn, cuộc hội thoại bị dừng khá là lâu, nhưng cả hai đều đã quen, cũng không cảm thấy lúng túng.

Vương Trác do dự mở miệng, "Bạn gái cậu có khỏe không... Tôi nghe A Bách nói..."

Quả nhiên sắc mặt Thường Minh trở nên nhợt nhạt, trả lời như có như không, "Không tốt cũng không xấu."

Vương Trác tinh tế và nhạy cảm hơn Tạ Vũ Bách nhiều, nhìn lời nói vẻ mặt mà đoán ra quan hệ của hai người họ đang trong giai đoạn căng thẳng, hiếm khi thấy người ít xen vào chuyện của người khác như anh lại hòa giải.

"Minh Tử, thân là bạn tôi có mấy câu, có thể cậu không thích nghe," Vương Trác nói, "Đau đớn mà phụ nữ phải đón nhận trong chuyện này còn vượt xa sự tưởng tượng của đàn ông, chí ít các cô ấy đang mạo hiểm với sức khỏe của mình."

Ngoài miệng không muốn thừa nhận, đúng là có lúc Thường Minh cảm thấy Thái Đường Yến quá máu lạnh, cũng cảm thấy bản thân còn đau khổ hơn cả cô.

Thường Minh cố ý nói đùa, muốn pha trò để dời đi lực tác động lên mình, anh nói: "Có phải trước kia cậu có lỗi với ai không?"

Ba người bọn họ cùng nhau lớn lên, chuyện trong thời kỳ trưởng thành không thể giấu lẫn nhau được.

Nét mặt Vương Trác không có chút sơ hở, "Nếu tôi muốn thì giờ đứa bé đã lớn rồi."

Ha ha.

Vương Trác nói: "Còn nhớ nghỉ hè năm thứ ba đại học tôi tìm cậu mượn tiền không?"

"Đến tiền trong thẻ tôi cũng vét hết cho cậu."

Vương Trác làm động tác đối đầu.

"Không phải cậu đánh bạc ngay đến vé máy bay cũng thua sạch sao?"

Trên mặt Vương Trác thoáng qua một tia mất tự nhiên.

Thường Minh đã tỏ, nở nụ cười bất đắc dĩ: "Bảo A Bách làm chuyện này thì độ đáng tin còn cao hơn đây."

"Không ngờ cậu lại nhớ rõ như thế." Vương Trác rót trà cho anh, "Có điều mấy câu tôi nói lúc trước là thật lòng. Con người Tiểu Thái để lại cho tôi ấn tượng không tệ, không khoa trương, tính cách hơi hướng nội, nhưng bụng dạ không đến nỗi nào. XX, làm việc rất cẩn thận nghiêm túc."

Lời khen ngợi này cũng không nằm ngoài suy đoán của Thường Minh, những điều ấy đã sớm khắc vào đầu anh, có điều được bạn bè khen, trong lòng cũng khó tránh khỏi vui mừng, thoáng hòa tan đi hình ảnh lạnh nhạt của cô.

Hôm nay phải làm bù việc của hôm qua nên đếm tối khuya Thường Minh mới về nhà, Thái Đường Yến đã đi ngủ trước. Anh rửa mặt rồi rón rén chui vào trong chăn, chợt bên người sốt soạt, có cánh tay ấm áp ôm lấy vai anh, một tay khác bám vào cánh tay anh.

Nhất thời Thường Minh không cử động, sau khi ánh mắt thích ứng với màn đêm thì thấy rõ cao độ của trần nhà. Cảm xúc như thế quá xa lạ, Thái Đường Yến gần như sẽ không chủ động thân thiết, nếu là trước kia anh sẽ thấy lâng lâng, nhưng lúc này lại giống như mất bò mới lo làm chuồng, trong lòng anh cảm thấy bi ai.

Cô do dự bắt đầu rời lỏng tay, rồi không đợi anh đáp lại, cô đã rút tay về, lật người sang bên kia.

"Em sao thế?" Trong khoảnh khắc mất mát, Thường Minh xen lẫn chút tức giận.

"Anh giận rồi..." Vẫn là âm thanh nhỏ như tiếng muỗi ấy, khiến Thường Minh càng giận hơn.

"Chẳng lẽ em không biết dỗ sao?"

Thái Đường Yến nằm trong bóng tối, âm thầm căn môi, "Em tưởng là anh sẽ không về nữa..."

"Đây là nhà anh, anh không về thì đi đâu chứ."

"Em tưởng anh ghét em..."

Trao đổi không chuẩn càng làm oán niệm của riêng mình thêm sâu, có lẽ bọn họ hợp với bình tĩnh hơn. Cuối cùng Thường Minh nói: "Đúng là em đã làm chuyện anh rất ghét, nhưng anh lại không ghét nổi em, nếu anh ghét em thì chuyện này đã dễ dàng hơn nhiều rồi. Chỉ là, chỉ là anh tạm thời không biết nên sống chung với em thế nào."

"Vậy em dọn đi là được..."

Thường Minh tức đến độ muốn nhảy bật lên từ trên giường, "Em ở lại đây ngoan ngoãn dưỡng thân cho anh, không được phép đi đâu cả."

Đột nhiên trong phòng im ắng lại, chỉ còn lại tiếng hít thở nhỏ, giống như đoạn dạ khúc cô độc. Một lúc lâu sau, xúc cảm quen thuộc lại xuất hiện trên người, hông Thường Minh bị ôm lấy, trước ngực ấm ướt ấm áp: "Mấy tối nay em đều nằm mơ thấy nó, không ngủ được, nếu điều kiện cho phép, không ai hơn em muốn cho nó tự nhiên lớn lên cả. Nếu như đến anh cũng không thể hiểu được em, thì sẽ chẳng còn ai có thể nữa. Chúng mình bỏ qua chuyện này đi có được không? Chỉ cần anh không đuổi em là được, em không muốn đi, em không muốn đi..."

Cô ôm càng lúc càng chặt, như muốn vùi lấp vào trong ngực anh.

"Sau này em đừng tùy tiện nói mấy lời như muốn đi nữa, em ít khi bày tỏ, nên hễ em nói là anh đều coi như em nghiêm túc."

Đôi bàn tay cứng ngắt của Thường Minh đặt lên lưng cô, không chút chần chừ mà ôm lấy cô.

Cây gai kia đâm vào tim hai người nhõ mãi chẳng hết, dù nó cứ cắm sâu trong lòng, một người chia nhau nửa đau khổ, nhưng rồi tim đập sẽ mài đi mũi nhọn, huyết dịch sẽ ăn mòn cứng chắc, thời gian sẽ làm phai mờ sự tồn tại của nó.

Sáng sớm hôm sau, Thường Minh bị âm thanh tin nhắn không ngừng đánh thức. Tạ Vũ Bách gửi cho anh rất nhiều tin nhắn Wechat, sau mỗi một cái đều mang theo bảy tám dấu chấm than, ý nói anh ta hoàn toàn không ngờ nổi.

Thường Minh trượt đến tin tức mới nhất, là một tấm ảnh, bấm vào link đính kèm xem thế nào, tiêu đề bất ngờ xuất hiện bên trên: Hoang đường! Nữ sinh học viện ngoại ngữ XX làm gái tiếp khách trong kỳ nghỉ hè, thân phận thực sự là con gái riêng của giáo sư luật học Đường Hàn Phi.

Tiêu đề xã hội như thế, phản ứng đầu tiên của Thường Minh cũng là hoang đường, nhưng cũng không nhìn được mà nhìn xuống dưới. Mở đầu chính văn dùng sơ đồ thể hiện quan hệ của Đường Hàn Phi và Thái Đường Yến, bổ sung thêm chứng minh thư và tin tức cá nhân vô cùng cặn kẽ, ngay đến Hồ Tân Tuyết mẹ của Thái Đường Yến cũng không bỏ qua, chỉ có điều thiếu ảnh mà thôi. Ngữ điệu trong đó rất có lý có cứ, nói nhiều năm trước Hồ Tân Tuyết bỏ học bị Đường Hàn Phi dụ dỗ gian dâm mà hoài thai, Thái Đường Yến làm công chúa tiếp khách tại quán bar "Hỗn Hợp Dạ Sắc" trong lúc nghỉ học.

Hoang đường! Trên đời này không hề có hai lá cây tương đồng nhau, nhưng hai gốc cây tương tự thì anh đã gặp qua không ít, chỉ cần lôi đại ra mấy cặp trong hàng ngũ minh tinh là có ngay. Có điều Thường Minh chưa bao giờ dám tưởng tượng theo chiều hướng câu huyết như thế, loại tin này chẳng khác nào đả kích anh, khiến anh chệch khỏi quỹ đạo suy nghĩ bình thường.

"Anh đang xem gì thế?"

Âm thanh bất thành linh vang lên ở phía sau làm Thường Minh giật mình, điện thoại rơi xuống trên chần. Nhưng anh nằm nghiêng, không biết Thái Đường Yến đã ngồi dậy từ lúc nào, từ góc độ của cô có thể nhìn rõ mồn một màn hình điện thoại.

"Không có gì, em dậy từ lúc nào thế, âm thầm quá."

"Em thấy tên mình rồi."

"... Đều nói lung tung cả, đừng tin."

"Thật đấy." Thường Minh sửng sốt, nhưng Thái Đường Yến như sợ anh không nghe rõ, lại chỉ tay vào điện thoại, giọng nói vô cùng máy móc, "Trên đó, trừ phần về mẹ em ra, tất cả đều là thật."

Thường Minh bị ép ngồi dậy, nhìn thẳng vào cô, "Em vẫn luôn biết?"

Nhưng Thái Đường Yến đã cúi đầu, nói chuyện với hai chân: "Em không biết Đường Chiêu Dĩnh là con gái của ông ấy, trước khi quen anh em cũng chưa gặp cô ấy bao giờ. Lúc mẹ em ở chung với ông ta, ông ta nói mình đã ly hôn rồi, trước khi em ra đời thì kiểm tra siêu âm bảo là nam, ông ta rất mừng, dụ dỗ mẹ em nghỉ học... Rồi sinh xong thì chẳng đến được mấy dạo... Ly hôn, chắc là giả rồi, ông ta chỉ muốn con trai thôi..."

Thường Minh như nghẹn ở cổ họng, "Vậy ông ấy có biết em nghỉ học không?"

Càng lúc cô càng cúi thấp đầu, gật đầu mà nhìn qua trông như dập đầu, "Từng hỏi mượn tiền ông ta, nhưng ông ta không cho mượn... Anh cũng không cần thương hại em, bây giờ em với ông ta không có quan hệ gì cả, em không còn tội nghiệp nữa rồi..."

Thường Minh không dám nhìn về mặt của cô, cứ ôm siết lấy cô, chặt hơn đêm qua rất nhiều.

"Anh không thương hại em, xưa nay chưa từng. Chỉ là anh, đau lòng em mà thôi..."

Có lẽ Thường Minh mãi mãi không cách nào hiểu được sự hà khắc của xã hội này dành cho phái nữ, nhưng bây giờ dường như anh đã lỡ mờ hiểu được lựa chọn của cô. Sự tự ti và bất an sâu trong máu thịt Thái Đường Yến là vì xuất thân và trưởng thành trở trêu, thậm chí còn là sự khác biệt về giới tính trời sinh, anh chỉ có thể dành cho cô cảm giác an toàn mà cô mong mỗi một phần nhỏ không đáng kể, điều cô khát vọng là bản thân mạnh mẽ, không lệ thuộc vào bất cứ ai.

Anh dán vào bên tai cô, như muốn nói rõ tiếng lòng vào trong tai ——

"Yến Tử, đừng đi làm nữa, nhân lúc còn trẻ, quay về đi học tiếp đi."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Nhân lúc Thái Đường Yến rửa mặt, Thường Minh đọc hết tất cả tin tức hình ảnh, tiếp bên dưới ngay đến cả anh cũng bị vô tội đưa ra, thân phận là bao nuôi Thái Đường Yến.

Ngoài miệng mắng một câu thô tục, Thường Minh nhẫn nại nhìn Thái Đường Yến ăn sáng, rồi lại dặn cô nghỉ ngơi cho khỏe rồi ra cửa. Còn chưa kịp vào xe thì thám Hồ đã đến.

"Cậu hai nhỏ." trong mắt thám ấy, Thường Minh vẫn mãi mãi chưa trưởng thành.

Thường Minh đứng ở cửa xe đợi bà, làm vẻ "có chuyện gì".

Thám Hồ ngẩng đầu lên, có chút ngập ngừng, "Tôi nhiều lời một câu, nếu cậu thấy tôi nói sai thì cứ coi như gió thoảng bên tai là được. Bây giờ Thái tiểu thư còn đang trong tháng ở cữ, cảm xúc yếu ớt rất dễ cảm, nếu có tranh chấp thì cậu nhường cô ấy chút, bây giờ cô ấy có muốn khóc cũng không khóc nổi, ảnh hưởng đến sức khỏe lắm."

Thường Minh nghiền ngẫm chốc lát rồi hiểu ra ngay, ngay đến cả thám quen biết nhiều năm cũng trở giáo, khiến anh lập tức dờ khóc dờ cười, "Thám Hồ này, tôi không bắt nạt cô ấy đâu."

"Tôi thấy cô ấy khóc đến đỏ mắt rồi..."

"Vậy thám hỏi cô ấy đi." Thường Minh lắc đầu, mở cửa xe ngồi vào trong, nghiền ngẫm lại vẫn cảm thấy không tưởng tượng nổi, vừa cười vừa lắc

đầu.

Thường Minh đến công ty, khóa trái cửa rồi gọi điện cho Tạ Vũ Bách hỏi rõ ngọn nguồn.

Thì ra cô bạn gái học đường của anh ta thấy tên Thường Minh mới gửi cho anh ta, tin tức như thế up lên mạng chẳng khác gì đá ném xuống biển, mức độ tò mò không đủ làm dấy lên nhiều đợt sóng, nhưng khi bê nó thả vào diễn đàn trường học của bọn họ thì hiệu quả náo động vô cùng lớn. Chẳng qua là đầu tháng tám vẫn còn đang trong kỳ nghỉ của sinh viên, số lượt người xem diễn đàn không nhiều, hiệu quả giảm đi, không bao lâu sau thread cũng bị xóa đi, nhưng những người đã xem được thì đã cap ảnh lại, cùng truyền nhau trong group wechat.

"Cậu có biết người đăng là ai không?" Tạ Vũ Bách cố ý hỏi.

Một diễn đàn trao đổi nội bộ chỉ có giáo viên sinh viên mới có thể tạo tài khoản, Thường Minh chỉ nghĩ đến hai người có điều kiện phù hợp, nhưng hai người này có liên quan đến chuyện, theo lý mà nói thì sẽ không tiết lộ chuyện xấu trong nhà.

Thường Minh nói: "Cậu nói thẳng đi."

"Đường Chiêu Dĩnh ấy." Tạ Vũ Bách nói, "Việc xấu trong nhà không nên đưa ra ngoài, hẳn cô ấy sẽ không làm chuyện này đâu, nhưng người sau lưng là ai không phải chỉ cần nhìn qua là thấy ngay sao. Tôi đoán dù sao Phong Trạch cũng là ban giám hiệu nhà trường, bình thường sẽ mượn dùng tài khoản của vợ để kiểm tra tài liệu chứ nhỉ? Suy đoán này nhìn qua rất hợp tình hợp lý, nhưng không phải Phong Trạch đang bận chạy trốn sao? Lại có thời gian rảnh để giải trí như vậy ư?"

"Anh ta và giáo sư Đường vốn đã có hiềm khích, đến khi cùng đường cũng có thể vu khống được cái nào thì hay cái đó, mọi cùng cùng thanh bại

danh liệt." Thường Minh nói, "Đoán chắc trên tay anh ta còn có thứ gì đó nữa, trước khi mình bị bại lộ thì vẫn có thể chơi thêm mấy ván."

Tạ Vũ Bách tặc lưỡi, "Cậu nói xem rốt cuộc lai lịch của Phong Trạch này là gì thế, đã giết người rồi lại còn lật gốc gác của người ta lên, mục đích của hắn là gì chứ?"

Thường Minh đáp: "Tiền quyền thanh sắc của đàn ông, nếu không phải thì là huyết hải thâm thù."

"Đường Chiêu Dĩnh ngốc nghếch làm vị hôn thê của hắn, vậy mà hắn có thể độc ác với cha vợ đến thế sao?" Tạ Vũ Bách hiếm khi than thở, "Bây giờ tôi cảm thấy Đường Chiêu Dĩnh thật đáng thương."

"Bây giờ anh ta là thứ lưu vong rồi, không thể dùng cái nhìn của người thường để phán đoán được."

Thường Minh lại không nói thêm gì, rốt cuộc vẫn là Tạ Vũ Bách tò mò không nhịn nổi mà hỏi trước, "Cậu cũng không có nhận định gì về Đường Chiêu Dĩnh à?"

Thường Minh không tránh khỏi giật giật khóe miệng, nhưng một chuyện không có chút gì đáng buồn cười mà cười thì quá xúc phạm rồi, thế là cố dẫn lại, "Tôi còn có thể có ý kiến gì nữa, ai gặp phải chuyện như thế thì xui thôi. Dù tôi và Phong Trạch luôn đối đầu nhau, nhưng cũng không nghĩ đến mức ra tay ác độc đến vậy." Thường Minh dừng lại, "Hơn nữa tôi cũng có chuyện buồn rầu đây, không đếm xỉa được nhiều chuyện như vậy. Đúng rồi, cậu biết người môi giới du học nào đáng tin không? Phải đáng tin đấy." Anh lại nhấn mạnh một lần.

Tạ Vũ Bách cũng không ngốc hẳn, chỉ nghĩ một lát là thông ngay, ai ôi một tiếng: "Cậu muốn để cô bạn gái nhỏ của cậu đi nước ngoài à?"

Thường Minh không trả lời thẳng, "Đang nghiêm túc đấy, có hay không? Nếu không có thì để tôi hỏi Vương Trác."

"Ấy chờ chút đã, làm gì gấp gáp thế, không phải tôi đang nghĩ đây sao." Tạ Vũ Bách nói, "Cậu hỏi tôi thứ khác thì có thể tôi không hiểu, chứ hỏi lão Vương chuyện này thì chưa chắc cậu ta hiểu nhiều bằng tôi đâu. Dù sao năm đó tôi cũng bước chân ra ngoài như thế, sao có thể giống hai người được. lát nữa tôi sẽ hỏi giúp cậu xem người kia giờ còn làm không."

Thường Minh cảm ơn anh ta, lại nói thêm dăm ba câu rồi cúp máy trước.

Không bao lâu sau, thím Hồ gọi điện đối, phản ứng đầu tiên của Thường Minh là ở nhà xảy ra chuyện, nhận điện thoại mà lòng như lửa đốt.

"Thường tiên sinh, cậu có bận không?" Thím Hồ vẫn không mất lễ nghi, vào lúc nghiêm túc vẫn gọi anh một tiếng "tiên sinh".

"Có chuyện gì thì thím Hồ cứ nói thẳng đi."

Quả nhiên thím Hồ đã bớt vòng vo, nói ngay vào trọng điểm: "Vừa rồi có hai cảnh sát đến nhà, bảo là muốn tìm Thái tiểu thư, nhưng tôi sợ cảm xúc của cô ấy vẫn chưa bình ổn lại nên không để họ gặp mặt, chỉ nói cơ thể Thái tiểu thư khó chịu, nếu như muốn hỏi chuyện gì thì đợi cậu về rồi nói lại sau."

Thường Minh gõ ngón tay lên mặt bàn, tiết tấu phiến não, "Thím có hỏi bọn họ là chuyện cụ thể gì không?"

"Có hỏi, bọn họ còn đưa cho tôi xem một tấm ảnh chụp người nữ, hỏi tôi có biết người này không, đương nhiên tôi chưa gặp bao giờ."

Trong lòng Thường Minh dấy lên liên tưởng không tốt, "Bọn họ đã đi chưa?"

Câu trả lời của thím Hồ làm anh thất vọng, "Vẫn chưa, bọn họ nói có thể chờ cậu về, nên bảo tôi gọi điện cho cậu."

"Biết rồi, tôi sẽ về ngay đây."

Lại lần nữa Thường Minh tắt một cuộc gọi, chỉ một buổi sáng gọi hai cuộc điện thoại mà đã quá bán, anh cầm lấy gậy ngồi vào trong xe.

Bên này thím Hồ đang rót trà cho hai đồng chí cảnh sát đang ngồi trong phòng khách, rồi lại bưng canh lên lầu cho Thái Đường Yến, giấu chuyện cảnh sát đến nhờ cô phối hợp điều tra, chỉ để cô được yên tĩnh nghỉ ngơi ở trong phòng, thím Hồ lấy lý do thím phải quét dọn phòng khách, sẽ bụi bặm lắm nên cô đừng xuống nhà. Một mặt thím đúng là có ấn tượng không tệ với cô gái này, mặt khác cũng muốn làm xong công việc.

Thái Đường Yến đau hông nên cũng lười xuống giường, lại cầm lấy cuốn sách Thường Minh đặt ở đầu giường lên đọc, cảm khái thói quen này của Thường Minh đúng là tốt. Vào lúc này cõi lòng cô với của người làm bia đỡ đạn như thím Hồ, hoặc Thường Minh lòng như lửa đốt đang chạy về hoàn toàn khác biệt.

Nhân lúc thím Hồ lên lầu, hai cảnh sát ngồi sòng vai bắt đầu trao đổi.

"Phí nhiều sức như vậy, cuối cùng cũng tìm được người ở đâu rồi. Không phải trước kia từng nằm vùng ở chỗ căn nhà cô ấy thuê sao, có hai anh em khác ngồi canh gần một tuần mới phát hiện vốn cô ấy không về bên đó."

"Dĩ nhiên rồi, nếu không phải tối qua có người post bài lên mạng, chỉ sợ cũng sẽ không tra ra đến nơi này." Vừa nói vừa nhìn bốn phía, đê thấp giọng bí mật nói, "Căn phòng này đúng là có khí phách, nếu là tôi thì cũng sẽ không muốn quay về cái ổ xập xệ kia đâu. Không ngờ một tình nhân nhỏ lại được bảo vệ tốt đến mức đó, phải thông qua anh ta mới có thể được gặp mặt."

"Trước kia cũng chưa được chỉ dẫn, ngộ nhớ bỏ lỡ cả ngọn nguồn của đại gia này thì sao?"

"Cậu nói cũng đúng, dù sao tình nhân cũng thua xa người thân, nói thẳng ra thì mấy cô kiểu như thế này cũng giống ông chủ kinh doanh của mình vậy, bạc tình bạc nghĩa, khó đảm bảo sẽ không vì an toàn bản thân mà bán đứng đại gia đâu —— "

"Suýt —— Hình như có tiếng xe, chắc là về rồi."

Hai người lập tức im bật, đồng loạt nhìn ra cửa.

Không lâu sau, tiếng động cơ lắng xuống, một người đàn ông chống gậy đi vào, tư thế khó mà được gọi là tao nhã, nhưng trên mặt lại rất ung dung.

Hai người đứng lên đón anh, khách sáo tự giới thiệu rồi bắt tay nhau, sau đó Thường Minh mới đi thẳng vào chính đề hỏi bọn họ muốn làm gì.

"Chúng tôi là điều tra viên phụ trách một vụ án mạng, muốn đến tìm Thái tiểu thư hỏi vài câu."

Thường Minh cũng không đánh đố bọn họ, "Vụ án đầu người trong tủ lạnh náo động khắp thành phố đấy ư?" Thẳng thừng ngoài dự đoán khiến cả hai cảnh sát có chút sững sốt, Thường Minh nói tiếp: "Vài hôm trước đồng nghiệp của các anh có đem ảnh đến hỏi tôi, tôi không quen người chết, bạn gái tôi cũng không liên quan đến chuyện này, thân thể cô ấy khó chịu, e là hai người đã phí công rồi."

Lệnh đuổi khách đập vào ấn tượng ôn hòa ban đầu, bây giờ Thường Minh toát lên vẻ uy nghiêm cấm không cho xía vào.

Hai cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, không biết nên đi hay ở, nhất thời do dự không quyết định được.

Đúng lúc này, giọng nữ trên cầu thang truyền đến đã quyết định thay họ ——

"Thường tiên sinh, anh về rồi à?"

Thái Đường Yến nghe thấy tiếng xe ô tô quen thuộc nên đi xuống nhà, không ngờ gặp được Thường Minh rồi, lại còn gặp được luôn cả bộ đồng phục mà mình luôn muốn trốn tránh.

"Người này chính là Thái Đường Yến, Thái tiểu thư đúng không?"

Thái Đường Yến đi đến cạnh Thường Minh, thấy người lạ trong bộ đồng phục màu xanh thì bất giác rụt đầu lại, không biết là vô tình hay cố ý mà nép vào Thường Minh, không có ý định trả lời.

Vẫn là người cảnh sát kia đối giọng thương lượng: "Thường tiên sinh, anh xem anh cũng đã về rồi, chúng tôi chỉ hỏi Thái tiểu thư đây mấy câu thôi, hỏi xong sẽ đi ngay, tuyệt đối sẽ không làm chậm trễ thời gian của hai người. Mong anh chị có thể phối hợp, chúng tôi cũng muốn nhanh chóng đưa hung thủ ra pháp luật, tránh để hấn ta tiếp tục gieo họa ở bên ngoài."

Thường Minh nghiêng đầu nhìn Thái Đường Yến, nhỏ giọng nói: "Nếu em không muốn thì chúng ta cứ từ chối bọn họ."

Dù rất sợ hãi, nhưng trong bụng Thái Đường Yến biết bọn họ sẽ không dễ dàng từ bỏ, cũng không muốn làm tổn hại mặt mũi của Thường Minh, nên rồi cũng do dự gật đầu.

Bốn người đi đến bàn anh, cảnh sát lấy một tấm ảnh ra, dùng hai ngón tay đẩy đến trước mặt Thái Đường Yến, "Cô biết người này chứ?"

Giọng điệu khẳng định, lại chính là tấm ảnh lần trước Thường Minh đã xem, bên trong vẫn là người phụ nữ tóc xoăn nhuộm vàng thô tục đó.

Thường Minh liếc nhìn Thường Minh, sau đó gật đầu.

"Tiền Đông Vi."

"Vậy còn tấm này?"

Cho dù là tấm ảnh chụp mỗi cái đầu hai mắt nhắm nghiền, làn da xanh trắng không bình thường, dù cảnh sát không nói rõ, nhưng cô vẫn cảm nhận được người trong đó không như đang "ngủ bình thường". Cô lại gật đầu, "Vẫn là cô ấy. Cô ấy sao rồi?"

"Cô ấy chết rồi, bị người ta phân thân, trước mắt chỉ phát hiện được bộ phận này," Một tay gõ vào tấm ảnh, "Những bộ phận khác vẫn chưa tìm ra."

Mặt Thái Đường Yến tái đi, trắng bệch thấy rõ, "Sao... sao có thể như vậy?"

Ánh mắt Thường Minh mang theo ngạc nhiên nhìn cô, anh chưa từng nghĩ Thái Đường Yến lại quen cô gái này.

"Sự thật chính là như vậy. Cô nhìn thêm tấm ảnh này xem?"

Tấm ảnh của Phong Trạch bị đưa đến, Thái Đường Yến lắc đầu, "Không biết tên."

"Có gặp nhưng không biết tên?"

Thái Đường Yến đưa mắt chỉ Thường Minh, "Là bạn của anh ấy."

Cảnh sát gật đầu tỏ ý xác định, "Tiền Đông Vi được phát hiện ở trong nhà người này, cô chắc là bạn hay qua lại khi cô ấy còn sống, bình thường có nghe cô ấy nhắc đến người này hoặc từng gặp qua không?"

Thái Đường Yến lắc đầu lần nữa, nhưng lúc này đã có phần do dự, cô từng nghe Tiền Đông Vi nhắc đến một người bạn trai, nhưng cụ thể tên họ là gì, làm nghề gì thì cô hoàn toàn chẳng biết gì, này thì cũng thôi đi, nhưng cô không biết không có nghĩa là điện thoại của Tiền Đông Vi không biết, chiếc điện thoại lúc trước cô cướp vẫn còn ở trọ cũ, có lẽ bên trong có dấu vết giữa Tiền Đông Vi và người đàn ông này. Thái Đường Yến không biết có nên thẳng thắn hay không, và phải thẳng thắn thế nào, dù sao đó cũng là do cô cướp... Nhất là khi Thường Minh cũng ở đâu nghe, anh sẽ nghĩ như thế nào đây, liệu anh có cảm thấy cô rất hèn hạ hay không. Đặc biệt là quan hệ giữa cô và Thường Minh chỉ mới vừa hòa hoãn, cô đã có thể dự đoán được phản ứng của Thường Minh. Cô cho rằng cô cách xa những người đó thì có thể từ già quá khứ, không ngờ lâu đến như vậy rồi vẫn còn có cái đuôi nhỏ bản thủi quất vào cô. Thái Đường Yến rơi vào tình cảnh lưỡng nan.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 47

"Cô ấy đã mang thai, từ trước khi mất tích, nhưng không biết là của ai. Sau đó, còn nói là của anh trai tôi, tôi không biết."

Thái Đường Yến trả lời không mạch lạc lắm, nhưng rõ ràng cảnh sát có chuẩn bị đầy đủ, nhìn vào sổ nói tiếp: "Vào thời điểm Tiền Đông Vi mất tích, đồng nghiệp của chúng tôi đã từng yêu cầu cô phối hợp hỏi đáp, nhưng vì sao lúc đó cô không nhắc đến chuyện này?"

Thái Đường Yến nhận ra mình đã lỡ lời, như lúc leo lên cây núp thì bị chụp lấy mắt cá chân, chỉ cần đối phương dùng sức kéo cô xuống là những thứ còn con cô giấu trong túi sẽ rơi ra ngay.

Thái Đường Yến e dè nói: "Do các anh không hỏi..." Cái lần bọn họ chỉ ra trọng điểm mà cô không thể nào chứng minh đó, chính là buổi tối cô luôn lẩn tránh sinh lòng kháng cự không muốn nhớ lại, đương nhiên sẽ không chịu phối hợp rồi. Lúc này cô lại không dám nhìn vào mắt Thường Minh, sợ nó sẽ còn xa lạ hơn cả cảnh sát.

"Vì chúng tôi không biết nên mới mời anh chị phối hợp điều tra, điều đó có nghĩa là anh chị cần nói hết những điều mình biết cho chúng tôi, chứ không phải đợi chúng tôi hỏi từng câu một."

Giọng đột nhiên cao vút khiến đầu ngón tay Thái Đường Yến run lên, cô thấp giọng nói: "Những điều tôi biết, cơ bản đã nói hết rồi. Không còn gì nữa."

Cô gần như co rụt đầu xuống tận cổ áo, rõ ràng cô chẳng làm gì sai, thậm chí chỉ là phối hợp với cảnh sát để điều tra mà thôi, nhưng biểu hiện lại như nghi phạm run sợ trong lòng, dù có anh ở sau lưng làm chỗ dựa thì cũng không ăn thua gì. Thường Minh có cảm xúc phức tạp hận rên sắt không thành thép.

"Không có," Thái Đường Yến ngập ngừng, "Không còn gì nữa cả."

Sau khi cảnh sát rời đi, Thường Minh lại dặn mấy câu chú ý nghỉ ngơi, rồi cũng chuẩn bị về lại công ty. Thái Đường Yến thấy anh định đi, mở miệng tính nói gì đó rồi lại thôi, Thường Minh thấy vậy bèn hỏi: "Muốn nói gì à?"

Thái Đường Yến nhếch miệng, "Không có."

"Dù gì cũng nên nói 'đi đường an toàn' chứ."

Anh đã chìa cho cô cành ô liu, cho cô cơ hội thẳng thắn. Thái Đường Yến cứ xoắn xuýt mãi, cuối cùng chỉ nói: "Đi đường an toàn."

Ánh mắt Thường Minh đông cứng mấy giây, rồi sau đó gật đầu. Thái Đường Yến thấy một luồng ánh sáng dần dần biến thành kẽ hở nhỏ hẹp lại u ám, cô lại phải ôm thêm một bí mật thối nát hèn hạ nữa rồi, chút lương tâm còn sót lại trong lòng lập tức đẩy cô, "Thường tiên sinh, vừa, vừa rồi em vẫn còn lời chưa nói."

Thường Minh cũng thở phào một hơi, quay lại ngồi xuống ghế, kéo cô đến bên cạnh, "Nói đi, anh nghe."

Thái Đường Yến nhìn chăm chăm bàn tay mình rất lâu, lâu đến mức nhớ rõ từng đường chỉ tay, "Em còn có, điện thoại của Tiền Đông Vi..."

Trên mặt Thường Minh lộ vẻ kinh ngạc, anh chưa từng nghĩ rằng Thái Đường Yến lại dính sâu vào vụ án này như thế, anh biết cô có quá khứ khó

chịu không thể nói ra, tiềm thức che giấu nó lại, mà giờ đây lại tự tay cô mở nó ra, mời anh nhìn xem thứ thối rữa bên trong, bất giác Thường Minh muốn từ chối, anh hy vọng bọn họ có thể đơn giản hóa đi, ngày tháng cứ trôi qua một cách bình dị, chứ không phải là đón nhận bất ngờ liên tục như thế.

"Đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Thái Đường Yến lại nhìn ngón tay của mình, "Trước khi cô ấy mất tích, em có đi tìm cô ấy, cô ấy thông đồng với anh trai em, xài tiền lương của em, lại còn giật thẻ ngân hàng và chứng minh thư của em nữa, nên em mới, cướp lại điện thoại và ví tiền của cô ấy."

"Em cướp ư?"

"... Bọn họ lấy của em thì em lấy của cô ấy, không phải rất công bằng sao?" Cô không biết Thường Minh liệu có đồng ý hay không, giọng nhỏ dần đi, rồi tự mình giải thích, "Em thấy rất công bằng... Em cũng không đụng đến đồ của cô ấy, định bao giờ cô ấy trả tiền lại cho em thì em sẽ trả, nhưng mãi không thấy cô ấy đến tìm em..."

"Em thật sự đã cướp ư?"

"..."

Thái Đường Yến không biết vì sao anh lại cố chấp điểm này như thế, thế là đành phải gạt đầu.

"Em chỉ lấy điện thoại và ví tiền của cô ấy thôi, ngoài ra không tham gia gì thêm."

Bỗng Thường Minh bật cười ha hả như bạo chúa, vừa thỏa mãn lại quái dị, "Anh cũng không ngờ là em sẽ cướp đồ đấy, xem ra anh nhìn nhầm em rồi." Cô cũng không phải là kẻ bất tài yếu ớt. "Không phải anh nói cách

làm này của em chính xác hoàn toàn, chỉ là anh thích em phản kháng, chứ không phải để mặc cho người ta lấn áp."

Thường Minh lớn tuổi hơn cô, vào lúc do dự cô sẽ coi anh làm gương, kiểm tra xem bản thân có làm thỏa đáng hay không. Vào lúc này anh không hề chỉ trích, Thái Đường Yến cảm thấy hơi thoải mái, đồng thời cũng không hiểu rõ tâm tư của anh lắm, bản thân như rơi vào mê man.

"Anh không cảm thấy em làm sai sao?" Thái Đường Yến hỏi, "Nếu cô ấy vì bị em cướp điện thoại mà gặp bất trắc thì sao?"

Cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, nhưng Thường Minh không định cho cô thêm áp lực, "Trước kia anh đã nói với em thế nào rồi, phải học cách mặc kệ thờ ơ đi, không phải trách nhiệm của em thì đừng có ôm đồm. Không phải em cũng không biết quan hệ giữa Tiền Đông Vi và Phong Trạch nữa sao, đừng có tự tìm phiền não nữa. Còn về điện thoại..." Thường Minh cũng cảm thấy khó giải quyết, "Nếu cảnh sát hỏi lại em, chúng ta cứ nói đúng sự thật được không?"

Thẳng thắn đến nước này rồi, Thái Đường Yến không có đường từ chối, giữ lại điện thoại chỉ tổ đem dài lắm mộng, không bằng quảng nó đi.

Thường Minh tưởng cô do dự, bèn an ủi: "Như thế thì em cũng chỉ là chấp nhận thăm hỏi chứ không phải bị thẩm vấn, dù em ngậm miệng không nói thì bọn họ cũng không dám làm gì em đâu."

Thái Đường Yến ừ một tiếng, không hiểu sao Thường Minh lại cảm thấy rất quyền lực, hiệu quả còn tốt hơn việc anh cho cô chỗ dựa.

Thường Minh đưa cô về phòng trọ lấy điện thoại rồi đưa đến cục cảnh sát, Thái Đường Yến nói lại toàn bộ tin tức liên quan đến Tiền Đông Vi mà mình có thể nhớ cho bọn họ biết, bao gồm cả mối tình đầu không biết có tồn tại kia hay không. Bước ra khỏi cục cảnh sát, tinh thần cô sáng khoái

lên hẳn, hệt như mỗi một lỗ chân lông dơ bẩn trên người đều được rửa sạch.

Đây cũng là lần cuối cùng, Thái Đường Yến siết chặt năm đấm nghi, sẽ không bao giờ nhớ lại quá khứ vẫn đục kia nữa.

"Cười gì thế?" Thường Minh hỏi cô, chính bản thân cũng không tự chủ mà nhếch mép.

"Thoải mái hơn." Thái Đường Yến thật thà, "Nói ra thoải mái hơn nhiều."

Kéo dài một ngày, ngày hôm sau Thường Minh đến công ty thì được báo cho biết có khách đến chơi. Anh đề phòng trước, hỏi đối phương có phải là vị giáo sư Đường kia không.

"Không phải, là một cô gái tuổi tác xấp xỉ Thường tổng. Chiều qua có đến một lần, nhưng anh không lại ở đây."

Miêu tả này quá mập mờ. Đợi đến khi thư ký cho biết họ của đối phương, lai lịch này càng khó bề phân biệt. Trong lòng Thường Minh xuất hiện một đáp án, nhưng lại nhanh chóng bị chìm xuống.

Kính thủy tinh của phòng khách được thiết kế mờ, che lại hơn phân nửa người ngồi trên salon. Thường Minh đẩy cửa đi vào, đúng lúc người bên trong đặt ly giấy xuống.

"Đúng là người bạn rạn, có thể gặp cậu một lần cũng chẳng dễ gì."

Dù Đường Chiêu Dĩnh có trang điểm đậm thì cũng không che được khí sắc không tốt, Thường Minh nhớ cô ấy chỉ làm giải phẫu sớm hơn Thái Đường Yến một tuần, như vậy đã có thể ra ngoài được rồi sao? Thái Đường Yến còn bị anh cưỡng chế bắt tĩnh dưỡng nửa tháng.

"Hôm qua trong nhà có chuyện nên không đến công ty." Thường Minh đã miễn dịch với việc mấy người nhà họ Đường đến thăm rồi, cười giả lả, "Cơ thể đã khá hơn rồi hay sao mà chạy khắp thế?"

Đường Chiêu Dĩnh lúng túng âm ờ, "Cũng nghỉ ngơi được một tuần rồi, chỗ cần khỏe cũng đã khỏe cả, không còn gì đáng lo ngại nữa." Rồi sau im lặng ngắn ngủi, cô hắng giọng, "Minh Tử, chúng ta quen biết đã nhiều năm rồi, cũng không cần phải tốn công vòng vo nữa, cậu đừng chê chị nói thẳng, chị cũng cấp bách lắm mới đến tìm cậu."

Thường Minh điều chỉnh lại tư thế ngồi, dựa ra lưng ghế, dáng vẻ rửa tai lắng nghe.

"Gần đây sắp nhập học rồi, cậu cũng biết mọi năm trường bố chị đều phải ký tiếp hợp đồng cho thuê phòng học ký túc xá phòng làm việc này nọ, năm nay gặp phải khó khăn, một đời ông dốc lòng dạy học, giai đoạn trước đã rút vốn cho việc tuyên truyền và tuyển sinh cả rồi, số dư bây giờ cũng chỉ như muối bỏ biển, nên là ——" Đường Chiêu Dĩnh nhìn anh đầy thành khẩn, "Nhà chị đúng là liên tiếp gặp nạn, mới đến tìm cậu... Năm trước trường học đã bắt đầu ổn định rồi, sẽ không có chuyện lỗ vốn đâu. Minh Tử, cậu xem thế nào?"

Thường Minh lại điều chỉnh tư thế ngồi, che giấu nụ cười chột thoáng rồi biến mất.

Quả nhiên Đường Chiêu Dĩnh chỉ ngây thơ xía vào phương diện trường học mà thôi, một hồi giải thích cứng nhắc như sách giáo khoa, không hề có tí sức thuyết phục nào, cái gì mà "không có chuyện lỗ vốn" chứ, làm ăn nếu như chỉ lời không lỗ thì chỉ có kinh doanh đa cấp mà thôi. Nhìn dáng dấp một chữ kinh doanh cũng không biết ấy của cô, hẳn bình thường không can dự vào việc vận hành trường học, tạm thời bị Đường Hàn Phi cùng đường ép phải ra sân, chỉ đơn giản là muốn đánh ra lá bài tình cảm, có điều còn không hiệu quả bằng mỹ nhân kế.

Bình thường tuy gọi cô ấy một tiếng chị, nhưng trên diện làm ăn, Đường Chiêu Dĩnh lại biến thành đứa trẻ mẫu giáo, Thường Minh không thể đối xử với cô như một người bạn đồng hành được.

"Chị này, tôi nói câu này chị đừng giận." Sau khi nhận được ánh mắt bất đắc dĩ của Đường Chiêu Dĩnh, Thường Minh mới hỏi, "Là giáo sư Đường bảo chị đến phải không, nếu không chắc chị vẫn còn đang ở nhà nghỉ ngơi?" Hay là nói trốn tránh thì đúng hơn.

Phí cả miệng lưỡi mà chẳng thành, bao oan ức trong ngày qua của Đường Chiêu Dĩnh đồng loạt dâng lên, mù quáng cả giận nói: "Cậu có ý gì hả Minh Tử? Trường của bố chị gặp nguy, không phải chị nên giúp hết mình sao?"

Bên ngoài có không ít người qua lại, đều tò mò nhìn vào trong, nhưng ngồi trong đó là sếp đấy, nên cũng chỉ nhìn một lần rồi thôi.

"Chuyện này, vẫn là bố chị đến thì hay hơn." Thường Minh thông thả nói, "Thứ nhất là ông ấy tương đối hiểu rõ tình hình nội bộ, hơn nữa làm lâu nên cũng biết nên đối phó với nhiều loại người đầu tư, thứ hai..." Với tình cảm giữa cô và anh, cho dù là thật thì chẳng lẽ chỉ đáng chừng ấy tiền thôi ư. Nhưng Thường Minh lại nuốt lời đó vào lại bụng.

Một chút tin tức về việc Phong Trạch chạy trốn cũng không có, trong lòng Đường Chiêu Dĩnh còn đang trống vắng, thấy anh chuyển chủ đề là liền biết thái độ của anh, bất luận thế nào thì chuyển đi bị bắt ép bất đắc dĩ này của cô cũng coi như là có câu trả lời, dù đáp án này không hề khiến người ta hài lòng chút nào, cô cũng không có tâm trạng mà nghe "thứ hai" là gì nữa. Cô như nhật được đại xá, bỏ lại một câu "chị sẽ chuyển lời đến bố" rồi cầm túi xách lên vội vã rời đi. So với việc đối mặt với đám đông, giờ đây cô càng tham vọng được ở một mình hơn cả Thái Đường Yến.

Thường Minh ngạc nhiên nhìn bóng lưng rời đi của cô ấy, vỗ nhẹ lên thành ghế, cuối cùng dùng sức mà vỗ mạnh.

Thường Minh tốn cả một buổi trưa để tính toán tài sản của mình, vừa cẩn thận đọc và tìm hiểu tài liệu mà Đường Hàn Phi để lại. Liều lĩnh như thế này, một khi thất bại, tuy không đến mức làm anh táng gia bại sản, nhưng cũng chẳng khác gì bị thương nặng một trận. Thường Minh nhiều lần cân nhắc, lại nhờ bạn tìm người hỏi thăm tình hình trường học, khác nghề như cách núi, không phải cùng nghề thì mất không ít sức lực. Sau đó phát hiện tuy không quá mức phát đạt, nhưng cũng không tệ đến mức không có cách nào cứu vãn được tình cảnh. Có đôi lời Đường Chiêu Dĩnh nói đúng, đúng là từ năm trước đã bắt đầu ổn định rồi.

Ba ngày sau Thường Minh mới gọi điện cho Đường Hàn Phi, làm phiền ông đến công ty một chuyến. Lúc trước Đường Hàn Phi nghe Đường Chiêu Dĩnh về báo thì rất thất vọng, cũng không xem lời Thường Minh nói ông để Đường Chiêu Dĩnh đến gặp anh là gì. Nay Thường Minh chủ động chìa càn ô liu ra, Đường Hàn Phi mừng rỡ chạy đến, nói năng lung tung lại tán dương trường học của mình một lần, không ngờ lại bị Thường Minh hất chậu nước lạnh ——

"Giáo sư Đường, mấy hôm trước tôi có đọc được một tin trên mạng, tương đối tò mò..."

Ngoài Phong Trạch ra, nhà họ Đường thuộc dòng dõi thư hương thế gia đàn hoàng của bọn họ sẽ không có tai tiếng gì nặng đến mức lưu truyền trên mạng cả. Hóa ra Thường Minh cố ý gọi ông ta đến để làm nhục sao? Mỗi lần nghĩ đến đây, Đường Hàn Phi lại đành mặt, bảo thủ vô cùng.

"Giáo sư Đường này, Thái Đường Yến là con gái ruột của chú sao?"

Đường Hàn Phi tròn mắt, ông ta chỉ mãi đề phòng chuyện Phong Trạch, không ngờ điều người ta muốn ám chỉ lại không phải điều đó.

"Cậu có ý gì?"

"Giáo sư Đường cũng là 'một đời dạy học', trình độ đặt câu thuộc loại học sinh tiểu học như tôi hẳn không làm khó được một giáo sư đại học."

Thường Minh cứ mở miệng câu nào là lại "giáo sư" câu đó, nghe chói tai vô cùng, cứ như đang chửi ông ta vậy.

"Thường Minh à, tôi và bố cậu coi như là cùng thế hệ, theo lý mà nói cậu hẳn gọi tôi một tiếng 'chú', những việc kiểu như thế này không liên quan đến công việc, nếu ngại thanh danh thì tôi không cần cậu thu hồi, coi như tôi tạm thời không nghe thấy gì."

Thường Minh gác đùi phải lên chân trái, dựa ra lưng ghế không biết mệt mỏi mà gõ ngón tay. Mỗi một tiếng gõ đều như thời gian đếm ngược cho Đường Hàn Phi chọn lựa sinh tử.

"Ai nói là không liên quan, tôi cho là liên quan rất lớn."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Còn hai tuần nữa là đến khai giảng, Thái Đường Yến mới vào làm không lâu thì đã xin nghỉ nửa tháng, công ty không đuổi cô là đã nhân từ lắm rồi, cô lại còn là người sắp sửa phải rời đi, cũng không thể biết xấu hổ mà lấy nửa tháng lương đó được, tính toán số tiền gửi ngân hàng, tiền tiết kiệm đã đủ để đóng học phí và sinh hoạt hơn hai tháng, vậy là cô dứt khoát cho mình nghỉ hè nửa tháng luôn. Thường Minh đề nghị cô về trường trước, dù không có nhắc đến chuyện muốn trợ cấp cho cô, nhưng chỉ cần cô mở miệng xin tiền thì anh sẽ không lý nào mà từ chối cả, Thái Đường Yến định sau này tìm ít việc làm thêm. Trực tiếp gạch bỏ việc trong trường, cô không có sổ hộ nghèo, chỉ có thể tìm kiếm mấy quán ăn hoặc siêu thị quanh đó, dạy kèm tại nhà cũng không dám nhận, lời của Hồ Tân Tuyết trước khi ra đi vẫn còn in sâu trong lòng khiến cô xấu hổ không thôi.

Thái Đường Yến đi xe Thường Minh về lại trường, đã rời khỏi đây hai năm, nhưng dường như mọi thứ chẳng hề thay đổi, có điều cô lại có cảm giác khó chịu không diễn tả được. Trước kia đi trên đường chẳng hề có cảm giác tồn tại, có lúc cả nửa buổi cũng không bắt gặp được một người quen nào, nhưng lúc này lại cảm thấy bị người ta âm thầm soi mói bàn luận. Dù còn chưa vào học, nhưng trên sân trường có không ít sinh viên qua lại, có người đến thi lại, có người nghỉ hè không về nên ở lại trường.

Thái Đường Yến đi làm thủ tục đi học lại, cô không nhận ra giáo viên đeo kính lão đó là ai, nhưng chẳng biết do nhạy cảm hay thật sự là có chuyện, mà cô luôn cảm thấy ánh mắt sau đôi kính đó đang xăm soi mình, quan sát cô từ phía trên mắt kính.

Đợi người đi rồi, cô giáo mới tháo kính ra, quay sang nói với cô giáo trẻ tuổi ở bên cạnh vừa rời cũng cố ý liếc nhìn mấy lần: "Em có thấy không, có phải rất giống thầy Đường không, chị nhìn tên cũng không nhầm đâu."

Cô giáo trẻ tuổi thấy trường bối mở miệng, vậy là bản thân cũng không giấu nổi lòng hiếu kỳ, "Nhìn mặt mũi đáng đẹp đấy chứ, nói ra sợ chị không tin, mấy tháng trước cô Tiểu Đường đó —— là con gái thầy Đường ấy —— lại còn đến nghe ngóng chuyện của cô nữ sinh này với em đấy, không phải cô ấy không đủ quyền hạn sao, lại còn bảo em kiểm tra xem trong trường mình có sinh viên đó không, mà em còn kiểm tra thật rồi nói với cô ta đấy chứ. Lúc ấy chỉ cảm thấy em học sinh đó và cô ấy có chút giống nhau, chứ em không dám nghĩ sâu thêm. Vì chuyện sinh viên này nghỉ học nên khiến em có ấn tượng, giáo viên hướng dẫn của mấy đứa đó bảo là muốn ra ngoài kiếm học phí. Em mới bảo nếu có khó khăn như thế, thành tích tốt thì lấy học bổng rồi thêm công việc làm ngoài giờ không được sao, không phải trước em ấy có bao nhiêu đàn anh đàn chị đều chịu đựng như thế hết bốn năm sao, đến khi tốt nghiệp tìm việc là được." Cô giáo trẻ vòng vo một lúc rồi ngưng, "Giáo viên đó mới nói chuyện cũng đã làm hết rồi, nhưng em ấy không đem sổ hộ nghèo ra, người nhà lại không muốn em ấy đi học, không cho làm! Không có sổ thì cũng không kiếm học bổng được, vậy là đành nghỉ học."

Bà cô già lại đưa mắt nhìn lên qua cặp kính, "Vậy còn chuyện lan truyền đó... Tiếp khách... Là thật đấy hả? Trời ạ, đã như thế mà còn đi học lại nữa, không phải ảnh hưởng đến danh tiếng của trường thì nên đuổi sao?"

Cô giáo trẻ nhấp một ngụm nước rồi khoát tay, "Ở ký túc xá bên học viện ngoại ngữ thường hay thấy có xe thể thao đến cổng đón người, đã thành thói rồi, còn có thể nói gì được nữa, có lẽ người ta chỉ yêu đương với người giàu mà thôi, chúng ta chớ xen vào, cũng đừng vô duyên chỉ trích người ta, chị nói xem đúng không."

Ha ha. Bà cô già cười khan mấy tiếng, cảm khái: "Khác biệt thế hệ, thanh niên bây giờ cũng cởi mở quá."

Thái Đường Yến bước ra khỏi văn phòng, vốn kế hoạch là quay về trả phòng đã thuê, cô ở chỗ Thường Minh đã hơn nửa tháng, về trường rồi thì cô nên dọn đến ký túc xá, sau này anh đi làm cô đi học, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, chỉ còn lại gần nửa tháng nên cô cũng không ra về kiểu cách muốn độc lập tự do gì, thế là dứt khoát ở lại chỗ của Thường Minh.

Hình như người nọ vẫn một mực đứng chờ, Thái Đường Yến vừa ra là đã thấy người đó dời mắt khỏi bảng thông tin mà nhìn sang rồi. Phòng khách tầng một trống trải yên tĩnh, tiếng bước chân rõ ràng, chỉ có người kia, cô và một bảo vệ tuần tra.

Thái Đường Yến cho rằng không có lý do gì để đợi cô cả, nên cô cúi đầu cầm túi xách, bước về phía cửa như để phòng kẻ cướp.

"Yến Tử." Giọng nam trung niên không mấy rõ ràng vang lên.

Thái Đường Yến vờ như bị điếc, ráo nhanh bước chân.

"Yến Tử —— Yến Tử —— Thái Đường Yến ——!"

Đường Hàn Phi đuổi theo kéo cô lại, Thái Đường Yến hất tay ông ta ra, lườm ông ta với vẻ chán ghét, "Ông làm gì đấy! Buông tôi ra!"

Lần trước cô đuổi theo ông ta mượn tiền nộp học phí, cô nói mượn chính là mượn, mượn bao nhiêu viết giấy nợ bấy nhiêu, sau này tốt nghiệp đi làm cô sẽ trả lại, tang thương của sự đời đổi thay đã khiến Thái Đường Yến không muốn ở cùng ông ta lâu hơn một giây.

"Muốn về học lại đúng không, đã đủ học phí chưa?" Đường Hàn Phi thử nở nụ cười thân thiết, nhưng vì dối lòng nên có phần gượng gạo, nhìn

qua càng khó ưa hơn.

Thái Đường Yến vẫn bảo vệ túi xách của cô, hết như nơi đó nhét vàng nhét bạc vậy, nhưng thực tế chỉ có ví tiền với mấy chục đồng lẻ cùng một chiếc điện thoại, ngoài ra chẳng còn gì, có điều đây là tư thế phòng vệ theo quán tính mang lại cảm giác an toàn cho cô, đều là do Thái Giang Hào ép ra cả.

"Không phiền ông, quan tâm."

"Mẹ con có khỏe không, bệnh tình có khá hơn chút nào không?"

Trong mắt Thái Đường Yến thêm phần căm ghét, "Bà ấy chết rồi."

Đường Hàn Phi im bật, không khác gì nghe được tin tức đáng sợ, kiểu sợ hãi này không chỉ là thương xót bi ai trước sinh mệnh, mà còn nhất thời chẳng hề tin nổi, hết như nghe thấy vừa xảy ra một vụ tai nạn giao thông nguy hiểm vậy.

"Bà ấy bị bệnh mà qua đời."

Thái Đường Yến cảm thấy vô cùng ô nhục khi nói tin mẹ mất cho ông ta hay, "Tôi có thể đi được chưa, phiền ông nhường đường cho."

Đường Hàn Phi theo phản ứng không điều kiện mà dịch người qua, đến khi kịp định thần lại thì vội đuổi theo cô, "Khoan đi vội đã, cũng đã đến giữa trưa rồi, cùng ăn cơm nhé, bố mời cơm. Chỉ một bữa thôi, bố cũng có chuyện khác muốn nói với con."

Thái Đường Yến có phần do dự, Đường Hàn Phi nhanh chóng nói tiếp, "Ở ngay cạnh trường thôi, không xa đâu, sẽ không mất nhiều thời gian của con đâu, dù sao con cũng phải ăn mà, đúng không Yến Tử?"

Nhưng Đường Hàn Phi lại sợ bị người ta bắt gặp, nên không ăn ở phòng ngoài mà là đặt một phòng nhỏ.

Trong lúc đợi dọn món, Đường Hàn Phi ngồi cách cô một góc hình cung hỏi: "Mẹ con đi lúc nào?"

"Mấy tháng trước."

"Bệnh này không chữa khỏi sao, bố có đồng nghiệp đi chữa về thì có thể kiểm soát được, bây giờ người cũng khỏe lắm."

Thái Đường Yến nhìn xoáy sâu vào ông, nghi ngờ ông ta cố ý đến đả kích cô, nhưng Đường Hàn Phi lại khoác lên vẻ mặt nghi hoặc, không hề giống ngụy trang.

"Không có tiền chữa, về nhà chưa được bao lâu thì đi."

Đường Hàn Phi nhất thời sững sốt, không biết lảng đi thế nào nên đành tự rót trà cho mình.

Bọn họ đến sớm, trong quán vẫn chưa nhiều người, thức ăn được dọn lên rất nhanh. Thái Đường Yến bị cơn đói giày vò, lập tức không màng bên cạnh là ai, đợi ông ta tỏ ý thì bắt đầu động đũa. Mấy món này là Đường Hàn Phi để cô gọi nên toàn những món hợp khẩu vị, còn những thứ khác thì tùy ông ta. Cô cố ý nhìn mấy đĩa thức ăn khác, không có món nào cô thích cả, có chút mừng vì khẩu vị không hề di truyền của ông ta.

Đợi cô ăn nửa no, Đường Hàn Phi hỏi: "Quay về học lại năm nào?"

"Năm hai."

"Nghỉ cũng hai năm rồi nhỉ, có thể theo học nổi không?"

"Chưa học chưa biết."

Đường Hàn Phi dừng một lúc rồi nói: "Không biết con có định đi du học không?"

Thái Đường Yến ngẩng đầu lên khỏi bát, nhìn nét mặt già nua ấy, đột nhiên cảm thấy hoang đường đến buồn cười, lập tức nảy sinh ý đùa cợt.

"Ông sẽ bỏ tiền đưa tôi đi ư?"

Cô vốn im lặng ít nói nên màn hài hước bất chợt này đã khuấy đảo lời thoại nghĩ sẵn của Đường Hàn Phi, ngừng một hồi rồi nói tiếp: "Nếu con chịu cho bố cơ hội đấy, lấy công chuộc tội..."

Chó ngáp phải ruồi? Miếng bánh rớt từ trên trời xuống? Trong nháy mắt cô chẳng tha thiết gì ăn uống nữa, đặt đũa xuống nhìn ông chăm chặp.

Đường Hàn Phi vẫn cứ nói: "Bố không biết thời gian trước con có lên diễn đàn trường xem không, quan hệ của con và bố đã âm ỉ khắp trường rồi, có lẽ sau khi tựu trường sẽ có người chỉ trỏ sau lưng con, mà phía bố cũng lúng túng. Nếu con đi nước ngoài, nhân lúc bây giờ vẫn chưa lớn tuổi, dù học lại đại học lần nữa thì khi tốt nghiệp cũng chỉ mới hai lăm hai sáu tuổi, đối với con hay bố đều tốt cả... Cứ coi là, mấy năm qua đã nợ con rồi, Yến Tử à, con cho bố một cơ hội để bù đắp được không?"

Cáo chúc tết gà đấy ư? Nhưng cô chỉ có một cái mạng này, hơn nữa đối với ông ta mà nói cũng chẳng đáng giá gì. Thái Đường Yến không hiểu nổi ý đồ thực sự của ông ta.

"Ông có biết du học bốn năm cần bao nhiêu tiền không, lúc trước mượn ông mấy ngàn học phí cũng không chịu cho, bây giờ đột nhiên lại muốn đập vào tôi chừng trăm vạn ư?"

Đường Hàn Phi xoa vầng trán đầy mồ hôi, "Bố biết, bố cũng đã tính rồi, hơn nữa cũng đã chuẩn bị xong xuôi cho con, nếu không sao có thể tùy tiện nhận lời với con được?"

Vừa nghi ngờ lại vừa động tâm, lời của ông ta như miếng bánh ngọt tẩm thuốc độc đang dụ dỗ cô.

Thái Đường Yến nhìn ông ta một lúc lâu, nhưng Đường Hàn Phi lớn tuổi hơn cô rất nhiều, giữa đó là sự xảo quyệt không chút sơ hở, cô nhìn không ra dấu vết.

Thế là lại làm như không nghe thấy gì mà và cơm, cơ thể cô chỉ vừa mới bình phục, không thể để đói bụng được, còn về Đường Hàn Phi, cô đơn giản xem lời của ông ta như gió thổi bên tai.

Đường Hàn Phi lại bổ sung: "Con có thể từ từ cân nhắc, không việc gì phải từ chối ngay." Ông tháo bút bi từ chỗ kẹp menu ra, rồi xé một tờ giấy viết số mình xuống, "Con cầm số điện thoại của bố đi, nghĩ xong rồi thì có thể gọi cho bố bất cứ lúc nào. Có thể trước mắt không gom đủ học phí bốn năm, nhưng sẽ đưa con đi trước, rồi gửi học phí và tiền sinh hoạt hằng năm sau cũng không có vấn đề."

Thái Đường Yến không cầm tờ giấy kia, đợi ăn xong lấy giấy lau miệng, sau đó cầm túi xách lên chuẩn bị rời đi.

Vẫn là âm thanh trầm thấp kia, "Nếu ông cho tôi sớm hơn thì có thể mẹ tôi đã không ra đi nhanh như thế rồi. Còn nữa, tôi có số của ông rồi, nhưng khi tôi gọi ông chưa bao giờ nghe máy. Tôi ăn xong rồi, đi trước đây."

Nói đoạn cô bước ra ngoài, Đường Hàn Phi không đuổi theo nữa, chỉ ngồi tại chỗ chìm trong suy tư của mình.

Thái Đường Yến bắt xe buýt đến chỗ thuê nhà, cô kéo khóa áo, suy nghĩ đang đưa theo thân xe, mãi chẳng thể có lấy một ý nghĩ trọn vẹn.

Thuê nhà gần một năm nhưng chẳng quen biết ai nhiều, chỉ có mỗi anh cảnh sát ở cửa đối diện là coi như biết, nhưng nay cũng chẳng có nổi

tinh thần để chào từ biệt. Thái Đường Yến nhét những đồ có thể đem đi vào túi, còn những thứ không mang đi được lại không bán được thì vất đi, cuối cùng chỉ còn lại một chiếc tủ quần áo, một thùng đồ dùng hằng ngày cùng một bó chăn.

Thường Minh để chú Chung đến đón cô, đợi đến khi hai người chuyển đồ xuống lầu thì mới phát hiện ra người này cũng đến. Những ngày qua anh luôn đi sớm về trễ, bận tối tăm mặt mũi không nói nổi mấy câu, bây giờ vừa thấy người, quả thật cô rất muốn ném chăn đi chạy ngay đến ôm lấy anh.

"Sao anh cũng đến vậy Thường tiên sinh? Không cần đi làm ạ?"

Thường Minh kẹp gậy chống, nhận lấy chăn rồi cho vào cốp sau thay cô.

"Không phải sợ em không gánh nổi sao, tới xem thế nào."

"Cũng không có gì nhiều mà, với lại có chú Chung rồi."

Ba người một xe cùng quay về nhà Thường Minh, thím Hồ đã dọn cơm tối xong rồi, vì để cho hai người có không gian riêng, bà và chú Chung cùng vào phòng bếp để ăn.

Thường Minh cầm bát cơm hỏi: "Hôm nay về trường làm thủ tục có thuận lợi không?"

Thái Đường Yến khựng lại, sau đó đáp: "Xong rồi ạ, tài liệu đầy đủ hết, cũng không có phiền phức gì."

"Học phí đã đủ chưa?"

Đúng là kỳ lạ. Trước đây cô nghèo đến rớt mồng tơi, nay trong cùng một ngày có đến hai người ám chỉ sẽ cấp tiền cho cô, tại sao mắt trái cô

không báo hiệu trước nhỉ.

Thái Đường Yến nói: "Đủ rồi ạ."

"Không đủ thì nói với anh, đừng khách khí."

"Vâng."

"Có gặp bạn học cũ không?"

Thái Đường Yến cúi đầu nhìn đĩa thức ăn, ánh mắt thoáng thảng thốt, "Không có, một người cũng không, bọn họ đều đã học năm ba, đa số chắc đi thực tập cả rồi."

"Họ sắp tốt nghiệp rồi, em còn thời gian ba năm tươi đẹp nữa."

Thái Đường Yến cười, "Nói cũng phải, vẫn là ở trường tốt hơn."

"Sau này định làm gì, đã nghĩ đến chưa?"

Lại một mảnh yên ắng, "Trước kia em muốn làm giáo viên, dạy tiếng Anh... Loại người như em mà còn đòi làm giáo viên, có phải rất buồn cười không ạ?"

Thường Minh cũng dừng lại nhìn cô, "Loại người như em?"

Vẻ mặt không biểu cảm của anh làm Thái Đường Yến cảnh giác, chẳng hiểu sao lại bất cẩn đào lên cái quá khứ chỉ muốn đi chôn này, vội vàng cười lắc đầu, "Không có gì." Cô gắp một miếng xương sườn to nhất, vì đĩa trơn nên gắp hai lần mới được, Thường Minh tưởng cô muốn lấp miệng anh nên cầm sẵn bát cơm lên, ai dè Thái Đường Yến lại giơ tay cầm lấy bát của mình, vùi đầu gặm cắn, ậm ờ nói: "Ăn thôi ăn thôi."

"..."

Thường Minh dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là dặn dò mấy câu ăn từ từ kéo nghẹn.

Thường Minh tắm xong đi ra thì phát hiện thấy vali da của Thái Đường Yến nằm xó ở cạnh tủ quần áo, anh xách lên, có hơi nặng tay, thế là nói: "Em xếp quần áo vào tủ rồi cất cặp đi."

Thái Đường Yến nằm sấp trên giường chỉ xoay đầu sang, rướn người lên nhìn, "Qua mấy hôm nữa phải đến trường rồi, không cất đâu."

Thường Minh chỉ mặc mỗi quần đùi, chống gậy đi về lại giường, "Chẳng lẽ em định mang hết đến trường, cuối tuần không về sao?"

"... Được rồi."

Thường Minh cảm thấy cũng đúng, bèn bò dậy kéo vali đến, quần áo một năm bốn mùa được nhét lấy nhét để vào trong. Trên cùng là quần áo mùa hè và đồ lót, cô dùng cơ thể che đi, đẩy đồ lót sang nắp trên vali rồi bắt đầu xếp quần áo trước.

Thường Minh không phải là người soi mói về quần áo, nhất là sau khi gặp tai nạn thì đã mất hứng thú hẳn rồi, không xây một phòng thay đồ riêng biệt mà chỉ đặt một chiếc tủ sát tường ngay cạnh mép giường.

Thái Đường Yến cầm quần áo treo lên chỗ trống, có thể cảm nhận được ánh mắt của Thường Minh ở sau lưng.

Đến khi cô treo đồ xong, quả nhiên Thường Minh lên tiếng: "Xong rồi à?"

"Vâng." Đồ mùa hè thì phải đem đến trường, Thái Đường Yến lại nhét chúng vào vali.

"Chỉ còn lại mấy thứ này?"

"Vâng." Cô đặt vali vào lại chỗ cũ, nhưng trông có vẻ không hợp lắm, vậy là nhìn quanh bốn phía tìm chỗ.

Thường Minh như không để ý đến sự nghi ngờ của cô, chỉ nói: "Đồ anh tặng em đâu rồi?"

Thái Đường Yến hỏi: "Em để vali ở đâu giờ?"

"Hỏi em đấy."

"Nhét xuống gầm giường được không?" Rồi cô đẩy vali xuống dưới giường, "Như thế sẽ không thấy được."

Thường Minh vừa vặn khom người nắm lấy cổ áo cô, "Không nghe anh nói gì sao?"

Thường Minh vỗ tay, rụt cổ lại nói: "Tay em bẩn rồi, đi rửa tay đã."

Thường Minh cũng không nắm chặt, cô nhân lúc anh chưa sẵn sàng mà tránh đi. Thái Đường Yến rửa tay thôi mà lâu như tắm vậy, biết thế nào cũng chạy không khỏi, thế là lẽ mề quay vào. Quả nhiên Thường Minh vẫn khóa mắt nhìn cô.

Thái Đường Yến bò vào trong chăn, nói như đánh cuộc: "Thường tiên sinh, em nói với anh một chuyện. Hôm nay em gặp phải người kia, chính là, bố của Đường Chiêu Dĩnh."

Quả nhiên ánh mắt của Thường Minh đã thay đổi, ừ hử một tiếng. Thái Đường Yến vốn định coi chuyện này như chưa từng xảy ra, nay lại lòi nó ra làm bia đỡ đạn, thế là đành phải nói tiếp.

"Ông ta buồn cười lắm, tự dưng nói muốn đưa em đi du học, anh cảm thấy có tin nổi không, trước kia ngay đến hai ba ngàn tiền học phí cũng không che em mượn, giờ lại nói cho em đi du học."

Thường Minh đặt điện thoại xuống, nói: "Em từ chối ông ấy rồi?"

Thái Đường Yến lắc đầu, thu hai chân lại ngồi xếp bằng.

"Em có muốn đi du học không?"

Cô gật đầu không chút do dự, "Đương nhiên muốn rồi, học ngoại ngữ mà có thể đến nước bản địa để thể nghiệm thì tốt quá."

"Đã muốn mà em lại không đồng ý, dù sao ông ấy cũng là người cha sinh học của em, cho em xuất ngoại cũng đúng thôi." Thường Minh nói, "Đường Chiêu Dĩnh ở Mỹ đến tận mấy năm, đường đường là một giáo sư, để một người đi du học cũng không xem là việc gì to tát."

Thái Đường Yến nghiêng người về phía anh, tựa như muốn thổ lộ bí mật, "Thường tiên sinh này, nhưng sao em luôn cảm giác có bẫy nhử?"

Thường Minh bật cười hai tiếng, hỏi ngược lại: "Ông ấy có thể lừa em gì chứ?"

Thái Đường Yến cẩn thận suy nghĩ, sau đó lắc đầu: "Cùi không sợ lở."

"Vậy thì được rồi, cứ đồng ý trước đi, du học cũng không phải chuyện có thể giải quyết xong trong chốc lát, công việc chuẩn bị ít nhất cũng phải hơn nửa năm, nếu thấy có gì không đúng thì rút lui thôi."

Hệt như đang tiêu hóa những lời anh nói, một lúc lâu sau Thái Đường Yến mới lên tiếng: "Thường tiên sinh, suy nghĩ của em có chút tham lam... ích kỷ."

Hai chữ cuối cùng Thường Minh đã từng dùng để hình dung cô, lúc đó cô một mực phản đối, nhưng giờ đây lại cảm thấy không có từ gì khác để hình dung bản thân mình nữa.

Thường Minh không thận trọng lắm như cô, vẫn ôm tâm tình thoải mái nghe chuyện, lúc này không nghĩ đến mấy việc vặt kia, chỉ thấy cô lén lút lại có phần tức cười, không khác gì đang nói với anh mình là kẻ tham ăn cả, khiến anh thấy mềm mại vô cùng.

"Thường tiên sinh, em muốn, tiền của ông ta, nhưng lại không muốn nhận ông ta."

Thường Minh nhất thời sửng sốt, anh đã từng nghĩ vì cô bài xích Đường Hàn Phi nên không muốn đón nhận bất cứ áy náy nào của ông ta, hoặc do nội tâm mơ hồ mong chờ tình yêu của cha nên không thể không cật mạnh nói không muốn được, nhưng chưa bao giờ cân nhắc cô lại dứt khoát đơn giản như vậy, thậm chí là nghĩ đến sự "ích kỷ" như cô nói.

Thấy anh không trả lời ngay, Thái Đường Yến thấp giọng giải thích: "Em cảm thấy ông ấy nợ em, thì nên thanh toán ngay cho xong, đừng dây dưa mà khổ cả hai."

Thường Minh nói: "Vậy anh cho em tiền, đưa em đi du học, em có đồng ý không?"

Thái Đường Yến không chút suy nghĩ, quăng ra hai chữ, "Không muốn."

"Sao lại không muốn? Tiền ai đưa mà chẳng giống nhau."

Thái Đường Yến giảo mồm, "Vậy cũng không giống. Anh đâu nợ gì em, hơn nữa anh đã cho em quá nhiều lắm rồi."

Thường Minh bất đắc dĩ cười: "Vậy được rồi, vì ông ấy thiếu nợ em, nên em mới có thể yên tâm tiếp nhận, còn anh thì chỉ tổ khiến em mất cân bằng."

Thái Đường Yến nghĩ ngợi rồi gật đầu ừ.

"Nếu đã như vậy, tại sao không nắm chặt cơ hội này, nhân lúc ông ấy còn chưa lật lọng?"

Thái Đường Yến rơi vào trầm tư, Thường Minh im lặng chờ câu trả lời của cô, thậm chí cũng thu luôn động tác chớp mắt của cô vào lòng.

Một lúc lâu sau, bỗng Thái Đường Yến dẫu môi như đưa trẻ nổi giận, thốt lên mấy chữ, "Hay là không đi nữa."

"... Tại sao?" Thường Minh sắp thành việc lại hỏng.

"Không muốn đi."

"Con người em đó, không phải vừa nãy còn nói muốn đi à, sao chưa tới ba phút đã thay đổi rồi."

Cáu kinh rõ ràng, "Thì không muốn đi nữa thôi."

Thường Minh khuyên: "Dù sao em cũng nên có lý do chứ."

Thái Đường Yến đưa tay gãi ngón chân mình, Thường Minh thấy thế bèn kéo lại, "Vừa rửa tay xong." Ngay cả động tác hóa giải lo âu cũng bị bắt dừng, Thái Đường Yến trử nên luống cuống, oan ức úp mở nói: "Em, em không nỡ bỏ anh, Thường Minh, em không bỏ được anh đâu."

Thường Minh ngẩn người, Thái Đường Yến rất ít khi thẳng thắn như thế, thế nhưng khi đã mở miệng lại khiến tim anh chấn động rưng rờ, gần như đẩy anh vào đầm lầy thù mị của cô, anh cam tâm thất thủ, vạn kiếp bất phục.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Ngôn ngữ mất đi sức mạnh, Thường Minh chỉ biết kéo lấy cô ôm siết vào lòng, trong khoảnh khắc đó anh chỉ muốn lật đổ hết tất cả kế hoạch đang vạch ra, nói với cô rằng đừng đi. Nhưng lý trí còn sót lại đã kéo lấy suy nghĩ ích kỷ của anh, “Có cơ hội sao lại không đi, một mình em học ngoại ngữ ở lại trong nước thì có gì để phát triển được chứ. Hơn nữa lòng người khó lường, thời gian trước chuyện âm ỉ như vậy, cũng không biết ảnh hưởng đến em nhiều thế nào, nếu mỗi ngày phải chịu đựng đủ ánh mắt chỉ trích bình luận thì không bằng trực tiếp đối sang môi trường sạch sẽ mới để bắt đầu lại, như thế cũng tốt hơn cho em.”

Thái Đường Yến ngạc nhiên với lý trí của anh, rõ ràng một giây trước như sắp từ bỏ, nhưng một giây sau lời nói ra lại vô cùng mạch lạc, hết như lời kịch đã diễn tập mấy lần vậy. Nhưng trong mắt cô Thường Minh vẫn là biểu tượng của trưởng thành, có thể nói ra lời như vậy cũng không có gì ngạc nhiên, nghi ngờ xẹt qua một thoáng rồi lại biến mất.

Hôm nay Thái Đường Yến đã chiếm thế thượng phong, tuy lời của Thường Minh có lý có cứ, nhưng cũng chỉ nghe vào tai chứ cô không để tâm nhiều. Cô càng hy vọng đáp án của anh là không.

“Nói sau đi...” Không có được đáp án hài lòng, Thái Đường Yến vội kết thúc đề tài, “Ai biết có phải ông ta nhất thời tìm thấy lương tâm không chứ, nói không chừng đợi em đồng ý rồi, đến khi tiến hành được nửa thì lại đổi ý, muốn lấy tiền em tiết kiệm để đi nước ngoài không chừng, đến lúc đó còn đi đâu được chứ.”

Cô chui vào chăn nằm xuống, tắt đèn ngủ phía mình đi, “Ngủ trước đi anh, mai anh còn phải đi làm nữa.”

Cô vẫn còn đang trong nghi ngờ nên khó có thể thuyết phục cô được, mà trong mơ hồ Thường Minh cũng không muốn để cô đi lắm, vậy là đề tài bị gác qua một bên, anh cũng nằm xuống hôn lên trán cô, “Ngủ ngon.”

Ánh mắt dần dà thích ứng với bóng đêm, hô hấp cũng trở nên bình ổn lại, Thái Đường Yến từ nằm nghiêng đổi thành nằm ngang, đúng lúc Thường Minh nghe thấy tiếng sột soạt thì quay đầu nhìn sang, cô vẫn mở mắt.

“Không ngủ được à?”

“... Làm ồn anh hả?”

“Anh cũng chưa ngủ.”

“Em vẫn có cảm giác không ổn, thiên hạ này không có bữa cơm nào miễn phí cả.”

“Đây là phiếu cơm hàng tháng.”

“...” Thái Đường Yến bật cười vì anh giải thích, “Vậy em phải há to miệng đón sao?”

Thường Minh nói: “Chứ không em không ổn nuôi heo hả?”

Bầu không khí được anh dẫn dắt, Thái Đường Yến dứt khoát quay người về phía anh, “Thường tiên sinh, trước kia anh đi nước nào?”

“Anh quốc.”

“Hèn gì nghe khẩu âm của anh lại giống giọng Anh Anh đến thế.” Thái Đường Yến nói, “Ngành gì?”

Thường Minh đáp: “Công nhân.”

“...” Cô tặc lưỡi, bởi vì bóng đêm quá dày nên Thường Minh không thấy rõ, bằng không hẳn anh sẽ bật cười rồi.

“Học kiến trúc, nhưng sau khi về thì không vẽ thiết kế lần nào, gần như toàn chạy nghiệp vụ cả.”

“Người chạy nghiệp vụ cũng lợi hại lắm rồi, biết ăn nói nè, em thì không làm được.” Thái Đường Yển đan tay vào nhau đặt lên bụng, “Em không biết ăn nói.”

Thường Minh kê tay ra sau gáy, cười một tiếng, “Không phải em ‘không biết ăn nói’, chỉ là em ít nói thôi, chứ không phải nói bậy bạ.” Rồi anh điều chỉnh góc độ cánh tay, “Nếu em thích tiếp xúc với người ta thì anh có thể dẫn em đi, học hỏi từng bước một, có thể thực dụng hơn trong trường nhiều. Nhưng tính em khá trầm, vẫn là về trường đi học thích hợp với em hơn. Trừ khi em muốn thay đổi tính cách hoàn toàn, không thì nếu ra nước ngoài thì chọn mấy chuyên ngành về mảng nghiên cứu hoặc giáo dục ấy, sau này hợp với em hơn.”

Vốn ban đầu Thái Đường Yển chọn chuyên ngành chỉ xuất phát từ hứng thú mới mẻ, mặt cân nhắc tương đối hẹp, đối với kiểu giới thiệu chuyên nghiệp mà mình có ít kiến thức như thế này, dĩ nhiên cô cũng sẽ không mạo hiểm.

“Nghe nói du học nhiều phiền phức lắm, em không hiểu gì cả.”

Thường Minh đưa tay xoa đầu cô, “Ai đến lần đầu cũng đều lơ mơ cả, anh sẽ chỉ cho em phương hướng, nếu tiện thì có thể tìm môi giới du học, không yên lòng thì có thể tự mình tìm tòi, đương nhiên vẫn là hai người kết hợp thì hiệu suất cao hơn.”

Càng trò chuyện Thái Đường Yến càng có tinh thần, “Thường tiên sinh, vậy năm đó anh đi thế nào?”

Thường Minh đáp: “Anh có bạn ở bên kia, quen cửa quen nẻo, thành ra anh đi đường vòng khá ít.”

“Anh mới qua đã quen rồi à, đột nhiên thay đổi ngôn ngữ thì có thể nghe hiểu được không, khẩu ngữ thế nào?”

“Dĩ nhiên mới đầu không quen rồi, hơn nữa lúc đó anh chỉ mới mười tám, tâm hồn còn mong manh —— Cười cái gì mà cười, cũng không khác tuổi em là bao, em có mạnh hơn anh chỗ nào không —— nhưng dù sao đàn ông vẫn kiên cường hơn, có chịu khổ thì cũng nhẫn nại chứ không để lộ ra, ra vẻ bất cứ việc gì cũng có thể gồng gánh. Dù trước khi xuất ngoại đã tăng cường khẩu ngữ, nhưng dù sao đến một môi trường mới toàn ngôn ngữ thì cũng khác, không thể lười biếng dùng tiếng Trung được, chỉ có thể nhắm mắt ngắc ngứ phải đến một hai tháng mới thích ứng được. Lúc đó bản thân có chút bài ngoại, mà trong giới người Hoa cũng chia ba chia bảy các kiểu, điều kiện của anh chỉ tính trên mức trong bình, thành ra trình độ khá lúng túng. Có điều học ngoại ngữ xong thì cũng chia trường khác, nên không gặp nữa.”

Thái Đường Yến cảm thấy có thể nói nhiều hơn với anh được rồi, chỉ một chuyện này mà có thể hỏi đến mấy ngày mấy đêm.

“Xuất ngoại một chuyến rất đáng giá, trong hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ ấy, em sẽ lại lần nữa ngẫm nghĩ xem bản thân là một người thế nào, phải trở thành kiểu người gì thì mới có thể thích ứng được với hoàn cảnh này.” Thường Minh nói, “Anh nói nghe nhạt nhẽo lắm, em nên tự mình đi để trải nghiệm.”

“Để em suy nghĩ đã.” Thái Đường Yến sợ nói nữa thì ngày mai anh sẽ không dậy nổi, vậy là kết thúc đề tài trước.

Thường Minh cũng mệt rồi, đành nghiêng người ôm lấy cô, “Vây ngủ thôi.”

Mấy ngày kế tiếp, Thái Đường Yến lấy laptop của Thường Minh tìm kiếm về mấy quốc gia mà mình muốn đi, cho đến bây giờ chưa từng lại gần và nhìn rõ như thế, càng tìm hiểu càng thấm thía. Đến tối lại kéo Thường Minh nói về mấy chuyện ngày trước anh du học, Thường Minh đã về nước mấy năm, mọi chi tiết đều đã mơ hồ, có lúc chỉ có thể nói chung chung, nhưng dù là vậy, ngay đến anh cũng phát hiện cô đã trở nên nhanh nhẹn hơn, sự tò mò và sức sống nên có trong lứa tuổi này lại lần nữa quay về với cô. Lo lắng vì phải chia xa dần phai nhạt, Thường Minh từ từ cảm thấy có lẽ mình buông tay cũng không sai...

Một lượng lớn tin tức làm lay chuyển ý nghĩ của cô, đêm nay Thái Đường Yến do dự mở miệng với Thường Minh, “Thường tiên sinh, em đi, hỏi ông ta có được không? Chỉ muốn hỏi xem, xem ông ta, muốn đưa em đi đâu? Rồi đưa tiền này nợ thế nào. Em chỉ hỏi chút thôi.”

Thường Minh nhìn ngón tay cô bắt di bất giác vạch lên nước Ý, bèn à một tiếng, “Cứ hỏi đi, hỏi mấy câu cũng không mất mát gì.”

“Nhưng mà, em sợ vừa nghe giọng ông ta thì sẽ lại gây gổ.”

Dù Thái Đường Yến trầm lặng ít nói, nhưng khi mở miệng bày tỏ thì sẽ khăng khăng đến đáng sợ, Thường Minh nhớ lại lần gây gổ trước với cô, đúng là đáng về hận không giết được anh, thế là cười khan một tiếng: “Mục đích em gọi điện là nói chuyện với ông ấy, nếu em muốn đi du học thì chắc chắn sau này sẽ cầu cạnh tài nguyên từ chỗ ông ấy, như thế đối với em ông ấy vẫn còn có ích, tạm thời gác thù mới hận cũ qua một bên đi đã, trước mắt chúng ta tìm ông ấy đòi nợ đã.” Anh lấy một xấp giấy ghi chú ở trong ngăn kéo ra, đẩy đến trước mặt cô, “Viết ra mấy câu hỏi và chú ý em cần ra đây, lập danh sách theo trật tự, lúc gọi điện thì dán vào trước mặt ấy, hỏi một câu xé một tờ, đợi khi hỏi xong thì dù ông ta có làm quen với em thế

nào thì cứ cúp máy trước đi, tương lai còn dài, tình cảm cũng từ từ bồi dưỡng, đâu thể một phát là có ngay được. Để đề phòng ông ấy trở mặt thì lúc gọi nhớ ghi âm lại đấy.”

Thái Đường Yến đã từng nhìn thấy dáng vẻ làm việc của Thường Minh, nhưng chưa thấy anh hành sự trật tự đâu vào đấy như thế bao giờ, lúc này được nghĩ rằng nếu người này cũng kiên nhẫn như thế với người khác thì nhất định cô sẽ ghen mất, cũng nghĩ sẽ không nhường anh cho bất cứ ai cả.

Thường Minh nhắc nhở, “Ngây ra gì đấy?”

“À, dạ.”

Thái Đường Yến lấy một cây bút, viết vào tờ đầu tiên: Tại sao muốn đưa tôi đi xuất ngoại?

Viết xong thì tự bản thân trả lời, “Ông ta nói xuất ngoại đều tốt cho tất cả mọi người, có phải không cần hỏi nữa không?”

Thường Minh nói: “Chọn câu hỏi quan trọng.”VẬY là cô xé nó đi vất vào thùng rác, lại đổi thành câu hỏi khác: Muốn đưa tôi đến nước nào?

Sau đó lại lục tục viết liền mấy tờ: Có thể cho tôi học trong vòng mấy năm? Tiền sinh hoạt hằng năm bao nhiêu? Gửi lúc nào? Vân vân.

Một loạt tờ giấy được dán trên bàn theo thứ tự, Thường Minh đóng góp điện thoại của mình để ghi âm, Thái Đường Yến nhập số của Đường Hàn Phi vào, “Em gọi nhé?”

“Ừ.”

Bấm nút gọi, đồng thời cũng bấm nút mở loa ngoài, Thái Đường Yến nhìn Thường Minh, cả hai im lặng chờ đợi.

“Alo, ai thế?” Giọng của Đường Hàn Phi thông qua điện lưu càng trở nên xa lạ.

“À ——” Thái Đường Yến nhìn Thường Minh như tiếp thu năng lượng, “Là tôi, Thái Đường Yến.”

“À, Yến Tử hả, nghĩ kỹ rồi gọi điện cho bố đấy à?” Thái độ ôn hòa đến lạ, xung quanh cũng yên tĩnh khác thường.”

“Ừm, về chuyện lần trước ông nói, muốn đưa tôi đi nước nào đây?”

Thái Đường Yến đi thẳng vào chuyện chính, không mảy may vòng vo tí nào, nghe như đến cửa đòi nợ vậy. Thường Minh không khỏi bật cười.

“Mấy nơi nổi tiếng ở Anh hay Mỹ thì chắc không đủ sức, bố tính để con đi châu Úc, con thấy sao?”

Giờ đây Thái Đường Yến như cá trong đảo, bên ngoài là đại dương mênh mông, chỉ cần có thể rời khỏi đảo, bất kể là đi đâu thì đối với cô cũng đều là thể nghiệm mới, cô hoàn toàn không có vấn đề gì.

Cô lại nhìn Thường Minh tìm kiếm sự khẳng định, chỉ thấy anh gật đầu.

Cô xé tờ đầu tiên đi, lại nhìn tờ thứ hai: “Có thể cung ứng cho tôi đi học trong mấy năm?”

Đường Hàn Phi nghĩ một chốc rồi nói: “Qua bên đó hẳn con phải học đại học lại từ đầu, nếu con muốn học tiếp lên thạc sĩ thì cũng không phải không thể. Để xem con đến lúc đó quyết định thế nào đã.”

Thái Đường Yến như tra khảo Đường Hàn Phi, từng tờ một đều đã được hỏi xong, phản ứng của bên kia cũng hoàn mỹ như đã diễn tập, thậm chí còn thúc giục cô mau chóng đăng ký thi IELTS, nếu tự trường vào

tháng hai năm sau thì nhanh quá, nên chỉ có thể xem xét tháng bảy, có điều đã hai năm cô không đi học rồi, có khi ngôn ngữ đã thụt lùi đến trình độ lớp mười hai cũng không chừng, nên sớm chuẩn bị để sau này ít bị động.

“Thường tiên sinh, anh cảm thấy thế nào?” Thái Đường Yến siết chặt tờ giấy cuối cùng trong tay.

Thường Minh cũng cất điện thoại đi, chuyển file ghi âm qua cho cô.

“Nghe lời ông ấy mau đi đăng ký đi, ngày mai ông ấy sẽ chuyển tiền đến cho em ngay, sau đó tìm môi giới —— việc này em khỏi phải lo, anh nhờ A Bách tìm người đáng tin rồi —— làm ánh mắt gì đấy?”

Thái Đường Yến lắc đầu, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

“Không nói thật à?”

Cô chỉ cười cười.

“Không nói thì sau này không có cơ hội đâu đấy nhé, lần sau em muốn nói anh cũng không nghe đâu.” Thường Minh vốn định giả vờ tức giận, nhưng bị cô cảm hóa nên chẳng thể giận nổi.

“Thì chỉ là, cảm thấy anh tốt nhất thôi.”

Mấy ngày nay Thường Minh bị cô rót mật liên tục, lâng lâng vô cùng hạnh phúc, trò khôi hài của anh đã thất bại trước sự chân thành của cô. Muốn nói gì đó nhưng nhất thời lại không tìm được lời, chỉ đành cười theo cô, thành ra trong phòng kẻ ngốc thành đôi, chỉ nhìn nhau không nói năng gì.

Đến lượt Thái Đường Yến bận rộn, sau khi khai giảng đi học, cô ghi danh thêm lớp tăng cường ban đêm, từ sáu giờ bốn mươi đến tám giờ bốn

mười tối, dù Thường Minh không làm thêm giờ cũng ở công ty đợi cô cùng về.

Thái Đường Yến học liền tù tì mấy ngày, dù mỗi ngày học từ vựng đến mức bất tỉnh căng não, nhưng cũng có thể nhận ra tinh thần của cô phấn chấn. Thường Minh vừa vui vừa buồn, bảo cô nhớ nghỉ ngơi điều độ.

Ban ngày Thái Đường Yến sẽ ở nhà Thường Minh tự học, đến gần tối thì ra ngoài ăn cơm rồi đi học tiếp. Ngày hôm đó trước khi tan làm, Thường Minh đến ngân hàng giải quyết nghiệp vụ, lúc đi ra thì thấy ở bên ngoài cửa kính có bóng người quen thuộc đang đi cùng một nam sinh trạc tuổi, cũng không biết là cái nhìn của anh có lực hấp dẫn hay là tâm linh tương thông, Thái Đường Yến quay đầu nhìn sang, bước chân dừng lại, ánh mắt ngạc nhiên. Thái Đường Yến bèn đi ra ngoài cửa, còn mỉm cười với cô.

Hình như cậu nam sinh kia hỏi một câu sao thế, Thái Đường Yến mới hoản hồn lắc đầu, rồi cả hai lại tiếp tục đi về phía trước, càng lúc càng cách xa Thường Minh vốn chỉ cách bọn họ chừng mười mét.

Thường Minh ra khỏi ngân hàng chưa được bao lâu thì nhận được điện thoại của Thái Đường Yến, không nhận được bật cười.

“Vừa rồi cho em cơ hội chào hỏi mà em không biết quý trọng, lần này mất bò mới lo làm chuông sao?”

Đầu kia vang lên âm thanh xả nước, hình như là ở nhà vệ sinh? Càng lúc Thường Minh càng vui.

Thái Đường Yến nói: “Thường tiên sinh, anh giận rồi hả?”

Thường Minh hỏi ngược lại: “Em có gì khiến anh giận à?”

Cô im lặng một lúc rồi đáp: “Đó là bạn học chung lớp, không chỉ có mỗi mình cậu ấy đâu, còn hai bạn nữ nữa đang chờ trong trung tâm mua

sắm, bọn họ nói bên này mới mở một tiệm đồ ngọt nên kéo em đến thử cùng. Anh đừng nghĩ nhiều...”

Thường Minh vốn chẳng nghĩ nhiều, lại nghe cô thành khẩn giải thích như thế thì bắt đầu hối hận vì vừa nãy đã dọa cô.

“Em hẳn nên giao lưu nhiều với bạn cùng tuổi, sau này em ra ngoài sẽ còn gặp rất nhiều... rất nhiều đàn ông trẻ tuổi ưu tú hơn anh, anh cũng sẽ không cấm em qua lại bình thường với bạn khác phái đâu. Em đừng có áp lực.”

Đáy lòng Thường Minh vốn phẳng lặng như mặt nước, nhưng nói ra lời này áp lực lại chuyển đến trên vai anh, trái lại lại xuất hiện rung động vi diệu, nhưng do Thái Đường Yến không thấy được biểu cảm của anh nên không để ý đến mặt chữ lắm.

Thường Minh thông thả khiến cô thoải mái phần nào, bỗng cô cười mở nói: “Thường tiên sinh, nếu như đồ ngọt ăn ngon thật, vậy buổi tối em đem về cho anh ăn nhé!”

Tình ý chân thành lại nóng bỏng như chảy ra từ loa nghe, ủ ấm vành tai anh.

“Em ấy... Buổi tối dẫn anh đi cùng không phải tốt hơn sao?”

Lại một chuỗi cười tựa tiếng nước chảy róc rách, “Được ạ.”

Lớp học của Thái Đường Yến ở tầng ba tòa nhà Shuma, cách trung tâm mua sắm nơi này chỉ mười phút đi bộ, Thường Minh nghe lời đến quán đồ ngọt trước giờ hẹn mười phút để xếp hàng chiếm chỗ, có điều đến khi anh đợi hết mười phút, điện thoại của Thái Đường Yến vẫn không có ai bắt máy, ngỡ rằng cô đang đi trên đường nên không đợi ý, đợi thêm chừng mười phút nữa, điện thoại đã tắt máy.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Thái Đường Yến sẽ không tắt máy vô duyên vô cớ, có lẽ là hết pin, Thường Minh lại đợi thêm năm phút nữa, nhưng vẫn biệt tăm biệt tích như thế. Lòng anh phát giác có điều không ổn, ra khỏi trung tâm mua sắm, anh nhắm đường tắt đi đến lớp học của Thái Đường Yến, dọc đường đi không ngừng nhìn trái nhìn phải, đêm hè nên người đi đường rất nhiều, lui tới toàn là những gương mặt xa lạ, không có lấy nửa bóng dáng quen thuộc. Thường Minh đến nơi cô học, nhìn từ bên ngoài vẫn còn ánh đèn chưa tắt, anh hơi yên tâm, có lẽ cô ấy chỉ đang hỏi chuyện nên tan trễ.

Ngay sau đó liền lên lầu tìm căn phòng học ở tầng ba này, có người đồ xô kéo nhau đi ra, đa phần đều mặc trang phục tương tự nhau, có không ít người đeo balo sau lưng.

Đúng lúc Thường Minh trông thấy cậu nam sinh đi cùng với Thái Đường Yến lúc sáng, vậy là gọi cậu ta lại, "Bạn học này, cho hỏi Thái Đường Yến có ở trong đây không?"

Cậu nam sinh nhìn anh với ánh mắt nghiền ngẫm, nhất là khi cái nhìn rơi xuống cây gậy chống, nói: "Đã đi từ sớm rồi, nói là có hẹn, vừa tan lớp là chạy đi ngay... Anh là..."

Chút yên tâm vừa xuất hiện ban nãy lập tức biến mất không còn, Thường Minh không trả lời câu hỏi của nam sinh đó, mà chỉ nói "cám ơn" rồi vội vã rời đi.

"... Đúng là kỳ lạ." Nam sinh gãi đầu nhìn theo bóng lưng rời đi của Thường Minh, lẩm bẫm một câu.

Lý trí và cảm giác mách anh rằng Thái Đường Yến đã gặp chuyện rồi, cô chưa bao giờ lỡ hẹn cả, Thường Minh không ôm bất cứ tia may mắn nào, càng không có bất ngờ trời xui đất khiến nào cả. Hẳn là cô đã gặp bất trắc ở nơi nào đó rồi.

Người trưởng thành mất tích hai mươi tư giờ mới có thể báo án được, nếu không phải là bắt cóc vợ vét tài sản thì bây giờ cách thời điểm cô biến mất chưa đến một tiếng, Thường Minh hy vọng có thể nhanh chóng có người giúp đỡ, nhưng hơn hết lại càng hy vọng cô có thể trở lại sớm hơn.

Dù sao cũng không có chút manh mối nào, Thường Minh lại quay về tiệm đồ ngọt một chuyến, vẫn không thấy ai, cũng hỏi nhân viên trong tiệm, nhưng không có ai để lại tin nhắn cho anh cả.

Thường Minh sốt ruột đứng lên, lần trước đi tìm cô cũng từng vồ hụt, nhưng đó là cảm thụ hoàn toàn khác biệt. Anh biết chẳng qua lúc đó cô chỉ vô tình rời đi trước khi anh đến, mà cho dù là trốn anh cũng được, dù sao cô cũng bình yên vô sự. Thái Đường Yến lỡ hẹn không giống người khác, có thể nói Thường Minh là người thân cận nhất của cô, gần như là người nhà vậy, sẽ không lý nào cô lại chủ động giấu cả.

Thường Minh đỡ lan can nhìn dòng người qua lại không ngừng ở bên dưới, từng người một trong mắt anh đều như binh lính đồ chơi, nhỏ bé lại mơ hồ.

Hoặc là cô gặp phải chuyện gì tức giận nên rời đi rồi. Lòng dạ phụ nữ vòng vo rắc rối, âu cũng là chuyện thường. Nhưng Thường Minh tự thấy mình không làm gì sai để chọc giận cô cả.

Bất đắc dĩ anh trượt danh bạ điện thoại, tìm những người có thể liên quan với cô.

Đầu tiên là gọi cho thím Hồ, trong thời gian này thím ấy luôn ở chỗ Thường Minh để chăm lo cho cuộc sống của hai người, ngay cả Phạm Tiểu

Uyển cũng âm thầm phê bình, nhưng cũng chỉ được mấy ngày thôi, sau đó bà lại gọi bạn bè đi dạo phố đánh bài.

"Không có, cô ấy bảo phải đi mua sắm với bạn học sớm, nên tôi cũng làm cơm cho cô ấy từ sớm." Thím Hồ nói, "Vẫn chưa thấy cô ấy về."

Thường Minh đành dặn nếu cô ấy có về thì phải gọi cho anh ngay.

Thím Hồ không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cứ ấp úng hỏi: "Cậu hai nhỏ à, cậu coi như tôi già cả lắm mồm một câu vậy, có phải hai người... lại cãi nhau không?"

Thường Minh còn thật sự ngẫm nghĩ, rồi trả lời bà đầy khẳng định, "Không có."

Cuộc gọi thứ hai là gọi cho Đường Hàn Phi, giọng ở đầu dây đã không còn âm trầm của những ngày qua nữa rồi, trái lại còn hơn hờ trên đùa: "Thường Tổng à, tối khuya rồi muốn làm gì thế?"

Thường Minh day day mi tâm, tình huống khẩn cấp nên anh cũng không vòng vo với ông ta, "Bác Đường này, chiều nay Yến Tử có liên lạc với bác không?"

"Không có, sau mấy hôm trước thì không còn liên lạc gì nữa." Nhắc đến Thái Đường Yến, lập tức giọng nói trở nên căng thẳng đầy cẩn thận, "Cậu cũng biết xưa nay tôi và con bé không hợp, không có chuyện gì thì sẽ không tìm đối phương, tránh có chuyện không vui. Không lẽ xảy ra chuyện gì rồi ư?"

Đường Hàn Phi không phải kẻ địch, ông ta vẫn cần dựa vào anh, Thường Minh đoán chắc hẳn ông ta sẽ không nói dối, nhưng ông ta từng cùng một giuộc với Phong Trạch, nên khó tránh khỏi làm người ta bất an.

"Giáo sư Đường à, không thấy Yến Tử đâu nữa rồi, tối nay tan học xong không thấy về, tốt nhất là cô ấy không nên biết chuyện của chúng ta, bằng không —— "

"Tôi biết rồi tôi biết rồi, tôi sẽ làm theo giao ước nghiêm ngặt. Nhưng cậu nói 'không thấy' là có ý gì?"

Thường Minh đang sốt ruột nên khá mất kiên nhẫn, "Ý trên mặt chữ." Điều này cũng tương đương với việc không cần phải tốn nước bọt nhiều với người đàn ông mà Thái Đường Yến nửa xa lạ này làm gì, nhưng tránh bỏ sót tin tức, anh vẫn đánh tiếng với ông ta, "Giáo sư Đường, nếu cô ấy có liên lạc gì với bác thì nhất định phải báo ngay với tôi."

Thường Minh hốt hoảng suốt cả đêm, hành hạ bản thân cũng không có lợi với bất cứ ai cả, nhưng anh cứ trăn trở qua lại mãi không ngủ được. Anh không dám lại không thể không nghĩ đến từng trường hợp và biện pháp một.

Anh không phải là kẻ giàu sang gì, nhưng điều đầu tiên nghĩ đến đó là bắt cóc tổng tiền, người đó biến mất quả thực khiến người ta khó lòng an tâm nổi, nhưng rồi lại nghĩ chính bản thân hẳn ta còn tự lo chưa xong, chạy trốn mới là lựa chọn đầu tiên, theo lý mà nói thì sẽ không mạo hiểm ra mặt phạm tội. Lại nghĩ đến một vài vụ án phụ nữ bị lừa gạt, cảm thấy chuyện này có khả năng không nhỏ, nhưng chợt nghĩ đến ông anh không ra hồn của Thái Đường Yến, sắp khai giảng rồi, liệu gã ta có đến chặn đường Thái Đường Yến, bắt cô quay về hoàn thành tiếp hôn sự hoang đường kia không —— hiển nhiên anh đã quên cô là "đào hôn" trốn thoát. Càng nghĩ càng cảm thấy trường hợp thứ hai có khả năng hơn, nếu quả thật là như vậy, đối phương sẽ không chủ động liên lạc với anh, xem ra Thường Minh phải đến nhà cũ của Thái Đường Yến một chuyến nữa rồi.

Trời vừa sáng, Thường Minh liền dặn chú Chung đến núi Vi Phong huyện Tân Nam một chuyến, đến nơi ấy vẫn là lão Viên có ích hơn, để lão

Viên lái con Camry chở anh đi.

"Thường Tổng... Vẫn là căn nhà lần trước sao?" Lão Viên liếc nhìn ông chủ đang cau mày ngồi bên ghế phụ, giọng khuôn phép đi rất nhiều.

"Lái nhanh chút đi." Thường Minh dặn.

Long Đại không vội cho xe chạy, chuyện lần trước gặp phải đã làm ông ta cẩn thận dè dặt hơn, quay đầu sang hỏi: "Thường Tổng, hay là gọi thêm mấy người nữa?"

Chuyến đi này gần như là cướp người chứ không phải tìm người, nhưng nếu Thái Đường Yến không có ở nhà, vậy có nghĩa là mời người đến nhìn anh cười nhạt, Thường Minh cân nhắc một lúc rồi nói: "Để sau đi, đợi tôi thăm dò tình hình đã."

Lão Viên chỉ đành đáp được.

Trong thôn không có thay đổi gì lớn, vẫn là con đường bùn lầy như trước, làm lão Viên đau lòng con xe vừa mới rửa hôm qua.

Thường Minh lộ vẻ gấp gáp, đứng trước cửa nhà họ Thái mới miễn cưỡng dẫn lại, không trực tiếp xông cửa đi vào, thế nhưng trong giọng không hề thiếu tàn bạo.

"Thái Đường Yến ——" Anh gọi to tên cô, đập liên tục lên cửa.

Lão Viên nhìn quanh như che chở, bây giờ mới hơn chính giờ sáng, chắc hẳn mọi người đã rời nhà xuống ruộng rồi, cửa nhà họ Thái cũng khép chặt.

Có đưa con nít đứng ở cửa nhà mình gãi móng ngó dáo dác, lão Viên dợm hù, thẳng bé liền rụt người về như chuột chũi.

Lại gọi lần nữa, đến cả chim trên nóc nhà cũng bay đi.

Bên trong vang lên tiếng kéo cửa khóa sắt. Thường Minh lùi lại một bước, cánh cửa được mở ra từ bên trong.

Một người đàn ông đứng tuổi nhìn anh đầy dò xét, nói câu gì đó, mới đầu Thường Minh nghe không rõ lắm, một lúc sau mới nhận ra đó là tiếng địa phương hỏi anh là ai.

"Tôi tìm Thái Đường Yến." Biết đàn ông nhà này đều không phải hạng người tốt lành gì, Thường Minh miễn cưỡng duy trì phép tắc cơ bản, nhưng ánh mắt lại quét vào trong nhà, có điều bị vách tường ngăn trở nên không nhìn thấy gì, "Bảo cô ấy ra đây đi."

Thái Quang Viễn đổi giọng phổ thông, thờ dài nói: "Đã mấy tháng Yến Tử không về rồi, anh đến tìm con bé cũng vô ích."

"Anh trai cô ấy đâu, hẳn có ở nhà không, gọi hẳn ra đây."

Thái Quang Viễn thấy có người đến tìm con trai, phản ứng đầu tiên là chủ nợ đến cửa, rồi lại nhìn quần áo anh gọn gàng gấp nếp, càng nhìn càng thấy giống, thế là vội trốn tránh: "Anh, anh tìm nó làm gì? Nó không ở nhà, không biết đã đi đâu rồi."

Rồi như phá đám, trong phòng bỗng vang lên tiếng sột soạt rất lớn, nghe như tiếng băng ghế đổ.

Thái Quang Viễn biến sắc, quanh co giải thích: "Mèo, là mèo nhà đấy, nó phá đồ."

Thường Minh gạt ông ta ra đi vào nhà, lão Viên cũng hộ chủ đuổi theo, đồng thời đề phòng ông ta đánh lén sau lưng Thường Minh.

Thường Minh đi thẳng đến trước cửa một căn phòng đang mở toang, trong nhà không thắp đèn, do từ sáng bước vào tối nên phải mất một lúc lâu anh mới thấy rõ tình trạng trong nhà.

Bên trong trống trơn, không có dụng cụ điện nào đáng tiền cả, chỉ có một chiếc giường cũ và một tủ quần áo, thứ đồ ngả là băng ghế, vốn dĩ trên ghế có đặt chậu nước rửa mặt nên lúc này nền xi măng ướt một vũng, trông càng bẩn thỉu lộn xộn. Bên cạnh chậu nước rửa mặt là một người đàn ông để trần nửa người chân quấn thạch cao nằm trên giường, quạt gió ở bên cạnh kêu vù vù, nhưng không thổi bay nổi mùi thối rửa.

Người đàn ông dùng tiếng địa phương la hét cái gì đó, nhưng khi ánh mắt khóa trên người Thường Minh, tiếng chửi rửa ngừng lại.

Gã sợ anh. Thường Minh cảm nhận được.

Đây là anh trai kế của Thái Đường Yến, khó mà tưởng tượng nổi giờ đây người đàn ông dù thất bại bỏ chạy nhưng cơ thể vẫn còn khỏe mạnh lần trước đang nằm thẳng băng trên giường.

Thái Quang Viễn lách mình đi vào, dựng băng ghế lên, vừa nhặt chậu nước vừa oán giận: "Không phải bảo con đợi một lát sao, gấp cái gì chứ. Muốn tồn sức thu dọn làm gì chứ."

Thái Giang Hào núp trong bóng râm của Thái Quang Viễn, không dám nhìn Thường Minh, nhưng người phía sau vẫn cứ bước vào nhà, nhìn gã từ trên cao mà hỏi: "Tôi là bạn trai của Thái Đường Yến, từ tối qua đến giờ Yến Tử vẫn chưa về nhà, trong thời gian đó cô ấy có liên lạc với mấy người không?" Thái Giang Hào của ngày hôm nay hoàn toàn đập vỡ tưởng tượng lúc trước của Thường Minh, nhìn gã này gầy chân như thế, đừng nói là bắt cóc, chỉ e đến việc ăn uống cũng phải mượn sức người khác, việc Thái Đường Yến mất tích liền trở nên khó hiểu.

Ở trước mặt Thái Đường Yến, Thái Giang Hào luôn phô cái vẻ ác bá ra, nhưng suy cho cùng vẫn không tiền không thế, chỉ chuyên chọn người mềm yếu để bắt nạt, tuy gã không biết lai lịch của Thường Minh, nhưng nhìn dáng vẻ thì xem chừng ưu thế hơn gã rất nhiều, hơn nữa đến cả vũ khí

cuối cùng là thế trạng cũng chẳng bằng người ta chống gậy, nhất thời suy sụp..

Anh có thể nhẫn nại với vẻ nhát gan của Thái Đường Yến, nhưng gã Thái Giang Hào chuyên bắt nạt kẻ yếu này thì không, Thường Minh mất kiên nhẫn gõ gậy xuống nền, "Tôi đang hỏi anh đấy, Yến Tử có từng liên lạc với mấy người không."

"..." Người trả lời là Thái Quang Viễn, ông ta cất chậu nước đi, phiền não vì bị Thường Minh làm đảo lộn trật tự cuộc sống, "Con bé đi rồi, ngay cả sổ hộ khẩu cũng đã đem đi, sẽ không về đâu. Các anh đi chỗ khác hỏi đi. Đừng đến nhà bọn tôi nữa, tôi van xin các anh đấy."

Người đàn ông này cúi đầu dễ dàng như vậy khiến Thường Minh hơi bất ngờ, nhưng cũng cảm thấy hợp tình hợp lý. Nếu bố dượng của Thái Đường Yến có được mấy phần khí phách thì cô cũng đã không rời vào tình cảnh bị Thái Giang Hào lấn áp rồi.

Thường Minh lại nhìn xoáy vào Thái Giang Hào một hồi lâu, người nọ từ đầu đến cuối không hề mở miệng nói một lời, thậm chí vào lúc này còn đang nhắm mắt vờ ngủ. Nhưng vì gã không thể trở mình, để trần nằm giữa nên trông hết như xác chết.

Thường Minh không cam lòng hỏi: "Chân này của hãn ta bị làm sao thế?"

"Đừng hỏi nữa, xin các anh đi cho, chẳng lẽ các anh muốn tôi quỳ xuống cầu xin sao?"

"..."

Thường Minh cúi đầu chào, sau đó cùng lão Viên rời khỏi nhà họ Thái không chút sức sống.

Trước khi lái xe Lão Viên đứng bên ngoài gọi một cuộc điện thoại, sắp đến công trường lại nhận thêm một cuộc nữa, lần này không tránh được Thường Minh, dừng xe bên đường ra hiệu anh chờ một lúc rồi nghe bên kia nói, thỉnh thoảng đáp lại mấy câu xúc động như "vậy à" rồi "thật sao".

Thường Minh mất kiên nhẫn lại bất an, dùng ngón tay gõ lên cửa kính.

"Đã hỏi rồi," Lão Viên cúp máy rồi đột ngột quay đầu sang, "Thường tổng, tôi đã hỏi được vì sao chân người kia bị cắt bỏ rồi."

Ngón tay yên phận hạ xuống, "Anh nói đi."

"Anh đoán xem, là bị người ta chặt đấy." Lão Viên giơ tay chém xuống lòng bàn tay, "Không phải lúc trước em gái hẳn dính hôn với tên Thạch Khải Hoàn kia sao, đến giấy cũng đã nhận rồi nhưng cuối cùng người lại bỏ chạy mất. Sau đó nhà họ Thạch tìm một cô gái khác, rồi lại đòi hẳn ta trả tiền đám hỏi và quà về, nhưng tên đó đã đem đi đánh bài sạch hết rồi, trong nhà cũng không có thứ gì để cầm cố được, nên mới bị người ta chặt chân. Loại người như thế bị vậy cũng đáng. Dù bị đánh tàn phế cũng không đồng cảm nổi."

Thường Minh cười nhạt hai tiếng.

Thái Giang Hào đã ngã, không những anh không có chút vui vẻ nào, mà trái lại tâm trạng càng nặng nề hơn.

Cách thời điểm mất liên lạc với Thái Đường Yến đã hơn mười lăm tiếng, anh còn phải trải qua chín tiếng dày vò nữa, mới có thể nhờ lực lượng cảnh sát được.

Anh không sợ đau khổ, chỉ sợ đến cuối đau khổ lại trở thành phí công.

Đang định gọi cho chú Chung chuẩn bị quay về thành phố thì chiếc điện thoại cá nhân của Thường Minh bỗng đổ chuông, nhìn lướt qua màn

hình, trái tim lập tức nảy lên đến cuống họng.

Là số của Thái Đường Yến.

Thường Minh bắt máy ngay, "Alo, Yến Tử, em đang ở đâu đấy?"

Sau một hồi yên tĩnh, bên kia truyền đến tiếng cười âm hiểm làm người ta rợn tóc gáy.

Tia lý trí còn sót lại của Thường Minh điều khiển anh nhanh chóng lôi chiếc điện thoại khác ra, mở app ghi âm lên, đồng thời cũng bấm nút loa ngoài.

"... Phong Trạch?" Thường Minh tiến hành phương pháp loại bỏ đưa ra câu trả lời cũng không khó khăn gì.

"Thường Minh, coi như mày còn chút thông minh." Giọng cười châm biếm lại khàn khàn.

"Yến Tử đang ở đâu, mẹ kiếp tốt nhất mày đừng động đến cô ấy ——"

Hình sóng trên thiết bị ghi âm lên xuống kịch liệt, Thường Minh bị hấn ta ngắt lời, "Không muốn cô ta chết thì chín giờ tối ba ngày sau đến hải cảng, tao muốn hai trăm ngàn đô la tiền mặt, ngoài ra còn thêm hộ chiếu có thể an toàn nhập cảnh. Một trăm vạn nhân dân tệ đổi lấy mạng rách của một con điếm, đủ đáng giá rồi đấy chứ."

Thường Minh nghiêng răng, "Mày mơ đi! Bây giờ ở bên ngoài đang truy nã mày khắp nơi, mày tưởng mày có thể chạy thoát được sao."

Phong Trạch cười quái dị, "Mày muốn nó sống thì dĩ nhiên có thể làm được. Nếu mày dám đưa cớm tới thì nó sẽ chết."

"Đợi đã ——" Thường Minh nói, "Mày để cô ấy nghe điện thoại đi, tao phải biết cô ấy còn sống khỏe mạnh."

"Cô ta còn sống." Phong Trạch nói, "Mày thích bộ phận nào của nó đây? Mắt? Tay? Hay là ngực? Mày thích bộ phận nào thì tao sẽ cắt đưa qua cho mày, bảo đảm lúc mày nhận được sẽ vẫn còn độ ấm... Ha ha ——"

"Mẹ kiếp Phong Trạch! Cấm mày động đến một ngón tay của cô ấy, nếu không tao sẽ giết mày!"

"Mẹ tao chết lâu rồi, hay là mày cũng đến chơi với nó đi, nói với nó là mày cầu xin? Hử? Cái chân kia của mày vẫn còn sao? Ha ha ——"

Đầu dây vang lên tiếng tút tút, Phong Trạch cúp máy.

"Thằng chó!!" Đôi mắt thức suốt đêm đã hằn tia máu, Thường Minh đâm một phát vào đầu máy xe, lực mạnh đến nỗi có thể khiến túi hơi an toàn bật ra.

Một lúc lâu sau, hình sóng trên thiết bị ghi âm chỉ lên xuống rất nhẹ, ghi lại tiếng thở của Thường Minh ở trong xe, còn lão Viên đã sớm trợn mắt há mồm, ngồi bên cạnh không biết phải mở miệng thế nào.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Thái Đường Yến trợn mắt nhìn người đàn ông mà số lần gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay này, Phong Trạch cúp điện thoại ngay trước mặt cô, sau đó hăn giật băng dính dán miệng cô ra, cơn đau nhức khiến cô vắn vẹo quên luôn tiếng nói.

"Mày nói thử xem, liệu hăn ta có mạo hiểm vì mày không?"

Con dao găm sáng loáng vỗ lên gò má cô, trước đó Phong Trạch đã uy hiếp cô, nếu như dám lên tiếng thì hăn sẽ đâm dao xuống ngay, khoét lên mặt cô, để cô dù không cần há miệng cũng có thể thấy được răng khôn của mình.

Thực tế Phong Trạch đã thử một dao lên sau lưng cô, sau đó bắt cóc cô từ nhà vệ sinh nữ, mặc dù chỉ lướt nhẹ qua, vết thương cũng đã đóng vảy cầm máu, nhưng về sau hăn không đùa nữa.

"Tao cảm thấy chắc chắn sẽ làm, dù sao hăn cũng có thể đưa một con điểm đến ra mắt bạn bè mà, xem ra hăn ta thật sự rất coi trọng mày đấy, một lời khó mà nói hết được."

Con dao xê dịch khỏi mặt cô, Phong Trạch thuận tay đẩy vỏ dao lại, rồi sau đó ngồi trên ghế đưa mắt nhìn cô đang ở trong góc tường. Cánh tay gác lên bàn xếp bên cạnh, bên trên có một hộp cơm chưa mở, Phong Trạch châm một điếu thuốc, sương khói màu trắng vờn quanh bộ râu xồm xoàm, cuộc sống chạy trốn gần một tháng đã khiến hình tượng nhân văn xưa kia của hăn giảm mạnh, dù không đến mức gầy gò tong teo, nhưng cũng hết như con chó Sa Bì rơi xuống nước.

Tay chân Thái Đường Yến bị trói chặt, đầu gục xuống hai đầu gối, nhìn chằm chằm kẻ hở dơ bẩn trên nền gạch men đến gần người. Cuối cùng cô cũng thừa nhận số mệnh của mình không tốt, mới nhìn thấy cơ hội xoay chuyển thì cuộc sống lại rơi xuống vực thẳm, hơn nữa lần này còn sâu hơn cả những lần trong quá khứ.

Nhưng điều kiện tiên quyết là Thường Minh chịu đến cứu cô. Thái Đường Yến đoán hẳn anh sẽ đi, nhưng cô chỉ sợ đến cuối lại thiệt hại về người lẫn của, rồi để Phong Trạch chạy thoát...

Phong Trạch vừa dán mắt nhìn cô vừa bắt đầu hút thuốc, mùi dầu mỡ thức ăn trong hộp cơm xen lẫn với mùi thuốc lá mơ hồ bay đến, từ sáng đến giờ Thái Đường Yến chưa ăn gì, cô nuốt nước bọt cái ực, nổi bật rất rõ trong căn phòng yên tĩnh đến lạ. Cô vẫn chưa ăn một hột cơm nào vào bụng từ sáng, ngay đến cả nước cũng không có lấy một giọt.

"Mày đói chưa?"

Thái Đường Yến bị tụt huyết áp, từ sau khi cô gầy đi là cơ thể liền trở nên yếu ớt, thời gian trước tuy nghỉ dưỡng có khá lên chút, nhưng đi học căng thẳng đã khiến cô gầy lại. Vì ngồi lâu nên có hơi choáng, nếu nói giọng Phong Trạch như đang hỏi cô thì không bằng nói như ảo giác hơn.

Dĩ nhiên cô sẽ không trả lời, mà trên thực tế từ đầu tới cuối cô không hề mở miệng thốt lên một chữ nào cả, cô không phải là người nhanh mồm nhanh miệng, ở trước mặt tên điên Phong Trạch này lại gần như mất hẳn năng lực nói chuyện, tận sâu trong lòng cô cho rằng đã là kẻ điên thì không có cách nào giao tiếp được.

"Mày đói thì cứ nhìn tao ăn đi."

Phong Trạch rít ngậm khói cuối cùng rồi vất tàn thuốc vào trong hũ cháo bát bảo trên bàn, sau đó mở hộp cơm ra ăn một miếng to.

"Mày có biết Vi Vi đánh giá mày thế nào không?" Tất nhiên Phong Trạch sẽ chẳng đợi Thái Đường Yến trả lời, hần cũng chẳng lạ gì, chỉ tự mình nói, "Cô ta nói tính cách của mày rất hiền, trước kia tao không để ý, bây giờ nhìn lại quả là như vậy thật. Đúng là nhát gan, ngay đến cả đầu ngón tay của cô ấy cũng thua rất nhiều."

"Mày tưởng mày với Thường Minh có thể dài lâu được sao, đừng có mơ nữa, coi như hần ta có thể chấp nhận mày đi, nhưng gia đình hần có thể sao? Những chuyện mày đã làm sẽ như gen đeo bám mày cả đời, mãi mãi không thể thay đổi được."

Phong Trạch quên mất hộp cơm của mình, dừng đũa lại, trên mặt hé lộ nụ cười vừa ranh mãnh vừa nguy hiểm.

"Mày có biết vì sao chân Thường Minh không còn không?"

Trực giác nói với cô rằng biết càng nhiều sẽ càng nguy hiểm, Thái Đường Yến rụt đầu lại.

"Anh trai mày —— "

"Không muốn nghe!"

"Vì một trăm ngàn mà ngay cả giết người phóng hỏa cũng dám nhận —— "

"Tôi không muốn nghe!"

"Có biết năm trước nhà chúng mày lấy đâu ra một trăm ngàn không? Mày tưởng thằng Thái Giang Hào đánh đâu thua đấy có thể đột nhiên có số cút chó* thắng nhiều tiền được sao, ha ha ha, cứ mơ đi!"

(*Ám chỉ việc đột nhiên trở nên vô cùng may mắn.)

Tuyệt vọng vô cùng cực và cơn đói bụng làm toàn thân cô run lên, bí mật của Phong Trạch càng khiến cô cảm thấy tia sống mong manh, nội dung của bí mật lại càng ép gãy sống lưng cô, lòng tự tôn vừa manh nha ở trước mặt Thường Minh trong chớp mắt liền ủ rũ, ôm chút may mắn còn lại, cô cố mở miệng nói: "Anh, anh đừng có lừa tôi."

"Ha ha, bọn chúng đóng băng tài khoản của tao rồi, nếu chúng điều tra kỹ, sớm muộn gì cũng có thể điều tra ra hướng của khoản tiền kia, đến lúc đó đánh đập tra hỏi Thái Giang Hào cũng đâu có khó gì." Phong Trạch ngửa đầu nhìn hoa văn trên trần một lúc lâu, rồi bỗng cúi xuống nhìn cô đầy cảm xúc, "Tao chỉ chậm một bước, chỉ một bước mà thôi, thì tao đã có thể xử lý sạch sẽ rồi, đều do con chị thích xen vào việc của người khác của mày đấy, nếu không phải do nó thì bây giờ tao đâu có ra nông nổi này!"

Thái Đường Yến không biết đây là đâu, nếu là nơi có thể gọi ship đồ ăn thì chắc hẳn sẽ không hẻo lánh, nhưng Phong Trạch lại có thể ra vào như chốn không người, xung quanh có camera nhưng hình như không chạy.

"Mày cảm thấy Thường Minh sẽ tin chuyện này không liên quan gì đến mày sao? Mày nghĩ kỹ đi, anh trai mày có một trăm ngàn, chẳng lẽ mày thật sự không xài một xu nào ư? Mỗi một xu tiền mày tiêu, đều là đổi bằng máu của Thường Minh, ha ha ha, sao nào? Mày cho rằng hẳn nhìn mày còn có thể không có chút gút mắc nào ư?"

Cổ họng của Thái Đường Yến khô rát như sắp bốc lửa, "... Vì, vì sao?"

"Vì sao ư? Vì hẳn biết được quá nhiều!"

Thái Đường Yến vẫn còn mơ màng, không biết hẳn ta ám chỉ chuyện gì, nhưng lại không chút nghi ngờ nào, hôm nay cô cũng biết quá nhiều rồi.

Phong Trạch ném đôi đũa đi, "Bọn người chúng mày kẻ nào cũng muốn hủy hoại tao, nằm mơ! Chúng mày nằm mơ cả rồi!"

Thái Đường Yến định nói sang chuyện khác, hy vọng hẳn sẽ lấy lại chút lương tri may mắn còn sót lại, "... Cô ấy đã mất con rồi, anh có biết không hả?"

Phong Trạch sững sốt, nhưng cũng chỉ một chốc mà thôi, hung ác bị kiềm chế lại lần nữa ập đến. Lập tức Thái Đường Yến biết mình đi sai bước rồi.

"Bây giờ có giữ được thì sớm muộn gì cũng sẽ mất thôi."

""

Sức nặng của im lặng trong nhiều ngày như đè xuống máy phát thanh của hẳn, lời nói đặc ý và uất hận như đôi tay tà ác nhào nặn mặt mũi hẳn ta trở nên vô cùng vụn vẹo.

"Thái Đường Yến, mà thật sự không nhận ra tao sao? Tao còn nghĩ thôn chúng ta vất vả lắm mới có người nổi nghiệp có thể thi lên đại học, không ngờ mà và Thường Minh lại cùng xuất hiện trước mặt tao, xấu hổ và tự tôn của mày đâu? Quá mất mặt cho người trong thôn. Đây cũng là gen đấy, đều do gen quy định cả! Nhìn mẹ mày là hạng người gì thì biết ——"

"Anh im đi!"

"... Di truyền sẽ quyết định mày trở thành hạng người gì, mày tưởng sau này có thể cố gắng sao —— Vô dụng thôi, đều vô dụng cả!" Phong Trạch nghiêng răng nói, "Tao sẽ không để cô ta sinh con, ha ha, làm sao tao có thể để cô ta sinh ra một đứa ngu rồi gọi tao là 'bố' chứ."

Cảm xúc bị kích động khiến lời nói có mấy phần hoang tưởng, Thái Đường Yến vô cùng tuyệt vọng, nếu một giây sau hẳn ta lập tức giết cô thì cô cũng không cảm thấy bất ngờ.

"Thế cho nên..." Cô do dự, sợ chọc giận hẳn, "Vi Vi mới... sao?"

"Nói bậy!" Phong Trạch gào lên, "Đó là sự cố, là sự cố! Cô ta tự động vào, không liên quan đến tao."

"Nhưng anh đã khiến cô ấy..."

"Sự cố! Tao đã nói đó là sự cố!!" Phong Trạch gầm lên, "Cô ta không nghe lời, bảo cô ta đi phá thai lại khẳng khẳng không chịu đi. Đàn bà chúng mày toàn muốn đem con ra cầm tù đàn ông, hoang tưởng vừa thôi!"

Thái Đường Yến lại ủ rũ. Phong Trạch có vẻ am tường về cô, nhưng cô lại không có ấn tượng gì về người này cả, không lạ bảo khả năng căng thẳng đã xáo trộn trí nhớ của cô. Trong đầu có một vết thương từ từ thu nhỏ, cho đến khi chỉ còn lại mỗi khuôn mặt của Phong Trạch, mặt mũi anh ta dần phóng to lên. Hệt như tiếng sấm chớp, rạch vào khe hở, cô nhìn thấy bí mật ẩn sâu trong đó. Nhờ vào quan hệ xã giao ít ỏi của cô mà từng gương mặt đã gặp qua đều có thể quay về như đèn kéo quân.

Hình như... chính là anh ta, Thường Minh cũng từng hỏi qua về người này, thế nhưng cô chưa từng để tâm.

"Anh là... họ Tôn?" Trong lòng kinh hoàng và dè dặt hơn bất cứ lúc nào. Nhưng cô lại cảm thấy như thế chỉ phí công, đã đoán đến nước này rồi, làm sao Phong Trạch có thể để cô sống được chứ. Chẳng qua cô chỉ là hốc cây duy nhất của hẳn, đợi khi hẳn phát tiết xong thì sẽ châm lửa đốt cháy rụi, không để sót bất cứ thứ gì.

Khóe môi Phong Trạch kéo ra một góc độ kỳ quái, ngoài miệng còn dính dầu mỡ chưa lau sạch, hệt như con quái vật thèm khát máu vậy.

Sự im lặng của hẳn xé toạc lý trí của cô, khi đến gần chân tường thì trong mắt cô xuất hiện sợ hãi khó mà ức chế được.

"Là, là vì nguyên nhân, của bố mẹ anh sao?"

Thái Đường Yến từng nghe người ta nhắc đến thảm án một nhà của Tôn Dụ Hà, người bố lên cơn tâm thần đã chém chết vợ, còn có một ông anh cũng mắc bệnh tâm thần, ai ai cũng gọi anh ta là kẻ điên, vào hôm nhà cháy Tôn Dụ Hà lại đang ở ngoài. Nay nghĩ lại, chợt một ý nghĩ đáng sợ nhảy ra... Đó quả thực là chuyện mà người đàn ông mặt mũi vạm vẹo đang ở trước mắt này dám làm.

"Tôi nghĩ Thường tiên sinh, cũng không biết đâu... Ngay cả ảnh của anh còn không nhận ra, thì làm sao, có thể biết nhiều vậy chứ... Nhất định là anh, hiểu lắm rồi..."

Phong Trạch ngắt lời cô, "Không biết mà hãn ta còn năm lần bảy lượt nói đến công trình núi Vi Phong ở trước mặt tao làm gì? Hãn đang ám chỉ đây, là hãn ta cố ý! Tao biết hãn thích Đường Chiêu Dĩnh, mà có biết hãn yêu Đường Chiêu Dĩnh không hả, mà vốn chẳng là cái thá gì cả. Mà cũng như tao thôi, đều không phải là người ở giai cấp đó, bất kể có vót nhọn thế nào thì cũng không thể ngoi lên được. Không tin thì mà nhìn đi, bây giờ cả mà và tao đều ở đây. —— Hãn ta chính là muốn ly gián tao với Đường Chiêu Dĩnh, tao sẽ không để hãn được như ý đâu, tao không tốt số được như hãn, là con riêng mà còn có thể đường đường chính chính ra vào nhà họ Thường, có điều kiện giáo dục tốt, sống cuộc sống có nhiều đãi ngộ, còn được hưởng tất cả tài nguyên của bố hãn ta. Tao thì chỉ có thể tay trắng lập nghiệp, chỉ có thể nắm chặt Đường Chiêu Dĩnh, mà biết không hả, giống như mà muốn leo lên vậy, nhất định phải bám chắc vào Thường Minh, mà nói có đúng không? Nếu mà không bám chắc thì sẽ như Vi Vi thôi, là một kẻ thất bại, hiểu không hả?"

Rõ ràng Phong Trạch đang nói về bản thân, chẳng hiểu tại sao có thể đột nhiên thay đổi chủ đề, chuyển sang châm chọc Thái Đường Yến.

"Nếu mà vọng tưởng dùng một đứa bé để đổi lấy phiếu cơm lâu dài thì, tao nói cho mà biết, nếu một người đàn ông thành công thì sẽ có rất nhiều người muốn sinh con cho hắn, dù đầu tao bị kẹp hỏng thì cũng sẽ không để một con điếm sinh con cho tao! Mà có biết cuối cùng cô ta đi đâu không?" Phong Trạch cười nham hiểm, dùng âm thanh không chút tình cảm lại đầy nguy hiểm mà thốt lên, "Yên tâm, không lâu sau mà sẽ biết thôi."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Nếu Thái Đường Yến có thể kiện toàn khỏe mạnh thoát ra, thì cô sẽ trở thành nhân chứng đanh thép làm chứng Phong Trạch, bằng không cô sẽ mang theo bí mật của hắn rồi trở nên thối rữa như Tiền Đông Vi.

Phong Trạch vẫn đng lái nhái gì đó, nhưng ý thức và tầm mắt cô đã mơ hồ, dần dần khép lại mí mắt nặng nề. Chợt da đầu tê rần, mái tóc ngắn của cô bị giật mạnh, đôi mắt đỏ rực do nhiều ngày đề phòng không được ngủ của Phong Trạch đập vào mắt cô.

"Mày ngủ cái gì? Cấm mày ngủ, mày phải nghe tao nói hết." Phong Trạch xách đầu cô lên, khiến cô nhìn thẳng vào hắn, "Mọi thứ vốn có thể vô cùng hoàn mỹ rồi, Vi Vi sẽ đến mỗi một nơi mà cô ấy muốn đi, mày có thể tưởng tượng được không? Tao đưa "cô ấy" ra vào sân bay Cao Thiết, cho tới bây giờ chưa từng ai nghi ngờ tao. Làm sao có ai có thể nghi ngờ tao được? Ha ha, nhìn tao đang hoàng vô hại thế này mà."

Khi Tiền Đông Vi không còn là Tiền Đông Vi, mà biến thành từng khúc từng khúc, bị người đàn ông đã đánh mất lý trí trước mắt này đặt vào vali hay túi du lịch đưa đến những nơi khác nhau, chiếc bụng rỗng của Thái Đường Yến nôn nao buồn nôn.

"Vốn tao có thể tiếp tục tiếp nữa, đợi tao xử lý Vi Vi xong rồi, tao sẽ kết hôn với Đường Chiêu Dĩnh, trường của tao cũng sẽ lên như điều gặp gió, đợi Đường Hàn Phi về hưu rồi, tất cả mọi thứ đều thuộc về tao, ha ha ha..."

Phong Trạch rơi vào lưới ảo tưởng, cứ lặp đi lặp lại cuộc đời nghịch tập của mình từ vùng hoang vu quê nghèo đến giai cấp trung lưu, thậm chí gồm cả chuyện bản thân oán hận di truyền của bố mẹ, sửa đổi thân phận, như trở thành Mộ Dung Phục* mơ tưởng hảo huyền muốn phục quốc xưng đế.

(*Mộ Dung Phục là nhân vật trong Thiên long bát bộ, là một người đầy âm mưu tàn nhẫn, hấn sử dụng đủ mọi cách để khôi phục lại triều đại của mình và trở thành hoàng đế nhưng không thành, cuối cùng hấn trở nên điên mà luôn mơ tưởng là mình là hoàng đế, cùng A Bích sống đời nhàn vi.)

Ý thức dần phai nhạt, Thái Đường Yến biết có sống cũng vô vọng, vậy chẳng bằng cùng Phong Trạch lấy mạng đổi mạng.

Vừa xuất hiện suy nghĩ này, trái lại tâm tình dần dần bình phục, cô nhớ lại hai mươi năm ngăn ngủ của mình, trong đó hơn nửa là màu xám tro chiếm cứ, đến cuối chỉ còn lại một thân lẻ loi, như hòn đảo dần dần chìm ngấm. Lại nghĩ đến nếu cứ thế rời đi, e chỉ có mỗi mình Thường Minh là nhớ đến cô, và cũng sẽ chỉ nhớ đến trong một quãng thời gian ngắn ngủi.

Cơ thể đầu hàng trước ý thức, Thái Đường Yến rơi vào giấc ngủ say.

Thường Minh đang lưỡng lự giữa việc báo cảnh sát và im lặng. Có thể từ gây chuyện mà cướp người đi là bản lĩnh của Phong Trạch, nhưng nếu bản lĩnh thật sự của hấn còn hơn thế, thì chắc chắn sẽ không dừng lại hay quay về đây rồi, mà đã sớm cao chạy xa bay. Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nhưng điều này lại không hợp với kẻ một thân một mình chạy trốn như hấn — Thường Minh ngờ rằng hấn không có đồng bạn, nếu không đã sớm rời khỏi đây rồi.

Vừa hạ quyết định, anh lập tức quay về thành phố đưa điện thoại ghi âm đến đồn cảnh sát báo án.

Hai trăm ngàn đô la tiền chuộc không phải là con số nhỏ, dù đến ngân hàng rút thì cũng phải hẹn trước, huống hồ vốn của Thường Minh không đủ để quay vòng trong hai ngày.

Anh đành phải nhờ bên ngoài giúp đỡ, đầu tiên nghĩ đến Tạ Vũ Bách. Là anh em thân thiết nhiều năm, gần như chưa từng bất hòa vì tiền bạc bao giờ, có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân giúp duy trì vững chắc quan hệ của bọn họ, nhưng lúc này Thường Minh bất chấp nhiều như thế, chỉ đành gạt mặt mũi đàn ông, đồng thời đẩy quan hệ của họ lên đài thí nghiệm.

Thời gian và kiên nhẫn của Thường Minh có hạn, nhưng dù sao một triệu cũng chẳng phải là chút tiền tiêu vặt, anh vẫn phải hòa nhã, "A Bách này... Có một chuyện muốn nhờ cậu giúp..." Thường Minh cũng biết chuyện này không giấu được, mà cũng không thể giấu, vậy là nói thẳng, "Phong Trạch bắt cóc bạn gái tôi rồi. Bây giờ tôi cần tiền chuộc hai trăm ngàn đô, tạm thời tôi không quay vốn được, công ty cũng không thể lộn xộn, cậu xem có thể... cho tôi mượn trước không, đợi xong chuyện tôi nhất định sẽ trả lại cậu."

"Cái gì?!" Tạ Vũ Bách đã khiếp sợ lắp bắp ngay từ câu nói đầu tiên, nên không nghe rõ anh nói gì sau đó, "Cậu, cậu lặp lại lần nữa?"

Tạ Vũ Bách lần nữa xác nhận sự thật từ vẻ mặt suy sụp của Thường Minh. Anh ta và Vương Trác cùng chạy đến đồn cảnh sát, Thường Minh ngồi trên ghế vừa cúp máy xong.

Trên đường đến Vương Trác đã cảnh cáo Tạ Vũ Bách, không cho anh nói lung tung, bây giờ Thường Minh không chịu nổi kích thích đâu. Tạ

Vũ Bách hiềm khi hiểu chuyện nghe lọt hết những lời của anh ta, rồi vỗ vai anh ta như an ủi, "Cái thằng điên này... Đúng là vẫn tạo nghiệt..."

Vương Trác đưa một điều thuốc cho Thường Minh, Thường Minh nhận lấy rồi lơ đãng siết gậy nó, nói: "Nếu có thể, cả tiền và người tôi đều không muốn đưa cho hãn ta." Cuối cùng thấp giọng chửi nhỏ một câu.

Vương Trác và Tạ Vũ Bách cùng nhìn nhau, vừa nãy trên đường còn sợ anh mất khống chế, còn định vòng vo nhắc nhở anh phải chuẩn bị tâm lý với vụ án bắt cóc mang tính chất tội tệ này. Bây giờ xem ra, trái lại Thường Minh còn đang âm thầm khuyên bọn họ phải nghĩ thoáng thay anh.

Tướng Thường Minh nói xong rồi, đang suy nghĩ xem nên nói gì tiếp mới có thể giảm chấn động đến mức thấp nhất, ngờ đâu Thường Minh lại thấp giọng nói một câu, anh cúi đầu càng thêm giống như đang tự mình cầu khẩn.

"Nếu cô ấy có thể bình an quay về, bảo tôi gảy thêm một chân nữa cũng được."

Con người ta đến lúc nhìn thấy bờ bến mới có thể suy nghĩ về trước kia, nếu như có thể lặp lại lần nữa, nhất định anh sẽ không giận đối với cô, nắm chắc mỗi một phút để yêu thương cô.

" —— Đừng có nói nhảm như thế!" Vương Trác khó chịu ra mặt, vỗ mạnh vào lưng anh, "Hai người đều sẽ tốt hết, các cậu còn thiếu bọn tôi rượu mừng và rượu đầy tháng đấy."

Tạ Vũ Bách cũng vội phụ họa: "Đúng thế đúng thế, tôi cũng chuẩn bị phong bì xong cả rồi, cậu đừng để bọn này nổi mồm chứ. Nhân dân tệ mất giá nhanh lắm, cô ấy về lại thì cậu mau mau đi, phải chuẩn bị nhẫn kim cương hoa hồng trước, lúc cần thiết thì quỳ một chân xuống, cần bọn tôi phối hợp thì gọi một tiếng —— "

Càng nói càng lung tung, Vương Trác thọc khuỷu tay vào hông anh ta, Tạ Vũ Bách vội vàng chuyển đề tài — anh ta lấy một tấm thẻ trong ví ra, nhét vào tay Thường Minh mà nói: "Minh Tử, trong này có hai triệu, cậu cầm trước đi, không đủ thì gọi tôi. Mật khẩu đã đổi thành sinh nhật của cậu rồi."

Thường Minh ngẩng đầu, ánh mắt chột tối đi.

"Cậu đừng có khóc, muốn khóc thì đợi vợ cậu về rồi ôm lấy cô ấy mà khóc, chứ tôi đây không chịu nổi đâu." Tạ Vũ Bách vừa nói vừa khoát tay, Vương Trác còn gật đầu khẳng định.

"Qua mấy hôm nữa nhất định tôi sẽ trả lại cậu." Anh em ruột thịt phải tính nợ rõ ràng, Thường Minh cũng không muốn để tiền chia cắt quan hệ của họ.

Rồi không đến ba ngày sau, bên cảnh sát hình sự âm thầm lục soát căn phòng cho thuê lân cận, để có thể tìm được dấu vết của Phong Trạch, tốt nhất là tróc nã hẳn về quy án trước thời điểm giao dịch. Nhưng con người này đã ung dung một tháng rồi mà vẫn không biết kết cục rồi sẽ ra sao, khả năng phản trình sát rất tốt, hy vọng lần này sẽ tóm được. Người phụ trách phát biểu ý tưởng dùng tiền giấy làm tiền chuộc, thật giả lẫn lộn nửa nợ nửa kia, lúc đầu còn bị Thường Minh phản đối kịch liệt, anh lo Phong Trạch quá xảo quyệt, nếu như biết tổng thì sợ rằng sẽ chọc giận hẳn, đến lúc đó lại rơi vào tình cảnh người vật đều mất.

"Không được, đối phương xảo quyệt là chắc chắn rồi, Thường tiên sinh, tôi biết anh nóng lòng muốn cứu người, nhưng nếu hai trăm ngàn đô này bất hạnh rơi vào tay hắn, như thế chúng tôi còn phải chịu trách nhiệm tìm về cho anh, đến lúc đó tổn thất còn lớn hơn nhiều." Người phụ trách nói, "Hơn nữa lúc đó đối phương vội vã cầm tiền, sẽ không rảnh kiểm tra từ tờ tiền một đâu. Chúng ta có khả năng thắng rất lớn."

Thái Đường Yến có thể bình an trở về đã là vấn đề xác suất rồi, Thường Minh không muốn thêm mạo hiểm nữa, hai bên giằng co, không ai chịu nhường ai. Cuối cùng thời gian gấp rút, ngay đến Vương Trác và Tạ Vũ Bách cũng bị làm công tác tư tưởng để thuyết phục anh, với sức lực một mình Thường Minh thì khó điều khiển đại cục được, chỉ đành phải đồng ý, phối hợp với bọn họ.

Vào chín giờ tối ba ngày sau, bến cảng chìm trong cơn mưa càng trở nên trơn trượt, thuyền chài đã cập bến, xung quanh chỉ có âm thanh sóng vỗ cùng mùi cá tanh hòa vào trong khí quyển.

Thường Minh một tay chống gậy, một tay xách túi hành lý, lộc cộc đi đến cuối bến tàu.

Ở đó có một bóng đen đứng thẳng, nhìn thì giống như chỉ có một người, nhưng thực tế là hai người dán chặt vào nhau, không phân ra được.

Nường theo ánh đèn lập trụ yếu ớt xa xa, có thể nhìn thấy Phong Trạch chặn ngang ôm lấy Thái Đường Yến, dao găm kề bên cổ cô, có lẽ tay chân bị trói nên hai tay Thái Đường Yến bắt chéo rũ xuống trước bụng, ở giữa kẹp một miếng vải, nhìn rất quy củ. Nếu như không có con dao thì người ngoài nhìn vào sẽ tưởng hai người họ là đôi tình nhân.

"Yến Tử!" Thường Minh không nhận được gọi tên cô, không ai trả lời, bóng đêm quá dày nên cũng không thấy rõ vẻ mặt của cô, không biết hai ngày qua cô đã sống thế nào.

"Im mồm!" Phong Trạch lại không có kiên nhẫn, khua khoắng con dao găm, "Còn kêu nữa là dao của tao sẽ không có mắt đâu đấy, có đem đồ tao muốn đến không?"

Thường Minh không trả lời thẳng mà chỉ nói: "Phong Trạch mày đừng làm loạn, đồ mày muốn tao đã đem đến rồi, nhưng tao cần phải biết cô ấy có bình yên vô sự hay không."

Con dao của Phong Trạch nhanh chóng vạch hai nhát như mài dao, có thể là bị dọa sợ, hoặc có thể là bị thương, Thái Đường Yển rên một tiếng yếu ớt.

"Mày đừng động vào cô ấy ——!"

Đáp lại sự căng thẳng của Thường Minh là tràng cười không chút kiêng kỵ của Phong Trạch.

"Ném đồ tới đây, lùi về sau mười mét!"

Thường Minh vẫn đang quan sát Thái Đường Yển, Phong Trạch lại quát lên, "Bảo mày ném túi đến rồi lui ra sau, không nghe thấy hả? Có phải không muốn mạng của nó nữa không! Vậy thì tốt, tao sẽ để nó chôn theo —— "

"Mày bình tĩnh lại, tao đến để đàm phán giao dịch với mày, chúng ta là quan hệ hợp tác tương hỗ, hiểu không hả? Tao không phải đến để ép mày."

"Bớt nói nhảm! Ném túi đến, còn mày lùi về sau —— "

"Được —— "

Thường Minh hơi cúi người, ném túi hành lý đến trước chân Phong Trạch, rồi lại lùi ra sau mười mét.

Phong Trạch đẩy Thái Đường Yển đi lên trước mấy bước, dè cô ngồi xổm xuống, vừa dùng cánh tay kẹp cô vừa mở khóa kéo ra, hẩn kiểm tra hộ chiếu bên trong trước, cái tên xa lạ, chân dung tương tự, trình độ mô phỏng rất khá.

Lại bắt đầu gạt mấy xấp tiền giấy bên trên ra rồi nhanh chóng đếm, tiếng loạt soạt vang lên trong đêm tối.

Bông Phong Trạch ra lệnh cho Thái Đường Yến cầm lấy, hấn kéo cô đứng lên, sau đó gần như là giật lấy túi hành lý, bất ngờ ném nó xuống biển — túi không rơi xuống biển mà rơi chính xác xuống ca-nô đã neo đậu sẵn.

Phía Thường Minh đã lường trước phương tiện đi lại của Phong Trạch, nếu không đổi địa điểm thì thuyền là phương tiện chạy trốn hữu hiệu nhất, nhưng bọn họ lại không ngờ đó là ca-nô, trước đó đoán nhiều nhất cũng chỉ là thuyền đánh cá.

Chuyện chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt.

Phong Trạch lôi Thái Đường Yến đi về phía thuyền máy, dùng cô làm bia đỡ đạn. Cũng không biết là cố ý hay sai sót, đúng lúc hai người bước qua khe hở giữa bến cảng và ca-nô, Thái Đường Yến liền trượt xuống kè như người không xương, chỉ còn lại tiếng tòm rơi xuống nước.

"Yến Tử ——!"

"Mẹ ——!"

Phong Trạch nhanh tay mò lấy dây thừng buộc ở khúc gỗ, rồi nhanh chóng khởi động ca-nô, theo chuỗi âm thanh xịch là từng đợt sóng trắng xóa, ca-nô biến vào bóng tối bất tận.

Còi báo động chói tai xé rách yên tĩnh.

Một cây gậy bị ném qua một bên, một bóng đen cà nhắc chạy về phía ca-nô vừa rời đi, ùm một tiếng rơi vào trong nước.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Ba ngày qua Thái Đường Yến chỉ ăn mỗi hai bữa cơm, bữa cuối cùng là được Phong Trạch bố thí chia cho, nhưng dù vậy cũng chỉ được nửa cái bụng, uế oải mặc hăn kéo đi.

Tưởng Phong Trạch sẽ nhốt cô vào nơi nào đó, đợi khi hăn ta thuận lợi lấy được tiền chuộc, tất sẽ có người đến giải cứu cô. Không ngờ Phong Trạch lại bắt giữ cô suốt cả dọc đường, từ căn phòng cũ nát nào đó đến gần bến cảng. Phong Trạch không có đồng bọn, mục đích làm như thế chỉ đơn giản có hai, chờ lấy được tiền chuộc thì lập tức nhân cơ hội giết cô, hoặc nếu thấy tình hình không hay thì kéo cô chôn theo. Một tay giao tiền, một tay giao người chẳng qua chỉ là hòa giải công bằng trong ảo tưởng mà thôi.

Cô thấy ở phía đầu kia của bến cảng có bóng người chống gậy mơ hồ, miễn cưỡng lấy lại chút tinh thần. Anh vẫn sẵn sàng đến cứu cô. Nhưng chỉ có một thân một mình, không lẽ lại chịu thỏa mãn ý của Phong Trạch, không báo cảnh sát sao? Nguy hiểm như màn đêm ngày càng vờ đến, thậm chí cô còn cảm thấy, nếu Thường Minh một mình xông lên thật, thì dù cô có nhân bản ra cũng không phải là đối thủ của Phong Trạch, ngộ nhờ sai sót khiến Phong Trạch tức nước vỡ bờ, kéo luôn Thường Minh vào biển lửa.

Phong Trạch đã cầm tiền nhưng vẫn không chịu thả người, Thái Đường Yến bị hăn ta lôi về phía ca-nô.

Không khác gì kết thúc bi thảm.

Một khi ra biển thì Phong Trạch xử lý cô dễ như trở bàn tay. Chỉ cần khẽ đẩy cô xuống biển, thủy triều đêm âm thầm dâng lên, không quá một

khắc cô sẽ biến mất hoàn toàn giữa mặt biển tĩnh lặng, dù Thường Minh có muốn đuổi theo cũng chỉ hữu tâm vô lực.

Dù cô đã từng nghĩ đến cái chết, nhưng cũng không phải là lúc này, càng không phải là chết trong tay một kẻ ác độc.

Cô muốn sống, dù chỉ có thể nằm trên giường lẳng lặng nhìn thời gian trôi đi, cũng tốt hơn là táng tẩm thân trẻ tuổi dưới đáy biển.

Lúc này lên ca-nô cũng là lúc cơ hội đến, cơ hội duy nhất sẽ đến.

Giữa ca-nô và bến cảng là khe hở rộng khoảng nửa thân người, rơi xuống thì sẽ bị mắc lại, nhưng bên cạnh còn có đuôi ca-nô tạo thành khe hở tam giác, chỉ cần hơi nghiêng người là cô có thể ngã tồm xuống nước.

Còn vấn đề thủy vực ở bến cảng phức tạp, dù thế nào thì cũng tốt hơn là ra biển, nhưng đối với một người bị trói hai tay thì cũng chẳng khá hơn là bao.

Nhân lúc hai tay của Phong Trạch rời khỏi người cô, đột nhiên Thái Đường Yến rụt người xuống, cả người rơi xuống làn nước biển đen ngòm lạnh như băng, mà tiếng hét của Thường Minh cùng câu chửi của Phong Trạch cũng bị nước biển nuốt mất, chẳng còn tung tích.

Có điều cô đã đánh giá cao sức lực của mình rồi, hai bữa cơm kia chỉ đủ cô duy trì đi đến nơi này, nước ở xung quanh như keo đặc vây hãm lấy cô, không thi triển tay chân được, cô khó khăn quay cuồng giữa làn nước.

Rồi sau đó một dòng nước chảy xiết đột ngột đập vào cô, sau lưng bị đập vào đá trên bến cảng, đau đớn kích thích khiến cô há to miệng hít thở, nước biển theo đó tràn vào khí quản làm cô cay rát, lại càng làm cô khó tự giải thoát hơn, giờ đây trông cô chẳng khác gì miếng sủi cỏ không ngừng quay cuồng trong nước sôi.

Trong nước tối mù không nhìn thấy gì, chỉ có sóng nước do ca-nô rẽ làm rối loạn phương hướng, Thường Minh vùng vẫy ngoi lên mặt nước, há miệng hô hấp.

Đã rất lâu rồi anh chưa xuống nước, hơn nữa sức nổi của đoạn chi giả kia ở trong nước không giống bình thường làm anh khó điều khiển được thăng bằng, chưa bao giờ Thường Minh muốn vất nó đi như lúc này cả.

"Yến Tử —— "

Anh lại kêu một tiếng, nhưng vẫn phí công, ca-nô vừa rời đi là mặt biển trở nên hỗn loạn, không thấy bóng người giãy giụa. Bên kia tiếng còi cảnh sát đuổi bắt Phong Trạch cứ như cảnh phim khác.

Giữa lúc rối loạn thì dường như cánh tay nhấc lên thứ gì đó, bị cản lại, Thường Minh tưởng đó là tay của Thái Đường Yến, đến khi sờ rồi mới sphast hiện đó là sợi dây, có lẽ là sợi dây neo ca-nô, thế là anh đành buông ra tiếp tục tìm kiếm.

Một luồng ánh sáng mơ hồ rọi đến, cánh tay của Thường Minh nhanh chóng bị người ta tóm lấy, một người nhái kéo anh lên khỏi mặt nước. Trên bờ tiếng người ồn ào huyên náo, người phụ trách căng giọng ra lệnh, tuy rồi ren nhưng không quên dặn anh, bảo anh cứ ở trên bờ đợi, để người nhái xuống vớt người.

Thời gian càng kéo dài thì hy vọng càng mong manh. Anh lại cầu nguyện lần nữa, đồng thời bắt đầu nghi ngờ có phải do bản thân anh chưa đủ thành kính không, hoặc lời hứa của anh không đủ trọng lượng, nên vận hạn mới không tùy tiện bỏ qua cho họ.

May mà vào lúc anh và trời cao chưa kịp hùng hồn đối chác gì thêm, một người nhái khác đã kéo theo một người ngoi lên khỏi mặt nước.

"Yến Tử —— "

Thường Minh giãy giụa ngồi xuống bên cạnh Thái Đường Yến đang nằm ngang trên đất, vì chân không tiện nên anh gần như quỳ rạp xuống.

Mặt cô cắt không còn giọt máu, cánh môi run run, một vết thương kéo dài từ cằm đến lỗ tai, chắc là do vừa nãy rơi xuống nước tránh không kịp nên xoẹt qua lưỡi dao, vì ngâm trong nước nên hai bên vết thương trắng bệch, nhưng ở giữa vẫn có máu rỉ ra. Cô vẫn đang không ngừng sặc ra nước.

Có lẽ Thái Đường Yến đã để ý đến anh, ánh mắt thẫn thờ tìm về nơi có tiếng người, nhưng còn chưa kịp phản ứng thì Thường Minh đã được nhân viên y tế mời sang một bên, bọn họ còn phải cắt dây thừng quấn quanh cổ tay cô để tiến hành cấp cứu.

Cũng chính vào thời khắc này, ở hướng Phong Trạch chạy trốn, trên mặt biển đen kịt bỗng dấy lên một luồng ánh sáng — chiếc ca-nô của Phong Trạch bốc cháy, còn ca-nô cảnh sát vây bắt hắn đã ở trong phạm vi mười mét, đã sắp đuối kịp đến nơi rồi. Ngoài hỏa hoạn tự thiêu ra thì có lẽ không còn nguyên nhân nào khác để giải thích hành động của hắn.

Mà kể cả hắn có tự thiêu, thì vẫn còn có túi tiền đô nửa giả nửa thật kia.

Ngoài nhân viên y tế và Thường Minh bận rộn ra, mọi người ở trên bờ đều im lặng nhìn ánh lửa trong đêm tối, thật lâu sau mới có một hai người thấp giọng kinh hãi hô lên.

Thái Đường Yến được đưa lên xe cấp cứu, Thường Minh phủ thêm một tấm thảm rồi cũng theo sau. Cô nhắm chặt hai mắt, vì sắc mặt trắng bệch không chút sức sống, nên trông chẳng khác gì vừa được đem ra khỏi tủ lạnh cả.

Thường Minh không kiềm chế được nắm lấy bàn tay không cảm kim của cô, trong cái lạnh như băng loáng thoáng có chút độ ấm, hơn nữa còn

theo bản năng nắm ngược lại tay anh, tuy rằng lực rất nhỏ.

Nhưng đối với Thường Minh, động tác nhỏ này là đã đủ lắm rồi.

Anh nghiêng người về phía trước, bao lấy hai tay cô đặt lên trán như cầu khẩn, trái tim trong ba ngày ăn ngủ không yên cuối cùng cũng hạ xuống, chỉ cần cô có thể nhanh chóng khôi phục là đủ rồi, còn về các chuyện khác, tử như Phong Trạch thế nào, túi tiền kia ra sao, tạm thời không liên quan gì đến anh.

Đưa đến bệnh viện, bác sĩ cho làm kiểm tra toàn diện, nói với anh chẳng qua do mệt nhọc quá độ với hạ đường huyết nên mới thế, còn những nơi khác tạm thời không có gì đáng ngại, vết thương trên mặt cũng đã được xử lý, vết thương không sâu, nhưng có để lại sẹo hay không thì khó mà nói được.

Thường Minh thở phào một hơi. Dù có để lại sẹo thật thì cũng không phải chuyện gì to tát, anh thì không hề gì, nhưng con gái thường thích đẹp, nếu cô đồng ý thì đi thẩm mỹ chút là xong. Chỉ cần người nguyên vẹn quay về là đã tốt lắm rồi.

Vương Trác và Tạ Vũ Bách không đi theo đến hiện trường, nhưng khi nhận được tin người đã quay về thì lập tức chạy đến bệnh viện.

Thường Minh đang ngồi trên băng ghế ngoài hành lang, bên chân là một vũng nước đọng. Cũng may Vương Trác thuận tiện mang theo cho anh một bộ quần áo.

"Cô ấy không sao chứ?"

Thường Minh kể lại chuyện.

Vương Trác gật đầu, "Vậy thì tốt."

Tạ Vũ Bách sợ nói sai nên không mở miệng trước, đợi khi Vương Trác nói xong thì mới bảo: "Tôi nghe nói lúc Phong Trạch được cứu lên thì đã chết rồi..."

Thường Minh như nghe thấy một từ nước ngoài xa lạ, chậm chạp không hề phản ứng.

"... Cậu vẫn chưa biết à." Tạ Vũ Bách nói, "Tôi thấy tên đó có chết cũng không hết tội, không phải là do sợ nên tự sát đấy chứ? Đúng là lẽ trời luân hồi mà."

Vương Trác cũng nói: "Nếu hãn không tự sát, lúc bị bắt chắc chắn sẽ bị thẩm tra nặng, chỉ e đến lúc đó muốn tự sát cũng không có cơ hội, sống không bằng chết, không bằng dứt khoát ra đi... Không ngờ tính tình hãn ta mãnh liệt thế đấy."

Nói đến chỗ cấm kỵ, Tạ Vũ Bách hạ thấp giọng, tế nhị nói: "Không biết bên Đường Chiêu Dĩnh sẽ có phản ứng gì đây..."

Nay chuyện đã trải ra đó, tình huống đã thay đổi rất nhiều, Đường Chiêu Dĩnh đã không còn là người không thể nhắc đến ở trước mặt Thường Minh nữa rồi, anh chỉ nói: "Yên tâm đi, cô ấy là con gái của Đường Hàn Phi, dù thế nào ông ta cũng sẽ không để cô ấy gặp chuyện gì bất trắc đâu, nghe nói đã từ chức rồi, cũng chuẩn bị xuất ngoại đi học."

Tạ Vũ Bách nói: "Ha, lại ra nước ngoài học hả, đến khi về thì mấy tuổi rồi chứ, nói khó nghe thì, nếu muốn trốn tránh thì chẳng thà hạ thấp tiêu chuẩn tìm một người đàn ông rồi gả quách cho rồi."

Đứng dưới góc độ của Vương Trác, lời nói này của Thường Minh còn ẩn giấu điều gì đó khác, Tạ Vũ Bách lơ là nên không nhận ra, anh ta suy tính nhiều lần xác nhận mình không hiểu nhầm mới mở miệng, cũng không để ý mắng quan điểm hoang đường kia của Tạ Vũ Bách.

"Còn có ai 'cũng' chuẩn bị xuất ngoại du học à?"

Chỉ có Tạ Vũ Bách không bắt kịp suy nghĩ của hai người họ, lần lượt nhìn hai bên, nhưng không ai lên tiếng.

Cảnh sát thấy ba người đang nói chuyện thì có hơi do dự, nhưng rồi cũng đi lên cắt ngang, muốn tìm Thường Minh hỏi vài câu. Vương Trác và Tạ Vũ Bách tạm thời tránh sang một bên.

Tạ Vũ Bách nhân cơ hội yêu cầu giải thích, "Lão Vương, vừa nãy cậu hỏi Minh Tử thế là có ý gì, cái gì gọi là 'cũng'? Nói ai thế?"

Wương Trác đưa mắt nhìn về phía Thường Minh, chân mày người nọ cứ nhíu lại, cũng không biết đến lúc nào mới có thể trở lại bình thường.

"Lão Vương." Tạ Vũ Bách không kiên nhẫn thúc giục.

Đây cũng là khuyết điểm giữa ba người họ, dù quan hệ của mọi người khá ít chắc chắn, chỉ khi nào xảy ra chuyện mới có thể bày tỏ chia sẻ hết cho hai người kia. Người bên ngoài không biết, người bên trong cũng không muốn tiết lộ bí mật.

Wương Trác đành phải đè thấp giọng, biểu thị trọng lượng của bí mật này, "Bên cạnh Thường Minh còn có ai có thể cũng xuất ngoại đi học nữa"

Tạ Vũ Bách gấp gáp muốn câu trả lời, nhưng chỉ nghe thấy bề ngoài thì cả giận: "Không phải tôi đang hỏi cậu sao?"

Wương Trác đưa tay vỗ vào ngực anh ta, ánh mắt tỏ ý: tự suy nghĩ đi.

Bị vỗ như thế như đâm vào huyết vị chính giữa vậy, Tạ Vũ Bách chột ngộ ra.

"Không phải chứ, cậu đừng có nói đùa..."

Vương Trác nói: "Nếu không thì còn là ai vào đây được nữa. Mà tôi cũng đoán, không dám khẳng định một trăm phần trăm, không phải lần này Thường Minh tìm cậu mượn tiền —— "

Không đợi anh nói xong, Tạ Vũ Bách đã xởi lời cắt ngang: "Hèn gì tôi còn bảo một người cẩn thận như Minh Tử làm sao có thể không xoay vốn được chứ, hóa ra là cô ấy dùng —— cũng quá khoa trương rồi đấy, lúc này mới quen nhau bao lâu chứ, hơn nữa tôi nói chứ, trước kia cô ấy làm mấy chuyện đó —— tôi nhỡ vào, Minh Tử định gì vậy? Con gái như vậy tìm đâu chẳng có, đâu cần dốc hết tài sản của mình chứ, đã bao nhiêu tuổi đầu rồi mà không còn lý trí khi yêu vậy —— Ôi trời, cậu nói xem không phải vì đứa bé đó chứ... Ấy... Vì cậu ta cảm thấy mắc nợ người ta nên bồi thường sao?"

Vương Trác im lặng há mồm, hồi hận vì đã nói với anh ta, đành phải pha trò nói: "Tôi chỉ đoán thế thôi, cậu nghĩ nhiều thế làm gì... Cũng chẳng thấy cậu dụng công nghiên cứu về mặt kinh doanh như thế..."

Tạ Vũ Bách thờ ơ nhún vai, "Kinh doanh nào có người có ý tứ chứ, đúng không."

Cảnh sát còn muốn hỏi mấy chuyện liên quan đến Phong Trạch, sau Thường Minh thì cả Vương Trác lẫn Tạ Vũ Bách đều bị giữ lại. Còn về Thái Đường Yến, chỉ phải đợi đến khi cô tỉnh lại.

Thường Minh thay quần áo xong thì ở lại bệnh viện canh một đêm, hưng phấn mơ hồ vì sóng sót sau tai nạn làm anh không cách nào chìm vào giấc ngủ được, theo như trong án bắt cóc anh biết, cơ hồ rất ít trường hợp có thể bình yên quay về, mà giờ đây cô đang nằm ngay trước mắt anh một cách êm đẹp, không biết là vì Phong Trạch lơ là hay may mắn, nhưng dù thế nào cũng cần cảm ơn vận mệnh đã để mắt đến cô một lần.

Sáng sớm hôm sau, Thường Minh tỉnh dậy trước, lúc bước ra khỏi nhà vệ sinh thì phát hiện Thái Đường Yến đã mở mắt, ngẩn người nhìn anh.

"Dậy rồi à." Thường Minh hỏi, hết như lời chào hỏi sớm mai trong ngày thường.

Cứ tưởng sẽ không còn được gặp em nữa. Câu bày tỏ đơn giản nhưng lại không cách nào thốt nên lời, quá lừa tình không phải là phong cách của anh, anh cũng nhìn lấy cô không chớp mắt, như sợ rằng cô sẽ lại biến mất vô căn cứ.

Cô hé môi, Thường Minh lập tức hỏi: "Khát rồi hả? Em muốn uống nước không? Để anh đi rót cho em."

Trước đây không phải Thường Minh không quan tâm cô, có điều sự quan tâm khi mất đi mà tìm lại được lại khiến cô được sung ái mà đâm lo sợ. Đúng là cổ họng có hơi nhột, cô bèn gật đầu.

Thường Minh pha một ly nước ấm đem đến, phát hiện cô đang dùng tay rờ vải xô trên cằm mình, không có gương nên mỗi một động tác của cô đều khá cẩn thận.

"Vết thương không lớn lắm, qua vài ngày là sẽ lành thôi, không nặng đâu."

Cô khản giọng ừ một tiếng.

Sợ cô mở miệng sẽ động đến vết thương, nên từ tối qua Thường Minh đã chuẩn bị ống hút, bây giờ Thái Đường Yến có cảm giác bản thân bị coi là trẻ con mà được phục vụ vậy.

"Có thấy đỡ hơn chút nào không?" Để tiện cho cô trả lời, Thường Minh chủ động sử dụng câu hỏi lựa chọn đơn giản.

Thái Đường Yến đáp: "Đỡ hơn nhiều."

"Không thoải mái thì khoan nói chuyện đã, đợi vết thương khá lên đã."

Cô nở nụ cười, kéo theo vết thương cong lên, "Làm gì khoa trương thế..."

"Có thể nghỉ ngơi thì cứ nghỉ đi, không cần phải gấp gáp."

Thái Đường Yến đặt ly xuống, đưa tay muốn ôm lấy anh, ba ngày qua cô gần như mết lả, hai cánh tay không nghe theo sai khiến, ôm lấy anh bằng tư thế cứng ngắt.

Cô rất ít khi chủ động, dù tích cực thân mật với anh thì cũng chỉ làm như lơ đãng đụng phải, còn giờ đây lại không mang theo chút do dự ngượng ngùng nào, tựa như chỉ sợ trong chớp mắt anh sẽ biến mất.

Thường Minh cũng ôm lấy cô, theo bản năng dùng hết sức, nhưng lại sợ siết sẽ khiến cô đau nên chỉ ôm nhẹ mà thôi.

"Cám ơn anh..." Cô lẩm bẩm ở bên tai, "Thật đấy..."

Thường Minh nghe không quen cô khách khí như thế, "Không được phép nói thế nữa, em coi anh là ai chứ."

Nhưng ngoài cảm ơn ra cô lại chẳng nói thêm gì nữa, thậm chí tình yêu trong lòng cũng không hơn được sự thương yêu tốt bụng của anh, chợt có ham muốn được chăm sóc phụng dưỡng, có lẽ trong tình yêu đây không phải là tâm tính bình thường, nhưng cô tự nhận thấy không có gì là tiêu cực, nên cũng chẳng cố dẫn lòng lại làm gì.

Chiếc ôm rất ngắn ngủi, không kịp trao cho nhau bao may mắn và khoái trá thông qua nhiệt độ và lực độ được, Thái Đường Yến rời khỏi

Thường Minh trước. Qua bả vai của anh, cô thấy một người mặc đồng phục màu lam thò đầu vào.

Có hai cảnh sát lạ mặt đến, "Đã làm phiền hai người rồi, ngại quá."

Thường Minh sửa lại quần áo, đứng lên bình tĩnh nói với họ: "Hiện tại cơ thể cô ấy không thoải mái, ngày khác chúng ta lại bàn sau có được không?"

Ngón út của anh bị người ta giật lấy, giọng của Thái Đường Yến yếu đi thấy rõ, "Thường tiên sinh, em không sao đâu, cứ để họ hỏi đi..."

Thường Minh bị phá đám cúi đầu trốn mắt nhìn cô.

"Em không sao thật mà, dù sao sớm muộn gì cũng phải nói... Nhé?"

Thường Minh thất bại trong ánh mắt như cầu xin tha thứ của cô, bèn ngồi xuống mép giường.

"VẬY CÁC ANH HỎI ĐI, TÔI Ở ĐÂY VỚI CÔ ẤY."

Người cảnh sát đi đầu nói : "Thường tiên sinh, e rằng điều này không tiện cho lắm, anh xem anh có thể tránh đi một lát được hay không..."

"Không có gì là không tiện cả, tôi là người thân của bệnh thân, có quyền ở lại chăm sóc cô ấy."

"Cái này..."

Thái Đường Yến khễ cằm răng, cắt ngang tranh chấp hai bên, "Cứ để anh ấy ở lại đi. Dù sao... anh ấy cũng cần phải biết... cũng sẽ đỡ... các anh phải truyền đạt lại lần nữa"

Trong câu nói này chứa đựng hàm ý úp mở, khiến Thường Minh áp lực, trực giác nói với anh không phải là chuyện gì tốt.

Cảnh sát đành mở sỏ ra, cầm lấy bút nói: "Vậy thì Thái tiêu thư, chúng ta bắt đầu."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Thái Đường Yến bất giác cúi người, run rẩy kể lại từng chuyện Phong Trạch đã phát tiết vào cô một, cô nói không quá mức lưu loát, âm điệu trầm thấp như đang tự lẩm bầm vậy. Càng nói đầu càng cúi thấp, trông xấu hổ như mình chính là kẻ đầu sỏ vậy.

Cảnh sát vừa ghi chép vừa quan sát nét mặt của cô, đợi Thái Đường Yến kể xong, cuối cùng cũng nhận ra nguyên do cô ấy bảo Thường Minh ở lại.

"Vậy tức là, Phong Trạch thừa nhận hẳn bỏ tiền xúi giục anh trai cô là Thái Giang Hào đi đánh Thường tiên sinh... Cũng vì Thường tiên sinh có thể phát hiện ra thân thế của hẳn, gây trở ngại sự nghiệp và hôn nhân?"

Thái Đường Yến chỉ thuật lại lời của Phong Trạch chứ không thêm mắm thêm muối suy luận của mình, nhưng thực tế ý cũng không khác nhau mấy.

"Hẳn nói nếu kiểm tra tài khoản của hẳn, sẽ phát hiện ra vấn đề..."

"Thái tiểu thư, cô có thể chịu trách nhiệm trước tính chân thực của lời nói của mình không? Vì khi người ta đang trong trạng thái ứng kích có thể sẽ bị đảo lộn trí nhớ, tưởng suy nghĩ chủ quan của mình là sự thật, mấy ngày qua cô bị Phong Trạch nhốt, chắc chắn cuộc sống không được tốt, nếu như có nhớ nhầm điều gì, chúng tôi cũng có thể hiểu. Bây giờ Phong Trạch đã chết, lời của cô sẽ coi như là lời làm chứng cho mọi việc hẳn ta đã làm, lúc này liên quan đến rất nhiều vụ án cần điều tra, nên chúng tôi muốn xác nhận lại lần nữa với cô."

Thái Đường Yến cũng hy vọng đây chỉ là ảo giác, như thế cô có thể xóa đi chỉ trích trong lòng. Không dám nhìn vào mặt Thường Minh, cô nặng nề gật đầu.

"Hoang đường!" Thường Minh đứng lên, thuận tiện gõ gậy xuống nền, "Tôi vốn dĩ không biết lai lịch của hãn!" Một "nhầm lẫn" không có bằng chứng cướp đi một chân của anh, tức giận trong lòng Thường Minh khó dẫn nổi, lần lượt nhìn Thái Đường Yến và hai người cảnh sát, người trước ừ rừ cúi đầu, người sau nheo mắt đợi phản ứng của cô, bất kể là gì thì lúc này anh đều không muốn nhìn thấy, "Nếu tôi sớm biết hãn ta bất chính nhiều như thế, chắc chắn tôi sẽ không bỏ qua cho hãn!"

Tất cả mọi thứ trở nên vô cùng châm chọc, từ nay về sau lúc nào chân trái không trọn vẹn kia đều sẽ nhắc nhở tính toán sai lầm của anh.

"Hãn còn nói gì không?"

Câu này là hỏi Thái Đường Yến, dáng vẻ không quan tâm cùng tức giận bưng bưng, làm cô hoảng hốt rụt đầu, có lẽ Phong Trạch đã đoán đúng, cô và Thường Minh không thể nào ở bên nhau được nữa.

"Em xin lỗi..." Cô cúi đầu xin lỗi anh, nhưng chẳng ăn thua gì, trái lại cô xin lỗi làm bầu không khí giữa họ và hai người xa lạ kia càng trở nên kỳ dị, từ hỏi điều tra công chuyện bình thường biến thành buổi sám hối của cô.

Thường Minh nhất thời ngẩn ra, dù cô cũng bị chính Thái Giang Hào hãm hại, nhưng mối quan hệ anh em trên phương diện pháp luật của hai người đã duy trì nhiều năm, khó có thể gạt đi trách nhiệm của Thái Giang Hào khỏi người cô ngay lập tức được, dù thế nào tiền mua mạng của anh cũng đều trút vào nhà cô cả.

Lời xin lỗi của cô, chấp nhận thì không đúng, nhưng cự tuyệt thì lại sai. Chỉ ba chữ vô cùng đơn giản lại khiến tiến thoái lưỡng nan.

Thường Minh nắm chặt gậy, chậm rãi nói: "Mấy người cứ nói chuyện đi, tôi ra ngoài trước."

Dứt lời liền bước ra khỏi phòng bệnh.

Thường Minh cũng không biết mình muốn đi đâu, chỉ là trực giác không muốn ở lại căn phòng kia, đối mặt với những người đó nữa - bao gồm cả Thái Đường Yến. Từ bắt đầu nghi ngờ cô, đến muốn giữ lấy cô rồi đối đãi thẳng thắn, sau khi từ bỏ suy nghĩ cô có liên quan đến chuyện này, thì giờ đây sự thật tàn khốc này đã tát mạnh vào mặt anh. Quả thực anh tin cô không tham dự vào chuyện này, nhưng nhất thời trong tình cảm khó tiếp nhận cô có dính líu sâu nặng vào chuyện này được.

Ở trong phòng bệnh, Thái Đường Yến lặp lại lần nữa những điều cô biết với cảnh sát, sau đó là ký tên. Cảnh sát rời đi không được bao lâu thì thám Hồ xách cặp lồng cơm đi vào. Cô thoáng yên tâm, may mà Thường Minh không quá nhẫn tâm, không đuổi cùng giết tận khiến cô tứ cố vô thân, thám Hồ có thể đến, có lẽ vẫn có cơ hội xoay chuyển.

Thái Đường Yến vẫn không có lòng tin vào tình cảm bọn họ, khác biệt trong điều kiện vật chất đã để cô lâu nay toàn bị động tiếp nhận, còn về mặt tinh thần, ít nhiều gì cô cũng lệ thuộc vào Thường Minh, mà những thứ cô báo đáp anh gần như cực ít. Có lẽ tình cảm vốn không so đo cho và nhận, nhưng chênh lệch tình cảm giữa bọn họ đã làm cô muốn bỏ ra gì đó để có thể công bằng.

Thái Đường Yến im lặng ăn hết bảy tám phần cơm mà thám Hồ đưa đến, rồi không nhin được hỏi thăm: "Thám Hồ à, Thường tiên sinh đã... về rồi sao?"

Khoảng thời gian này thám Hồ thường xuyên đến bệnh viện đưa cơm cho Thái Đường Yến, mặc dù rất tò mò nguyên nhân, nhưng dù sao Thái Đường Yến cũng là người ngoài với bà, nói không chừng sẽ có ngày không

gặp nữa, nên cũng không ra vẻ nhiệt tình lắm, chỉ làm trọn phép tắc lễ nghĩa mà thôi.

"Có thể là bận chuyện công ty nên về trước rồi. Lát nữa cô muốn ăn trái cây gì không, buổi tối muốn ăn gì thì cứ nói với tôi."

Thái Đường Yến không tự chủ lấy muỗng khê đập vào đáy bát, "Vậy anh ấy... có nói bao giờ sẽ đến không?"

Lời vừa thốt ra mang theo chút không tự tin và lộ tẩy, những câu hỏi vốn nên chính miệng hỏi nhưng lại muốn nhờ người khác hỏi thăm giùm, ngay lập tức quan hệ giữa hai người ra sao không cần hỏi cũng biết.

Bà thu hồi vẻ mặt lúng túng mà nói: "Được rồi, mấy ngày nay chắc cậu ấy bận lắm, cô cứ nghỉ ngơi đi."

Thím Hồ cũng không dám xát muối, chỉ nói sang chuyện khác: "Tôi nay tôi sẽ mang cháo đến tiếp, thanh đạm chút cho dễ tiêu, cũng nhanh lành vết thương hơn."

Ở lại viện quan sát một ngày không có gì đáng ngại, đến hôm sau, Thái Đường Yến đợi chú Chung làm xong thủ tục xuất viện thì đi theo ông ấy về nhà Thường Minh, nhưng rốt cuộc anh vẫn không xuất hiện.

Có lẽ vẫn còn đang bận, dù sao anh đã lo lắng ba ngày qua rồi, cũng cần giải quyết tốt. Thái Đường Yến bào chữa cho mình.

Đúng là tạm thời Thường Minh không thể phân thân được, Thường Cẩm Lâm nghe được tin tức đã đến tìm anh.

"Tôi cứ tưởng anh và con gái nhà lão Đường không xong nên mới gây ra nhiều chuyện như thế, không ngờ là do người khác."

Thường Minh mời ông vào văn phòng rồi phục vụ trà ngon, Thường Cẩm Lâm cầm tách trà lên nhưng không uống mà chế nhạo trước đã, Thường Minh có thể xuất hiện ở văn phòng, tinh thần không quá thảm hại, chứng tỏ chuyện này vẫn ở trong phạm vi có thể khống chế.

Thường Minh không biết ông ám chỉ điều gì, bảo vệ mình không để lộ nội tình mới là mấu chốt, dù sau này ông ta có biết được toàn bộ chuyện thì cũng tốt hơn là giờ chưa đánh đã khai.

"Bố bận trăm công nghìn việc từ xa chạy đến tìm tôi, hẳn không phải vì tán gẫu đầu nhĩ, mấy chữ 'thời gian là vàng bạc' do bố dạy tôi mà."

Thường Cẩm Lâm cười lạnh, gác một chân lên đầu gối chân kia, khoan thai thưởng thức tách trà.

"Con bé đó của anh cũng là con gái lão Đường đúng không."

Xem ra còn biết nhiều hơn anh tưởng. Thường Minh không khỏi chau mày.

"Đúng, cũng giống tôi vậy."

Thường Cẩm Lâm nghe ra ẩn ý, vậy là đặt tách trà xuống, bắt đầu nghiêm nghị.

Thường Minh ngửi thấy mùi mưa gió, thế là nói trước: "Đây là chuyện riêng của tôi, không liên quan với bên nhà, bố đừng có nhúng tay vào."

Nói đến cũng kỳ lạ, hôm qua còn không muốn ở lâu thêm một giây với Thái Đường Yến, nay bị Thường Cẩm Lâm mớ hồ bài xích thì anh lại bắt đầu bao che, trong tiềm thức chỉ cho phép một mình bản thân được "chê" Thái Đường Yến, còn những người khác không được, anh biết như thế rất mâu thuẫn.

"Tôi không nhúng tay vào, tôi chỉ sợ anh thua mất cả vốn lẫn chì." Thường Cẩm Lâm rút một tập tài liệu từ trong cặp táp ra, quăng lên bàn trà, "Một điều kiện, chỉ cần anh cầm lấy rồi, sau này đừng có dẫn đưa bết bát nào vào nhà hết."

Dứt lời bèn đứng dậy rời đi, Thường Minh không đọc nội dung tài liệu, tuy rất tức giận trước lời của ông ta, nhưng vẫn kính cẩn đáp, "Mẹ tôi cũng là người bết bát sao?"

Thường Cẩm Lâm chấn động toàn thân, còn từng câu từng chữ tiếp theo của Thường Minh lại đâm thẳng vào cột sống ông.

"Nếu ông lấy xuất thân để đánh giá một người, như thế cô ấy hoàn toàn giống hệt tôi lúc chưa mạng họ Thường, đúng là không chỗ nào với đến cao quý được. Cô ấy bất hạnh hơn tôi ở chỗ giới tính, là sự thật trời sinh không thể thay đổi được, nếu cô ấy là con trai, ông xem liệu lão Đường có ước gì chỉ nhận cô ấy vào để nâng niu trên tay không. Nếu là như thế, bây giờ cũng không có chuyện ông có đưa con trai tàn tật này rồi."

Một hồi lên xuống trầm bổng, hệt như bao chua cay của Thái Đường Yến đều chuyển đến trên người anh, bọn họ đã hợp nhất thành một thể kiên cố.

Thường Cẩm Lâm quay người lại nhìn Thường Minh, môi mấp máy muốn nói lại thôi.

"Đúng thế, tôi đúng là cho rằng xuất thân của con bé đó không bằng anh." Thường Cẩm Lâm thẳng thắn khiến anh sững sốt, "Sai biệt trong xuất thân của hai người sẽ mang đến rất nhiều vấn đề cho anh, hoàn cảnh ra đời của một người cũng sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của người đó, bất đồng tư duy sẽ dẫn đến không đồng nhất trong giá trị quan, lúc này chỉ tổ rước thêm nhiều phiền toái cho anh." Ông ta thở hắt ra, "Giống tôi và mẹ anh vậy —— tôi nói anh cũng đừng giận, vì đây chính là sự thật —— lúc trẻ đúng

là tôi ham muốn sắc đẹp, chẳng khác gì anh bây giờ, nên nhìn thấy thích là có thể giải quyết mọi thứ —— quá ngây thơ rồi! Anh xem bây giờ mẹ anh và tôi có nói chuyện mấy không, căn bản không thể nào nói chuyện nổi! Bảo bà ấy đến công ty đi làm thì chê mệt, mở cửa hàng cho thì bà ấy nói không hiểu, không giúp được gì về mặt sự nghiệp thì tôi đi, nhưng đến sinh hoạt cũng không làm tôi bớt lo được, ngày ngày không phải đi đánh bài thì gọi bạn bè uống trà tám chuyện, mấy bà về hưu cũng không có nhà như bà ấy." Ông ta nhấn mạnh, "Thường Minh, tôi không muốn anh đi vào đường cũ của tôi!"

Dù Thường Cẩm Lâm nói rất có lý, Thường Minh cũng ngầm đồng tình trong đầu, nhưng dù Phạm Tiểu Uyển có thất bại đến mức nào thì chung quy vẫn là mẹ anh, không có người con nào sẵn lòng nhìn mẹ bị quở trách cả, huống hồ là người bên gối mấy chục năm.

Anh nhìn theo bóng lưng sắp rời đi của Thường Cẩm Lâm mà nói: "Tôi sẽ không đi vào đường cũ của ông. Bọn tôi không giống các ông, những thứ lúc này đều là báo ứng vì sai lầm ông phạm phải khi còn trẻ."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Vì Thái Đường Yến ngủ bù nên đồng hồ sinh học khá rối loạn, sau bữa cơm tối chỉ định nghỉ ngơi một lúc, nhưng không cẩn thận lại ngủ thẳng đến mười một giờ. Khi tỉnh lại thì đưa tay sờ sang bên cạnh, vẫn trống không, vẫn lạnh.

Cô lần mò mở đèn đầu giường lên, rồi xỏ dép đi ra ngoài.

Quả nhiên từ kẽ hở cửa thư phòng lọt ra một tia sáng, cô hơi chút do dự, rồi khẽ gõ cửa.

Bên trong không ai trả lời. Gõ lại lần nữa, vẫn như thế.

Thái Đường Yến đặt tay lên chốt cửa, thử gạt xuống xem thế nào, thì ra cửa không khóa, cô cẩn thận đẩy ra ló đầu vào.

Đối diện cửa là ô cửa sổ sát đất, Thường Minh đang ngồi trên ghế xoay đưa lưng về phía cô, chỉ nhìn thấy mỗi đầu anh và bàn tay kẹp điều thuốc. Giữa cô và anh là khoảng cách một chiếc bàn gỗ lớn.

"Thường tiên sinh?" Cô gọi một tiếng thăm dò.

Thường Minh quay ghế lại chín mươi độ, lúc ấy cô thì có vẻ không phản ứng kịp, trên mặt không hề có biểu cảm gì.

"Anh, vẫn chưa ngủ ạ?"

Hai tay Thường Minh trống trơn, điện thoại đặt trên bàn, không có vẻ gì là bận rộn, Thái Đường Yến bèn to gan vòng qua bàn đi về phía anh,

Thường Minh cũng đưa mắt nhìn theo .

Không biết nên dừng trước mặt anh hay bên cạnh anh, cuối cùng cô đỡ lấy một góc lưng ghế, đứng cạnh anh.

Thường Minh cúi người dập tắt điếu thuốc, hỏi: "Sao em còn chưa ngủ, mười một giờ rồi."

Cô lắc đầu, "Muốn đến nhìn anh chút."

"Có gì để nhìn chứ, về ngủ đi."

Nụ cười của anh có phần bất lực, "Nhìn gì chứ, mau về đi. Không cần đợi anh đâu."

Ý đuổi khách rõ ràng đến thế, Thái Đường Yến luôn thức thời cũng nhận ra được, nếu như cô quay gót, như thế khoảng cách giữa hai người càng lúc sẽ càng xa, bất kể là nhìn từ phương diện nào thì Thường Minh cũng không chủ động lại gần cô nữa rồi.

Thường Minh đứng lên đỡ sau lưng cô, như muốn mời cô đi ra vậy. Rồi bất thành tình Thái Đường Yến mất kiểm soát mà ôm lấy anh, hai cánh tay khóa chặt hông anh, như đứa con nít ăn vạ không để anh đi.

Cô rất ít khi chủ động, nhưng lần nào chủ động cũng toàn hù dọa Thường Minh.

"Em xin lỗi..." Cô chôn mặt vào trước ngực anh mà nói, "Em biết, dù có xin lỗi mấy cũng không đủ, nhưng vẫn... xin lỗi anh... thật sự xin lỗi anh... Anh bảo em làm gì, cũng được hết, nhưng đừng tránh em nữa... Em vẫn muốn gặp anh..."

Sự thật không thể nào sửa đổi làm cô có phần thận trọng như lần đầu mới gặp, quả thực Thường Minh không muốn nhìn thấy dáng vẻ kiêu cử

ba năm thiêu một giờ, bèn nắm vai đẩy cô ra, ép cô ngẩng đầu đối mặt với anh.

"Không phải anh không muốn gặp em, anh chỉ sợ gặp em rồi lại nghĩ đến chuyện anh em làm, nhất thời không khống chế sẽ giận cá chém thớt lên em, sợ sẽ nói những câu không thể cứu vãn được với em."

Thường Minh nhìn đôi mắt lấp lánh dưới ánh đèn kia, suýt nữa đã ôm chầm lấy cô mặc kệ tất cả, nhưng anh biết chỉ cần chưa mở được tâm kết, thì ngày đó đến lúc bọn họ cãi nhau anh sẽ lật nợ cũ ra, đến lúc ấy tình cảm giữa cả hai đã sâu hơn, cũng có nghĩa tổn thương cũng lớn hơn.

"Yến Tử, anh chỉ là người bình thường, tai nạn lần đó đã làm anh mất một chân, đến bây giờ anh cũng không thể vỗ ngực bảo rằng tai nạn không còn ảnh hưởng gì đến anh, nó sẽ không biến mất mà vẫn còn đấy, nó đem cái danh khuyết tật đi theo anh suốt đời. Về mặt lý trí anh biết chuyện anh trai em gây ra không hề liên quan gì đến em, quan hệ giữa hai người cũng chưa bao giờ tốt đẹp cả, nhưng dù sao hắn ta cũng từng là anh trai em, dù không có máu mủ thì cũng đã sinh sống với nhau mười mấy năm, thế đã đủ vượt xa đưng độ của người bình thường rồi... Xin lỗi em, người nên xin lỗi là anh mới đúng... Tạm thời anh muốn ở một mình, có được không?"

Thái Đường Yến cũng nhìn vào mắt anh, cô rất ít khi nhìn thẳng như thế, nay ánh mắt có phần thành khẩn mà nóng bỏng, hệt như muốn hòa tan anh ra.

"Anh thật sự, nghĩ thế sao? Thật sự cảm thấy... có thể như thế?"

"Ừ..."

"Được."

Thường Minh nghe một chữ vô cùng đơn giản này mà lòng lại rung động như nghe thấy "chia tay".

"Ngày mai em sẽ đi học, thời gian đi học ở nội trú, như thế cũng thuận tiện hơn, em sẽ dọn về ở ký túc xá trong trường." Tdt nói, "Sau này... cuối tuần em muốn về bên này có được không?"

Anh không thể nào từ chối trước nỗ lực tu bổ quan hệ của cô được, mà sâu trong tim cũng chẳng muốn chối từ.

"Được. Không phải ngày nào em cũng ở đây nên thím Hồ không cần tới mỗi ngày, ngày mai thím ấy sẽ đưa chìa khóa cho em, lúc nào em tới cũng được cả."

Điều nên nói đã nói xong, Thái Đường Yến đoán chắc hẳn bây giờ anh cũng không muốn thân mật với cô là bao, thế là trước khi rút tay về lại ôm anh một cái.

"Thế... Đi ngủ sớm nhé, chúc ngủ ngon."

Sáng sớm ngày hôm sau, chú Chung đưa Thường Minh đi làm xong thì về lại, xách vali đặt vào sau cốp hộ cô, rồi đưa cô đến cổng trường học. Vốn định đưa tới dưới ký túc xá, nhưng phụ huynh đưa con đến đã quá nhiều rồi, ngoài cổng bị tắc không đi vào được, mà Thái Đường Yến cũng không muốn làm chậm trễ thời gian của chú ấy nên xuống xe. Chú Chung đang định dừng xe bên ngoài, xách đồ vào ký túc xá hộ cô, nhưng cô cũng khéo léo từ chối.

"Một mình cháu có thể mà, ba năm trước đồ của cháu còn nhiều hơn giờ nhiều, nhưng tự mình vẫn chuyển được."

Chú Chung cũng không cố nài, thế là tạm biệt cô.

Thái Đường Yến dùng số tiền còn dư lại sau khi thuê xe chở hàng để đóng học phí, dựa theo chỉ dẫn bên trên giấy thông báo đi học lại mà tìm được ký túc xá. Phòng bốn người chỉ có một giường trống, ba giường còn lại đều đã có người ở đã lâu, xem ra chỉ có cô là lưu ban.

Cô gõ cửa rồi đi vào, có một người vừa bước ra từ phòng tắm, trông mặt non hơn cô.

"Mình là Thái Đường Yến, giường ở đây." Cô chỉ vào chiếc giường trống.

"À à." Nữ sinh quan sát cô từ trên xuống dưới, đáp một tiếng cho có. Lại có người ló mình ra từ phòng tắm, một nữ sinh khác tò mò mở miệng.

Thái Đường Yến cũng không biết nên bắt chuyện tiếp như thế nào, thế là đặt vali lên mép giường, nói với các cô: "Mình xuống dưới mua ít đồ đã."

"Ờ ờ... Đi đi." Vẫn là cô gái đi ra trước trả lời cô.

Thái Đường Yến gật đầu, rồi chỉ cầm túi xách đi xuống.

Hai cô gái trong phòng tắm đi về bên bồn rửa tay, vừa giặt giày thể thao cất suốt kỳ nghỉ hè vừa trò chuyện ——

"Có phải là người đó không, con gái riêng của thầy gì đó, đưa đi khách ấy..."

"A, nhìn tên thì không sai đâu. Nhìn ăn mặc cũng bình thường, trang điểm cũng không đậm như con bé có bồ người nước ngoài ở phòng bên cạnh..."

"Đúng thế, cứ như giả ấy."

"Không biết được, ai biết có giả hay không."

Thái Đường Yến chọn chiếu và thau tắm ở siêu thị gần ký túc xá, dĩ nhiên không nghe được những ý kiến đó, mà dù nghe thì lòng cô cũng không mấy gợn sóng, trong lòng cô bị nhồi nhét toàn là chuyện của Thường Minh, cảm nhận những việc khác có vẻ chậm đi.

Cuộc sống hai năm qua trắc trở khá nhiều, cô đã đổi việc mấy lần, chuyển chỗ ở gián tiếp mấy bận, thành ra cũng không có bao nhiêu khó khăn với thích nghi cuộc sống đi học bình yên. Xung quanh toàn là những gương mặt xa lạ, phần lớn bạn học trước kia đã đi thực tập cả rồi, chỉ tình cờ gặp một hai người học lại mà thôi. Ban ngày học ở trường xong là cô lại đạp xe đạp đến lớp ôn IELTS.

Cô không chủ động bắt chuyện với ai, một mình lui tới như chú sói cô độc, chỉ khi người khác chủ động hỏi thì cô mới kiên nhẫn trả lời. Kiểu tính cách nhạt nhẽo không huênh hoang này chẳng tạo nên uy hiếp nào cho người khác, mấy người trong phòng ký túc xá có ấn tượng coi như không tệ với cô, chỉ là đi ra ngoài nghe người khác suy đoán việc làm của cô thì cũng không có ai đến giúp cô cãi lại.

Tối thứ sáu Thái Đường Yến thử dò xét hỏi Thường Minh buổi tối có rảnh không, cô muốn tham khảo vài ý kiến chuyên ngành liên quan đến vấn đề du học.

Thường Minh bảo cô đến cùng ăn tối.

Thái Đường Yến cầm điện thoại bật dậy từ trên giường, nhanh nhẩu chỉnh sửa một hồi, vẻ hào hứng ấy không khỏi làm mấy nữ sinh trong phòng đưa mắt.

Không ngờ là Thường Minh còn đến trước chờ cô.

Thái Đường Yến hơi ngại, im lặng đẩy chiếc xe vào hàng dài xe đạp.

Thường Minh đi tới mấy bước, nhìn kỹ chiếc xe của cô. Trong đội ngũ xe đạp màu cam màu vàng chiếm hơn phân nửa đó, cô lại đi chiếc xe màu lam nhạt, anh chưa từng thấy bao giờ, xéo xéo trên thân xe còn in một hàng chữ nhỏ "Xe Đạp Tiểu Minh"* màu trắng.

(*Chữ Minh trên thân xe là chữ Minh trong tên Thường Minh.)

Phát hiện đích đến ánh mắt anh, trò vật của Thái Đường Yến như bị phơi bày ra đó, cô nhỏ giọng nói lảng sang chuyện khác, "Đi đâu ăn cơm đây ạ?"

Thường Minh lại hỏi: "Tìm đâu ra chiếc xe này?"

"... Ven đường."

"Đạp được không?"

"... Cũng tạm, xe đạp mà, cũng không cần mẫu gì đẹp."

"Có ưu đãi à?"

"... Mới đầu hình như có miễn phí, đạp nửa tiếng, không lấy tiền."

"Vì sao em lại chọn chiếc xe này?"

Lúc Thường Minh hỏi mặt không hề có cảm xúc, Thái Đường Yến không nhìn thấu tâm tư anh, thế là nhắm mắt đáp: "Nhìn... khá đẹp."

Cổ họng anh phát ra tiếng hừ hừ, khoe miệng kéo xuống, như cười như không.

Thái Đường Yến cũng thở phào một hơi, có lẽ anh không giận.

Đi theo Thường Minh vào một tiệm cơm ở trung tâm thương mại, hai người đến sớm, chọn vị trí gần cửa sổ.

Sau khi gọi thức ăn, Thái Đường Yến đi thẳng vào vấn đề luôn —— cô cũng thích hợp với cách trò chuyện trực tiếp như thế —— hỏi Thường Minh có đề nghị gì với việc chọn chuyên ngành không.

"Em có nghĩ đến việc học kế toán, nhìn đi nhìn lại thì hình như chỉ có cái này là khá hợp với em, có điều nhìn kinh tế đau đầu quá... Em cũng có nghĩ đến việc học phiên dịch rồi, nhưng tính cách này của em thì khó vượt qua nổi căng thẳng, hơn nữa em cũng không giỏi ăn nói..."

Tất cả khuyết điểm của Thường Minh, Thái Đường Yến quần bách không thua gì anh để lộ nhược điểm của mình trước mặt mọi người cả.

"Về sau những điều đó có thể thay đổi, chỉ cần có hoàn cảnh và em sẵn sàng thay đổi. Chọn chuyên ngành chủ yếu mình phải hứng thú, còn về phần công việc có triển vọng không thì ——" anh cười, "Ba mươi sáu nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên. Chỉ cần không quá lười thì sau này sẽ không bị đói. Đâu phải tất cả mọi người tốt nghiệp chuyên ngành là đều làm công việc theo đúng chuyên ngành đâu, tính phù động sau này còn rất lớn. Nhưng tốt nhất vẫn không nên lệch quỹ đạo quá... Em đi du học tương đương với việc đánh bóng, nếu ra nước ngoài mấy năm mà không có được trình độ học vấn nào thì chẳng thà cứ ở trong nước cho đến khi tốt nghiệp."

Thái Đường Yến gật đầu cái rụp, "Điều này em biết, không thể lãng phí tiền được..."

Thường Minh dừng lại, "Không chỉ là vấn đề tiền, chủ yếu là một mình em ở nước ngoài có thể vất vả hơn trong nước nhiều, nếu chấp nhận rèn luyện thì hẳn sẽ có lợi, như thế mới không lãng phí mấy năm."

Nhắc đến thời gian, Thái Đường Yến tính toán, sang năm đi đã hai mươi một tuổi, nếu như thuận lợi thì khi về cô đã hai sáu hai bảy rồi, so ra thì trẻ hơn bạn cùng lứa ba bốn năm. Chủ đề này quá khiến người ta mất sức, Thái Đường Yến chỉ chôn trong lòng không nói ra.

Thức ăn lần lượt được dọn lên bàn, hai người cũng đói lả rồi, tạm ngừng nói chuyện mà cầm đũa lên ăn.

Đợi đến khi ăn xong, Thường Minh mới đặt đũa xuống, mở miệng.

"Anh cũng có chuyện muốn nói với em."

Thái Đường Yến đang cầm một lát dưa hấu, nghe thấy thế thì chỉ cắn một miếng nhỏ rồi đặt xuống, hai tay đặt lên đầu gối như đợi xét xử vậy.

"Anh nói đi."

"... Không cần phải căng thẳng thế đâu, không phải chuyện nhằm vào em."

"À." Cô gãi đầu gối, nhưng sống lưng lại càng căng cứng hơn.

"Gần đây bố anh đưa anh một hạng mục," Có thể nói là cứu tế rất đúng lúc, Thường Minh cười tự giễu, nhưng việc này không cần phải nói với cô, "Ở tỉnh lân cận ông ấy có một chung cư sắp xây xong, tiếp theo phải làm thống nhất lắp đặt thiết bị, nên... có thể anh phải qua đó một thời gian."

Thái Đường Yến nhìn anh rất lâu không lên tiếng, vẻ mặt kháng cự như với uống rượu độc.

"Sao thế? Bộ dạng này... sao như sắp khóc vậy..."

Câu nói muốn ở một mình của Thường Minh vài ngày trước như muốn rã ra trong nước mắt của cô, anh không nhịn được muốn đưa tay qua kéo nụ cười cô lên, nhưng bàn rộng quá...

"Là vì... em ạ?"

Lòng Thường Minh rung động, tưởng cô đã biết rồi, nhưng khi nghĩ lại thì có thể cô cho rằng anh cố ý tránh cô.

"Không phải." Thường Minh nói, "Sao em lại nghĩ như thế? Nếu anh muốn tránh em thì đã không nói với em rồi."

"À..." Cô lại cúi đầu xuống.

Thấy cô vẫn có vẻ hoài nghi, anh thở dài: "Chỉ một thời gian mà thôi, cũng không phải là không về nữa, nhà anh ở đây, em cũng ở đây, anh sẽ tranh thủ một tháng về một lần."

"Vâng, được ạ."

Có vẻ câu nói ấy đã vỗ về cô, khóe miệng Thái Đường Yến dần xuống xao động mím thành một đường.

Thường Minh thấy tâm tình cô tốt lên thì lại dễ buột miệng: "Sang năm em cũng đi nước ngoài rồi, thời gian xa cách sẽ rất dài, coi như là làm quen trước đi."

Khóe miệng kia lại xụ xuống.

"" Thường Minh đành vờ như không thấy.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Thái Đường Yến đăng ký thi vào đầu tháng mười một, hiện nay đã là giữa tháng chín, thời gian giành giật từng giây từng phút. Thường Minh không ở nhà nên dù là cuối tuần cô cũng không về, một mình ở lại thư viện cho hết ngày.

Cô biết mình sang năm phải đi rồi nên cũng không cố gắng xây dựng quan hệ với ai cả. Kiểu người vô cầu như cô thoát nhìn không khác gì một người bình thường hòa nhã, trái lại bất tri bất giác tạo thành quan hệ bạn học phổ thông với các cô gái trong phòng ký túc xá, bề ngoài không ai bài xích cô cả.

Kỳ nghỉ ngày 1 tháng 10* cách ngày Thường Minh đi chỉ mới nửa tháng, thời gian ngắn ngủi không định về, Thái Đường Yến vừa vặn có nguyên một ngày để học từ đơn, ngoài những lúc ngắn ngủi ra thì thời gian còn lại không quá nhớ anh.

(*Ngày quốc khánh Trung Quốc.)

Học ngôn ngữ mà một ngày không xài thì sẽ thoái hóa một ít, cách hai năm học lại, quả thật cô không thể học trôi chảy được.

Thái Đường Yến sẽ nhân lúc thím Hồ đến nhà Thường Minh dọn dẹp để về, hai người ăn chung bữa cơm.

"Sao ăn ít vậy Tiểu Thái, không hợp khẩu vị à?" Thím Hồ chột phát hiện.

Giờ đây thím Hồ cũng coi như là người quen biết ngọn nguồn, Thái Đường Yến cũng không định giấu diếm, buồn rầu nói: "Không phải, đồ ăn ngon lắm, là nguyên nhân do cháu... Tuần tới cháu sắp thi rồi, căng thẳng quá... Hễ cháu căng thẳng trước khi thi là lại đau bụng... Khẩu vị cũng không tốt..."

"À thế à..." Thím Hồ như có điều suy nghĩ, "Thế ngủ thì sao? Hay là do buổi tối ở ký túc xá không ngủ ngon, do giường trên trở mình nên bị ảnh hưởng, hay là có người ngáy?"

Thái Đường Yến lắc đầu, "Là do cháu."

"Hay là trước khi thi cháu cứ về đây ngủ đi, để thím đốt nệm thơm cho cháu, giúp ngủ ngon lắm đó." Thím Hồ nói, "Bên này cũng khá yên tĩnh, chắc là có thể khá hơn."

Thái Đường Yến thoáng suy tính, cảm thấy có thể được, nhưng vẫn còn do dự, "Liệu có làm phiền thím không?"

Thím Hồ khoát tay, "Một mình thím đi đâu mà không phải là ở chứ, ở bên này còn vui vẻ thanh tịnh nữa là."

Cô gật đầu.

Thím Hồ như nhớ ra điều gì đấy, "Hay là, gọi Thường tiên sinh về với cháu đi?"

Cô lắc đầu như trống bỏi, "Không cần làm phiền anh ấy đâu, anh ấy có rảnh sẽ chủ động về, cháu sợ làm chậm trễ chuyện kinh doanh của anh ấy."

Thái Đường Yến đã kết thúc lớp học cuối cùng, ban ngày học xong ở trường sẽ bắt xe đến đây, vừa nghe bài luyện nghe vừa đi hết quãng đường dài vào nhà Thường Minh.

Thím Hồ chú tâm chăm sóc đã có hiệu quả, ngày hôm sau thức giấc tinh thần của cô khá hơn nhiều.

Thím Hồ cũng vui vẻ nói: "Lúc trước cậu hai nhỏ đi học cũng thường vậy, thím cũng toàn chăm sóc cậu ấy như thế... À à, ý thím là "Thường tiên sinh", lúc ở nhà cậu ấy thím đều gọi thế cả."

"Cậu hai nhỏ..." Thái Đường Yển lẩm bẩm, trong miệng như bất chợt bị ai nhét vào một viên đường, ngọt đến mức nhoèn miệng cười.

Phương Nam cuối tháng mười chỉ hơi lạnh, ngoài nhà trống trải thoáng mát, Thái Đường Yển vẫn thích nằm trên hành lang cửa phòng khách đọc sách, chỉ là không ngủ trên sàn nhà nữa, mà chuyển sang đi văng rộng rãi ở bên cạnh.

Chiều hôm đó không có tiết nên cô quay về ngay buổi trưa, ăn cơm xong sẽ nằm trên đi văng xem luận văn, sách vở đặt trên bụng, sau đó mơ mơ màng màng ngủ tiếp đi.

Không biết đã qua bao lâu, Thái Đường Yển cảm thấy trong tay trống trơn, sách đã bị lấy đi, cô như bị rút gân mà lập tức choàng tỉnh, phát hiện bên cạnh có thêm một người.

"Thường tiên sinh..."

Thường Minh nằm bên cạnh cô, dán chặt vào cô, trên cánh tay bấp ùi Thái Đường Yển đều là nhiệt độ từ cơ thể anh xuyên qua lớp quần áo.

"Anh về lúc nào vậy?" Cô nâng người lên giật mình hỏi.

Thường Minh không trả lời mà cũng không nhìn cô, chỉ cầm lấy cuốn sách đang mở của cô, bắt đầu đọc.

Phương thức sống chung vừa thân thiết vừa hơi hợt này đã lâu lắm rồi, có lẽ từ khi anh đọc tiểu thuyết cho cô đã làm cô rơi vào vũng bùn tình cảm, mà lần trước bọn họ chiến tranh lạnh, Thường Minh cũng lấy phương thức đó để làm lành với cô. Mà vào giây phút này, đây chính là dấu hiệu tích cực.

Thật ra dù anh im lặng không nói gì, nhưng anh đã chủ động tìm đến cô, vậy coi như mọi sai lầm của cô đều có thể được tha thứ.

Thái Đường Yển phục người nằm xuống, im lặng nghe anh đọc hết một đoạn mình đã sớm thuộc lòng.

Đến khi đọc xong từ cuối cùng, Thường Minh nghiêng đầu sang, mặt kề mặt, hơi thở giữa hai người vẫn vút, thân mật như lần đầu tiên ôm nhau vậy.

"Khó trách trước kia em thích nằm đây đọc sách, quả thật thoải mái hơn trong phòng nhiều." Thường Minh nói, "Thím Hồ bảo em không ngủ được, về đây rồi có khá hơn tí nào không?"

Thật ra Thái Đường Yển rất muốn nghe chính miệng anh xác nhận quay về là vì cô, nhưng sợ bị cho là không hiểu phong tình, nên cố gắng nuốt xuống bụng lại.

"Nhìn thấy anh là khá hơn nhiều."

Cô không phải người liên tục nói lời yêu thương, bình thường lại cực kỳ hướng nội, chỉ là không cẩn thận thổ lộ suy nghĩ trong lòng, phần tình ý này vừa thẳng thắn vừa nóng bỏng, lọt vào tai Thường Minh lại chẳng khác gì trực tiếp tỏ tình.

"Chỉ là thi thoi mà, từ nhỏ đã thi rồi, sợ cái gì."

Thái Đường Yến nói: "Em muốn thi tốt một lần, có thể được trên 6.5 là tốt nhất... Nhưng cũng khó tin quá, mới chuẩn bị được có hơn hai tháng..."

Thái Đường Yến đặt sách lại trên bụng cô, Thái Đường Yến thuận tay đỡ lấy.

"Còn chưa bắt đầu thì đừng để mình tưởng tượng tiêu cực như thế. Nghĩ xem thi xong nên làm gì để xả đi."

Cô nghiêm túc nói: "Xa quá chưa nghĩ đến." Rồi lại hỏi anh, "Em tưởng cuối tuần anh mới về chứ, công ty bên này có chuyện gì không?"

Thường Minh đáp, "Vẫn ổn."

"Bao giờ đi lại?"

"Không gấp."

"Không gấp" này của Thường Minh lại thật sự rảnh rỗi đến tận ngày Thái Đường Yến thi, trong thời gian gần một tuần này, mỗi lần cô về đều gần như có thể trông thấy anh. Buổi tối ở thư phòng ai cũng bận rộn, đến giờ là anh lại ôm cô nghỉ ngơi, như phụ huynh ở bên cạnh kèm cặp học hành vậy.

Có lúc Thái Đường Yến từng nghĩ, Thường Minh đối với cô càng giống như che chở yêu thương từ một người cha vậy, bù vào phần tình cảm khuyết lúc còn tấm bé. Cô tự cảm thấy đối với người đang yêu đó không phải là dấu hiệu bình thường. Nhưng cảm tình phức tạp lệ thuộc, gửi gắm và mang theo tín ngưỡng này, dù mai sau trong tầm mắt rộng lớn phong phú, cô có gặp được người hác phái ưu tú hợp nhau đến đâu đi chăng nữa, thì vẫn sẽ chẳng có ai thay thế được sự tồn tại của Thường Minh.

Vào ngày thi Thường Minh nghỉ phép một ngày để đi cùng cô, dù rằng lúc thi vào đại học người nhà cô không có động tĩnh lớn như thế, bất giác Thái Đường Yến thấy căng thẳng. Thường Minh vỗ nhẹ vào sau lưng cô ý bảo cô vào trường thi đi, vậy mà tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Đến trưa thi nghe đọc viết xong, lúc đi ra trái lại phản ứng vẫn như thường, không nói thêm gì, chỉ để Thường Minh dẫn đi ăn cơm và nghỉ ngơi chút. Buổi chiều thi nói xong, cả người lại như khóc nấc lên.

"Có thể em phải thi lại rồi..."

"Ảnh hưởng tâm lý đấy."

"Không phải đâu, lần nào thi xong cảm giác của em cũng rất nhạy, em biết kỹ năng của mình mà."

Thường Minh ngẩn người, rồi an ủi cô: "Không sao đâu, cùng lắm đi qua sớm học ngoại ngữ là được."

tyd lắc đầu, rồi lại cúi đầu thì thào, "Không được, em cảm thấy ông ta sẽ không cho em nhiều tiền thế đâu, học ngoại ngữ tốn tiền nhiều lắm."

"... Vậy cứ chờ có kết quả đi đã."

Thường Minh ở lại một tuần, tối hôm ấy định đáp chuyến bay đêm, bên Thái Đường Yến cũng không có vẻ ăn mừng, thế là hai người lại vội vã từ biệt nhau.

Lúc này đã là tháng mười một, cách tháng giêng còn một tháng nữa, Thường Minh định đến lúc đó mới về, khi ấy công việc bên kia đã ổn định, anh cũng chẳng cần thường trú nữa.

Thái Đường Yến đợi gần nửa tháng mới có kết quả, tổng được 6 chấm, quả nhiên thi nói đã kéo điểm xuống, chỉ được 5.5, nếu muốn xin vào trường tốt thì chắc chắn phải thi lại rồi.

Cô báo điểm với Thường Minh, mặc dù đã sớm tự tư tưởng, nhưng rốt cuộc vẫn khó tránh khỏi mất mát. Nhất là khi nghĩ đến khổ cực và tiền học phí hơn hai tháng, cứ như hắt nước đổ đi vậy.

Dĩ nhiên Thường Minh an ủi cô không sao, Thái Đường Yến rất dễ rơi vào vòng lặp vô hạn tự mình phủ định ngăn ngại, theo phản ứng giây chuyễn lại nghĩ mình kém cỏi thua xa Thường Minh nhiều, thế là ở phía đầu dây điện thoại chột im lặng hẳn.

Thường Minh dò xét nói: "Nếu không cứ đi học ngoại ngữ đi? Có môi trường sẽ tiến bộ nhanh hơn."

Thái Đường Yến trưng ra giọng điệu đọc bình luận trên mạng: "Người khác nói có thể không học lớp ngoại ngữ cũng đi được, bất kể là chi phí hay áp lực học tập đều không giống như trong nước, ngược mắt lên nhìn chỉ toàn là nơi không quen thuộc lại không phải là tiếng mẹ đẻ."

Có thể nghĩ được đối sách, Thường Minh yên tâm hơn.

Sợ mình tự ti sẽ tàn phá cảm xúc, Thái Đường Yến kịp thời chấn chỉnh, lại còn an ủi ngược anh: "Hay là cứ học lại từ đầu đi, anh xem em không đi học hai năm, ôn tập chỉ hai tháng, thực ra mà nói số điểm này cũng đã tạm ổn lắm rồi." Cô cười ha ha, nhưng nghe có vẻ ngốc nghếch, thế là dừng lại, "Học tiếp hai tháng nữa hẳn sẽ tiến bộ thêm, ghi danh thi lại năm sau, em cảm thấy... cũng có thể... Thường tiên sinh, anh có nghe đó không?"

Sau một hồi cân nhắc, Thường Minh cũng đồng ý với quyết định của cô.

Thái Đường Yến không thể không lần nữa ghi danh lớp ôn thi IELTS, càng dốc sức học hơn lần trước nhiều. Cô tự nhận mình không phải người cơ trí, muốn thi với người ta, chỉ có thể lấy chuyên cần chăm chỉ bù đắp.

Mấy người có quen trong lớp trước giờ không thấy đâu, điểm cao hơn cô thì vui vẻ giao thành tích, điểm thấp hơn cô lại có đủ kinh tế thì đã định đi thẳng qua bên đó học ngoại ngữ cả rồi, so với cô điểm thấp vốn đã định học lại ngoại ngữ rồi, xung quanh toàn là những gương mặt xa lạ, điều duy nhất không đổi là địa điểm học.

Học xong một buổi tối, nữ sinh ngồi bên cạnh cùng cô đi xuống, bị hỏi ở đâu, về thế nào, Thái Đường Yến chỉ trả lời phương hướng chung chung rồi bắt xe buýt, sau đó lễ phép hỏi ngược lại cô.

"Bạn tới đến đón, đáng tiếc chúng ta khác hướng, nếu không đã có thể cho bạn quá giang rồi." Trong lúc nói chuyện hai người họ đã đi đến ven đường, cô nữ sinh chỉ vào chiếc xe màu đỏ đậm, "Đến rồi, mình đi đây."

Thái Đường Yến nhìn cô ấy lên xe rồi xoay người đi về trạm xe buýt.

Sau khi nữ sinh ngồi vào ghế phụ, bỗng cửa kính xe hạ xuống, tài xế không màng nói chuyện với cô ấy mà gọi với ra bên ngoài hai tiếng: "Em đâu ——! Đây ——"

Giọng nói cách một chỗ ngồi nên giảm âm lượng đi nhiều, người đang đi ấy hoàn toàn không biết là đang gọi cô nên cứ đi thẳng về phía trước. Nữ sinh kinh ngạc, "Anh biết cô ấy sao?"

"Mau gọi cô ấy lại giúp anh!"

Mặc dù khá khó hiểu, nhưng nữ sinh vẫn gọi một tiếng: "Thái Đường Yến ——"

Bóng lưng kia xoay người lại như mong muốn, chiếc xe cung vội tiến lên trước một đoạn, song song với cô.

Tài xế bước ra ngoài, một tay khoác lên cửa xe, lại gọi một tiếng "em dâu".

Thái Đường Yến nhìn chăm chăm gương mặt tròn tròn không xa lạ gì đang tiến đến gần này, từ từ dung nhập với người bạn nào đó của Thường Minh, nhưng không nhớ nổi tên cụ thể.

"Chào anh, đã lâu không gặp." Cô chào đáp thận trọng chào hỏi.

"Đã lâu không gặp." Tạ Vũ Bách thì tùy ý hơn nhiều, cười nói, "Minh Tử không cho người đến đón em à?"

"Tôi bắt xe buýt, cũng tiện."

"Em định đi đâu, lên đi lên đi, để anh đưa em đi." Anh ta hất đầu chỉ vào trong xe.

"Không cần đâu, tôi ở chỗ Thường Minh, hình như không thuận đường."

Tạ Vũ Bách vội lắc đầu, "Không sao không sao, cũng không phải bận gì, anh đưa em về rồi đưa cô ấy về cũng được."

Nữ sinh trong xe cũng hào phóng nói: "Bạn cũng lên đây đi, đi chung cũng chẳng lâu mấy."

Thái Đường Yến không tiện từ chối nữa, mở cửa sau ra ngồi vào.

Tạ Vũ Bách cũng vào lại xe, vừa cười với nữ sinh ngồi bên ghế phụ vừa thắt dây an toàn, "Bạn gái của anh em anh, cậu ta ở nước ngoài nhiều năm, vất vả lắm mới có người yêu, nên anh thuận đường tiễn một đoạn, ha ha."

Nữ sinh ôi một tiếng, "Nếu sớm biết mọi người quen nhau thì tan học đã đi cùng rồi, uống phí một tháng à." Rồi ngoái đầu lại hất cằm với Thái Đường Yến ít nói, "Con người anh ấy có đáng tin không? Liệu lát nữa có bán hai chúng mình đi không biết."

"Có khả năng."

Câu trả lời thành thật của Thái Đường Yến làm nữ sinh cười to sang sảng.

"Đến nhà Minh Tử hả?" Tạ Vũ Bách xác nhận lần nữa, sau khi lấy được câu trả lời khẳng định thì nở má, kín đáo cười cười, "Hai em biết nhau như thế nào vậy?" Một người là bác học đa tài chuẩn bị xuất ngoại học thêm tại công ty nước ngoài, một người thì... là cô gái không nhắc đến cũng được, tuy tuổi tác không kém nhau là mấy, nhưng người sau cố ý ăn mặc hoạt bát trông trẻ đi, có điều giơ tay nhắc chân là lại thấy chênh lệch.

Người ngồi trên ghế phụ đáp: "Bạn học lớp IELTS đó."

"Em dâu cũng muốn xuất ngoại à?" Tạ Vũ Bách ngạc nhiên hỏi, trong nhất thời không nhớ nổi họ của cô. Mặc dù thời gian trước Thường Minh đến tìm anh giới thiệu trung gian, nhưng cũng chỉ cho là cậu ta thuận miệng nhắc đến.

"Ừm, đang chuẩn bị..."

"Như nhau cả, định lúc nào đi?"

Thái Đường Yến thua ở thẳng thắn, lại ngại anh ta là anh em của Thường Minh nên đành thẳng thắn: "Tháng bảy sang năm... Nếu thuận lợi..."

Tạ Vũ Bách hòa vào dòng xe đang dừng, đưa một tay sờ cằm mà nói, "Vây cũng sắp rồi, chỉ là chuyện của nửa năm, mà anh không nghe thấy

Minh Tử nhắc đến khi nào. Định đi đâu?"

Thái Đường Yến khô khan đáp: "Bên châu Úc."

"Thế à, tưởng là em cũng đi Mỹ chứ."

Phản ứng đầu tiên của Thái Đường Yến là nữ sinh bên cạnh, nhưng cô ấy nói mình đi nước Anh, sau đó lại nghĩ đến Thường Minh, nhưng khẩu ngữ của anh có pha giọng Anh, chắc không phải. Cũng không tiện tra cứu thêm nên bỏ.

Cũng may Tạ Vũ Bách không đợi cô trả lời mà cảm thán nói: "Đi nước ngoài cũng được, nhân lúc còn trẻ nên ra ngoài thăm thú đó đây, nếu không sẽ không biết thế giới bên ngoài xuất sắc đến thế nào đâu."

Người ngồi cạnh xen vào: "Năm đó chắc Tạ công tử ra ngoài rong chơi nhĩ —— "

Tạ Vũ Bách la oai oái, oan ức nói: "Anh đi học nghiêm túc đấy, nếu không lúc về mắt em có thể nhìn thẳng anh được à, đúng không, chắc chắn là chê anh là đẽ chũi không học thức rồi —— "

"Bây giờ mắt em có nhìn thẳng anh sao?"

"..."

Quan hệ giữa hai người khá sâu xa, Thái Đường Yến giả vờ nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, nhưng âm thanh bọn họ cãi vả cứ vang lên dứt quãng, cô như lên phải thuyền hải tặc, chịu hành hạ.

Sau khi đưa người đến nơi, trong lòng Tạ Vũ Bách cũng không bình tĩnh được. Có một câu hỏi to đùng chôn trong lòng anh ta: Ai muốn đưa một con chim sẽ không có đồng nào biến thành phượng hoàng thế? BỐ RUỘT cô ấy chắc không phải, bản thân đã nghèo rớt mồng tơi, huống hồ còn phải

đưa Đường Chiêu Dĩnh xuất ngoại. Chẳng lẽ là người anh em tốt si tình của anh? Khả năng này là lớn nhất. Nhưng cũng không đến nỗi nào, rõ ràng cậu ta còn hai triệu chưa trả, không giống như người dư sức để làm từ thiện. Lát về phải tìm lão Vương hỏi mới được. Thường Minh không ở đây nên cũng không vui, tam giác sắt chỉ còn lại hai đường song song, thú vị giảm bớt rất nhiều.

Giáng sinh đêm đó không có lớp, nhưng với một người học lại để thi lại như Thái Đường Yến mà nói thì không hề có không khí ngày lễ gì cả, chỉ là thư viện ít người đi mà thôi. Đối với cô, chỉ có thời tiết là thay đổi, trở nên lạnh đi. Trên đường về ký túc xá chỉ cần thở một hơi ra, trong nháy mắt đã hóa thành làn sương trắng nhàn nhạt. Có lẽ vào lúc này sang năm, cô sẽ đón lễ Giáng Sinh vào mùa hè.

Vào dịp nguyên đán Thường Minh nghênh đón một vị khách không mời mà đến, người kia đánh thức giấc ngủ mệt mỏi của anh, giang rộng hai tay, trên gương mặt tròn nở nụ cười, hết như muốn nói "có ngạc nhiên không".

Nhưng Thường Minh phản ứng khá bình tĩnh, để anh ta vào nhà, "Chạy đến tận đây, không phải là bạn tán gái đấy chứ, sao thế, thất bại rồi?"

Tạ Vũ Bách vừa cởi áo khoác vừa nói: "Không cần cậu phải đâm thọc thế đâu." Thường Minh thuê một căn nhà ở tạm, trên bàn chất đầy tài liệu công ty, Tạ Vũ Bách hơi đảo mắt, phát hiện có thể xem hiểu được, vậy là bắt đầu làm ồn, "Tôi nói với cậu này, gần đây tôi có gặp phải một cô nàng, thanh cao xinh đẹp, mẫu chốt là tính cách khá sáng khoái, không hề nhăn nhó chút gì, cũng khiến tôi mê... Nhưng bạn trai người ta ở nước ngoài, nên người ta đã đi học IELTS để xuất ngoại đoàn viên cùng phu quân mất rồi."

Có một từ làm tim Thường Minh đập hụt một nhịp, chợt nhớ đến Thái Đường Yến. Cũng không biết Tạ Vũ Bách lái xe hay đi máy bay đến, nếu sớm biết thì đã bảo cậu ta đưa cô tới rồi.

"Cũng làm tôi khá hứng thú ——" Tạ Vũ Bách nhếch miệng, "Mùi vị kia quá sáng khoái rồi."

Thường Minh cười lạnh.

"Sau đó lúc tôi đi đón cô ấy cậu có biết tôi gặp ai không?"

Thường Minh cố ý không trả lời, chỉ pha cà phê nóng hỏi anh ta có muốn uống không.

"Tôi nói này Minh Tử, cậu làm thật hả?"

"Có uống không?"

Tạ Vũ Bách xua tay từ chối, "Cậu định để cô ấy xuất ngoại thật đấy à."

Thường Minh nhấp một ngụm, nóng đến độ khiến anh nhăn mặt.

"Cậu đừng giả câm giả điếc nữa, tôi hỏi này, cậu và lão Đường kia bắt đầu qua lại từ khi nào thế, tiền của cậu đều đầu tư vào cha con bọn họ cả!"

Vì thấy lạ người này lại khó theo đuổi đến thế, nên Tạ Vũ Bách mới dư dả thời gian chạy đến hỏi thăm.

"À đúng rồi ——" Thường Minh vẫn làm như không nghe thấy, chỉ gật đầu với anh ta, "Cậu tới đúng lúc lắm, vừa vặn có thể trả cậu."

Thường Minh đi vào căn phòng ngủ duy nhất, lấy một tấm thẻ ngân hàng từ tủ sắt ra đưa cho anh ta, "Trả cậu này, tôi cũng tính cả lãi ngân hàng luôn rồi đấy. Cuối năm phải trả nợ hết mới được."

Tạ Vũ Bách lật trái phải nhìn tấm thẻ ngân hàng mấy tháng trước mình đưa cho cậu ta, anh ta tin Thường Minh sẽ trả lại không thiếu một xu, nếu

không cậu ta đã không liều mạng kiếm tiền ở cái nơi khi ho cò gáy này đến nửa năm rồi.

Nhưng Thường Minh không nghe theo lời anh ta nói chút nào, quả thật làm anh ta bực tức, thế là nhét thẻ vào túi rồi quát: "Thường Minh, cậu nói gì đi chứ, có phải cậu tiếp nhận cục diện của Phong Trạch không đấy?"

Cách đây không lâu lúc nghe thấy cái tên này vẫn là khi luật sư báo cho anh ta biết tiến triển của vụ án, Phong Trạch đã chết, nhưng vẫn còn đồng bọn Thái Giang Hào của gã, về việc này dù hẳn có trăm miệng cũng không thể bào chữa được, nên xem ra khả năng thắng kiện không nhỏ.

Giọng Thường Minh vẫn nhẹ bằng như thế, "A Bách, biết quá nhiều tối sẽ không ngủ ngon đâu."

Tạ Vũ Bách nói xa nói gần cũng không ép được gì, nhưng Thường Minh càng tránh né, càng chỉ rõ nội tình không bình thường, thế là không dẫn nổi mà kêu lên: "Minh Tử! Tôi nói cậu đấy, vì một con đàn bà mà ra nông nổi này, cậu có đáng không hả! Ngay cả vốn của mình cũng chi ra."

Thường Minh xoay người tính vào phòng thay đồ, nói: "Trước kia cậu đã đến nơi này chưa, nếu không tôi dẫn cậu đi vòng quanh thăm thú, mặc dù không bì được bên nhà chúng ta, nhưng dù sao cũng là một tình lệ."

Tạ Vũ Bách dấn vào vai khiến Thường Minh lão đảo chực ngã, may mà Tạ Vũ Bách đỡ anh.

"Cậu không nói đúng không, cậu không nói thì để tôi tự đi hỏi cô ta, cô ta học ở đâu ngày nào mấy giờ tôi đều nhớ rõ cả!"

Uy hiếp có hiệu quả, Thường Minh quát tháo bảo anh ta dừng lại: "Cậu đừng xen vào việc của người khác!"

Dù đã đoán được câu trả lời nhưng Tạ Vũ Bách lại chẳng vui chút nào, "Mẹ kiếp cậu điên rồi hả! Vì một con đàn bà ma ra nông nỗi này!"

Thường Minh nhúc đầu ngồi xuống ghế, "Tóm lại cậu đừng có lảm lời!"

"Cậu có tin không, xuất ngoại chưa đến một năm —— nhiều nhất là sau ba tháng đau khổ —— chắc chắn cô ta sẽ tìm được thằng tóc vàng thân thể cường tráng, chia tay hất cẳng cậu! Cậu là cái thá gì chứ? Phụ nữ xinh đẹp thiếu gì, gái trẻ mơn mớn lại đầy rẫy ra đó, vậy mà hết lần này đến lần khác cậu lại cung phụng một con bé thành tiên, mà còn không biết có phải là cô bé lọ lem hay không nữa!"

"Cậu im mồm cho tôi! Cậu không hiểu gì hết!" Thường Minh bị giẫm chân đau gào lên, "Dù cô ấy không du học, thì ở trường đại học trong nước vẫn có thể tìm được người trẻ hơn tôi, khỏe hơn tôi, thứ tôi nhiều hơn những người đàn ông trẻ tuổi đó, đơn giản chỉ là điều kiện kinh tế và kinh nghiệm xã hội mà mấy năm sau bọn họ mới có thể bắt kịp, còn tôi bây giờ đã có thể cho cô ấy những điều đó. Nếu hai bọn tôi tiếp tục dây dưa như thế, cứ coi như tôi chờ đi, đợi cô ấy học xong đại học, đi làm mấy năm ổn định, đến lúc đó bạn cùng lứa của cô ấy cũng đuổi theo kịp rồi, tầm mắt cô ấy lớn, cậu cảm thấy liệu cô ấy còn chịu kết hôn với tôi không? Không hề. Cậu chỉ biết trách tôi kéo cô ấy, đến lúc đó ấn tượng tốt đẹp giữa bọn tôi cũng sẽ bị lu mờ."

Tạ Vũ Bách dờ dẩn khiếp sợ, không cách nào ngăn anh dừng thổ lộ như tổ cáo lại được.

"Như thế chi bằng tôi lấy thứ tôi đang có để đổi lại tương lai tốt hơn cho cô ấy, dù sau này không thể ở bên nhau..." Thần sắc Thường Minh cũng xám xịt, "Chỉ ít lúc cô ấy nhớ đến tôi đây sẽ không chán ghét. —— mẹ nó chứ cậu đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đấy, lúc cậu toàn tâm toàn ý thích một cười, rồi cậu cũng sẽ như tôi thôi. Muốn để cô ấy có được tốt

nhất, cả đời chỉ có một lần ấy, mẹ, tôi không phải thánh nhân, cũng không muốn làm! Đương nhiên tôi vẫn hy vọng cô ấy học xong sẽ về tìm tôi —— cứ nghĩ đến việc cô ấy ở chung với gã khác là tôi đã hận không thể tách hai người họ ra xa rồi —— đến lúc đó tốt nhất hai người các cậu ngậm miệng chớ nói cô ấy không xứng với tôi. Mẹ, không nói nữa, bực chết được ——"

Thường Minh cầm bao thuốc lá trên bàn lên, rút một điếu ra châm. Bị thương giữa hai hàng lông mày đã chạm đến lòng trắc ẩn của Thường Minh, đang tính sám hối an ủi mấy câu, chợt Thường Minh ngẩng đầu lên, nghiêm mặt, "A Bách, tôi cảnh cáo cậu, cấm cậu nói một chữ đấy, năm sau cô ấy còn phải thi IELTS lần nữa, thi không tốt tôi đánh chết cậu ——"

Lời đã đến nước này, Tạ Vũ Bách cũng không mắc cỡ gì, chọc tức người ta rồi đổ người ta đều là sở trường của anh, mặt tròn cười một tiếng, phìên nã tiêu tan.

"Được, cô ấy phải thi, tôi không nói, giúp người thành đạt, để cậu là quân tử sau đài không ai hay biết."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 57 (1)

Thái Đường Yến buồn phiền vì tết năm nay, không biết phải đi đâu.

Có lẽ Thường Minh sẽ về chỗ bố anh, giờ cô không biết có nên ở lại nhà anh không nữa, nếu lỡ có người đến chúc Tết thì không hợp cho lắm.

Còn quê của cô thì... Tuy Thái Giang Hào đã bị bắt, nhưng mẹ cô đã không còn ở đó, dù có về cũng vô nghĩa.

Nghe người ta nói Đường Hàn Phi với vợ và con gái đi Mỹ ăn tết với chị gái, hoàn toàn không có ý định thu xếp cho cô, có điều gửi tiền đến vẫn rất đúng lúc, nên cô cũng không oán hận gì nhiều.

Cô cảm thấy mình nên ám chỉ chút với Thường Minh, hẳn sẽ cho cô một chỗ dừng chân nhỉ.

"Bao giờ thì anh về?"

Điện thoại Thường Minh rung lên, ở nơi avatar Wechat của Thái Đường Yến hiện lên chấm đỏ, anh còn chưa kịp bấm vào trả lời thì dòng chữ nơi thông báo lại thay đổi ——

"Yến Tử" đã thu hồi một tin nhắn.

Vừa định hỏi xóa làm gì thì bên kia lại gửi một tin nhắn mới đến ——

"Bao giờ thì anh về thế ạ?"

Có khác gì nhau sao?

Thường Minh mặc niệm một lần, nhận ra khác biệt tinh tế trong đó, cái trước không có cảm xúc, cái sau lại như một cô bé đang làm nũng đòi anh dứt ăn.

Không nhịn được nhếch mép lên, anh hăng giọng, dùng tin nhắn thoại để trả lời, nói cụ thể ngày tháng, ngày hôm tết ông Táo sẽ bay về.

Thường Minh nhìn trạng thái đang nhập tin nhắn cứ xuất hiện lại biến mất, hình như sửa đi sửa lại, rồi cuối cùng mới thấy một câu hỏi ——

"Anh về một mình ạ?"

Ba phần tư mình. Chợt Thường Minh nghĩ như thế, rồi yên lặng thờ dài sườn sượt.

"Một mình."

"Vậy em đi đón anh nha."

Thường Minh cho rằng để phụ nữ đón thì không hay lắm, nhưng trong lòng vẫn hy vọng vừa xuống máy bay là có thể thấy cô, bèn đồng ý với cô, "Được... Vừa hay có thể ăn tối với nhau."

Cô cũng đáp lại một chữ được.

Cũng đúng lúc Thường Minh không bận gì, thế là hỏi: "Sao em không ghi âm tin nhắn thoại?"

Một lúc lâu sau, bên kia mới gửi đến đoạn tin nhắn thoại dài hai giây, khúc đầu để không gần một nửa, giây còn lại cô chỉ nói mấy chữ: "Không quen lắm."

Rồi lại hai giây khác được gửi đến, Thường Minh bấm nghe, nhưng cũng như không nghe: tin nhắn này không có âm thanh. Thường Minh chê cô sẽ bấm nói lung tung, vậy là gọi video luôn. Bình thường sợ cô đang học

nên rất ít khi anh chiếm dụng thời gian của cô, cũng chỉ buổi tối cô rảnh rỗi mới nói với anh mấy câu, nội dung cũng khá nhàm chán, dù có nhiều hơn một lớp mặt nạ internet ngăn cách đó, cô vẫn ăn nói cẩn thận như bình thường.

Đây cũng là lần đầu tiên bọn họ gọi video.

Nhìn mặt mình ở góc trên cùng bên phải, cảm thấy góc độ không đẹp lắm, ảnh hưởng đến cảm xúc, thế là lại điều chỉnh, nhưng mặt Thường Minh cũng ở bên trên, trông như bị bao bọc lại vậy.

Thường Minh lại tự nhiên hơn cô nhiều, hỏi: "Nhìn đi đâu thế?"

Thái Đường Yến nói: "Anh ăn cơm chưa?"

"Không biết giờ mấy giờ rồi à." Thường Minh nói, "Cũng ăn khuya cả rồi."

"Vậy... Ăn xong thì có thể đọc sách rồi ngủ."

Thường Minh: "..."

Thái Đường Yến cũng nhận thấy mình không thú vị, cười cười xin lỗi, "Em không quen nói chuyện như thế..."

"Sau này em sẽ quen thôi."

Thái Đường Yến ngẩn ra, rồi lấp liếm nói: "Thế là anh biến thành dẹt rồi."

"... Qua mấy ngày nữa là có thể thấy được người thật lập thể rồi đấy." Lúc sau mới hiểu ý cô, "Nói gì giống con nít thế."

Thái Đường Yến lại hé môi cười, thoạt trông có vẻ ngốc nghếch ngây thơ, ôn hòa như mặt hồ không gợn sóng trong núi.

"Ở nhà một mình có sợ không?"

Thái Đường Yến rất nhạy cảm với cái chữ "nhà" này, sờ mũi với vẻ không thích lắm, nói: "Cũng bình thường, đóng cửa nẻo là không có ai vào đâu."

"Hay là để anh gọi thám Hồ qua ở với em."

"Không cần khoa trương thế đâu, em cũng không phải là trẻ con mà." Không nghĩ ra được câu phản bác nào hơn, cô lại nói, "Không phải anh cũng ở một mình à... là ở chỗ ở nhỉ."

Mặt Thường Minh biến mất khỏi màn hình, từ camera có thể trông thấy bài trí của phòng ngủ, có tủ quần áo đơn giản, trên giá treo quần áo có treo chiếc áo khoác, và cả một góc chần nhún.

"Thấy chưa?" Thường Minh xuất hiện trên màn hình, tầm nhìn điện thoại anh rất rộng, ánh đèn hắt đến khuôn mặt anh thêm phần điểm tô, nhìn qua như trẻ đi mấy tuổi.

Thái Đường Yến âm thầm chụp màn hình.

"Em tưởng anh ở văn phòng, hoặc đang chuẩn bị ra bên ngoài."

Bên ngoài là đâu trong lòng cả hai đều biết rõ, Thường Minh nói: "Làm việc cả ngày rồi, mệt lắm không đi nổi, hơn nữa cũng không có người đi cùng."

Cô không khỏi hỏi ngược lại: "Nếu có người là anh đi ngay à?"

"Để cân nhắc đã." Trong mắt lóe lên chút thăm dò nguy hiểm, "Em cho phép hả?"

Trong thoáng chốc Thái Đường Yến nghĩ đến cuộc sống sau khi du học, có lẽ mỗi lần gọi điện đều sẽ giống lúc này, trao đổi chiều hướng hai

bên, đồng thời lại mang theo thăm dò, định đào lấy từng chút một trong lời nói.

Thái Đường Yến nói: "Uống rượu hút thuốc ít thôi, cũng đừng thức đêm nhiều, phải năng vận động vào."

Cơ bản là không cho phép rồi. Thường Minh cũng không thất vọng, cũng không thấy bị giữ chân, mà lại còn cảm thấy có liên kết chân thực đến kỳ lạ với cô, để anh đột nhiên ý thức được cô thật sự là bạn gái của anh, chỉ là tình cảm chôn sâu quá mà thôi.

Thường Minh trả lời: "Vậy em phải giám sát anh đấy."

"Anh phải nghe lời đó..." Cảm thấy giọng điệu hơi cao, giống như đang coi anh là trẻ con vậy, "Không phải, ý em là ——"

"Được."

"..."

Thường Minh nhìn đồng hồ, đã xấp xỉ mười giờ rồi, "Em buồn ngủ chưa, ngày mai còn phải dậy sớm đi học nữa đấy."

Thái Đường Yến cũng biết đã muộn rồi, nhưng vẫn muốn mè nheo anh nữa, có điều nhất thời không biết nên biểu đạt thế nào.

May mà Thường Minh đã nhận ra, nói: "Ngủ đi, em nói thức đêm không tốt mà. Em đi rửa mặt trước đi, rồi để anh đọc sách cho em, đợi em ngủ anh sẽ cúp máy."

Cô sợ anh mệt, tính từ chối nhưng Thường Minh lại giục cô lần nữa, "Mau đi đi, nhân lúc anh còn chưa mệt mà hồi hận."

"Vâng vâng."

Thái Đường Yến dọn dẹp sách vở trên bàn, cầm điện thoại vào phòng ngủ.

Đợi đến khi cô chui vào trong chăn, Thường Minh vẫn ở trên màn hình, có điều đã đổi thành mặt bên, hẳn anh đang nhìn vào laptop, ánh sáng xanh trắng hắt lên mặt anh.

Nhân lúc trước khi anh mở miệng, Thái Đường Yến giành nói trước: "Thường tiên sinh, đợi sau này đổi thành em đọc cho anh có được không? Có thể sau này khẩu ngữ của em sẽ tốt hơn giờ nhiều, sẽ không còn tệ nữa..."

Nụ cười của anh ẩn trong bóng tối, như màu đen ôm lấy cô.

"Sau này bên em sớm hơn anh hai giờ đấy, lúc anh muốn ngủ thì em đã say giấc rồi."

Thái Đường Yến quên mất vụ chênh lệch thời gian, may mà có bóng đêm giấu đi vẻ khó xử của cô.

"Vậy thì đổi thành buổi sáng, em gọi anh thức dậy, đọc tin cho anh vào sáng sớm."

"Thôi miên à?"

"Sao lại thế!"

Cô giận rồi, nụ cười của Thường Minh càng sâu hơn, dù biết chỉ là giỡn, nhưng thế bất lời vào lúc này lại không phải giả.

"Anh mà ngủ thì coi như em thua."

"Thua thì làm gì đây?"

Thái Đường Yến dọa, "... Một tuần không ăn thịt."

Thường Minh dựa ra sau ghế, cười đến mức bả vai run lên.

"Thế thì trách nhiệm của anh rất lớn rồi, phải tranh thủ để em không bị đói." Tầm mắt Thường Minh lại trở về trên laptop, "Anh tìm được một đoạn văn IELTS khá thôi miên, liên quan đến việc chữa bệnh, em nghe nhé..."

Giọng nam trầm bổng có nhịp điệu kia rót vào tai, mặc dù đã cách một lớp điện thoại, nhưng vẫn tạo cho cô ảo giác Thường Minh đang ở bên cạnh, chẳng qua là đêm đen đã giấu anh đi.

Nghe được một lúc, mí mắt Thái Đường Yến nặng trĩu, không phải do giọng anh thôi miên mà là do dụ dỗ quá mức, vỗ về cô tiến vào trạng thái bình thần.

Vào hôm quay về, Thường Minh kiểm tra thời tiết trước, đoán sẽ không bị delay mới yên tâm để Thái Đường Yến đi đón.

Lần đầu tiên Thái Đường Yến đến sân bay, bắt một chuyến xe buýt rồi lại đi tàu điện ngầm, bảng chỉ đường dọc trên đường đi rất rõ, nên tìm chỗ gần cửa ra mà Thường Minh đã chỉ định cũng không khó khăn gì. Cô tới rất sớm, đoán chừng ở nhà Thường Minh cũng không chịu nổi, đứng ngồi không yên.

Nước nóng cô đem theo đã nguội bớt rồi, Thái Đường Yến thêm nước nóng rồi ngồi trên ghế sưởi giở sách từ vụng ra, đọc nhiều cũng sinh nhàm chán, thỉnh thoảng cô lại ngẩng đầu nhìn dòng người kéo vali lui tới, có lẽ hơn nửa là về nhà ăn tết.

Thường Minh gửi tin nhắn đến nói chuẩn bị lên máy bay rồi, Thái Đường Yến lại càng căng thẳng hơn, tính ra đã hai tháng bọn họ chưa gặp nhau, tương tư nơi xứ lạ đã vì cả hai bận rộn mà nhạt đi nhiều, cô chưa

từng hy vọng Thường Minh lập tức xuất hiện trước mắt mình như lúc này bao giờ.

Thường Minh bận rộn đi công tác, thường xuyên vừa hạ cánh cũng chẳng kịp nhìn xung quanh, nhanh chóng bắt xe đi về, lần này trở về cố ý không để chú Chung đến đón, đột nhiên anh muốn đi cùng cô, chỉ hai người bọn họ, thêm một người quen cũng không được.

Hành lý của Thường Minh đều ở trên máy bay nên lúc đi ra khá nhanh, vừa ra đã nhanh chóng nhìn thấy bóng dáng của Thái Đường Yến, có điều cô vẫn chưa phát hiện ra anh mà cứ hết nhìn đông lại nhìn tây. Đến lúc trông thấy anh, dường như cô nhón chân lên, hai tay gõ lên bình nước.

Anh đi đến bên cô, Thái Đường Yến đưa bình nước đến trước mặt anh, khẽ ngẩng đầu nhìn anh: "Uống nước không, vẫn còn ấm..."

"..."

"Thật đấy... vừa mới lấy..."

Có lúc Thường Minh không đoán ra được tâm tư của cô, nhưng cũng không ngại làm theo, cầm lấy vại mở nắp ra uống —— thật ra cũng chỉ là mùi vị bình thường, có điều nước ấm nhuận họng rất thoải mái.

Thái Đường Yến cất bình nước vào trong cặp, rồi cúi đầu cầm lấy tay anh, vẫn thấp giọng nói: "Đi thôi."

Bàn tay ấm áp phủ lên đôi tay lạnh băng của anh, cảm giác như được ủ trong khăn nóng, ý nghĩ vừa rồi bị chai nước của cô cắt đứt lại được nối lại, Thường Minh kéo cô vào lòng, dùng sức ôm chặt.

Nếu người qua đường nhìn thấy cảnh này, phản ứng đầu tiên không phải quần áo của họ không tương xứng nhau, mà là vẻ mặt của cả hai vào lúc này trông rất hạnh phúc.

"Thường tiên sinh, em nghỉ đông... ở lại nhà anh ăn tết có tiện không?"

Thường Minh không theo kịp, hỏi: "Sao nào?"

Nhắc đến tình huống quẩn bách của bản thân, Thái Đường Yến vẫn xấu hổ, "Năm nay, em không biết phải đi đâu cho hết năm cả, cho nên... Nếu thuận tiện, em muốn ở nhờ chỗ anh mấy ngày..."

Mặc dù thời gian ở nhà anh không ngắn, nhưng sợ đầu năm sẽ có người đến thăm tết anh, đến lúc đó cô ở lại cũng không hợp.

Thường Minh nhìn vào mắt cô, "Hay là, em theo anh về nhà ăn tết nhé? Năm mới ở một mình cũng không hay."

Cô không chút suy nghĩ lắc đầu, về điểm này Thái Đường Yến vẫn có ý nghĩ cổ hủ không được tự nhiên.

"Ăn tết mà, không hay lắm đâu..." Huống hồ dù là đến nói về chuyện cưới gả, cô cũng sẽ không chọn dịp tết để gặp mặt bố mẹ chồng tương lai, chứ đừng nói gì bây giờ chỉ là quan hệ người yêu.

Thường Minh cũng chỉ kích động nhất thời, anh vẫn chưa làm xong công tác tư tưởng cho người nhà, cũng không muốn tạo sức ép cho cô. Anh định đợi xử lý xong hết mọi chuyện mới mời cô đến, chính thức giới thiệu cô với cả nhà.

Cho là anh không vui, Thái Đường Yến định thuyết phục anh, "Bây giờ em còn đi học, không có gì cả, có đi cũng không hợp lắm... Không phải là em không muốn..."

"Ừ." Thường Minh gật đầu, buông cô ra đổi thành nắm tay, "Thế... lần sau lúc anh nói, em cũng đừng từ chối anh nữa."

Một tay anh kéo vali, đưa cô đến chỗ bắt taxi.

"Nhưng em ở nhà một mình có được không?" Thường Minh vừa đi vừa nói.

Thái Đường Yến rất lạc quan, "Được mà, chỉ là ở nhà nhiều hơn ngày thường mấy tiếng thôi."

Thường Minh nói: "Nhà anh có truyền thống là ăn cơm xong phải ở nhà gác, qua nửa đêm đốt pháo mới được đi ngủ."

Thái Đường Yến nói tiếp: "Nhà em cũng thế."

"Qua không giờ anh sẽ đến tìm em..."

"Ừm..."

Đúng lúc bọn họ đứng ở trạm ven đường, xếp hàng chờ taxi, cả hai đều không hẹn mà cùng nhìn vào mắt đối phương, dù không mỉm cười nhưng khát vọng trong mắt vẫn rõ như thế, không liên quan đến tình dục, chỉ là một lớp sương mờ không muốn xa rời tựa như chực trào.

Có lẽ cả hai đều đọc được ý của nhau, hai bàn tay chạm chung một chỗ, thời gian luôn qua kẽ tay trôi đi thật nhanh.

Đã lâu Thường Minh chưa đến công ty, trước đêm giao thừa mới miễn cưỡng xử lý xong đồng công việc còn tồn đọng, trong mấy ngày bận rộn ấy lại bớt thời gian nhìn Thái Đường Yến dán câu đối, trang trí cửa sổ nhà cho anh. Vốn tưởng cô ngốc nghếch, không ngờ đến chuyện lật vật trong nhà cô đều có thể xử lý thỏa đáng, đỡ cho Thường Minh rất nhiều. Liên tục mấy ngày, cuộc sống của hai người không giống đôi tình nhân dè dặt gọt giũa đầu nhọn, mà lại như đôi công sự ăn ý vô cùng.

Thường Minh bận rộn cho đến ngày giao thừa mới rảnh, từ sáng sớm đã kéo Thái Đường Yến đến trung tâm mua quần áo. Thái Đường Yến nói thời gian trước đã mua mấy bộ rồi, không cần nữa. Nhưng Thường Minh không chịu, nói: "Tháng bảy em đi qua đó là mùa đông rồi, không chuẩn bị nhiều thì đến lúc đó khó mua được lắm."

Ánh mắt cố chấp kia, có lẽ chỉ muốn đạt đến mục đích của mình mà thôi, còn về phần lý do đường đường chính chính ấy, chỉ cần anh mở miệng là có thể bịa được rất nhiều.

Cửa hàng mà Thường Minh chọn từ năm ngoái Thái Đường Yến đã có chuẩn bị tâm lý, cô kéo tay anh, "Em còn đi học mà, không phải đi làm cũng không cần so sã, không cần đắt thế đâu. Đến lúc đó người khác thấy em mặc quần áo nhãn hiệu nổi tiếng, mà bình thường lại không lấy ra được mấy đồng, chắc chắn sẽ cười sau lưng em. Ăn mặc gọn gàng thoải mái là được, không cần phải khoe khoang thế đâu."

Mỗi lần Thái Đường Yến thao thao bất tuyệt là đều có thể trấn áp anh, thậm chí còn khiến người ta nghi ngờ bình thường cô im lặng ít nói cũng là giấu đại chiêu cho những lúc như thế này.

Thường Minh buồn bực cau mày, cô nghèo quen rồi, lại là sinh viên không độc lập được về kinh tế, nhất thời quan niệm tiêu xài không thay đổi được, đợi đến khi sau này cô đi làm rồi, làm một cỗ cùn trắng bình thường lại có chí tiến thủ, có lẽ có thể phù hợp với anh hơn nhiều. Anh cũng không hão huyền cô có thể lập tức thay đổi, quá trình này không cần người dạy dỗ, đợi cô chuyển sang vị trí kia, ắt sẽ tự nhiên thay đổi. Huống hồ, cô nói cũng có lý...

Thường Minh dùng lý luận của năm ngoái, bảo dù sao năm mới cũng cần mua quần áo mới, như thế mới miễn cưỡng lừa cô vào cửa hàng được.

Luôn ở bên cô cho đến khi người nhà gọi điện giục lần hai, Thường Minh mới rời đi, hẹn hơn nửa đêm sẽ về.

Ngoài miệng Thái Đường Yến nói rất hay, nhưng suy cho cùng trong ngày lễ truyền thống mà chỉ lẻ loi một mình cũng khó tránh khỏi buồn chán, nhìn xe Thường Minh dần biến mất, mặt cô cũng theo đó rầu rĩ.

Lúc này chỉ mới ba giờ chiều, chương trình đêm xuân vẫn chưa bắt đầu, cũng chẳng biết ở đây có thể nghe thấy tiếng pháo không.

Cô xếp bằng ngồi trên sofa xem phim Mỹ, cảm thấy chán thì lại lấy sách ra học từ đơn, lúc phân tâm lại chép từng chữ lên giấy giải buồn.

Sắc trời bên ngoài dần sẫm tối, bất tri bất giác Thái Đường Yến cảm thấy buồn ngủ, trong mơ màng bị tiếng động cơ đánh thức, tiếp đến là tiếng bước chân lại gần, Thái Đường Yến cố ý nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới mười một giờ, chắc Thường Minh sẽ không về sớm thế đâu. Cô có hơi cảnh giác, muốn mò lấy vũ khí nào đó để cầm tay nhưng lại không có, chỉ có mỗi bình hoa nhỏ bên cạnh tivi.

Nếu là trộm thật, hẳn sẽ không trắng trợn như thế đâu chứ?

Cô hơi thả lỏng đi lại gần cửa, định nhìn ra ngoài từ lỗ mắt mèo thì bên dưới vang lên tiếng ổ khóa chuyển động, còn chưa kịp nhìn rõ, lại càng không định thần mà lui ra, cửa chống trộm đã bị đẩy vào trong đập vào mũi cô.

Thái Đường Yến bị đau che mũi lùi hai bước, từ bên ngoài có cái đầu thò vào.

"Không sao chứ? Có đau không?" Thường Minh dờ khóc dờ cười.

Thái Đường Yến lắc đầu để anh đi vào, Thường Minh dùng chân đá một hộp giấy vào, thuận tiện sờ nhẹ lên mũi cô, cô liền né ra.

"Không phải nói sau nửa đêm ạ? ——Ồ, đây là gì thế? Pháo hoa?"

Thái Đường Yến ngồi xổm bên chiếc hộp, bên trong không phải là pháo hoa nổ cao, mà toàn là pháo nhang trẻ con hay chơi.

Nếu chân Thường Minh thuận iện thì đã có thể ngồi xuống ôm cô và cả cái hộp rồi.

"Không đợi được, muốn gặp em."

Cả người cô như tan ra trong lời tỏ tình thẳng thắn của anh, sợ đứng lên lại đối mặt với cái nhìn càng nồng thắm hơn, thế là lấm bầm: "Cũng có chạy đâu..."

"Còn nói không à, cũng sắp bay đi rồi."

Thái Đường Yến ôm hộp giấy, hỏi anh: "Đốt pháo trong sân được không? Có bị khiếu nại không? Máy nhà khác sẽ không để ý chứ?"

Thường Minh giơ tay gõ nhẹ lên đầu cô, "Đâu phải phóng hỏa, hơn nữa vừa rồi em không nghe thấy tiếng pháo nổ gần đây à? Chúng ta đây chỉ là tiểu tốt thôi."

"Vậy thì tốt." Cơn buồn ngủ của Thái Đường Yến đã biến mất hầu như chẳng còn, cô chuyển cái hộp lên ngoài hiên, Thường Minh đưa bật lửa cho cô, cô cầm lấy một que giơ ra xa châm lửa, trong tiếng nổ lộp bộp có mùi kali nitrat, cô nhét một que vào trong tay Thường Minh.

"Đưa anh làm gì, vốn để cho em chơi mà."

"Chơi cùng đi anh." Thái Đường Yến lại đốt một que cho mình, quơ quơ vào trong không trung.

Cả hai đều không phải là người hoạt bát, pháo bông cháy hết, xung quanh lại quay về màn đêm yên tĩnh.

"Còn nhiều lắm, chúng ta cắm lên cỏ rồi châm lửa được không?"

Thường Minh đã hiểu được ý cô, "Em muốn cắm thành chữ gì?"

Thái Đường Yến nghĩ một lúc rồi nói: "Hope, H-O-P-E."

"Tại sao lại là chữ này?"

"Chủ ý mà."

Thường Minh chặc lưỡi nói: "Còn tưởng em muốn chữ L-O-V-E chứ."

Cả hai đều chưa từng nói lời yêu, hướng nội như cô lại càng khó diễn đạt.

"Cái đó... cũng bao gồm cả chữ anh nói mà." Cô vội đưa gói pháo nhang cho anh, "Mỗi người một nửa, anh xếp hai chữ trước, em xếp hai chữ sau."

Thái Đường Yến và Thường Minh cúi người cắm pháo xuống sân cỏ, cì để đảm bảo hiệu quả cháy đồng đều nên chỉ xếp nhỏ để dễ đốt. Cuối cùng tay trái tay phải bắt đầu đốt tất cả.

Nhìn chữ HOPE cháy sáng, cả hai như thấy cây hoa mình trồng nở rộ.

Thường Minh sực nhớ ra gì đó, vội giục cô, "Nhân lúc còn cháy, mau cầu xin tổ tiên phù hộ cho em đi."

Thái Đường Yến cảm thấy có lý, lập tức chắp hai tay thành kính lạy.

"Được rồi." Rồi cô nhìn sang Thường Minh không nhúc nhích, "Sao anh không lạy?"

"Vì anh không tin."

"..."

Bỗng Thái Đường Yến giơ nắm đấm ra trước mắt anh, làm Thường Minh sợ hết hồn.

"Còn muốn đánh người hả?"

Cô lắc đầu, "Em chỉ muốn đổi nguyện vọng cho anh."

Thường Minh nói: "Anh không có nguyện vọng gì cả."

Nắm đấm lại lao đến, Thường Minh cũng mặc kệ, "Đổi nguyện vọng gì?"

Hiếm khi thấy Thái Đường Yến không lùi bước, giọng kiên quyết, "Chúng ta học lái xe đi, bọn mình, anh và em."

Câu trả lời ngoài dự đoán làm Thường Minh ngẩn người, rồi cãi nói: "Anh biết lái xe..."

Nhưng cô chỉ nhìn anh chăm chăm, trong mắt có pháo bông dần tắt.

Anh hỏi: "Tại sao lại là cái này?"

Nắm đấm kia vẫn cứ giữ nguyên thế, như là muốn đánh anh thật vậy. Cô nghiêng đầu nhìn chữ HOPE kia, một phần đã tắt lửa, biến thành IOPF.

"Vì... trước kia anh biết lái xe rồi, em muốn đổi cho anh về như cũ."

"..."

"Lái xe chở cô gái đi hóng gió... Tự do tự tại..."

"..."

Thường Minh do dự đưa tay ra, bàn tay dần dần phủ lên nắm đấm nhỏ nhoi kia.

"Nhưng anh có một điều kiện."

"... Anh nói đi."

"Em thi được trên 6.5 anh mới đồng ý với em."

Trong mắt cô ngập tràn tự tin, "Vây được." Sau đó lại chuyển nắm đấm, cô trên anh dưới, bỗng giơ hai tay ra, như nắm chặt nguyện vọng bỏ vào trong tay anh. Cả hai không hẹn mà cùng nhìn nhau cười.

Ở đằng xa tiếng pháo dần huyên náo, cơ hồ không cần nhìn đồng hồ cũng biết, năm mới âm lịch đã đến rồi.

Thường Minh vẫn nắm tay cô, thuận thế kéo cô vào lòng, ôm cô thật chặt.

Năm mới vui vẻ.

Hai chiếc bóng và âm thanh giao hòa vào nhau, không phân biệt được là của ai. Tiếng pháo dường như trở nên rất xa xôi, bên tai chỉ còn lại hơi thở và nhịp tim của hai người.

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 57 (2)

Thư thái một thời gian, giai đoạn sau Thái Đường Yến lại căng thẳng rất nhiều, bình thường cứ thấy Thường Minh nhìn cô muốn nói lại thôi là lại chủ động đả kích anh, "Em sẽ thi đậu, anh đừng nghĩ may mắn."

Thường Minh nói như đầu hàng: "Anh rửa xe xong sẽ chờ."

Vào ngày thi vẫn là Thường Minh để chú Chung đưa cô đi, thoát nhìn tinh thần của Thái Đường Yến khá hơn lần trước nhiều, nhưng sắp thi là lại trở nên yên lặng.

"Thường tiên sinh, anh lấy bằng lái lúc mấy tuổi?"

Chủ đề nhảy cóc làm anh sững người, nói: "Mười tám."

"Em thi xong cũng đi học."

"Em lái máy cày khi mấy tuổi?"

"... Anh nói máy đẩy tay ấy à," Không nhịn được bật cười, "Mười lăm mười sáu tuổi gì đó, lúc tay chân chưa dài."

"Ở Úc đất rộng người thưa, đến lúc đó biết một hai chủ nông trường, đừng để người ta làm em ghiền đấy."

Thái Đường Yến nghĩ ngợi: "Máy cày của bọn họ không giống trong nước. Hình như bánh xe rất lớn, như lăn bí ngô vậy đó..."

Thường Minh cũng đang sục sạo trong đầu.

Không biết tại sao, sắc mặt cô chợt đổi, "Em vẫn muốn lái loại này của chúng ta thôi."

Trong nháy mắt Thái Đường Yến đã hiểu được tâm tư nhỏ bé kia của cô, đây là đề tài không thể nói rõ ra được, một khi nhắc đến, bao ung dung lúc trò chuyện đều tan thành mây khói trong phút chốc.

Nhìn thấy thời gian đã xấp xỉ, Thường Minh khẽ vỗ vào hông cô, đưa cô đến trước cổng trường thi.

"Đến giờ rồi, đi đi, cô tài xế máy cày."

Thái Đường Yến âm thầm lặp đi lặp lại mấy chữ như khẩu lệnh, siết chặt nắm đấm lấy thêm sức mạnh rồi buông ra, đáp một tiếng vang đồng dục, rồi mím môi.

Thời gian khá lâu, Thường Minh để chú Chung rời đi trước, còn mình tìm một quán cà phê gần đấy để nghỉ chân. Đi chưa được bao xa thì từ phía sau có người gọi anh "Minh Tử Minh Tử".

"À ha, cậu cũng đến đây hả." Người tới chính là Tạ Vũ Bách, một mùa xuân không gặp, mặt lại tròn thêm mấy phần.

Thường Minh nói: "Phải là tôi nói câu này mới đúng, sao cậu lại chạy đến đây?"

Tạ Vũ Bách nói: "Không phải lần trước nói với cậu rồi à, có quen một em chuẩn bị xuất ngoại, học cùng lớp IELTS với em dâu đấy, không phải thi cùng à."

"Theo đuổi được rồi?"

Tạ Vũ Bách khờ sở, "Chưa."

"Phá kỷ lục rồi đấy." Thường Minh chế giễu anh ta, "Người ta muốn xuất ngoại mà cậu còn hăng hái nhỉ, định đi cùng à?"

Tạ Vũ Bách cười tự giễu, "Như nhau thôi."

"..."

Đột nhiên lấy lại tinh thần, "Không đúng, sao tôi có thể so được với cậu chứ."

Thường Minh gần như muốn xách gáy cậu ta đến trước mặt mà nói, "Tìm một chỗ để ngồi đi."

Tìm một quán gần đó ngồi nghỉ, Tạ Vũ Bách chống khuỷu tay lên bàn, hai tay chà sát nhau, đầu nghiêng về một phía.

"Minh Tử, chuyện em dâu ấy... lão Vương biết không?"

"Chuyện gì?"

"..."

Một lúc sau Thường Minh mới định thần lại là ám chỉ chuyện nào, lập tức đưa mắt cảnh cáo. Tạ Vũ Bách phát hiện nguy hiểm rụt hai tay về, nụ cười xòa trên gương mặt cứng ngắc có phần ngu ngốc.

"Cả Tết này tôi không gặp cậu ta rồi, mà nhắc tới cũng lâu rồi chưa gặp cậu, không cần thận nên nói nhiều..."

Thường Minh chỉ hận không rèn được sắt thành thép, "Còn có ai nữa hả?"

"Không có."

Ánh mắt bắn tới trên mặt anh ta.

"Thật sự không có!"

Thường Minh cụp mắt, im lặng khuấy cà phê.

Tạ Vũ Bách thử thăm dò: "Cậu thật sự không sợ cô ấy đi rồi mới biết, một mình chịu đựng sẽ không điên đấy chứ... không phải, là một mình suy nghĩ lung tung, đến lúc đó không ai chịu trách nhiệm, lại không thấy được cậu..."

Lo lắng cẩn trọng không giống phong cách của Tạ Vũ Bách, hơn nữa là nghe được từ chỗ Vương Trác, Thường Minh nói: "Tôi không nói, Vương Trác sẽ không nói, người khác cũng không thể nói, chẳng lẽ cậu muốn tiết lộ bí mật?"

Tạ Vũ Bách không tỏ thái độ ngay, "Tôi khuyên cậu nghĩ kỹ đi, tìm người yêu không phải nuôi con gái, quan hệ huyết thống chưa vững, cho dù có kết hôn thì vẫn phải bảo vệ kỹ tài sản trước khi cưới đấy, chứ như cậu không phải là —— "

"Lại là Vương Trác nói với cậu chứ gì." Nở nụ cười vô tội, Thường Minh dừng muống, "Nếu cậu có thể suy nghĩ được nhiều như vậy thì lần trước đã sớm phản bác tôi rồi. Công nhận cậu ta nói cũng có chút đúng. Nhưng dù là quan hệ huyết thống cũng chưa chắc đã vững, nếu không thì vì sao nhiều năm như thế rồi mà Đường Hàn Phi không có lương tâm phát hiện hiện quan tâm cô ấy đây?"

Tạ Vũ Bách không có lời chống đỡ được.

"Có điều cũng đã đến điểm này rồi, một khi cô ấy bước một chân ra biên giới thì chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước, không có đường lui."

Thường Minh không khỏi phiền não đặt muống xuống để ly, "Tôi cũng chưa nghĩ sau này cô ấy mà biết thì sẽ như thế nào, dù sao đến lúc đó người không ở đây, không nhìn thấy cũng sẽ không đau khổ."

"Cậu là bị tiền làm cho ngu rồi! Ngộ nhớ sau này cô ấy biết, vì muốn trả ơn mà ở lại bên cậu —— tôi ví dụ thôi, cậu đừng trách tôi miệng qua —— cũng không phải là một chuyện à."

"Trả ơn có rất nhiều cách, tại sao nhất định phải đem thân mình ra trả? Tuy bây giờ cô ấy chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng đợi sau này cô ấy có khả năng rồi, cùng lắm là trả lại tôi tiền." Thường Minh không tự chủ được mà cất cao giọng, đến khi định thần thì lại đè xuống, "Cậu đừng nhìn cô ấy bình thường nhát gan sợ sệt, thật ra cứng rắn lắm, có là con cũng không ngăn cô ấy được chứ đừng nói đến chút tiền kia."

Chuyện này không liên quan đến Tạ Vũ Bách chút nào, càng nói lại càng giống đang tự quát mình, Thường Minh gắng gượng dừng lại, cầm tách cà phê lên uống một hơi.

Ngày có kết quả là một ngày gió xuân ấm áp, Tạ Vũ Bách và Vương Trác vốn đang tán gẫu vớ vẩn trong group thì bỗng Thường Minh chen vào một câu: Bạn gái tôi thi IELTS được 6.5 rồi!

"Bạn gái tôi." Tạ Vũ Bách cầm điện thoại lặ đi lặ lại mấy chữ này, chột trong lòng chua xót, thậm chí là có hơi hâm mộ. Anh ta cũng biết hôm nay có kết quả, nhưng người kia mãi không chia sẻ niềm vui hay nỗi buồn với anh ta, rốt cuộc cũng biết mình ôm rơm nặng bụng.

Tạ Vũ Bách vẫn thành tâm chúc mừng anh.

Thường Minh lại hỏi con gái bình thường thích ăn bánh ngọt ở cửa hiệu nào, anh muốn mua một chiếc để tối về chúc mừng.

Tạ Vũ Bách hỏi hộ anh một "cô gái" trong danh bạ, thấy anh cũng thèm ăn, sau khi chuyển tiếp cho Thường Minh liền hẹn cô gái đó ra ngoài dạo phố, đối phương cũng vui vẻ đồng ý.

Cô gái này vừa hay ở đại học nơi Đường Chiêu Dĩnh làm, Tạ Vũ Bách lái xe từ từ đến trước cổng trường, không biết vì sao mà bảo vệ lại chặn không cho vào, đúng lúc thấy người quen đi qua, Tạ Vũ Bách rướn giọng hét lên.

"Giáo sư Đường —— Giáo sư Đường ơi —— " Anh ta thề lúc mình gọi bố ruột cũng không nhiệt tình như thế.

Đường Hàn Phi nghe tiếng quay đầu lại, Tạ Vũ Bách lời ít ý nhiều thuật lại tình hình, nhờ Đường Hàn Phi ra mặt nói hộ, Tạ Vũ Bách cũng có qua có lại chờ ông ta một đoạn.

"Hôm nay Đường lão không lái xe đi à?"

Người ngồi trên ghế phụ cười đáp: "Chiếc xe kia của tôi mùi quá, phơi mấy ngày mới đỡ. Người già rồi không chịu nổi kích thích này."

Tạ Vũ Bách ngạc nhiên, "Ôi, Đường lão đổi xe mới rồi à."

Đường Hàn Phi cố ra vẻ khiêm tốn, "Xe cũ chạy mấy năm rồi, cũng nên bỏ đi." Tạ Vũ Bách hỏi kiểu gì, Đường Hàn Phi nói: "Thì đổi thành đi bộ thôi, giống trào lưu của mấy thanh niên các anh."

Tạ Vũ Bách nửa tâm bực nửa mỉa mai, "Xem ra năm nay trường của Đường lão ăn nên làm ra rồi, hoàn toàn không ảnh hưởng chút gì."

Sắc mặt Đường Hàn Phi hơi ngưng trệ, nhưng rất nhanh che giấu nói: "Đâu có đâu có."

"Chiêu Dĩnh ở Mỹ có khỏe không."

"Cũng được, vẫn như cũ."

"Nghe nói em gái Chiêu Dĩnh cũng muốn xuất ngoại du học, chắc là cũng đi Mỹ nhỉ? Hai chị em có thể chăm sóc lẫn nhau."

Đường Hàn Phi cười lạnh nói: "Chiêu Dĩnh là đứa con duy nhất của tôi, nó nhận em gái ở bên ngoài lúc nào chứ, sao tôi không biết." Rồi ông ta chỉ vào chỗ trống ven đường, "Cậu dừng xe lại đây đi Tiểu Tạ, tôi đến nơi rồi. Cám ơn cậu."

Đồ lão cáo gia. Tạ Vũ Bách nhìn ông ta mỉm cười xuống xe đóng cửa, thăm chửi một câu. Đúng lúc dừng ở ngoài siêu thị trong sân, anh ta cũng xuống xe mua một chai nước.

Cầm lấy một chai ra quầy thu ngân tính tiền, cô nhân viên cúi đầu đếm tiền lẻ ngẩng đầu lên, ánh mắt ngơ ngác.

"Em dâu hả." Tạ Vũ Bách phản ứng lại trước, "Sao em lại ở đây?"

Thái Đường Yến ừ một tiếng, "Đi làm. Sao anh cũng..."

"Đến tìm người." Thấy đối phương gật đầu với anh, Tạ Vũ Bách nói, "Sao lại làm ở đây, Minh Tử không cho em đủ tiền à?"

Anh ta cũng chỉ nhất thời nhanh miệng, lúc nhận ra thì đã không kịp.

Mặt Thái Đường Yến rất khó coi, cãi lại, "Tôi thi xong nên khá rảnh, cũng chỉ mới bắt đầu đi làm hôm nay. —— Hai đồng."

Tạ Vũ Bách đưa tờ mười đồng ra.

Thái Đường Yến nhân lúc cúi đầu thối tiền lẻ mà nói: "Thường Minh nói với anh thế à?"

"Nói gì?" Tạ Vũ Bách giả ngu, cho là đối phương sẽ xin lỗi, nhưng anh ta không biết Thái Đường Yến lại rất nhạy cảm với tiền, dù chỉ một xu cũng rất cố chấp.

"Nói tôi dùng tiền của anh ấy."

Đến lượt Tạ Vũ Bách lúng túng, "Đâu có, em đâu hiểu nhầm rồi, Minh Tử chưa từng nói vậy bao giờ, là anh, là anh nghĩ thế thôi, em đừng để trong lòng."

"Trả anh tám đồng."

"..."

Lời xin lỗi của Tạ Vũ Bách không truyền đạt được, đành ngượng ngùng nhận lấy mấy tờ tiền lẻ rồi cầm nước rời đi.

Thái Đường Yến càng nghĩ càng thấy khó chịu.

Những lời vô thức thường đến gần chân tướng, hơn nữa không có lừa làm sao không có khối, có lẽ Thường Minh cũng đã vô thức nói ra, nếu như không có, làm sao anh ta có thể giấu cột bạn gái của bạn bằng câu "dùng tiền của cậu ta" chứ.

Càng nghĩ càng không đúng.

Nếu lời Tạ Vũ Bách vô tình tiết lộ là thật, vậy thì chỉ có một khả năng đáng sợ. Mà trước đó Thái Đường Yến đã cố phai nhòa nó đi, nhưng càng nghĩ sâu lại càng thấy lời giải thích như thế mới hợp lý nhất, cũng làm cô không chịu nổi nhất.

Nhấn nhẹn đến thời gian giao ban, lúc này đã một giờ trưa, biển người ăn trưa đã thưa thớt đi, cũng đến giờ cô ăn cơm. Nhưng Thái Đường Yến không đi ăn ngay mà gọi điện cho Đường Hàn Phi, hỏi ông ta đang ở đâu.

"Có chuyện gì? Không phải mới chuyển tiền cho con rồi à, bây giờ chắc phải chuẩn bị xong hết rồi chứ."

"Tôi có lời muốn tận mặt hỏi ông, giờ ông đang ở đâu?"

"Giáp mặt nói với nói qua điện thoại không giống nhau à."

"Vậy tôi đến văn phòng của ông chờ."

Chiêu này của Thái Đường Yến rất có hiệu quả. Con người Đường Hàn Phi thích thể diện, cho dù ngoài miệng vòng vo thừa nhận thân phận của cô, nhưng tình cờ gặp nhau trên sân trường cũng vờ như là người dưng, đơn giản không muốn để người thứ ba phát hiện ra quan hệ của họ.

Gần như có thể hình dung ra Đường Hàn Phi cứng mặt vào lúc này, "Bố đang ở văn phòng, con tới đi."

Lần trước đến tìm ông ta đòi học phí bị từ chối, Thái Đường Yến thì sẽ không bao giờ đến gần nơi đó nửa bước, nhưng sự thật chứng minh thì thốt chỉ là nhất thời kích động, chân chính muốn thực hiện cũng lặng lẽ ở lại trong lòng, đợi đến ngày làm được mới thể hiện ra.

Cửa mở rộng, Thái Đường Yến gõ một cái rồi đi vào.

Đường Hàn Phi quan sát cô, nâng ngón trỏ lên, "Khép cửa lại." Đợi cửa đóng rồi vẫn nói, "Không ai thấy con tới đây chứ."

"Có." Thái Đường Yến nói, "Bảo vệ tầng một."

Đường Hàn Phi thở dài, như muốn xả hết tức giận ra.

"Có chuyện gì thì nói đi, bố còn chuyện cần thu xếp."

Thái Đường Yến dừng bên bàn làm việc, chỉ thấy trên bàn bày đủ tài liệu, từ góc độ cô không thấy rõ chữ, chỉ miễn cưỡng thấy được bốn chữ: Đánh giá xuất sắc.

"Tôi chỉ hỏi ông một câu thôi, ông nói cho tôi sự thật thì tôi sẽ đi."

Đường Hàn Phi mất kiên nhẫn đưa tay làm động tác mời.

Thái Đường Yến nhìn xuống ông ta, ông ta vẫn đang viết tài liệu, cô chỉ có thể thấy quả đầu tóc lơ thơ của ông ta, "Tiền tôi xuất ngoại, có phải đều là Thường Minh cấp không?"

Bút khựng lại, sau đó lại tiếp tục, Đường Hàn Phi vẫn không ngừng đầu lên, ra vẻ bận rộn, giọng buồn cười, "Có chuyện tốt thế sao? Vì sao cậu ta không cấp cho bố?"

"Anh ấy đã nói toàn bộ cho tôi rồi... Giữa hai người..."

Đường Hàn Phi lại lần nữa dừng bút, rốt cuộc cũng chịu ngừng đầu lên đối mặt với cô.

Thái Đường Yến giả vờ trấn định, "Đã nói tất cả rồi..."

Cứ tưởng Đường Hàn Phi là cáo già, cũng không ngờ trong đầu óc ông ta lại chậm lụt như thế, Thái Đường Yến không di truyền được nửa của ông ta khá hơn, lừa rất bài bản, hơn nữa còn không chút sơ hở.

Sau khi xác nhận suy đoán, Đường Hàn Phi trái lại còn thả lỏng, ung dung nhấp một ngụm trà, chẳng ngờ trà nóng quá, đành chật vật đặt xuống.

"Nếu cậu ta đã nói thì tôi cũng không cần bảo thủ giữ bí mật thay cậu ta nữa." Đường Hàn Phi hưởng thụ nét mặt gần như sụp đổ của cô, "Tôi cũng nói thật với cô, cô cũng chỉ có chút giá trị lợi dụng ấy mà thôi, nếu không phải vì cứu trường tôi thì ai thèm nhận một con điếm làm con gái chứ? A ——"

Không biết từ lúc nào Thái Đường Yến đã cầm ly trà trên bàn lên, vung tay hất cả ly trà vào mặt ông ta, nước trà nóng làm đỏ ửng gương mặt già nua, lá trà điếm thành vết rách quái dị, ly trà đập vào mi tâm ông ta sưng vù lên, nhưng vẫn chưa hả giận, cứ như ông ta là đầu sỏ, dù có cắt thịt lóc xương cũng không đáng tiếc. Sự điên cuồng của cô không che giấu được một sự thật đang dần hiện ra —— vết nhơ trên phẩm cách của cô, sự

sỉ nhục phải thừa nhận, tự tin dần dần nứt toác, tất cả đều là cô tự làm tự chịu.

Thái Đường Yến chạy ra khỏi văn phòng, cũng không biết là nên đi đâu, dường như mỗi cái nhìn lơ đãng liếc đến đều đang cười nhạo khiến trách cô, lay động lòng tự ái cô cho là đúng.

Vốn là sau khi tan học sẽ cùng Thường Minh chúc mừng cô thi thành công, sau đó sẽ gửi kết quả đi, đợi trường học gửi thư báo nhập học đến. Nay mọi thứ trở nên ngổn ngang, mơ hồ không thấy rõ phía trước, không biết nên đi đâu mới đúng. Xung quanh đều đang chuyển động kịch liệt, chỉ có mình cô bất động.

Thường Minh tan làm trước giờ, cầm bánh ngọt đã đặt trước về nhà, lại còn tiện đường mua một túi đồ ăn, làm ba món đơn giản đợi Thái Đường Yến về.

Mọi thứ đều đã chuẩn bị thỏa đáng, lúc rảnh rồi lại cảm thấy mình buồn cười, rõ ràng cách lúc cô rời đi ngày càng gần, nhưng anh lại trông như vì điều này mà vui vẻ vậy.

Đến khi quá thời gian đã hẹn là bảy giờ, vậy mà vẫn không thấy bóng dáng Thái Đường Yến đâu. Gặp phải một lần mất tích bất ngờ, đến giờ Thường Minh vẫn còn sợ hãi, liên tục gọi điện cho cô nhưng lại không có ai bắt máy.

Anh tự an ủi mình, có lẽ là kẹt xe, hoặc trên xe buýt nhiều người nên không tiện nghe.

Lại sốt ruột ngồi chờ nửa tiếng, chợt ngoài cửa truyền đến tiếng loạt soạt, Thường Minh bật dậy khỏi ghế, chống gậy lão đảo sai bước đi tới.

Thái Đường Yến đỡ cửa chuẩn bị đút chìa khóa vào, đúng lúc này cửa bật mở từ bên trong, người muốn gập lại không dám gập ấy đang nôn nóng nhìn cô chăm chú. Thái Đường Yến đi bộ mà về, cứ như trừng phạt cơ thể là có thể hóa giải được mệt mỏi về mặt tinh thần vậy, lúc này dừng lại mới biết thể lực bỏ ra quá nhiều, thêm cả ánh mắt không chút chỉ trích của anh đã phá hủy cọng rơm cuối cùng của cô, đầu gối Thái Đường Yến mềm nhũn, bịch hai tiếng, đầu gối chạm xuống đất, sát theo sau đó là linh hồn cô tan rã, òa lên nước nở, để lại trên sàn gỗ hai dấu vết sẫm màu ——

"Anh giết em đi, Thường Minh anh giết em đi, em không trả nổi... Hu hu hu, em trả không nổi..."

ÁM YẾN

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Chương Cuối

Thường Minh không khỏi ngớ người, nhưng không nhìn nổi dáng vẻ hèn mọn ấy của cô, anh nắm lấy tay cô nâng người lên.

"Đứng lên nói chuyện đi, em có nghe không đấy Yến Tử, em đứng lên nói chuyện cho anh."

Mất sức quá nhiều và suy sụp tinh thần làm cô không đứng thẳng nổi, Thường Minh không đành lòng nhìn cô sa ngã như thế, vừa đau lòng lại vừa tức giận, vào lúc anh muốn hất tay ra thì Thái Đường Yến lại đỡ lấy tay anh đứng lên.

"Đã xảy ra chuyện gì rồi? Nói anh nghe nào, khóc cái gì mà khóc."

"Em biết hết rồi..." Mặc dù nhìn thẳng anh, nhưng cách một lớp hơi nước nên cũng không nhìn rõ vẻ mặt của anh lắm, "Anh đừng lừa em nữa... Em hỏi Đường Hàn Phi rồi, ông ta thừa nhận rồi..."

Ngay lập tức đầu Thường Minh như mất trọng lượng, trống rỗng một mảng, lời nói dối anh xây dựng bấy lâu nay đã âm ỉ sụp đổ.

"Vào trước đã rồi hẵng nói..."

Thái Đường Yến không nhắc chân mà là ôm ngang hông anh, đầu chôn trước ngực anh, liều mạng lắc nguầy nguậy.

"Em không đi, em không xuất ngoại nữa được không, anh để em ở lại đây đi..."

Thường Minh suýt nữa bị cô đẩy ngã, nhưng vẫn cố chống đỡ, "Em có biết mình đang nói nhảm gì không đấy, đã đi được một nửa rồi mà em muốn bỏ sao? Nói như thế khác gì tâm ý của anh đều uổng phí chứ..."

Nhưng cô chỉ lắc đầu, như khẳng khẳng một mực tin rằng có thể quay lại quá khứ, bắt đầu lại lần nữa.

"Nghe lời nào, cứ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì cả, ngày mai thế nào thì cứ thế đó, không được từ bỏ, đến lúc không đi, em định lãng phí hơn nửa năm cố gắng sao?"

Lúc này Thái Đường Yến đã suy sụp, khiến anh chẳng biết phải làm thế nào, tâm ý của anh trong mắt cô biến thành thương hại, thành món nợ không cách nào trả lại, động cơ xuất phát bị bẻ cong, điếm đích cũng theo đó mà lơ lửng.

Bỗng Thường Minh tóm lấy Thái Đường Yến, gần như kéo cô đi đến garage đậu xe, hai căn garage thì một căn trống trơn, căn còn lại có chiếc xe chú Chung thường lái thay anh.

Anh mở cửa ghế phụ ra đẩy cô ngồi vào, còn mình chui vào ghế lái. Thái Đường Yến vẫn còn thút thít, Thường Minh phải nghiêng người qua cài dây an toàn giúp cô.

Đợi đến lúc anh nổ máy, Thái Đường Yến cứng ngắt quay đầu sang, đôi mắt dăm lệ nhìn anh chằm chằm. Cô im lặng, anh cũng không nói gì, chỉ đỡ vô lăng, từ từ lái xe chạy ra khỏi garage.

Ra khỏi tiểu khu, xe cộ trên đường dần nhiều lên, lúc hòa vào dòng xe có thể thấy anh rất chuyên tâm, không dám thờ mạnh, thi thoảng nhìn qua gương chiếu hậu, xe cũng theo quỹ tích chạy lên đại lộ.

Vẫn chưa hết giờ cao điểm tối, đằng trước có tắc đường, xe chạy chỉ nhanh hơn đi bộ một chút mà thôi. Đợi sau khi đèn sau ô tô hết làm chói

mắt, Thường Minh chạy theo hướng ngược lại, con đường trống trải, đồng thời Thường Minh cũng gạt cần tăng tốc. Đã lâu chưa lái xe, đạp chân ga có chút luống cuống, xe giật một phát, Thái Đường Yến như bị hất ra khỏi ghế, tim đập mạnh làm nước mắt ngừng trào, hai tay căng thẳng đặt trên đầu gối.

Cô không biết Thường Minh muốn đưa cô đi đâu, mà cô cũng không hỏi, chỉ thấy anh an toàn lái một tiếng, từ khu vực nội thành đèn đỏ nhiều sắc màu cho đến vùng biển tối đen tanh nồng. Có lần suýt va vào chiếc xe bán tải chạy vượt qua mặt, nhưng cũng may đã tránh khỏi.

Bỗng Thường Minh dừng lại ở một nơi trống trải, bốn phía là ánh đèn đường âm đạm, chỉ có mấy đốm sáng cách đó không xa tô điểm.

Thường Minh thở phào thấy rõ, rồi quay đầu sang hỏi Thái Đường Yến, "Em thấy anh lái thế nào?"

Thái Đường Yến đang nghi ngờ hành động và câu hỏi của anh, Thường Minh tự có phán đoán, cũng không đợi cô trả lời, "Em từng nói muốn anh học lái xe lần nữa bù cho trước kia, bây giờ anh đã làm được rồi, cho nên... Em cũng có thể quay lại ngày trước coi như chuyện tối nay không xảy ra không?"

Cô đâu chỉ nợ anh mỗi trăm vạn tiền du học, mà nhiều hơn chính là lời thương yêu, che chở cùng tha thứ đầy tế nhị của anh. Ở trước mặt anh cô vẫn là một cô nhóc ngây thơ, phá hỏng chiếc bánh ngọt tự tay anh bưng đến. Nay anh đã sửa lại chiếc bánh ấy rồi, mặc dù có rất nhiều vết hở, nhưng anh vẫn điềm nhiên nói với cô rằng, thật ra mùi vị không hề thay đổi, lại còn rất ngon nữa.

Thái Đường Yến gần như nhào vào ngực anh, khước chặt lấy hông anh, giữa hai người cách một hộp số, tư thế có vẻ không đúng, không hề thân mật.

Thường Minh mở cửa sổ trời ra, đồng thời đổi vị trí của cả hai ra phía sau, ghế ngồi trước bị đẩy tới trước, chân anh được thế duỗi thẳng, Thái Đường Yến nằm nghiêng tựa vào ngực anh, cùng đắp chung tấm thảm lớn.

"Đã ngủ chưa?"

"Không ngủ được."

"Nghĩ gì thế?"

"Không gì cả."

"Nói anh nghe nào."

"..."

"Nói đi."

"Em đang nghĩ, bây giờ em đã hai mươi một tuổi rồi, nếu thuận lợi, lúc về cũng đã hai sáu hai bảy, nếu muốn học tiếp thạc sĩ thì cũng gần ba mươi rồi, liệu có... già quá không?"

"Em lại muốn rút lui sao?"

"..."

"Trình độ học vấn không phải là vạn năng, nhưng có trình độ học vấn tốt sẽ để em bớt đi đường vòng nhiều. Hơn nữa, phụ nữ lớn tuổi cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất là... lớn tuổi mà không có tiền... Kinh tế eo hẹp dẫn đến hiệu ứng cánh bướm*, dễ ghen tị oán hận, giận trời trách người, thay đổi từ trong ra ngoài."

(*Là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc.)

"Tiền không dễ kiếm... Vậy anh còn tiếp tục hợp tác với Đường Hàn Phi nữa không?"

"Không đâu."

"Được."

"Em không muốn biết tại sao à?"

"Anh nói đi."

"Anh và ông ta đã giao hẹn rồi... Nếu để cho em biết, anh sẽ đơn phương kết thúc hợp đồng với ông ta."

"... Hợp đồng còn có thể viết vậy sao, có hiệu quả không?"

"Dĩ nhiên không viết, chỉ là giao hẹn thôi, hưởng hồ anh chỉ ký hợp đồng một năm với ông ta, đợi em xuất ngoại rồi, sẽ không tiếp tục nữa."

"Năm nay... sẽ không lỗ chứ ạ?"

"Kiếm được chút, nhưng cũng không nhiều lắm."

"Thế thì tốt rồi..."

...

Cứ mãi nói chuyện như thế cho đến tận sáng, khi sắc trời lay hai người tỉnh, mới phát hiện đã lái đến gần biển, ánh đèn từ đằng xa tới qua chắc là của nhà dân. Nói chuyện suốt đêm, cả hai đều miệng lưỡi khô khốc, vào lúc nửa đêm có đổi tư thế, Thường Minh dựa vào trên đùi cô, nghe thấy bụng réo.

"Về chưa?" Anh nói, chân phải để nguyên một đêm không tháo, đã sớm sưng đau không chịu nổi nữa rồi, chỉ là nó đã bị mệt mỏi suốt đêm che

lấp.

"Anh lái xe nổi nữa không?"

"Vẫn được."

"Để em xem ở đây có gọi lái xe hộ đến được không."

May mắn gặp được một thanh niên dậy sớm, có thể chở bọn họ về.

Thái Đường Yến hâm lại thức ăn tối qua, Thường Minh tắm rửa xong thì chống gậy đi xuống, vừa ăn vừa nói: "Lát nữa nhớ gửi kết quả đi."

Bàn tay cầm đũa của cô hơi khựng lại, rồi đáp vâng.

Cô không ngờ sau đó Thường Minh gần như là đi cùng cô, có lẽ để phòng cô "ăn gian", chặn đường lui của cô.

Thái Đường Yến cảm thấy có chút bi ai, không phải vì bị anh nắm trong tay, mà là vận mệnh đã dần thành hình của họ.

"Anh ghét món gì nhất?"

"Khoai tây."

"Tại sao?"

"Mọc từ đất."

"... Em cũng chân lấm tay bùn."

"Em là gần bùn mà không hôi tanh mùi bùn. Cười gì mà cười, lại muốn người khác khen em nữa à."

"... Vậy thì thử đi."

"Em cho vài tờ mẩu chốt đi đã."

"... Thế thì thôi."

"Hồi du học có một năm công việc của bố anh xảy ra chuyện, không cho anh tiền sinh hoạt, có một thời gian rất dài chỉ toàn ăn khoai tây, ăn đến buồn nôn."

"Vậy anh sống thế nào?"

"Thì đi làm thôi, lau bàn này, rồi làm bài tập hộ nữa."

"Làm bài hộ? Cái này cũng có thể hả?"

"Em đừng nghĩ bậy bạ, học giỏi vào, không đủ tiền thì nói với anh."

"Ừm."

"Em hứa đi."

"Được rồi."

"Nói."

"Em đảm bảo."

"Đảm bảo cái gì?"

"Sẽ học thật tốt."

"Còn gì nữa không?"

"Còn gì nữa ạ?"

"..."

Lại một năm chim én bay về, vào ngày sinh nhật hai mươi một tuổi này, Thái Đường Yến cầu xin hai điều ước, rồi cũng nộp visa tài liệu.

"Lần này không có năm đấm à?"

"Tạm cất đã, đợi lúc cần dùng sẽ dùng."

"Tối nay em muốn ăn gì?"

"Thường tiên sinh, để em nói cho anh một bí mật nhé."

"Ừ?"

"Mỗi lần em ăn thịt dê sẽ bị chảy máu mũi."

"... Anh đâu có nói đi ăn thịt dê."

"Anh còn nhớ đông chí năm ngoái không, ở phòng trọ của em, chúng ta đã ăn lẩu dê ấy?"

"À."

"Do khô quá, nên nửa đêm đó em chảy máu mũi."

"Thế sao không nói với anh?"

"Anh đâu phải túi máu..."

"Còn gì nữa, bí mật của em ấy."

"Hết rồi."

"Quá hạn là không có lần sau đâu."

"Còn một chuyện nữa, em, thật ra em biết bơi... Lúc còn nhỏ, chưa nhận thức được giới tính, em thường cùng đám bạn mấy người anh trai em

xuống sông bơi lội, lớn chút thì không đi nữa..."

"Em nói với anh là em không biết."

"Không phải là... vì muốn đọi trên bờ với anh sao... Anh giận rồi hả?"

"Em muốn đỏi à?"

...

"Có thể đỏi thế này được không?"

"Thêm cái nữa đi. —— Oái, học căn người từ khi nào thế hả."

"Thường tiên sinh, em cũng muốn nghe bí mật của anh."

"Anh không có bí mật gì hết, còn có gì mà em chưa xem qua chứ."

"Anh... thích tư thế nào nhất?"

"Hả, nói gì thế, không nghe rõ."

"Anh thích kiểu nào?"

"Em còn không nhìn ra được à..."

"..."

"Thế này..."

"... Tại sao?"

"Cảm giác em đều là của anh hết."

"... Thế, ngược lại thì sao?"

"Thế thì sao em nói với anh được, em cũng đâu mọc phía sau."

"... Cũng đúng."

"Ý em là em muốn ở trên?"

"Em chưa nói gì cả."

"Tác thành cho em nhé?"

"Buổi tối ăn khoai tây đi."

Từ cuối xuân cho đến đầu hè, hai mươi mấy năm im lặng của Thái Đường Yến như giấu tài, nét hồn nhiên linh động ẩn sâu nhiều năm cũng nở rộ trước khi chia xa, để anh lúc tóc bạc hoa râu sẽ nhớ về tình cảm trẻ tuổi này, mà nhớ nhất chính là những lúc thì thầm bên gối cả ngày lẫn đêm không ngủ nghỉ.

Cuối tháng sáu, Thái Đường Yến nhận được visa đi Úc, bắt đầu dọn hành lý và làm thủ tục xin nghỉ học.

"Đã mang đủ đồ theo chưa?"

"Đủ rồi ạ."

"Hộ chiếu."

"Có rồi."

"Vé máy bay."

"Rồi ạ."

"Thẻ ngân hàng."

"Có đây."

...

"Kem chống nắng."

"Rồi luôn."

"Kính râm."

"A!"

Thường Minh đối chiếu với danh sách hành lý mà Thái Đường Yến in ra, dùng bút đỏ vòng quanh chữ kính râm, "Ngày mai chúng ta đi mua đi. — Em làm gì thế?"

Chỉ thấy lại một năm đấm đưa đến dưới mắt anh.

"Mai đi theo em đến một chỗ đi."

Thường Minh bao lấy năm đấm của cô, "Đi đâu?"

"Công viên giải trí."

"... Được."

"Em đến đây đã mấy năm rồi nhưng chưa được đi bao giờ, thấy tiếc lắm."

"Để anh đi với em."

Cô như móc đồ ra khỏi túi, lại một năm đấm nữa bay đến. Thường Minh ăn ý chụp lấy, hai bên trái phải đều có, cả hai như đang luyện tập quyền cước vậy.

"Đây là nguyện vọng gì?"

"Thường tiên sinh, anh có thể... giống hôm tỏ tình với em, đến công viên với em được không?"

"... Tại sao?"

"Ừm, trời nóng thế này mà còn mặc quần dài... Nóng lắm..."

"Em chắc chắn chứ, anh sẽ kéo em đi cùng đấy, có thể người ta không chỉ tò mò mỗi anh thôi đâu."

Thái Đường Yến không chút do dự gật đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, "Chắc chắn. Chắc chắn trăm phần trăm luôn."

"Được, anh đồng ý với em."

Cô bật cười thành tiếng, lật nắm tay lại như lần trước, đem điều ước thả vào tay anh.

Ngày hôm sau, Thường Minh mơ hồ hiểu ra ý của cô, anh nhìn chân trái gấn chi giả, đúng là mát mẻ không nói, mà ăn mặc nhẹ nhàng khoan khoái cũng rất hợp với Thái Đường Yến — lần đầu tiên cô mặc quần đùi phối với dây đeo cặp quần, thớ thịt săn chắc đường cong lưu loát, làn da màu mật ở dưới ánh mặt trời lại càng khỏe đẹp. Mà quan trọng nhất là, sức sống toát lên từ cô lây sang cả anh, anh như quay về lúc mình vẫn còn kiện toàn, chạy nhảy chỉ là chuyện nhỏ.

"Chúng ta đi thôi."

Thường Minh đeo kính râm, đầu tiên là đi bộ với cô một đoạn, sau đó mới lái xe vào bãi đậu xe trong công viên giải trí.

Mặc dù thái dương chói chang ngay trên đỉnh đầu, nhưng suy cho cùng vẫn đang nghỉ hè, du khách trong công viên không hề ít, nơi nơi toàn là con nít và tiếng hét ầm ĩ. Dĩ nhiên cũng không ít đôi tình nhân không sợ phơi nắng như họ.

Đọc đường đi đúng là có không ít người đưa mắt nhìn, mới đầu Thường Minh còn chút không thoải mái, nhưng dần dà cũng quen, nụ cười kín đáo dưới vành nón cộng thêm kính râm làm hai người trông ngẫu nhiên, còn khiến người nhìn mình phải xấu hổ.

Hai hàng người xếp hàng đi lên trò tàu lượn siêu tốc tên "Tuyết Sơn Phi Long", Thái Đường Yến nghiên cứu số tay giới thiệu dạo chơi công viên, sau đó xác nhận với Thường Minh.

"Thường tiên sinh, anh có thể chơi được chứ?"

"Lần đầu tiên anh chơi em còn chưa vào đại học ấy."

"Bệnh tim, không có, cao huyết áp, không có... 'Tháo những vật dụng có thể sẽ bay ra ngoài xuống, ví dụ như nhẫn, dây chuyền...'" Thái Đường Yến cúi đầu, đúng lúc liếc nhìn chân trái của anh, "Người ở đây đông quá, chúng ta đổi trò khác đi."

Thường Minh kéo cô lại, "Em sợ gì chứ?"

"Em nhát gan, sợ lát không chịu nổi." Thường Minh mềm giọng dỗ anh, "Chúng ta chơi trò gì nhẹ hơn đi."

"Em sợ anh sẽ bị cản lại không cho đi lên đúng không?"

"Đi chơi vòng quay ngựa gỗ đi, không chóng mặt cũng không buồn nôn."

"Lần này là em đến để chơi, anh không lên được thì sẽ ngồi ở dưới chờ em."

"Không được. Anh phải chơi cùng chứ, không phải chỉ có em."

Cũng chẳng biết cô cố chấp cái gì nữa, nằng nặc kéo Thường Minh đi chơi vòng quay ngựa gỗ.

Đầu tiên là Thường Minh ở vòng trong, Thái Đường Yển ngồi vòng ngoài, lúc chuyển động Thường Minh lôi điện thoại ra, gọi cô quay qua.

Thái Đường Yển theo phản xạ giơ tay lên, nhưng lại thấy có vẻ ngốc nên để xuống, chỉ toét miệng cười — thật ra so với không chụp cũng không có gì khác biệt, bởi vì khuất bóng nên lúc chụp chỉ thấy toàn màu đen.

"... Hay là chúng ta chơi lại lần nữa đi?"

Thái Đường Yển gật đầu, "Được."

Chơi xong chuyển thứ hai cả hai đều hơi khác, bèn đến khu nghỉ ngơi tiếp nước, Thái Đường Yển thấy người khác ăn kem, liền hỏi anh có muốn ăn không.

Để cho tiện nên Thường Minh không mang gậy theo, đi nửa ngày chân đã đau nhức, nhưng vẫn đứng nói: "Đi thôi."

Thái Đường Yển đưa anh đến chỗ băng ghế, "Anh ngồi đi, phải chiếm chỗ tốt trước. Để em đi mua, anh muốn ăn vị gì?"

Sau khi có được câu trả lời, Thái Đường Yển lấy tiền lẻ rồi rời đi, lúc này Thường Minh mới phát giác bên cạnh có ánh mắt ngại ngùng dán lên người anh — một cậu bé mặt tròn chừng năm sáu tuổi ngây ngô nhìn chăm chăm vào chân anh, kem chảy ra tay lúc nào cũng không biết. Xung quanh cũng không có ai có vẻ là người nhà trông giữ.

Thường Minh gật đầu với cậu, lập tức cậu bé dịch mông đến, thần bí hỏi: "Chú ơi, chú là người máy ạ?"

"... Ừ."

"Vậy chú có cần sạc điện không?"

Bọn họ ngồi ở bồn hoa dưới bóng cây, ánh nắng xuyên qua kẽ hở tán lá rơi xuống, khiến chi giả bằng kim loại của anh lóe sáng.

"Thấy mặt trời không, chú đang sạc điện bằng mặt trời."

"Ngầu quá đi, vậy chú có biết bay không?"

"Chú chỉ bay ban đêm thôi."

"Chú có bắt người xấu không ạ?"

Ở đằng xa có người gọi tên, cậu bé không đợi anh trả lời, cũng không tạm biệt gì, trèo xuống nhanh chân chạy đến chỗ người gọi mình.

Chỉ hai ba phút ngắn ngủi, nhưng Thường Minh đã thấy được một góc thế giới rục rờ khác, anh không còn là khác loài trong thế giới người lớn nữa, mà trở thành siêu nhân được sùng bái trong thế giới kia, còn người vì anh xé rách lớp giấy dày ngăn cách kia, đang cầm hai que kem đi về phía anh.

"Vị dâu của anh." Một que kem hồng được đưa cho anh, Thái Đường Yến ngồi xuống cạnh anh.

"Của em là gì?"

Thái Đường Yến đã không chờ kịp mà liếm kem rồi, để lại trên viền môi một vòng sữa trắng.

"Anh muốn nếm thử không?"

"Được."

Bỗng cô đưa mặt lại gần, vành mũ giao nhau làm bóng râm bao trùm lên mi mắt anh, rồi cô mỗ nhẹ lên môi anh.

"Mùi gì?" Thái Đường Yến ngồi lui ra sau, làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn kem của mình, bên khóe môi là nụ cười không cách nào ngừng được.

"Chưa nếm được, lại lần nữa đi."

"Đã kết thúc ăn thử rồi."

"Vậy thì bắt đầu ăn bữa chính."

Thái Đường Yến nhảy lên cười né ra, "Người ta đang nhìn đấy."

Chơi hết một ngày, mệt mỏi cạn sức, Thái Đường Yến chủ động xin cầm lái, cẩn thận lái xe về.

"Khoảng cách này có thể vượt qua được không?"

"Em phải tăng tốc thêm. —— Ấy từ từ thôi, đừng đạp nhiều ga như thế."

"A... Có thể quay lại đường cũ chưa?"

"Về đi —— Xi nhan trước đã."

"Quên mất..."

"Sao em có thể thi đậu lý thuyết quy tắc giao thông thế?"

"... Gặp may đúng lúc. —— Lúc em căng thẳng thì sẽ quên."

"Nghiêm túc lại nào, lái xe không phải chuyện nhỏ đâu."

"Ừm, vâng, thưa huấn luyện viên Thường."

"Gọi sư phụ đi."

Sư phụ ——"

"—— Bát hầu, nhìn đường đi, sắp đè lên vạch rồi đấy."

"..."

Lề mề một đường quay về nhà Thường Minh, bả vai bấp thịch gồng cứng đến nhức mõi, còn mệt hơn cả đi công viên giải trí.

Sau khi tắm xong, hai người ngồi bệt xuống đất bàn bạc xem nên ăn gì, dọn bàn trà đi, rồi trải một tấm thảm sạch ở trước ghế sa lon.

Khí trời oi bức, lại cộng thêm một ngày mệt nhọc, cả Thái Đường Yến lẫn Thường Minh đều không thèm ăn, chỉ dùng ít nước trái cây, đậu nành ngâm muối cùng thức ăn đóng hộp, ngoài ra còn thêm bình nước ép dưa hấu to nữa. Đề xuất uống rượu của Thái Đường Yến bị Thường Minh bác bỏ, lý do là ngày mai phải lên máy bay rồi, vẫn phải nên tỉnh táo. Thậm chí anh còn đặt đồng hồ báo thức năm phút một lần, cũng dặn chú Chung ngày mai đến đón đúng giờ —— Thái Đường Yến đã nói với anh, ngày mai mình đi, cô không muốn anh đưa tiễn.

"Đợi đến lúc thấy anh, em sợ mình sẽ kích động mà không đi nữa."

Cô ưỡ oải nhấp một ngụm nước dưa hấu, sau đó nằm xuống nhón lấy đậu nành rồi nhìn trần nhà mà nói.

Thường Minh không tính đi lại, ngay cả chi giả cũng tháo ra, chỉ mặc mỗi quần đùi ở nhà rồi cũng nằm xuống cạnh cô, trên đầu bọn họ là bàn trà bày thức ăn.

"Được. Để anh bảo chú Chung đưa em đi."

Thường Minh đồng ý không chút do dự, cô sợ mình kích động, anh lại sợ mình sẽ không tuân theo được, chỉ cần lần này anh thỏa hiệp, chắc chắn

Thái Đường Yến sẽ ở lại ngay. Như thế tất cả đều hóa thành bọt nước.

Thái Đường Yến cho đậu nành vào miệng cắn, chất lỏng trào ra thì ăn phần đậu bỏ hạt đi, rồi dùng khăn ướt lau tay.

"Tắt đèn nhé?" Thái Đường Yến cầm điều khiển lên hỏi.

Thường Minh nhìn cô, nói: "Được."

Chỉ có ánh trăng xuyên qua cửa kính rót vào phòng khách, vẽ nên một đường sáng bạc trên thảm.

Tivi đang chiếu một bộ phim khá hấp dẫn, nhưng chẳng ai có hứng thú xem cả, màn hình chớp động làm ánh sáng trở nên chói mắt.

"Còn xem tivi nữa không?"

"Không."

"Được."

Thái Đường Yến tắt luôn tivi.

Cô trèo lên người Thường Minh, còn chưa kịp thích ứng với bóng tối nên không thấy rõ vẻ mặt của anh.

"Anh tiêu hóa xong chưa?"

Thường Minh không khỏi bật cười vì câu hỏi của cô, "Làm gì?"

Đôi tay Thái Đường Yến chống bên người anh dần cong lại, nửa thân trên nhẹ nhàng phủ phục lên ngực anh, "Như thế... có đè anh không?"

"Em đâu có nặng lắm."

"Còn thế này..."

Hai tay Thái Đường Yến đỡ lực, cả người dán vào trên người anh, theo hô hấp của anh mà phập phồng. Nhưng Thường Minh gãy một chân, đùi phải của cô không thể không chạm xuống nền, trái lại còn chia sẻ chút áp lực.

"Liệu có đè xuống bụng anh không?"

Thường Minh thử cảm nhận rồi nói: "Không biết."

Thái Đường Yến yên tâm nghiêng đầu dựa vào bên xương quai xanh của anh.

"Yến Tử," Bồng Thường Minh đổi giọng, trầm thấp nói, "Xuất ngoại rồi phải học cho giỏi, không cần nhớ đến chuyện gì khác, nên ăn thì ăn, nên dùng thì dùng, không đủ tiền tiêu cứ nói với anh."

"Anh có nói rồi."

"Có mấy việc phải liệu sức rồi hẵng làm, tự thể nghiệm thì tốt, không cần hy vọng xa vời kiếm được nhiều tiền. Bây giờ em còn là học sinh, nhiệm vụ chính là học tập, đợi sau khi tốt nghiệp rồi, vẫn còn mấy chục năm để cho em đi làm, chứ làm học sinh chỉ có mấy năm đó thôi."

"Được."

"Em xuất ngoại hợp pháp, phải nhớ số điện thoại của đại sứ quán với cảnh sát đấy, nếu gặp bất trắc nhất định phải báo cảnh sát, không được im lặng. —— Dĩ nhiên vẫn hy vọng không cần phải dùng đến, mong em có thể bình an."

"Vâng, em nhớ rồi."

"Lúc tâm trạng không vui thì gọi cho anh, hoặc gọi cho bạn bè, đừng có chuyện gì cũng cất giấu trong lòng... Mấy nơi như quán rượu hộp đêm

ấy, có thể không đi thì đừng đi, nếu bắt buộc phải đi thì cố tìm thêm mấy người tin tưởng được đi cùng."

Cả hai đồng thời im lặng, không tránh khỏi nghĩ đến nơi lần đầu gặp nhau, thân phận bị chôn giấu cùng bí mật không thể nói.

"... Được, em sẽ cố không đi."

"Còn nữa —— Yến Tử, em còn trẻ, đời người lại dài như thế, nếu đi nhằm một bước thì cũng chỉ là quanh quẩn đường xa, trời đất bao la, luôn có thể quay về lối cũ."

"Nếu lúc em về, liệu còn có thể gặp anh không?"

Người đàn ông dải gió dầm sương ấy nghe xong thì ngẩn người, cúi đầu xuống, đê đầu cô mà khẽ cười.

"... Anh chỉ có một chân, còn có thể chạy nhanh hơn em sao?"

Cô ôm chặt hông anh, rướn cổ lên tìm đến môi anh, trao cho anh cái hôn nóng bỏng, Thường Minh hết như bài thơ mà cô dành tình cảm chân thành, mỗi một chiếc hôn đều tạo nên tiếng ngân nga đầy tình cảm.

Thái Đường Yến không mặc đồ lót bên trong, đường cong cơ thể dính sát vào anh, cùng lên xuống theo đợt thở dốc của Thường Minh.

Thường Minh xoay người lại, đê cô đến bên dưới. Thái Đường Yến đặt tay lên ngực anh.

"Có được không..." Cô chống người hôn lên tai anh, "Có thể không vào từ phía sau không..."

Thường Minh hơi sửng sốt, rồi nói: "Được, đổi thành em bên trên." Anh ôm cả người cô lật mình, để cô ngồi ngang trên hông anh.

Khi Thường Minh thức giấc thì bên cạnh đã trống trơn, tiếng xe đi xa tựa như chỉ xuất hiện trong giấc mơ của anh. Anh tắt điều hòa, mở cửa kính bước ra ngoài hành lang, sáng sớm bên ngoài ấm hơn trong phòng, vì xung quanh được xanh hóa mà không khí trong sân dễ chịu hơn nhiều.

Chợt nghĩ đến điều gì đó, Thường Minh chống gậy đi đến bên cửa, ngồi xuống sàn đưa tay ra sờ, không dính chút bụi nào, vô cùng sạch sẽ.

Anh nằm thẳng xuống. Hơi lạnh thông qua sàn nhà đi lên, ngoại trừ hơi cứng ra thì nằm nơi này đúng là rất mát, mức độ dễ chịu hơn ghế sofa nhiều.

Khó trách cô lại thích nằm ở đây.

Tâm mắt của Thường Minh bị chia làm hai, nửa là bầu trời nửa là trần nhà, ở chỗ của anh không thể thấy được máy bay, thử tưởng tượng dáng vẻ cô rời đi, có lẽ là dáng vẻ kia, chào từ biệt cùng căn phòng này.

Thường Minh không khỏi giơ tay lên, xòe bàn tay ra trong không khí, ngón trỏ và ngón giữa khẽ giật như bị rút gân.

Gió xuân ấm say chút hạ, ếch ồm ộp ve râm râm, chim yến của anh đã bay đi rồi.

– Hoàn chính văn –

Thời gian của Thường Minh lấy mốc Thái Đường Yến rời đi để đo.

Năm đầu tiên Thái Đường Yến đi...

Năm thứ hai Thái Đường Yến đi...

...

Vào một năm đáng lẽ Thái Đường Yến phải trở về...

Cô nói với anh, muốn đi Mỹ học lên thạc sĩ.

Thường Minh có hơi sững người, rồi lại nói cần tiền cứ lên tiếng.

Bên kia nói không cần, với thành tích của cô có lẽ có thể xin được học bổng.

Thường Minh đáp được.

Thời gian sau đó lại trở lại như cũ, theo từng ngày mà trôi qua.

Sau khi khu thắng cảnh núi Vi Phong khai trương, thu hút không ít người thành phố hứng thú với nhà vườn, Thường Minh thuận lợi tìm được một mảnh đất gần đó, xây hồ nhân tạo, cung cấp câu cá giải trí, cạnh hồ mở một căn nhà vườn mời người quản lý. Vì ở gần khu thắng cảnh nên không lo không có khách, chỉ lúc rảnh rồi anh mới đến xem chút, phần lớn thời gian đều tới bên này câu cá, vừa ngồi xuống là hết cả buổi chiều. Ngay đến Tạ Vũ Bách cũng si và cuộc sống già nua của anh, lười thì không nói, chủ yếu là rất thiếu sức sống.

Thường Minh đeo kính râm nằm ngửa trên ghế trúc, thỉnh thoảng lắc ghế một cái, mặc kệ anh ta. Cần câu cá ở ven hồ không có động tĩnh, vào một ngày đầu thu trời trong xanh như thế, đáng tiếc bên cạnh lại có con ve kêu om sòm.

Đằng sau truyền đến tiếng của người làm thuê, "Ông chủ ơi, có vị khách tìm anh."

Ngay sau đó có tiếng cút kít như bánh xe vali.

Thường Minh còn chưa kịp quay đầu lại thì Tạ Vũ Bách đã ôi chao, "Khách' gì chứ, còn không gọi là bà chủ đi."

"Thường tiên sinh..."

Động tác ngồi dậy của Thường Minh chợt khựng lại giữa chừng, đột nhiên lại cứng đờ, cứ thế ngồi trên ghế bên cạnh bờ hồ đờ trán, cúi gập lưng.

—— Dải phân cách phiên ngoại ——

Một.

Vào ngày Thái Đường Yến kết hôn, đi ra khỏi cửa nhà khách, phù dâu đều là bạn du học của cô.

Lúc chặn cửa, cô gái dẫn đầu phù dâu ngang ngược hét: "Tân nương nói, phải đọc thuộc ba đoạn đầu tiên của "Rebecca" mới có thể đi vào."

"Tôi đưa bao lì xì có được không?"

"Mười bao cho phép sai một chữ."

Chú rể ở bên ngoài hắng giọng, bắt đầu đọc thuộc lòng, rõ ràng đọc không tệ, ngắt nghỉ đúng nhịp, người trong phòng vẫn vui vẻ, cười đến mức tê răng, không liên quan gì đến nội dung anh đọc thuộc, chẳng qua là hôn lễ vui vẻ, có muốn ngăn cũng không ngăn được.

Hai.

Con của Thường Minh lên ba, cứ hễ không thích gì là lại khóc lóc om sòm lăn trên nền nhà.

Hôm đó đòi mua BMW nhưng không có kết quả, thằng bé lập tức mở cửa ra lăn lộn trên hành lang.

"Con đứng lên cho bố," Thường Minh cầm gậy đâm vào mông thằng bé, "Học cái gì không học, lại học mẹ con nằm sán."

– THE END –

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57 \(1\)](#)

[Chương 57 \(2\)](#)

[Chương 59: Chương Cuối](#)